

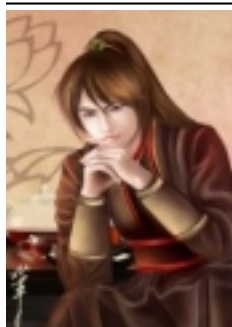
Xú Khách Vô Hình Chương

Contents

Xú Khách Vô Hình Chương	2
1. Chương 1: Đồng Sàng Dị Mộng	2
2. Chương 2: Họa Tại Gia	10
3. Chương 3: Hàm Oan Khó Giải	17
4. Chương 4: Họa Vô Đơn Chí	28
5. Chương 5: Mạng Vong Bên Nước	34
6. Chương 6: Duyên Được Cổ Kiếm	42
7. Chương 7: Trên Đường Thanh Thành	51
8. Chương 8: Lực Thắng Lão Ma	62
9. Chương 9: Bóng Dịch Trùng Trùng	70
10. Chương 10: Đà Long Phong Vân	79
11. Chương 11: Bến Thần Đăng Nhai	86
12. Chương 12: Tam Tuyệt Giao Đấu	94
13. Chương 13: Tỷ Ngộ Phi Hạt	101
14. Chương 14: Trong Cái Rủi Có Cái May	109
15. Chương 15: Bồng Lai Tiên Cảnh	118
16. Chương 16: Kỳ Ngộ Đáy Cốc	127
17. Chương 17: Ác Chiến Đồng Gia Bảo	136
18. Chương 18: Lãnh Hương Vụ	146
19. Chương 19: Bảo Định Thọ Dịch	154
20. Chương 20: Hồ Ngọa Thâm Sơn	163
21. Chương 21: Nhất Bản Độ Hà	173
22. Chương 22: Ma Thiên Lãnh	180
23. Chương 23: Di Hoa Tiếp Mộc	188
24. Chương 24: Truy Kim Áp	197
25. Chương 25: Thần Phận Mê Hồn	204
26. Chương 26: Thần Công Độ Hà	212
27. Chương 27: Tỷ Vô Đoạt Ẩn	220
28. Chương 28: Phá Thập Đoạt Ẩn	227
29. Chương 29: Khốn Ngụy Trong Thạch Thất	237
30. Chương 30: Đại Mạc Thiên Sơn	244
31. Chương 31: Thiên Đăng Đại Hội	250
32. Chương 32: Trời Đất Quay Cuồng	259
33. Chương 33: Ngộ Lưu Họa Căn	268
34. Chương 34: Thi Triển Thần Công	274
35. Chương 35: Đối Ẩn Trên Đỉnh Núi	283
36. Chương 36: Tây Phật Lam Sa	291
37. Chương 37: Bản Đồ Da Dê	298
38. Chương 38: Giương Đông Kích Tây	307
39. Chương 39: Phong Cảnh Viên Phủ	315
40. Chương 40: Trận Hỏa Tiến	321

41. Chương 41: Thiên Bí Động	328
42. Chương 42: Lặn Lội Miêu Cương	336
43. Chương 43: Huyền Hư Truyền Nhân	343
44. Chương 44: Hải Đường Lâm Chung	351
45. Chương 45: Trong Vòng Vây Kê Thù	360
46. Chương 46: Hẹn Ngày Quyết Đấu	366
47. Chương 47: Trên Đường Lỗ Nam	375
48. Chương 48: Nước Trở Về Nguồn	381

Xú Khách Vô Hình Chương



Giới thiệu

Hai sư huynh đệ đồng môn, một người có cái tâm quân tử, lương thiện còn một người thì xảo quyệt g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-khach-vo-hinh-chuong>

1. Chương 1: Đồng Sàng Dị Mộng

Không trung thoáng đặng, từng cơn gió nhẹ thoảng qua. Ánh trăng bạc càng khiến cho phong cảnh nơi thâm cốc trên đảo quanh năm mây phủ thêm phần lộng lẫy, mặt hồ phản chiếu sắc bạc, xen lẫn tiếng nước vỗ nhẹ, cảnh sắc sơn thủy nơi đây quả thật tuyệt mỹ. Ánh bạc phản chiếu, mặt đất như được phủ thêm một lớp lụa mỏng.

Chính trong cái khoảnh khắc yên tĩnh bao trùm vẻ thần bí này, đột nhiên xuất hiện hai bóng. Một đen, một trắng lướt vào trong cốc, thân pháp hai cái bóng này quả là ảo diệu, chớp mắt đã đến miệng cốc, hai cái bóng lập tức thâm hồi cước bộ. Định thần đưa mắt quan sát tứ phía, dường như đang thăm dò đường vào cốc. Hai cái bóng hiện rõ là hai thiếu niên độ khoảng mười bảy hay mười tám, tướng mạo hoàn toàn tương phản, bất cứ ai nhìn vào cũng đều phải trách sao tạo hóa thật không công bằng.

Người mặc y phục trắng mây như lưỡi kiếm, mắt tựa sao băng, miệng nhỏ như hạt châu, thật là trăm năm hiếm thấy. Người mặc y phục đen tướng mạo oai phong, đầu beo, hàm ếch, nhưng dù cho y phục trên thân y là màu trắng cũng không dấu được bộ mặt đen sì thêm vào nữa là cái trán dô miệng xếch và cái mũi tẹt, khiến ai nhìn vào cũng phát sợ. May mắn là y phục của người này đã che bớt đi một phần cái xấu. Nếu như không, hai người mà đổi y phục cho nhau sợ rằng chẳng ai dám nhìn.

Hai người đứng trước miệng cốc, liếc nhìn chung quanh một hồi, chỉ thấy sương mù dày đặc phủ kín những ngọn núi đầy hiểm trở, thâm cốc âm u, những làn nước và đập vào nhau phát ra âm thanh nhẹ nhàng bất giác lọt vào tai. Hắc Y Nhân khẽ lên tiếng:

- Sư đệ, chủ nhân ở đây tính tình cô độc, quái gở, chúng ta chỉ có thể dùng lời để thỉnh cầu, chứ không được tùy tiện động thủ, lên tránh động thủ tới lão ta thì hơn.

Bạch Y Nhân nói:

- Chỉ cần lão ta không quá đáng, tiểu đệ nhất nhất tuân theo sự chỉ giáo của sư huynh, nhưng lúc vạn bất đắc dĩ, thì...

Hắc Y Nhân như đoán được những lời tiếp theo mà y định nói:

- Sư đệ, lúc rời khỏi sư môn, ân sư đã năm lần bảy lượt dặn dò huynh đệ ta: “Chỉ có thể lên dùng lời lẽ để thỉnh cầu chứ không thể dùng sức mà hành sự.” Chúng ta không lên làm trái lời sư phụ.

Bạch Y Nhân lên tiếng:

- Nếu nói như vậy, ngộ như lão ta không đồng ý, chúng ta có thể ngồi nhìn sư phụ bị tàn phế chẳng?

Hắc Y Nhân thở dài:

- Sư đệ lo lắng cho ân sư, ngu huynh lẽ nào không hiểu, thế nhưng! Bạch y nhân mắt lệ xung quanh, vẻ âm độc thoáng hiện lên rồi vụt tắt.

Hắc Y Nhân nói tiếp:

- Ân sư một đời quang minh lỗi lạc, không bao giờ ý thế hiếp cô, lúc chúng ta đến đây người đã căn dặn kỹ càng.

- Việc làm của đối phương là tình người không phải là bốn phận, dù cho chúng ta có phôi thai, cũng không được làm việc bất nghĩa, để tránh hủy hoại tôn danh của sư phụ. Sư đệ không nên lỗ mãng.

Bạch Y Nhân “Hừ” một tiếng. Nghĩ thầm trong bụng:

- “Người còn giả bộ quân tử, chứ không phải là sợ Hồi Nguyên Hoàn lọt vào tay bốn thiếu gia, chức vị chương môn sẽ thuộc về ta hay sao?”

Bạch Y Nhân vừa suy nghĩ, dự sẵn quỷ kế.

Hắc Y Nhân trái lại, tư chất thật thà, tâm trong sáng lương thiện, tuy cảm giác sư đệ có chút khác thường, cho là sư đệ bị xúc động bởi những lời lẽ trước đó, cho nên cũng không nghi ngờ gì.

Hắc Y Nhân tiếp:

- Sư đệ theo huynh!

- Chậm đã!

Tiếng của Bạch Y Nhân như có tác dụng ngăn cản cái thân hình sắp sửa lay động của Hắc Y Nhân.

Bạch Y Nhân lại nói:

- Trước khi đến đây, sư phụ có dặn dò hai ta chuyện liên quan đến việc chữa bệnh, chẳng hay sư huynh còn nhớ chẳng?

- Sư huynh nhớ rất rõ.

- Sư phụ lệnh cho chúng ta hai người cùng đi đoạt Hồi Nguyên Hoàn. Một là trị chứng tàn phế của ân sư, hai là nhân cơ hội này để thử thách cơ trí và bản lãnh của huynh đệ ta. Sư phụ còn nói: “Ai đoạt được Hồi Nguyên Hoàn sẽ được tiếp nhận chức chương môn của bốn phái”. Không biết sư huynh đối với điểm này có cao kiến gì không?

Hắc Y Nhân tiếp lời:

- Ôn đức của ân sư như trời bể, ngu huynh chỉ hy vọng đoạt được Hồi Nguyên Hoàn để có thể trị dứt căn bệnh trầm kha của ân sư, mong báo đáp một phần công lao của người, còn việc làm chương môn của bốn phái ngu huynh tuyệt không nghĩ đến.

Bạch Y Nhân chính tai nghe lời của sư huynh, khuôn mặt trắng như ngọc chợt đỏ bừng, trong lòng thoáng một chút hổ thẹn ấp úng:

- Tuy là vậy, nhưng sư phụ đã để hết tâm trí vào việc này hầu tuyển chọn người kế vị chưởng môn của bốn phái, huynh đệ ta phải tuân thủ mới được.

Hắc Y Nhân gật gù đầu:

- Sư đệ chắc có cao kiến, xin cứ nói thẳng. Bạch Y Nhân tiếp:

- Tiểu đệ, sư huynh trước nay chưa từng đặt chân đến nơi đây, càng không biết Hồi Xuân Thủ lão tiên bối cư ngụ nơi nào trong cốc. Hay là vậy: Chúng ta chia nhau đi tìm, xem ai gặp cơ duyên đoạt được Hồi Nguyên Hoàn. Huynh thấy thế nào?

Hắc Y Nhân đáp:

- Ý kiến tuy hay, chẳng qua là trước giờ tánh khí của đệ quá cao ngạo, không có người ở bên cạnh giúp đỡ, để đệ đi một mình ngu huynh không yên tâm.

Bạch Y Nhân nói:

- Sư huynh, huynh thật quá coi thường đệ, huynh coi đệ là trẻ con hay sao? Yên tâm đi bảo đảm với huynh là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Hắc Y Nhân nói:

- Huynh cảm thấy hai chúng ta đi chung một đường thì tốt hơn.

Bạch Y Nhân đáp:

- Vậy... đoạt được Hồi Nguyên Hoàn thì công là của ai đây? Huynh hay đệ? Hắc Y Nhân:

- Ai tìm được cũng vậy thôi, không phải mang về trị bệnh cho sư phụ sao? Bạch Y Nhân cương quyết.

- Không được, đây là cơ hội thử thách chọn chưởng môn.

Hắc Y Nhân thấy y mở miệng là nói đến chức chưởng môn, trong lòng bất giác buồn bã bèn lên tiếng:

- Sư đệ đã có ý, ngu huynh cũng không tiện xen vào, chẳng qua mục đích của ngu huynh đến đây chỉ để đoạt Hồi Nguyên Hoàn lo cho sư phụ sớm thoát khỏi bệnh tật. Còn về việc tranh đoạt chức chưởng môn lòng này có Hoàng Thiên soi xét, ngu huynh đây xin nhường cho đệ, sư đệ khí chất siêu quần, cơ trí tuyệt luân, nhất định sẽ được sư phụ sủng ái. Chức vị chưởng môn do đệ chấp chưởng, bốn phái nhất định sẽ vang danh vô lâm thiên hạ.

Bạch Y Nhân cười nhạt nghĩ thầm:

- Những lời bịa đặt của người ta chẳng tin. Sư phụ đã có nói ai đoạt được Hồi Nguyên Hoàn thì người đó sẽ được nhận chức chưởng môn của bốn phái, tới lúc đó sợ rằng người muốn khước từ cũng không xong.

Bạch Y Nhân vừa nghĩ vừa dùng tay chỉ mặt đất bị bao bọc bởi lớp sương mù:

- Sư huynh, nơi đây ngoại trừ con đường chính vào cốc, còn lại là những đá lởm chởm, chỉ có phía bên trái cách khoảng ba mươi trượng có một con đường nhỏ ruột dê, xem ra cũng có thể vào cốc. Huynh đệ ta mỗi người nên chọn lấy một con đường vào cốc, xin nhường sư huynh chọn trước.

Hắc Y Nhân đưa mắt nhìn một lượt thăm dò, chỉ thấy con đường chính quanh co khúc khuỷu ước tính bằng mắt cũng đủ thấy xa hơn con đường ruột dê kia rồi, bèn cố ý nói:

- Sư huynh chọn đường lớn không biết ý tiểu đệ thế nào.

Bạch Y Nhân từ nãy giờ đã nghe không sót một chữ, nghĩ thầm:

- Đồ xú quỷ ngu như bò. Đường gần không chọn lại chọn đường xa, xem ra lần này Hồi Nguyên Hoàn nhất định sẽ lọt vào tay của thiếu gia.

Nghĩ xong liền đáp:

- Chính lộ chỉ có một đường, ngu huynh lại chọn đường lớn, tiểu đệ đành phải chọn con đường nhỏ kia vậy.

Lời nói có vẻ như là bị thiệt thòi. Lúc này men theo hai con đường lại có hai cái bóng một trắng một đen, thoát ẩn thoát hiện lướt vào trong cốc.

Hai người tuy cùng mục đích nhưng lại đi hai đường khác nhau và tâm niệm cũng khác nhau.

Một kẻ thì nôn nóng đoạt chức vị chưởng môn, xưng bá võ lâm.

Một người thì mong tìm được thuốc trị bệnh ân sư, lo sợ cho sư đệ tuổi trẻ bản tính cao ngạo, thiếu kinh nghiệm giang hồ, dù cho có gặp Hồi Xuân Thủ lão tiên bối cũng khó thỉnh được linh dược.

Lại nói Hắc Y Nhân men theo đường lớn cốc, đi ước độ hai canh giờ, chỉ cảm thấy đường đi khúc khuỷu như đang giẫm lên lưng con mãng xà, càng đi càng thấy thăm thẳm, mỗi bước đi như quẩn quanh cố vị. Lập tức định thần, ngược mắt thăm dò, chỉ thấy núi đã chồng chất ớn lạnh, tiếng kèn kèn vang lên trong đêm nghe nổi da gà. Cảnh tượng trước mắt càng thêm nản lòng. Hắc Y Nhân ngưng một chút, rồi như được tăng thêm lực, tiếp tục tiến về phía trước.

Ánh bình minh ở phương đông xóa tan phần nào lớp sương dày đặc. Hắc Y Nhân đã qua một đêm vất vả, Hoàng Thiên kể cũng không phụ kẻ khó nhọc, cuối cùng đã đi hết con đường núi dài hun hút. Đến bên một khe suối, dòng thác bạc treo lơ lửng trên vách núi cảm giác như đang rơi vào một thế giới khác, khắp nơi mọc toàn kỳ hoa dị thảo, cỏ xanh mướt như nhung ngậm đầy những giọt sương.

Lúc này mặt trời đã lên cao, sắc nắng vàng chói như thấu qua từng lớp sương mù, mở rộng tầm nhìn của Hắc Y Nhân. Chàng đưa mắt về phía đông, cách khoảng hai mươi trượng, thoát nhìn có vẻ ngổn ngang, nhưng nhìn kỹ lại thì giống một trận pháp được bố trí rất cẩn thận cho thấy sư đệ đang hoảng loạn trong thạch trận, gặp đầu chui đó, giống như đang tìm lối ra trong cái tuyệt lộ này, Y lúc thì dừng lại để nghỉ lúc thì chạy vòng vòng, đồng thời song chưởng không ngớt lay động, không biết y còn định làm thêm trò gì nữa, nếu như Hắc Y Nhân không kịp thời lên tiếng:

- Sư đệ, sư đệ... ngu huynh ở đây, đệ mau thoát!

Kỳ lạ thay, tuy thanh âm của Hắc Y Nhân rất lớn, nhưng sư đệ y trái lại có chút phản ứng.

Hắc Y Nhân vừa chạy vừa kêu, đến trước đồng đá lại kêu lên mấy tiếng, nhưng sư đệ y hình như vẫn không nghe thấy, vẫn dõn nộ khí vào đồng đá.

Hắc Y Nhân bắt giác lảo bầm:

- Ta đến gần như thế không lý nào không nghe thấy? Cho dù không nghe thấy cũng phải nhìn thấy lẽ nào.

Hừ! Đây nhất định là nơi ẩn thân của Hồi Xuân Thủ. Lão tiên bối này thiên văn địa lý, y bốc đều tinh thông. Thạch trận này chắc là do lão dựa theo Ngũ Hành mà lập cho nên, sư đệ mới bị vây khốn ở trong.

- Tên nào to gan dám vào quấy phá nơi tu tịnh của lão gia.

Hắc Y Nhân giật mình bởi âm lạnh lẽo, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một lão nhân ước độ lục tuần, thân mặc áo bào xám, tướng mạo thanh cao, râu bạc bay phất phới nơi trước ngực, thần sắc đoan chính, giống như thần tiên đang đứng cách đó tám trượng khuôn mặt nghiêm nghị, khiến người không dám nhìn thẳng.

Hắc Y Nhân lập tức chấp tay, hướng về phía lão nhân khom lưng hành lễ:

- Văn bối Tần Lâm Phong khấu kiến tiền bối. Lão tiên bối giọng âm u:

- Vì có gì các ngươi lại đến quấy rối nơi tịnh tu của lão phu? Tần Lâm Phong nhẹ nhàng:

- Sư đệ của văn bối đây bị khốn trong thạch trận, tình hình khẩn cấp, nên phát ra mấy tiếng kêu vừa rồi, làm náo loạn chỗ tịnh tu của tiền bối, mong tiền bối bỏ qua.

Lão nhân hừ một tiếng, tuyệt không mở miệng. Tần Lâm Phong thấy lão thần sắc lạnh như băng, nghĩ trong bụng, có lẽ đây chính là người phải tìm kiếm bèn tiếp:

- Dám hỏi lão gia đây có phải là Hồi Xuân Thủ lão tiên bối chăng? Lão nhân đáp:

- Ngươi gặp lão ta có chuyện gì? Tần Lâm Phong tiếp luôn:

- Văn bối lặn lội đến đây có việc muốn thỉnh cầu, xin lão gia chỉ giúp nơi ngụ của Hồi Xuân Thủ tiên bối.

Lão nhân tiếp tục truy vấn:

- Có việc gì muốn thỉnh cầu? Tần Lâm Phong đáp:
- Văn bối cầu xin ban ột viên Hồi Nguyên Xuân để chữa căn bệnh tàn phế của gia sư.

Lão nhân nghe xong có vẻ không vui quay lưng định đi.

- Cầu xin lão tiền bối chỉ giáo giúp đỡ của Lâm lão tiền bối. Văn bối thay mặt Thái Cực Phái xin ghi tạc ơn đức này.

Lão nhân dừng bước, quay đầu lại:

- Người là người của Thái Cực Phái.
- Chính văn bối.
- Thái Cực phái trường môn nhân Nhu Kiếm Truy Hồn Đường Tử Bân là gì của người?
- Chính là gia sư của văn bối.

Trên bộ mặt lạnh lẽo của lão nhân dường có chút thần sắc, lão tiếp lời:

- Kỳ quái! Lão ta thế nào mà phải chứng bệnh này? Tần Lâm Phong đáp:
- Ân sư trong lúc luyện công do sơ xuất dẫn đến tẩu hỏa nhập ma nên sinh ra căn bệnh đó.

Lão nhân hỏi:

- Lão phu chính là người mà người đang cần tìm, nếu người cứu được sư đệ, thì cứ đến lão phu mà lấy thuốc.

Tần Lâm Phong thoát nghe đã giật mình cứ tưởng mình nghe lầm, không ai ngờ được cái lúc quái nhân tự xưng là Hồi Xuân Thủ, chỉ mới qua vài lời đã dễ dàng đồng ý tặng Hồi Nguyên Hoàn, một linh dược quý hơn tánh mạnh nhĩ, bất giác cảm thấy vui sướng hồi hân chút ít:

- Thạch trận của tiền bối đây là thần diệu, văn bối thực không sao nhận ra được, cũng vô phương hóa giải để cứu sư đệ. Xin Tiền bối chỉ giáo.

Quái nhân mở lời:

- Từ cửa Sinh vào trận, dỡ hai tảng đá cung khôn thì trận khác hóa giải.

Quả là kỳ quái, Tần Lâm Phong khi vào trận, có cảm giác như đi vào tuyệt lộ, không xem thử xem trận thức của Hồi Xuân Thủ tuyệt diệu đến mức nào, chàng liền không chậm trễ, chiếu theo lời của quái nhân mà di chuyển hai tảng đá ở cung Khôn, cảnh tượng lại hiện ra.

Bạch Y Nhân đang lúc bối rối, phát cuồng tán loạn, đột nhiên trước mặt lóe sáng, hồi phục được thị giác, ngược mắt nhìn thấy Tần Lâm Phong đang đứng cách mình không xa, vui mừng la lớn:

- Sư huynh, huynh đến thật đúng lúc, đệ bị khốn trong đồng quái thạch này đã nửa đêm rồi.

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Sư đệ đã bị thạch trận của Hồi Xuân Thủ lão tiền bối vây hãm, ngu huynh đến cứu đệ đây, mau ra ngoài diện kiến lão tiền bối.

Bạch Y Nhân tỉnh ngộ, tức giận trong lòng, thâm rủa:

- Tiền bối cái gì chỉ là đồ chết tiệt hù dọa người mà thôi, xì!

Bạch Y Nhân theo Tần Lâm Phong ra khỏi thạch trận, thấy trước mặt đang đứng sững một lão già, biết đây chính là Hồi Xuân Thủ chủ nhân của Thạch trận, tuy trong lòng nổi xung thiên, nhưng mục đích là để thỉnh giáo đành phải nuốt giận làm vui, khom lưng làm lễ:

- Văn bối Khưu Tuấn Nhân bái kiến tiền bối.

Hồi Xuân Thủ phóng một tia nhìn sắc lạnh về phía Khưu Tuấn Nhân, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Tướng mạo tuy anh tuấn, chỉ tệ là tâm không chánh, đáng tiếc, quả là đáng tiếc! Khuru Tuấn Nhân nghe vừa chàm nọc vội lên tiếng:

- Dám hỏi tiền bối căn cứ vào đâu mà văn bối có tâm địa bất chính. Hồi Xuân Thủ đáp:

- Lão phu từ nhỏ học thuật xem tự hỏi cũng không đến nỗi kém, người tiến vào cốc đã chọn tiểu đạo, còn nữa lại bị khốn trong thạch trận, điểm này lẽ nào không nhận ra được người là kẻ chuyên dụng tâm hay sao?

Tần Lâm Phong thấu hiểu tính cách ngang bướng của sư đệ, sợ rằng hai bên lời qua tiếng lại, tức quá hóa khùng, làm hỏng việc. Vội tiến lên trước ngăn hai người lại. Dem việc phụng mạng ân sư đến thỉnh cầu Hồi Nguyên Hoàn và đồng thời cũng là việc quyết định chức vụ chương môn tương lai của Thái Cực phái kể lại một lượt cho Hồi Xuân Thủ lão quái nhân.

Hồi Xuân Thủ còn một tiếng đáp:

- Năm xưa lão phu đã một lần thọ ơn ân sư người, tất nhiên phải tặng lại một viên Hồi Nguyên Hoàn, nhưng mà linh dược này liên quan mật thiết đến mạng chương môn, lão phu cũng chẳng biết nên trao cho người nào mới phải?

Tần Lâm Phong khấn cầu:

- Văn bối từ nhỏ đã được gia sư nuôi dưỡng, ơn nặng tựa Thái Sơn, chỉ mong gia sư phúc thể an khang, văn bối tuyệt nhiên không màng đến việc tranh đoạt danh tước, xin tiền bối trao thuốc cho sư đệ.

Lão quái nhân Hồi Xuân Thủ gật gật đầu, hướng về Khuru Tuấn Nhân hỏi:

- Khuru thiếu hiệp có cao kiến gì chăng? Khuru Tuấn Nhân đáp:

- Hồi Xuân Thủ nếu có Văn bối nhận lãnh, ơn đức này văn bối nguyện khắc cốt ghi tâm. Hồi Xuân Thủ khi khi, mấy tiếng cười nhạt lên tiếng:

- Đừng vội mừng, sư huynh người tuy có ý muốn nhường cho người, nhưng người cũng phải hỏi qua ý của lão phu đây?

Quái nhân ngừng một lát rồi tiếp:

- Vậy đi, lão phu có một kế sách vừa công bình, vừa có thể thử thách bản lĩnh và tư chất của hai người.

Hai người đồng thanh nói:

- Kính nghe sự chỉ giáo của tiền bối. Hồi Xuân Thủ nói tiếp:

- Hồi Nguyên Hoàn hiện trong người lão phu đây, vị nào có thể khiến lão phu tự tay móc ra, lão phu xin tặng cho vị đó, lại nữa lão phu đây tính tình quái gở, yêu ghét bất thường... Xong rồi! Hai vị ai ra kể trước?

Khuru Tuấn Nhân khẽ nhú mày, con người hơi dịch chuyển, cảm giác báu vật như đã nắm trong tay, cướp lời:

- Dùng kế để tiền bối phải đích thân móc ra Hồi Nguyên Hoàn nói cũng không phải dễ, chẳng qua Hồi Nguyên Hoàn nếu ở ngoài văn bối sẽ có cách để đặt vào trong người của tiền bối.

Hồi Xuân Thủ nhếch mép:

- Hừ! Cái này thì ta không tin, rồi thuận tay thò vào bọc móc ra một bình nhỏ bằng bạch ngọc, nói tiếp:

- Lão phu xem người làm cách nào để chính tay lão phu phải bỏ nó vào bọc? Khuru Tuấn Nhân phá lên cười:

- Tiền bối, lão trúng kế rồi! Hồi Xuân Thủ vội hỏi:

- Làm thế nào biết được? Khuru Tuấn Nhân đáp:

- Không phải lão đã tự tay móc Hồi Nguyên Hoàn ra hay sao?

Hồi Xuân Thủ lão quái cười nhạt một tiếng, từ từ mở bàn tay ra, chỉ thấy bình bạch ngọc trên có dán một miếng giấy nhỏ màu đỏ trên có ba chữ THỰC CỐT ĐƠN.

Lão quái lại tiếp:

- Lão phu đây, xuất ngôn há dễ nuốt lời, hai vị đã thúc thủ, thôi đành phải chọn phương pháp khác vậy!

Khưu Tuấn Nhân gấp rút hỏi:

- Xin hỏi, Tiền bối định chọn phương pháp gì?

Hồi Xuân Thủ trút Bạch Ngọc bình, lấy ra một viên dược màu ngọc bích nói:

- Đây là Thực Cốt Đơn, hai vị nếu đã thực tâm muốn cứu gia sư, vị nào nuốt trước, lão phu sẽ tặng cho Hồi Nguyên Hoàn.

Khưu Tuấn Nhân cướp lời hỏi:

- Dám hỏi Tiền bối, sau khi nuốt hoàn đơn dược này, sẽ có hiện tượng gì xảy ra? Hồi Xuân Thủ đáp:

- Bảy ngày sau, dược tính phát tác, cốt tủy toàn thân hóa thành tro trắng, ngoại trừ Hồi Nguyên Hoàn, khắp thiên hạ này sợ rằng không có linh dược nào có thể hóa giải thể nào?

- Khưu thiếu hiệp muốn cứu gia sư, có dám nuốt đơn dược chăng?

Khưu Tuấn Nhân đến đây mục đích đoạt Hồi Nguyên Hoàn trên danh nghĩa là để cứu sư phụ, thực chất là muốn tranh đoạt ngôi vị chương môn Thái Cực phái, Thực Cốt Đơn ác độc như vậy, đâu dễ gì có thể tùy tiện nuốt, đành câm lặng đứng qua một bên.

Tần Lâm Phong lúc này mới lên tiếng:

- Theo như lời của Tiền bối, sau khi nuốt Thực Cốt Đơn, nội trong bảy ngày dược tính sẽ phát tác?

Hồi Xuân Thủ đáp:

- Đúng! Nội trong bảy ngày sẽ chưa phát tác. Tần Lâm Phong nghĩ thầm:

- Báo đáp ân đức của ân sư chỉ có cơ hội này, nội trong bảy ngày đủ để thu xếp công việc...

Nghĩ xong, như được tăng thêm nghị lực, chàng nói:

- Như vậy, văn bối xin được nuốt Thực Cốt Đơn. Hồi Xuân Thủ hỏi:

- Sau khi ăn rồi, người chỉ còn sống bảy ngày trên thế gian, lẽ nào người lại không hối tiếc?

Tần Lâm Phong đáp:

- Để báo đáp ân sư, Văn bối không dám chối từ. Lão quái lại hỏi:

- Người thật không sợ cha mẹ người thương tâm? Tần Lâm Phong đáp:

- Văn bối từ nhỏ đã mất đi song thân có được hôm nay đều là công lao của ân sư, văn bối thật không sợ.

Hồi Xuân Thủ lão quái nhân khen:

- Tốt, cầm lấy! Thuận tay đưa bình Thực Cốt Đơn đến trước mặt Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong tiếp lấy, hơi chút đắn đo, con thiêu thân còn ham sống, huống chi là con người? Tuy cha mẹ chết sớm, nhưng mà... Ngoại trừ ân sư ra, chàng còn yêu thầm một người, đó là sư muội Đường Hiếu Văn. Lúc này tâm trí chàng cũng vẫn vương về sư muội, chàng và sư muội đã cùng sống với nhau từ nhỏ, tình nghĩa sâu đậm, tất cả mọi tình cảm của chàng đều dồn vào sư muội, nhưng tự cảm thấy mình mặt mũi xấu xí, chỉ yêu thầm mà không dám thổ lộ cùng nàng.

Tần Lâm Phong nhủ thầm:

- Thôi đi! Sư muội là thiên kim tiểu thư, cành vàng lá ngọc, người là cái thá gì mà đòi sánh với nàng?

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, bất giác mở miệng nuốt tọt vào bụng. Hồi Xuân Thủ hỏi:

- Người đã nuốt độc dược lẽ nào không sợ lão phu gạt người? Tần Lâm Phong đáp:

- Văn bối trước nay thật tâm đãi người, tiền bối danh chấn võ lâm. Văn bối thật không dám có ý nghi ngờ.

Hồi Xuân Thủ kinh ngạc, buột miệng khen:

- Tàn thiếu hiệp quả thực nhân hậu, hào khí hơn người, lão phu rất kính phục, Như Kiếm Truy Hồn có được một đệ tử như người thực không hổ thẹn!

Thuận tay lão móc ra một viên hoàn được giống hạt nhãn được bọc bằng sáp, đưa cho Tàn Lâm Phong và nói:

- Người mang viên Hồi Nguyên Hoàn này về nhất định sẽ giải được chứng bệnh của sư phụ người, tiện đây lão phu muốn khuyên người, giang hồ hiểm ác, gian trá khó lường, hành sự phải lên thận trọng, đừng quá thật thà mà tự chuốc lấy họa. Lão phu đã cạn lời, người có thể rời cốc.

Tàn Lâm Phong xấu hổ nói:

- Cám ơn tiền bối đã tặng được và những lời giáo huấn này tại hạ nguyện ghi nhớ, giờ xin cáo biệt.

Chàng nói xong bèn khom lưng hành lễ, vừa ngược đầu lên đã thấy y phục của Hồi Xuân Thủ lão Tiền bối phất phơ trong gió, thân như cưỡi mây, chớp mắt đã lướt ngoài mười trượng.

Tàn Lâm Phong trong lòng không khỏi khâm phục thân pháp kỳ ảo!

Tàn Lâm Phong đợi cho bóng lão khuất trong sương mù mới quay đầu lại, thở dài một tiếng:

- Sư đệ, việc ngu huynh nuốt Thực Cốt Đơn đừng nên để sư phụ và sư muội biết khiến người phải lo lắng.

Khưu Tuấn Nhân tuy không đoạt được Hồi Nguyên Hoàn nhưng không vì thế mà buồn, tự nghĩ Tàn Lâm Phong với Hồi Nguyên Hoàn trong tay coi như đã nắm được ngôi vị chưởng môn, nhưng tánh mạng của hắn chỉ có được khoảng bảy ngày, sau khi xú quỷ chết chỉ cần ta ở trước mặt sư phụ tâu công, chức chưởng môn ngoài ra còn ai có thể đảm nhận, chẳng qua chỉ là hư danh... Không độc sao có thể làm được việc lớn, đại trượng phu hành sự không được câu nệ.

Tàn Lâm Phong hỏi:

- Sư đệ, đệ sao lại đứng ngây ra đó, những lời vừa rồi đệ nghe rõ rồi chứ? Lời nói như cắt đứt dòng suy nghĩ của Khưu Tuấn Nhân, y lập tức:

- Ủ! Nghe rõ! Tiểu đệ không nói cho ai biết là được rồi!

Hai người thấy cũng không còn sớm, vội vã ra khỏi cốc, thi triển khinh công như hai luồng khói, lướt ra khỏi cốc.

Lướt được một quãng, Khưu Tuấn Nhân thấy trong lòng không vui, tự nghĩ khinh công so với sư huynh cũng tám lạng nửa cân, khó phân biệt cao thấp, lẽ nào hôm nay lại kém như vậy?

Sư huynh rất nhẹ nhàng, trong khi mình thì toàn thân ứa mồ hôi, hơi thở nặng nhọc, y cảm thấy hơi khó hiểu?

Tàn Lâm Phong như phát giác sư đệ đã lui lại phía sau, lập tức dừng bước. Khưu Tuấn Nhân hơi thở gấp gáp, tiến về phía sư huynh, kinh ngạc hỏi:

- Sư huynh, không ngờ mới chỉ có một đêm mà khinh công của huynh đã tiến bộ mau như vậy?

Tàn Lâm Phong:

- Làm gì có chuyện đó, có chăng là ngu huynh muốn về gấp thôi.

Khưu Tuấn Nhân cố nhiên không thỏa mãn câu nói của sư huynh. Bởi vì y đã vận công toàn bộ công lực, cho dù Tàn Lâm Phong có gấp đến đâu, cũng không thể bỏ xa như thế được, y cũng không sao giải thích nổi, đành phải theo chân sư huynh tiếp tục lộ trình.

2. Chương 2: Họa Tại Gia

Trời sập tối, hai người đã đến Đường Liễu Trần, tìm đến một quán trọ để trú ngụ qua đêm, sáng sớm mai lại tiếp tục lên đường. Sau bữa ăn tối, Khuất Tuấn Nhân mượn cớ cảm thấy khó chịu, có ý muốn đi dạo một chút ra khỏi

quán trọ, rời khỏi Đường Liễu Trần theo hướng đông mà lướt đi. Dựa vào thân pháp của y nên nói là đi tản bộ thật khiến người khó tin.

Y vốn đã có chủ ý từ trước, sau khi rời khỏi Đường Liễu Trần phóng như bay đến chỗ trú ngụ của Độc Lương Trung. Kể mà giang hồ vẫn xưng tụng cao luyện độc, hy vọng có thể tìm ra được một hoàn độc được giết người mà không để lại dấu tích, được mệnh danh là Đoạn Mạch Đơn, sau đó sẽ tìm cách trao đổi với Hồi Nguyên Hoàn của sư huynh, mượn tay sư huynh hạ độc thủ sư phụ, như thế không những đoạt được ngôi vị chưởng môn Thái Cực phái, lại còn Hồi Nguyên Hoàn, quả là nhất tiễn lưỡng nhạn.

Một lát sau, Khuất Tuấn Nhân ước chừng đi khoảng mười dặm, y lập tức đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, quả đúng như lời giang hồ đồn, cách chỗ y đứng không xa có một đám rừng trúc, trong lòng cảm thấy cao hứng, sau mấy cái lắc mình, y đã vào đến bên trong, tiến đến trước một ngôi nhà bằng tranh, y ngước đầu lên nhìn, chỉ thấy trên ngưỡng cửa viết hai chữ lớn Độc Lư.

Y vừa nhìn vừa lẩm bẩm:

- Giang hồ đã xưng tụng hần là Độc Lương Trung, lẽ nào hần lại đặt inh một ngoại hiệu như vậy?

Vừa suy nghĩ, y vừa bước vào trong, không lý gì đến chủ nhân có ở nhà hay không?

Ái dà! Đừng tưởng Độc Lư là ngoại hiệu bất nhã thế nhưng khách sảnh lại bày biện rất trang nhã, bốn vách treo đầy những tranh sơn thủy.

- Thiếu hiệp giá lâm tề xá, không biết có việc gì chỉ giáo?

Khuất Tuấn Nhân đang chú ý đến cách bày biện trong nội thất nghe thấy sau lưng có tiếng người bèn quay đầu lại, chỉ thấy trước mặt đứng sừng sững một vị trung niên độ

khoảng trung tuần, râu năm chòm phất phơ mặt trắng như ngọc, khí thế hiên ngang, hoài nghi hỏi:

- Tiền bối đây là...

Người trung niên bị hỏi liền nhếch mép cười đáp:

- Tại hạ Độc Lương Trung.

Độc Lương Trung ngừng một chút lại tiếp:

- Có lẽ các hạ cảm thấy tướng mạo tại hạ không xứng với ngoại hiệu chăng! Thực tại hạ cảm thấy bất cứ loại độc nào trên thế gian cũng không bì được độc tử trong tâm, ngoại hiệu có thể nhân từ một chút.

Khuất Tuấn Nhân lập tức hỏi:

- Có lẽ cũng có chút đạo lý?

Độc Lương Trung vẫn giữ dáng vẻ tươi cười như trước đáp:

- Cái gì có lẽ với không có lẽ, phải là tuyệt đối có lý, giả tỷ tại hạ cầm một bình độc dược và một tiểu hóa tử cầm một bình tiên đơn cả hai cùng xuống chợ rao bán, tại hạ tin chắc rằng người mua nếu như không biết rõ gốc gác nhất định sẽ mua bình độc dược, tuy rằng tiên đơn trên tay hóa tử có thể cải tử hoàn sinh, nhưng nhìn dáng vẻ của hần sẽ không có người dám hỏi mua, thế nhân đa số chỉ đánh giá con người ở bề ngoài, từ cổ tới kim cũng đều là như vậy, hậu nhân cũng khó mà thay đổi cái đạo lý này.

Khuất Tuấn Nhân nghe qua một lượt những lời nói của Độc Lương Trung, tuy cảm thấy có chút quái lạ, nhưng cũng không thấy nói là hoàn toàn vô lý, bất giác gật gật đầu.

Độc Lương Trung lại hỏi:

- Nay giờ nói chuyện vẫn chưa hỏi thiếu hiệp đến đây với mục đích gì? Khuất Tuấn Nhân đáp:

- Muốn tiền bồi nường một viên độc được cho tại hạ. Độc Lương Trung truy tiếp:

- Loại được gì?

Khưu Tuấn Nhân đáp:

- Tại hạ có nghe nói tiền bồi có luyện được một loại độc được mệnh danh là Đoạn Mạch Đơn, người sau khi ăn, nội trong một canh giờ tâm mạch tự đứt mà chết, lại còn không để lại vết tích gì, không biết có phải có thật chăng?

Độc Lương Trung đáp:

- Không sai!

Khưu Tuấn Nhân hỏi tiếp:

- Tại hạ đây không tiếc chi tiền bạc, muốn xin tiền bồi nường ột viên, dám mong y tiền bồi?

Độc Lương Trung truy vấn:

- Đoạn Mạch Đơn là loại độc được quý giá nhất trong một ngàn lẻ một loại độc được mà lão phu chính tay bào chế, bình sanh lão chỉ bán có hai viên, không biết thiếu hiệp đây có ý hạ thủ ai?

- Cái này...

Khưu Tuấn Nhân thành linh bị hỏi một câu, khiến không biết làm thế nào mới phải cảm thấy không tiện mở miệng, bèn hỏi ngược lại:

- Viên Đoạn Mạch Đơn thứ nhất của tiền bồi đã bán cho vị nào, có thể cho tại hạ biết được chăng?

Độc Lương Trung hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đáp:

- Đã bán cho Hải Ngoại Nhân Quỷ, gã này thì đã chết, nếu như không tại hạ cũng không nên nói với thiếu hiệp.

Khưu Tuấn Nhân khẽ “ồ” một tiếng, lại hỏi tiếp:

- Hải Ngoại Nhân Quỷ dùng Đoạn Mạch Đơn với mục đích gì? Độc Lương Trung cảm thấy hơi lạ nhưng vẫn đáp:

- Y dùng Đoạn Mạch Đơn để hạ độc song thân lão phu. Khưu Tuấn Nhân kinh ngạc hỏi tiếp:

- Như vậy còn tên thứ hai? Độc Lương Trung đáp:

- Cũng là bán cho y.

Khưu Tuấn Nhân tiếp lời:

- Y dùng viên thứ hai với mục đích gì? Độc Lương Trung càng ngạc nhiên đáp:

- Thế tử là người đầu tiên bị chết bởi Đoạn Mạch Đơn. Khưu Tuấn Nhân càng kinh ngạc hỏi lại:

- Tiền bồi lẽ nào lại không biết mục đích, mua Đoạn Mạch Đơn của Hải Ngoại Nhân sao? Độc Lương Trung đáp:

- Ai nói không biết. Khưu Tuấn Nhân hỏi:

- Đã từng biết y dùng độc để sát hại song thân của tiền bồi, tiền bồi sao lại bán cho y? Độc Lương Trung đáp:

- Lão phu từ trước đến nay chỉ biết đến tiền chứ không biết đến người, hai tên già hồ đồ tự mình chuốc lấy họa, không liên quan gì đến lão phu.

Nói đến đây lão chợt tỉnh, bực tức quát:

- Lão phu hỏi người một câu, người vẫn chưa trả lời, trái lại bắt lão phu nói ra những bí mật của mình. Nói người rốt cuộc là muốn hạ độc ai đây? Nếu như không lão phu quyết không bán.

Khuru Tuấn Nhân nghe được câu chuyện bí hiểm qua lời nói lão ta, cảm thấy con người này việc làm và hành động rất quái đản, y thầm nghĩ:

- Lão ta vì tiền mà hạ độc song thân, như vậy mục đích mua Đoạn Mạch Đơn của ta há phải giấu giếm lão!

Nghĩ đến đây y lại tiếp:

- Vãn bối nói ra, nhưng mong tiền bối đừng tiết lộ ột ai.

- Đương nhiên, nếu như không sau này còn ai dám mua thuốc của lão phu nữa? Há không phải lão phu tự mình cắt đứt con đường làm ăn hay sao? Người yên tâm đi rồi cuộc người mà người muốn hạ độc là ai?

Khuru Tuấn Nhân đáp:

- Là Gia sư – Nhu kiếm Truy hồn Khương Tử Bân!

Độc Lương Trung phá lên cười: “Ha! Ha” lại tiếp:

- Cao minh! Quả là inh, đã muốn hạ độc sư phụ của mình, thủ đoạn là không kém lão phu, xem ra chúng ta cũng đồng chí hướng, lão phu cũng nên bán rẻ cho người một viên.

Tuy nói là rẻ, nhưng Độc Lương Trung sau khi móc sạch tiền của Khuru Tuấn Nhân, mới móc trong bọc ra một viên Đoạn Mạch Đơn. Quả là may mắn, bên ngoài của viên thuốc tròn như long nhãn này có bọc một lớp sáp tuy nói là bán rẻ, nếu như không, sợ rằng y phục của Khuru Tuấn Nhân đành phải để lại đây.

Khuru Tuấn Nhân nhìn thấy Đoạn Mạch Đơn hình dáng không khác gì mấy so với Hồi Nguyên Hoàn của sư huynh, trong lòng sung sướng tột độ, lập tức nhét vào trong ngực, ra khỏi Độc Lư, hướng về phía đường Liễu Trần lướt đi.

Trên đường, y cảm thấy bí mật của mình đã lỡ tiết lộ cho Độc Lương Trung, Đoạn Mạch Đơn lúc đến tay, bản thân y lại muốn trong lúc xuất kỳ bất ý, hạ độc thủ giết chết Độc Lương Trung để diệt khẩu, lại sợ rằng công lực của mình không bì kịp lão, sẽ chuốc lấy họa cho nên chưa dám vọng động, sợ rằng Bạt Thảo Kinh Xà, không bằng lưu lại mạng già của lão rồi sẽ tính sau.

Đi được không lâu, Đường Liễu trần đã hiện ra ngay trước mặt, sau mấy cái lắc mình y đã lọt vào quán trọ, nhìn thấy sư huynh nằm trên giường vẫn chưa ngủ, bèn nói bằng quơ vài câu, thấy trời vẫn chưa sáng, nên nhắm mắt lại định ngủ.

Kể dụng mưu hại người vô tâm, Khuru Tuấn Nhân trong lòng đã có ý, giả bộ chớp mắt một lúc, nhìn thấy sư huynh đã ngáy như sấm, ngủ mê như chết. Nhẹ nhàng bò qua, rón rén móc Hồi Nguyên Hoàn trong người sư huynh ra, bỏ vào trong mình rồi lại đặt Đoạn Mạch Đơn vào chỗ cũ, thủ pháp cực kỳ khéo léo.

- Buổi sáng ngày thứ hai mặt trời vừa mọc, Tân Lâm Phong nóng lòng về căn bệnh của sư phụ muốn lập tức lên đường, liền đánh thức sư đệ, mau mau tiếp tục lộ trình về Kim Lăng Thành.

Liên tiếp bốn ngày, Tân Lâm Phong có cảm giác khinh công của mình đã tiến bộ rất nhiều, nhưng chàng vẫn không sao hiểu được?

Khuru Tuấn Nhân mấy ngày gần đây rất là khổ cực luôn bị sư huynh bỏ rơi lại đằng sau, vẫn không sao đuổi kịp, mệt đến thở không ra hơi, y nghĩ thầm trong bụng có lẽ tên xú quỷ này sau khi ăn Thực Cốt Đơn sắp chết đến nơi nên mới có hiện tượng quái lạ này.

Sau khi trời tối, hai người đã đến được núi Thê Hiệp ngoại ô Kim Thành, loáng thoáng nghe được tiếng kêu của một cô nương trong rừng phong. Thanh âm này hình như rất quen thuộc, lập tức tiến về phía phát ra tiếng kêu.

Đến trước rừng phong, chỉ thấy sư muội mặt ngọc đỏ bừng, đang vận sức lực để rút thanh kiếm đang cắm trong thân cây, miệng vẫn không ngớt la hét:

- Ra! Ra! còn không mau ra...

Tân Lâm Phong cảm thấy kỳ quái, không biết sư muội đang định làm cái gì, vội vàng tiến lên trước, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Sư muội!

Cô nương đó đang tập trung sức lực để rút thanh kiếm! Cho nên Tần Lâm Phong bước đến sau lưng và lên tiếng cũng không hay biết. Bất thành linh bị bị đánh thức bởi tiếng nói của Tần Lâm Phong, cô nương đó giật mình quay lại ngược mắt nhìn, nhận ra chính là hai vị sư huynh, cô ta cao hứng tốt độ cất giọng oanh vàng thổ thê:

- Đại sư huynh, nhị sư huynh, hai người đã về rồi à? Khuất Tuấn Nhân cướp lời hỏi:

- Sư muội, muội đang ở đây luyện công phu gì?

Đường Hiểu Văn khẽ nhún mày, cặp môi anh đào khẽ mở, gò má hơi giật giật, hỏn hển đáp:

- Luyện công cái gì, muội từ sáng đến giờ đứng ở đây để rút thanh kiếm, nhưng nó vẫn không chút lay động, tức muốn chết đi được, nhị ca lại còn hỏi!

Khuất Tuấn Nhân tiến lên trước nắm chuôi kiếm, tận lực bình sanh, anh có ý muốn giúp sư muội rút ra, không ngờ một chút cũng không lay động, nhìn kỹ thì ra là bảo kiếm, kinh ngạc hỏi:

- Sư muội, đây không phải là bảo kiếm của muội hay sao? Ai có công phu ghê gớm có thể cầm ngáp nó vào thân cây như thế?

Đường Hiểu Văn vẫn tức tối đáp:

- Trừ lão Phong bá bá chết tiệt ra thì còn ai nữa, người ta kêu lão dạy công phu lão không dạy, lại nghĩ ra biện pháp quái đản này để chọc ghẹo người ta.

Tần Lâm Phong xen vào hỏi:

- Phong bá bá đã đến rồi?

Đường Hiểu Văn ngược mặt lên hích mũi đáp:

- Hừ! Đang ở trên cây đó.

Hai người ngược đầu nhìn, thấy trong đám lá phong rậm rạp có một thân người đang nằm, thân khoác tăng bào chân buông thông, trên đầu thắt một búi tóc, chính là Phong Tăng một trong Thần Châu Tam Tuyệt.

Phong Tăng, Xá Đạo, Xú Khiếu Hóa.

Hình như bị tiếng nói dưới lùm cây đánh thức, vươn vai phóng xuống đất có vẻ bức tức, nói:

- Mau đến đây! Hai tiểu tử ngươi nên nhận xét giùm lão phu, hôm qua lão phu mới từ ngàn dặm xa đến thành Kim Lăng. Trời vừa sáng Phong bá bá vẫn chưa kịp chải đầu, thì ả nha đầu này đã kéo lão phu đến chỗ này, năn nỉ lão phu dạy nó võ công. Lão phu rất bức, bèn cùng nó đánh cá, nếu lấy kiếm do lão phu cầm vào thân cây, nha đầu có thể rút ra, lão phu sẽ lập tức dạy cho nó một pho kiếm pháp. Ai biết được từ sáng đến giờ, ả nha đầu này vẫn không lay động được thanh kiếm, khiến lão phu đói muốn chết đành phải nằm ở đây ngủ, ả vẫn còn trách lao phu chọc ghẹo ả.

- Ái dà! Lão phu hôm nay thật là tức chết đi được... Lão vừa nói vừa làm ra vẻ đau khổ!

Ba người hiểu được cái tính ham chơi của lão, cho nên cũng không lấy làm lạ. Mặt trời đã khuất sau núi, Đường Hiểu Văn có ý muốn về nhà, liền kêu:

- Phong bá bá, hôm nay coi như Văn Nhi đã thua rồi, xin bá bá hãy rút giùm thanh kiếm ra, rồi chúng ta cùng về.

Phong Tăng đáp:

- Ngươi đã chịu thua thì không được kêu Phong Tăng này dạy võ công nữa đó. Đường Hiểu Văn cười nói:

- Đương nhiên! Chẳng qua Phong bá bá nếu như thích những lời của Văn Nhi, lại nữa từ sáng tới giờ Văn Nhi đã rất mệt rồi, hay là dạy cho Văn Nhi một pho kiếm pháp đi.

Đường Hiểu Văn vốn là ái nữ của Nhu Kiếm Truy Hồn Đường Tử Bân, niên kỳ vừa tròn mười sáu, mẹ nàng chết sớm, cho nên Đường Tử Bân cưng nàng như trứng mỏng, từ nhỏ tới lớn đã được nuông chiều, cái tính

trẻ con của nàng thì Phong Tăng biết rất rõ, hôm nay bị nàng năn nỉ dạy võ công, nếu như không đáp ứng sợ rằng không yên, đành phải giả bộ quát rằng:

- Nha đầu kia, thắng thì được học võ công, thua thì phải tự mình mà học lấy võ công, có sao lại bắt lão phu dạy cho người, cái đạo lý này ở đâu mà ra?

Đường Hiểu Văn nhõng nhẽo cười một cái và hỏi:

- Phong bá bá, lão dùng thủ pháp gì có thể cắm ngáp thanh kiếm vào thân cây mà Văn Nhi không sao rút ra được?

Phong Tăng thấy nàng có vẻ tôn kính võ công của mình cao hứng đáp:

- Việc này cũng khó nói, không phải là Phong bá bá có ý khoe khoang, khắp trong võ lâm có thể rút được thanh kiếm này chỉ khoảng mười người. Nếu nói về Giang Nam có thể rút thanh kiếm này trừ Phong bá bá sợ rằng không có người thứ hai...

Chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng hét như sấm:

- Ra!

Tiếp theo một tiếng: “bằng”, một luồng ánh bạc chói mắt, thanh kiếm cắm ngáp trong thân cây đã nằm trong tay Tần Lâm Phong.

Chỉ thấy chàng tay phải cầm kiếm thần sắc vẫn không chút suy chuyển. Phong Tăng bị cảnh tượng trước mắt làm miệng cứng đờ, đứng ngây ra.

Đường Hiểu Văn cao hứng tột độ, phóng đến trước mặt Tần Lâm Phong thuận tay tiếp lấy bảo kiếm, đắc ý:

- Sướng quá! Đại sư huynh thật là lợi hại! Một chút bản lĩnh này cũng khiến cho Phong bá bá hết dám khoe khoang.

Khưu Tuấn Nhân thấy Tần Lâm Phong rút được bảo kiếm, lại thấy sư muội vui sướng, trong lòng có ý ghen ghét, nhưng mà chỉ đành cười thầm trong bụng, bởi vì y hiểu được tính mạng của xú quỷ không sống nổi quá ba ngày, ngày mai có thể sẽ có tuồng hay để xem.

Tần Lâm Phong bước đến trước mặt Phong bá bá, khom lưng hành lễ, ăn năn nói:

- Tiểu đệ chưa được sư cho phép của Phong bá bá, tự tiện rút kiếm ra, mong bá bá xóa tội.

Phong Tăng thích thú đáp:

- Người đã có thể rút được kiếm mà lão phu đã vận dụng Vô Tướng Thần Công của Phật môn để cắm vào, Phong bá bá mừng còn không kịp, lẽ nào lại bắt tội người!

Lại nói, Phong Tăng trong lòng thầm nghĩ, Nhu Kiếm Truy Hồn vị tất đã làm được việc này, cố nhiên là phải nhường cho đệ tử của lão.

Đường Hiểu Văn lúc này mới nghĩ đến việc đi tìm thuốc của hai sư huynh, lập tức hỏi:

- Không biết hai sư huynh đã kiếm được Hồi Nguyên Hoàn chưa?

Tần Lâm Phong trong lòng đã tính sẵn, tính mạng của mình chỉ tồn tại trong ba ngày, nhân cơ hội này mà nhường công lao cho sư đệ, bèn đáp:

- Hồi Nguyên Hoàn do sư đệ đoạt được hiện đang ở trên mình của ngu huynh, sư muội hãy xem.

Thuận ta móc trong mình ra viên Hồi Nguyên Hoàn! Không ngờ đó là Đoãn Mạch Đơn. Khưu Tuấn Nhân có giá họa Giang Phong, Tần Lâm Phong vừa rồi đã có ý tốt muốn nhường công lao cho y, nhưng viên tiên đơn cứu mạng này đã trở thành độc dược đoạt mạng, y làm sao dám nhận ý tốt này, thật xui xẻo.

Y lập tức biện bạch:

- Đâu có! Hồi Nguyên Hoàn là do đại sư huynh kiếm được tiểu đệ làm sao dám tranh công.

- Được rồi! Được rồi! Hai vị sư huynh đừng nên khách sáo, để chữa xong bệnh của cha rồi chúng ta sẽ bàn sau, hãy lập tức trở về.

Đường Hiểu Văn chặn lời của hai người, tất cả cùng thi triển khinh công hướng về phía thành Kim Lăng vút đi. Trên đường về, Đường Hiểu Văn cảm thấy trong lòng rất sảng khoái, thầm nghĩ, không những Phong bá bá đã chấp nhận truyền thụ võ công, mà Hồi Nguyên Hoàn cũng đã tìm được, không bao lâu sức khỏe của cha sẽ bình phục, hai cha con ta lại có thể tiếp tục hành hiệp giang hồ, thật là diễm phúc.

Nàng có nằm mơ cũng không thể biết được rằng, tai họa đang từng bước, từng bước tiến gần nàng.

Lại nói, bốn người thi triển thân pháp được một lúc, qua khoảng mấy canh đã về đến gia môn.

Đường Hiểu Văn nhảy như con thoi vào phòng ngủ của cha, cao hứng nói:

- Cha, đại sư huynh, nhị sư huynh đã về đến rồi, lại mang theo cả thuốc nữa.

Chưa dứt lời, bóng nàng đã xuất hiện trước giường bệnh của cha, nàng liền móc từ trong bọc ra Hồi Nguyên Hoàn thuận tay đưa đến trước mặt của cha.

Như kiếm Truy hồn Đường Tử Bân tuy thân bị tàn phế, nhưng tinh thần vẫn như thường, nhìn thấy ái nữ đưa Hồi Nguyên Hoàn đến trước mặt, bèn nở nụ cười và hỏi:

- Hai sư huynh của con đâu? Sao vẫn chưa thấy họ?

Ba người đã đến bên ngoài phòng, nghe tiếng hỏi, vội tiến vào bên trong. Tần, Khưu, hai người vội quỳ xuống đất, đồng thanh lên tiếng.

- Kính thỉnh sư phụ phúc an.

Như kiếm Truy hồn nhân từ lên tiếng:

- Hãy mau đứng dậy, hai con trên đường đã gặp nhiều vất vả, bắt tất phải đa lễ. Phong Tăng xen vào:

- Quả là đồ đệ ngoan, Phong tử này cũng phải kiếm một vài đứa... Đường Tử Bân đáp:

- Không ngờ Phong huynh cũng cảm khái như vậy, muốn kiếm đồ đệ quả là không dễ dàng, đợi tiểu đệ sau khi bình phục, sẽ giúp Phong huynh kiếm một đứa bé đáng sớm tối chăm sóc cho huynh.

- Cha hãy mau ăn, tiếc rằng cha không thể lập tức bình phục để có thể dắt Văn Nhi du hí giang hồ.

Đường Hiểu Văn vốn đã có ý như vậy. Nhưng nàng nào có hay sau khi ăn viên thuốc độc được này, cha của nàng sẽ vĩnh viễn không thể cùng nàng du hí giang hồ nữa rồi?

Chỉ nhìn thấy nàng lẳng xăng rót một chung nước nóng, thuận tay nhét Hồi Nguyên Hoàn vào mồm của cha, nuốt nuốt cổ để cho cha sau khi uống nước thuốc sẽ dễ dàng nuốt được trôi...

Như Kiếm Truy Hồn nhìn thấy ái nữ quan tâm như vậy, trong lòng như được an ủi phần nào, làm sao có thể từ chối ý tốt của ái nữ, sau khi đã nuốt được hoàn, lại hỏi:

- Văn nhi, Hồi Nguyên Hoàn là do vị sư huynh nào của con đoạt được? Đường Hiểu Văn đáp:

- Cha, cha vừa uống thuốc hãy nằm nghỉ một chút, những việc khác đợi khi bình phục rồi sẽ nói vẫn chưa muộn.

Nói xong, không đợi cha đồng ý nàng lại tự mình đắp chăn cho cha, liếc nhìn Phong Tăng và hai vị sư huynh nháy mắt một cái rồi cùng nhau rời khỏi phòng.

Có tật giật mình, Khưu Tuấn Nhân tuy có lòng sôi lang nhưng chính mắt nhìn thấy ân sư đã nuốt Đoạn Mạch Đơn, trong lòng vẫn có hơi chút rung động, y bèn rời khỏi phòng sư phụ, đi về phòng mình để nghỉ ngơi.

Tần Lâm Phong sau khi rời khỏi phòng sư phụ, bèn ra ngoài tản bộ.

Ánh trăng tinh khiết, bốn bề không có mây, phong cảnh tuyệt mỹ này thật khiến người khó tránh khỏi suy tư đặc biệt là chàng vốn biết rõ ba ngày sau mình sẽ phải vứt bỏ tất cả những nỗi ham thích và phiền muộn trên trần thế để đến một nơi cực lạc rất xa.

Không cần nói, nơi đó đối với chàng nhất định rất lạ lẫm.

Chàng vừa đi vừa nghĩ, cố gắng quên hết mọi sự việc trên trần thế.

Có thể quên được chăng? Khi mà có một việc khiến chàng không thể nào quên được, đó là hình ảnh của Đường Hiếu Văn cứ lần lần quanh chàng.

Cái hình dáng ngây thơ trong trắng của nàng vẫn cứ đeo bám xung quanh chàng, nghĩ đến nàng như một đóa hoa lại nghĩ đến mình thô lậu xấu xí, nghĩ đến thân phận ngu dốt của mình... Thật không dám tiếp tục nghĩ tiếp.

Chàng quyết định một lần cuối, thở dài một tiếng lẩm bầm:

- Như vậy càng tốt, ta phải nên ẩn nấp ở một nơi xa xôi nào đó sống nốt ba ngày tàn còn lại để tránh cho họ khỏi phải vì ta mà đau khổ. Lẩm bầm đến đây, chàng ngước mặt lên trời thành tâm khẩn nguyện:

- Mong Hoàng Thiên phò hộ cho sư muội mãi mãi hạnh phúc.

Nói xong mặt hướng vào sư môn, quỳ gối trước thềm, dập đầu ba cái miệng lẩm bầm:

- Phong nhi xin bái tạ ơn dưỡng dục của ân sư, mong ân sư sống lâu trăm tuổi, Phong nhi xin bái biệt ân sư.

Đau lòng ly biệt, Tần Lâm Phong nước mắt đầm đìa, từ từ đứng dậy, thân hình như luồng khói mỏng trong nháy mắt đã mất hút dưới ánh trăng mờ ảo.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Hiếu Văn phẫn khởi bước ra khỏi phòng. Đương nhiên, rồi, hôm nay là ngày bình phục của cha nàng mà!

Nàng sung sướng bước vào phòng cha tiến đến giường, nhìn sắc mặt của cha có vẻ khác thường, nàng vội vã để tay lên mũi cha, cảm thấy hơi thở đã tắt từ lúc nào, lại đưa tay lên ngực cha, vẫn không nghe được tiếng tim đập, lập tức đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Một thiếu nữ làm sao có thể chịu được chấn động như thế, tiếng “Cha!” rồi ngã lăn xuống đất bất tỉnh.

Phong Tăng, Khuất Tuấn Nhân nghe thấy tiếng kêu thất thanh, biết là có chuyện, không hay xảy ra, vội vã chạy đến.

Vừa bước vào phòng đã thấy Đường Hiếu Văn nằm ngất xỉu trên mặt đất, hai người lập tức đỡ nàng dậy song giường của Phong Tăng lướt như bay, dề lên các huyết đạo của Đường Hiếu Văn để truyền lực. Đường Hiếu Văn “Hự!” ra một tiếng, thở ra một ngụm đờm, tạm thời đã tỉnh lại, hình như nàng đã bị kích động quá mạnh, cặp mắt diễm lệ vẫn còn ẩn chứa nét hoảng hốt và hỏi:

- Phong bá bá, cha có phải không cần Văn nhi nữa?

Câu nói đầy vẻ thương tâm, khiến cho Phong Tăng không cầm được lệ, chỉ gật gật đầu không đáp.

Đường Hiếu Văn nhìn thấy Phong Tăng có cảm giác như nhìn thấy cha đang đứng trước mặt, tình phụ tử cốt nhục trời dặt, sao lại không đau khổ, nàng vỗ ngực bứt tóc, không ngớt gào thét.

Phong Tăng và Nhu Kiếm Truy Hồn đã nguyện cùng sanh tử, nay chỉ trong khoảnh khắc, tình bằng hữu lâu năm đã tan như luồng khói làm sao có thể không đau lòng!

Hồi Nguyên Hoàn do Tần Lâm Phong đoạt được và cũng chính tay giao cho Đường Hiếu Văn không ngờ Nhu Kiếm Truy Hồn sau khi uống thì hồn đã du Cửu tuyền sự việc đã đến nông nỗi này, không thể không truy xét.

Khuất Tuấn Nhân nhân cơ hội thuật lại những sự việc đã xảy ra trong thời gian đi tìm thuốc, có thêm bớt ít nhiều, kỳ thực lúc này Tần Lâm Phong đã biệt vô tâm tích, càng khiến cho người dễ hiểu lầm cho nên những lời nói của y khiến ai cũng tưởng là sự thật.

Mọi người đều đổ tội Tần Lâm Phong đã nuốt Hồi Nguyên Hoàn sợ bị phát giác mới bày ra thủ đoạn này, hạ độc thủ sư phụ của mình, sợ bị tội nên đã đào tẩu.

Đường Hiếu Văn nén đau khổ nghiêng răng ken két, quỳ trước mặt Phong Tăng chấp tay nói:

- Đại sư huynh lòng như sói lang, mong Phong bá bá giúp Văn nhi ra tay...

Nói đến đây, nàng nghẹn ngào ngược khuôn mặt đầm lệ chờ đợi cái gật đầu của Phong Tăng.

3. Chương 3: Hàm Oan Khó Giải

Phong Tăng đau khổ tột cùng, cũng đành phải nén lại mà kéo Đường Hiểu Văn đang quần quai dậy, an ủi nói:

- Văn nhi yên tâm đi, Phong bá bá sẽ không phải tay đứng nhìn đâu.

Quay đầu lại nói với Khưu Tuấn Nhân:

- Thái Cực Phái không có một ngày không có chuông môn, sự việc hôm nay đã đến nước này, bá bá cũng đành phải tự quyết định ra lệnh cho người tạm thời chấp chuông ngôi vị chuông môn nhân, lập tức thông báo ọi người của Thái Cực Phái khắp Đại Giang Nam Bắc, đồng thời phát thiệp võ lâm, ước hội quần hùng đến cử tang và chia nhau tìm tông tích của tên nghịch đồ giết sư.

Lại bắt Đường Hiểu Văn phải đưa ra tín vật chuông môn Thái Cực Phái, thuận tay Phong Tăng tiếp lấy, định giao cho Khưu Tuấn Nhân.

Khi nhìn thấy Khưu Tuấn Nhân đưa tay tiếp nhận, lão lại rút tay lại, trừng mắt, xả một luồng ánh sáng lạnh lẽo, cất lời thê thảm:

- Thái Cực Phái do người nắm giữ, Phong Tử này bắt tất phải can thiệp, vạn nhất đừng làm chuyện bại hoại võ lâm, khiến giang hồ nổi sóng là được, nhớ lấy! Người cầm lấy đi.

Khưu Tuấn Nhân quỳ xuống đưa hai tay tiếp nhận, vạn phần sung sướng, nhưng hai câu cuối cùng của Phong tử cũng khiến y phải giật mình.

Lại nói, Tần Lâm Phong sau khi rời khỏi Kim Lăng thành, trong lòng buồn bã, lê bước trên đường.

Sáng sớm ngày thứ ba vừa đến một dãy núi hoang vu nơi đây không khí trong lành. Quay lại nhìn thấy xung quanh núi đồi trùng điệp, trong lòng thầm nghĩ hôm nay chính là ngày đại hạn của mình, không bằng chọn một nơi yên tĩnh như thế này mà chết!

Nghĩ xong chàng bèn lựa một sơn động để chui vào và ngồi tĩnh tọa trên mặt đất, bình tĩnh đợi thần chết giá lâm.

Trong khoảnh khắc này chàng thấy thân mình có một cảm giác mà trước này chưa từng có qua, chỉ thấy toàn thân nóng ran, một luồng hơi nóng chạy khắp ngũ tạng, nguồn nhiệt này mỗi lúc một tăng thêm sức nóng, khiến toàn thân khó chịu vô cùng.

Chàng nghĩ đây có lẽ do độc dược của Thực Cốt Đơn phát tác, tính mạng có lẽ chỉ còn trong giây lát, những hình bóng quen thuộc lại thoáng hiện ra trước mắt chàng, hình ảnh ân sư và hình ảnh sư muội mà chàng thầm yêu, chàng lại khẩn nguyện một lần nữa, mong Hoàng Thiên phù hộ cho họ được mãi mãi hạnh phúc.

Lúc này toàn thân của chàng đỏ rực như lửa, ngũ tạng nóng ran, cuối cùng không thể nào chịu được, chàng lăn ra bất tỉnh lúc nào cũng không hay biết.

Vốn lúc ở Lạc Vân Cốc cầu được, Hồi Xuân Thủ chẳng qua chỉ muốn thử thách tâm địa của hai người mà thôi!

Có đâu lại đưa Thực Cốt Đơn thật để mất vị thiếu niên tấm lòng lương thiện, tôn sư trọng đạo như thế chết hay sao.

Hồi Xuân Thủ lúc đưa cho chàng một hoàn dược không những không phải vạn độc khô bì Thực Cốt Đơn, mà chính là Hỏa Long Cổ Nguyên Hoàn có khả năng tăng trưởng ba mươi năm công lực.

Trên đường trở về Kim Lăng, khinh công của chàng đã vượt hẳn sư đệ, đồng thời chàng có thể vận dụng công lực rút được thanh kiếm trong thân cây phong do Phong Tăng vận dụng công phu Phật môn Vô Tướng Thần Công cắm vào, tất cả đều là do được tính của thuốc khiến chàng có được nội công như vậy.

May mắn chàng đã nghĩ là cái chết sắp đến gần, gạt bỏ tạp niệm tĩnh tọa trong động, phương thức tĩnh tọa này chính là tâm pháp thượng đẳng của nội công tâm pháp cùng với sự kích thích do được tính của Hỏa Long Cổ Nguyên Hoàn phát tác, cho nên mới có hiện tượng như vậy, chỉ là chàng tự mình vẫn không sao lý giải được mà thôi.

Sáng thứ hai được tính của thuốc cũng đã tiêu tan. Tần Lâm Phong từ từ tỉnh dậy, chàng co tay duỗi thẳng, biết rằng mình vẫn chưa chết, bất giác cảm thấy kỳ lạ!

Tần Lâm Phong sau khi tỉnh lại cảm thấy bụng đói cồn cào cổ họng đắng nghét. Thì ra chàng đã hơn mười hai canh giờ vẫn chưa có cái gì vào bụng.

Chàng trầm nghĩ, quyết định phải ra trấn mua một ít đồ ăn, sau đó sẽ ghé Kim Lăng để thăm hỏi sức khỏe sư phụ.

Chỉ thấy chàng ra khỏi sơn động thì triển thân pháp phóng mình xuống dưới, chàng cũng nghĩ là công phu của mình cao siêu như vậy.

Vốn là sau khi thi triển thân pháp, thân hình của chàng giống như con én đáp xuống chân núi, so với thân pháp của ngày thường đã tăng lên gấp nhiều lần. Chàng vẫn không sao lý giải được, đành phải tiếp tục thi triển thân pháp, giống như một làn gió nhẹ lướt ra khỏi núi, ra đến đường lớn, trông thấy có rất nhiều người qua lại, để tránh khỏi phát sinh chuyện, chàng đành phải thu hồi cước bộ.

Trên đường đi bất giác có hai bóng người nhảy ra chặn ngay trước mặt, chàng phóng mắt nhìn thấy hai gã này ước độ tam tuần đang đứng sừng sững giữa đường trợn mắt nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tần Lâm Phong tiến lên trước cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi nhị vị có gì lại cản đường của tại hạ? Một trong hai gã lên tiếng:
- Xin hỏi, các hạ đây có phải là Tần Lâm Phong của Thái Cực Phái chăng? Tần Lâm Phong đáp:
- Chính tại hạ.

Hai gã cất tiếng “khì khì!” lạnh lẽo, không nói nửa lời, liền xuất thủ, một tả, một hữu hướng Tần Lâm Phong tấn công.

Tần Lâm Phong khẽ lắc mình đã tránh khỏi thế công, kinh ngạc quát:

- Tại hạ và hai vị không thù không oán, hà cớ gì lại công kích tại hạ? Hai gã khinh bỉ quát:
- Nghịch đồ giết sư, mọi người đều đang tìm ngươi, hãy để mạng lại! Nói xong, rút binh khí, trong chớp mắt đã xuất sáu thế kiếm.

Tần Lâm Phong nghe những lời nói hồ đồ, có cảm giác như đang nằm mơ, trong lúc nhất thời không dám vọng động xuất thủ, nhìn thấy thế công đã đến gần, cũng không dám coi thường, lập tức thi triển thân pháp, cong mình búng đi đã lướt xa bảy trượng, miệng không ngớt quát:

- Hai người sao lại có thể ngậm máu phun người, ai là sát sư nghịch đồ! Hai gã lại quát:
- Tiểu tử thôi, Nhu Kiếm Truy Hồn lão tiên bối đã bị ngươi dùng độc được vô danh hạ độc, kích động sự công phần vô lâm, phạm là đệ tử của chánh phái, ai ai cũng muốn tiêu trừ ngươi...
- Câm miệng!

Tần Lâm Phong nghe nói ân sư quy tiên, lại nghe rằng do mình hạ độc thủ, làm sao không phần nộ cho được lập tức quát lớn:

- Những lời này chắc đã phải là sự thật? Hai gã nộ quát tiếp:
- Ai dám nói không phải sự thật?

Tần Lâm Phong nhìn thấy hai người mặt đỏ ửng về chính khí thần sắc đoan chính, chàng thầm nghĩ:

- Trăm nghe không bằng một thấy, chi bằng trở về Kim Lăng xem sao? Nghĩ đến đây, bèn không lý gì đến hai gã nọ, quay đầu định phóng đi.

- Đứng lại!

Hai gã nọ hét lên để ngăn thân pháp đang chực chờ lướt đi của chàng, bóng kiếm lại hoa lên trước mặt và có tiếng quát lớn:

- Giết sư nghịch đồ, tội ác tày trời, bọn ta há để cho người muốn đi thì đi hay sao, để mạng lại đó!

Cánh tay hai gã khẽ lay động trường kiếm, vô số ánh bạc bắn về hướng Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong nhẹ nhàng lướt đi, lúc tả, lúc hữu, chớp mắt đã tránh khỏi thế công, nhưng tuyệt nhiên vẫn chưa xuất thủ.

Lại qua mười chiêu, hai người nọ vẫn không nhượng bộ, bóng kiếm tầng tầng lớp lớp, phủ kín cục trường.

Tần Lâm Phong cảm thấy kiếm khí mỗi lúc một gia tăng thế lực, trong lòng bất giác phần nộ. Chàng thầm nghĩ:

- Nếu cứ đấu như thế này chừng nào mới kết thúc được?

Nghĩ đến đây, lại nhìn thấy trường kiếm của hai người tả hữu công đến song chưởng của chàng khẽ lay động, Dã Mã Phân Tông song thủ tả hữu khẽ rung, hét lớn một tiếng:

- “Khai!”

Thân hình của hai người nọ đã bắn ra ngoài hai trượng theo hai hướng khác nhau, nằm sấp trên mặt đất.

Tần Lâm Phong bị ngậy người bởi cảnh tượng trước mắt, tự nghĩ công lực của mình cũng có hạn, xuất thủ sao nhanh như vậy? Phản lực lẽ nào lại mãnh liệt như thế?

Lúc này chàng nóng lòng trở về Kim Lăng, đâu còn tâm trí gì nghĩ đến việc này, nhìn thấy hai người vẫn nằm dài trên đất, chính là cơ hội thoát thân, chàng lập tức thi triển thân pháp lướt về phía trước.

Lại nói về bên trái con đường độc đạo, sau một gò đất, đột nhiên xuất hiện một bóng người mặt bịt vải đen.

Người bịt mặt, thấy Tần Lâm Phong đã lướt đi, do miếng vải đen bịt kín mặt, chỉ lộ ra cặp mắt giảo hoạt, đầy quỷ kế.

Gã không lên tiếng, phóng đến chỗ hai kẻ bị thương đang nằm trên mặt đất, song chưởng hiềm độc vỗ vào hai tử huyệt của hai gã này, miệng không ngớt cất giọng cười lạnh lẽo, quay người vút đi.

Hai gã này chính là đệ tử của phái Côn Luân, đều là những người hành hiệp trượng nghĩa, mấy ngày trước đây đã nhận được thiệp của Thái Cực Phái, trong thiệp có họa chân dung giết sư nghịch đồ Tần Lâm Phong, đến đây bất ngờ lại tạo ngộ, cho nên mới nhìn đã nhận ra Tần Lâm Phong, sau cuộc giao đấu đã thọ thương, toàn thân đau nhức, tạm thời không bò dậy được, không ngờ lại có kẻ nhân cơ hội, thừa dịp kết thúc tính mạng của hai người, hung thủ là ai? Cũng không biết được!

Tần Lâm Phong sau khi bỏ lại hai người, một mặt thi triển thân pháp, không bao lâu đã đến được trấn Đơn Dương.

Tần Lâm Phong vào trấn nhìn thấy phong cảnh rất náo nhiệt, mọi người đang tụ tập, tranh giành xem tờ bố cáo, lòng hiếu kỳ đã thúc đẩy chàng chen lấn vào xem, không ngờ vừa nhìn tờ bố cáo, thì mắt trợn trừng, miệng há hốc.

Chính là chân dung của mình trên tờ bố cáo, do Thái Cực Phái tự tay dán, nội dung trong đó là tầm nã giết sư, nghịch đồ Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong giật mình vội lách ra khỏi đám đông, tìm mua một ít bánh bao vội vã nuốt và rời khỏi Đơn Dương trấn, tiếp tục lộ trình về Kim Lăng.

Hai gã lúc này đã báo tin Nhu Kiếm Truy Hồn bị hại, chàng cứ tưởng là nghe lầm không dám tin, hôm nay chính mắt nhìn thấy bố cáo dán trong Trấn, sao dám không tin.

Tội của mình thật là khó biện bạch, chàng lại hồi ức về lúc nhỏ, chính tay ân sư đã nuôi dạy và truyền thụ võ công, thương yêu như con, ơn cao hơn núi, tình thân như biển, hôm nay tiên phạm cách biệt, những hồi ức đẹp đẽ đó, bây giờ chỉ có thể tìm kiếm ở trong mộng!

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, ruột gan như đứt ra từng khúc, những giọt lệ trong khóe mắt không ngừng tuôn ra.

Đang lúc này, phía đầu kia của lộ đạo cuốn lên những đám bụi mịn mù, tiếng vó ngựa lộc cộc lớn dần hiện ra một con tuần mã phóng nhanh như bay trên đường, một thoáng đã lướt qua mặt Tần Lâm Phong.

Kỵ sĩ trên tuần mã cặp mắt vụt sáng lên tìm chặt cương tuần mã. Phì! Phì! Làm hiệu cho ngựa dừng lại, nói lỏng dây cương quay đầu ngựa rồi cất tiếng kêu lớn:

- Tần thiếu hiệp xin dừng bước.

Thanh âm vang dội, con ngựa đã lướt bên cạnh Tần Lâm Phong, vút một cái hán tử nọ đã rời khỏi yên ngựa, đứng sững trên mặt đất, cung tay hành lễ và cất tiếng hỏi:

- Dám hỏi Tôn giá có phải là Tần Lâm Phong, Tần thiếu hiệp chăng?

Tần Lâm Phong thấy Hán tử rất xa lạ, cũng cảm thấy kỳ dị, chỉ là nghe hán tử nhắc đến tên mình, nộ khí quát:

- Phải thì sao? Các hạ có phải thừa lệnh đến đây truy bức tại hạ chăng? Hán tử nọ lắc đầu đáp:

- Thiếu hiệp đừng nên hiểu lầm, tại hạ chính là Chấp Pháp hành sự Tổng Đàn Loa Sanh Bang Cửu Thủ Sư Tử Tào Chấn Võ, thiếu hiệp đã mắc tội giết sư, bây giờ còn mặt mũi nào trên giang hồ, không bằng quy phục bốn bang, cùng mưu bá nghiệp, tránh khỏi họa diệt vong mong thiếu hiệp suy nghĩ lại.

Loa Sanh Bang là một tổ chức hắc đạo mới nổi lên trên giang hồ, chuyên môn thâu thập những kẻ bại hoại võ lâm, sát Sư diệt tổ tâm địa bất lương, chờ khi đủ lực lượng sẽ nổi lên đại náo giang hồ, huyết tấy võ lâm, hành sự rất độc ác.

Tần Lâm Phong trước đây đã có nghe qua, chàng tự nghĩ, với thân phận của mình, há lại gia nhập hắc đạo, khinh bỉ cười đáp:

- Tại hạ tuy rằng trước mắt không thể biện bạch tự nghĩ sau này nhất định sẽ có ngày minh oan.

Loa Sanh Bang Cửu Thủ Sư Tử thấy chàng muốn rời khỏi, lập tức ngăn lại lên tiếng:

- Các hạ nay đã như chó không nhà, tại hạ đây đã có ý tốt, không muốn người phải khó xử, xem ra người cũng nên theo tại hạ thì hơn.

Tần Lâm Phong thấy giọng nói của y có vẻ uy hiếp, nộ khí quát:

- Nếu ta không chịu thì sao?

Cửu Thủ Sư Tử là một cao thủ của Loa Sanh Bang, ngày thường, chỉ thở một tiếng ai dám không sợ, nay lại có người dám nói với y những lời này, tưởng như sét đánh ngang tai, tức khí bùng bùng quát lớn:

- Quả là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lẽ nào bốn tọa không nhân cơ hội này dạy cho người một bài học?

Tần Lâm Phong kiêu ngạo đáp:

- Chưa chắc, tại hạ nếu như không nóng lòng muốn về, cũng xin thỉnh giáo các hạ một phen?

Nói xong chàng liền quay đầu vút đi.

- Xú quỷ đứng lại!

Cửu Thủ Sư Tử tức giận hét lên, gã tiếp:

- Nhóc con! Dám coi thường bốn tọa...

Tà ma ngoại đạo không thể xưng bá võ lâm là vậy, Cửu Thủ Sư Tử hướng về phía chàng xuất liền bảy chưởng, phóng luôn bốn cước.

Tần Lâm Phong tuy bị bất ngờ, nhưng không hoảng loạn, quyền đến chưởng đoán, thức đến, chiêu hóa đủ dễ dàng hóa giải chiêu thức của gã.

Cửu Thủ Sư Tử tuy xuất chiêu trước nhưng vẫn không chiếm được thế thượng phong, bất giác nộ khí hết lớn:

- Người đỡ chiêu này của ta.

Chưa dứt lời, đã tập trung toàn bộ công lực, song chưởng lay động cuốn đầy bụi cát, giống như sóng ba đào đổ ập về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thấy chưởng thức thập phần lợi hại, sợ rằng công lực của mình còn yếu, không dám đỡ chưởng. Vội lách mình tránh đi.

Cửu Thủ Sư Tử lạnh lẽo cất tiếng cười quát lớn:

- Xú quỷ không dám đón chưởng của bổn tọa sao cứ né tránh vậy?

Gã đã nhận ra yếu điểm của Tần Lâm Phong biết chàng không dám đón đỡ ngọn chưởng đầy uy lực của mình, không để cho chàng dừng bước. Gã vẫn như cái bóng bám theo, song chưởng vận dụng chín thành công lực hướng về phía Tần Lâm Phong phát ra.

Tuổi trẻ háo thắng, câu nói khiến Tần Lâm Phong cảm thấy tức giận và hổ thẹn chàng nghĩ thầm:

- Phải bỏ mạng ta cũng quyết liều với người một phen.

Nghĩ đến đây song chưởng của đối phương phủ đến trước mặt muốn tránh cũng không kịp, chàng bèn giở chưởng lên đỡ.

Ầm! Một tiếng nổ như trời long đất nổ, song chưởng va đập vào nhau, cuốn theo bụi cát trên mặt đất, bay mịt mù tỏa khắp nơi.

Cửu Thủ Sư Tử bị sức chấn động của luồng chưởng bức bách lùi lại bảy bước, chân đứng không vững, ngồi phịch xuống đất, khuôn mặt trắng bệch hơi thở hỗn hển, cổ nén đau nhưng một dòng máu tươi đang chực trào nơi khoe miệng, mắt vẫn nhìn chăm chú vào Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong cũng bị sức chấn động của chưởng lực đẩy lùi ba bước, âm thầm vận khí, cảm thấy không chút thọ thương. Không kịp để ý đến sự việc trước mắt, chàng liền thi triển thân pháp rồi rút đi.

- o O o -

Hoàng hôn ập xuống, cũng là lúc Tần Lâm Phong về đến Kim Lăng, nhìn thấy đường phủ ngựa tấp nập, tân khách đến tràn ra vào không ngớt.

Chỉ thấy chàng giống như một con hổ điên, lướt như tên bắn lọt vào khách sảnh, nơi đặt quan tài, giống như khúc cây đổ phủ phục xuống đất, quỳ trước linh sàng ôm linh cữu của sư phụ, cất tiếng gào khóc thê thảm!

Phong Tăng nhìn thấy kẻ giết sư nghịch đồ, lửa giận ngàn ngút không nói, không rằng lập tức xuất chưởng.

Tần Lâm Phong lòng đầy thương tâm mắt đầm lệ, chợt thấy hai chưởng đưa đến, tự nhiên có phản ứng lách qua một bên.

Bất luận chàng có nhanh đến đâu nhưng không còn kịp nữa, tránh được đầu nhưng vai lại bị trúng chưởng.

- Bốp! Một tiếng khô khóc vang lên, đau thấu gan, buộc chàng bổ nhào trên đất, cất giọng thê lương:

- Phong bá bá xin nghe...

Phong Bá Bá ngắt lời quát lớn:

- Ai là Phong bá bá của người?

Liền nhanh như chớp phóng cước về phía Tần Lâm Phong.

Ngọn cước này còn mạnh hơn cả thể chưởng lúc nãy, thân hình của Tần Lâm Phong giống như điều đứt dây bắn vút đi.

Cảnh tượng xảy ra trước mắt khiến cho tất cả những người xung quanh và... một số tân khách trong sảnh ồ! Lên một tiếng, xúm lại vây tròn lấy chàng.

Đường Hiểu Văn tức giận cực độ, mày liễu nhú chặt trợn trừng mắt, tay nắm chặt bảo kiếm, phóng vút đến chỗ của chàng, giơ kiếm lên chém loạn xạ.

Tần Lâm Phong không kịp để ý đến thương tích, vội sử dụng thể Lý Ngự Đả Đỉnh né tránh. Nhìn thấy Sư muội trong cơn bị phần cực độ, xuất thủ loạn xạ không đúng kiếm pháp, có ý đâm thủng người y mới vừa ý.

Nhưng chàng đối với nàng không có ý trách móc, bình thường nàng kính trọng chàng như một vị huynh trưởng, lúc này thái độ đó đã hoàn toàn thay đổi, nhất định là do cái chết của sư phụ vì quá thương tâm nên nàng mới có hành động đó. Y đành phải lướt đông tránh tây, miệng không ngớt kêu lên:

- Sư muội hãy dừng tay, xin nghe lời của ngu huynh...!

Không được! Câu nói này vẫn không có tác dụng gì đối với nàng, thanh kiếm trong tay không ngớt phát ra những luồng kiếm vô tình liên tục công về phía chàng.

Tần Lâm Phong kinh hãi thốt lên:

- Sư muội, muội và huynh đã cùng trưởng thành dù sao chúng ta cũng là anh em, nếu muội muốn huynh chết cũng phải cho huynh có cơ hội để nói vài lời!

Câu nói đó đã kích động hồi ức ngây thơ ấy, lúc còn bé trong trí óc của Đường Hiểu Văn. Nàng như cảm xúc, chiêu thức vì thế giảm bớt.

Khưu Tuấn Nhân nhìn thấy Đường Hiểu Văn xúc động vì lời nói chân của Tần Lâm Phong e rằng cơ mưu có cơ bại lộ, bèn lớn tiếng quát:

- Người đã nhần tâm hạ độc sư phụ, tâm địa như sói lang bắt tất phải nhiều lời.

Nói xong bèn nhảy vào cuộc, trường kiếm trong tay y rung động không ngớt, xuất những chiêu thí mạng về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong nhìn thấy sư đệ xuất thủ quá ư hiểm độc, chỉ trách lúc xảy ra sự việc không có mặt y. Sự cố trước mắt không dễ gì một lúc có thể phân giải, thân hình khẽ lay động lách khỏi thể công, không chậm vận dụng song chưởng lên để đối phó.

Chàng vừa ứng phó những thể công mãnh liệt của sư đệ, lại vừa tránh né những đường kiếm truy sát của sư muội, đồng thời cũng không dám động đến sư muội cho nên chống đỡ rất là mệt nhọc.

Tuy là như vậy nhưng nội lực của chàng đã do Hoả Long Cổ Nguyên Hoàn trợ giúp, công lực tăng trưởng không ít, tuy không chiếm được thượng phong tạm thời cũng không có chuyện gì xảy ra, nếu như không vừa rồi bị trúng một chưởng và một cước của Phong Tăng, không chết thì cũng phải đứt gân gãy xương rồi.

Chớp mắt đã qua mười chiêu, Tần Lâm Phong lách qua lưỡi kiếm của sư đệ nhân lúc gã phân tâm xuất chưởng chém vào đùi bên phải.

Khưu Tuấn Nhân đâm hụt một kiếm, lại nhìn thấy luồng chưởng phát đến quá nhanh trong lúc bất ngờ muốn tránh cũng không kịp, cảm thấy đùi bên phải hơi nhói lên cảm không nổi trường kiếm trên tay “xoảng” một tiếng, trường kiếm trong tay rơi xuống đất, kinh ngạc đồng thời thối lui năm bước.

Chính trong lúc này lưỡi kiếm của Đường Hiểu Văn đang nhằm vai trái của chàng đâm tới.

Chàng hình như cố ý để cho sư muội đâm trúng mình, có lẽ sẽ làm nguôi bớt phần nào cơn giận của nàng, nên không dùng toàn lực để tránh, chỉ hơi nghiêng người một chút.

“Phập!” một tiếng, vai trái của Tần Lâm Phong đã bị lưỡi kiếm vạch một khúc dài ước khoảng ba tấc, máu tươi cũng theo đó mà bắn ra.

Tần Lâm Phong ôm lấy vai trái, nhìn thấy Đường Hiểu Văn đứng ngây người, trường kiếm trong tay cũng không động đậy, bèn quay mặt về phía Phong Tăng, quỳ xuống cất lên tiếng thỉnh cầu:

- Phong bá bá, ân sư chết bất đắc kỳ tử, Phong bá bá hận Phong nhi tận xương tủy, Phong nhi cũng không có gì thỉnh cầu, chỉ mong bá bá dẫn cơn thịnh nộ, để Phong nhi có vài lời giải thích, sau đó muốn chém muốn giết tùy bá bá xử trí, Phong nhi tuy không sợ chết nhưng tuyệt nhiên không muốn mang tiếng sát sư diệt tổ, xin bá bá minh xét?

Phong Tăng cảm thấy cũng có lý, bèn quát:

- Được! Cho người nói!

Tần Lâm Phong thuật lại tất cả những gì đã trải qua, vì trọng bệnh của ân sư đã xả thân nuốt Thực Cốt Đơn để đổi lấy Hồi Nguyên Hoàn từ đầu đến cuối kể lại một lượt.

Phong Tăng quát hỏi:

- Thực Cốt Đơn người đã nuốt được mấy ngày? Tần Lâm Phong đáp:

- Phong nhi tám ngày trước ở lại Vân Cốc đã nuốt qua. Phong Tăng cất giọng cười lạnh leo quát:

- Bất cứ người nào nuốt Thực Cốt Đơn, nội trong bảy ngày xương cốt sẽ hóa tro, người làm sao có thể an nhàn vô sự?

- Cái này...

Tần Lâm Phong bị hơi cứng miệng không biết làm sao trả lời, ấp úng đáp:

- Phong nhi cũng không rõ.

- Ta thì biết rất rõ!

Khưu Tuấn Nhân cười âm hiểm, giả hoạt hỏi:

- Người sau khi nuốt Thực Cốt Đơn, sợ bị hóa thành tro, trong lòng hối hận, lén lút nuốt Hồi Nguyên Hoàn, không những giải được độc Thực Cốt Đơn mà còn gia tăng công lực, những lời vừa rồi có đúng chẳng?

Tần Lâm Phong đáp:

- Sư đệ người không được hồ đồ.

Khưu Tuấn Nhân cười khà khà! Cất tiếng cười nói:

- Hồi Nguyên Hoàn thì bị người nuốt, trong lòng người sẵn có chủ ý, quyết tâm hạ độc sư phụ...

Tần Lâm Phong nghe đến đây, không thể nhịn được, tức giận quát lớn:

- Người dám ngậm máu phun người! Khưu Tuấn Nhân vẫn tiếp tục:

- Sau khi nuốt Thực Cốt Đơn, người không những không chết, trái lại còn đủ công lực để rút được bảo kiếm mà Phong bá bá đã vận dụng Vô Tướng Thần Công cắm vào trong cây cổ thụ về điểm này người làm sao giải thích?

Phong Tăng lúc này bị kích động bởi câu nói, tức giận quát lớn:

- Đúng! Nếu như không vừa rồi người bị trúng một chưởng và một cước của ta làm sao có thể đứng dậy được?

Tần Lâm Phong đáp:

- Phong nhi bị oan mà. Phong Tăng quát:

- Tội đã sờ sờ ra đó, còn oan ức nổi gì?

Nói đến đây, hình như không nhịn được nữa, bước một bước về phía trước, giơ hữu chưởng lên, vận chưởng nhằm Thiên Linh cái của Tần Lâm Phong vỗ xuống.

Tần Lâm Phong thấy họ cứ một mực ình là hung thủ, trong lòng bất giác tức giận, không còn muốn tránh né nữa, định cố ý chờ chết, nhưng chàng lại nghĩ tiếp nếu bây giờ chết đi, hàm oan này làm sao được giải?

- Không được! Nhất định phải nhịn nhục mà sống, mới có thể điều tra được căn nguyên. Nghĩ đến đây, cũng vừa lúc bóng chưởng võ xuống trước mặt, chàng liền hơi nghiêng đầu, vận sức thối lui lại phía sau.

Thân pháp tuy nhanh, nhưng mà Phong Tăng quả không hổ danh là người đứng đầu trong Thần Châu Tam Tuyệt, hôm nay vì tức giận mà xuất thủ, há dễ dàng mà tránh né!

- Bùng! Một tiếng, chàng tuy lách đầu qua kịp, nhưng ngực trái đã nhận trọn một chưởng, bị chấn động thối lui tám thước, khí huyết rạo rực đầu óc choáng váng, một dòng máu tươi từ từ trong khoe miệng chàng.

May mắn là chàng đã kịp thối lui, giảm bớt một phần nào chưởng lực của Phong Tăng, bằng không có phục linh được, cũng không sao cứu nổi ngọn chưởng tuyệt mạng của Phong Tăng đã giáng xuống trước ngực chàng.

Tất cả quần hùng có mặt ở cục trường ai cũng cho rằng Tần Lâm Phong chính là hung thủ giết sư phụ, kẻ thì quyền, kẻ thì cước, liên tục giáng xuống chàng, lúc này Tần Lâm Phong giống như một món đồ chơi, lúc thì bị đá qua đông lúc thì lăn qua tây, không biết bao lâu, nhìn chàng lúc này khuôn mặt trắng bệch, thương thế vô cùng trầm trọng vì thương tích.

Đường Hiểu Văn muốn nhân cơ hội này một kiếm kết liễu đời chàng để báo thù cho cha, nhưng lại bị Khuu Tuấn Nhân kéo lại, thốt lên:

- Sư muội, cho gã một kiếm lúc này thì thật sướng cho gã, ta nên để hắn sống mà cứ bị đánh và bị hành hạ vẫn tốt hơn.

Không biết từ lúc nào mà Khuu Tuấn Nhân hận Sư Huynh đến mức này, đến gần chết cũng không để chàng được chết yên ổn, lòng người thật nham hiểm, truy sát đến cùng để trừ hậu họa.

Tần Lâm Phong bị đám đông người đó vây đánh, thương tích đau đớn toàn thân, trong lòng thầm nghĩ:

- Tần Lâm Phong ơi! Tần Lâm Phong, ngươi không chết lúc này, hung thủ giết sư phụ cũng chưa biết là ai, oan của ngươi chưa được giải, ngươi vạn lần không được chết, hãy cố gắng lên.

Một người liều mạng, vạn kẻ khó bì.

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, âm thầm vận khí, cảm thấy tim mạch bị bế tắc, chàng đưa mắt quan sát cục diện, nhìn thấy vòng vây phía nam hơi lỏng lẻo, bèn thét lên một tiếng như sấm, song chưởng tập trung mười thành công lực, thế như bài sơn hải đảo lướt đi.

Những kẻ vô công tầm thường làm sao có thể chịu nổi thế chưởng mãnh liệt đó, chưởng vừa đến đã thấy hai gã bị bắn ra hơn ngoài trượng.

Đây chính là cơ hội thoát thân, Tần Lâm Phong không dám chậm trễ, vội thi triển thân pháp lướt đi như một mũi tên, thoát khỏi đường phủ.

Sự việc xảy ra ngoài dự tính, quần hùng ngơ ngác, đi một lúc mới chợt tỉnh lại.

Khuu Tuấn Nhân tỏ vẻ vô cùng vội vã, sợ thả hổ về rừng, tất gây họa lớn, một mình phóng theo ra khỏi đường phủ, quan sát bốn phía, trong đêm tối vẫn không nhận ra được tung tích của Tần Lâm Phong!

Đường Hiểu Văn lúc này cũng vừa đến bên cạnh tức khắc nói:

- Cũng tại ngươi lúc này! Để ta cho hắn một kiếm giết quách cho rồi, thì đâu có thể xảy ra chuyện này.

Lại nghe tiếng của Phong Tăng:

- Văn nhi, đừng nên trách nhị sư huynh của con, để sáng mai sau khi an táng xong cha con, bá bá sẽ cùng với con đi tìm tên súc sanh đó, gã hiện nay không nơi nương tựa đâu, trừ khi gã gia nhập hắc đạo.

Đường Hiểu Văn thấy sự việc đã đến nước này, cũng đành phải ưng thuận, thở dài một tiếng vội cùng Phong Tăng quay trở lại đường phủ.

Khuu Tuấn Nhân mắt lộ hung quang, cất tiếng cười lạnh lẽo.

- Hừ! Trong hắc đạo ta cũng không để người yên.

Cũng trong đêm Tần Lâm Phong rời khỏi đường phủ, trong thành Kim Lăng xảy ra một lúc ba hung án, trước hãm hiếp sau giết người diệt khẩu, khổ chủ là Kiều nữ của danh môn chánh phái, thêm pháp hí hoa đoạt nhụy của hung thủ rất cao diệu, ở hiện trường, không lưu lại một chút dấu vết nào cả, cũng không có ai thấy được mặt của hung thủ, chỉ thấy trên tường để lại bút tích: Tần Lâm Phong đã đến đây.

Sáng sớm ngày thứ hai, vụ án này đã truyền khắp mọi nơi ở Giang Nam, mọi người trước đi báo quan, sau đó đến an ủi khổ chủ, ai cũng cảm phần vô cùng.

Lúc này trong võ lâm cũng có một quy luật không thành lời đó là bất luận hai phái Hắc Bạch gây ra việc chuyện tày đình nào đi nữa, đối với tội đồ dân tộc, phe nào cũng đều căm hận, nhất định phải coi như cừu nhân hợp lực tiêu trừ.

Lại nói Tần Lâm Phong đang đêm rời khỏi Kim Lăng thành phóng đi bạt mạng, trời vừa sáng thì thấy đã đến bên một sườn núi, vừa lúc cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời, chàng loạng choạng bước đến một dòng suối, chụm hai tay lại để vốc nước, sau mấy ngụm nước chàng cảm thấy tinh thần phấn chấn trở lại, chọn một tảng đá ngồi xuống, trong lòng tức giận thầm nghĩ.

Lão quái vật Hồi Xuân Thủ ta với người không thù không oán, người mượn tay ta, hạ độc sư phụ, hại ta đến nông nỗi này, có nhà cũng không về được, ngày nào ta còn sống, quyết không đội trời chung với người!

Nghĩ đến đây chàng lập tức muốn đến ngay Lạc Vân Cốc tìm Hồi Xuân Thủ để thanh toán, ngại vì với thân đã bị một chưởng của Phong Tăng làm chấn động, lực phủ ngũ tạng, lúc này máu vẫn không ngớt rỉ rả đành phải nén giận, ngồi tĩnh tọa, khép mắt định thần điều khí vận công.

Độ một tách trà, chàng cảm thấy có một luồng hơi nóng chạy khắp có thể, toàn thân cảm thấy rất dễ chịu, thương thể đã tiêu tan từ lúc nào.

Chàng mở bừng hai mắt, xạ hướng nhớn tuyền, nhìn ra xung quanh, xác định phương hướng đến Lạc Vân Cốc, lập tức vút đi.

Ba ngày sau Tần Lâm Phong đã đến Lạc Vân Cốc, ngựa quen đường cũ, hơn nữa lúc này công lực của chàng tăng tiến rất nhiều, so với lúc trước giống như một trời một vực, men theo lối cũ chui vào sơn động, khoảng hai giờ chàng đã vào trong cốc, tai nghe văng vẳng nghe có tiếng chuông, vang đập và tiếng quát tháo đầu đó, chàng bèn phóng tới nơi phát ra âm thanh đưa mắt nhìn một lượt...

Thì thấy một lão già mập lùn, gương mặt cổ quái, trên người khoác một tấm đoản bào màu đỏ, đang giao đấu với Hồi Xuân Thủ.

Hai người đều là những cao thủ đương thời, ra tay hiểm độc, toàn những quái chiêu, kèm theo những tiếng rít của chuông phong, chấn động của chuông lực hất tung, những bụi cát trên mặt đất, khiến mọi người hoa mắt.

Nhìn quang cảnh hai người, đấu cũng khá lâu, nhận xét công lực tương đồng bên tám lạng người nửa cân, bất phân thắng bại, xem ra hai người này đều có quyết tâm hạ sát thủ với nhau.

Tần Lâm Phong nhân cơ hội hai bên giao đấu, không dám phân tâm động đậy chứng kiến một trận đấu hiểm có nhất trong võ lâm

Lão mặc áo bào đỏ vừa đánh, vừa hét:

- Lão già thú! Rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt, nếu không giao Tiểu Thiên Lục, đừng trách lão phu ra tay độc ác.

Hồi Xuân Thủ khinh bỉ cười đáp:

- Lão quái vật, chó cuồng ngôn nếu như muốn dùng sức cường bức, trừ phi bước qua xác của lão phu, đừng nhiều lời, xem đây!

Nói đến đây thân hình lướt qua bên trái tránh qua thể chưởng mãnh liệt của lão già áo đỏ, hữu chưởng xuất chiêu Hoàn Hảo Thiên Quân nhanh như chớp vỗ về phía lão già mặc áo bào đỏ.

Lão già áo đỏ thấy chưởng thế mãnh liệt, hít một luồng chân khí, thối lui năm bước.

Hiển nhiên do Tiểu Thiên Lục không đến được tay nên tức giận cực điểm mặt đầy sát khí, âm thầm tập trung toàn bộ công lực, tóc dựng ngược, hai chân lún sâu xuống mặt đất, từng bước, từng bước đến gần Hồi Xuân Thủ.

Hồi Xuân Thủ biết rằng tên cùng hung cực ác đệ nhất ma đầu Biên Ngoại này đã tức giận đến cực điểm, nên vận hết sức bình sinh, quyết trong một chiêu, hạ độc thủ lão không dám chểnh mảng, định thần vận khí vào Đan Điền, chuẩn bị tiếp ngọn chưởng chí mạng này, hai cái bóng nhích mỗi lúc một gần, “bùng” một tiếng long trời rã đất, chưởng lực của hai người chạm nhau, cuốn theo cát đá bay loạn xạ, nhìn lại đấu trường.

Hồi Xuân Thủ đã bị chưởng lực đẩy bắn ra ngoài một trượng nằm sấp trên mặt đất, miệng thổ búng máu tươi không chút động đậy.

Lão áo đỏ thì “bịch! Bịch” thối lui bảy bước, mặt trắng bệch miệng rỉ máu, thương thế xem không nhẹ.

Nhưng lão vẫn có thể, lay động thân hình, miệng nở nụ cười đắc thắng, lão đảo bước đến chỗ Hồi Xuân Thủ.

Tần Lâm Phong nhìn thấy lão áo đỏ tâm địa bất lương, sợ rằng sẽ hạ độc Hồi Xuân Thủ, hét lớn:

- Đứng lại! Không được vọng động!

Loáng một cái chàng đã lướt người đến bên Hồi Xuân Thủ, trừng mắt nhìn lão áo đỏ. Lão áo đỏ tức giận quát lớn:

- Người là xú quỷ ở đâu đến, sao lại dám ngăn cản lão phu, mau cút đi, nếu không thì đừng trách lão ra tay ác độc!

Nói xong vẫn tiếp tục di chuyển về phía Hồi Xuân Thủ. Tần Lâm Phong vội vã quát lớn:

- Đứng yên đó, nếu như người muốn nhân lúc người gặp nạn, mà hạ độc thủ, thì lời nói lúc này của người chính là nói giùm ta.

Lão áo bào đỏ cảm phần cực độ căt tiếng quát:

- Xú quỷ người quả là có khẩu khí hãy đợi thử một chưởng của lão phu.

Vừa giơ chưởng lên, hơi vận khí cảm thấy nội tạng khí huyết bế tắc, biết được bản thân cũng bị thương không nhẹ, không thể phát chưởng, lại sợ mất mặt đành phải gắng sức đẩy ra một chưởng về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong biết lão già mặc áo đỏ chưởng lực hùng hậu, trong lòng đã chuẩn bị sẵn, hớp một luồng chân khí, vận dụng mười thành công lực, để nghênh đón chưởng của lão.

“Bùng!” một tiếng như trời long, đất lở thân hình của Lão áo bào đỏ bị chưởng lực của Tần Lâm Phong bắn xa hơn một trượng, té xuống đất, mặt trắng bệch như xác chết, miệng không ngớt thổ máu tươi, trừng mắt nhìn Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong không ngờ với một chưởng của mình mà lão già áo đỏ đã bị thương nghiêm trọng, trong lòng áy náy, hối hận nói:

- Tiền bối lão nhân, văn bối không phải cố ý muốn đả thương người, văn bối ân hận xin tiểu bối hãy quay về dưỡng thương!

Người nói thì thành tâm, kẻ nghe lại có ý, lão áo bào đỏ cho rằng tên xú tiểu tử này chế nhạo mình, phóng tia nhìn sắc lạnh lật thân bỏ dậy, căm hận nói:

- Hôm nay lão phu xem như đã có duyên với người, “Thanh Sơn Bất Biến, Lục Thủy Trường Hữu sau này sẽ có duyên tạo ngộ!”

Nói xong, kéo lê tấm thân đầy thương tích, rời khỏi cốc.

Tần Lâm Phong đợi lão rời khỏi, lập tức đến bên chỗ Hồi Xuân Thủ để xem xét thương tích của lão, chỉ thấy lão mũi và tai, máu chảy không ngừng, sinh mạng chỉ còn trong giây lát, bất giác động tâm trong lòng

lập tức để lão dậy, vận chưởng ấn vào các huyệt đạo của lão mà truyền lực, một lát sau Hồi Xuân Thủ từ từ hồi tỉnh, lại khẽ mở mắt nhìn chàng một cái.

Tần Lâm Phong vội vã hỏi:

- Thần được trong thân người có thể trị được thương tích hay chẳng?

Hồi Xuân Thủ tự biết một chưởng của lão áo đỏ đã khiến cho ngũ tạng của mình dập nát, dù cho tiên giáng phạm cũng khó mà trị khỏi, lộ vẻ thê lương lắc đầu.

Tần Lâm Phong tiếp hỏi:

- Thế sao! Lão mượn tay của ta dùng độc được vô danh giả mạo Hồi Nguyên Hoàn hạ độc sư phụ, hại ta phải mang danh sát sư nghịch đồ.

Hồi Xuân Thủ nghe xong lộ vẻ kinh ngạc nhìn chàng chăm chăm, không đủ sức mở miệng phân giải đành chỉ lắc đầu.

Tần Lâm Phong hỏi tiếp:

- Lão có phải định nói hoàn được mà lão đưa cho ta chính là Hồi Nguyên Hoàn?

Hồi Xuân Thủ gật gù đầu.

Tần Lâm Phong thấy mặt lão lộ vẻ chính khí, chắc lão quyết không làm ra những chuyện này.

Đang muốn định hỏi tiếp, nhìn thấy Hồi Xuân Thủ, rung rung nhấc cánh tay phải lên chỉ vào trong ngực của mình.

Tần Lâm Phong hiểu được ý lão chàng tận tay thò vào trong ngực lão lấy một thứ, thấy đây là một cuốn sách cổ đã cũ rách, do lâu ngày mà ba chữ Tiểu Thiên Lục trên bìa sách không còn được rõ ràng, chàng liếc nhìn một lượt rồi đưa đến trước mặt Hồi Xuân Thủ.

Hồi Xuân Thủ trầm ngâm một khắc, trong lòng tự nghĩ:

- Mạng của mình chỉ còn trong giây lát, tiểu tử này đã có tấm lòng thuần hậu trọng nghĩa, không gì bằng phó thác cuốn võ lâm thư này cho hắn để tránh khỏi rơi vào tay tà ma ngoại đạo...

Nghĩ đến đây gan ruột như đứt ra từng khúc, môi lão mấp máy, vận dụng tất cả hơi dồn lại thốt lên một tiếng:

- Cho người...

Chưa dứt lời, mũi miệng đã rỉ máu tươi, toàn thân rung động, ngã bật ra sau và tắt thở. Hồi Nguyên Thủ vốn là lúc trước ở trong sơn cốc đã có kỳ duyên gặp được sách này.

Cuốn sách có tên Tiểu Thiên Lục là một cuốn phổ về nội công tâm pháp và quyền kiếm, rất thần kỳ ảo diệu, là một bí kiếp mà những cao thủ trong võ lâm đương thời đều mong muốn, nhưng do không có thời gian để nghiên cứu tỉ mỉ không biết thế nào để Tẩu Lỗ Huyền đệ nhất ma đầu Biên Ngoại phát giác được muốn dùng sức để đoạt bí kíp, do lời qua tiếng lại đã xảy ra trận ác đấu, sau hơn ba trăm hiệp Hồng Y Tẩu Lỗ Huyền nội công thâm hậu hơn đã khiến ột Thần Y phải bỏ mạng tại đây.

Lại nói Tần Lâm Phong tự nghĩ vị thần y danh cao đức trọng này đứt khoát không gạt mình, lời cuối cùng của lão chưa dứt thì đã tắt thở nếu như không nhất định sẽ có manh mối về cái chết của ân sư...

- Xú tiểu tử, thủ đoạn của ngươi thật độc ác!

Tần Lâm Phong quay người lại nhìn chỉ thấy ở phía bên trái cách khoảng bảy bước có một lão đạo sĩ đầu đội nón cửu lương, mình mặc áo bào phong hỏa tướng mạo cao ráo, đứng sừng sững như ngọn tháp đang trợn mắt nhìn mình.

- o O o -

4. Chương 4: Họa Vô Đơn Chí

Tần Lâm Phong trong lòng bất giác kinh hãi, có người đã đến sau lưng, bản thân mình cũng không phát hiện được, căn cứ vào điểm này mà nói, đây quả là một nhân vật không phải tầm thường, nghĩ đến đây liền quay đầu lại hỏi:

- Dám hỏi pháp hiệu của đạo trưởng? Lão đạo nhân ngạc nhiên hỏi:
- Đạo gia ta danh chấn cửu chân, người làm sao lại không nhận ra ta? Tần Lâm Phong đáp:
- Xin lượng thứ cho tại hạ có mắt không trông, không nhìn ra tiền bối. Lão đạo nhân lại tiếp:
- Thật là ếch ngồi đáy giếng, ta báo cho ngươi biết, người trong nhà ta ai cũng nhận ra ta.

Tần Lâm Phong nghe thấy câu nói ngây ngô này cũng bật cười, chợt nhớ ra một người, cung đáng kính hỏi:

- Lão tiền bối đây có phải là người thứ nhất trong Thần Châu Tam Tuyệt...! Xã Đạo vốn rất sợ người ta kêu lão là Xã, cướp lời nói:
- Xú Tiểu Tử biết là được rồi, hà tất phải nói ra. Lại tự mình nói:
- Đây đều là do những tên điên khùng tên giang hồ đặt cho ta biệt hiệu này, sự thật nói chuyện chỉ có hơi chút lộn xộn mà thôi!

Tần Lâm Phong thấy lão không vui bị người ta gọi là Xã, đành phải phụ họa nói:

- Đương nhiên! Một lần tên khùng tất nhiên tên của mình cũng còn không biết, tại hạ nghĩ tiền bối đây không đến nỗi như thế.

Xã Đạo nở nụ cười, đắc ý nói:

- Phải đó! Lão đạo gia ta họ Xã tên Đạo, suốt kiếp này cũng quên không được... Nói đến đây hình như chợt tỉnh ngộ, tức khí quát:
- Xú Tiểu Tử, ngươi đừng có nhăng cuội nữa, muốn khiến lão đạo ta quên lĩnh việc chính hử?

Tần Lâm Phong ngạc nhiên hỏi?

- Là việc gì?

Xã Đạo quát lên:

- Xú Tiểu Tử, ngươi vì sao lại hạ sát Hồi Xuân Thủ, lại còn cướp bí kíp của lão?

Tần Lâm Phong liếc nhìn Tiểu Thiên trong tay, thuận tay bỏ vào trong ngực, giải thích:

- Tiền bối đừng nên hiểu lầm, Hồi Xuân Thủ lão tiền bối bị một lão già mặc áo đỏ dùng chưởng đánh nát lục phủ ngũ tạng nên mới chết.

Xã Đạo mắt lộ vẻ khác thường, kinh ngạc quát:

- Đã hạ thủ Hồi Xuân Thủ, lẽ nào chịu không đỡ nổi một chưởng của ngươi! Tần Lâm Phong đáp:
- Lúc đó do Hồng Y lão quái bị trọng thương, nên tại hạ mới thắng được. Xã Đạo làm ra vẻ thông minh hỏi:
- Hồi Xuân Thủ chết rồi, cho nên ngươi mới trộm bí kíp của lão? Tần Lâm Phong đáp:
- Cuốn sách này do chính tay Hồi Xuân Thủ lão tiền bối trước lúc lâm chung giao lại cho tại hạ.

Xã Đạo trợn mắt quát:

- Trừ phi Hồi Xuân Thủ có thể chứng minh là đã tặng cho ngươi bằng không đạo gia ta không tin.

Tần Lâm Phong nghe thấy những lời nói khùng khùng điên điên của lão, trong lòng không đành được nổi giận quát:

- Không tin thì sao?

Xã Đạo nhìn thấy chàng mở miệng, tức giận quát:

- Không tin... ta sẽ làm cho ngươi... Tần Lâm Phong kêu ngạo đáp:

- Được! Nếu như tiền bối không phân biệt phải trái, đợi tại hạ mai táng xong Hồi Xuân Thủ lão tiền bối rồi sẽ tính!

Nói xong không lý gì tới Xã Đạo đang đứng bên cạnh, chàng bèn rút trường kiếm trên lưng, đào một cái hố ở ngay bên cạnh, sau khi an táng xong Hồi Xuân Thủ chàng quỳ xuống mặt đất lạy ba cái, mắt chảy vài giọt lệ.

Xã Đạo lạnh lùng quát:

- Hừ! Đống kịch cũng không đến nỗi tồi, cái trò trẻ con này đối với ta quả là uống công.

Tần Lâm Phong đứng dậy quát lớn:

- Tại hạ tôn trọng lão là nhân vật tiền bối võ lâm, cho nên mới có thái độ nhường nhịn như vậy, xin người đừng quá coi thường tại hạ... văn bối đây có việc, không thể tiếp lão xin cáo biệt.

Nói chưa dứt, thân hình đã lay động lướt ra ngoài cốc. Xã đạo giật mình phóng đuổi theo lớn tiếng quát:

- Chạy lên trời hay xuống Linh Lăng Điện hay xuống biển lão cũng đuổi tới Thủy Tinh Cung, Xú quỷ ta xem ngươi chạy đi đâu!

Đừng tưởng lão khùng khùng, nhưng võ công của lão không khùng.

Trong võ lâm xưng tụng là một trong Thần Châu Tam Tuyệt, công lực tất phải hơn người tuyệt không uống danh.

Chỉ thấy lão hơi lay động giống như ánh chớp, không bao lâu, đã đuổi đến phía sau Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Xã Đạo cách mình không hơn bảy thước, truy đuổi sắp kịp, trong lòng bất giác nghĩ thầm, muốn định gia tăng thêm hai thần công lực, bỏ rơi lão. Xã Đạo hình như đã nhìn thấy thấu tâm can của chàng, khẽ búng người đã bắn sau ba trượng, lộn mấy vòng trên không trung. Như ánh sao xẹt phát xuống đầu chàng.

Tần Lâm Phong cảm giác như có đám mây chướng phong đang chụp xuống đầu, kinh lực kinh người, không dám đón ngang chướng bổ xuống từ trên không trung của lão, chàng như một mũi tên bắn về phía trước tám thước.

Xã Đạo vỗ huyệt một chưởng, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc là chàng biến thể thần tốc, vừa nghĩ đến đây chân đã chạm đất, lão lại bắn người về phía trước, cất tiếng quát:

- Xú Tiểu Tử hãy đỡ chưởng của lão phu!

Song chưởng vừa phát cuốn theo cuồng phong, Xã Đạo đã nhảy về phía chàng.

Tần Lâm Phong chân chấm đất vẫn còn chưa định thần, mắt thấy chưởng đã đến, nghĩ bộ tấn của mình chưa vững, nếu đón chưởng tất sẽ thất thế, không bằng sử dụng tuyệt học sư môn Tá Lực Truy Phong mượn chưởng lực thúc lão để đẩy thân mình, đây chính là kế thoát thân.

Nói thì chậm, động tác cực nhanh, Tần Lâm Phong đã thấy song chưởng của lão Xã Đạo đã phủ kín xung quanh.

Chàng quả là không hổ danh trong lúc tình huống cấp bách, vẫn không hoảng loạn, lật xong chưởng đón chưởng của Xã Đạo, mượn thế lúc hai chưởng chưa chạm nhau, rút vội chưởng về, nương theo chưởng lực của Xã Đạo, thân hình như một cánh diều bị đẩy bắn ra ngoài hai trượng.

Thân chàng vừa phóng lên, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trong lúc chân chưa chạm đất, đã lại bắn về phía trước.

Xã Đạo nhìn thấy chưởng lực của mình quạt bay Xú Tiểu Tử, trong lòng cảm thấy hối hận đã ra tay quá nặng, ước lượng rằng nếu y không chết cũng phải trọng thương.

Vừa ngược mắt nhìn, thấy chàng không chút mảy may thương tích mà lướt đi lại còn nhanh hơn, chợt hiểu ra mình đã bị mắc lừa, tức khí rít lên những tiếng kêu quái dị, bản mình đuổi theo, cất tiếng la lớn:

- Hà, Hà! Được! Người đã biết dùng Tá Lực Truy Phong của Thái Cực Phái để gạt ta, thủ đoạn xem ra không cần hỏi cũng biết người chính là kẻ hạ độc Nhu Kiếm Truy Hồn, sát sư nghịch đồ Tần Lâm Phong hôm nay ta không thể tha cho người!

Tần Lâm Phong vừa chạy vừa đáp:

- Tội danh sát sư vẫn bồi đây bị hàm oan khó giải, không giám nhận lãnh tiền bồi không nên nghe những lời đồn đại của giang hồ!

Xã Đạo lại quát:

- Như vậy tên dâm tặc hái hoa một đêm gây ra ba án mạng trong thành Kim Lăng có phải là người?

Tần Lâm Phong đối với việc này càng không hiểu nổi, tức khí quát:

- Nói xàm! Nhưng vẫn tiếp tục gia tăng cước bộ lướt ra ngoài cốc. Xã Đạo tức giận la lớn:

- Người! Tên gian tặc hái hoa, kẻ nghịch đồ sát sư, tên trộm bí kíp gặp phải đạo gia ta coi như tới số rồi, dù người có chạy lên trời ta cũng quyết bắt người cho kỳ được.

Tần Lâm Phong không thềm để ý những lời của lão, cầm đầu lướt đi, ra khỏi miệng cốc, nhìn khắp xung quanh một lượt, bất giác rung mình, trong lòng không khỏi thầm kêu khổ.

Chính là lúc này, xung quanh miệng cốc đầy đầy những bóng người, đang chực chờ tiến vào cốc, nhìn kỹ lại toàn là những kẻ đáng truy bắt chàng, người nào cũng sát khí đằng đằng trợn mắt nghiêng răng.

Chính giữa do Phong Tăng cầm đầu, sư muội Đường Hiểu Văn và sư đệ Khuất Tuấn Nhân đứng hai bên tả hữu.

Côn Luân nhị lão Vũ Trần Tử và Tiêu Dao Tử, xuất lãnh bốn môn đệ đứng ở phía bên tả, bên hữu do một đám người võ lâm mặt mày hung tợn, kẻ cầm đầu thoát nhìn đã nhận ra là người bị một chưởng của chàng đã nung lúc trên đường đến Đơn Dương, Cửu Phủ Sư Tử Tào Chấn Võ chấp pháp hành sự Loa Sanh Bang.

Tình hình trước mắt khiến Tần Lâm Phong còn đang do dự, lòng cả kinh, lập tức nghiêng về phía bên trái năm thước, nhẹ nhàng tránh khỏi ngọn chưởng đó!

Xã Đạo đánh hụt một chưởng, ngược mắt nhìn thấy rất nhiều người đang bao vây ở bên ngoài, định mở, định mở miệng hỏi...

Phong Tăng đã tiến lên một bước lớn tiếng quát:

- Đạo sĩ khùng, lẽ như một chưởng của người đánh chết gã, vậy ân oán của bao người chúng ta ở đây biết đi tìm ai mà đòi?

Xã Đạo ngậy thơ đáp:

- Phong hòa thượng, nói ít một chút, ân oán của các người thì các người tự lo liệu, lẽ nào ân oán của đạo gia với gã không được thanh toán hay sao?

Phong Tăng hỏi:

- Sao? Tôn giá với gã cũng có ân oán sao? Xã Đạo ngậy thơ đáp:

- Đương nhiên! Tên Xú Tiểu Tử này đến đây hạ sát Hồi Xuân Thủ, lại cướp một cuốn sách trên mình lão tên là cái gì Khốc Thiên Lục... À không! Phải kêu là Tiểu Thiên Lục mới phải, lão lại nói:

- “Đạo gia ta có thể xen vào hay không?”

Đám người Võ lâm đối với bộ bí kíp Tiểu Thiên Lục này cũng có nghe qua, đồng thời cũng biết nó là một báu vật để luyện tập, võ học thượng thừa, nay lại nghe Xã Đạo nói ở trên mình Xú Tiểu Tử, trừ Phong Tăng là đệ tử Phật gia không màng tới danh lợi, bỏ ngoài tai mọi việc, tất cả đám đông còn lại đều lộ vẻ mặt thèm khát nhìn về phía Tần Lâm Phong.

Đường Hiểu Văn nóng lòng trả thù như lửa đốt, không lý gì đến chuyện này, tay nắm chặt kiếm nhảy vào vòng đầu có ý muốn liều mạng.

Côn Luân Nhị Lão Vũ Trần Tử tiến ngăn lại hỏi:

- Cô nương có thể tạm thời bớt giận, để bản đạo hỏi gã mấy câu có được không?

Theo tính khí của Đường Hiểu Văn nhất định sẽ không nhường nhịn, Phong Tăng sợ nàng xuất ngôn bừa bãi, động chạm đến lão, đành phải cất tiếng ngăn cản:

- Văn nhi, không cần vội vã, cứ để Vũ Trần Tử hỏi gã? Vũ Trần Tử quay lại hành lễ nói:

- Phong huynh đã lâu không gặp, phong độ vẫn như xưa, bản đạo rất lấy làm cảm tạ. Phong Tăng lập tức chấp tay, miệng lầm bầm niệm Phật, trả lễ đáp:

- Đạo huynh bất tất phải khiêm nhường, xin cứ hỏi tên súc sinh! Vũ Trần Tử lạy tạ lễ, quay lại nhìn Tần Lâm Phong quát hỏi:

- Trên đường Đơn Dương, hai đệ tử bốn phái, công lực tuy không bằng người đã bị đả thương! Người cũng không nên tán tận giết tuyệt, thừa lúc hai người họ không động đậy được lại điểm vào tử huyệt của họ, là lý gì?

Tần Lâm Phong đáp:

- Không sai, văn bối lúc đó bị hai người hợp sức tấn công, đã sử dụng chiêu Da Mã Phân Tông đả thương hai người, còn việc hai người bị điểm tử huyệt thì văn bối đây không được rõ.

Vũ Trần Tử cất giọng cười lạnh lẽo, nói:

- Những lời của người vị tất cả là sự thật, nếu lấy những việc làm gần đây người quả thật dẻo miệng, cũng khó khiến người tha thứ, ta xem người nên nói sự thật thì hơn:

Tần Lâm Phong cúi đầu trầm ngâm, tự trách số mình quá khổ, không phải một mà liên tiếp hai ba tai họa giáng xuống đầu, lại nghĩ mình hiện giờ đơn thân thể cô, trong lòng đã có sẵn chủ ý, liếc nhìn cục diện, tức khí quát:

- Muốn gì thì cứ nói! Các người đã không biết phân biệt phải trái, cứ cho rằng ta là hung thủ, vậy các người thử nói xem ta làm sao giải thích!

Nói xong chàng như cảm thấy có hơi nặng lời, bất giác hối hận nhìn Phong Tăng và Đường Hiểu Văn.

Vũ Trần Tử lạnh lùng hừ, quát:

- Tần thiếu hiệp đã xuất ngôn như vậy! Tất có ý không coi bọn ta vào đâu. Bản Đạo cũng muốn thử bản lãnh của thiếu hiệp, xuất chiêu đi!

Tần Lâm Phong đáp:

- Văn bối tuyệt không cố ý coi thường các vị, tiền bối đã có ý chỉ giáo, mời tiền bối xuất chiêu trước!

Vũ Trần Tử và sư thúc của Dương Chân Nhân chưởng môn phái Côn Luân và sư đệ Tiêu Dao Tử được tôn xưng là Côn Luân Nhị Lão, đức cao danh vọng đối với văn bối võ lâm. Vũ Trần Tử vừa xuất chiêu lớn tiếng quát:

- Bản đạo nếu như xuất chiêu trước, sợ rằng Tần thiếu hiệp đây không chịu nổi mười chiêu.

Tần Lâm Phong trước nay rất tôn kính những bậc trưởng lão, gần đây liên tiếp bị hàm oan, trong lòng đã có ý phản kháng, khiêu khích nói:

- Văn bối nếu xuất chiêu trước, chỉ e trong năm chiêu, tiền bối sẽ phải nhận thua, hay là tiền bối xuất chiêu trước!

Vũ Trần Tử tuy công phu tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới, nhưng cũng bị câu nói khiêu khích này làm cho phần nộ, khuôn mặt thấp thoáng lộ vẻ sát khí, quát:

- Đã vậy, bản đạo đây cũng đành mang tiếng thị lớn hiếp bé!

Nói vừa dứt, chân trái bước lên một bước, tay phải hoa lên trước mặt Tần Lâm Phong, tay trái điểm về phía chàng, thủ pháp như tên bắn, nhắm Kỳ Môn Yếu Huyệt của chàng điểm tới.

Tần Lâm Phong biết được tay phải của lão chỉ là hư chiêu, nên vẫn không động đây, đợi tay trái của lão điểm đến trước ngực, lập tức lách mình về phía bên trái, tay phải lay động võ xuống vai trái của lão.

Vũ Trần Tử vai trái hơi rụt xuống, chưa kịp xuất chiêu, Tần Lâm Phong đã như cái bóng theo lão, chưởng phong rít lên, trong chớp mắt đã xuất ra sáu chưởng.

Vũ Trần Tử vì sơ xuất khinh địch, không thể ngờ được chàng hóa giải chiêu thức thần tốc như vậy đã vượt khỏi thể thượng phong, lập tức định thần ứng phó những chiêu thức, như cuồng phong bão táp của chàng. Qua năm chiêu mới dần dần lấy lại thể thượng phong.

Phong Tăng đứng ở một bên quan sát, nhìn thấy Tần Lâm Phong sử dụng toàn là những chiêu thức của Thái Cực Phái, nhưng bất luận là thủ, nhỡn, thân, pháp, bộ, trảo, đả, cầm nã đều tuyệt diệu, không thể hiểu nổi chàng chỉ sau một thời gian ngắn đã đạt tới mức cảnh giới, bất giác quay qua nhìn Đường Hiểu Văn.

Cửu Thủ Sư Tử Tào Chấn Vô chấp pháp hành sự Loa Sanh Bang, từ khi nghe nói Tiểu Thiên Lục đã lọt vào tay của Tần Lâm Phong, trong lòng đã có chủ ý, ngại vì những người xung quanh đều là những nhân vật võ lâm cao thủ.

Trong khi đó Bang Chủ Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu xuất lãnh những cao thủ không dám vọng động, chỉ đứng ở bên ngoài quan sát vòng chiến, ý muốn thủ lợi như ông.

Vũ Trần Tử giao đấu cùng Xú Tiểu Tử chớp mắt đã qua ba mươi hiệp, vẫn chưa chiếm được thể thượng phong, tự cảm thấy mất mặt với quần chúng, chỉ thấy thân pháp lão làm thay đổi, vận dụng ba mươi sáu đường tuyệt học chân sơn của phái Côn Luân Thiên Đàn Chưởng.

Ba mươi sáu đường Thiên Đàn Chưởng mãnh liệt kinh hồn, chưởng pháp lay động kèm theo tiếng rít gió, khí lạnh ghê người khiến cục trường đột ngột thay đổi. Trong chớp mắt đã qua mười chiêu, Tần Lâm Phong bị chưởng thể mãnh liệt uy hiếp, bộ pháp nhất thời rối loạn, bốn mặt đều là chưởng phong đành phải gỡ thể thủ, không dám phản công.

Vũ Trần Tử nóng lòng muốn trong một chưởng có thể hạ sát được chàng, hữu thủ giơ lên xử ra một chiêu Lục Bích Hoa Sơn mãnh lực vô biên võ xuống đầu chàng.

Tần Lâm Phong trong lúc chân tay rối loạn, xung quanh đều là lưới chưởng nặng như núi thái sơn, lập tức vận dụng công phu Thiết Bản Kiềm ngựa người ra sau, lại dùng Đảo Chấn Kim Xơ thân pháp khẽ lay động, bắn sau chín thước tránh khỏi ngọn chưởng.

Không may cho Tần Lâm Phong cái búng này đã đẩy chàng đến trước mặt Cửu Thủ Sư Tử Tào Chấn Vô.

Chính lúc này bỗng đám đông người trong hang bỗng cất tiếng đồng thanh la lớn:

- Bang chủ giá lâm.

Vũ Trần Tử bị sự việc đột ngột này làm nơi xao động, quên cả truy sát Tần Lâm Phong, đứng sững tại chỗ.

Đám người trong Loa Sanh Bang thần sắc đột nhiên thay đổi nghiêm trọng, trật tự rẽ ra hai bên, để lộ ra một con đường chính giữa, ai cũng cung kính khoanh tay đón tiếp kẻ mới đến.

Giữa hai người xuất hiện bốn lão nhân cầm đầu là một lão nhân ước khoảng ngũ tuần, tai dài, gò má nhỏ ặt đầy hung ác, bộ y phục màu cấm ở trên thân quả không tương xứng với lão.

Theo sát lão già mặc áo cấm có ba bóng người mắt già nào cũng lộ vẻ hung ác, Thái Dương huyết gò cao, bám theo lão tiến vào trường đấu.

Cửu Thủ Sư Tử lên trước cung kính hành lễ:

- Chấn Pháp Hành Sự tổng đàn, Tào Chấn Vô nghênh đón Bang Chủ giá lâm.

Bang chủ Loa Sanh Bang Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu không đếm xỉa gì đến gã, hừ nhẹ một tiếng phẩy tay ra hiệu miễn lễ.

Cửu Thủ Sư Tử tiến lên phía trước ghé vào tai của Thác Thiên Thần Quân nói nhỏ vài tiếng, lại dùng tay chỉ vào Xú Tiểu Tử đang đứng cạnh bên lão.

Thác Thiên Thần Quân nhìn theo hướng nhìn ea Tần Lâm Phong, lại liếc mắt quan sát trường đấu, cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

Thật không ngờ kẻ tự xưng là danh ngôn chánh phái nghĩa hiệp, lại ý thể đông hiếp đáp một hậu sanh văn bối, khiến cho thiên hạ chê cười.

Vũ Trần Tử tiếp hỏi:

- Ý của các hạ đây, có phải là muốn ra tay tương trợ? Thác Thiên Thần Quân lạnh lùng đáp:

- Giữa đường gặp chuyện bất bình tất nhiên phải ra tay.

Xã Đạo đứng một bên đã buồn cả nửa ngày, liền cướp lời hỏi:

- Ê! Người có phải là cái tên Thác Thiên Quỷ Tinh Cung Du Khang Hầu không? Thác Thiên Thần Quân trợn mắt nhìn lão một lượt, nộ khí quất:

- Lớn đầu như vậy mà cũng không biết nói chuyện, lão phu đây chính là Bang chủ Loa Sanh bang ngoại hiệu tôn xưng Thác Thiên Thần Quân.

Xã Đạo chọc ghẹo hỏi tiếp:

- Bất luận là Quỷ Tinh, Thần Quân cũng đều như vậy, ta chỉ hỏi người, người có biết tên Xú Tiểu Tử này đã phạm tội ác gì không.

Thác Thiên Thần Quân lạnh lùng hừ một tiếng đáp:

- Đã muốn đồ tội, há phải nhiều lời, dù việc hôm nay dù trời có rớt xuống đất bốn bang cũng phải tận lực đảm trách.

Nói đến đây quay đầu hô lớn:

- Thiên Địa Nhị Sát đâu?

Hai gã Thiên Địa Nhị Sát ở đằng sau ứng mạng bước ra, khom lưng hành lễ, đồng thanh đáp:

- Kính nghe sự chỉ giáo của bang chủ. Thác Thiên Thần Quân nói:

- Lệnh cho hai người dắt theo Tứ đại cao thủ của bốn Bang, hộ tống Tần thiếu hiệp thoát khỏi vòng vây, trở về tổng đàn, có kẻ nào ngăn cản cứ việc giết thẳng tay!

Thiên Địa Nhị Sát dạ một tiếng, phất tay ra hiệu lập tức có bốn gã trong đám người Loa Sanh Bang bước ra.

Thiên Sát Hàn Thuận quay về phía Tần Lâm Phong nói:

- Tần thiếu hiệp, dù cho trời có sập cũng không sợ không có chỗ dung thân!

Nói xong cùng với Địa Sát Hàn Xương và bốn đại cao thủ trong Loa Sanh Bang hộ tống Tần Lâm Phong phóng đi.

Tần Lâm Phong lâm thế nào biết được Thác Thiên Thần Quân có ý đồ gì? Chỉ tưởng rằng lão là một đại hiệp giữa đường gặp chuyện bất bình ra tay, nghĩ thầm:

- Sự việc đã đến nông nổi này, chỉ bằng tạm thời rời khỏi vòng nguy hiểm rồi sẽ tính. Nghĩ đến đây, thân hình chàng khẽ lay động, cùng với sáu người hộ tống lướt về hướng bắc.

Phong Tăng, Xã Đạo, cùng với Côn Luân Nhị Lão nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nghĩa khí bừng bừng, lớn tiếng quát mắng, phóng người đuổi theo.

Một cái ra hiệu của Thác Thiên Thần Quân, đám người Loa Sanh Bang đang có mặt tại đấu trường cùng hét lên một tiếng xông lên nghênh địch.

Lúc này quyền kiếm bay loạn xạ, tạo nên một trận hỗn chiến.

Thác Thiên Thần Quân một mình đấu với Côn Luân Nhị Lão, Nhân Sát cùng với Tam Chấn Võ hợp lực để ngăn cản Xã Đạo, các môn của Loa Sanh Bang thì chia ra làm hai, một để đối phó với đệ tử phái Côn Luân, nửa còn lại ngăn cản ba người Phong Tăng. Với những đệ tử của Loa Sanh Bang mà ngăn cản Phong Tăng thì có khác chi là châu chấu đá xe!

Phong Tăng trong lúc tức giận, song chưởng lay động quỷ khiếp thần sầu, chưởng lực khai sơn, chưởng bay đến đâu liên tiếp có tiếng gào thét lan đến đó, lúc này máu thịt đã bắn tung tóe, sau khi dùng chưởng quật ngã năm đệ tử của Loa Sanh Bang, không bỏ lỡ cơ hội.

Phong Tăng tay trái nắm Đường Hiểu Văn, tay phải kéo theo Khuru Tuấn Nhân, hét lớn một tiếng: “Đi!” thân hình như một luồng khói lướt theo hướng của Tàn Lãm Phong.

Ba người phóng một hơi đã ra ngoài mười dặm, đến một ngã ba cảm thấy khó xử không biết nên chọn ngã nào.

Bởi vì không ai dám quả quyết là Tàn Lãm Phong đã đi theo ngã nào? Cả hai nhìn nhau vẫn không biết làm sao quyết định. Đường Hiểu Văn khẽ hé môi dào:

- Phong bá bá, theo ý của Văn Nhi, ba người chúng ta nên chia thành hai đường đuổi theo gã, không biết ý của bá bá thế nào?

Phong Tăng gật đầu đáp:

- Được!

Lại quay mặt về phía Khuru Tuấn Nhân nói:

- Hai người cùng đi một đường, Văn Nhi trẻ tuổi non dạ thiếu kinh nghiệm giang hồ người nên đi theo để tiếp ứng, bất luận là đuổi kịp hay không đuổi kịp hay không, tối mai cũng phải trở về gia môn, người nên nhớ kỹ.

Nói xong, hơi lắc người phóng về phía bên trái của ngã ba đường. Đường Hiểu Văn, mắt phụng khẽ chớp nói:

- Nhị sư huynh chúng ta cũng nên gấp gấp truy đuổi.

Vừa dứt lời hai người đồng thời thì triển khinh công, giống như hai luồng khói, lướt về phía bên phải.

5. Chương 5: Mạng Vong Bến Nước

Lại nói về Tàn Lãm Phong cùng với Thiên Địa Nhị Sát và Tứ đại cao thủ của Loa Sanh Bang, sau khi rời khỏi Lạc Vân Cốc phá vòng vây, phóng liên tục không ngơi nghỉ, chớp mắt mặt trời đã khuất tây, trong bụng cảm thấy đói khát cồn cào rất khó chịu, chân tay rã rời.

Thiên Sát Hàn Thuận là người đầu tiên dừng lại ngược nhìn bốn phía nói:

- Tàn Thiệu hiệp chúng ta nên tạm nghỉ ở đây một chút rồi tiếp tục lên đường.

Địa Sát cũng vừa phóng tới, ngồi phịch xuống một gốc cây bên đường thuận tay thò vào trong bọc móc lương khô ra nói:

- Tàn Thiệu hiệp, tạm thời chỉ có lương khô để điểm tâm, ngày mai qua Giang Bắc, rời khỏi nơi này đã là phạm vi của bốn bang, tới lúc đó đừng nói là mấy chuyện nhỏ trước mặt, cho dù có xảy ra một trăm cái án mạng cũng chẳng coi vào đâu.

Tàn Lãm Phong tiếp lấy lương khô mở miệng định ăn chợt nghe lời nói này chàng bất giác rùng mình hỏi:

- Các người cũng cho là mấy cái hung án đã xảy ra trong thành đều là tác phẩm của tại hạ hay sao?

Địa Sát đáp:

- Đương nhiên rồi! Nếu như không bang chủ sao lại phải bán mạng với quần hùng để bảo vệ thiếu hiệp!

Tần Lâm Phong hỏi:

- Người nói nguyên do chủ nhân của người ra tay giúp đỡ tại hạ, cũng chính là do tại hạ đã làm ra những chuyện mà quỷ thần đều căm ghét?

Địa Sát miệng vừa nhai lương khô vừa chớp chớp trả lời:

- Đúng! Đối tượng mà tội ác càng lớn, thì càng không thể thoát khỏi lưới của bốn bang và càng được bang chủ tôn trọng.

Thiên Sát Hàn Thuận đứng bên cạnh chen vào:

- Nếu như không bốn bang từ khi thành lập đến nay, bang chủ mới lần đầu tiên phải xuất mã, lão bang chủ thân cơ diệu toán, hành sự đều biết cân nhắc kỹ càng, lần này đã coi trọng thiếu hiệp như vậy tất có dụng tâm!

Tần Lâm Phong vô tình nghe được câu nói này, trong lòng bất giác rung mình, chàng trầm nghĩ:

- Tần Lâm Phong! Oan ức trước mắt của người tuy rằng tạm thời khó giải nhưng ngày sau nhất định sẽ được minh bạch, người tuyệt nhiên không được giẫm chân vào bùn chôn thân ở cái tổ chức Loa Sanh Bang khiến người đời khinh bỉ này.

Nghĩ xong chàng đứng dậy chấp tay nói:

- Phiền các vị đã mệt mỏi, ơn đức này tại hạ xin ghi nhớ, xin chuyển gửi lời cảm tạ của tại hạ đến quý bang chủ, tại hạ đây có việc phải làm, không thể đợi lâu được, ơn giúp tại hạ hôm nay phá giải vòng vây sau này nhất định sẽ có dịp báo đáp, cáo biệt.

Thiên Sát Hàn Thuận không nói không rằng đứng bật dậy quát:

- Tần thiếu hiệp nếu người ra đi bây giờ chúng ta làm sao ăn nói với bang chủ? Tần Lâm Phong đáp:

- Mỗi người đều có chí hướng riêng của mình, cảm phiền quý vị thưa lại những lời này với bang chủ tôi nghĩ lão sẽ không làm khó dễ các vị.

Nói xong định dời bước.

Thiên Địa Nhị Sát vội đứng vụt dậy chắn ngang đường. Địa Sát Hàn Xương hơi có chút tức giận quát:

- Tiểu tử nên bỏ ý định này đi, nếu như không tại hạ đành phải cưỡng bức. Tần Lâm Phong trợn mắt quát:

- Nếu người ép không nổi ta?

Thiên Sát Hàn Thuận lạnh lùng cười nói:

- Ta không tin sáu chúng ta bức không nổi người. Tần Lâm Phong nói:

- Nếu vậy các người cứ thử xem.

Thiên Địa Nhị Sát nghe đến đây nộ khí bùng bùng, một tả một hữu nhắm phía Tần Lâm Phong chụp đến.

Tứ đại cao thủ của Loa Sanh Bang trong lòng đã có chủ ý, nói rằng thu phục một kẻ vô danh tiểu tốt như chàng, đã có Thiên Địa Nhị Sát ra tay, bọn chúng cũng không cần phải động thân, cứ đứng bên ngoài lực trận, ngừa phòng chàng đào tẩu.

Lại nói Tần Lâm Phong mắt thấy chiêu đến, quyết không tránh né, song chưởng hoa lên bít một luồng chân khí đẩy về phía Thiên Địa Nhị Sát.

Thiên Địa Nhị Sát không để cho chưởng của chàng đụng đến, rút tay về, hóa đối chiêu thức công tiếp về phía chàng, Tần Lâm Phong không chậm trễ theo bèn gót trong chớp mắt đã xuất ra bốn chưởng.

Nhị Sát bị chưởng của chàng đẩy lùi bảy thước mới đứng vững được, sắc mặt kinh hãi trầm nghĩ tên tiểu tử đứng trước mặt quả không đơn giản, sợ rằng sơ hở nếu để hắn chạy thoát khó mà ăn nói với bang chủ, Thiên Sát Hàn Thuận rút vội thanh trường kiếm trên lưng đưa mắt về phía Nhị Sát ra hiệu.

Địa Sát Hàn Xương hội ý, lập tức đưa tay lên lưng rút “xoẹt”. Nhuyễn khí sắc lạnh ghê người, là một cây nhuyễn tiên bịt vàng.

Tần Lâm Phong nhìn thấy quang cảnh trước mắt không dám chậm trễ lần tay lên lưng “xoảng” một tiếng trong tay chàng đã nắm chắc thanh trường kiếm, kiêu ngạo nói.

- Lên đây! Hai người cùng lên một lượt đi.

Nhị Sát không thèm trả lời hoa binh khua lên, kiếm phóng trước mặt. nhuyễn tiên qua hạ bàn, hợp lực công về phía chàng.

Tần Lâm Phong hữu thủ nắm cương kiếm xuất chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên thân pháp lay động, trường kiếm chéch về phía trước, lách khỏi thế công, lấy công đổi công. “Vèo! Vèo! Vèo” tốc độ kinh người đã phóng ba kiếm về phía huyết đạo của hai gã.

Nhị Sát thấy thế công của chàng hiểm độc, không dám đón đỡ, lùi lại phía sau, lách khỏi kiếm, rồi lại cùng hợp lực phóng lên.

Ánh kiếm của Tần Lâm Phong như muôn ngàn đóa hoa, bắn về phía hai người. Lương Toàn kiếm không phải đâm về phía Hàn Thuận, thì cũng bay về phía Hàn Xương, biến hóa thật ảo diệu.

Thiên Địa Nhị Sát trong lòng thầm kêu khổ, biết rằng đã gặp phải khắc tinh, tập trung toàn bộ sức lực, để hóa giải những chiêu thức ảo diệu của chàng.

Chớp mắt đã qua mười sau chiêu, Tần Lâm Phong vừa phóng kiếm về phía Hàn Thuận, thì đã nghe tiếng nhuyễn tiên rít lên như tiếng rắn cuộn về phía chàng.

Tần Lâm Phong thấy chiêu thức biết rằng cây nhuyễn tiên này chính là một loại nhuyễn khí, không thể trực tiếp đón đỡ, nếu như không Kim Tị Thiên Long Tiên nhất định sẽ quật trúng mình.

Nói thì chậm nhưng hành động diễn ra cực nhanh, bóng tiên đã phủ xuống đầu, chàng lập tức lách qua phải ba thước, lách khỏi ánh nhuyễn tiên xuất thủ như điên, tả thủ đã chụp trúng nhuyễn tiên, hữu thủ giờ cương kiếm lên định chặt đứt cây nhuyễn tiên.

- Choang!

Thanh kiếm trong tay chàng dội ngược lại, không ngờ sợ Kim Tị Thiên Long Tiên này cương cứng lạ thường, không thể chặt đứt được.

Tần Lâm Phong trong tình thế gấp rút chéch mũi kiếm lên đưa dọc theo sợi nhuyễn tiên xử chiêu Thuận Nước Đầy Thuyền phóng thẳng về phía hữu thủ nơi cầm nhuyễn tiên của Hàn Xương.

Địa Sát Hàn Xương nhìn thấy ánh kiếm hóa lên, sợ rằng nếu không buông tay, hữu thủ của mình có thể sẽ bị chặt đứt, trong lúc nhất thời đành phải buông lỏng hữu thủ thối lui bảy bước.

Chính lúc này Thiên Sát Hàn Thuận vũ động trường kiếm phóng về phía bên trái của chàng.

Tần Lâm Phong thấy kiếm đến, tả thủ khê rung giờ sợi nhuyễn tiên vừa mới đoạt được lên xử ra một chiêu Xà Bàn Xuân Đằng cuốn theo lưỡi kiếm của gã.

Thiên Sát Hàn Thuận quả là xui xẻo, trong lúc phóng kiếm, bất chợt trước mắt gã loáng lên một cái, bóng kiếm đã bắn về phía mặt mình chỉ kịp lách đầu qua để tránh chiêu, quên cả trường kiếm trong tay, trong lúc thất thần, ngọn nhuyễn tiên đã cuốn lấy trường kiếm của gã, thoáng nghe hộ khẩu lạnh buốt trường kiếm đã rời khỏi tay.

Thiên Địa Nhị Sát thành danh đã mấy chục năm không ngờ hôm nay hợp sức hai người đấu với Tần Lâm Phong không đầy hai mươi chiêu đã bị cướp mất binh khí, sau này ra giang hồ còn gì là mặt mũi nữa!

Hai gã nhục quá hóa giận, bất kể sinh mạng, phóng đến chỗ bốn đại cao thủ đang đứng bên ngoài lược trận, mỗi gã giựt lấy một cây kiếm định xông lên quyết đối mạng với Tần Lâm Phong.

Hai bên tiếp tục giao đấu mới được ba chiêu, bỗng nghe xa xa có tiếng nói của một cô nương:

- Nhị sư ca, mau đến đây, gã đang ở đây đánh nhau với người ta đây nè!

Tần Lâm Phong nhận ra thanh âm của sư muội Đường Hiểu Văn, bộ pháp hơi lơ là, đã bị thế công của Nhị Sát đẩy lùi bảy thước.

Trong lúc chàng chưa đứng vững trước mặt đã thấy loáng lên hai cái bóng trắng, vòng chiến bây giờ đã có thêm hai người chính là sư muội Đường Hiểu Văn và sư đệ Khuất Tuấn Nhân, buột miệng kêu lớn:

- Sư muội.

- Người vẫn còn kêu là sư muội?

Đường Hiểu Văn mặt cảm tức tay nắm chặt trường kiếm không kịp nói câu thứ hai, đã phóng liền ba kiếm về phía chàng.

Khuất Tuấn Nhân không dám chậm trễ vũ động trường kiếm phóng về phía sau của Tần Lâm Phong phối hợp với kiếm pháp của sư muội, trước sau công đến, miệng giả bộ nhân từ:

- Đại sư ca, người nên thúc thủ quỳ xuống để tạ tội với ân sư thì hơn, ta sẽ niệm tình người là bạn đồng môn, sẽ để cho người được chết toàn thây...

- Không! Ngu huynh đây vốn đã coi thường cái chết nhưng quyết không thể nhận tội danh này, ngu huynh quyết sẽ phải điều tra cho rõ ai là hung thủ.

Tần Lâm Phong đối với sư muội vốn đã một lòng yêu thương bất luận chiêu thức của nàng lợi hại đến đâu chàng cũng chỉ một mực tránh né đừng nói là trả đòn, lần đỡ kiếm chàng cũng không dám đỡ chỉ sợ làm đau đôi tay ngọc ngà của nàng, một mặt lại phải đón đỡ những chiêu thức ác độc của sư đệ Khuất Tuấn Nhân, cứ đấu như vậy quả là hao tổn sức lực.

Khuất Tuấn Nhân nghe nói chàng quyết tận lực điều tra hung thủ bất giác rung mình, nộ khí bừng bừng, xuất thủ không chút nể tình.

Trường kiếm trong tay gã, không ngớt lay động phóng ra toàn những thế kiếm hiểm độc, miệng không ngớt rủa thầm sao đến giờ này mà hai gã Thiên Địa Nhị Sát chỉ đứng nhìn không chịu tiếp ứng, Thiên Địa Nhị Sát chỉ đứng nhìn không chịu tiếp ứng. Thiên Địa Nhị Sát vốn đã có chủ ý từ trước, khi thấy vòng chiến xuất hiện một nam, một nữ đang đấu chí mạng với Tần Lâm Phong, lại thấy Tần Lâm Phong có vẻ sợ sệt bèn đứng qua một bên, đợi lúc chàng mệt mỏi sẽ nhân tiện bắt sống.

Lúc này cách đánh của chàng chỉ là chịu đòn chứ không thể trả đòn, chàng cảm thấy mỗi lúc một khó đối phó vừa lách kiếm một khó đối phó bổ đến ở sau lưng.

Thiên Địa Nhị Sát sợ Tần Lâm Phong bị thương vội nhảy vào vòng chiến, Thiên Sát quần lấy kiếm của Khuất Tuấn Nhân, Địa Sát thì đỡ kiếm của Đường Hiểu Văn.

Tần Lâm Phong thở “phì!” một tiếng lòng nghĩ thầm:

- Lúc này không đi còn đợi đến lúc nào.

Nghĩ đến đây chàng quay đầu định phóng đi.

Thiên Địa Nhị Sát sớm đã tính đến việc này lập tức phóng đến trước để ngăn cản, “xoẹt” xoẹt” hai luồng kiếm đã phóng về phía chàng bức chàng trở về vị trí cũ.

Khuất Tuấn Nhân trán mồ hôi, tự nghĩ không sao giải thích được, lúc gã và sư muội mới đến, thì thấy hai lão đang thi đấu thí mạng với Tần Lâm Phong, lúc gã và sư muội bao vây sắp bắt được Tần Lâm Phong thì hai lão lại ra tay tương trợ, nếu như hôm nay để cho Xú quý thoát được, hai lão nhất định sẽ thí mạng với gã.

Đường Hiểu Văn cũng có ý nghĩ này, với lối đánh không thù không bạn, vừa thù vừa bạn, lần nghe cũng chưa từng nghe qua, không biết hai lão định làm trò quỷ gì.

Thủ pháp của Tần Lâm Phong đối với lão và lối đánh đối với đệ muội của mình hoàn toàn tương phản.

Chỉ thấy quyền của chàng xuất ra nặng như Thái Sơn, kiếm phong kinh người, bắn ra vô số ánh bạc lạnh buốt, chụp về phía hai lão.

Đường Hiểu Văn và Khưu Tuấn Nhân nháy mắt ra hiệu, lại phóng vào vòng chiến, định nhắm hướng sư huynh mà xông tới.

Thiên Địa Nhị Sát nhìn thấy hai người nhảy vào vòng chiến, lập tức phóng ra ngoài, lão thầm nghĩ:

- Đánh như vậy, khi nào mới kết thúc được, không bằng đuổi cổ hai tên nhóc con này đi rồi hãy tính.

Nghĩ xong, hướng về phía bốn tên cao thủ đang đứng bên ngoài lượn tròn cất tiếng hét lớn:

- Bốn người các người bồi tiếp Tần Lâm Phong, nhớ là để y được sống.

Bốn gã phụng mạng nhảy vào vòng chiến hai gã cầm kiếm, hai gã tay không, cùng tiến về phía Tần Lâm Phong công đến.

Thiên Sát Hàn Thuận cao giọng quát:

- Hai người tay không tiếp chiêu quả là mạo hiểm, mau rút kiếm ra để đối phó. Hai gã tay không đáp:

- Lúc này người và Địa Sát Hàn Xương trong lúc binh khí rời khỏi tay, đã giật kiếm của bọn ta, bây giờ lại còn dám mở miệng nói!

Thiên Sát Hàn Thuận bị thức tỉnh bởi câu nói của gã, tự trách mình mê muội, quay qua nhìn nhỏ cười với Địa Sát Hàn Xương, lại phóng vào vòng chiến, cuốn lấy Khưu Tuấn Nhân và Đường Hiểu Văn.

Cục trường xảy ra diễn biến như vậy, chỉ thấy kiếm khí trùng trùng trời đất, tối mù. Qua một lúc, hoàng hôn đã tắt, ánh trăng từ ló trên ngọn cây.

Tần Lâm Phong đấu với Tứ Đại cao thủ Loa Sanh Bang bất tất phải nhiều thời gian thì đã có thể hạ sát được chúng. Nhưng còn tâm địa chàng nhân hậu, nhớ đến cái ơn giúp mình giải vây ở Lạc Vân Cốc cho nên không nỡ hạ sát thủ.

Bản thân chàng muốn thoát đi, nhưng cứ bị bốn gã đeo theo bám gót cũng chờ cơ hội thoát thân.

Trong lúc hỗn đấu, Tần Lâm Phong bất chợt nghe thấy tiếng kêu của sư muội, biết nàng bị thất thế, hồn siêu phách lạc, trong tình thế cấp bách, không thể không đỡ thương người.

Chỉ thấy chàng hoa trường kiếm trong tay xuất ra một chiêu Bát Vụ Lưu Vân lập tức có hai cái đầu người ở phía bên trái bị lia khỏi cổ, liền đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy Sư muội Đường Hiểu Văn bị bắn ra ngoài một trượng nằm sấp trên đất Địa Sát Hàn Xương đang phóng đến truy sát muốn kết thúc tính mạng nàng.

Tần Lâm Phong ước lượng, nếu như căn cứ vào thân pháp của chàng mà tiếp cứu sợ rằng không kịp, lập tức vận dụng toàn bộ công lực vào hữu thủ, giơ thanh kiếm ném vút đi một cái!

Địa Sát Hàn Xương lúc này đang giơ kiếm lên, kết liễu tánh mạng của Đường Hiểu Văn bỗng nghe kiếm khí rít lên bên tai, muốn tránh né cũng không kịp, vai phải hơi lạnh đã bị thanh trường kiếm xuyên qua, té nhào xuống đất.

Tần Lâm Phong kiếm vừa rời khỏi tay, thân chàng liền bắn theo sau, cho nên Hàn Xương vừa té xuống đất thì chính là lúc chàng vừa phóng tới trước mặt, nhìn thấy Đường Hiểu Văn khép miệng nhắm mắt đang nằm trên mặt đất, không biết là thương thế như thế nào rồi, chàng không kịp nghĩ ngợi, cúi xuống bế xốc nàng lên, thì triển thân pháp, như một ánh chớp, thoáng mắt đã mất bóng.

Khưu Tuấn Nhân mắt thấy sư muội bị Xú quỷ ẵm đi, trong lòng tức giận đánh giạt Thiên Sát Hàn Thuận sang một bên, phóng mình đuổi theo.

Thiên Sát Hàn Thuận phóng mình đến chỗ nhị đệ, dùng tay rút thanh cương kiếm đang cầm trên bả vai của lão, đồng thời lấy tay bịt miệng vết thương.

Địa Sát Hàn Xương đau đớn nghiêng răng kêu kết, buột ra một tiếng “ui da” thì đã hôn mê bất tỉnh.

Thiên Sát Hàn Thuận ôm lấy người lão phóng người lướt đi.

Lúc này hai gã cao thủ có đầu đang ôm xác hai gã cao thủ mất đầu, cảm thấy lưu lại cũng không còn mục đích gì, cũng phóng người biến đi.

Lại nói Tần Lâm Phong ôm Sư muội lướt đi được một quãng đường, nhìn thấy nàng mắt miêng nhắm chặt, hơi thở không đều, không biết thương thế như thế nào, lập tức vỗ vào mấy huyệt đạo trên người nàng để ngăn chặn sự đau đớn.

Lúc này chàng cảm thấy sư muội trong lòng mình đang run lên cầm cập, vết thương hình như phát tác, gấp rút muốn tìm một nơi để trị thương cho nàng.

Đi thêm độ khoảng nửa canh giờ, liếc nhìn xung quanh, thấy không có một ánh đèn, lại không thấy có một mái nhà nào.

Không còn cách nào khác chàng đành phải hướng về phía trước tiếp tục, phóng đi. Không bao lâu, trong lúc đang phóng đi, chàng chợt nhìn thấy thấp thoáng một căn nhà phía trên sườn núi, tuy rằng bóng trắng mờ mờ, nhưng vẫn nhận ra đó là một tòa Sơn Thần Miếu. Chàng cảm thấy có một chút hy vọng, sau mấy cái lộn người chàng đã phóng đến bên miếu.

Tần Lâm Phong sau khi vào miếu, đặt sư muội nằm trên mặt đất, thuận tay thò vào trong người móc ra đồ đánh lửa...

Miếu tuy không có người ở nhưng trong đĩa đèn trên hương án vẫn còn một chút dầu, chàng lập tức nắm lấy tim đèn thuận tay châm lửa.

Sau khi châm đèn, chàng quay người lại bước đến chỗ sư muội, thấy nàng toàn thân run rẩy có vẻ rất lạnh, chàng thầm nghĩ đây có lẽ do bị thương bởi chưởng lực âm độc, lật thân nàng dậy để xem...

Quả nhiên không sai, sau lưng nàng vẫn còn vết tích ngọn chưởng, vội đỡ nàng ngồi dậy tả thủ giữ chặt đề phòng. Chàng có thể tả, giờ hữu thủ lên, ngũ chỉ phóng ra điểm vào các huyệt đạo sau lưng nàng, không tiếc hơi sức, vận dụng nguyên khí để chữa trị cho nàng.

Khoảng hết một tuần trà, công lực của chàng hao khí quá độ, toàn thân mềm nhũn trán ướt mồ hôi, như không ngồi vững được nữa, hai tay buông thõng.

Chàng tuy rằng đã nuốt Hỏa Long Cổ Nguyên Hoàn, nhưng công lực cũng hết vừa rồi lại tự trị thương cho Đường Hiểu Văn tuy có hơi chuyển biến nhưng mà nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, cho nên thân hình nàng xuôi theo buông tay của chàng đổ ập xuống đất.

Qua một khắc, Tần Lâm Phong hồi tỉnh trở lại, nhìn sắc mặt nàng hơi có chút đỏ, tuy rằng thân thể hơi có chút chuyển biến, miêng không ngớt lạnh nhảm, kêu lạnh, chàng lập tức cởi áo để đắp lên người nàng.

Đêm thu cô quạnh ghê người.

Tần Lâm Phong trên người dù khoác lớp áo mỏng thêm vào nữa lúc này bị hao tổn không ít nguyên khí, răng đánh lập cập.

Chàng lập tức nghĩ đến phải vận công điều tức, không những có thể chống được lạnh, mà còn có thể bù đắp những nguyên khí vừa rồi bị tổn thất.

Nghĩ đến đây, chàng lập tức xếp chân tĩnh tọa trên đất vận khí điều tức.

Qua một lúc, chân khí đã lưu chuyển toàn thân, chàng cảm thấy dễ chịu, sức lực đã được hồi phục.

Chàng bước đến bên chỗ sư muội, lại muốn vận khí trị thương cho nàng như lần trước. Nhưng chàng vốn không hiểu về y thuật, cũng không biết là Thiên Sát Hàn Thuận đã dùng chưởng pháp gì đã thương nàng, cho nên qua hai lần điều trị nàng vẫn chưa tỉnh lại!

- Đại sư ca! Người quả là lòng lang dạ sói.

Đường Hiểu Văn trong lúc thần trí mê man đã buột miệng nói ra câu nói này.

Tần Lâm Phong mới thoát nghe, cảm giác như muôn ngàn mũi dao đang cào xé tim gan, mũi cay cay, mắt rơm rớm, nghẹn ngào nói:

- Sư muội, muội đã hiểu lầm sư huynh rồi. Hạ độc ân sư nhất định là một kẻ khác, về điểm này muội nên tin ở huynh, chỉ cần muội nói một câu “Đại sư huynh, muội tin huynh”, huynh sẽ lập tức tự vận trước mặt muội để đền ơn tri kỷ! Sư muội! Muội nói đi!

Tần Lâm Phong lẩm bẩm đến đây, nghẹn ngào dùng tay lắc lắc Đường Hiểu Văn, giục nàng mau nói.

Lắc một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì, chỉ là đánh thức nàng khỏi cơn mê mà thôi, lại phát giác ra rằng nàng vẫn có cảm giác sợ lạnh, toàn thân run lẩy bẩy.

Chàng đứng lên muốn tìm một ít cỏ cây để sưởi ấm, bỗng trước mặt loáng lên một cái và nghe cả tiếng y phục phàn phật trong gió...

- Ai?

Tần Lâm Phong cực kỳ nhanh nhẹn, vừa quát lên một tiếng, thân hình đã như một luồng khói bước ra khỏi miếu, xung quanh vắng ngắt, cả bóng quỷ cũng không nhìn thấy, chàng cúi đầu lẩm bẩm: “Kỳ lạ thật” liền quay trở lại miếu.

Vừa bước khỏi cửa miếu, cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến chàng kinh ngạc há hốc miệng, đứng chôn chân trên đất như bức tượng.

Vốn là trong thời gian chàng rời khỏi miếu, bóng dáng của sư muội không biết biến đi từ lúc nào.

Chàng thuận tay lượm tấm áo đang nằm trên mặt đất, hoảng hốt mặt lên người, xông ra khỏi miếu, hoảng loạn như hổ đói, phóng tìm khắp nơi chung quanh miếu.

- Thật là xui xẻo không biết đi đâu mà tìm tông tích của Sư muội bây giờ?

Chàng biết là đã chúng kế Điều Hồ Ly Sơn của địch thủ, bị bắt mất sư muội, tức giận nghiến răng ken két, ngồi thất thần ở bên sườn núi.

Đương nhiên rồi! Kẻ địch đã bắt sư muội đi theo hướng nào làm sao biết mà tìm?

Trong lúc lòng chàng đang rối bời, đột nhiên thấy hướng nam xuất hiện ba cái bóng người, phóng đi như tên bắn, nhắm về phía chỗ mình đang ngồi.

Nhìn kỹ lại chàng bắt giác thềm kêu khẽ.

Bởi vì chàng đã nhận ra thân pháp của ba người chính Phong Tăng, Xã Đạo, Khư Tuấn Nhân, ba người này hiện đang cho rằng chàng là kẻ tội đồ hung ác, nếu nay lại biết sư muội trong tay mình đã bị mất tích, thì nhất định họ sẽ không tha thứ.

Chàng khẽ lắc người, núp sau một cây xèo lớn hai người ôm, ẩn nấp không dám thở mạnh. Vốn là Thác Thiên Thần Quân Du Khang Đầu xuất lãnh thủ hạ giải vây cho chàng ở Nhạc Vân Cốc, muốn lung lạc chàng hồng đoạt Thiếu Thiên Lục đang ở trong người chàng, sau khi thấy Thiên Địa Nhị Sát đã hộ tống chàng thoát hiểm, tự nghĩ mình cũng không cần phải ở lại làm gì, thoát khỏi Xã Đạo, xuất lãnh thủ ra đi khỏi trường đấu.

Xã Đạo và Côn Luân Nhị Lão sau khi chia tay đuổi theo hướng của Tần Lâm Phong, đến một ngã ba đường cũng vừa lúc gặp phải Phong Tăng.

Do đuổi nhầm đường cho nên hai người không hẹn mà gặp, sau một lúc thương lượng, lại nhắm con đường khác tiếp tục truy đuổi.

Hai người thi triển khinh công thượng thừa, không bao lâu đã đuổi kịp Khư Tuấn Nhân, chỉ sau vài lời, tra hỏi đã biết được Đường Hiểu Văn đã bị thương lại còn bị Tần Lâm Phong cướp đi sợ rằng có chuyện bất trắc xảy ra với nàng cho nên mới lập tức đuổi đến nơi này.

Khư Tuấn Nhân ở phía sau vừa chạy vừa kêu:

- Phong bá bá trước mặt là một tòa Sơn Thần Miếu, hay là chúng ta hãy vào đó xem thử.

Phong Tăng là người đầu tiên tiến vào miếu, Xã Đạo cũng vừa tiến vào, nhìn thấy ngọn đèn dầu trên mặt án vẫn chưa tắt, kinh ngạc hỏi:

- Ái da! Nơi đây mà cũng có người đốt nhang hay sao? Khửu Tuấn Nhân tiếp đáp:

- Nơi hoang vu như thế này sao lại có người đến đốt nhang sớm như vậy, có lẽ bọn họ cũng vừa mới đi qua đây, chúng ta hãy chia nhau đi mà tìm.

Tần Lâm Phong trong lòng đã có ý muốn tránh né, nhân cơ hội họ đang ở trong miếu, quay đầu định phóng về hướng bắc không ngờ y phục phát ra tiếng động.

Ba người lập tức phóng ra khỏi miếu lướt theo truy đuổi. Phong Tăng vừa chạy vừa hét:

- Tên súc sinh ngươi đem Văn Nhi giấu ở đâu?

Tần Lâm Phong biết có giải thích cũng vô dụng, không hé nửa lời cứ cắm đầu phóng. Phong Tăng tiếp tục quát:

- Súc sinh tâm địa hổ mang, ngươi không cần nói ta cũng biết Văn Nhi bị hại về tay của ngươi rồi, ta coi ngươi còn chạy đi đâu!

Tần Lâm Phong quay đầu lại nhìn thấy họ càng đuổi càng gần, trong lòng bất giác kinh hãi chàng lại ngược mắt nhìn, thấy trước mặt là những cơn sóng bạc từng đợt ầm ầm, Tần Lâm Phong thì ra đây là con sông lớn chắn ngang lối đi của chàng chính là Trường Giang.

Lúc này tâm trí của chàng rối loạn tới bời, tánh mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Phía trước là tuyệt lộ, phía sau truy đuổi chàng ngược mắt nhìn về phía phải cách chỗ chàng không xa có một đám lau sậy, trong bước đường cùng chàng nghĩ ra một kế, lập tức phóng người qua đó, trong lúc này đám người truy đuổi đã đến rất gần.

Chàng chui vô lùm sậy, chọn lấy một cây lớn nhất, bẻ hai đầu, chừa lại một đoạn dài khoảng ba thước, ngậm một đầu vào trong miệng rồi hụp xuống nước.

Phong Tăng là người đầu tiên đuổi sát theo chàng, một trảo của lão chụp hụp chàng, lão phải đề khí giữ cho thân người cân bằng, để khỏi cùng chàng bị rơi xuống nước.

Đừng xem Phong Tăng công lực cao như vậy nhưng lão rất sợ nước, không cần nói con sông lớn như vậy, ngay cả một con sông nhỏ, nếu không có thuyền thì lão cũng có nước nhìn mà than trời.

Xã Đạo phóng tiếp theo sau, chỉ xuống mặt sông rửa lớn:

- Đồ sát sư nghịch đồ, tên gian tặc hái hoa, tên trộm sách, tên cướp con gái nhà người ta... miệng lão tuôn ra hàng loạt tội danh.

Phong Tăng ngăn lại nói:

- Đủ rồi, đủ rồi! Nói ngươi khùng thì ngươi lại không chịu nhận, hắn đã đâm đầu xuống sông tự vẫn, vậy mà ngươi vẫn đứng đây chửi à?

Xã Đạo trợn mắt quát:

- Ta khùng! Ta coi ngươi mới chính là thằng điên! Ai nói gã nhảy xuống sông tự tử? Phong Tăng đáp:

- Ta nói.

Xã Đạo chỉ về phía mặt sông nói:

- Gã lợi dụng cây lau kia để trốn đi rồi “Khì! Khì! khì”, còn nói ta khùng nữa không? Phong Tăng nhìn theo hướng ngón tay của lão, quả nhiên, nhìn thấy trên mặt sông cách bờ hai mươi trượng có một cây lau lú ra khỏi mặt nước, đang trôi dạt về hướng bắc, lúc này lão mới tỉnh ngộ, hiểu được nhất định Tần Lâm Phong đã ngậm một đầu vào miệng, đầu kia lú ra mặt nước để thở, nếu như không con sông rộng như vậy dù chàng có biết bơi cũng không thể một hơi có thể lặn qua bờ bên kia được.

Xã Đạo nhìn thấy lão ngây người ra lại nói:

- Phong hòa thượng ngươi tại sao không nhảy xuống nước để bắt gã? Phong Tăng áp ứng nói:

- Ta sợ nước... còn ngươi? Xã Đạo tiểu lâm đáp:

- Ta thì không sợ nước lại sợ ta! Nhìn thấy bụng ta là cứ chui tuột vào, bụng đầy nước như vậy làm sao ta có thể chịu nổi.

Khuất Tuấn Nhân thở hồng hộc đến:

- Phong bá bá, sao rồi? Phong Tăng gấp rút hỏi lại:

- Người biết bơi không?

Khuất Tuấn Nhân đáp:

- Diệt nhi biết.

Phong Tăng thúc giục:

- Mau vội xuống nước đuổi theo hắn.

Khuất Tuấn Nhân nhìn thấy mặt nước mênh mông khó khăn lắm mới cất lên lời:

- Diệt nhi chỉ hơi biết bơi, nhưng mà mặt sông rộng như vậy làm sao có thể lội qua!

Ba người đứng trầm ngâm một lúc, thương lượng một hồi lâu, chỉ có cách tìm một con thuyền để mà đuổi theo, rồi lập tức tiến về phía những nhà dân ở đó để mượn thuyền.

6. Chương 6: Duyên Được Cổ Kiếm

Lại nói, Tần Lâm Phong miệng ngâm cây lau còn một đầu ló ra khỏi mặt nước để thở, lòng chỉ mong muốn sao có thể đến được giữa sông, lúc đó không cần cây lau thì tự mình cũng có thể lội qua được đến bờ bên kia.

Không bao lâu chàng đã đến giữa sông, Tần Lâm Phong vớt bỏ cây lau trong miệng, khẽ lật thân, giống như một con gia long, trực thẳng bờ bắc bơi đi.

Lúc đang bơi, chàng bỗng cảm thấy cách thân mình khoảng năm sáu trượng có một đám đen sì, thân giống nhưng con nghé, khoảng hơn hai mươi cái đầu, đang lướt sóng bơi đến phía chàng.

- Không may rồi đây chính là những con heo nước tung hoành ngang dọc trên Trường Giang. Loại súc sinh này thân thể rất là mạnh mẽ, thuyền lớn đến đâu cũng có thể bị nó lật úp.

Tần Lâm Phong muốn tránh khỏi đám súc sinh này, không ngờ cử động của chàng bị con đầu đàn phát giác, nó bèn quây đuôi âm âm bơi về phía chàng.

Chàng vừa bơi vừa đưa mắt nhìn đàn quái vật thấy bọn chúng mỗi lúc lại tiến gần về phía mình chỉ còn cách thân chàng khoảng hai ba trượng, những cặp mắt dữ tợn đang nhìn hau háu về phía chàng.

Nghĩ đến đây chàng rút vội thanh trủy thủ ở bên mình, chuẩn bị lúc vạn vật đắc dĩ sẽ thí mạng với chúng, một mặt gia tăng sức lực hướng về phía bờ bên kia bơi đi.

Trong lúc đang bơi, chàng chợt nhìn thấy con đầu đàn chỉ còn cách thân khoảng bảy thước, cái dáng hung ác của nó như sắp sửa cắn đứt chân của mình.

Hảo thiếu niên, có thể nói là trong võ lâm trăm năm hiếm có, chỉ thấy thân chàng khẽ lay động sử dụng Thiên Cân Trủy, trầm mình xuống nước, hữu thủ đưa ngọn trủy thủ nhắm theo bụng con quái vật, đâm lên. Phập! Một tiếng, trủy thủ của chàng cắm lút vào bụng của quái vật.

Con đầu đàn bị đâm, do thân thể của nó quá lớn lại đang trong thế bỏ về phía trước không dừng lại được, bất ngờ bị ngọn trủy thủ đâm ngập vào bụng nên chúi đầu chìm xuống đáy. Tần Lâm Phong đâm nhiều nhất vào con vật giống như một lò mỗ, liên tục những tiếng “Phập! Phập! phập!”

Một đám máu tanh phủ đầy mặt nước tràn cả vào miệng mũi của Tần Lâm Phong, chàng không dám chậm trễ, gia tăng sức lực gắng sức bơi về phía bờ đối diện.

Những con quái vật ở phía sau nhìn thấy ẹ của chúng bị sát hại, sao đành bỏ qua, há miệng rống lên, triển khai trận thức, bám theo bên gót chàng.

Tần Lâm Phong trong lúc đang bơi lại nhìn thấy một đám đen đuối theo mình, trong lòng đã có chủ ý, liền chiếu theo phương pháp cũ trầm mình trong nước dùng trủy thủ để đâm bụng của chúng.

Những con heo nước này, cực kỳ khỏe mạnh, chuyển động trong nước rất là linh hoạt, lại thêm Tần Lâm Phong quyết đấu thí mạng, không quá nửa giờ lại có thêm mười mấy con nữa bị hạ sát.

Lúc này trên mặt sông chỉ còn lại khoảng bảy, tám con. Chúng nhìn thấy những con lớn đã bị chết hết, trong lòng sợ sệt, rống lên vài tiếng, quay đầu bơi về hướng khác.

Tần Lâm Phong sau một hồi kinh hồn lạc phách, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, mắt nhìn thấy cách bờ hơn bốn mươi trượng, với tâm niệm quyết định phải sống như đã tăng thêm sức lực cho chàng, chàng bèn hóp một luồng chân khí cố gắng để bơi đến bờ đối diện.

Vừa đến bờ, chàng cảm thấy chân tay rã rời, lực bất đồng tâm, cố gắng bước thêm vài bước đã té nhào xuống đất.

Trong lúc chàng hôn mê, đột nghe trên sông có tiếng người hét lớn:

- Đồ ăn cắp sách, đồ cướp con gái người ta, ta xem ngươi còn chạy đi đến đâu.

Tần Lâm Phong trong lúc nửa tỉnh nửa mê vẫn nhận ra đây là thanh âm của Xã Đạo... Thấy trên mặt sông xa xa có một con thuyền gỗ trên đó có Phong Tăng, Xã Đạo, Khuu Tuấn Nhân đang ngồi, hai lão đang thi triển công phu đập nước đẩy thuyền, lướt nhanh như gió, đang phóng tới chỗ mình nằm.

Thoát thân gấp rút, chàng vận dụng hết cả hơi sức còn lại, nhắm về phía hoang đảo phóng đi.

Phóng được một lúc, nhìn thấy phía sau không có người đuổi theo, trong lòng chàng thâm nghĩ hình như họ đã bị mình bỏ rơi, chàng định thần lại.

Đi thêm một lúc, chàng đến được một nơi hoang vắng xung quanh toàn là cỏ dại cao quá đầu gối, lúc này chàng mới thở phào nhẹ nhõm...

Xoạt! Một tiếng, một cái bóng trắng lướt qua, chàng giật mình đứng bật dậy.

Hai ngày nay, đi đến đâu cũng đều bị người truy sát, do đó mà hề nghe tiếng gió thổi cỏ sào sạt cũng khiến chàng giật mình.

Nhưng khi chàng nhìn thấy cái bóng trắng hù dọa chàng ban nãy, chính là một con Tiểu Bạch Ngọc, bất giác cười thầm nói:

- Tiểu Bạch Ngọc! Ta bây giờ trước mắt mọi người là tội đồ đáng khinh khi, đâu được như ngươi tự do tự tại, ngươi vì sao còn hù dọa ta nữa!

Nói cũng lạ! Thở hề thấy người là lập tức bỏ chạy mới đúng, nhưng con Tiểu Bạch Ngọc này trái lại không chạy, mà cứ đứng vững tai lên để nghe những lời nói của chàng, hai cặp mắt đỏ giương lên nhìn chàng lại còn đập đập mấy ngón cỏ về phía quần của chàng.

Tần Lâm Phong nhìn thấy nó toàn thân trắng như tuyết, khiến ai nhìn vào cũng phát yêu vội bước đến bên cạnh định vuốt lên thân của nó. Nhìn thấy chàng bước đến gần mình, con Tiểu Bạch Ngọc liền phóng ra xa, trong lòng chàng lúc này cảm giác hiếu kỳ lại nổi lên, vội phóng theo nó.

Sau khi quẹo qua quẹo lại một hồi, con Tiểu Bạch Ngọc chui tọt vào một cái hang nhỏ dương cặp mắt đo đờ nhìn về phía chàng.

Chàng lúc này không để ý đến quần áo đã bị ướt, nằm phục xuống đất nhìn vào trong hang...

Chỉ thấy cái hang sâu khoảng mười trượng, miệng hang tuy nhỏ, nhưng trong hang tương đối rộng đủ để một người chui lọt, kỳ lạ thay trong hang lại phát ra một luồng ánh sáng xanh khiến ai nhìn vào cũng chói mắt.

Tần Lâm Phong bắt giắc hiểu kỳ, móc cây trủy thủ bên lưng ra khoét rộng miệng hang, không bao lâu miệng hang đã được mở rộng đủ để ột thân người có thể lách vào, chàng liền bỏ vào trong hang.

Tần Lâm Phong vừa mới bò vào trong, đã bị một luồng ánh sáng xanh làm chói mắt, nhìn kỹ lại, thì ra có một cây cổ kiếm đang nằm trên đất, chàng vừa mới rút kiếm ra khỏi ba tấc, thì một luồng ánh sáng xanh đã lóe lên.

Tần Lâm Phong không cần suy nghĩ, tiện tay lăm lấy thanh kiếm, bỏ ra khỏi hang, tay trái nắm vỏ kiếm, tay phải rút kiếm ra, “xoẹt” một tiếng ngân lạnh lạnh, sắc xanh bao trùm vài trượng xung quanh. Chàng vung tay múa lên, bóng kiếm tỏa ra như muôn ngàn con thanh long đang chụp xuống.

Động tác học kiếm này của chàng tuy nhẹ nhàng, nhưng cũng khiến Tiểu Bạch Ngọc hoảng sợ hết hồn, phóng ra ngoài hai trượng hướng mắt nhìn.

Chàng lập tức hiểu ra Tiểu Bạch Ngọc chính là hoảng sợ ánh kiếm, lập tức ngừng tay, lại ước lượng cây cổ kiếm trên tay, thấy nó dài khoảng gần bốn thước, rất vừa tay, chuôi kiếm bịt vàng, trạm trổ tinh xảo, quả là kiếm tốt, tự nghĩ không biết có sánh được với Can Tương Mạc Gia, một sợi lông bay qua cũng bị đứt làm đôi hay không!

Nghĩ đến đây, chàng thuận tay nhỏ một sợi tóc xuống, đưa vào lưỡi kiếm thổi một hơi sợi tóc vừa chạm lưỡi kiếm liền bị đứt làm đôi.

Chàng vẫn chưa yên tâm, lại nhắm vào một gốc cây lớn ở đằng sau mà chém, chỉ nghe “phập” một tiếng thân cây đã bị chém làm đôi, tay chàng vẫn không chút đau đớn, lúc này chàng mới biết thanh kiếm trong tay vô cùng sắc bén.

Chàng tự nghĩ bản thân mình cũng có một thanh cương kiếm, nhưng đã cắm ở trong người Địa Sát Hàn Xương, vẫn chưa thu hồi. Nay được thanh kiếm này còn gì thích thú cho bằng!

Chàng bèn dứt kiếm vào vỏ, bước đến chỗ Tiểu Bạch Ngọc, quỳ xuống vuốt khê trên lưng nó nói:

- Tiểu Bạch Ngọc, cảm ơn người đã cho ta cây kiếm tốt.

Tiểu Bạch Ngọc vẫn còn đang hoảng sợ, đứng thất thần nhìn chàng hình như không hiểu vì sao mà chàng đã đào sập cái hang của nó.

Tần Lâm Phong lúc này mới tỉnh ngộ không nghĩ nhất định có một vị quái nhân đã được chôn ở trong hang này, không may cho Tiểu Bạch Ngọc lại lấy đó làm ổ, nếu như hôm nay mình đã đào sập cái hang há không phải Tiểu Bạch Ngọc mất nhà hay sao!

Nghĩ đến đây chàng lại cười thầm, một tay ôm lấy Tiểu Bạch Ngọc tìm đến một chỗ tương đối tốt, tay kia rút thanh kiếm đào một cái lỗ, không bao lâu đã đào xong cái hang cho con Tiểu Bạch Ngọc.

Tiểu Bạch Ngọc sung sướng nhảy tưng tưng trong cái hang mới, khiến chàng phải bật cười.

Tần Lâm Phong lúc này lại nghĩ thầm, bản thân mình công phu thấp kém, lại liên tiếp bị một chuỗi hàm oan đổ ập xuống đầu, bước ra giang hồ là bị người trong võ lâm truy sát, không bằng ẩn náu ở nơi đây để luyện tập công phu trong Tiểu Thiên Lục. Nơi hoang vắng này không thiếu hoa quả, về phương diện ăn uống tạm thời không thành vấn đề.

Ngày tháng trôi qua, thấm thoát đã qua ba tháng. Tần Lâm Phong trong khoảng thời gian này suốt ngày luyện tập công phu trong Tiểu Thiên Lục, chí thành tâm đạt, cuối cùng chàng đã luyện xong ba mươi sáu chiêu Thiên Đăng Kiếm và một trăm lẻ tám đường Chấn Thiên Chương trong hai chương của bí kíp.

Ba mươi sáu chiêu Thiên Đăng Kiếm ảo diệu vô cùng, trong kiếm có thức, trong thức có chiêu mỗi lần vũ động phát ra kinh khí kinh người. Chàng tự nghĩ:

- Thái Cực Kiếp Pháp của mình, tuy rằng ảo diệu nhưng ảo với pho kiếm này cũng vẫn có chỗ sơ hở, một trăm lẻ tám thức Chấn Thiên Chương thì uy mãnh vô biên, chiêu thức lạ kỳ.

Khi đã luyện xong công phu võ học trong Tiên Thiên Lục, chàng âm thầm rời khỏi nơi hoang vu này và người bạn của chàng bấy lâu nay là chú Tiểu Bạch Ngọc. Sau khi rời khỏi núi, chàng bèn nhắm hướng bắc mà phóng đi. Việc đầu tiên của chàng là phải điều tra cho rõ tung tích của sư muội, không biết sống chết thế nào, thứ đến là điều tra về cái chết của ân sư và những hàm oan của mình.

Tần Lâm Phong trên đường vừa đi vừa hỏi thăm khi đã vào địa phận nước Lỗ, tìm đường đến được Duyên Châu. Khi vào thành nhà cửa san sát, đường phố đông đúc người, cứ cách ba bước lại có một tửu điếm, chậm bước lại có một quán trọ, phong cảnh rất là náo nhiệt.

Chàng bèn tiến vào một tửu lầu có tên là Túy Tiên Cư. Chính vào giữa trưa, trên lầu đã ngồi đầy những thực khách, chàng bèn chọn một cái bàn ở gần cửa lớn để ngồi xuống. Sau khi ăn uống no nê, lúc đang tính tiền chàng chợt nghe ở bàn bên cạnh có tiếng cãi:

- Sao! Lão hóa tử ta là chủ ở đây, đã ăn mất ba lượng thì cứ ghi sổ đó không được hay sao?

- Không được! Vốn không biết người là ai, sao có thể cho thiếu được.

Tần Lâm Phong liếc mắt nhìn, thấy một lão ăn mày, mặt mày dơ dáy, thân mặc áo vá ước khoảng hơn trăm miếng vá vúi, sau lưng đeo một bình hồ lô màu đỏ, chân đi giày rách, bởi lẽ không trả tiền rượu nên đang cãi nhau với tiểu nhị.

Nhìn thấy cảnh tượng này lòng chàng lại nảy sinh tánh hiệp nghĩa, tiện tay móc ra một đỉnh bạc nói:

- Tiểu nhị, cơm rượu mà lão gia đây cứ tính cho tại hạ, không cần cãi đôi co!

- Nghe rõ chưa, mắt chó mà cũng đòi vui lòng người, lão hóa tử ta đây là người rất có duyên, tất cả sẽ có người tính tiền giùm ta...

Nói đến đây lão tiện tay lấy bình hồ lô đang đeo ở trên lưng xuống quát:

- Đổ cho lão hóa tử này một bình Trạng Nguyên Hồng còn tiền cứ tính cho gã kia. Nói xong neho mắt lại chỉ về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong gật gật đầu, lại đưa ra một ít bạc vụn, không bao lâu tiểu nhị đã đổ xong rượu.

Lão ăn mày tiếp lấy bình hồ lô vào lưng, liếc nhìn Tần Lâm Phong một cái, như tự nói với mình:

- Đừng có tiếc, lão hóa tử ta không ăn không của người đâu. Nói xong bước xuống lầu, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Sư muội đã bị Diên Thường Đạo Cô ở núi Thanh Thành bắt đi sắp sửa làm Tiểu Đạo Cô, vậy mà còn đứng luẩn quẩn ở đây!

Tần Lâm Phong nghe khẩu khí của lão ăn mày rõ ràng là đang nói về mình, lập tức nhảy xuống dưới lầu, muốn hỏi rõ cặn kẽ. Nhưng xuống tới đường nhìn khắp nơi, vẫn không thấy bóng dáng của lão ăn mày đâu.

Chàng vừa đi vừa nghĩ:

- Sư muội tại sao lại ở núi Thanh Thành!...

Lão ăn mày chỉ điểm như vậy, có thể đi điều tra một chuyến xem sao.

Nghĩ xong, chàng ra khỏi Duyên Châu, nhắm hướng núi Thanh Thành phóng đi.

Đây là lần đầu tiên chàng đến miền bắc, do không thuộc đường sá ở đây, bởi vì gấp rút đi tìm tung tích của sư muội, do đó đã bỏ qua bao nhiêu tệ xá trên đường đi.

Mặt trời đã khuất núi, Tần Lâm Phong đến được một chỗ núi quanh co, trên núi không có cây, phía dưới chân núi không có quán trọ, chàng thầm nghĩ có lẽ phải qua khỏi chỗ núi này mới tính.

Lúc đang đi, chàng bỗng thấy đường núi ở trước mặt, đột nhiên xuất hiện khoảng mười một, mười hai người. Quần áo trên mình họ chứng tỏ họ đều là những nhân vật võ lâm, đám người này phân làm hai hàng, xếp theo thứ tự. Lúc này ở góc núi lại xuất hiện một người niên kỷ ước khoảng trên dưới bốn mươi, Thái Dương huyết gồ cao, mắt sắc như điện, mới nhìn thấy cũng đủ biết là một tay nội ngoại gia cao thủ.

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng trước mắt cho rằng họ là đệ tử của một bang phái nào đang đi trước mở đường.

Không ngờ! Đám người đó lại tiến về phía chàng, gã đi đầu khom lưng hành lễ nói:

- Hành Đường Đường Chủ Bát Diện Tỳ Hưu Đinh Ngao cung kính nghênh đón phó bang chủ. rồi.

Tần Lâm Phong lập tức đáp lễ:

- Tại hạ là Tần Lâm Phong, chỉ là kẻ qua đường, tôn giá hình như đã nhận lầm người Bát Diện Tỳ Hưu đáp:
- Hồi trưa, Phó Bang chủ lúc ở trong thành Duyên Châu ăn uống, đệ tử trong bang hay được đã về bẩm báo lại, lão bang chủ đã đặc trách cho tại hạ đến đây đón tiếp, không lý nào lại có thể nhận lầm.

Tần Lâm Phong ngạc nhiên “ủa!” một tiếng hỏi:

- Xin hỏi quý bang chủ...

Bát Diện Tỳ Hưu cướp lời đáp:

- Tiểu nhân không dám tự tiện xưng tước danh của bang chủ, xin mời phó bang chủ dời gót ngọc về Tổng Đàn diện kiến thì sẽ biết. Lão bang chủ đang đợi để nghênh đón thiếu hiệp.

Nói xong, tránh người nhường lối, cung kính hành lễ. Tần Lâm Phong nói:

- Tại hạ tự nghĩ bản thân không quen biết quý bang, hơn nữa thân đang có trọng trách, không dám bỏ lỡ, tại hạ xin cáo từ.

Nói xong quay người lại định phóng đi. Bát Diện Tỳ Hưu vội vã cất lời:

- Xin phó bang chủ dừng bước. Rồi tiếp:

- Phó bang chủ nếu như bỏ đi, bang chủ trách cứ tại hạ, tội đây thật không nhỏ. Xin phó bang chủ minh xét.

Nói xong khom lưng rất cung kính.

Tần Lâm Phong nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng áy náy, tiến thoái lưỡng nan, bất chợt có một thanh âm như tiếng muỗi mòng, xoáy vào tai:

- Xú Tiểu tử! Nơi đó không phải là Long Đàm Hồ Huyết đầu sọ cái gì?

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn khắp xung quanh, tuyệt nhiên không thấy một cái bóng nào hiểu được có người đang dùng Truyền Âm Nhập Mật chỉ điểm ình, trong lòng bất giác trầm nghĩ:

- Nếu như vậy, đến đó coi thử đây là bang hội gì? Nghĩ xong chàng bèn cất tiếng:

- Được! Tại hạ cùng đi với quý vị một chuyến. Bát Diện Tỳ Hưu “dạ” một tiếng, cao giọng nói:

- Phó Bang chủ, mời khởi giá.

Mười mấy đệ tử xếp thành hai hàng, chỉnh đốn đội ngũ, tiến về phía trước.

Sau khi lên đèn, đám người hộ tống và Tần Lâm Phong đã đến một doanh trại trên đỉnh núi, trước cửa trại có treo hai ngọn đèn Khí Tử Phong, trước cửa có tám đệ tử phân làm hai bên, canh phòng cẩn mật.

Tần Lâm Phong tiến vào cửa đi xuyên qua dãy cầu thang bằng đá xanh, đi đến một đại sảnh nguy nga, trên cửa vào đại sảnh treo một bức hoành lớn, chạm trổ năm chữ vàng lớn bút tích như rồng bay phượng múa - **TỔNG ĐÀN LOA SANH BANG.**

Nhìn thấy thế, Tần Lâm Phong cảm thấy hối hận, nếu biết trước thì chàng sẽ không đến đây...

Bỗng...

- Ha ha ha! Tần thiếu hiệp giá lâm thật là vinh hạnh cho bốn bang, lão không kịp ra ngoài tiếp kiến, xin bỏ lỗi cho.

Tần Lâm Phong nhìn thấy Thác Thiên Thần Quân ngồi trên một cái ghế bọc da chính giữa đại sảnh, lúc này đã rời khỏi ghế mặt tươi cười hướng về phía mình.

Thác Thiên Thần Quân mở miệng nói:

- Lão phu đợi đã lâu rồi.

Tần Lâm Phong song chưởng chấp lại hành lễ:

- Ngày trước đã được Dư Bang Chủ giải vây ở Lạc Vân Cốc, nay tại hạ xin đa tạ. Thác Thiên Thần Quân ha hả cười đáp:

- Đâu có, đâu có, một chút chuyện nhỏ, không đáng thiếu hiệp phải bận tâm. Nói xong, nắm lấy tay trái của chàng kéo vào trong sảnh.

Tần Lâm Phong bị lão nắm chặt, lại thấy lão không có vẻ ý gì, nếu như mình tránh né, hóa ra nhát gan.

Hai người sau khi đã an tọa, Tần Lâm Phong đưa mắt quét nhìn khắp sảnh một lượt, khí thấy đệ tử ở trong bang đứng đầy trong sảnh, nam có, nữ có, cao có, thấp có, mập có, ốm có, đẹp có, xấu có, ước hơn trăm người.

Thác Thiên Thần Quân sau khi hàn huyên mấy câu, quay lại dặn dò thuộc hạ:

- Cũng không còn sớm nữa rồi hay mau bày tiệc rượu.

Cửu Thư Sư Tử Tào Chấn Võ ứng lệnh “Dạ!” một tiếng, quay người vào hậu sảnh, tự mình đi dặn dò nhà bếp.

Người đông quả được việc, đệ tử Loa Sanh Bang kẻ tay người chân, không bao lâu đã bày xong hai mươi bàn rượu, chiếu theo thứ tự mà ngồi.

Thác Thiên Thần Quân nâng ly rượu cất tiếng như chuông.

- Tiệc rượu hôm nay coi như là để phó bang chủ nhận chức, các vị cạn ly. Nói xong ngửa cổ uống cạn một hơi.

Những người xung quanh, cũng lần lượt nâng ly, tất cả, người có mặt trong sảnh, đều đồng loạt cất tiếng chúc mừng.

Tần Lâm Phong hôm nay đúng là gặp chuyện lạ, bị người hồ đồ ép làm phó bang chủ, đang muốn lên tiếng từ chối.

Thác Thiên Thần Quân ngăn lại nói:

- Tần thiếu hiệp bắt buộc phải khiêm nhường, xin cạn ly.

Tần Lâm Phong đáp lại một tiếng: “Đa tạ” trong lòng chàng thầm nghĩ: “Phải kiên nhẫn một chút, chờ xem màn tiếp theo ra sao?”

Nghĩ xong lồi hoai nghi trong lòng tạm thời tiêu tan, thuận tay bốc thức ăn rót rượu.

Độ khoảng ba tuần rượu, thức ăn đã đổi năm món, người nhiều hơi rượu càng nồng nặc, tiếng cười nói nổi lên như sấm, mệnh lệnh lúc này rất khó lọt tai.

Thác Thiên Thần Quân hỏi:

- Tần thiếu hiệp có biết tại sao lão phu lại giao chức vụ phó bang chủ cho thiếu hiệp hay không?

Tần Lâm Phong:

- Tại hạ cũng đang thắc mắc về vấn đề này, mong bang chủ giải thích cho! Thác Thiên Thần Quân đáp:

- Thật ra cái chức vụ này cũng là do thiếu hiệp tự kiếm được mà thôi, nếu như những việc làm của thiếu hiệp còn chần chừ động võ lâm hơn nữa, sợ rằng chính lão phu đây cũng phải nhường chức cho thiếu hiệp.

Tần Lâm Phong hỏi:

- Sao lại thế? Bang chủ cũng cho rằng những hung án xảy ra ở Giang Nam là do tại hạ gây ra?

Thác Thiên Thần Quân mỉm cười đáp:

- Với những chuyện đó lão phu cũng chỉ có thể cho thiếu hiệp làm đến chức đường chủ, lão phu nói đây chính là những chuyện mà thiếu hiệp đã tạo ra trong hai tháng gần đây ở Bắc Thành.

Tần Lâm Phong kinh ngạc nhìn người hỏi:

- Tại sao lại có những chuyện đó xảy ra ở Bắc thành? Thác Thiên Thần Quân cười đáp:

- Nơi đây đều là người nhà thiếu hiệp cứ việc nói thật hà tất phải dấu diếm? Tần Lâm Phong nộ khí rung người, đứng bật dậy quát lớn:

- Du bang chủ, có việc gì thì cứ nói thẳng, nếu cứ úp úp mở mở như vậy tại hạ đây xin cáo từ.

Thác Thiên Thần Quân là Bang chủ Loa Sanh Bang địa vị tối cao, từ trước tới nay chưa có một đệ tử nào trong bang dám nói lão ta những lời như vậy, lúc này đã có chủ ý, nén giận hỏi tiếp:

- Lê nào Tần thiếu hiệp thật sự không biết?

Tần Lâm Phong thấy lão nhin nhục như vậy, trong lòng cũng hơi áy náy, lại ngồi xuống và hỏi:

- Tại hạ thật sự không biết, xin Du bang chủ cứ nói.

- Được!

Thác Thiên Thần Quân nói tiếp:

- Trong hai tháng gần đây, một đêm nước Lỗ liên tiếp xảy mười mấy vụ án hái hoa này cũng không cần nói. Tháng trước Vạn Chấn gia bảo của nhà họ Đông ở Bắc Hà là Phần Thủy Châu đang đêm bị kẻ trộm lấy cắp. Tuy rằng bảo chủ đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không thấy. Việc mất bảo vật là việc nhỏ nhưng nếu để đồn ra ngoài, lão sẽ bị mất mặt với giang hồ. Trong lúc tức giận, lão đã hạ lệnh tất cả cao thủ ở trong Bảo truy lùng khắp nơi, quyết bắt cho được Tần thiếu hiệp...

Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Những chuyện này đều không có liên quan đến tại hạ, có sao lại tìm bắt tại hạ? Thác Thiên Thần Quân cười đáp:

- Trên đại sảnh lớn của nhà họ Đông còn để lại bút tích chính thiếu hiệp đã làm.

- Tầm bậy!

Tần Lâm Phong đứng bật dậy phóng người ra khỏi sảnh. Thác Thiên Thần Quân ngăn lại hỏi:

- Tần thiếu hiệp định đi đâu? Tần Lâm Phong tức khí đáp:

- Tại hạ muốn đến nhà họ Đông bắt họ phải giải thích rõ chuyện này! Thác Thiên Thần Quân phá lên cười nói:

- Tần thiếu hiệp cho rằng chuyện này quá đơn giản rồi.

- Tại sao?

Thác Thiên Thần Quân tiếp tục:

- Thiếu hiệp đến đó, chưa chắc đã giải quyết được vấn đề có lẽ còn bị bắt giữ nữa! Tần Lâm Phong nói:

- Chưa chắc có chuyện này?

- Phong Tăng vì danh tiếng của Thái Cực Môn mà phát thiệp khắp võ lâm ước hội quần hùng truy bắt thiếu hiệp, nhà họ Đông cũng trong số đó, Tần thiếu hiệp nếu mà đến đó, sợ rằng sẽ tự đâm đầu vào lưới.

Tần Lâm Phong thấy lời nói của lão rất có lý bèn hỏi:

- Như vậy, theo ý kiến của bang chủ, tại hạ phải làm gì để đối phó với những việc trước mắt?

Thác Thiên Thần Quân đáp:

- Cho nên thiếu hiệp nên nghe lời của lão phu, tiếp nhận chức vụ phó bang chủ, tạm ẩn náu ở đây một thời gian, sau đó sẽ tính kế khác.

Tần Lâm Phong cắt lời:

- Không được?

Thác Thiên Thần Quân hỏi:

- Thiếu hiệp vì có gì mà không muốn lưu lại đây? Tần Lâm Phong:

- Trí không đồng, đạo không hợp, xin bang chủ hãy bỏ ý định đó. Thác Thiên Thần Quân lại hỏi:

- Thiếu hiệp có biết nếu bây giờ tái xuất giang hồ, chỉ cần không đầy vài bước thì hành tung của thiếu hiệp tất bị lộ, sợ rằng lúc đó cũng khó mà đi được?

Tần Lâm Phong tức giận bưng bưng nói:

- Tại hạ ngược mắt không thẹn với trời, cúi mặt không thẹn với lương tâm, tuy rằng trước mắt có muôn tầng đao kiếm cũng không thể ngăn được bước của tại hạ, xin đa tạ hảo ý của Bang chủ.

- Tốt! Xú Tiểu tử, may mắn là lão phu đã không nhìn lầm người. Lúc này tiếng muỗi mòng lại vang lên bên tai của Tần Lâm Phong.

Thác Thiên Thần Quân lúc này không còn nhìn được nữa, lửa giận đã bốc lên đầu quá lớn:

- Lão phu đã tổn hao sức lực, không ngờ người cứ một mực khẳng khẳng chối từ, nếu người đồng ý, với ta một chuyện, thì đi hay ở tùy thuộc vào người quyết định.

- Chuyện gì?

Thác Thiên Thần Quân:

- Chính là để lại cuốn Tiểu Thiên Lục trong người của người. Tần Lâm Phong cười đáp:

- Tại hạ cứ tưởng chuyện gì, trước đã từng thọ ơn của bang chủ, đang không biết làm thế nào để đền đáp, nếu Bang chủ muốn xin cứ việc lấy.

Nói xong thò tay trong người...

- “Xú Tiểu tử, cuốn sách trong người của người nếu mà giao cho lão sợ rằng sẽ gây ra một trường sát kiếm trong võ lâm, đừng nên giao, cứ nói là giữa đường bị rớt mất rồi”.

Thanh âm muỗi vo ve lại vang lên, Tần Lâm Phong bất giác buột miệng đáp:

- Không! Không thể cho! Nhưng vẫn bối từ trước đến nay không biết nói dối.

- Tốt! Coi như lão phu đã nói sai, không cho thì được rồi.

Thác Thiên Thần Quân bởi nghe không được tiếng truyền âm, thấy chàng mở miệng nói với không khí, ngạc nhiên hỏi:

- Tần thiếu hiệp, cái gì mà không cho... không biết nói dối, thiếu hiệp đang nói chuyện với ai.

Tần Lâm Phong vội đáp:

- Đâu có!

Ngừng một lúc lại nói:

- Tiểu Thiên Lục đang ở trên mình của tại hạ đây, nhưng tại hạ không thể tặng cho Du Bang chủ.

Thác Thiên Thần Quân mặt lộ vẻ không vui hỏi:

- Vì có gì?

Tần Lâm Phong trợn mắt uy dưng đáp:

- Kỳ thật! Tiểu Thiên Lục là của tại hạ, không cho thì không cho, có sao lại phải có nguyên do!

Thác Thiên Thần Quân cất tiếng lạnh lẽo nói:

- Lão phu từ khi bước chân vào giang hồ đến nay, trước tới giờ, chưa có bao giờ nói nhiều đến thế, người đừng có rượu mời không uống, uống rượu phạt!

Tần Lâm Phong kiêu ngạo đáp:

- Đại trượng phu, đâu có thể rơi, máu có thể đổ, chỉ cần bản thân có lý quyết không khuất phục uy vũ.

Nói đến đây, trợn mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt, nói:

- Huống hồ tình hình trước mắt chưa đáng nói đến? Thác Thiên Thần Quân tức giận cực độ nói:

- Người cuồng ngạo lắm, chỉ tiếc là bây giờ người đang ở trong tay của bọn ta, há lại không biết!

Tần Lâm Phong khinh bỉ đáp:

- Chưa chắc.

- Được, cho người được mở rộng tầm mắt.

Thác Thiên Thần Quân nói đến đây, quay đầu lại quát:

- Tổng Đàn Chấp Pháp Hành Sự Chấn Võ nghe lệnh.

- Lệnh cho người ban bố khắp núi, chờ có lệnh của lão phu, không để bất cứ người nào xuống núi.

Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Đây là ý gì?

Thác Thiên Thần Quân lạnh lùng đáp:

- Đây là cường bức người phải ở lại núi.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, lửa giận bốc lên hữu chưởng co lại, chỉ nghe “bốp” một tiếng bàn rượu trước mặt đã bị đập gãy nát, rượu thịt bắn tung tóe, chàng lộn người, một cái đã đứng sững giữa đại sảnh, “choang” một tiếng ngân lạnh lạnh tay đã nắm chặt thanh cổ kiếm, khẽ lay động thanh kiếm, hàng ngàn bóng kiếm xanh lè bắn ra như hoa, khiến những kẻ đứng gần đó thối lui ba bước.

Tần Lâm Phong đứng ở giữa đại sảnh cất giọng nói:

- Tại hạ cũng muốn xem cách lưu khách của quý vị, không cần biết bao nhiêu người, mời tất cả cứ cùng lên!

Thác Thiên Thần Quân vốn có nhiều kinh nghiệm giang hồ, thâm nghĩ:

- Nếu tất cả đệ tử trong bang cùng xông lên lấy số đông để mà chiến thắng, tất sẽ gây ra không ít thương vong.

Nghĩ xong lão tiếp:

- Tần thiếu hiệp quá coi thường Loa Sanh Bang rồi, lão phu đây không muốn ỷ đông mà hiếp đáp một kẻ đơn thân độc mã.

Nói đến đây lão quay đầu lại nói với Bát Diện Tỳ Hưu:

- Người thân làm Đường Chủ Hành Đường, lại để cho người ngoài náo loạn Tổng Đàn, vẫn không mau đi bắt hẩn cho ta.

Bát Diện Tỳ Hưu vâng lệnh “đùng” một tiếng, đưa tay lên lưng “coong” một tiếng luồng ánh sáng màu tím tỏa ra xung quanh cây Tử Kim Chùy đã nằm lọt trong tay, bước lên mấy bước cất tiếng:

- Ngựa tụy đứt cương vẫn còn chưa [?] để quay đầu lại, Tần Thiếu hiệp, ta xem người nên chấp nhận thì hơn.

Tần Lâm Phong đáp:

- Đinh Đường Chủ, khỏi cần nhiều lời. Nếu muốn bắt tại hạ xin cứ xuất chiêu, tại hạ đây sẵn sàng bồi tiếp.

7. Chương 7: Trên Đường Thanh Thành

Bát Diện Tỳ Hưu nghe đến đây như lửa đổ thêm dầu quất lớn:

- Lẽ nào bốn tọa không thể thu phục được người?

Nói xong liền vung thanh Tử Kim Chùy ở trong tay lên “vù!” một tiếng, cây binh khí nặng ước khoảng ba mươi cân đổ ập xuống đầu Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong cười nhạt cất lời:

- Sợ rằng không dễ dàng như người nghĩ!

Chưa nói xong tay chàng khẽ rung thanh kiếm trong tay lên kèm theo tiếng rít nhằm cây Tử Kim Chùy chém xuống.

Bát Diện Tỳ Hưu cười thầm:

- Cây binh khí trong tay ta đây chính là dùng Tử Kim chế thành, mãnh lực uy vũ vô cùng, xú quỷ này quả là đại, lại dám dùng bảo kiếm để đỡ, coi bảo kiếm trong tay người có gãy hay không?

Nghĩ đến đây lại vận thêm hai thành công lực vào tay, muốn đập gãy thanh kiếm của Tần Lâm Phong.

Hai binh khí sắp sửa chạm vào nhau, Bát Diện Tỳ Hưu đột nhiên cảm thấy thanh kiếm trong tay hần sắc bén kinh người, định rút Tử Kim Chùy về nhưng mà đã muộn một bước.

Chỉ nghe “soang” một tiếng, một tiếng chấn động cả đại sảnh.

Tần Lâm Phong cảm thấy hồ khẩu tay đau buốt lập tức thu kiếm thối lui ba bước, nhìn lại kiếm vẫn không có chút mẻ may hư tổn, lúc này mới yên tâm, ngược mắt nhìn...

Chỉ thấy Bát Diện Tỳ Hưu đang kinh ngạc nhìn cây Tử Kim Chùy trong tay đã bị chém mất đi một khúc, mặt lộ vẻ tiếc nuối, mắt tràn sát cơ nhìn về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thần thái tự nhiên nói:

- Sao, Đinh Đường Chủ, tiếp tục chứ!

Bát Diện Tỳ Hưu đau lòng vì binh khí đã bị gãy, lại bị khiêu khích như lửa đổ thêm dầu, cất tiếng thóa mạ:

- Xú quỷ, ta thí mạng với người.

Vừa thốt liền hoa cây Tử Kim Chùy ở trong tay những tiếng “vù! Vù” liên tục phát ra, kinh phong ào ạt phóng về phía hắn.

Tần Lâm Phong nhận thấy chiêu thức hiểm độc không dám xem thường lập tức thi triển hai mươi hai chiêu thức Thái Cực Kiếm tuyệt chiêu của sư môn, đối phó với chiêu thức của gã.

Hai mươi hai thức Thái Cực Kiếm pháp là do tổ sư của bốn phái khổ bao tâm huyết nghĩ ra, lấy nhu chế cương, lấy tĩnh chế động, một người có thể địch nổi trăm người.

Tần Lâm Phong xử dụng pho kiếm pháp này đối phó với thể công mãnh liệt cây Tử Kim Chùy quả là thích hợp.

Bát Diện Tỳ Hưu thành danh trên giang hồ đã mấy chục năm, lại được bang chủ Loa Sanh Bang ủy thác cho trọng trách đường chủ Loa Sanh Bang, võ công nếu trong một vài chiêu có thể đả bại gã thì không phải là chuyện dễ dàng.

Mười chiêu trôi qua cả hai người dần dần thi triển tuyệt học của mình, thân pháp mỗi lúc một nhanh, chỉ nhìn thấy hai luồng ánh sáng một tím, một xanh cuốn vào nhau, lúc tiến lúc lui, áp lực rất mãnh liệt.

Bát Diện Tỳ Hưu vừa đánh vừa thăm kêu khổ, không biết làm thế nào, rõ ràng là gã đã vận dụng hết toàn bộ công lực vào cây Tử Kim Chùy, ai biết được chiêu thức vừa xuất ra đã trở nên mềm nhũn, hình như đã bị sức hút vô hình của đối phương, khiến không thể phát huy hết được mãnh lực.

Thực ra đây chính là điểm huyền ảo lấy tĩnh chế động, lấy nhu chế cương, làm sao gã biết được huyền cơ.

Tần Lâm Phong trong lúc giao đấu cảm thấy rất nhẹ nhàng như không mất một chút sức lực gì.

Chớp mắt, đã qua mười lăm chiêu, Tần Lâm Phong vừa đánh vừa nghĩ thầm:

- Ta hiện nay đang bị vây khốn, đối phương nếu sử dụng chiến thuật Xa Luân Chiến đánh đến khi nào mình ngã gục xuống, đến lúc đó không biết tính mạng mình sẽ ra sao, chỉ bằng cứ khắc chế từng tên, từng tên một...

Nghĩ đến đây, chàng bèn lộn ra phía sau, hóp một luồng chân khí, bắn mình lên cao hơn trượng, từ trên không trong tư thế đầu cắm xuống trước, chàng cất tiếng hét như sấm dậy:

- Coi chiêu!

Vì muốn tốc chiến càng đã xuất chiêu Phụng Hoàng Tam Điểm Thủ được rút ra từ pho Thiên Đẳng Kiếm trong cuốn Tiểu Thiên Lục.

Bát Diện Tỳ Hưu, thấy thân hình hấn lơ lửng ở trên không, biết hấn thi triển tuyệt chiêu.

Đang trong lúc bối rối, thấy trước mặt có một luồng ánh sáng xanh chụp xuống, trong đó bắn ra ba tia sáng lạnh, đang nhắm vào một điểm xuống.

Lúc này, gã chỉ kịp lùi lại sau bảy bước.

Cái thối lui này của gã, tạm thời đã tránh được chiêu thức ảo diệu Phụng Hoàng Tam Điểm Thủ, không ngờ đối phương cứ như hình với bóng mà bám theo gã, lại tiếp một chiêu Xuân Hoa Thổ Nhụy phóng về phía bụng.

Bát Diện Tỳ Hưu lúc này bộ tấn không còn vững, muốn tránh cũng không kịp, hồn bay phát tán, chỉ kịp mở miệng kêu lên một tiếng:

- Mạng ta hết rồi. Xoẹt! Một tiếng.

Bát Diện Tỳ Hưu thấy bụng hơi mát, cứ nghĩ rằng bụng của mình đã bị kiếm chém đứt, trong lúc hoảng sợ hét lên một tiếng, ngồi phịch xuống đất, nhưng khi gã nhìn kỹ lại, chỉ thấy Tần Lâm Phong ôm kiếm đứng cười, dường như không có chuyện gì, gã lúc này cúi đầu nhìn xuống dưới...

A! Thì ra tiếng “xoẹt” lúc này là tiếng đứt của cái đai lưng, tuyệt không phải tiếng đứt của ruột gan, gã bất giác thất kinh.

Gã lúc này mới hoàn hồn trở lại, biết là đối phương hạ thủ lưu tình, nếu không có lẽ ruột mình đã đổ ra rồi.

Nghĩ đến đây, gã đứng bật dậy hai tay chấp lại, cung kính tạ lễ:

- Đinh Ngao này không phải là đối thủ, nhưng Tần Thiệu hiệp đã lưu tình, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Nói xong, không đợi trả lời, gã cúi xuống xốc quần, quay người phóng đi.

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng đó, lấy làm tức cười, chàng thầm nghĩ:

- Gã tuy thân ở trong giới hắc đạo nhưng hai câu nói vừa rồi của gã cũng chứng tỏ con người này rất quang minh, sau này nếu có gặp lại, ta cũng phải khuyên gã một chuyện.

Thác Thiên Thần Quân lúc này bước lên nói:

- Tần Thiệu hiệp thân oai cái thế, không đầy ba mươi chiêu mà đã thu phục được Đinh đường chủ, lão phu đây rất lấy làm cảm phục.

Tần Lâm Phong lập tức đáp:

- Không dám, bang chủ quá khen rồi. Thác Thiên Thần Quân lại nói:

- Như vậy, lão phu đây ra tay không tiếp chiêu thiếu hiệp, trong vòng ba mươi chiêu, nếu thắng được lão phu nửa chiêu, lão phu đây sẽ lập tức truyền lệnh cho đệ tử bốn bang đưa thiếu hiệp xuống núi, thiếu hiệp thấy thế nào?

Tần Lâm Phong tra kiếm vào vỏ đáp:

- Cung kính không bằng phục mạng, tại hạ đây tay không để đấu với bang chủ. Nếu bang chủ thắng được tại hạ nửa chiêu, thì thân này sẽ do bang chủ quyết định.

Thác Thiên Thần Quân “ha ha!” cười cao giọng nói:

- Tần Thiếu hiệp quá coi thường lão phu rồi, xuất ngôn phá thạch lão phu quyết không nuốt lời.

- Mời!

Nói xong lão khoanh tay thủ thế.

Tần Lâm Phong là người tính khí kiêu ngạo, chàng lập tức xuất chiêu Đồng Tử Lễ Phật bộ tấn vững chắc, cất lời:

- Du Bang chủ xin mời xuất chiêu.

Thác Thiên Thần Quân thấy chàng kiêu ngạo như vậy, trong lòng bất giác phục thềm, nhưng vì lão là thân phận tiền bối nên không tiện ra tay trước, đành nói:

- Tần Thiếu hiệp nếu không xuất chiêu, lão phu đành thất lễ.

Nói xong tay lão hoa lên, một luồng ánh sáng trắng bắn về phía trước mặt hấn chiêu thức như tuyết lạc mưa sa, phóng liền một lúc sáu chiêu.

Tần Lâm Phong lách khỏi thế chưởng, lập tức đổi bộ pháp, phóng bảy chưởng về phía lão, đồng thời chân quét ra bốn cước.

Chiêu thức vừa khai, bóng chưởng bao trùm đại sảnh. Chưởng khí ghê người, bức những người có mặt trong sảnh bất giác phải lui lại ba bước, trường ác đấu này từ trước tới nay quả chưa từng thấy qua.

Thân pháp của hai người đan qua đan lại trong đại sảnh, cát bụi bốc lên mịt mù. Đã qua mười chiêu, những người có mặt trong sảnh không làm thế nào nhận rõ được thân pháp của họ.

Thác Thiên Thần Quân không hổ là chí tôn của một bang, qua mười lăm chiêu lão chiếm được thế thượng phong, song chưởng bao trùm toàn thân của Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong trong thế thất thủ, chỉ còn lách đông né tây để thủ thế, lòng thầm nghĩ:

- Quả không hổ danh bang chủ Loa Sanh Bang, nếu ta không mau thì triển Chấn Thiên Chưởng sợ rằng cũng khó tránh được năm chiêu nữa...

Nghĩ đến đây, chưởng pháp của chàng đột nhiên biến đổi, quái dị xuất hiện hóa giải chưởng lực của lão, giành lại thế chủ động, liên tục phóng chưởng về phía lão.

Thác Thiên Thần Quân thấy chiêu thức quá ư kỳ ảo, trong nhất thời không thể nhận ra là chiêu thức của môn phái nào, vô phương hóa giải, tay chân rối loạn đành phải thủ thế ứng chiến.

Đã qua hai mươi bảy chiêu, Thác Thiên Thần Quân vừa lách mình cho chưởng lướt qua mặt, thì hạ bàn đã bị chân trái của Tần Lâm Phong quét đến, liền nhảy lên không đến lưng lão, lão định quay đầu tiếp chiêu, bất ngờ thấy sau lưng hơi lạnh.

Xệt! Một tiếng Thác Thiên Thần Quân biết mình đã thất thế mặt đỏ bừng đầy hổ thẹn, đứng ngậy ra trong sảnh.

Vốn là Tần Lâm Phong nhân lúc thấy lão co chân để tránh cước của mình, lập tức thi triển thân pháp như một ánh chớp lộn về phía sau lưng của lão, xuất chiêu Âm Độ Trần Thương bùng ra ba luồng chỉ, chỉ phong xuyên qua lớp áo, tạo thành ba cái lỗ ở sau lưng lão, chàng đã nương tay nên cũng chưa tổn hại đến da thịt.

Thác Thiên Thần Quân thấy sau lưng mát lạnh tuy chỉ là lớp áo bị rách, nhưng lão kinh sợ toàn thân lạnh tằm mồ hôi.

Tần Lâm Phong song chưởng chấp lại, khom lưng hành lễ nói:

- Tại hạ nhất thời thân chiêu không kịp, đã mạo phạm đến bang chủ mong thứ lỗi.

Cửu Thủ Sư Tử Tào Châu Vô, Thiên Sát Hàn Thuận, Địa Sát Hàn Xương, Nhân Sát Hàn Thịnh thấy Bang chủ bị bại lập tức rút binh khí định xông lên tiếp ứng.

Thác Thiên Thần Quân quát lớn:

- Đứng lại, các người định biến lão phu thành kẻ thất hứa hay sao còn không mau lui. Đợi bốn người lui về vị trí, lão tiếp:

- Tần Thiếu hiệp, tâm địa nhân hậu, hạ thủ lưu tình, lão phu đây muôn vàn cảm kích, hà hà... Trường giang lớp sau đồn lớp sóng trước, ta hình như đã già rồi.

Giọng nói có đầy cảm khái.

Tần Lâm Phong nhìn thấy người này tác phong lỗi lạc, lòng bất giác khen thầm vội cất tiếng:

- Du Bang chủ xuất lãnh bốn bang giải vây cho tại hạ ở Lạc Vân Cốc, tại hạ đây vẫn chưa báo đáp, nay lại thốt ra những lời này, tại hạ thật cảm thấy hổ thẹn.

Thác Thiên Thần Quân hổ thẹn nói:

- Lão phu đây cũng không muốn giấu giếm nữa, hôm đó xuất lãnh đệ tử giải vây cho thiếu hiệp ở Lạc Vân Cốc, mục đích cũng chỉ là muốn thiếu hiệp gia nhập bốn bang, đồng thời cũng muốn chiếm đoạt Tiểu Thiên Lục mà thôi. Hôm nay được Thiếu hiệp lưu tình, sau này nếu có việc gì cần đến bốn bang, lão phu đây nhất định sẽ giúp sức.

Tần Lâm Phong thấy lão đầy hào khí trong lòng thầm nghĩ những tội ác của Loa Sanh Bang chưa hẳn đã đúng như lời đồn đại của giang hồ, chàng bèn lên tiếng:

- Du Bang chủ đã có tấm lòng như vậy tại sao lại thu nạp toàn những đệ tử phạm pháp.

- Chưa hẳn như thế.

Thác Thiên Thần Quân lại tiếp:

- Cách nhìn của lão phu đối với chữ “pháp” nói ra thì dài, không bằng để lão phu hỏi thiếu hiệp một câu.

Lão ngưng một chút lại nói:

- Xin hỏi thiếu hiệp trước nay đã từng phạm pháp chưa?

- Chưa từng.

- Tốt.

Thác Thiên Thần Quân lại tiếp:

- Nhưng mà hiện nay phe bạch đạo đang bị trùng gian kế của gian tặc cứ nhất định cho rằng thiếu hiệp là hung thủ, cứ một mực bắt cho được thiếu hiệp để xét xử. Xin hỏi thiếu hiệp lúc đó làm sao ứng phó?

Tần Lâm Phong suy nghĩ một chút hỏi lại:

- Nếu như tại hạ cùng với họ đến trước công án để biện minh thì sao? Thác Thiên Thần Quân cười nhạt đáp:

- Họ đang muốn bắt thiếu hiệp, thì thiếu hiệp lại đến nộp mạng, không cần biết đúng sai, vậy có phải là phí đi tính mạng hay không?

- Cái này... tới lúc đó đành phải động thủ. Tần Lâm Phong áp ứng.

Thác Thiên Thần Quân nhếch mép nói:

- Động thủ thì đã thương người, đã thương người thì là phạm pháp, họ có thể đã thương thiếu hiệp, nhưng thiếu hiệp đã thương họ thì lúc đó tội chồng lên.

Tần Lâm Phong cứng miệng...

- Bản thân người vô tội, trong cái tình huống bức bách này hóa ra lại là kẻ phạm tội.

- Trong đệ tử của bốn bang cũng có mấy người như tình cảnh của thiếu hiệp hiện nay, số còn lại đều là do hoàn cảnh bất buộc, thiếu hiệp không thể trách họ được.

- Đây là nguyên do sáng lập Loa Sanh Bang của lão phu, còn những câu nói mà thiếu hiệp đã từng nói qua cũng chính là tôn chỉ của bốn bang đó là: “Ngửa mặt không thẹn với lương tâm” bất luận những cái khác đều không kể đến.

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Một ngày gặp mặt quân tử, còn hơn đọc sách mười năm, hy vọng sau này quý bang hành sự cứ theo tôn chỉ đó mà làm, thì quả là tạo phước cho vô lượng.

Thác Thiên Thần Quân quay đầu dặn dò thuộc hạ:

- Truyền lệnh của bốn bang chủ hộ tống Tần thiếu hiệp xuống núi. Tần Lâm Phong chấp tay nói:

- Không dám phiền đến quý bang, tại hạ đây có việc phải làm, tự mình xuống núi cho tiện.

Nói đến đây chàng lại quay mặt lại hỏi Địa Sát Hàn Xương:

- Xin hỏi tôn giá, ba tháng trước đã dùng chưởng lực gì đã thương sư muội? Địa Sát Hàn Xương áp ứng nói:

- Cô nương đó đã bị Âm Phong Chưởng của tại hạ.

- Tại sao tại hạ vận công trị thương cho nàng vẫn không có chút công hiệu.

- Âm Phong Thấu Cốt, toàn thân sợ lạnh, nếu không sớm kịp thời chữa trị, hàn độc thâm nhập tâm mạch, lúc đó sợ rằng Hoa Đà tái thế cũng đành phải bó tay, thiếu hiệp lúc vận công chữa trị do không đủ hỏa hầu nên không thể ép được hàn độc ra ngoài, tại hạ đây cũng không có cách giải cứu!

Tần Lâm Phong lộ vẻ âu sầu hỏi tiếp:

- Lễ nào khắp thiên hạ cũng không có thuốc giải? Địa Sát Hàn Xương suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Nếu như có một viên Hỏa Long Bồi Nguyên Hoàn của Hồi Xuân Thủ nhất định trị khỏi, nhưng đáng tiếc là lão đã chết rồi.

Thác Thiên Thần Quân chen vào quát:

- Đùng nhiều lời, còn thuốc gì có thể chữa được, mau nói ra cho Tần thiếu hiệp đi. Địa Sát Hàn Xương lại nói:

- Trừ phương thuốc này ra, tiểu đệ cũng không biết được còn thuốc gì chữa được Âm Phong Chưởng.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, trong lòng vô cùng buồn bã, quay mặt lại nói với Thác Thiên Thần Quân:

- Sư phụ Nhu Kiếm Truy Hồn bị người cho là tại hạ sát hại, tại hạ hiện vẫn đang điều tra tung tích của hung thủ. Nhưng tại hạ với Đường Hiểu Văn, giọt máu còn lại duy nhất của ân sư còn yêu thương hơn mạng mình. Kính mong bang chủ sau này trên bước đường giang hồ, nếu có gặp cũng xin chiếu cố đến nàng, thì tại hạ đây dù cho xuống đất cũng nguyện báo đáp.

Chàng nói xong cung kính hành lễ, rồi nói:

- Hẹn ngày tái ngộ.

Thân pháp chợt hoa lên, phóng nhanh xuống núi.

Tần Lâm Phong sau khi rời khỏi tổng đàn của Loa Sanh Bang, ra khỏi sơn trại ngửa mặt nhìn trời thấy đêm đã khuya, đang định thi triển khinh công để rời khỏi dãy núi hiểm trở này, đột nhiên tiếng muỗi vo ve vang lên bên tai:

- Xú tiểu tử, lão phu cả đời chưa từng phục ai, hôm nay có thể nói rằng chịu phục ngươi rồi.

Tần Lâm Phong liếc nhìn xung quanh không thấy một bóng người, đành phải tiếp tục mở miệng:

- Lão tiên bối quá khen, văn bối đây thật không dám nhận.

- Đừng khách khí, đám người này đã được người cảm hóa ngày sau nhất định sẽ rời khỏi con đường xấu, người trong lúc vô tình đã thay mặt vô lâm giải trừ không ít sát kiếp.

- Tại hạ không dám!

Tần Lâm Phong lại lớn tiếng hỏi:

- Văn bối đây rất ngưỡng mộ, không biết tiên bối có thể hiện thân cho văn bối diện kiến hay không?

- Ngưỡng mộ con khỉ, thấy mặt ta sợ rằng ngươi ba ngày không dám ăn cơm, có việc khác tìm người, đi đi.

Tần Lâm Phong cất tiếng kêu:

- Lão Tiên bối...

Vẫn không có chút hồi âm, biết là đi khỏi, chàng bèn thi triển khinh công về phía trước. Trên đường đi, trong đêm tối, trời bỗng sấm chớp liên hồi, đột nhiên mưa đổ xuống.

Tần Lâm Phong trong lòng có việc gấp cần phải làm, nhưng trong dãy núi dài vô tận ngay đến cả một nơi tránh mưa cũng không có, đành đội mưa mà phóng đi, chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi đây.

Vừa mới qua khỏi góc núi, thấy trên sườn núi xa xa thấp thoáng có ánh sáng, trong lòng chàng bất giác kinh ngạc, lộn người mấy vòng phóng về phía đó. Gần đến nơi thấy ánh sáng phát ra trong một hang núi, chàng bèn nhẹ nhàng tiến lại gần.

Khi cách miệng hang khoảng chừng hai ba bước đột nhiên nghe thấy âm thanh của một cô nương:

- Quận Chúa, nơi đây còn cách núi Thanh Thành bao xa? Lại nghe thấy thanh âm thánh thót từ miệng cô gái khác:

- Còn bao xa ta cũng không được rõ. Nếu trên đường không có chuyện gì xảy ra, chúng ta có lẽ sẽ đến kịp.

Tần Lâm Phong nghe người trong động nói đi đến núi Thanh Thành, như mục đích mình, chàng bèn tập trung tinh giác bước vào động, khẽ liếc nhìn vào trong.

Thì thấy trong động có năm thiếu nữ xinh đẹp ngồi xung quanh đồng lửa đốt bằng củi khô, đang hong khô những bộ y phục bị nước mưa.

Thiếu nữ mặc áo vàng mặt hướng ra ngoài động hình như là người đẹp nhất, lông mi cong vút, răng trắng như ngà, môi mọng chúm chím, lúc này đang cầm một cành củi khô bới bới đồng lửa trên mặt đất.

Bốn cô nương còn lại đều mặc y phục xanh, trên đầu búi tóc, tuổi ước độ khoảng mười sáu, mười bảy.

Cứ nhìn y phục của họ, người mà lúc nãy được xưng là Quận Chúa có lẽ chính là cô nương mặc áo vàng, bốn cô nương còn lại hình như chỉ là thuộc hạ.

Cô nương mặc áo xanh, ngồi bên trái lên tiếng:

- Trận mưa này thật tức chết người, đến bây giờ y phục vẫn chưa khô! Cô nương mặc áo xanh ở bên phải tiếp lời:

- Đúng đó, bọn ta đang muốn tranh thủ thời gian đi cả đêm, mưa như vậy không biết có đến kịp hay không?

Cô nương mặc áo xanh ngồi quay lưng lại lên tiếng:

- Chậm một chút cũng không sao! Có phải là Tứ Đại Hộ Pháp của đảo ta ba ngày trước đã lên đường rồi hay không! Nô tì nghĩ, đã có bốn người ra tay, Đà Long Đám nhất định sẽ lọt vào tay của chúng ta.

Cô nương áo vàng mím môi khẽ quát:

- Bốn người họ tuy rằng công lực cao tuyệt, nhưng lúc Đà Long Đả xuất hiện sẽ hấp dẫn các môn phái của võ lâm đến tranh đoạt, đến lúc đó địch đông ta thế cô cũng chưa biết sẽ lọt vào tay ai? Nha đầu, người dám mở miệng cuồng ngôn...

Thu nhi cười lớn nói:

- Không phải nô tì dám mở miệng cuồng ngôn, nếu bốn người bọn họ mà không lấy được, đến lúc đó còn Quận Chúa của nô tì đây?

Thiếu nữ áo xanh khác lại chen vào:

- Phải đó!

- Chỉ cần Quận Chúa vung gót chân, sợ rằng khắp võ lâm Trung Nguyên cũng không có đối thủ, sợ gì địch đông hay ít.

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt hơi ướm lệ, nhìn cô gái vừa nói rồi đáp:

- Hạ nhi, người đừng ép ta. Ta chỉ sợ nếu ra tay sẽ tạo ra không ít trường sát kiếp. Nói đến đây nàng ngưng lại một chút, như tự nói với mình:

- Làm sao mà đoạt được Đà Long Đả mà không đả thương người thì tốt hơn. Nói xong, mắt phụng ngần lệ nhìn ra ngoài cửa động.

May mắn là Tần Lâm Phong đã sớm phòng bị không kịp để nàng phát giác đã vụt vùi đầu vào chỗ núp, chàng nghĩ thầm:

- Cô nương nay khẩu khí quá lớn, nghe lời của y thì coi võ lâm Trung Nguyên không vào đâu cả, những lời có vẻ nhân từ, không muốn tạo ra một trường sát kiếp.

Nghĩ đến đây, chàng lại nghe thấy tiếng một thiếu nữ khác:

- Quận Chúa, rốt cuộc thì lúc nào Đà Long sẽ xuất hiện? Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ nói:

- Tụ Lý Càn Khôn Gia Cát Minh cánh tay phải của phụ thân làm sao có thể tính sai được?

Hạ nhi tiếp lời hỏi:

- Nhưng lão đã tính Đà Long sẽ xuất hiện vào giờ nào? Hoàng Y Thiếu Nữ tiếp đáp:

- Ai nói không tính được, chỉ vì ta không muốn nói cho các người biết thôi đấy. Xuân nhi nói xen vào:

- Quận Chúa nhất định đã biết, nếu đã biết thì nên nói thuộc hạ được biết để khỏi chờ đợi lo lắng.

Hoàng Y Thiếu Nữ môi điểm nụ cười đáp:

- Nói cho các người biết thì cũng không sao, nhưng người ngoài nghe được thì không nên.

Đông nhi hình như chịu không được, lúc đấy mới lên tiếng:

- Nơi đây làm gì có người ngoài. Hoàng Y Thiếu Nữ tinh nghịch nói:

- Không có! Người ta đứng ở ngoài đã lâu rồi?

Bốn thiếu nữ tưởng Quận Chúa của họ nói đùa, tiện thể quay đầu ra phía cửa động để nhìn, vẫn không thấy có chút động tĩnh gì, Xuân nhi lại hỏi:

- Quận Chúa gạt thuộc hạ, đêm tối như thế này lại ở một nơi hoang vắng làm sao có người!

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp:

- Các người không tin?

Nói đến đây, nàng quay đầu ra phía cửa động lên tiếng:

- Vị công tử nào đó xin mời hiện thân nếu như không, bọn chúng cho rằng bốn cô nương đây nhận xét sai!

Tần Lâm Phong thấy hành tung đã bị y thị phát giác, trong lòng bất giác thầm phục bản lãnh của cô gái áo vàng, chàng đành miễn cưỡng bước ra.

Bốn cô nương mặc áo xanh liền “a”, lên một tiếng, nhìn thấy ngoài cửa động có một thanh niên xấu xí đang từ từ bước vào, họ chụm vào nhau để bàn tìm cách đối phó.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới lên tiếng:

- Các người không được vô lễ, nếu không đừng trách ta.

Nói xong, cặp môi nhỏ nhẹ nhàng khép lại, khuôn mặt ngọc của nàng phản chiếu lên ánh lửa hồng, đỏ bừng lên có vẻ e thẹn, trông càng tuyệt mỹ.

Tần Lâm Phong bị ngậy ra bởi lời nói của nàng, lúc này chàng không dám nhìn. Y chỉ cúi đầu, nghĩ thầm:

- Cô nương này, tướng mạo quả thật là tuyệt đẹp, sư muội Đường Hiểu Văn chỉ có thể sánh với bốn cô nô tì của nàng mà thôi.

- Công tử sao lại đứng ngậy ra đó, nói chuyện đi chứ!

Tần Lâm Phong bị đánh thức bởi thanh âm thánh thót phát ra từ miệng của nàng, giật mình “à” lên một tiếng nói:

- Tại hạ đang muốn vào động để tránh mưa, nhưng cảm thấy không tiện nên đứng ở bên ngoài, chứ tuyệt không cố ý nghe lén các vị, mong các vị thông cảm.

Xuân nhi đứng ở bên cạnh nghe lời chàng nói có vẻ không lọt lỗ tai, chau môi thốt:

- Cái gì mà cô nương với không cô nương, phải xưng là Quận Chúa mới đúng. Đông nhi đứng ở bên cạnh phụ họa theo:

- Cũng may cho người, Kim Diện bà bà nếu mà nghe được những lời nói này, sợ rằng một cái răng trong miệng của người cũng không còn.

Tần Lâm Phong nghe đến đây có vẻ không hài lòng thầm nghĩ:

- Cô nương cũng là danh xưng, sao lại không thể kêu, bà lão mặt vàng kia có phải ba đầu sáu tay...

Nghĩ đến đây, lại nghe thấy tiếng của thiếu nữ áo vàng:

- Công tử đừng nghe hai nha đầu này nói bậy, thật ra Kim Diện bà bà cũng vì yêu ta, thế nhưng... Bà ta cũng thường vì lý do này mà hay đánh nhau với người.

Đến đây, nàng lại dịu giọng tiếp:

- Công tử, nếu như bà ta có ở đây, chỉ phiền công tử chịu khó kêu ta một tiếng là Quận Chúa, như vậy bà ta sẽ không đụng đến công tử đâu.

Tần Lâm Phong thấy nàng đã đẹp tính tình lại ôn hòa, tâm tánh nhân hậu, cũng không tiện làm phật ý nàng, đáp:

- Được! Cô nương có xưng Quận Chúa cũng không sao, nhưng không phải vì thế tại hạ sợ lão bà mặt vàng đó đâu.

Hoàng Y Thiếu Nữ mỉm cười, để lộ hai cặp má lúm đồng tiền, cất tiếng:

- Bốn cô nương đây cũng biết thế, xin đa tạ công tử. Lúc này ngoài cửa động đột nhiên có tiếng quát:

- Tiểu tử nào dám nói không sợ ta? Có lẽ đã ăn tim gấu, gan hổ rồi chăng?

Chưa dứt lời, chỉ nghe tiếng y phục vang lên trong gió phàn phật, trong động thấy xuất hiện thêm một người, một bà lão mặt vàng như nghệ, tóc bạc trắng tay cầm quả trượng đầu rồng, độ khoảng trên dưới lục tuần.

Chỉ thấy bà lão mặt lộ vẻ tức giận, mắt trừng, nhìn Tần Lâm Phong quát hỏi:

- Người nói cái câu vừa rồi có phải là nhà ngươi hay không? Hoàng Y Thiếu Nữ không để Tần Lâm Phong kịp nói vội cướp lời:

- Bà bà! Người ta vẫn chưa nói tới bà mà, bà bà hình như muốn nuốt sống người ta thế! Kim Diện Bà Bà khom lưng hành lễ nói:

- Lão bà đáng chết, vừa rồi trong lúc giận quá quên thỉnh an Quận Chúa, mong Quận Chúa tha lỗi.

Nói xong khom lưng hành lễ rất mực cung kính. Hoàng Y Thiếu Nữ vội nói:

- Ấy, bà bà, đã nói bao nhiêu lần rồi, sao lại cứ đa lễ như thế. Kim Diện Bà Bà đáp:

- Đó là bổn phận của nô tài, mong Quận Chúa đừng bận tâm.

Nói xong thẳng người dậy, mắt vẫn lộ vẻ bức tức nhìn Tần Lâm Phong. Hoàng Y Thiếu Nữ môi đào khẽ nở nói:

- Bà bà, bỏ đi, vị công tử đây cũng là người tốt không nên động thủ với người ta.

Kim Diện Bà Bà phóng tia nhìn lạnh lùng về phía Tần Lâm Phong hừ lên một tiếng nói:

- Nếu như không phải Quận Chúa của ta biết điều, có lẽ giờ này người không còn có mặt ở đây rồi!

Tần Lâm Phong nén giận đã lâu lúc này hình như không còn chịu đựng được nữa khiêu khích nói:

- Không sai, nếu như không nể Quận Chúa của người nhân hậu, giờ này người cũng đã...

- Đã sao?

Kim Diện Bà Bà chưa nói xong quả trượng đầu rồng trong tay đã hươ lên định quét về phía chàng. Hoàng Y Thiếu Nữ lập tức ngăn cản, nói thỏ thẻ:

- Bà bà, không nên đánh nhau, chúng ta bàn việc chính thì hơn. Kim Diện Bà Bà tức giận liếc nhìn chàng rồi lên tiếng:

- May cho người!

Rồi quay mặt về phía thiếu nữ áo vàng nói:

- Quận Chúa, lão nô trên đường đến đây thăm dò được không ít tin tức, ngày mà Đà Long xuất hiện, chắc chắn ở núi Thanh Thành sẽ xảy ra một trường kiếp vô lâm.

Nói đến đây lại nhìn ra phía cửa động nói:

- Trời đã hơi sáng, mưa cũng đã dứt, Quận Chúa, xin mời lên đường để khỏi chậm trễ, tất cả tình hình lão nô đây đã tường thuật cả rồi.

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp “Tốt!” lại hỏi:

- Điều nhi có đến cùng với Bà bà không?

- Có! Hiện đang đợi ở ngoài cửa động.

- Tốt chúng ta đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa dứt lời, thân nàng như một luồng khói lướt ra ngoài cửa động. Kim Diện Bà Bà vẫn còn nét tức giận liếc nhìn Tần Lâm Phong một cái rồi cùng với bốn thiếu nữ còn lại phóng ra ngoài.

Tần Lâm Phong muốn gấp rút đến núi Thanh Thành để điều tra tung tích của sư muội, nay lại nghe vô lâm các môn phái cũng định đến Thanh Thành để tranh đoạt Đà Long, trong lòng như lửa đốt, vội lướt ra ngoài cửa động...

Vừa ra khỏi chàng bỗng giật mình, thấy bên ngoài động có một con chim điêu lông ánh sắc kim, thân thể to lớn, thần thái dũng mãnh, thiếu nữ áo vàng, cùng với Kim Diện bà bà và bốn cố nương nọ đang ngồi trên lưng quái điểu sửa soạn bay đi.

Tần Lâm Phong trong lúc thất thần chỉ kịp nhìn thấy thiếu nữ áo vàng gật đầu với mình nói:

- Công tử, chúng ta chia tay ở đây!

Nói xong khẽ nhắc cánh tay ngọc ngà vỗ vào đầu quái điểu lên tiếng:

- Điêu Nhi, chúng ta đi!

Quái điểu hình như nghe được tiếng người, chỉ thấy thân hình của nó lay động, đôi cánh giang ra quạt “vù!” một tiếng như cuồng phong, bay vút lên không.

Tần Lâm Phong đợi cho họ bay đi khuất mới thi triển thân pháp phóng về phía núi Thanh Thành.

Chàng đang bận tâm về mối an nguy của sư muội, lòng như lửa đốt, thi triển khinh công bất kể ngày đêm.

Vào một buổi trưa, Tần Lâm Phong đến một thị trấn có tên là Xuyên Tây, nơi đây cách Thanh Thành cũng không bao xa. Do mấy ngày liên tục không nghỉ ngơi trong bụng chàng lúc này như có kiến bò, chàng thăm nghĩ:

- Đã đến được đây dù gặp thế nào, cũng phải ăn no một bữa rồi đến núi Thanh Thành cũng chưa muộn.

Nghĩ đến đây chàng bèn kiếm một tửu lầu để dừng chân. Sau khi đi vào chàng bèn chọn một cái bàn để ngồi xuống...

- Xú tiểu tử, ít nhất cũng đang có một người muốn lấy đầu của ngươi, ngươi còn ló ra đây để ăn uống, đồ ngu!

Tần Lâm Phong đột nhiên nghe thấy âm thanh truyền âm nhập mật đã chỉ điểm mình ở Duyên Châu, biết được trong số thực khách ở tửu lầu này nhất định sẽ có mặt ân nhân, chàng liếc nhìn xung quanh một lượt.

Chỉ thấy trong số thực khách đến ăn ở góc tường phía bên phải có một lão ăn mày mặt mày dơ dáy đang ngồi bình thản nhắm nháp.

Tần Lâm Phong nhận ra đây chính là hóa tử ăn uống không trả tiền tại tửu lầu Tiên Cư ở Duyên Châu.

Lúc này chàng mới biết lão nhất định là dị nhân.

Nghĩ xong chàng mới bước về phía bàn lão ăn mày, chưa kịp mở miệng, đã thấy lão ăn mày gói tất cả bánh bao trên mặt bàn nhét vào trong ngực đưa mắt nhìn về phía Tần Lâm Phong nói:

- Phần của ta là do tên Xú tiểu tử này đảm trách, nhớ đừng để nó chạy. Nói xong lão liền bước xuống lầu phóng đi mất hút.

“Xú tiểu tử” ba chữ này nghe rất quen thuộc. Chàng chợt hiểu ra lão này chính là người đã năm lần bảy lượt dùng truyền âm nhập mật chỉ điểm cho mình.

Nghĩ đến đây, chàng bèn lập tức phóng mình đuổi theo lão.

Ra khỏi tửu lầu, xa xa nhìn thấy Lão Hóa Tử đang lướt về phía núi Thanh Thành.

Tần Lâm Phong chỉ kịp hét lên một tiếng vận dụng mười thành công lực, lướt đi như một luồng khói, bám theo bóng lão, không đầy một tuần trà đã gần đuổi kịp lão.

Lão Hóa Tử quay đầu lại, thấy Tần Lâm Phong đã ở phía sau lưng mình không ngờ khinh công của hắn lại vượt trội cả mình, bất giác kinh ngạc đứng dừng lại, ngồi phịch xuống một tảng đá xanh ở ven đường mở miệng than:

- Lão Hóa Tử này không ngờ hôm này thua về tay người ta.

Tần Lâm Phong biết lão nói câu này co ám chỉ mình, không tiện lên tiếng, đang định tiến lên thi lễ, Lão Hóa Tử đã thò vào trong bọc móc ra cái bao giấy đưa về phía chàng nói:

- Đừng hủ nhơ nữa, bánh bao hãy còn nóng, ăn đi rồi nói.

Lão Hóa Tử không câu nệ cầm bánh bao nhét vào miệng. Tần Lâm Phong đưa tay tiếp lấy, ngồi xuống một bên, vừa ăn vừa định hỏi lão mấy câu, mới muốn mở miệng đã bị Lão Hóa Tử cướp lời:

- Ta biết trong bụng ngươi đang có nhiều nghi vấn phải không? Tần Lâm Phong bị lão nhìn thấu tâm can đành phải gật đầu đáp:

- Xin lão tiên bối nói cho.

Lão Hóa Tử lấy bình hồ lô ở trên lưng xuống, mở nắp ngửa cổ uống vài ngụm, rồi đáp:

- Lão Hóa Tử ta ba tháng trước trên đường đến Giang Bắc, đã gặp Diệu Thường Đạo Cô, thấy bà ta sau lưng có công theo một con nhóc, mới hỏi, đã biết là bị thương bởi độc chưởng...

- Lão tiên bối, lúc ở Túy Tiên Cư tại sao biết được nàng chính là sư muội của tại hạ? Diệu Thường Đạo Cô có nói cô nương đó bị thương không đến nỗi nặng, nhưng vì một tên đại phu Mông Cổ không rành nghề thuốc chữa trị cho nên chất độc đã thâm nhập nội tạng...

Tần Lâm Phong kinh ngạc ấp úng nói:

- Lão đại phu Mông Cổ đó ở đâu thế?

- Tên đại phu Mông Cổ đó chính là xú huynh của nàng!

Tần Lâm Phong nghe đến đây mắt ngấn lệ, tim đập rộn rã, tự rửa thẳm:

- Đáng chết!

Lão Hóa Tử nói tiếp:

- Diệu Thường Đạo Cô cũng kể cho ta nghe tướng mạo sư huynh của cô nương đó, cho nên lúc ở Túy Tiên Cư mới gặp người là lão phu đã nhận ra ngay.

- Lão tiên bối có biết hiện giờ thương thế của nàng như thế nào không?

- Diệu Thường Đạo Cô tuy rằng đã chữa được cho nàng. Trước mắt thì cũng như người thường nhưng chất độc trong nội tạng vẫn chưa được ép hết ra ngoài.

Tần Lâm Phong sần nảo hỏi:

- Lẽ nào không còn cách nào khác?

- Nếu như Hồi Xuân Thủ chưa chết, chỉ cần một viên Hỏa Long Cổ Nguyên Hoàn của lão là có thể trị khỏi, tình hình bây giờ phải đợi đến ngày mai coi có thể đoạt được Đà Long Đả hay không?

- Đà Long Đả cũng có công hiệu sao? Lão ăn mày gật gật đầu tiếp nói:

- Đà Long tuy là một quái thú, nhưng gan của nó có thể trị được bách độc, đối với người đã luyện võ công chỉ cần ăn gan của nó cũng bằng năm mươi năm công lực.

Nói đến đây lão thở dài một tiếng, nói thêm:

- Đáng tiếc là tin tức này đã lọt ra ngoài, đánh động dã tâm của các môn phái trên võ lâm. Mai nhất định sẽ có một trường ác đấu, lúc đó muốn đoạt gan Đà Long cũng không phải là dễ dàng.

Tần Lâm Phong chau mày nghĩ thẳm:

- Thương thế của sư muội cũng là do ta mà nên, ngày mai lúc Đà Long xuất hiện, dù tan xương nát thịt ta cũng quyết đoạt được để trị bệnh cho sư muội, nếu như không làm sao ăn nói với sư phụ ở dưới suối vàng!

Nghĩ xong chàng lại nói:

- Lão Tiên bối có thể biết hiện giờ sư muội hiện đang ở đâu không, vân bối muốn gặp nàng.

- Ngươi không gặp thì tốt hơn, cô nương đó vẫn còn hận ngươi đến xương tủy. Tần Lâm Phong mắt rướm lệ nói:

- Cũng bởi nàng đau lòng về cái chết của sư phụ... Hừ! Nàng làm sao biết được vân bối đây oan ức!

- Việc này từ từ mới có thể giải quyết được, tuy mới quen biết với ngươi, nhưng hóa tử ta dám tin rằng những việc động trời đó không phải do ngươi làm.

- Lão tiền bối, tại hạ muốn trông thấy nàng có được không?

Lão Hóa Tử suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Được! Mỗi ngày vào buổi tối. Diệu Thường Đạo Cô đều dẫn nàng đến Ma Cô Trì để coi Đà Long, cũng là lúc có thể trông thấy nàng, tối hôm nay người có thể đi để nhìn thấy y thị được đấy.

Nói xong lão đứng dậy dùng tay chỉ về phía núi nói:

- Trên sườn núi bên kia là Thiên Sư Động, người có thể đến đó điều tức một lúc, nếu không có việc gì thì đừng đi lung tung, bởi vì hiện nay, những kẻ đang truy sát người quá nhiều... nhớ đấy.

Trong nháy mắt đã thấy bóng lão lướt về hướng bắc.

8. Chương 8: Lực Thắng Lão Ma

Tần Lâm Phong đến khi không nhìn thấy bóng lão mới phóng về hướng đông.

Không bao lâu chàng đã đến được Thiên Sư Động. Sau khi vào động, lập tức tọa thiền vận công.

Lúc này chân khí lưu chuyển toàn thân, tâm thần bất định, bất chợt nghe ngoài cửa động nổi lên giọng cười quái gở “khì khì”! Tiếp theo là một âm thanh quái dị:

- Thì ra người đang ở đây, món nợ một chưởng ở Lạc Vân Cốc cũng đến lúc phải trả.

Tần Lâm Phong nhận ra được chính là thanh âm của Đệ Nhất Ma Đầu Biên Ngoại Hồng Y Lão Tẩu, giọng nói chứa đầy vẻ âm hiểm. Nhưng lúc này là lúc nguy hiểm nhất khi vận công, nếu chàng xuất thủ tất có hại nên lòng nóng như lửa đốt.

Nên biết, phàm những người học võ lúc vận công, kỵ nhất là sự nhiễu loạn bên ngoài, trong tình hình của chàng hiện nay, chỉ cần đứa bé ba tuổi đụng nhẹ vào chàng cũng làm cho chàng vong mạng hay tẩu hỏa nhập ma.

Lại nói Tần Lâm Phong nghe tiếng nói ở bên ngoài mỗi lúc một gần, trong lòng đang tựa lửa đốt, khoảnh khắc này giống như chờ đợi cái chết giá lâm.

Lúc này, bất chợt ngoài cửa động vang lên một tiếng nói thánh thót:

- Bà bà! Mau tới, lão già mập lùn mặc áo đỏ kia quả là người xấu! Lão đang đánh vị công tử này, hãy mau ra tay cứu chàng.

Lúc này lão áo đỏ đã tiến gần bên chàng, mặt đầy sát khí, mắt lộ hung quang, giơ hữu chưởng lên sắp sửa vỗ vào Thiên Linh Cái của chàng.

Kim Diện Bà Bà không dám trái ý của Hoàng Y Thiếu Nữ, chỉ nhìn thấy thân mục khê chớp, đã lướt vào Thiên Sư Động, quái tượng đầu rồng trong tay vung lên, miệng hét lớn:

- Coi chiêu!

Điểm về phía đại huyệt sau lưng lão áo bào đỏ.

Lão áo bào đỏ này chẳng ai xa lạ chính là Hồng Y Lão Tẩu, lúc này hữu chưởng của lão giơ lên chỉ chực vỗ xuống Thiên Linh Cái của Tần Lâm Phong, bất chợt nghe sau lưng có luồng gió lạnh, không kịp xuất thủ, thu vội chưởng pháp, lách người qua mé tả, quay đầu lại trợn mắt hét:

- Mục ăn mày kia ở đâu tới! Dám ám toán lão phu...

Kim Diện Bà Bà không để cho lão nói xong, trề môi quát:

- Đã vừa ăn cướp vừa la làng! Ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Người vì sao lại thừa lúc hấn đang vận công, ra tay hạ độc thủ. Nói mau. Hồng Y Lão Tẩu mắt lộ hung quang quát:

- Đây là ân oán giữa lão với hấn, không liên can gì tới người! Kim Diện Bà Bà tức giận quát lớn:

- Quận chúa của ta thấy hành vi tồi bại của người, ám toán tiểu tử lúc hấn đang vận công, nên đã ra lệnh cho lão đây dạy cho người một bài học.

Hồng Y Lão Tẩu tung hoành biên ngoại đã ba mươi mấy năm, từ trước tới nay, chưa từng nghe những lời xấc xược như vậy, nộ khí hung quang, thất khiếu bốc khói, “Khà! Khà! khà” một tràng ghê rợn quát:

- Mụ ăn mày, khẩu khí của người cũng lớn quá đấy chứ!

Kim Diện Bà Bà dung mạo cổ quái tánh khí cũng không kém phần, cố ý khiêu khích:

- Hừ! Như vậy còn quá khách khí đối với người.

- Không khách khí thì sao?

Kim Diện Bà Bà cao giọng quát:

- Để lão đây đích thân dạy cho người một bài học.

Hồng Y Lão Tẩu nộ khí xung thiên mặt lúc trắng lúc xanh vì quá tức giận đến nói không ra lời, lão há miệng quát:

- Mụ... ăn mày, trong động quá chật hẹp, người có dám cùng lão phu ra ngoài tỷ thí chăng!

Kim Diện Bà Bà đáp:

- Ai mà sợ người!

Hồng Y Lão Tẩu không đợi mụ nói xong, như một ánh chớp bắn ra ngoài cửa động.

Kim Diện Bà Bà cũng vừa ra khỏi động đưa cây quái trượng cho Đông Nhi, quay mặt lại nói với Hồng Y Lão Tẩu:

- Tỷ thí với người, lão đây không cần dùng đến quái trượng xuất chiêu đi!

Hồng Y Lão Tẩu năm lần bảy lượt bị mụ ta chọc tức, nộ khí xung thiên, cười “khà! Khà!” một tiếng bước lên trước, vận hết mười thành công lực, tung một luồng cuồng phong hải đảo đẩy về phía mụ ta.

Kim Diện Bà Bà biết được ý định của lão không dám chậm trễ vận dụng toàn bộ công lực đón chờ ngọn chướng.

Chỉ nghe một tiếng bùng!

Hai ngọn chướng chạm nhau, chướng lực kinh hồn, khiến bốn cô nương đứng ở vòng ngoài cách xa một trượng cũng bị sức chướng thổi tung y phục.

Kim Diện Bà Bà bị sức chấn lực của chướng phong đẩy lùi sáu bước, ngược mắt nhìn xa.

Hồng Y Lão Tẩu cũng bị sức chướng đẩy lùi năm bước. Chân phải đang lơ lửng như sắp đặt xuống.

Kim Diện Bà Bà mắt lộ vẻ kinh ngạc không ngờ chướng lực của lão quái này hùng hậu đến thế!

Nhưng mụ bốn mươi năm trước tung hoành giang hồ, chưa từng gặp được đối thủ, lẽ nào mới bị một chướng của lão mà sợ ư, mụ lớn tiếng quát:

- Người hãy tiếp chướng.

Nói xong, song chướng chấp lại, chậm chậm đẩy về phía lão.

Hồng Y Lão Tẩu thấy mụ vận dụng toàn bộ công lực phát ra song chướng, không dám trì hoãn vội giơ chướng lên tiếp.

Hai ngọn chướng dính vào nhau, bốn cặp mắt đầy sát khí không tách rời.

Đối với một kẻ võ công tầm thường nếu nhìn thấy trận đấu này, thì rõ ràng như thế sẽ không hao tổn nguyên khí.

Kỳ thực, nếu một bên mà hỏa hầu non nớt, hơi chút phân tâm thì lục phủ ngũ tạng sẽ bị dập nát bởi chưởng lực của đối phương.

Hạ Nhi đứng xem, lòng không khỏi bồn chồn đưa mắt về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Quận chúa hãy mau nghĩ cách để tách họ ra! Nếu không bà bà tất sẽ bị thương! Thiếu nữ run giọng đáp:
- Hạ Nhi, nếu như ta ra tay giúp mụ, là phạm vào đại kỵ của mụ!
- Bà bà mỗi lần đánh nhau với người ta, nếu như có người nào xen vào, thì dù có thí mạng cũng phải quyết đấu với người đó. Người nói ta làm sao có thể ra tay được!

Đang lúc này từ trong Thiên Sư Động bắn ra một bóng người chính là Tần Lâm Phong. Vốn là trong lúc chàng vận công điều tức, tuy không nói được, nhưng những sự diễn ra xung quanh chàng đều nghe hết.

Sau khi điều tức xong, chàng vội phóng ra ngoài, nhìn thấy cục diện trận đấu đang diễn ra khẩn cấp, Kim Diện Bà Bà và Hồng Y Lão Tẩu trên đầu đã bốc khói mờ hôi lấm tấm toàn thân.

Chàng thầm nghĩ nếu cứ để hai người cứ tiếp tục như vậy, tức sẽ có một người thọ thương mà chết.

Nghĩ xong, không dám chậm trễ phóng vào chính giữa hai người vận dụng toàn bộ công lực, đẩy bật hai luồng chưởng của hai người. Sau đó, chàng mới xuôi tay thu hồi công lực...

Cuộc đấu này, tuy rằng không mạnh, trong lúc cả hai nguyên khí hao tổn, đã khiến hai người té nhào xuống đất. Bốn thiếu nữ áo xanh và Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên ngoài lược trận, thấy tình hình đột nhiên xảy ra như vậy kinh ngạc “A!” lên một tiếng, chạy vội đến chỗ Kim Diện Bà Bà, mỗi người một tay xoa bóp toàn thân, cho khí huyết được lưu thông.

Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi làm xong công việc đó, vội bước đến chỗ Tần Lâm Phong khoanh tay hành lễ nói:

- Công tử, xin đa tạ! Nếu như không, không biết sự việc nghiêm trọng đến mức nào. Tần Lâm Phong trả lễ đáp:
- Cô nương bắt tất phải đã lẽ, Kim Diện Bà Bà và Hồng Y Lão Tẩu đột nhiên xích mích như vậy, cũng chính là do tại hạ đây mà ra, tại hạ đây quả thực áy náy!

Hoàng Y Thiếu Nữ môi đào khê mở đáp:

- Đó đây cũng đừng nên khách khí! Chẳng qua... Nói đến đây, mặt ngọc lộ vẻ âu sầu nói:
- Công tử, người hãy mau rời khỏi đây, nếu như không bà bà sau khi điều tức nhất định sẽ lại đánh nhau với người!

Tần Lâm Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại có chuyện đó? Tại hạ đâu có gây hấn gì tới bà ta?
- Bởi vì công tử đã phạm vào điều kỵ của Bà Bà!
- Ý cô nương muốn nói là tại hạ vừa rồi đã can ngăn không đúng lúc! Hoàng Y Thiếu Nữ chỉ gật đầu không đáp.

Kim Diện Bà Bà, sau lúc điều tức, công lực hình như đã phục hồi trở lại liền đứng lên nói:

- Xú Tiểu tử, lão thân đây đang lúc sắp sửa thắng được lão quái kia, thì lại đột nhiên, bị người phá đám, lại còn dám vô lễ với Quận Chúa của ta, cái gì là “Cô nương”.

Nói xong giở trảo lên chụp về phía Tần Lâm Phong.

Hoàng Y Thiếu Nữ đang muốn mở miệng can ngăn, bỗng nghe một tiếng hét lớn ở bên tai:

- Dừng tay!

Vốn là Hồng Y Lão Tẩu lúc này cũng đã hồi phục công lực.

Chỉ thấy lão mặt lộ sát khí, lộn người chấn ngay trước mặt của Kim Diện Bà Bà, hét lớn:

- Mụ ăn mày, lão phu với ngươi còn chưa thanh toán xong.

Song chưởng vung lên như muốn tiếp tục giao đấu với Kim Diện Bà Bà. Kim Diện Bà Bà tức giận không kém chu miệng đáp:

- Ai thêm sợ ngươi.

Tần Lâm Phong vội vã bước lên, tay chỉ về phía Hồng Y Lão Tẩu, quay mặt nói với Kim Diện Bà Bà:

- Bà bà, sự việc xảy ra giữa lão và bà bà cũng do văn bối gây nên, xin bà bà có việc nghĩ ngơi để tại hạ đây đùa với lão một lúc.

Hồng Y Lão Tẩu tức giận quát:

- Xú Tiểu tử chắc ngươi đã chán sống, lão phu đây sẽ tể độ cho ngươi trước, đến con mẹ ăn mày kia cũng chưa muộn.

Kim Diện Bà Bà lên tiếng:

- Cũng được! Cứ để hai người thanh toán với nhau thì lão đây đỡ phải bận tay. Nói xong, quay người phóng ra khỏi vòng chiến.

Hoàng Y Thiếu Nữ than một tiếng ngằn ngại thốt:

- Bà Bà, người ta can ngăn là có ý tốt, gọi ta là cô nương không phải là xấu. Kim Diện Bà Bà vẫn tức giận nói:

- Không được! Xin Quận Chúa xá tội, lão nô đây đã thề không đội trời chung với hần! Hoàng Y Thiếu Nữ buồn bã lẩm bẩm:

- Đã vậy thì ta đây cũng hết cách rồi!

Lúc này đột nhiên vang lên thanh âm của Hồng Y Lão Tẩu:

- Xú Tiểu Tử, ta xem ngươi nên tự giải quyết đi, nếu để lão phu ra tay, sợ rằng ngươi cũng khó toàn mạng!

Tần Lâm Phong nhếch mép đáp:

- Thắng bại còn chưa phân, đừng quá kiêu ngạo.

Nói xong quay mặt, về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Tại hạ đây muốn đánh cá với lão, xin cô nương làm chứng cho. Hoàng Y Thiếu Nữ liền đáp:

- Được! Để ta làm chứng cho hai vị.

Tần Lâm Phong đa tạ một tiếng, Hồng Y Lão Tẩu đứng bên cạnh thấy vậy vội hỏi:

- Xú Tiểu Tử, ngươi dùng cách nào dám đánh cá. Tần Lâm Phong:

Phàm những kẻ luyện võ, muốn phân thắng bại đều chỉ có thể dùng chưởng lực để phân cao thấp, nay chúng ta dùng chưởng để tỷ thí, nhưng chỉ giới hạn trong năm chiêu.

Hồng Y Lão Tẩu nói:

- Năm chiêu sợ rằng quá ít, khó mà phân biệt cao thấp! Tần Lâm Phong cười nhẹ đáp:

- Đó là ngươi tự nghĩ mà thôi, đối với ta ngươi sợ rằng quá nhiều rồi!

Hồng Y Lão Tẩu thấy Tần Lâm Phong không coi mình vào đâu tức giận hét lên:

- Xú Tiểu tử ngươi quá cuồng ngạo rồi! Nói! Nếu như ngươi thua thì sao?

- Tùy tôn giá định đoạt.

- Được!

Hồng Y Lão Tẩu nói tiếp:

- Lão phu đây cũng không muốn ý lớn hiếp bé, người nếu như thua chỉ cần giao ra cuốn Tiểu Thiên Lục, thì lão phu đây cũng nể tình mà xóa đi món nợ một chương ở Lạc Vân Cốc, ý người thế nào?

Tần Lâm Phong gật đầu hỏi:

- Được, nhưng nếu như người chịu không nổi năm chiêu thì sao? Hồng Y Lão Tẩu đáp:

- Trong vòng năm chiêu chỉ cần người thắng được ta nửa chiêu, lão phu đây sẽ lập tức quỳ xuống đây làm chó ngựa cho người.

Tần Lâm Phong nói:

- Cái đó không cần, chỉ cần lão tuyên bố trước võ lâm là Hồi Xuân Thủ lão tiên bối bị chết về tay của lão, giải oan cho tại hạ là được rồi. Chàng ngừng một lúc nói tiếp:

- Còn việc lão hạ sát Hồi Xuân Thủ tiên bối để cướp Tiểu Thiên Lục, món nợ này tại hạ nhất định sẽ đòi giùm lão, nhưng không phải là việc hôm nay.

- Được! lão phu chấp nhận.

Hồng Y Lão Tẩu nói đến đây, dường như nắm chắc phần thắng, quay mặt về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Nha đầu kia, nghe rõ rồi chứ, đến lúc nếu mà bênh vực cho hắn, thì lão phu đây nhất định sẽ tìm người thanh toán.

Hoàng Y Thiếu Nữ bình thản đáp:

- Yên tâm đi! Cô nương đây sẽ không bênh vực cho bên nào đâu.

Nói đến đây, nàng làm ra vẻ không bận tâm tới, quay mặt về hướng Kim Diện Bà Bà lên tiếng hỏi:

- Bà Bà, thử đoán xem vị công tử nội trong năm chiêu có thể thu phục được Hồng Y Lão Tẩu không.

Kim Diện Bà Bà lắc lắc đầu đáp:

- Lời nói của Xú Tiểu Tử quả thật điên rồ!

Đương nhiên rồi, bởi vì mục ta với Hồng Y Lão Tẩu vẫn chưa phân thắng bại, nếu bây giờ mục thừa nhận Tần Lâm Phong chỉ trong năm chiêu thì thắng được Hồng Y Lão Tẩu, há dám nhận mình cũng không chịu không nổi năm chiêu hắn.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây, cũng đoán ra được tâm ý của Kim Diện Bà Bà nhưng không tiện nói ra. Nàng chỉ nở một nụ cười, để lộ má lúm đồng tiền xinh xắn, mày phượng hướng lên nhìn về phía hiện trường.

Trong lúc Tần Lâm Phong định thần, mắt lộ tinh quang, nói: “Mời” một tiếng! Dáng đáp bình thản đối phó.

Hồng Y Lão Tẩu không khách khí, vừa nghe xong liền vận dụng song chương, khí thế mãnh liệt như cuồng phong, đẩy về phía ngực.

Tần Lâm Phong tất nhiên hiểu rõ công phu cao siêu của lão, nhưng chàng đã học được pho tuyệt học di thể trong Tiểu Thiên Lục, ba mươi sáu chiêu Thiên Đản Kiếm và một năm kẻ tám đường Chấn Thiên Chương, công lực gia tăng vượt bậc. Nhìn thấy chương phong đến, không chút nao núng lách người nhẹ lướt qua ngọn chương.

Hồng Y Lão Tẩu thấy thân pháp của chàng ảo diệu, trong lòng bất giác kinh ngạc, lập tức thay đổi chương pháp, nhắm vai chém xuống.

Tần Lâm Phong như ánh chớp lách qua ngọn chương vẫn không ra tay.

Hồng Y Lão Tẩu đổi phóng ra ba chiêu, nhưng vẫn không thấy chàng phản công, chỉ tránh né. Chiêu thứ ba của lão vẫn rơi vào chỗ không cách chàng năm thước. Lão kinh ngạc hỏi:

- Xú Tiểu tử ngươi tránh né chắc chắn đã sợ rồi chứ? Tần Lâm Phong nhếch mép đáp:

- Tôn giá bất tất phải nóng vội, tại hạ chỉ cần một chiêu là đủ để phân thắng bại, nhường lão ba chiêu có đáng gì đâu?

Câu nói này của chàng hình như không coi lão vào đâu, Hồng Y Lão Tẩu nghe xong bưng bưng khí tiết, cất tiếng khi khi! quái dị, hai cánh tay hoa lên, nhắm về phía chàng phát ra một chưởng, rít lên trong gió theo phát rợn người, phủ chụp xuống Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong đã có chủ ý, cố nhịn lão ba chiêu. Lúc này thấy chưởng thứ bốn của Hồng Y Lão Tẩu sức nặng nghìn cân, kinh phong bão táp chụp xuống đầu mình, không dám khinh thường, lách người xuyên qua bóng chưởng, thân pháp nhanh như điện chớp, tay duỗi ra chụp về phía Mạng Môn Huyệt của lão.

Lão đâu biết chiêu xuất thủ này của chàng cho là hư chiêu nên vội lùi về phía sau.

Bất luận lão nhanh đến đâu, Tần Lâm Phong lúc này đeo sát lão như hình với bóng, nhân lúc lão bộ pháp rối loạn chàng bèn đẩy ra một chưởng vô cùng mãnh liệt nhất trong công phu Chấn Thiên Chưởng, Đảo Hải Di Sơn.

“Bùng!” một tiếng.

Hồng Y Lão Tẩu không kịp nhận ra đó là chiêu thức gì, chỉ thấy trước ngực bị đè nặng xuống, lão như một con diều đứt dây, bắn xa ngoài hai trượng té phịch trên mặt đất, cảm thấy đau nhức trong ngũ tạng. “Ôc” thỏ ra một ngụm máu tươi, mặt lão thất thần đầy vẻ kinh ngạc, phần nộ nhìn Tần Lâm Phong.

Lão tẩu đùng phải sát tinh.

Bởi Tần Lâm Phong tâm địa nhân hậu song chưởng xuất ra sắp chạm vào người lên chàng giảm một nửa công lực. Nếu không có lẽ xương cốt, ngũ tạng của lão có lẽ đã nát như bấy.

Hoàng Y Thiếu Nữ môi đào chúm chím bước bên cạnh Tần Lâm Phong, thốt lên:

- Công tử, chàng thật là lợi hại!

Tần Lâm Phong đỏ bừng mặt, định nói thì Kim Diện Bà Bà lúc này “hừ!” một tiếng cất lời:

- Có gì mà lợi hại, chẳng qua chỉ là may mắn. Tần Lâm Phong nghe xong cười khẽ một tiếng.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng chỉ cười không nói quay mình đến trước mặt Hồng Y Lão Tẩu, nàng lại quay sang hỏi thiếu nữ áo xanh:

- Các người ai có mang theo Chấn Khí Nam ở bên thân, hãy mau đưa ra. Nếu như không thì bằng hữu đây sợ rằng cũng khó giữ được tính mạng.

Xuân Nhi ứng dạ! Thò vào trong người mang ra một gói thuốc bột đưa cho nàng. Hoàng Y Thiếu Nữ tiếp lấy đưa đến trước mặt Hồng Y Lão Tẩu thấp giọng nói:

- Tiền bối xin hãy uống, nếu như không không có lợi cho thương thể của người!

Hồng Y Lão Tẩu là Đệ Nhất Ma Đầu Biên Ngoại tính tình quái gở, đời nào chịu nghe lời của nàng. Lão không những không nhận mà mặt còn lộ sát cơ nhìn nàng quát lớn:

- Không cần!

Nói xong lão thò tay vào trong người, móc ra một viên hoàn được bỏ vào trong miệng. Kim Diện Bà Bà “hừ!” một tiếng, thóa mạ:

- Lão quái vật ngu ngốc. Những lời nói vừa rồi của ngươi, nếu như không thấy ngươi hiện giờ thương thể đang trầm trọng, có lẽ giờ này lão nương đã khiến ngươi phải nằm tại đây.

Hồng Y Lão Tẩu nghe xong nộ khí xung thiên, nhưng ngại vì thương thể đang trầm trọng không thể ra tay, đành phải nhịn nhục nuốt giận.

Tần Lâm Phong đến trước mặt Hồng Lão Tẩu cất tiếng hỏi:

- Tại hạ may mắn thắng được, những lời đánh cược vừa rồi không biết tôn giá nghĩ sao? Hồng Y Lão Tẩu đành phải đáp:
- Lão phu đã thua rồi, nhất định phải thực hiện lời hứa. Sau này trong võ lâm nếu có người hỏi thì ta cứ việc nói là Hồi Xuân Thủ chết dưới chưởng lực của lão phu là được rồi.
- Không được! Lão phải nói rõ nguyên do cái chết Hồi Xuân Thủ. Hồng Y Lão Tẩu hổ thẹn đáp:
- Được! Lão phu hôm nay đã thua, dĩ nhiên phải làm theo lời của người. Ngừng một chút lão lại tiếp:
- Sau này phải nói là bởi vì lão phu muốn cuốn Tiểu Thiên Lục trên thân của hần, do hần không chịu cho nên...

Chưa dứt lời, lão đã đứng bật dậy, lão đảo phóng xuống núi.

Tần Lâm Phong đang muốn kêu lão dừng lại, bất chợt nghe có tiếng người nói:

- Xú Tiểu Tử để cho hần đi đi! Người mà người cần thương lượng trước mắt chính là ả nha đầu áo vàng kia.

Nói đến đây chỉ thấy trước mặt chàng hoa lên một cái, xuất hiện một lão ăn mày thân đầy bùn đất.

Bị người kêu Quận Chúa là cô nương Kim Diện Bà Bà đã rất khó chịu, nay lại nghe dám kêu nàng là nha đầu, hỏi mụ không tức giận sao được.

Chỉ thấy mụ không cần phân biệt người vừa đến là ai, vũ động quái trượng đầu rồng trong tay, chỉ nghe vù một tiếng, quái trượng quất về phía lưng của lão ăn mày.

Lão Hóa Tử thấy thế công mãnh liệt liền đưa cây Đả Cầu Bổng trong tay lên đỡ “chát!” một tiếng, quái trượng đã va chạm vào Đả Cầu Bổng. Sức chấn động đã khiến hai người thối lui ba bước.

Hoàng Y Thiếu Nữ sợ rằng hai người lại ra tay giao đấu, lộn người một cái, đã đứng giữa hai người, mặt quay về phía bà bà nói:

- Bà Bà, nơi đây không phải là Đông Hải Bồng Lai Đảo của chúng ta, người ta muốn kêu cô nương hay nha đầu gì cũng được. bà bà không được vì chuyện đó mà gây xích mích đánh nhau với người ta, nếu như không ta sẽ giận đó?

Kim Diện Bà Bà vốn không muốn nghe lời, nhưng thấy hai má nàng giật giật, mặt ngọc lộ vẻ cương quyết nên cũng không dám trái ý vội đáp:

- Xin Quận Chúa đừng tức giận, lão nô đây xin phục tùng mệnh lệnh. Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới nở nụ cười, lên tiếng:
- Vậy thì tốt rồi!

Lão Hóa Tử nghe Hoàng Y Thiếu Nữ đề cập đến Đông Hải Bồng Lai Đảo, liền hỏi:

- Thần Long Vương Bành Thế Tuyền là gì của người? Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ đáp:
- Chính là gia phụ.

Lão Hóa Tử “ha! Ha! ha” cất tiếng cười lớn:

- Hóa tử ta bốn mươi năm trước đã cùng sanh tử với phụ thân nha đầu, Lão Hóa Tử này kêu người là diệt nữ, cũng không quá đáng chứ!

Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt kinh ngạc nói:

- Thì ra tiên bối chính là người mà gia phụ vẫn thường hay nhắc đến, người thứ ba trong Thần Châu Tam Tuyệt Xú...

Lão Hóa Tử thấy nàng nói ra cái “nhã” hiệu của mình lập tức phá lên cười nói:

- Nha đầu thúì, Xú Hóa Tử thì Xú Hóa Tử. Người cứ việc kêu, Lão Hóa Tử ta không mắc cỡ đâu!

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy lão tính tình phóng khoáng điệu bộ tức cười, buột miệng “hi hi”! một tiếng nhưng lại sợ thất lễ nên vội nín bật.

Lão Hóa Tử không thèm để ý, giới thiệu nàng với Tần Lâm Phong một lượt rồi hỏi:

- Nha đầu, ngươi không ở Đông Hải phụng dưỡng cha mẹ, đến đây làm gì? Hoàng Y Thiếu Nữ có vẻ sầu muộn đáp:

- Gia mẫu ba năm trước mất phải chứng bệnh quái lạ, các đại phu cũng đành bó tay. Tụ Lý Càn Khôn Gia Cát Minh của bốn đảo nói rằng ngày mai chính là ngày Đà Long xuất hiện, gan nó có thể chữa được căn bệnh của gia mẫu, cho nên gia phụ mới phái điệt nhi đến đây!

Lão Hóa Tử mới nghe đã giật mình, đây vì bản thân lão đang muốn giúp lấy cho được Đà Long Đảm để trị hàn khí trong người của Đường Hiểu Văn, nay lại nghe nói bằng hữu kết giao lâu năm của mình cũng muốn lấy báu vật này để trị bệnh cho vợ của lão, còn dám phái cô con gái cưng của mình, lặn lội từ nơi Đông Hải xa xôi đến để tận đây, trong lòng lão lúc này càng thêm bối rối.

Chỉ thấy lão vò đầu bứt tóc vẫn nghĩ không ra biện pháp lưỡng toàn, lão đành phải kéo Tần Lâm Phong đến bên Hoàng Y Thiếu Nữ và nói:

- Là thù hay bạn do các người tự quyết định lấy, Lão Hóa Tử ta nhứt đầu quá rồi.

Nói xong không để cho hai người kịp mở miệng, lắc người một cái thân lão như một luồng khói nhẹ, chớp mắt đã khuất sau góc núi.

Hoàng Y Thiếu Nữ vốn thông minh, chỉ nghe đến đây thì đã hiểu ra, quay mặt lại phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Công tử lẽ nào chàng cũng muốn đoạt Đà Long Đảm.

Tần Lâm Phong không biết làm sao trả lời đành phải nhè nhẹ gạt đầu. Hoàng Y Thiếu Nữ lại nói:

- Công tử chàng nhường cho ta một lần có được không. Nếu như không, bệnh của gia mẫu không thể chữa khỏi!

Tần Lâm Phong lắc đầu đáp:

- Xin cô nương tha lỗi, Đà Long Đảm có liên quan mật thiết đến tính mạng sư muội của tại hạ. Tại hạ đây dù cho xương tan nát thịt cũng quyết giành cho bằng được.

Hoàng Y Thiếu Nữ “à!” một tiếng hỏi:

- Sư muội của thiếu hiệp đây chắc phải đẹp lắm? Tần Lâm Phong đáp:

- Luận về tài mạo, nàng không sao sánh được với cô nương đây, nhưng tại hạ có trách nhiệm rất lớn đối với nàng, không thể để cho nàng chết được.

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ cúi đầu, đáng vẻ tư lự lắm lắm:

- Vị cô nương đó quả là có phúc!

- Quận Chúa đừng nghe hấn nói nhảm, trên thế gian này còn ai có thể sánh được với Quận Chúa.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe thấy tiếng của Thu Nhi, không thèm trả lời, quay mặt về phía Tần Lâm Phong nói:

- Đã là như vậy, ta đây cũng không thể không nghĩ đến gia mẫu, như vậy... hẹn gặp lại công tử vào tối ngày mai.

Nói xong đưa mắt về phía Kim Diện Bà Bà và bốn nữ tì, trong miệng lẩm bẩm hình như đang nói với mình:

- Chúng ta làm sao không phải đánh nhau thì tốt hơn.

Nói xong liền cùng với năm người phóng xuống núi. Lúc này bên tai Tần Lâm Phong rền vang lên thanh âm của Kim Diện Bà Bà:

- Ê tiểu tử thú! Hôm nay tạm thời gửi lại cái mạng của ngươi, tối mai sẽ tính.

9. Chương 9: Bóng Địch Trùng Trùng

Tần Lâm Phong đợi cho Hoàng Y Thiếu Nữ và đám người đó đi khuất, chàng quay người trở vào Thiên Sư Động. Trong lòng nhiều tạp niệm, chàng vừa bước vừa nghĩ:

- Coi thần sắc của Hoàng Y Thiếu Nữ bằng mọi giá cũng phải đoạt cho được Đà Long Đả, nhưng bệnh tình của Đường Hiếu Văn nếu không có nó thì sẽ không thể hồi phục được. Tình hình như vậy trong cuộc tranh đoạt tối ngày mai, Hoàng Y Thiếu Nữ nhất định sẽ tranh đoạt quyết liệt với ta...

Nghĩ đến đây, chàng thật không dám nghĩ tiếp.

Tần Lâm Phong không phải vì nét kiêu diễm của Hoàng Y Thiếu Nữ mà bỏ ý định tranh đoạt Đà Long Đả. Chính vì tính tình của nàng dịu dàng, xử sự lại không khéo, cho nên không nỡ trở mặt đối với nàng.

Đà Long Đả chỉ có một con, gan cũng chỉ có một lá, chàng không thể phũ tay đứng nhìn thương thế của sư muội!

Nghĩ xong chàng âm thầm quyết định, quyết phải đoạt cho bằng được Đà Long Đả. Lúc này chàng đến trước một đồng đá, ngược nhìn thấy những khối đá này hình thù quái dị, trên đầu của một tảng đá có ghi ba chữ GIÁNG MA THẠCH!

Chỉ thấy Giáng Ma Thạch thân cao hơn trượng, nhìn sơ qua cứ tưởng là do muôn ngàn những tảng đá lớn mà thiên nhiên đã xếp thành. Nhưng khi nhìn kỹ lại mới biết những khối đá này có những khe hở giống như khe núi, lại có khối đen bốc ra từ đó, những cái khe suối chỉ có thể một người chui lọt.

Tần Lâm Phong động tính hiếu kỳ liền lách người chui vào.

Khi chàng đang ở bên trong Giáng Thiên Thạch bỗng nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, hình như đang tiến đến phía Giáng Ma Thạch thanh âm cất lên từ miệng của đám người này.

- Làm sao mà ở xung quanh Thiên Sư Động không có bóng một ai thế! Lúc này trên đường gặp Hồng Y Lão Tẩu chính miệng lão đã nói Tần Lâm Phong ở trước cửa động mà!

- Các người hãy chia nhau đi tìm có lẽ hắc đang núp ở đâu đó.

Tần Lâm Phong nghe thấy tiếng đối đáp ở bên ngoài hơi giật mình.

Lúc này tiếng bước chân bên ngoài mỗi lúc một gần, chàng thầm nghĩ:

- Bọn chúng đã chia nhau đi tìm, có núp cũng không tránh được, không bằng cứ ra mặt nói chuyện với bọn chúng xem sao.

Lúc này chàng lộn người một cái phóng ra khỏi Giáng Ma Thạch, đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt...

Chỉ thấy khoảng hơn hai mươi người, bọn này đều mặc đồng phục, thái dương huyết gò cao, mắt như điện, đang tiến về phía chỗ chàng:

- Người có phải là tên đạo tặc đang đêm lên vào đại sảnh tư gia nhà họ Đồng lấy đi Phân Thủy Châu, Tần Lâm Phong hay không?

Lời nói này phát ra từ miệng của gã đầu đảng, Tần Lâm Phong thấy gã thân cào chỉ năm thước, độ khoảng tứ tuần, nhơn quang sắc bén, không cần hỏi cũng biết đây là một tay nội ngoại gia cao thủ.

Tần Lâm Phong thần thái tự nhiên đáp:

- Tần Lâm Phong chính là tại hạ, tôn giá đây là...

Gã mới đến cười rung cả các thớ thịt trên mặt đáp:

- Bỏ tọa đây là Tổng Quản gia bảo nhà họ Đồng, được giang hồ mệnh danh là Bảo Tri Đầu Châu Hồng, chắc các hạ cũng biết mục đích đến đây của tại hạ...

Nói đến đây xòe tay trái ra, quát lớn.

- Mau đưa ra!

Tần Lâm Phong không sao hiểu nổi hỏi:

- Châu Tổng quản muốn tại hạ đây đưa ra vật gì?

- Báu vật quý giá nhất của gia bảo ta Phân Thủy Châu!

- Báu vật này tại hạ không có lấy, Châu Tổng quản đừng nên để trúng kế Giả Họa Giang Đông của hung thủ!

Châu Hồng nghe đến đây “Hừ!” một tiếng lạnh lẽo nói:

- Châu Mỗ có hảo ý muốn người giao ra báu vật, có thể sẽ để cho người một con đường sống, không ngờ người lại cố chấp không chịu nghe lời...

- Câm miệng!

Tần Lâm Phong thấy cục diện xảy ra ngoài dự liệu, cướp lời nói:

- Đã muốn đồ tội, tại hạ đây cũng không có gì để nói bây giờ các người tính sao!

- Người lại còn giấu giếm?...

- Không có là không có, nói nhiều cũng vô ích.

- Nộp mạng!

Sau tiếng hét của Châu Hồng hai mươi mấy tên thuộc hạ của nhà họ Đồng đều rút binh khí ra xông về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong lẽ nào để ý đến những tên vô danh tiểu tốt này, nhưng chàng cũng không dám tạo thêm sát kiếp, sợ rằng sự tình càng thêm rối rắm, lòng chàng trầm nghĩ:

- Phải thị uy, mới khiến những người canh nhà này khiếp sợ mà lánh đi. Nghĩ xong, chàng thò tay về phía lưng...

Xoạt! Một tiếng trước mặt đã lóe một luồng ánh sáng xanh chói mắt.

Thân pháp của chàng như mãnh hổ, vũ lộng thần kiếm trên tay, bắn ra muôn ngàn ánh sáng xanh giống như bông hoa bao trùm xuống binh khí của đám người trước mặt chỉ nghe một chuỗi “rõn rảng!” Nhìn lại đầu trường, binh khí trong tay của hơn hai mươi mấy tên thuộc hạ nhà họ Đồng đã bị cổ kiếm trên tay của chàng chém đứt, nét kinh hoảng lộ trên khuôn mặt của bọn chúng, chúng bất giác lùi lại bảy thước.

Ngay cả Bảo Tử Đầu Châu Hồng lão luyện giang hồ, cũng bị chiêu thức đầy uy mãnh của chàng làm cho đứng ngây ra trên mặt đất.

Tần Lâm Phong ngạo mạn cười lớn nói:

- Châu Tổng quản, không phải tại hạ muốn như thế, nhưng vì tình hình trước mắt không ra tay cũng không được, tại hạ đây xin cảnh cáo các hạ một lần nữa, những cái hung án đó đều không phải là do ta làm. Các hạ cũng nên sớm đi điều tra hung thủ, đừng nên ngộ nhận!

Nói xong, chàng đang muốn định đi.

Châu Hồng lúc này thấy một chiêu của chàng đã chặt đứt hai mươi mấy ngón binh khí trong tay bọn thuộc hạ, trong lòng cũng hơi ngán, biết được mình đã gặp phải đại địch, lòng trầm nghĩ:

- Bảo chủ đã lệnh cho ta nội trong ba tháng phải tìm ra Phân Thủy Châu. Hôm nay đã đến hạn kỳ, nếu như không tìm được chắc chắn sẽ bị Bảo Chủ trách phạt. Bây giờ nếu để cho hắn đi há không phải thả hổ về rừng, sau này khó có cơ hội mà gặp lại. Chi bằng ta cứ thí mạng để bắt hắn phải giao ra, không chừng may mắn mà lấy lại được.

- Đứng lại!

Châu Hồng nghĩ đến lập tức hét lên một tiếng ngăn bước của Tần Lâm Phong, hấn lại quát:

- Tần Thiếu hiệp, Châu mỗ đã hết hạn kỳ. Nếu không tìm được bảo vật, thì sẽ dẫn đến kết cục bi thảm không thể nào tưởng tượng được, các hạ cũng đừng nên bức hổ vào chân tường!

- Hóa tử ta chỉ nghe qua “bức chó vào chân tường” chưa từng nghe qua bức hổ vào chân tường.

Tần Lâm Phong nghe câu nói của Châu Hồng có vẻ nghiêm trọng đang muốn định hỏi lại, bất ngờ bị nhòa tan bởi thanh âm của lão ăn mày. Ngược mắt nhìn, chỉ thấy lão ăn mày đang ngồi trên đầu một tảng đá trong Giáng Ma Thạch, tay trái cầm cái đùi gà, tay phải cầm bầu rượu, đang ăn uống có vẻ ngon lành.

Châu Hồng thấy quang cảnh này tức giận quát:

- Châu mỗ đang nói chuyện, làm gì đến phiên lão ăn mày thú vị xen vào? Lão Hóa Tử miệng nhồm nhoàm đáp:

- Châu tổng quản! Đừng ở đó mà nhát ma nhát quỷ! Người đời thường nói, sướng nhất là tự do, Lão Hóa Tử ta thấy người nên rời khỏi nhà họ Đồng, phiêu bạt giang hồ, tứ hải là nhà, xem ra còn hơn cả tình cảnh hiện nay của người.

Châu Hồng bị lão nói trúng tim, không dám thừa nhận, vội quát:

- Ai tin được lời người, Châu mỗ sao lại có chuyện tiến thoái lưỡng nan? Lão Hóa Tử quăng miếng xương giấu trong tay ra xa rồi đáp:

- Người còn giả bộ! Nói ra chỉ sợ người không biết giấu mặt vào đâu.

- Cái gì mà không biết giấu mặt vào đâu, người thử nói.

- Được!

Lão Hóa Tử dắt bình rượu vào sau lưng tiếp tục hỏi:

- Châu tổng quản! Người muốn lấy báu vật trong tay tiểu tử này, hồ đồ đi làm tay sai cho người ta phải không?

- Đừng nhiều lời, trong đại sảnh của bốn bảo còn để lại bút tích của gã, lẽ nào gã lại bị oan ức.

- Tiểu tử này lúc này chỉ mới một chiêu đã khiến người do dự không dám xuất thủ phải không?

- Cái đó thì chưa chắc.

- Cái gì mà chưa chắc, quả thật giọng điệu tiểu tử tốt. Ngừng một chút lại nói:

- Tiến, không bắt được hấn giao ra bảo lại, lui không biết làm sao ăn nói với bảo chủ của người, có phải là đang lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan không!

Châu tổng quản cực chẳng đã phải lên tiếng:

- Châu mỗ không tin là ép không nổi hấn giao ra bảo vật.

Lão Hóa Tử “ha ha” phá lên cười mặt quay sang phía Tần Lâm Phong vẻ trêu chọc nói:

- Xú Tiểu Tử, nghe rõ chưa Châu Tổng quản đây có ý không phục người! Tần Lâm Phong quay đầu nói với Châu Hồng:

- Sao? Tiền bối đây nếu như chưa chịu thua, tại hạ cũng xin được thỉnh giáo, bằng không tại hạ thân có trọng trách, cũng cáo biệt.

Châu Hồng thấy hai người họ kẻ đối đáp cố ý chọc mình, nộ khí xung thiên:

- Hai người đừng ở đó ăn hiếp người, Châu mỗ hôm nay dù cho đá ngọc tan cũng phải bán mạng với hai người.

Nói xong thò tay ra sau lưng rút cái...

“Răng!” một chuỗi, lóe lên màu kim khí, tay lão đã cầm một cây gươm dao kỳ dị, Cửu Hoàn Kim Dao.

Châu Hồng bước lên trước nói:

- Cửu Hoàn Kim Dao của Châu Hồng tuy không phải chặt sắt chém đá, nhưng sắc bén không kém, thế nhưng Tần Lâm Phong cũng yên tâm, Châu mỗ đây không phải dùng binh khí hiếp đáp người đâu.

Tần Lâm Phong đáp:

- Châu tổng quản cứ việc thi triển đao pháp, tại hạ đây sẵn sàng bồi tiếp.

- Lão Hóa Tử, người nói câu này có khác chi là lão hòa thượng chứ, lừa sói đầu, rõ ngu?

Tần Lâm Phong nghe tới đây mới chợt tỉnh ngộ, hiểu được ẩn ý của Châu Hồng, hẳn có ý là sợ cây cổ kiếm sắc bén trong tay của mình.

Chỉ thấy mặt chàng hơi lộ sắc giận, trợn mắt, “xoạt!” một tiếng thanh kiếm đã nằm gọn trong bao, song chưởng giơ lên quát:

- Châu Tổng Quản nếu có ý chê cây kiếm của tại hạ đây, vậy tại hạ xin dùng song chưởng này để lãnh giáo cao chiêu của Cửu Hoàn Kim Dao, mời!

Châu Hồng biết công phu của mình không địch lại đối phương, thấy chàng bị mắc lừa bởi mưu kế của mình, dám cùng song chưởng để đấu với Cửu Hoàn Kim Dao, trong lòng bất giác vui sướng nghĩ thầm:

- Xú Tiểu Tử quả là ngông cuồng, ta không tin với song chưởng của ngươi mà có thể đỡ được Cửu Cửu Bát Thập Nhất Chiêu của Cửu Hoàn Kim Dao.

Châu Hồng thấy Tần Lâm Phong ung dung thân pháp kỳ ảo vô thường, lách khỏi bóng đao, biết được hôm nay gặp phải đại địch, lập tức chém xuống một chiêu Hoàn Hảo Thiên Quân hung mãnh nhất trong Bát Thập Nhất Chiêu của Cửu Hoàn Kim Dao. Chỉ nghe một tiếng rít bên người, Cửu Hoàn Kim Dao đã quét về phía hạ bàn của chàng.

Tần Lâm Phong thấy chiêu thức hung mãnh, thân hình huy động bốc cao tám thước, lướt khỏi bóng đao. Đang lúc thân còn lơ lửng trên không, chàng bèn hít một hơi vào Đan Điền, chân phải phóng ra nhắm hướng mặt Châu Hồng.

Châu Hồng không thể ngờ được rằng đang lúc thân hình lơ lửng chàng lại có thể hóp được chân khí, đồng thời lại có thể xuất chiêu phản công. Chỉ kịp nghĩ tới đó thì bóng cước đã phủ đến bên mặt, không dám chần chờ, liền thối lui tám bước.

- Hay quá! Lão Hóa Tử ta hôm nay lại có tuồng hay để coi rồi.

Châu Hồng hồn phi phách tán, sao còn tâm ý đâu để nghe những lời của Lão Hóa Tử, vội định thần, vũ động Cửu Hoàn Kim Dao trong tay tiếp tục xông lên, nhắm vai chàng chém xuống.

Tần Lâm Phong quát lên một tiếng:

- Hay lắm!

Quát xong chàng lách người qua một bên, trảo thủ phóng ra chụp xuống sống đao của lão.

Châu Hồng thầm kêu khổ:

- Tên xú tiểu tử này không biết dùng chiêu thức quái dị gì lại dám chụp đao của ta, không thể để cho nó giết được.

Nghĩ xong không dám chần chừ, đành thu vội đao về.

- Xú Tiểu Tử, tối nay còn có việc phải làm; đánh nhanh một chút có được không.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, vội thay đổi chiêu thức, thân pháp như quỷ dị bao lấy Châu Hồng. Chỉ thấy bóng chưởng của chàng như điện chớp, xuyên qua bóng đao, vỗ xuống trước mặt Châu Hồng.

Châu Hồng thấy ánh chưởng đến nhanh như điện, chân tay luống cuống, tâm thần hoảng loạn, nhìn đâu cũng thấy toàn bóng chưởng, muốn tránh cũng không kịp muốn đỡ cũng không xong.

Qua tiếp năm chiêu, thân pháp của lão sẽ chậm lại, mặt toát mồ hôi đao pháp liên tục. Lúc này hắn chỉ còn nước chống cự, không còn đủ lực để trả đòn.

Tần Lâm Phong thấy cơ hội đã đến, không thể chậm trễ chàng chỉ vận ba thành công lực đập vào phía vai phải của hắn.

Châu Hồng bị trúng ngọn chưởng này kêu lên, bật ngửa người té phịch xuống đất. Lão trợn mắt lướt nhìn hai mươi mấy tên thủ hạ đang đứng ở bên ngoài quát lớn:

- Mẹ nó! Các ngươi còn đứng đó cười nữa sao chưa xông lên.

- Châu đại tổng quản, họ chỉ đến đây để diễn tuồng thôi.

Châu Hồng thấy Lão Hóa Tử đang ngồi trên Giáng Ma Thạch buông lời chế nhạo, tức giận nghiêng răng ken két, cổ bò dậy xông đến quyết thí mạng với lão.

Cái ngã vừa rồi của Châu Hồng quả là không nhẹ.

Chỉ thấy lão mới định bò dậy, đã phịch một tiếng té ngồi xuống đất, hai tay ôm lấy bụng, đau đớn rên rỉ.

Lúc này hai mươi mấy tên thuộc hạ nhà họ Đồng đã xông lên bao chặt lấy Tần Lâm Phong, một con kiến cũng khó lọt.

Tần Lâm Phong nào coi đám người này ra gì, nhưng chàng cũng không thể hạ sát hay đả thương họ.

Chỉ thấy chàng xuyên qua xuyên lại giữa chưởng phong lưới kiếm, trông giống chàng đang đi dạo.

Lão Hóa Tử không thể nhịn được lên tiếng thóa mạ:

- Xú Tiểu Tử, ngươi đang định cười ngựa xem hoa đó hả? Hóa tử ta đang sốt ruột đây. Tần Lâm Phong vừa đánh vừa hỏi:

- Lão tiền bối, tại hạ không thể đả thương họ, lão coi có cách nào giúp tại hạ có thể đuổi được bọn chúng đi?

Nói xong chop lấy cây binh khí gãy của hai gã đứng gần nhất liệng ra ngoài. Lão ăn mày lại hỏi:

- Xú Tiểu Tử! Ngươi lúc ở tổng đàn của Loa Sanh Bang đã dùng thủ pháp gì cắt đứt dây quần của Bát Diện Tỳ Hưu?

Tần Lâm Phong vừa đánh vừa nghĩ bất giác tỉnh ngộ lập tức đáp:

- Đó là chiêu Xuân Hoa Thổ Nhụ.

- Sao ngươi lại không sử dụng nó?

- Nhưng mà đó là chiêu kiếm!

- Rõ ngu, ngươi sao lại không biến đó thành chưởng thức mà dùng!

Tần Lâm Phong lúc này lại giựt thêm được cây kiếm gãy của đối phương, vận lực bẻ gãy làm hai tiện tay ném ra ngoài, thi triển thân pháp vừa đánh vừa nói:

- Nơi đây có khoảng hai mươi mấy người, sợ rằng không thể làm được? Lão Hóa Tử phì phì nói:

- Sao lại ngu quá vậy, cứ việc thử xem có được không?

Tần Lâm Phong bị Lão Hóa Tử khiêu khích bất giác tức giận, hét kêu lên một tiếng như sấm, thân pháp đột nhiên biến đổi không ngừng, xẹt qua xẹt lại trong lưới chưởng ánh kiếm, chỉ nghe “phụt! Phụt” một chuỗi, hình như là tiếng đứt của vải, nhìn lại vòng chiến chỉ thấy...

Hai mươi mấy tên thuộc hạ của nhà họ Đồng mặt đỏ tía tai, đang ôm lưng quần cảm đầu bỏ chạy.

- Ai da! Dây lưng của bọn chúng đã bị đứt hết rồi!

Lão Hóa Tử ngửa mặt lên trời cười ngặt, lão cười sướng quá suýt chút nữa là lộn nhào trên Giáng Ma Thạch xuống, lão vừa cười vừa nói:

- Ê! Mấy tên kia, ở đây đâu có cô nương nào, sợ cái gì mà bỏ chạy chứ!

Nói xong, chưa thấy lão có cử động gì, thân hình đã đáp xuống mặt đất bước xuống trước mặt Châu Hồng nói:

- Châu tổng quản, các hạ cũng nên về thì hơn. Tần Lâm Phong phụ họa nói:

- Châu tổng quản, tại hạ đây nam nhi đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, tại hạ đã nói những chuyện đó không phải tại hạ làm là không phải. Mong các hạ đừng cố chấp hay mau đi truy tìm tung tích của hung thủ sau này là bạn hay là thù tùy các hạ quyết định.

Châu Hồng bỏ dậy trợn mắt tức giận nhìn hai người nói:

- Đừng nhiều lời, Châu mỗi hôm nay còn sống nhất định sẽ nhớ nỗi nhục này. Nói xong lão đảo bước đi.

Tần Lâm Phong thở dài một tiếng:

- Lão tiền bối, văn bối cứ bị những hàm oan này đeo bám mãi, đi đến đâu cũng bị người ta khinh bỉ...

Lão Hóa Tử không đợi cho chàng nói hết cướp lời nói:

- Chuyện nhỏ mà không nhịn được, sao có thể làm được việc lớn, sau này nhất định sẽ có ngày được minh oan, còn bây giờ ngươi phải ráng nhịn một chút.

Tần Lâm Phong lộ vẻ mặt âu sầu đáp:

- Văn bối đi đâu cũng bị người truy sát. Người khác thì không sao, duy có Phong Tăng sư bá và sư muội hai người, văn bối quả thật không tiện đối phó.

- Vì sao?

- Văn bối không dám ứng chiến với hai người họ. Lão Hóa Tử tức khí giậm chân một cái quát lớn:

- Cái lão Phong hòa thượng này, từ sáng tới tối diên diên hùng hùng không biết phân biệt phải trái. Lần sau nếu có gặp phải lão ta, nếu lão vẫn có thái độ như cũ, Hóa Tử này sẽ đối phó giúp ngươi.

Lão ngừng một chút hơi liếc Tần Lâm Phong rồi tiếp:

- Nhưng còn ả nha đầu ái nữ của Kiếm Truy Hồn, Lão Hóa Tử cũng không làm sao để đối phó.

Tần Lâm Phong đáp:

- Lão tiền bối, đừng vì chuyện các hạ mà làm tổn thương hòa khí với Phong bá bá. Lão Hóa Tử trợn mắt quát lớn:

- Hòa khí cái con khỉ! Hấn đối với người vô tình, thì ta đối với hấn vô nghĩa. Nói xong ngửa mặt nhìn trời, hỏi:

- Trời đã tối rồi, ngươi không phải nói tối nay muốn đi gặp ả nha đầu kia hay sao?

- Tại hạ rất muốn.

- Đợi qua một canh giờ nữa, thì mới đi được. Tần Lâm Phong mở miệng hỏi tiếp:

- Lão tiền bối có biết tối mai có bao nhiêu người đến tranh đoạt Đà Long Đả hay không?

Lão Hóa Tử đáp:

- À! Ngươi không hỏi ta suýt nữa quên không nói cho ngươi biết. Nói đến đây, lão ngừng một chút có vẻ suy nghĩ rồi tiếp:

- Theo Lão Hóa Tử biết được thì Côn Luân phái, Nga Mi phái, Đông Hải Bồ Đề Lai Đảo cũng...

Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Hoàng Y Thiếu Nữ của Đông Hải Bồ Đề Lai Đảo công lực như thế nào? Lão Hóa Tử lắc đầu đáp:

- Ta cũng không dám nói, nhưng mà những kẻ đến đây đều có ý không thiện.

- Tại hạ có thể nói nàng chính là kinh địch trong lần gặp gỡ này.
- Tối mai nếu ngươi ra tay đấu với ả nhố cũng đừng đả thương nó. Nếu như không Lão Hóa Tử này cũng không biết làm sao nói với cha của ả.
- Tất nhiên rồi.
- Lão Hóa Tử ta hiện đang có việc, nay có lẽ cũng đi thăm nó.

Nói xong, không đợi Tần Lâm Phong trả lời, thân lão khê lay động, chớp mắt đã khuất sau góc núi.

Tần Lâm Phong thấy trời hãy còn sớm, lòng nghĩ thầm, nay đã đến núi Thanh Thành cũng phải tham quan một chuyến phong cảnh tuyệt mỹ nơi đây.

Nghĩ xong chàng thả bước nhẹ nhàng, vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh vật ở hai bên.

Chỉ thấy nơi đây núi đồi trùng điệp, đỉnh núi chìm khuất trong mây mù, suối nước xanh biếc một màu, thanh cao u nhã, ánh tà dương nhuộm đỏ những đám mây ở phía chân trời, khiến chàng cảm giác như đang lạc vào cõi hư vô.

Không bao lâu Tần Lâm Phong đến trước một ngọn núi bị nứt tạo thành một cái khe lớn ở chính giữa, sắc đỏ màu huyết dụ phát ra từ khe núi này, khiến chàng cảm thấy kỳ lạ!

Chàng đang định đến gần để xem, đột nhiên nghe thấy tiếng người phát ra từ trong khe núi, nhưng vì khoảng cách quá xa không nghe được rõ ràng. Chàng vội bắn người về phía trước, thanh âm lúc này đã rõ ràng hơn.

- Lưu hộ pháp, ngươi có biết ngọn núi trước mặt có tên là gì không? Lại nghe thấy tiếng của một hán tử trung niên:
- Nghe đâu ngọn núi này có tên là Trích Bút Tàu.
- Còn sắc đỏ trong khe núi ở đâu mà có.
- Tương truyền lúc Trương Thiền Sư đi Bàng Yên, yêu quái núp ở núi này. Trương Thiền Sư nắm bút thần, miệng niệm khẩu khuyết, điểm xuống một cái, chỉ nghe một tiếng trời long đất lở, yêu quái nát thây, ngọn núi này cũng vì thế mà chẻ ra làm đôi.
- Nói như vậy, cái tên Trích Bút Tàu cũng từ đó mà ra?
- Không sai, nghe đâu sắc đỏ trong khe cũng do thần bút của Trương Thiền Sư. Hán tử thứ ba lên tiếng:
- Đừng nhiều lời nữa, hãy mau đi đi.

Lúc này lại vang lên thanh âm của hán tử thứ tư:

- Đúng! Lúc này Quận Chúa vừa phái Kim Diện Bà Bà tới, nhất định là có chuyện gì, hãy mau đến đó.

Nghe những lời nói này, không cần hỏi cũng biết bốn người này nhất định là người Tứ Đông Hải Bồng Lai Đảo, họ chính là Tứ Đại Hộ Pháp mà lúc trong động bốn thiếu nữ áo xanh đã từng nói qua.

Tần Lâm Phong thấy họ sắp ra khỏi khe núi, sợ rằng bị họ phát hiện sẽ lời thôi, chàng quay đầu định phóng đi.

- Đứng lại!

Sợ ma lại gặp ma, Tần Lâm Phong không muốn bị người phát hiện, không ngờ, lại bị người kêu lại, chàng quay đầu lại nhìn...

Chỉ thấy trước mặt có bốn hán tử trung niên, tướng mạo đường đường, xếp theo hình chữ nhất, người nào cũng lưng hổ mình gấu, khí vũ oai phong đang nhắm chỗ mình bước lại.

Tần Lâm Phong đợi bốn người đứng yên rồi mới lên tiếng:

- Bốn vị đây kêu tại hạ chắc có việc gì định chỉ giáo?

Một trong bốn người bước lên trước, mặt lộ tinh quang nhìn chàng từ trên xuống dưới một lượt rồi hỏi:

- Các hạ sao lại có hành động mờ ám trông thấy chúng ta đã vội bỏ chạy? Tàn Lâm Phong hỏi lại:
- Tôn giá xuất ngôn cũng lên giữ ý một chút.
- Sao phải giữ ý?

Tàn Lâm Phong vẫn giữ thái độ hòa nhã nói:

- Danh sơn núi đẹp, cảnh sắc như vậy không thể khiến người tán thưởng cất bước du ngoạn, sao lại nói là hành động mờ ám. Các hạ có phải quá coi thường người hay không?

Một hán tử khác tiến lên ngăn người vừa mắng nói:

- Tào hộ pháp, Quận Chúa đang có việc cần, chúng ta không nên nhiều lời với hần! Tào hộ pháp bị ngăn lại, “hừ!” một tiếng, hướng về phía Tàn Lâm Phong nói:
- Không phải Quận Chúa nhà ta có việc cần, bổn tọa nhất định sẽ dạy cho ngươi một bài học.

Tàn Lâm Phong cười nhạt đáp:

- Nếu như cô nương áo vàng có mặt ở đây, cũng không đến nỗi nói chuyện vô lý như vậy!

Câu nói này không chỉ chọc tức lao họ Tào mà cũng khiến một trong ba hán tử lại như bị thọc tiết, đang định xông lên đánh. Gã họ Tào dùng tay ngăn lại, quay mặt về hướng Tàn Lâm Phong hỏi:

- Nghe lời các hạ đây hình như có quen biết với Quận Chúa nhà ta? Tàn Lâm Phong gật gật đầu đáp:
- Cũng có duyên gặp mặt qua.

- Tào hộ pháp, đừng nghe lời của gã. Quận Chúa nhà ta lần đầu tiên tới Thanh Thành sao lại quen biết một gã xấu xí như vậy!

Tàn Lâm Phong trợn mắt nhìn gã, vừa nói đang muốn lên tiếng phản kích, bỗng nhiên thấy một đám mây đen từ hướng đông bay lại, lúc bay đến chỗ này, vô cánh phành phạch mấy cái rồi tiếp tục bay đi.

Tào Hộ Pháp quay nói với ba người kia:

- Quận Chúa đã hai lần phái Kim Diện Bà Bà thúc giục, chúng ta đi thôi...

Nói xong bỏ mặc Tàn Lâm Phong đứng trơ một mình rồi cùng ba người đồng hành phóng đi, chớp mắt đã mất hút sau vách núi.

Tàn Lâm Phong ngửa mặt nhìn trời thấy mặt trời đã khuất, cũng vội vã lên đường. Chàng vừa đi vừa mừng rỡ tưởng những sự việc đã xảy ra, nhớ lại lúc tại Sơn Thần Miếu ở Giang Nam bị trúng kế diệu hổ ly sơn của người. Sư muội bị bắt mất, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy. Nay đã biết được tung tích của nàng, lại sắp đến lúc được gặp nàng, trong lòng bất giác sung sướng vạn phần.

Nhưng chàng lại nghĩ đến mình trước mắt vẫn bị mọi người ngộ nhận là ác đồ, thân như lọt vào vũng bùn, không biết đến chừng nào mới rửa sạch được, bất giác lại buồn bã.

Tàn Lâm Phong vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Hôm nay đã vừa tròn ba tháng kể ngày ân sư bị sát hại, vẫn chưa có chút gì tung tích hung thủ, làm sao điều tra đây? Trong lúc chưa phát giác được hung thủ là ai, sư muội liệu có đối xử với ta như trước hay không?... Không được! Ta tuyệt đối không thể gặp mặt nàng! Tình hình trước mắt chỉ có thể trộm nhìn nàng mà thôi, để tránh cho nàng khỏi phải tức giận khi nhìn thấy mình!

Nghĩ xong, chàng quyết định tối nay sẽ đến Ma Cô Trì để nhìn trộm nàng, thỏa mãn nỗi nhớ nhung trong ba tháng qua.

Một lúc sau Tàn Lâm Phong đã đến bên một cái hồ, đường kính khoảng hai ba trượng, làn nước xanh phản chiếu dưới ánh trăng, thoát ra vô số ánh bạc.

Tàn Lâm Phong thấy thế nghĩ thầm:

- Lê nào đây lại là Ma Cô Trì?

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn khắp chung quanh một lượt, chỉ thấy ngoại trừ cái hồ do sông suối từ trên núi đổ xuống tạo thành, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của một cái hồ nào khác, đành phải đứng ở đây để chờ xem diễn biến tiếp theo.

Gió thu nhẹ nhàng lay động những thân cây ở gần đó phát ra những tiếng xào xạc.

Chàng đưa mắt về phía bên phải cách khoảng mười trượng thấy có một đám thông lớn, tiếng xào xạc vừa rồi cũng chính là do những cây này phát ra, thấy thế chàng bèn nghĩ thầm:

- Không bằng ta hãy tạm thời núp vào đám cây đó để chờ xem động tĩnh. Nghĩ xong chàng lộn người búng về phía những thân cây đó.

Lúc thân người chàng còn đang lơ lửng trên không chân sắp sửa đáp xuống một cành thông lớn, bất chợt nhìn thấy trong đám lá thông rậm rạp hiện ra một bộ mặt quái dị.

Chỉ thấy đôi mày xé rách cặp mắt lên tức giận nhìn mình, nơi cái miệng đỏ khè như máu, phát ra tiếng rít nhỏ:

- Cút đi!

Tần Lâm Phong giật mình toàn thân toát mồ hôi vội dùng Thiên Cán Trụ đáp xuống mặt đất.

Quái nhân trên cành cây vẫn rít khe:

- Mau cút đi, người nếu phá hỏng việc tốt của lão phu thì lão phu sẽ lóc thịt người đó. Tần Lâm Phong cứ tưởng khuôn mặt quái dị trên cây là của ma quỷ, tai nghe thấy tiếng nói mới biết là người, đang định lên tiếng thóa mạ, nhưng lại nghĩ rằng nhìn một chút thì hơn, nếu như sinh chuyện lúc này há không phải là hỏng việc.

Nghĩ xong, không nói nửa lời, vù một tiếng, đã phóng sang thân cây bên cạnh... Đang lúc xuất kỳ bất ý, vai trái đã bị chộp trúng, kéo mạnh vào trong.

Chàng đang muốn xuất chiêu phản hồi, chợt nghe bên tai vang lên âm thanh quen thuộc:

- Xú Tiểu Tử người mới đến hả! Tối hôm nay có rất nhiều người đến tham dự đại hội đó.

Tần Lâm Phong quay đầu lại nhìn thấy chính là Lão Hóa Tử, mới trấn tĩnh hỏi:

- Có bao nhiêu người?

Lão Hóa Tử chỉ vào những cây thông bên cạnh trả lời:

- Trên những cây kia đều có người núp đó. Tần Lâm Phong kinh ngạc hỏi tiếp:

- Đà Long Đám không phải xuất hiện vào tối nay, những người này đến đây làm gì? Lão Hóa Tử “hừ!” một tiếng đáp:

- Tin tức trên giang hồ quả thật lộn xộn, tối hôm nay chính là lúc Đà Long xuất hiện.

- Lão tiên bối làm sao lão biết được?

- Lão Hóa Tử ta lúc này tình cờ nghe được tin này, nếu như không thì tai họa rồi.

- À! Tần Lâm Phong hỏi tiếp:

- Lão tiên bối, lão có biết những người có mặt tối nay là những nhân vật nào trong võ lâm hay không?

Lão Hóa Tử không còn kiên nhẫn được nữa khe quát:

- Đồ ngu, ta làm sao có thể đi kiểm tra từng cây một, làm sao biết được chúng là những nhân vật nào?

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ về phía cành cây lớn, đang có quái nhân lúc này ẩn núp nói tiếp:

- Trên cây kia có một quái nhân đang núp, lúc này đã hù dọa đuổi tại hạ, tiên bối sẽ biết lão là ai hay không?

- Chính lão.

- Hóa Tử ta cũng biết lão, chập tối nay lúc ở dưới núi đã thấy qua?

- Nhưng lão là ai?

- Lão ta là...

Nói đến đây hừ nhẹ một tiếng, chỉ về phía xa xa nói với Tần Lâm Phong:

- Xú Tiểu Tử người nhìn xem ai đang đến kia.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của lão...

Chỉ thấy xa xa cách chỗ chàng khoảng ba mươi trượng xuất hiện hai bóng người, dựa vào ánh trăng có thể nhận ra người đi đầu là một đạo cô trung niên theo sau bà ta chính là người sư muội ngày đêm mong nhớ, Đường Hiểu Văn, hai người đang tiến lại hồ nước.

Tần Lâm Phong trông thấy cảnh đó, bất giác rơi lệ, khí huyết rộn rạo trong thân, chỉ mong có thể lập tức nhảy ra trước mặt nàng, kêu lên một tiếng sư muội để thỏa lòng mong nhớ.

Lão Hóa Tử vội kéo chàng lại khẽ quát:

- Xú Tiểu Tử, bình tĩnh, ngươi không thể xuất hiện trước mặt nàng bây giờ, nếu như không sẽ hư việc đó?

Tần Lâm Phong gơ tay áo để lau nước mắt trấn tĩnh lại đáp khẽ: “Phải” rồi lại hỏi:

- Tiền bối người trước mặt có phải Diệu Thường Đạo Cô?

- Chính phải!

Lão Hóa Tử vỗ vỗ vai chàng rồi cả hai cùng quay mặt nhìn ra phía ngoài...

Chỉ thấy hai người lúc này đi đến bên cạnh Ma Cô Trì, đưa mắt nhìn khắp chung quanh một lượt, Diệu Thường Đạo Cô buột miệng cười, quay lại phía Đường Hiểu Văn:

- Văn Nhi! Phong hòa thượng cùng với người sư huynh tuần tú của con sao giờ này vẫn chưa thấy đến? Sự việc hôm nay quả không đơn giản!

10. Chương 10: Đà Long Phong Vân

Đường Hiểu Văn đáp:

- Sư phụ! Phong bá bá và Khuru Tuấn Nhân nhất định sẽ đến, chúng ta cứ chờ một chút.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn khắp Ma Cô Trì một lượt, bất giác nhìn thấy phía sau đồng đá xanh bên cạnh Ma Cô Trì, dưới ánh trăng lộ ra một cái bóng, đang muốn chỉ chỗ Lão Hóa Tử xem, chợt nghe tiếng Diệu Thường Đạo Cô:

- Vị bằng hữu nào giá lâm, xin hiện thân cho, hà tất phải lấp ló ló như vậy.

- Ha ha ha!

Một tràng cười khô khốc vang lên từ sau đồng đá, thanh âm chưa dứt, trước mắt mọi người bỗng hiện ra một cái bóng.

Gã này thân hình cao nhổng, ốm như khúc cây, hai mắt lún sâu, mình mặc bào trên đầu đội nón cánh chuồn, khiến người tưởng lầm là Bạch Vô Thường xuất hiện.

Diệu Thường Đạo Cô thấy hần bước đến.

- Té ra là người... ngươi không sợ bị những bằng hữu núp trên cây đây cười ngươi hay sao?

Gã mới đến khẽ hừ nhẹ một tiếng, mặt hơi ửng đỏ, Tần Lâm Phong cũng thăm phục nhỡn tuyến của Diệu Thường Đạo Cô quả hơn người, thoạt nhìn đã biết trên cây có người ẩn núp.

Thanh âm của Lão Hóa Tử bỗng vang lên bên tai:

- Xú Tiểu Tử, ngươi có biết lão này là ai không?

- Vãn bối không biết.

- Đồ ngu! Nhìn tướng mạo của hần cũng đoán ra được, hần chính là chưởng môn nhân của phái Trường Bạch nơi Quan Ngoại, ngoại hiệu Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ.

- Hả!

Tần Lâm Phong đang muốn hỏi tiếp, đột nhiên bị thanh âm bên dưới ngắt lời.

Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ lúc này lên tiếng:

- Lúc này bởi ta vô ý, bị ánh trăng chiếu vào lộ hành tung, kẻ nào dám cười.

- Ta dám cười ngươi!

Thanh âm phát ra trong một thân cây lớn.

Vừa dứt lời, tiếng y phục vũ động trong gió kêu lên phần phật, hiện trường lúc này xuất hiện thêm bốn người.

Bốn người này, lúc này bị Diệu Thường Đạo Cô phát giác hành tung, trong lòng đã không vui, nay lại nghe thấy Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ nói ra chữ “Ai dám cười ta” như lửa đổ thêm dầu, không hẹn mà cùng nhảy xuống trước mặt lão.

Tần Lâm Phong cũng định hiện thân nhưng bị Lão Hóa Tử nắm lại nói:

- Xú Tiểu Tử, ngươi cứ ở đây, xem diễn tuồng có phải hay hơn không, hà tất phải tranh giành hơn thua.

Tần Lâm Phong nghe lão nhắc nhở chợt tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn xuống phía dưới...

Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ tiến đến trước mặt bốn người vừa xuất hiện trợn mắt quát hỏi:

- Lúc này vị cao nhân nào đã lên tiếng?

- Chính là Phùng mỗ đây.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn nhận ra Côn Lôn Nhị Lão, hai người còn lại một người là lão hòa thượng người kia chính là quái nhân lúc này.

Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ hừ một tiếng, mặt hướng về phía quái nhân nói:

- Tưởng ai xa lạ, té ra lại là Ngũ Tà Ôn thần Phùng Phủ thống lãnh lục lâm mười ba tỉnh!

Ngũ Tà Ôn Thần chưa kịp lên tiếng, Diệu Thường Đạo Cô đã xen vào:

- Năm người các ngươi đang đem xâm nhập Thanh Thành, có phải muốn đoạt Đà Long Đả hay không?

Xích Mi hòa thượng phái Nga Mi liền đáp:

- Đà Long Đả là vật báu thiên hạ, kẻ có đức thì có quyền lấy, có sao đạo hữu lại hỏi như vậy?

Diệu Thường Đạo Cô tức giận quát:

- Nói như vậy, có nghĩa là chư vị đây muốn ra tay tranh đoạt Đà Long Đả!

Đang lúc này, bỗng một thanh âm lạnh lạnh vang lên:

- Bà Bà, mau lên... trước mặt có kẻ đang muốn cướp Đà Long Đả của bốn cô nương!

Thanh âm chưa dứt, đấu trường đã xuất hiện vô số bóng người, nhìn kỹ lại chính là Hoàng Y thiếu nữ, bên cạnh là Kim Diện Bà Bà, Tứ Đại Hộ Pháp và bốn thiếu nữ áo xanh thì đứng ở phía sau.

Kim Diện Bà Bà mặt lộ vẻ tức giận, đưa mắt quét một lượt đám người đứng xung quanh, rồi cất tiếng hỏi:

- Các người kẻ nào muốn giết Đà Long Đả của Quận Chúa nhà ta? Mau bước ra đây lão xem thử tướng mạo của gã.

Đường Hiểu Văn không chút khiếp sợ bước lên mấy bước lễ phép hỏi:

- Xin hỏi vị Bà Bà đây từ đâu đến.

Kim Diện Bà bà thấy nàng mặt tươi như hoa, nói năng lễ phép, cơn giận đã giảm bớt ba phần nói:

- Ta ẩn cư ở Đông Hải Bồng Lai Đảo đã lâu, cô nương sao lại hỏi như vậy?

Mụ vừa dứt lời, quần hùng xung quanh bất giác giết mình.

Đông Hải Bồng Lai Đảo xưa nay đã nổi tiếng về võ học cao siêu, được người trong võ lâm rất kính trọng, nay Kim Diện Bà bà lại mở miệng nói ra lai lịch của mình, khiến những người xung quanh không khỏi thất kinh.

Đường Hiểu Văn không chút nao núng, tiếp tục hỏi:

- Xin hỏi bà bà đây có biết đặc tính của Đà Long?

- Cũng hơi biết chút ít.

- Có phải Đà Long nếu rời khỏi nước sẽ chết lập tức.

- Chính phải.

- Nếu như văn bối nói Đà Long biết bay bà bà có tin không?

- Tầm bậy! Chỉ là truyền thuyết thần thoại.

Đường Hiểu Văn nhếch mép cười nhạt nói:

- Đà Long đã không biết bay, lại không thể rời khỏi nước, vậy sao Đông Hải Bồng Lai Đảo cách đây xa xôi như vậy... mà Đà Long của quý đảo sao lại có thể đến được núi Thanh Thành này?

- Cái này...!

Bà Bà bị hỏi bất ngờ cứng miệng không biết làm sao trả lời.

Tần Lâm Phong ở trên cây thấy sư muội ứng biến lanh lợi như vậy bất giác cũng phải khen thầm.

Hoàng y thiếu nữ thấy Kim Diện Bà Bà đang lúc khó xử vội lên tiếng:

- Bà Bà, để ta hỏi vị cô nương này một chút.

Hoàng y thiếu nữ thấy Kim Diện Bà Bà đang lúc khó xử vội lên tiếng:

- Bà Bà, để ta hỏi vị cô nương này một chút.

Nàng nói xong đưa mắt nhìn Đường Hiểu Văn từ trên xuống dưới một lượt.

Đường Hiểu Văn cũng đang thăm dò đối thủ. Bốn luồng nhơn tuyến đụng vào nhau, bất giác cũng phải kinh ngạc vì sắc đẹp của đối phương, hai người thoạt nhìn đã sinh ra mến mộ lẫn nhau.

- Xin hỏi Hoàng y tỷ tỷ đây muốn nói chuyện gì ở tại hạ?

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy đối phương mặt tươi cười lên tiếng chào hỏi mình, cũng nở nụ cười đáp lễ, cất tiếng hỏi lại:

- Cô nương đây có phải tên gọi Đường Hiểu Văn?

Đường Hiểu Văn kinh ngạc đáp:

- Hoàng y tỷ tỷ, làm thế nào biết được tục danh của tiện nữ?

Hoàng Y Thiếu Nữ mỉm cười đáp:

- Trưa nay ở Thiên Sư động, có nghe lệnh huynh nhắc qua, chàng có nói tỷ tỷ đây thân mang hàn độc, trừ Đà Long Đả ra sợ không còn linh dược nào có thể chữa nổi.

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây mắt phượng ướm lệ, lẩm bẩm nói:

- Nhưng mà... gia mẫu đang mắc chứng bệnh quái ác không có Đà Long Đả cũng không sao bình phục, tiểu muội lại không muốn đối địch với tỷ tỷ, ta phải làm thế nào bây giờ?

Đường Hiểu Văn nghe được những lời vừa rồi, liền nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tiểu muội cũng không muốn đối đầu với tỷ tỷ, cái này...

Diệu Thường Đạo Cô thấy ái đồ không giữ được chủ ý vội bước đến trước mặt hai người nói:

- Hai con vừa mới gặp mặt đã như bằng hữu, không muốn vì chuyện này mà trở mặt với nhau, vậy cứ để trời cao phán xét.

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt phượng chớp chớp hỏi:

- Sao lại nói để trời phán xét?

- Cô nương có biết Đà Long xuất hiện nơi đây hay không?

- đương nhiên là biết rồi!

Diệu Thường Đạo Cô lộ vẻ không tin nói:

- Vậy cô nương có thể kể cho bản đạo nghe một lượt hay không?

Hoàng Y Thiếu Nữ lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Không sao, đám người này biết cũng chẳng làm gì được.

Nàng nói xong, đưa tay chỉ về phía hai cái giếng đó không xa nói:

- Trong khoảng giờ tí đêm nay, Đà Long Đả từ hai giếng uyên ương này bò ra, để hớp anh hoa của âm dương, xin hỏi đạo trưởng những lời vừa rồi của tiện nữ đây có đúng hay không?

Diệu Thường Đạo Cô nghe xong giật mình, nghĩ thầm:

- Chả trách nào giang hồ đồn đại học thức của Đông Hải uyên thâm như vậy, không ngờ những việc mình suy đoán trong bát quái thích lý, cô nương này cũng biết...

Diệu Thường Đạo Cô mỉm cười đáp:

- Không sai nhưng nơi đây có hai cái giếng, cô nương có thể cho biết Đà Long sẽ xuất hiện ở giếng nào?

- Việc này tiện nữ cũng đang suy nghĩ.

Diệu Thường Đạo Cô mỉm cười đáp:

- Giếng uyên ương này thường ngày chỉ có một cái có nước, giếng trống có nước, thì giếng mái không có, nhưng lúc Đà Long xuất hiện, trống mái hai giếng đều đồng thời có nước cùng lúc. Thay vì đối địch với nhau, không bằng mỗi người đứng ở một giếng, Đà Long xuất hiện nơi giếng nào thì sẽ thuộc về người đó, ý hai người thế nào?

- Đa tạ sư phụ chỉ giáo.

Đường Hiểu Văn ứng lời của ân sư rồi quay mặt về phía Hoàng Y Thiếu Nữ cười nói:

- Hoàng Y tỷ tỷ chọn giếng nào, cứ việc tự tiện.

Hoàng Y Thiếu Nữ không chịu, hai người nhường qua nhường lại, cuối cùng đành phải dùng cách rút thăm để phán xét, kết quả Hoàng Y thiếu nữ bên giếng trống, còn Đường Hiểu Văn bên giếng mái.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại tinh nghịch nói:

- Tỷ tỷ sau này phải kêu tiểu muội là Hoàng Y ca ca nhớ không được từ chối đó!

- Xí! Hoàng Y tỷ tỷ xấu quá đi, cứ chọc muội muội hoài.

Đường Hiểu Văn đỏ mặt gơ tay đâm nhẹ vào vai Hoàng Y Thiếu Nữ.

Diệu Thường Đạo Cô cũng bật cười nói:

- Thời gian cũng không sớm, hai con đến bên giếng xem đi.

Hoàng Y Thiếu nữ và Đường Hiểu Văn mặt ngọc tươi cười tay nắm tay tiến về phía uyên ương.

Tần Lâm Phong ở trên cây thấy hai người thân mật như vậy bất giác mừng thầm, chàng lại nghĩ đến một vấn đề khác, khẽ hỏi Lão Hóa Tử:

- Hóa tử tiền bối, Đà Long nếu xuất hiện nơi giếng mà Hoàng Y Thiếu Nữ đứng lúc đó phải làm thế nào?

- Cái này thì khó à! Hai con nhỏ không phải xa lạ với Lão Hóa Tử đây, hóa tử không thể thiên vị cho đứa nào, đến lúc ấy đành phải trông vào người, lão vừa dứt lời quần hùng trên mặt đất chia làm hai tốp xông về phía giếng uyên ương...

Diệu Thường Đạo Cô liền xông lên ngăn cản...

Lúc này nơi góc núi bỗng xuất hiện ba bóng, chớp mắt đã tiến đến gần.

Ba cái bóng này chẳng ai xa lạ chính là Phong Tăng, Xã Đạo, và Khuru Tuấn Nhân.

Tần Lâm Phong thấy Khuru sư đệ tiến đến chỗ Đường Hiểu Văn, đang đàm luận với chàng bất giác nghĩ thầm:

- Sư muội cảnh vàng lá ngọc, thân như ngọc nữ, sư đệ lại giống Kim Đồng, hai người chính là một đôi thiên tác địa hợp, chỉ mong sư muội suốt đời hạnh phúc, ta đây cũng mãn nguyện rồi!

Chàng nói xong bất giác rơi lệ, không biết là mừng hay là đau khổ nữa!

Lúc này bỗng nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Hoàng Y Thiếu Nữ:

- Đường tỷ tỷ, giếng bên tiểu muội đây chính là giếng khô lúc này đã bắt đầu có nước!

Đường Hiểu Văn cũng kinh ngạc không kém thốt lên:

- Giếng bên này mực nước cũng đã dâng lên cao rồi.

Đám người võ lâm lúc này chen lấn nhau để phóng về phía hai cái giếng.

Bỗng nhiên “bung!” một tiếng, nơi giếng của Hoàng Y Thiếu nữ đang đứng, dưới ánh trăng chiếu xuống lúc này đỏ rực lên, dưới mặt nước bỗng lộ lên một con rồng nhỏ màu đỏ, con rồng này dài độ bốn thước, bên thân có hai cánh, đang nhắm hướng mặt trăng bốc mình lên, bỗng một lão hòa thượng mình mặc tăng bào sử dụng thân pháp Nhất Hạc Xung Thiên bốc người lên cao, nhanh nhẹn tuyệt luân chộp lấy Đà Long.

- Xích Mi hòa thượng người dám...

Đám người xung quanh hét lên một tiếng, nhất tề xông lên vây chặt lấy lão, nhưng Xích Mi hòa thượng lúc này đã chộp được Đà Long.

- Bà Bà, lão hòa thượng kia đã dám cướp Đà Long của ta, mau đánh lão cho ta!

Thanh âm nùng nịu của Hoàng Y Thiếu nữ chưa dứt thì Kim Diện Bà Bà xuất lãnh tứ đại hộ pháp cùng với Xuân, Hạ, Thu, Đông bốn tỷ nữ đã xông lên vây chặt lấy lão.

Kim Diện Bà Bà tức giận vũ động quái tượng đầu rồng trong tay, tiếng tượng rít lên trong gió quạt xuống đầu Xích Mi Hòa Thượng.

Tứ Đại Hộ Pháp và bốn thiếu nữ áo xanh cũng tức giận không kém, phối hợp với thế công của Kim Diện Bà Bà cùng xuất thủ về phía Xích Mi hòa thượng.

Ngũ Tà Ôn Thần và Trại Vô Thường cũng nóng ruột, sợ Xích Mi hòa thượng giết mất Đà Long, bốn người cũng nhảy vào vòng chiến.

Xích Mi Hòa Thượng tuy công lực cao tuyệt nhưng làm sao có thể chống được bấy nhiêu cao thủ như vậy, năm lần bảy lượt muốn thoát đi, nhưng vẫn không sao làm được, lão nghĩ thầm.

- Ta trở thành mục tiêu của quần hùng cũng bởi con Đà Long này, không bằng tạm vứt nó đi, sau đó sẽ tính. Nếu như không dừng nói là Đà Long Đằm mà ngay đến tính mạng cũng khó bảo tồn.

Lão nghĩ xong nhắm mắt Ngũ Tà Ôn Thần liệng tới.

Ngũ Tà Ôn Thần vội đưa tay chụp lấy tướng được hồng vận soi chiếu, vui mừng tột độ, đang muốn thoát đi lại bị quần hùng vây chặt lấy.

- Tiền huynh mau giúp tiểu đệ đối phó với kẻ địch, sau này báu vật sẽ chia đôi!

Trại Vô Thường lên tiếng đáp:

- Tốt!

Liên đầu lưng lại với gã, chống lại cái thế công của quần hùng.

Mục tiêu của quần hùng chỉ là Đà Long, lên khi Đà Long lọt vào tay Ngũ Tà Ôn Thần, đã liên lập tức bị vây chặt.

Toàn là cao thủ nên những chiêu thức xuất ra đều thí mạng, đừng nói là Ngũ Tà Ôn Thần đến Thập Tà Ôn Thần cũng khó mà đỡ được!

Chỉ thấy gã mặt đầy mồ hôi, hơi thở gấp gáp, bộ pháp rối loạn!

Lại qua năm chiêu, Trại Vô Thường thấy Ngũ Tà Ôn Thần khó giữ được thân liền lên tiếng:

- Phùng huynh mau vứt đồ xui xẻo đó đi rồi sẽ tính.

Ngũ Tà Ôn Thần tuy tiếc đứt ruột nhưng vẫn không dám giữ lâu bên thân, vội ném Đà Long lên không.

Quần hùng thấy thế, kẻ nào cũng tranh nhau phi thân lên, nhắm cái bóng đỏ chụp tới.

Kim Diện Bà Bà nhanh hơn một bước, đã chụp được Đà Long. Thân hình vừa đáp xuống đất chưa vững, đã bị Xích Mi hòa thượng, Côn Lôn nhị Lão, Ngũ Tà Ôn Thần và Trại Vô Thường liên thủ tấn công.

Đám người Đông Hải thấy bà bà bị khốn vội nhảy vào vòng chiến ra tay trợ giúp, giao đầu thí mạng.

Phong Tăng và Xà Đạo đến hơi muộn, không biết Diệu Thường Đạo Cô với Đường Hiểu Văn và Hoàng y Thiếu Nữ đã an bài như thế nào mà bây giờ Đà Long lại nằm trong tay Kim Diện Bà Bà.

Sợ rằng quần hùng chống đỡ không nổi, bị mục cướp đi thì khó mà chữa được bệnh của Đường Hiểu Văn.

Hai lão nghĩ đến đây đang định xông tới trợ giúp.

Hoàng y thiếu nữ thấy bao nhiêu người đang vây Kim Diện Bà Bà tức giận lên tiếng:

- Các người mau rời khỏi đây, không được cướp giật Đà Long của ta, nếu như không ta hạ sát thủ đó.

Diệu Thường Đạo Cô và Lão Hóa Tử đang đứng ngoài lược trận, nghe thấy Hoàng y thiếu nữ trong lúc tức giận buột ra câu nói đầy vẻ ngậy thơ, cũng không nhịn cười được:

- Quận chúa mau tiếp lấy Đà Long.

Kim Diện Bà Bà đang vận toàn lực giao đầu đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy Hoàng y thiếu nữ đang được rảnh tay, muốn giao Đà Long cho nàng, để nàng dễ bề thoát đi.

Mụ nói xong nhắm ra ngoài liệng một cái.

Đang lúc này, trên một thân cây lớn cách đó không xa, bỗng một cái bóng đen lướt ra, mặt trùm kín vải đen, nhanh như điện xẹt, chụp lấy con Đà Long đang lơ lửng trên không, thân chưa chạm đất đã lộn mình lướt đi, chớp mắt đã mất dạng.

Những người có mặt xung quanh đó có kẻ chưa kịp nhìn rõ thân pháp của người vừa rồi đứng sững trên mặt đất, không biết phải làm thế nào.

Phong Tăng quả là có kiến thức sâu rộng, thoát nhìn đã nhận ra, lão lẩm bẩm:

- Lẽ nào đây lại là Tiềm Long Cửu Đẳng khinh công tuyệt thế trong pho Tiểu Thiên Lục?

Lão nghĩ xong, vạch đám người trước mặt phóng mình đuổi theo cái bóng vừa rồi.

Xã Đạo vừa nghe thấy những lời lúc nãy của Phong Tăng, liền cất tiếng hét lớn:

- Ta nhận ra rồi, thì ra là tên giết sư nghịch đồ, tên hái hoa dâm tặc, tên trộm sách, cướp cô nương nhà người ta...

Lão hét xong chợt nhớ ra Đường Hiểu Văn đang ở bên cạnh mình lập tức chữa lại:

- À không, cô nương nhà người ta trở về rồi... Ta coi người còn chạy đi đâu!

Lão dứt lời búng người nhanh như luồng điện phóng theo Phong Tăng.

Những kẻ đứng xung quanh đó, chưa kịp hiểu ra lão ám chỉ ai?

Phong Tăng chợt tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Tên súc sinh này lấy được Tiểu Thiên Lục không lâu, lẽ nào công lực lại tăng triển nhanh như vậy.

Lão không sao giải thích được, đành phải tiếp tục truy đuổi, quần hùng cũng nhất tề phóng theo.

Xã đạo suy đoán quả không sai, người vừa thi triển Tiềm Long Cửu Đẳng Thần Công cướp lấy Đà Long ở trên không chẳng ai xa lại chính là Tần Lâm Phong.

Vốn là Tần Lâm Phong núp trong lùm cây gần đó, thấy quần hùng điên cuồng tranh đoạt Đà Long, nóng lòng như lửa đốt.

Chàng vừa quan sát tình hình vừa suy nghĩ:

- Đà Long có đến được tay cũng không thoát khỏi sự truy sát của quần hùng.

Chàng nghĩ xong chợt nhớ đến cuốn Tiểu Thiên Lục, liền nghĩ nó có thể giúp mình giải quyết được tình cảnh trước mắt chàng thò tay vào ngực móc ra cuốn Tiểu Thiên Lục, thuận tay giở ra xem...

Lật đến chương thứ mười ba, thấy trong đó có viết bí quyết luyện tập khinh công thượng thừa tên là Long Đẳng Hồ Động.

Dưới ánh trăng chàng xem xét kỹ lưỡng một lượt, bất chợt phát hiện ra chiêu cuối cùng chính là Tiềm Long Cửu Đẳng Thần Công rất thích hợp với tình cảnh trước mắt hiện nay nếu đem ra dùng, chàng bất giác sung sướng, gạt bỏ tạp niệm chuyên tâm nghiên cứu.

Một loáng sau, Tần Lâm Phong đã thuộc lòng bí quyết của Tiềm Long Cửu Đẳng, vui mừng đã thuộc lòng bí quyết của chiêu liên dưới...

Chính lúc này Kim Diện Bà Bà đang ném Đà Long về phía Hoàng Y Thiếu nữ.

Tần Lâm Phong trong tình thế cấp bách vội lấy miếng vải đen bịt mắt, nhắm chỗ Đà Long thi triển Tiềm Long Cửu Đẳng.

Không ngờ vừa mới thi triển đã kỳ diệu như vậy, bởi vì hỏa hầu chưa đủ nên cũng chưa đạt đến cảnh giới của thượng thừa khinh công.

Nguyên nhân tốc học tốc hành này cũng bởi chàng được ăn một viên Hỏa Long Cơ Nguyên Hoàn của Hồi Xuân Thủ, nếu như không, vị tất đã được như vậy!

Chàng sau khi đoạt được Đà Long không dám đưa ngay cho sư muội, sợ nàng sẽ trở thành mục tiêu của quần hùng, có hại cho nàng nên mới lập tức phóng đi, kiếm chỗ cất lấy gan của Đà Long rồi sẽ tìm cách đưa cho nàng để trị thương.

Hoàng Y Thiếu Nữ lộ vẻ không vui, thúc giục Kim Diện Bà Bà tức khắc truy đuổi, rồi cùng với Đường Hiểu Văn phóng vút theo sau, được một lúc, nàng chợt ngừng buồn, quay lại hỏi:

- Đường tử tử, những lời vừa rồi của Xã Đạo, khiến người nghe thật khó chịu, xem ra, hình như là đã phát giác được tung tích của kẻ cướp Đà Long?

- Hẳn chính là sư huynh của muội.

- Đường tử tử có mấy vị sư huynh?

- Hai vị.

- Người vừa rồi ở bên giếng uyên ương nói chuyện với tử tử là...

- Nhị sư huynh của muội, tên gọi là Khưu Tuấn Nhân.

- Như vậy có phải người cướp Đà Long đi chính là đại sư huynh hay không!

- Hừ!

Đường Hiểu Văn chau mày tức giận không đáp.

Hoàng y thiếu nữ lúc này mới tỉnh ngộ liền nói:

- Đường tử tử, muội biết tại sao chàng lại cướp Đà Long.

- Không phải là để thỏa mãn lòng tham của hủn hay sao?

- Không! Chính là vì tử tử.

- Ta không tin!

Hoàng Y Thiếu Nữ nắm lấy tay Đường Hiểu Văn vừa kéo đi vừa mở miệng nói:

- Chúng ta hãy trở về Ma Cô Trì.

- Tại sao không truy đuổi nữa?

- Nếu như muội đoán không lầm, chàng sau khi lấy được gan Đà Long nhất định sẽ trở lại tìm tử tử.

Nói xong không để cho Đường Hiểu Văn kịp trả lời vội kéo nàng đi.

Đường Hiểu Văn âm thầm quan sát thân pháp của hoàng y thiếu nữ, không tránh khỏi thán phục!

Chỉ thấy nàng bình thản lướt đi, nhưng tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn cảm thấy thân mình như đang vùn giá vũ.

Không bao lâu hai người đã trở về đến Ma Cô Trì, tới nơi họ lập tức định thân, Hoàng Y Thiếu nữ đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, không thấy có hiện tượng gì lạ, quay đầu lại nói với bốn thiếu nữ đi cùng với mình:

- Các người tạm thời ẩn thân để đợi Tần công tử giá lâm, nhớ đừng để người ngoài vào đây.

Bốn thiếu nữ tuân lệnh, chia nhau đi tìm chỗ ẩn nấp.

11. Chương 11: Bến Thần Đăng Nhai

Đường Hiểu Văn lúc này chớp mắt, hỏi:

- Hoàng y tử tử, tử tử xem hủn có đến hay không?

Hoàng Y Thiếu nữ đáp:

- Nhất định sẽ đến, muội cảm thấy chàng rất quan tâm đến tử tử, còn hơn cả tánh mạng của mình!

Đường Hiểu Văn nghe xong trề môi đáp:

- Ai mà thèm, hơn nữa Đà Long Đằm là vật mà tỷ tỷ đang cần. Nói đến đây nàng lẩm bẩm:
- Nếu hần không đến thì thôi, nhược bằng có đến, muội sẽ thí mạng với hần. Hoàng Y Thiếu nữ lắc đầu nói:
- Đường tỷ tỷ, thật ra nếu luận về công lực thì tỷ không bì được chàng.

- Đánh không lại cũng phải đánh, có như vậy cha muội chết mới nhắm mắt được. Đường Hiểu Văn vừa nhắc đến cha, hai dòng lệ tuôn xuống như mưa.

Hoàng Y Thiếu nữ vội lên tiếng khuyên nhủ:

- Đường tỷ tỷ đừng quá thương tâm, theo muội thấy Tần Lâm Phong không phải hạng người như thế đâu, có lẽ là trúng kế của gian tặc...

Dứt lời nàng chợt đưa tay chỉ những tia sáng lấp lánh ở bên kia, bất giác buột miệng hỏi:

- Đường tỷ tỷ đó là đâu?

Đường Hiểu Văn thấy nàng ngây thơ như vậy, không nỡ từ chối, đành nén đau khổ lên tiếng:

- Đó là một nơi nổi tiếng ở dãy núi Thanh Thành này, tên gọi là Thần Đăng Nhai.
- Đường tỷ tỷ, chúng ta mau qua bên đó xem đi.

Hoàng Y Thiếu nữ tính nét ngây thơ vẫn chưa hết, không đợi Đường Hiểu Văn kịp mở miệng, liền kéo nàng đi.

Hai người đến bên Thần Đăng Nhai, thấy phong cảnh trước mặt tĩnh mịch hoang vu rợn người.

Chỉ thấy một vực sâu thăm thẳm, từng đám khói mù từ dưới chân cốc, xông lên, xung quanh gió lạnh gào thét ghê rợn...

Hoàng Y Thiếu nữ mở miệng hỏi liên tục:

- Đường tỷ tỷ, cái tên Thần Đăng Nhai này có phải cũng là do những quang thể phát ra hay không?
- Phải đó?
- Những quang thể này do những vật gì tạo thành?
- Đó cũng chính là nhả hiệu của Thần Đăng Nhai này!

Hoàng Y Thiếu nữ thấy trong giọng nói của nàng có vẻ thần bí, tính hiếu kỳ nổi lên, thúc giục Đường Hiểu Văn mau kể ra bí mật của Thần Đăng Nhai.

Hai người đến bên một tảng đá xanh ngồi xuống. Đường Hiểu Văn lúc này đưa tay chỉ lên những đám mây quần vũ trên bầu trời rồi lên tiếng:

- Tương truyền lúc vũ trụ ra đời, thì đã có ngọn núi này rồi, nhưng lúc đó không kêu là Thần Nhai...
- Vậy chớ kêu là gì?

Đường Hiểu Văn khẽ đập vào tay của Hoàng Y Thiếu nữ cao giọng nói:

- Rõ gốc, đó là chuyện của vạn vạn năm trước, muội làm sao biết được. Hoàng Y Thiếu nữ bật cười nói:
- Được! Muội sẽ không ngắt lời nữa, xin tỷ tỷ kể tiếp đi. Đường Hiểu Văn chậm chậm kể:

- Ngọn núi này vô cùng hiểm trở, vách núi dựng đứng, quanh năm mây phủ, là một nơi tuyệt lộ, lúc đó có những dã thú thân hình cực kỳ lớn, do trượt chân té xuống đây nhiều không kể xiết, ngày qua ngày, xác người và dã thú mỗi lúc một nhiều, xương cốt ở dưới cốc không biết vì sao mà phát ra ánh sáng, xa xa nhìn thấy, như muôn vạn ánh đèn...

Hoàng Y Thiếu nữ đột nhiên hỏi một câu băng quơ:

- Đường tỷ tỷ nếu Tần công tử đến mà không gặp tỷ ở đó thì sao?

Đường Hiểu Văn đang nói đến chỗ cao hứng lại bị nàng ngắt lời, giận dỗi nói:

- Cui kìa, nơi đây cách Ma Cô Trì không xa lắm có đến sao lại không nhìn thấy... người ta đang ngồi nói lại bị muội ngắt lời không nói nữa!

- Đường tỷ tỷ xin đừng giận, cứ kể tiếp đi, tại muội không ngoan, để muội tự đánh mình là được rồi!

Hoàng Y Thiếu nữ nói xong đưa ngọc thủ lên tát nhẹ vào hai má của mình. Đường Hiểu Văn phì cười nói:

- Ái chà, nếu mà người yêu của muội nhìn thấy, chắc chắn là phải đau khổ mà chết!

- Xí! Đường tỷ tỷ xấu quá đi chọc ghẹo người ta hoài!

Hoàng Y Thiếu Nữ bị Đường Hiểu Văn chọc ghẹo mặt đỏ bừng, xấu hổ giơ tay đánh bùm bụp trên lưng của nàng.

Đường Hiểu Văn bị nàng đánh, bật cười nói:

- Đừng đánh nữa... Nếu như không muội không kể tiếp đó!

Hoàng Y Thiếu Nữ sợ nàng làm thiệt vội buông tay lên tiếng thúc giục.

- Lúc này muội nói đến đâu rồi!

Đường Hiểu Văn nói đến đây hơi suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Những đốm sáng lập lòe đó giống như đom đóm, cho nên mới kêu núi này là Thần Đăng Nhai, cũng chính là do những ngọn đèn thần đó tạo nên!

- Thì ra là như vậy.

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong đứng bật dậy rồi tiếp:

- Đường tỷ tỷ, có lẽ giờ này Tần công tử đã đến, chúng ta mau trở lại Ma Cô Trì xem sao...

- Không đáng để cô nương lo lắng, tại hạ đã đến từ lâu rồi!

Hoàng y cô nương vừa nói đưa tay kéo Đường Hiểu Văn đứng dậy, đang định trở lại Ma Cô Trì bất chợt nghe thấy thanh âm của nam nhân vội quay đầu lại nhìn...

Chỉ thấy cách khoảng ba trượng, có một người mặt bịt vải đen kín mặt, đứng sững trên mặt đất, nơi góc miếng vải bịt mặt lộ ra hai luồng nhơn tuyến lạnh lẽo về phía mình.

Hoàng Y Thiếu Nữ quay lại nói với Đường Hiểu Văn:

- Muội đoán không sai chàng nhất định sẽ trở lại!

- Ai mà cần hửn.

Đường Hiểu Văn mặt phần lộ vẻ tức giận, quay mặt về phía gã bịt mặt hét lớn:

- Tần Lâm Phong, ngươi mau giao Đồ Long Đám cho vị cô nương đây, rồi bốn cô nương sẽ tính chuyện với ngươi.

Nói xong ngọc thủ, vòng ra sau lưng “xoạt” một tiếng tay nàng đã cầm chắc thanh bảo kiếm.

Gã bịt mặt cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Báu vật trời cho, kẻ nào có phúc thì được hưởng, sao lại phải giao cho ả! Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Tần công tử, ta biết thịnh tình của công tử đối với Đường tỷ tỷ đây, nhưng mà gia mẫu...

- Câm miệng!

Gã bịt mặt quát lên ngắt lời Hoàng Y Thiếu Nữ, giọng lộ vẻ tức giận:

- Nàng đã năm lần bảy lượt cùng với người Phong Tăng truy sát ta, đã là tuyệt tình, tuyệt nghĩa ta sao có thể tiếp tục yêu nàng được, báo cho ngươi biết Đồ Long Đám không thể giao cho nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ nén giận hỏi tiếp:

- Vậy những lời nói trong Thiên Sư Động chàng có còn nhớ không?

- Hoang đường, ta nào có đến Thiên Sư Động...

Gã bịt mắt nói đến đây biết đã lỡ lời nên chữa lại:

- À! Lúc đó chỉ là ta nói bừa mà thôi.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy hắn nói năng lộn xộn, trong lòng đã hiểu được phần nào, nhếch mép cười hỏi:

- Vậy Đà Long đâu?

Gã bịt mắt lạnh lùng đáp:

- Ta hỏi đâu là thân của Đà Long?

- Thân nó vô dụng bị ta vứt xuống núi rồi.

Đường Hiểu Văn đứng ở bên cạnh phẫn nộ, nhíu mày cầm hận tay nắm chặt bảo kiếm miệng quát lớn:

- Tên hung đồ ác hơn cầm thú, coi chiêu của bốn cô nương đây.

Nàng vũ động bảo kiếm, vô số ánh bạc bắn ra, nhắm phía gã phóng tới. Hoàng Y Thiếu Nữ vội đưa tay ngăn lại ôn tồn nói:

- Đường tỷ tỷ, hãy bớt giận để muội hỏi gã mấy câu cái đã. Nàng nói xong đưa mắt về gã bịt mắt cướp lời:

- Tần công tử có phải người nói Đà Long Đảm đã bị người nuốt rồi không?

- Đương nhiên rồi.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhếch mép khinh bỉ nói:

- Ta không tin.

- Làm thế nào người mới tin?

- Nếu như người nói ra màu sắc của Đà Long ta mới tin một nửa. Gã bịt mắt áp úng rồi nghĩ thầm:

- Con nha đầu này, quả lợi hại, Đà Long Đảm có màu sắc gì ta đây cũng không biết được, nhưng vị tất cô nương đã biết, cứ hù nó một phen...

Nghĩ xong hắn cao giọng đáp:

- Màu đỏ.

Hoàng Y Thiếu Nữ cười nói:

- Công tử, người nói sai rồi, Đà Long Đảm là màu xanh. Gã bịt mắt nghe nàng nói như vậy vội lấp liếm:

- Ánh trăng không sáng lắm ta cũng không nhìn rõ được là màu xanh hay màu đỏ, có lẽ người nói đúng!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói tiếp:

- Cái gì mà có lẽ với không lẽ, phải là màu xanh mới đúng!

Nói đến đây nàng nhẹ lướt đến phía trước bảy thước, rồi tiếp:

- Công tử, ta không tin với công lực người dưới ánh trăng sáng như vậy lại không phân biệt được xanh hay đỏ, ta không tin.

- Vì sao?

- Bởi vì Đà Long là do Tần công tử lấy đi, không phải là người.

Gã bịt mắt nghe xong thất kinh thối lui ba bước, không biết làm sao trả lời. Hoàng Y Thiếu Nữ lại tiếp:

- Người tuy đã thay đổi giọng nói, nhưng vẫn nhận ra người không phải vị công tử đầy lòng nghĩa hiệp kia.

Gã bịt mắt tức giận quát:

- Ta không phải Tần Lâm Phong thì là ai!

- Chỉ khi lột được miếng vải trên mặt người mới biết được.

Hoàng Y Thiếu Nữ dứt lời, ngọc thủ giơ lên, nhanh như điện xẹt nhắm miếng vải đeo trên mặt gã chụp tới. Gã bịt mặt đã có đề phòng từ trước, nếu như không sao có thể tránh khỏi tuyệt chiêu của nàng, dù vậy vẫn phải thối lui năm bước.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhếch mép cười nói:

- Không thanh âm của người không giống Tần công tử, mà ngay cả chiêu pháp tránh né Tiên Vươn Trích Quân vừa rồi của ta, nếu đem so sánh với Tần công tử cũng còn kém xa!

Đường Hiểu Văn vội tiến lên trước xen vào hỏi:

- Người rốt cuộc là ai? Nói mau!

Gã bịt mặt cất tiếng cười khà khà lạnh lẽo đáp:

- Ta là sư huynh của người, Tần Lâm Phong, hôm nay đến đây là muốn diệt cỏ phải diệt tận gốc!

Nói xong gã đưa tay rút xoạt trường kiếm trên lưng xuống “Vèo, vèo, vèo” đã phóng ra ba kiếm về phía Đường Hiểu Văn.

Đường Hiểu Văn thấy thế kiếm của gã bịt mặt rất uy mãnh nhưng hình như có ý không muốn đả thương mình, gã làm như vậy chỉ cốt yếu để người ta tin là gã muốn giết mình mà thôi nàng nghĩ đến đây cảm thấy không hiểu nổi?

Tuy vậy nàng vẫn rút vội bảo kiếm ra để ứng phó.

Gã bịt mặt sau khi phóng ra ba kiếm hình như không muốn nán lại đây lâu, thân hình lay động, chợt phóng xuống núi.

Hoàng Y Thiếu Nữ như một luồng khói tức tốc lướt ngay đến phía trước gã bịt mặt, chặn mất lối đi của gã, rồi lại nhếch mép cười nói:

- Công tử người hãy lột mặt nạ xuống, để chúng ta được thấy mặt thật của người, có như vậy mới đi được.

Gã bịt mặt bị thân pháp huyền diệu của Hoàng Y Thiếu Nữ làm thất kinh, liền đáp:

- Cô nương tại với người không thù không oán, sao người lại năm lần bảy lượt ép buộc ta, nếu cứ như vậy đừng trách ta vô lễ!

- Vô lễ rồi sao!

Gã bịt mặt bị Hoàng Y Thiếu Nữ chọc ghẹo tức giận quát lớn:

- Để ta rạch vài đường trên mặt của người rồi người sẽ biết!

Đang lúc này bỗng có bốn bóng người từ phía Ma Cô Trì phóng lại, đám người này vừa đến đã quát lớn rằng:

- Kẻ nào dám vô lễ với Quận Chúa nhà ta!

Vừa dứt lời trên bãi cỏ đã xuất hiện thêm bốn thiếu nữ áo xanh chính là Xuân, Hạ, Thu, Đông nữ tì của Hoàng Y Thiếu Nữ.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này lên tiếng:

- Bốn con nha đầu đáng chết này, sao giờ này mới đến, người ta đang muốn rạch mặt ta đó!

- Gã dám!

Thiếu nữ áo xanh dứt lời, đưa mắt ra hiệu với ba thiếu nữ áo xanh đứng bên cạnh cùng xông lên bao vây gã bịt mặt, Xuân nhi lên tiếng nói:

- Cái tên cuồng đồ! Người không ra người quỷ không ra quỷ này sao đáng để Quận Chúa nhà ta phải bắn tay, muốn đánh cứ việc đánh với bốn chúng ta đây!

Gã bịt mặt cất tiếng cười lạnh lẽo:

- Bốn con nha đầu này không biết trời cao đất dày là gì, để ta cho các người ném mùi tai hại!

Gã dứt lời giơ trường kiếm lên thủ thế, miệng rống lên:

- Các người cùng lên một lượt đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh xen vào:

- Bốn người nghe thấy chưa, người đó đang kêu các người đó!

- Quận Chúa, người nói coi bọn tiện nhân phải làm thế nào để trừ khử tên cuồng đồ này?

- Cứ việc lột miếng vải đen kia xuống rồi sẽ tính!

Bốn thiếu nữ áo xanh dứt lời, triển khai chiêu thức rồi cùng xông về phía gã bịt mặt.

Gã bịt mặt thấy bốn nàng thân thủ lanh lợi, không dám khinh địch, liền vũ động trường kiếm trong tay ánh kiếm bạc bắn ra như bóng tuyết, hướng về phía bốn thiếu nữ áo xanh.

Đang lúc này bỗng nghe thấy thanh âm của Xã Đạo:

- Cái tên sát sư nghịch đồ, hái hoa dâm tặc, trộm sách cướp Đà Long Đả kia, lão phu phải đuổi theo người mấy giờ, thế mà người lại trốn ở đây ăn hiếp đám nhóc này, Xã Đạo ta hôm nay phải tính sổ với người.

Gã bịt mặt nghe thấy tiếng của Xã Đạo chiếu ra quần hùng truy đuổi người cướp Đà Long Đả đã trở về, tự nghĩ:

- Với sáu con yêu nữ trước mặt đã không phải là đối thủ, nay lại thêm Thần Châu Tam Tuyệt.

Gã nghĩ xong trong lòng thất kinh, nhắm Thu nhi đâm bảy một kiếm, rồi quay người bỏ chạy.

Gã trong lúc sợ hãi nào bay biết nơi mình đang phóng đi lại là tuyệt cốc Thần Đăng Nhai, bất chợt thấy dưới chân hụt hẫng, kinh sợ rợn tóc gáy!

Nhưng gã biến thế cũng thần tốc không kém, lập tức dùng Thiên Cân Trụ đáp người xuống bám vào vách núi, buột miệng kêu lên một tiếng “nguy hiểm thật” rồi định phóng trở lại miệng cốc.

- Bỏ mặt lạ xuống cho ta!

Gã bịt mặt vừa mới lay động thân pháp, đã thấy Hoàng Y Thiếu Nữ như một luồng khói lướt đến trước mặt, gã chưa kịp lên tiếng thì miếng vải bịt mặt đã nằm gọn trong tay nàng.

Gã bịt mặt buột miệng thốt lên:

- Không xong rồi!

Bản năng tự vệ khiến gã bật người ra sau nhưng không ngờ dưới chân mình là vực thẳm, lại cảm thấy trên mặt mát lạnh, biết miếng vải đã bị nàng cướp lấy, thân hình như cánh diều đứt dây, rơi tọt xuống cốc.

Hoàng Y Thiếu Nữ tay nắm miếng vải đen của gã bịt mặt, lộ vẻ nuối tiếc nhìn xuống cốc nói:

- Công tử, nếu vừa rồi người vận dụng Tiềm Long Cửu Đẳng Thần Công thì đâu có kết cục như vậy!

- Nha đầu kia nghe lời người nói hình như hẳn không phải là tên đã cướp Đà Long Đả? Hoàng Y Thiếu Nữ vội vàng quay đầu nhìn lại...

Chỉ thấy một lão đạo sĩ cao lớn đứng cách mình không xa, nhận ra đây là Nhị Tuyệt Xá Đạo, danh chấn giang hồ.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội quay người bước đến trước mặt lão khom lưng hành lễ nói:

- Dạ phải, theo văn bối hẳn không phải là Tần công tử. Xã Đạo truy tiếp:

- Vậy chứ hần là ai?

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy lão ta truy vấn như vậy tức khí đáp:

- Ta làm sao biết được.

- Người không phải đã lấy được miếng vải bịt mắt của hần rồi hay sao?

- Nhưng lúc rớt xuống cốc hần đã dùng tay che kín tay che kín cả mặt.

- Tại sao gã phải dùng tay để che mặt?

- Có lẽ là sợ người ta nhìn thấy mặt thật của gã!

- Vậy sao gã lại phải hóa thân thành tên súc sanh kia...

Hoàng Y Thiếu Nữ bị lão truy vấn liên tục, phẩy tay tức giận nói:

- Gã bịt mắt hóa thân thành Tần Lãm Phong, ngoài việc hù dọa Đường tỷ tỷ, có lẽ còn định giá họa Tần công tử nữa!

- Có lẽ cũng có chút đạo lý!

Xã Đạo nghe xong đưa tay gãi đầu, đi tới đi lui, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Bịt mắt... giá họa! Ai da nhức đầu quá, đạo gia ta càng nghĩ lại càng không hiểu.

- Người nếu như hiểu thì không phải là Xã Đạo!

Thanh âm vừa dứt trước mặt mọi người bỗng xuất hiện một lão ăn mày toàn thân dơ dáy.

- Xú hóa tử, người nếu cười hần là khùng, Phong Tử ta hôm nay cũng phải đấu với người một trận!

Chỉ nghe tiếng y phục hơi lay động trong gió, trước mặt mọi người lại xuất hiện thêm một vị đứng đầu Thần Châu Tam Tuyệt chính là Phong Tăng.

Phong Tăng đưa tay chỉ Lão Hóa Tử tức giận quát:

- Ta hỏi người, lúc này ta cùng Xã Đạo cố sức truy đuổi tên súc sanh đó, người tại xoa chỉ đứng nhìn? Nếu Thần Châu Tam Tuyệt chúng ta liên thủ, sao gã có thể chạy thoát được!

- Đúng! Phong tử người không nhắc, Xã Đạo ta chút nữa thì quên...

- Câm miệng!

Lão Hóa Tử ngắt lời Xã Đạo, tóc tai dựng ngược tức giận quát lớn:

- Các người một tên thì khùng, một tên thì điên, có thể làm được việc gì, Lão Hóa Tử ta không hề đồ như các người đâu!

Xã Đạo trợn mắt tiến lên hai bước quát lớn hỏi:

- Tên súc sinh tội ác tày trời, lẽ nào chúng ta lại bỏ qua!

- Hần có chỗ nào ác?

- Sát sư nghịch đồ, hái hoa dâm tặc, trộm sách, cướp cô nương nhà người ta, cướp Đà Long...

- Câm miệng! Cướp Đà Long là do hần có nỗi khổ riêng, những việc khác không phải là do hần làm!

Phong Tăng đứng bên cạnh xen vào hỏi:

- Người tại sao lại bênh vực cho hần?

- Bởi vì ta không điên cũng không khùng, không giống các người không phân biệt được đen trắng.

Xã Đạo rít lên giận dữ quát lớn:

- Người sao lại bênh vực cho hần, có phải là hần đã tặng Đà Long cho người? Lão Hòa tử tức giận đáp:

- Hoang đường! Hóa tử ta hôm nay báo cho các người biết, nếu sau này các người vẫn tiếp tục truy sát xú tiểu tử, hóa tử ta sẽ vứt bỏ danh hiệu, cho các người trở thành Thần Châu Nhị Tuyệt.

- Đạo gia ta và Phong tử sợ người chắc!

- Không những thế, hóa tử ta quyết phải giúp bằng được hần, ta với các người từ nay về sau gặp nhau ở đâu giải quyết ở đó.

- Bây giờ đã gặp rồi, chúng ta cũng nên giải quyết đi thôi!

Xã Đạo dứt lời hữu chưởng giơ lên, đã quét ra một chưởng về phía Lão Hóa Tử.

Lão Hóa Tử thấy Xã Đạo xuất chưởng để tiếp tục, bỗng nghe thanh âm nhẹ nhàng vang lên bên tai:

- Ba vị Tiền bối không nên vì chuyện của vân bối mà sinh ra mất hòa khí.

Thanh âm chưa dứt, trước mặt mọi người đã xuất hiện một thiếu niên xấu xí, chính là Tần Lâm Phong lúc này đã lấy đi tấm vải đen bịt mặt.

Đường Hiểu Văn trông thấy chàng lửa giận bốc lên, mặt lộ sát khí không nói nửa lời giơ bảo kiếm lên, phóng về phía trước đâm đến chỗ chàng.

Lão Hóa Tử tả thủ giơ lên khẽ phát một cái, đẩy bật thế kiếm của Đường Hiểu Văn rồi lên tiếng:

- Nha đầu, người nếu học theo hai tên hồ đồ kia, hóa tử thúc thúc sẽ giận người đó! Đường Hiểu Văn thấy vậy liền nói:

- Hóa tử thúc thúc, lẽ nào người lại nhẫn tâm để cha của Văn nhi ôm hận dưới cửu tuyền!

- Ai nói! Hóa tử này cũng đau lòng như người, nhưng không thể hồ đồ được!

Hoàng Y Thiếu Nữ nhẹ nhàng bước đến chỗ Đường Hiểu Văn cất tiếng khuyên giải.

Tần Lâm Phong trầm tư thở dài một tiếng, đưa tay vào trong bọc, móc ra một vật màu xanh biếc, hình giống trứng chim đưa đến trước mặt Đường Hiểu Văn run run nói:

- Sư muội đây là Đà Long Đả, xin sư muội cất lấy. Đường Hiểu Văn trợn mắt tức khí quát:

- Ai cần người quan tâm, mau đưa cho hoàng y tỷ tỷ đi!

- Sư muội, huynh!

- Ai là sư muội, đi mau đưa cho Hoàng Y tỷ tỷ, nghe rõ chưa?

Tần Lâm Phong biết sư muội hận mình thấu xương, nhất định sẽ không nhận Đà Long Đả, chàng bèn hướng về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Sư muội quyết không nhận, xin cô nương lượng thứ cho tội mạo phạm vừa rồi, vật này xin hoàn lại cố chủ, mong cô nương nhận cho.

Hoàng Y Thiếu Nữ mất phượng khê chớp, thấy chàng thành tâm, không tiện từ chối, liền đưa tay tiếp lấy, miệng nở nụ cười nói:

- Đa tạ công tử!

- Bất tất phải khách khí!

Tần Lâm Phong nói xong, mặt hướng về phía Phong Tăng quỳ xuống đất nói:

- Phong bá bá gần đây chắc vẫn khỏe Phong nhi xin thỉnh an bá bá. Phong Tăng hừ một tiếng đáp:

- Trừ việc kia tức chết vì người, những cái khác đều tốt cả.

- Phong nhi bị oan mà!

Đường Hiểu Văn thấy chàng mở miệng nói tiếng oan ức, giơ bảo kiếm lên định chém về phía chàng, nhưng bị Hoàng Y Thiếu Nữ giơ tay ngăn lại, rồi nói:

- Đường tỷ tỷ, Tần công tử có lẽ bị oan, đừng hồ đồ như vậy. Nàng dứt lời bỗng nghe tiếng Phong Tăng quát lớn:

- Người vẫn còn kêu ca oan hử, đồ giết người!

Lão dứt lời đưa chưởng lên “vù” một tiếng vỗ xuống Thiên Linh Cái của chàng. Lão Hóa Tử vội đưa chưởng ra đỡ, hai ngọn chưởng chạm nhau, một tiếng khô cốc vang lên.

Lão Hóa Tử lúc này tức giận quát hỏi:

- Phong Tăng ngươi vẫn còn mê muội hử? Phong Tăng mặt lộ vẻ tức giận hỏi lại:

- Xú Hóa tử, ngươi quyết định bênh vực cho tên súc sinh?

- Nếu như ngươi vẫn còn hồ đồ như vậy, hóa tử ta nhất định phải bênh vực cho hắn.

- Vậy để ta giết luôn ngươi!

- Được!

Lão Hóa Tử đã tức giận cực điểm, đưa tay kéo Tần Lâm Phong đang quỳ dưới đất dậy nói:

- Xú Tiểu tử, không nên tranh luận với lũ hồ đồ này, để ta tìm được hung thủ rồi sẽ nói, chúng ta đi!

Lão nói xong đang định kéo Tần Lâm Phong đi, Xã Đạo vội nhảy ra chặn ngay trước mặt quát:

- Đi? Đạo gia ta để các ngươi đi dễ vậy sao?

- Hóa tử ta nói đi là phải đi cho bằng được... Lão chưa dứt lời thì song chưởng hoa lên nhắm về phía Xã Đạo đẩy ra một chưởng như nộ hải cuồng sơn.

Xã Đạo thấy chưởng lực uy mãnh vội lách người tránh qua một bên, cất tiếng quát hỏi:

- Xú Hóa tử ngươi nói đánh là đánh thật sao?

- Không lẽ ta đùa với ngươi!

- Mấy cái món võ rắn võ mèo của ngươi lão đạo ta đây đã thuộc lòng như cháo, ta thấy ngươi đừng nên múa may nữa thì hay hơn.

- Lão Hóa Tử ta gần đây có luyện tập được một môn tuyệt nghệ đảm bảo Xã Đạo ngươi không chịu nổi vài chiêu.

- Xã đạo nghe thấy lão nói vậy tưởng thật liền hỏi:

- Đừng khoác lác, mau nói cho Đạo gia ta nghe thử?

12. Chương 12: Tam Tuyệt Giao Đầu

Lão Hóa Tử thấy cá đã cắn câu, đưa tay ra sau lưng rút bình hồ lô xuống, ngửa miệng ực một ngụm lớn, rồi lại móc lên lưng, đưa tay áo lên quệt miệng dính đầy rượu:

- Hóa tử ta gần đây nghiên cứu được một pho chưởng pháp thần diệu vô biên...

- Đừng múa môi nữa, rốt cuộc là chưởng pháp gì mau nói cho ta biết!

- Pho chưởng pháp của Lão Hóa Tử ta chỉ có ba chiêu, tên gọi Đả Cầu Tam Thức.

- Mau nói lên từng chiêu cho đạo gia ta nghe.

- Chiêu thứ nhất tên gọi là Lực Bể Đầu Chó, chiêu thức thứ hai là Móc Mắt Chó, chiêu thức thứ ba là Đánh Gãy Đùi Chó!

- Hoang đường, những cái tên quái đản này có tác dụng gì?
- Tất nhiên là có, ba chiêu này chuyên dùng để đối phó với Xã Đạo người!
- Đạo gia ta không tin.

Hoàng Y Thiếu Nữ và Đường Hiểu Văn thấy Xã Đạo bị người ta trêu chọc, vẫn ngây thơ không biết, không nhận được buột miệng phải cười.

Xã Đạo lúc này mới hiểu ra, nộ khí xuất thiên, mặt đỏ như gấc mở miệng rít lên một tràng quái dị, lớn tiếng thóa mạ:

- Người để mạng lại đây!

Lão dứt lời song chưởng đưa lên, kinh phong cuốn lên ghê rợn, quét về phía Lão Hóa Tử.

Lão Hóa Tử vội bốc cao chín thức, thân hình còn đang lơ lửng trên không, tả thủ bung ra nhắm mạch môn huyết của Xã Đạo bổ xuống, Lão vừa đánh vừa nói:

- Người ném thử chiêu lực Bể Đầu Chó này xem sao.

Xã Đạo lách qua bên trái, tả chưởng đưa lên tiếp chiêu của Lão Hóa Tử, miệng không ngớt thóa mạ:

- Đạo gia ta hôm nay nếu không rút được thịt của người, từ nay sẽ không mang họ Xã nữa!

Hữu chưởng sắp chạm tả chưởng của Xã Đạo vội biến chiêu, nhanh như điện xẹt, chụp xuống tả thủ, hữu thủ co lại, chỉ phong nhắm Kỳ Môn huyết của Lão Hóa Tử bắn ra.

Hai người đều là cao thủ thượng thừa nhất thời giao đấu khiến mặt đất mờ mịt chưởng phong, bụi cát văng tán loạn, những người đứng gần bị chưởng lực dồn ép phải thối lui mấy bước.

Xã Đạo bị Lão Hóa Tử kêu bằng chó tức giận muốn ăn tươi nuốt sống lão, vận hết mượn thành công lực, phát ra toàn những độc chiêu miệng không ngớt rít lên những tiếng quái dị.

Lão Hóa Tử song chưởng lay động liên tục, vừa hóa giải các chiêu thức lại vừa phóng ra thế công, miệng vẫn buông lời chọc ghẹo.

- Người thử đỡ một chiêu, Móc Mắt Chó của ta! Lúc thì Lão lại hét:
- Người thử tiếp chiêu Gãy Đùi Chó này! Xã Đạo bị chọc tức lồng lên như hổ đói.

Xã Đạo tuy tức giận, nhưng nhất thời cũng không chiếm ưu thế. Lão Hóa Tử cũng không chiếm ưu thế bởi vì Lão Hóa Tử cũng là Thần Châu Tam Tuyệt đệ tam nhân.

Nên biết Thần Châu Tam Tuyệt hơn hai mươi năm trước đã từng giao đấu với nhau, sau khi ba ngày đêm giao đấu kết quả Phong Tăng thắng Xã Đạo một chiêu, Xã Đạo hơn Lão Hóa Tử một thức, Lão Hóa Tử lại nhỏ được một sợi tóc trên đầu của Phong Tăng, đem ba người lại so sánh ai cũng thắng một trận thua một trận, cho nên luận về công lực, không ai dám chắc công lực của mình hơn đối phương.

Chớp mắt đã qua mấy mươi chiêu, hai người giao đấu đang đến hồi khốc liệt...

- Dừng tay!

Phong Tăng quát lên, hai người liền ngừng thủ thối lui bảy bước. Phong Tăng hướng về hướng Lão Hóa Tử lớn tiếng nói:

- Xú Hóa tử các người đánh nhau như vậy ba ngày ba đêm vẫn không phân thắng bại, người cố tình bênh vực cho tên súc sinh là có ý gì? Nếu không nói thực, Phong Tăng ta quyết hợp lực cùng Xã Đạo để chế phục người.

Lão Hóa Tử trợn mắt quát:

- Có gì mà phải nói, chỉ cần Lão Hóa Tử ta còn chút hơi thở, quyết không để hai người hiệp đáp Xú Tiểu tử, nếu không phục người cứ việc cùng với Xã Đạo tiến lên một lượt Hóa tử ta nếu có chút nhân mảy quyết không phải Thần Châu Tam Tuyệt.

- Được! Phong Tăng ta hôm nay sẽ cho người thấy lợi hại!

Phong Tăng dứt lời đưa mắt ra hiệu cho Xã Đạo, hai bóng người hoa lên, một tả một hữu xông về phía Lão Hóa Tử.

Lão Hóa Tử thấy hai người bất chấp luật lệ võ lâm, liên thủ tấn công mình, trong lòng thầm kêu khổ, vì lỡ lời dành miễn cưỡng nghênh địch.

Chỉ thấy Lão vận hết mười hai thành công lực, bóng chưởng đập chùng, xẹt qua xẹt lại phủ trùm lấy Phong Tăng và Xã Đạo xuất ra toàn những chiêu chí mạng. Phong Tăng và Xã Đạo cũng vận hết công lực, chưởng phong rít lên trong gió, bao trùm lấy Lão Hóa Tử, muốn Lão phải gục tại trường.

Lão Hóa Tử công lực tuy cao tuyệt, nhưng không cách nào đỡ được hai người liên thủ hợp công.

Qua nửa tuần trà, Lão Hóa Tử dần dần đuối thế, xuất chiêu không được mạnh mẽ và nhanh nhẹn như trước.

Hoàng Y Thiếu Nữ ghé vào tai Đường Hiểu Văn nói:

- Đường tỷ tỷ, Hóa tử thúc thúc sắp thua rồi!

- Hoàng Y tỷ tỷ, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

- Mọi người muốn giúp Hóa tử thúc thúc, tỷ tỷ có giận không?

- Không...

Đường Hiểu Văn chưa dứt lời, Hoàng Y Thiếu Nữ đang muốn xuất thủ nhảy vào trong vòng chiến, bỗng một cái bóng đen hoa lên trước mặt hai người, thân pháp như quỷ mị, lộn vào vòng chiến.

Bóng đen này không cần biết cũng là Tần Lâm Phong đứng một bên quan sát đã lâu, thấy Lão Hóa Tử đang bị khốn, chàng không chịu được đành nhảy vào giúp một tay.

Tần Lâm Phong phóng đến trước mặt ba người, dồn tất cả công lực vào song thủ, song chưởng đưa lên nhắm Phong Tăng và Xã Đạo quét ra một chưởng.

Phong Tăng và Xã Đạo thấy sắp xếp chế phục được Lão Hóa Tử hai người cùng lúc xuất chưởng, lại niệm tình giao hảo của Thần Châu Tam Tuyệt, không nỡ ra tay độc ác, nên lúc đưa chưởng lên đã thu bớt một nửa công lực, lúc này bất chợt thấy ngọn chưởng của Tần Lâm Phong ập đến, vội đưa chưởng lên đỡ.

- Bùng! Bùng! Hai tiếng va chạm của chưởng phong phát ra cùng lúc.

Phong Tăng và Xã Đạo bị sức chưởng chấn động thân người lắc lư không ngớt, trong lòng thất kinh.

Phong Tăng đưa mắt nhìn nhận ra người xuất chưởng chính là Tần Lâm Phong nộ khí quá lớn:

- Súc sinh, người kẻ cũng lớn gan dám tập kích Phong bá bá của người.

- Phong nhi không dám.

- Xú tiểu tử, sự việc đã rành rành trước mắt người còn chối nữa hay không? Lão Hóa Tử tức giận trợn mắt nhìn Phong Tăng, Xã Đạo cao giọng quát lớn:

- Hai người hợp lực để đánh với một mình ta, có còn đạo lý gì không, mà dám lên tiếng dạy đời người khác.

Phong Tăng trợn mắt nhìn Lão Hóa Tử quát:

- Lão Hóa Tử, tạm thời để lại cái đầu trên cổ của người lát nữa sẽ tính! Lão dứt lời quét ra một chưởng, về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong vội lách người qua bên trái tránh ngọn chưởng, vội lên tiếng phân giải:

- Phong bá bá, hãy cho Phong nhi một thời gian để điều tra hung thủ, Phong nhi không những trợn đời cảm kích, kể cả ân sư cứu tuyền cũng được ngậm cười.

- Câm miệng.

Xã Đạo hét lên ngắt lời chàng, rồi lớn tiếng quát:

- Những lời này chỉ có gạt được gã khùng, sao dám nói ra trước mặt đạo gia ta!
- Đạo trưởng sao lại nói vậy?
- Nếu như hôm nay chúng ta để người đi, sau này vị tất đã tìm được người.
- Văn bối không dám vậy.
- Ai tin ở người, đừng nhiều lời, nằm xuống cho ta...

Xã Đạo chưa dứt lời, đã giơ chưởng lên quét về phía mặt của chàng.

Tần Lâm Phong thiếu não, chàng nghĩ thầm trong lòng: “Mối oan này sau này nhất định sẽ giải được”.

Chàng nghĩ đến đây, song chưởng của Xã Đạo chỉ còn cách mặt vài tấc, vội lách người qua trái, hữu thủ giơ lên chụp xuống tả chưởng của Xã Đạo.

Xã Đạo vội co tay về.

Lúc này Tần Lâm Phong tức giận quát lên:

- Tiền bối, nếu cố ép, văn bối đành thất lễ!
- Tần Lâm Phong, tên sát sư nghịch đồ, hôm nay ta phải thí mạng với người.

Thanh âm của Đường Hiểu Văn chợt vang lên, nàng chưa dứt lời, lòng đầy thù hận, hoa bảo kiếm chém loạn xạ về phía Tần Lâm Phong.

Lão Hóa Tử vội bước lên xuất thủ như điện, chớp lấy hữu thủ của nàng kéo lại trước mặt mình, mặt lộ vẻ tức giận nhìn nàng nói:

- Nha đầu, nếu người vẫn còn mê muội như vậy, Hóa tử thúc thúc quyết để người nếm thử mùi vị của đôi gân bò!
- Hóa tử thúc thúc...

Đường Hiểu Văn chỉ kêu lên một tiếng, thanh âm nghẹn ngào không thể nói tiếp được nữa, gục vào ngực Lão Hóa Tử khóc nức lên!

Tần Lâm Phong long như dao cắt, đau khổ không biết làm thế nào để an ủi nàng, chàng đang định rời khỏi đây, bất chợt Xã Đạo hét lên:

- Muốn chạy cũng không phải dễ!

Lão lắc người như điện xẹt, song chưởng giơ ra quét về phía Tần Lâm Phong.

Phong Tăng sợ Tần Lâm Phong đào tẩu khó mà bắt được, và muốn duy trì đạo nghĩa của võ lâm, bất chấp thiên hạ chê cười liền lộn người nhảy vào vòng chiến.

Tần Lâm Phong bị hai nhân vật tiền bối võ lâm bao vây vẫn không chút nao núng.

Nhưng chàng biết hai lão liên thủ, uy lực khó mà tưởng tượng, nên vừa xuất thủ đã vận dụng Chấn Thiên Chưởng. Chấn Thiên Chưởng quả không hổ danh là tuyệt học bí kiếp của võ lâm, ảo diệu khôn lường.

Tần Lâm Phong dùng toàn lực để giao đấu, chỉ thấy chàng thi triển thân pháp như quỷ mị, xuyên qua lại trong bóng chưởng của hai người, chưởng lực của chàng bao gồm cả cương lẫn nhu, tốc độ kinh hồn, mới qua vài chiêu, đã khiến hai người lúng túng không thể thi triển tuyệt chiêu.

Phong Tăng và Xã Đạo bình sanh kiêu ngạo tự phụ không có đối thủ, không ngờ hôm hai người liên thủ vẫn không khắc chế được chàng, còn bị chưởng lực của chàng khống chế, trong lòng vừa tức vừa sợ.

Xã Đạo trong lúc tức giận đã mắc phải tật cũ, luôn miệng rít lên những tràng quái dị!

- Xú Tiểu tử, đừng mất nhiều thời giờ nữa, mau khống chế hai lão đi. Hóa Tử đứng bên ngoài lên tiếng nhắc nhở chàng.

Tần Lâm Phong lúc này đang lâm vào cảnh khó xử. Đương nhiên rồi! Bởi vì tuy Lão Hóa Tử đã lên tiếng nhắc nhở những người trong võ lâm, thà chết còn hơn bị nhục rất coi trọng danh tiếng, chàng không muốn hai Lão, lại bị thua dưới chưởng lực của mình, tránh khỏi mất mặt, nhưng chàng lại không thể để hai Lão bắt được chàng vừa đánh vừa suy nghĩ bất chợt nảy ra một ý.

Lúc Phong Tăng và Xã Đạo đang hoa chưởng quét về phía chàng.

Tần Lâm Phong song chưởng đưa lên trước ngực, đợi chưởng của hai người khi chỉ còn cách thân vài tấc, chàng liền hít một luồng chân khí, vận toàn bộ công lực nhắm hai ngọn chưởng đẩy ra.

Bùng một tiếng Phong Tăng và Xã Đạo bị chấn động thối lui năm bước.

Tần Lâm Phong bị đẩy thối lui ra ngoài ba trượng, vẫn chưa đứng vững, ngồi phịch xuống đất, hình như thọ thương rất nặng.

Phong Tăng và Xã Đạo tưởng chàng bị thương, đang muốn phóng tới kết thúc tánh mạng của chàng.

- Đứng lại! Không được vọng động.

Lão Hóa Tử phóng ra chặn ngay trước mặt hai người, lớn tiếng quát hỏi:

- Hai người quả không biết điều!

Xã Đạo trợn mắt đáp:

- Ai nói không biết điều! Xú tiểu tử bị trúng một chưởng của đạo gia ta, chấn thương...

- Câm miệng, ai nói hấn bị thương?

- Hấn bị Xã Đạo ta đánh bay ra ngoài ba trượng, ai cũng trông thấy, sao dám nói là không?

Lão Hóa Tử nghe xong, phá lên cười một tràng, lắc đầu, Lão thở dài như nói với mình:

- Thiên hạ có hạng người mặt dày này thật hổ thẹn. Xã Đạo tức giận hỏi lại:

- Xú Hóa tử, ai hổ thẹn?

- Thì người ra còn ai nữa?

- Đạo gia ta sao phải hổ thẹn?

Lúc này Phong Tăng và Xã Đạo đang hợp chưởng quét về phía chàng.

- Người ta có lòng nhân hậu, sợ rằng hai người bị thối lui hai bước, mất mặt với thiên hạ, nên đã cố ý thối lui ba trượng ngoài che đi cái xấu của hai người, ai ngờ người không biết điều, lại mặt dày, truy sát người ta.

Xã Đạo chớp mắt nói:

- Đạo gia ta không tin!

- Người không tin?

- Đương nhiên rồi.

- Ta hỏi người, với công lực của người, kẻ nào bị trúng một chưởng bay ra ngoài ba trượng, kết cục như thế nào chắc người cũng biết.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này lên tiếng:

- Đương nhiên là ngũ tạng đập nát, gân cốt đứt ra rồi. Xã Đạo lướt nhìn Hoàng Y Thiếu Nữ cất tiếng cười nói:

- Nghe thấy chưa, xú hóa tử, cô nương nhà người ta còn thông minh hơn cả người. Lão Hóa Tử nghe xong phì cười nói:

- Nghe giọng của người, thì những lời của cô nương đây vừa rồi nói hoàn toàn không sai.

- Chính phải.

- Kẻ ngu tạng dập nát, chỉ có thể xuống Diêm Vương điện để khai báo họ tên, làm sao mà đứng lên được!

- Người xem.

Lão Hóa Tử nói xong đưa tay chỉ ra chỗ mà Tần Lâm Phong lúc nãy thối lui. Xã Đạo đưa mắt nhìn chỉ thấy Tần Lâm Phong đang từ từ đứng dậy, mặt mày tươi cười, lúc này Lão mới biết lời của xú hóa tử là đúng, giật mình đứng sững trên mặt đất!

Phong Tăng đứng bên cạnh lắc đầu thở dài. Xã Đạo tức giận hừ một tiếng đáp:

- Đã như vậy, Xã Đạo ta cũng không thể ở lại đây để bêu xấu mặt mình nữa, hẹn ngày tái ngộ.

Nói xong lão thì triển thân pháp phóng đi mất hút.

Tần Lâm Phong phóng đến trước mặt Phong Tăng khom lưng hành lễ nói:

- Lúc này, Phong nhi vô ý mạo phạm xin bá bá tha tội!

Phong Tăng được nếm mùi lợi hại của chàng, lúc này đành gật đầu nói:

- Ta hạn cho ngươi nửa năm, nếu không điều tra được hung thủ, lúc đó sẽ tìm ngươi để đòi mạng!

Lão dứt lời quay lại nói với Đường Hiểu Văn:

- Lúc này nhị sư ca của con đã xuống núi, không biết đi đâu, Phong bá bá đi tìm hẩn đây.

Lão dứt lời thân hình khẽ lay động lướt đi như một luồng khói nhẹ chớp mắt đã khuất dưới chân núi.

Tần Lâm Phong bước đến trước mặt Đường Hiểu Văn lên tiếng:

- Sư muội cứ an tâm ở đây dưỡng bệnh, ngu huynh dù tan xương nát thịt, cũng quyết phải tìm cho được thảo dược để trị bệnh cho sư muội.

Đường Hiểu Văn tức giận quay mặt đi không thèm để ý đến lời nói của chàng. Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy đang định lên tiếng...

- Sư muội, bảo trọng ngọc thể!

Thanh âm vừa dứt đã không còn thấy bóng dáng của Tần Lâm Phong. Hoàng Y Thiếu nữ đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền kêu lớn.

- Tần công tử, xin dừng bước!

Nàng vừa dứt lời thì bóng chàng đã mất hút.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội quay lại nói với Đường Hiểu Văn:

- Đường tỷ tỷ, muội có việc muốn nói với Tần công tử, xin tạm biệt. Nàng nói xong liền lướt đi không bao lâu đã mất dạng.

Lão Hóa Tử cũng vội lướt theo.

Lúc này bên Thần Đăng Nhai chỉ còn lại có một mình Đường Hiểu Văn, bất chợt một giọng nói vang lên bên tai nàng:

- Văn nhi, mau theo sư phụ trở về.

Đường Hiểu Văn quay đầu lại nhìn, nhận ra Diệu Thường Đạo Cô Đã ở bên mình từ lúc nào rồi, nàng khẽ gật đầu rồi vội phóng theo sư phụ.

Lại nói Tần Lâm Phong đi suốt cả đêm, ra khỏi khu vực Thanh Thành thì trời cũng rạng sáng, chàng lúc này đưa mắt nhìn khắp xung quanh, bất chợt nghe tiếng giao đầu phát ra nơi rừng tùng cách chỗ chàng khoảng mười dặm, chàng liền phóng người về phía đó, vừa tiến vào rừng, đưa mắt nhìn đã nhận ra Kim Diện Bà Bà và Tứ Đại Hộ Pháp của Đông Hải Bồng Lai Đảo đang giao đầu với Hồng Y Lão Tẩu cùng với hai lão nhỏ mặt.

Hai Lão này mắt nhỏ như mắt chuột lộ vẻ hung ác, thoạt nhìn cũng biết là không tốt. Tuy vậy, công lực của hai lão già này cao thâm khôn lường, đang bao vây Tứ Đại Hộ Pháp dồn ép họ chỉ còn nước né tránh, chứ không đủ sức để phản công.

Lại qua mười chiêu Kim Diện Bà Bà đang giao đấu ngang ngửa với Hồng Y Lão Tẩu, liếc mắt nhìn thấy Tứ Đại Hộ Pháp đang núng thế, càng thêm nóng ruột, xuất chiêu mãnh liệt hơn quyết hạ thủ Hồng Y Lão Tẩu.

Tần Lâm Phong nhớ lại mục đã tương trợ mình lúc bị Hồng Y Lão Tẩu đánh lén trong Thiên Sư Động, nhớ lại cảm tình của Hoàng Y Thiếu Nữ dành cho mình, nay thấy người của Đông Hải đang gặp nguy hiểm sao lại có thể xuôi tay đứng nhìn...

- Dừng tay!

Tiếng hét như sấm của chàng đã khiến cho những kẻ có mặt xung quanh thất kinh vội ngưng thủ thối lui bảy bước.

Hồng Y Lão Tẩu trông thấy chàng, cất tiếng cười nham hiểm:

- Oan gia, oan gia, Lão phu đang muốn tìm kiếm người, người lại tự dẫn xác đến, hôm nay ta quyết đòi lại món nợ một chương nơi Thiên Sư Động.

Lão dứt lời quay đầu về phía hai lão già lạ mặt nói:

- Hắn chính là tên xú tiểu tử mà tiểu đệ đã nhắc, cũng là kẻ đã cướp được Đà Long Đám trên tay của mục ăn mày vào tối hôm trước.

Kim Diện Bà Bà tức giận xen vào nói:

- Hồng Y Lão quỷ, nói chuyện nên cẩn thận một chút, nếu còn dám kêu ta là mục ăn mày, sợ rằng người sẽ không còn một cái răng để ăn cháo!

Hồng Y Lão Tẩu giả như không nghe thấy.

Một Lão thân hình hơi cao, bước đến trước mặt Tần Lâm Phong nhìn chàng một lượt từ trên xuống dưới để dò xét, rồi giơ tay ra trước mặt chàng nói:

- Đưa đây?

- Cái gì?

- Tiểu Thiên Lục và Đà Long Đám.

Tần Lâm Phong nghe xong phá lên cười, khà khà... một tràng chấn động cả đất.

Những kẻ có mặt xung quanh bị chấn động bởi tiếng cười của chàng, đầu óc choáng váng.

Lão lúc này không ngờ công lực chàng thâm hậu như vậy, cũng thâm kinh hoàng. Tần Lâm Phong sau khi dứt cười, lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

- Lão phu chính là Lão Đại Vu Phương người đứng đầu trong Hạ Lan Song Quỷ.

- Người còn lại có phải là huynh đệ của lão.

- Không sai, lão ta chính là Hạ Lan Nhị Quỷ, tên gọi là Vu Viên, lão đệ của lão phu. Tần Lâm Phong lại lên tiếng hỏi:

- Lão sao lại muốn Tiểu Thiên Lục và Đà Long Đám?

Kim Diện Bà Bà đứng bên cạnh không để Lão trả lời liền cướp lời nói:

- Xú tiểu tử người quả thật là tên cướp Đà Long Đám của Quận Chúa ta, mau đưa đây, nếu không Lão nương sẽ cho người ném mùi lý công thần quả.

Tần Lâm Phong quay mặt ra phía Kim Diện Bà Bà nói:

- Bà Bà xin đừng giận, lát nữa văn bối sẽ tường thuật lại sự việc xảy ra tối hôm trước cho bà bà được rõ.

Tần Lâm Phong lại quay về phía Vu Phương nói:

- Nói, sao lão lại muốn hai môn đồ của người ta? Hạ Lan Đại Quỷ đáp:

- Hạ Lan Song Quỷ đã muốn, người dám không giao?

- Nếu lão thắng được tại hạ thì cứ việc đánh đi.

Tần Lâm Phong nói đến đây xạ ra hai hàng nhổ tuyến sắc lạnh, lại hướng về phía Vu Phương nói:

- Tại hạ đây có một cái tật không biết tiền bối có biết?

- Lão phu không biết.

- Tại hạ bình sinh ghét nhất những kẻ ỷ thế hiếp đáp người, đã gặp tất phải ra tay trừng trị!

- Vậy người dám giao đấu với lão phu? Tần Lâm Phong trợn mắt quát:

- Không những lão mà kể cả người sư đệ của lão.

Hạ Lan Song Quỷ thành danh đã lâu, thường ngày tánh tình cao ngạo, tối hôm qua trong lúc lên Thanh Thành gặp được Hồng Y Lão Tẩu, lại được cho biết Tiểu Thiên Lục hiện đang ở bên thân phương. Do Hồng Y Lão Tẩu nhận định có Đà Long xuất hiện nên không thể tham gia vào việc tranh đoạt Đà Long Đả, sáng sớm hôm nay vừa đến đây lại gặp Kim Diện Bà Bà, đôi bên lời qua tiếng lại rồi dẫn đến động thủ, trong lúc chưa phân thắng bại, đột nhiên lại thấy Tần Lâm Phong xuất hiện.

13. Chương 13: Tý Ngọ Phi Hạt

Dạ Lan Song Quỷ thấy giọng nói của Tần Lâm Phong đầy vẻ cao ngạo, nộ khí bừng bừng.

Đại Quỷ Vu Phương cất giọng cười lạnh lẽo “Khắc khắc” quát:

- Xú tiểu quá người chớ có ngạo mạn.

- Theo tại hạ thấy, như vậy vẫn còn khách khí lắm rồi.

- Được! Người nếu thắng không nổi hai anh em lão phu thì sao?

- Đến lúc đó, không kể là Tiểu Thiên Lục hay Đà Long Đả không cần hai vị phải lên tiếng.

- Người nói phải giữ lời đó!

- Đại trượng phu xuất ngôn như phá thạch, nhưng mà nếu như tại hạ đây thắng được hai lão tiền bối thì sao?

- Đến lúc đó, món đồ trên người của hai anh em ta đây nhất định sẽ thuộc về người.

- Tại hạ nếu như thua, hai món đồ đó sẽ dâng cho tiền bối đây, còn nếu như hai lão tiền bối thua thì cũng đừng nuốt lời là được rồi.

Tần Lâm Phong lại hỏi tiếp:

Văn bối xin hỏi, món đồ của nhị vị tiền bối đây là gì? Đại quỷ Vu Phương tiếp lời đáp:

- Đó là hai miếng Hàn Ngọc, huynh đệ chúng ta mỗi người giữ một miếng.

- Hàn Ngọc để đánh cá?

Đại Quỷ Vu Phương nghĩ thầm:

- Để xem một tên tiểu tốt như người, có thể địch lại huynh đệ chúng ta liên thủ hay không!

Nghĩ xong Đại Quỷ Vu Phương cất tiếng quát lớn:

- Được! Lão phu chiều theo ý người.

- Chậm đã!

Kim Diện Bà Bà bước lên mặt hướng về phía Tần Lâm Phong quát hỏi:

- Xú Tiểu Tử ngươi dám lấy Đà Long Đả của Quận Chúa ta ra đánh cá, nếu như ngươi thua thì sao?

- Nếu như thua tất phải giao cho họ.

- Nói vậy! Trừ chính miệng Quận Chúa nhà ta đồng ý. Nếu như không, ngươi đừng hòng đoạt được.

Tiếng nói chưa dứt trước mặt mọi người bỗng hoa lên một cái, nhìn kỹ lại là một vị cô nương tuyệt thế, thân mặc áo vàng, đi kèm theo sau nàng là thiếu nữ mặc đồ xanh.

Kim Diện Bà Bà và Tứ Đại Hộ Pháp, lập tức khom lưng hướng về phía Hoàng Y Thiếu Nữ cung lễ.

- Chư vị miễn lễ!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong bước đến trước mặt Tần Lâm Phong, mắt phượng tinh nghịch, cất giọng oanh vàng thổ thổ:

- Tần công tử, chàng đã chấp nhận dùng Đà Long Đả để đánh cá với họ sao?

Bị câu hỏi bất ngờ làm Tần Lâm Phong cứng miệng, không biết làm sao trả lời, bởi vì chàng vốn đã giao Đà Long Đả cho Hoàng Y Thiếu Nữ, nhưng lúc này do Hạ Lan Đại Quỷ ngộ nhận vẫn còn ở trên người chàng, chàng lại nghĩ đối với lũ tà ma ngoại đạo nhận đem Tiểu Thiên Lục và Đà Long Đả làm vật đánh cá, không ngờ...

Hoàng Y Thiếu Nữ cơ trí hơn người, thoát nhìn cái dáng thất thần của Tần Lâm Phong thì đã hiểu được tám chín phần, lại nghĩ không nỡ để chàng thất hứa, môi đào khẽ mở để lộ hàm răng ngà ngọc, mỉm cười nói với Tần Lâm Phong:

- Tần công tử đừng vì chuyện nhỏ mà phải bận tâm, cứ việc y theo lời hứa mà làm!

- Nhưng...

- Cui kìa! Ta đã nói như vậy, đương nhiên là phải ủng hộ công tử rồi.

- Đa tạ cô nương.

- Đừng khách khí! Theo tôi, hai người họ vị tất đã thắng được công tử!

Tần Lâm Phong lại cất tiếng cảm tạ, chàng quay đầu lại trừng mắt nhìn Hạ Lan Quỷ quát:

- Mối!

Đại Quỷ Vu Phương cao ngạo nói:

- Hai anh em ta liên thủ sẽ chiếm không thượng phong, chỉ bằng ngươi xuất chiêu trước đi!

- Trận đấu này tại hạ tuy xuất chiêu sau nhưng tự nghĩ đã nắm chắc chín phần thắng rồi, nếu bây giờ lại ra tay trước, sợ rằng hai vị đỡ không nổi ba mươi chiêu.

- Xú quỷ, đó là ngươi tự tìm cái chết, không thể trách lão phu đây ý lớn hiếp bé!

- Lão Đại, đừng phí lời nữa xuất chiêu đi!

Chưa dứt lời, Nhị Quỷ Vu Viên đã phóng về phía trước, ngũ chỉ co lại, búng về phía trước mặt Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong giơ chưởng lên đón đỡ luồng chỉ này, liếc mắt lại nhìn thấy song quyền của Đại Quỷ Vu Phương đang quét về phía bụng mình, chàng biến chiêu cực nhanh, song chưởng vung lên.

Lúc này, Song Quỷ đã vận dụng mấy chục năm công lực, bốn chưởng xuất ra kèm theo khói đặc đen sì, âm phong cuốn lên lạnh buốt chụp xuống Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thấy thần sắc của hai Lão cũng đoán được, bảy tám phần, biết hai lão quyết dùng công lực bình sanh để đập chết mình. Nhưng chàng vốn đã có chuẩn bị từ trước, đợi thấy chưởng lực âm độc của hai lão sắp sửa ập xuống trước ngực mình, chàng bình thần lách người xuyên qua bóng chưởng, song chưởng giơ lên, khí tụ đơn điền, vận dụng công lực toàn thân, hữu chưởng đẩy về phía Vu Phương tả chưởng đẩy về phía Vu Viên...

Bùng! Bùng! Hai tiếng nổ liên tục chấn động mặt đất, chưởng phong mãnh liệt, âm độc kinh người, cuốn theo cát đá, làm rung động cả những thân cây ở gần đó. Tần Lâm Phong bị chưởng lực mãnh liệt của hai lão đẩy lui bốn bước, khí huyết rạo rực, nội tạng có chút đau đớn.

Nhìn lại, hai lão cũng bị chưởng lực của chàng đẩy lùi bảy thước, khoe miệng rỉ máu, mặt trắng như sáp, gương hai cặp mắt đầy kinh ngạc xen lẫn tức giận nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tần Lâm Phong cao giọng hỏi:

- Thế nào! Sự việc hôm nay đã kết thúc rồi, hai vị tính sao?

Hạ Lan Song Quỷ thấy báu vật không những không đến được tay mà còn bị nhục như thế, làm sao có thể phải tay bỏ qua cho được!

Lúc này trong lúc tỷ thí nội công đã bị bại dưới thế đẩy của Tần Lâm Phong về phía song quyền của Đại Quỷ Tần Lâm Phong đồng thời nghiêng đầu, lách qua luồng chỉ của Nhị Quỷ.

Đại Quỷ thấy luồng chưởng mãnh liệt của chàng ập tới, vội rút tay về, lách khỏi thế chỉ phong.

Hạ Lan Song Quỷ liên tục ra chiêu thức phủ chụp lấy chàng.

Hạ Lan Song Quỷ công lực cao tuyệt, những chiêu âm độc, quả nhiên hơn hẳn những chiêu thức tầm thường.

Mà chúng có biết đâu, Tần Lâm Phong những ngày gần đây liên tục chạm trán với những tay cao thủ, kinh nghiệm lâm trận đang tiến không ngừng. Hơn nữa, nay chàng luyện được hai pho tuyệt học trong Tiêu Thiên Lục là Thiên Đãng Kiếm và Chấn Thiên Chưởng, nên công lực cũng tiến không ngừng. Tuy rằng một đấu với hai, chỉ dùng song chưởng đối phó với hai tên ma đầu khét tiếng Hạ Lan Song Quỷ, nhưng chưởng pháp vẫn nhẹ nhàng như lúc luyện công, chiêu thức cả công lẫn thủ ảo diệu khôn lường.

Lại qua thêm hai trăm chiêu, Song Quỷ vẫn chưa khắc chế được chàng, trong lòng giắc nộ khí mười phần.

Đại Quỷ Vu Phương trầm nghĩ:

- Tên xú tiểu tử này chiêu thức quái dị, không thể trong vài khắc, nửa canh có thể thắng được gã. Căn cứ vào tuổi tác của gã, công phu hóa hầu sẽ không là bao, nếu như hai ta tận dụng mấy mươi năm công lực để đối phó với hắn, xú tiểu tử này chắc sẽ không đỡ nổi vài chiêu!

Nghĩ xong, thấy chỉ phong của chàng đã bắn đến trước ngực, Đại Quỷ Vu Phương vội thối lui mấy bước, mặt lộ sắc lạnh như quan tài âm thầm vận công.

Nhị Quỷ Vu Viên thấy sắc mặt của sư huynh biến đổi như vậy, liền hội ý, hớp một luồng chân khí đối kháng chưởng lực của đối phương, bây giờ không dám dùng chưởng để không chế chàng.

Đại Quỷ Vu Phương cất giọng cười “Khắc, khắc” đầy vẻ âm độc, thò tay ra sau lưng rút ra một ống trúc hai đầu bịt kín quá lớn:

- Tỷ Ngộ Phi Hạt!

Tiếng quát này vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì Kim Diện Bà Bà là người lẫn lộn giang hồ mấy chục năm mới nghe có hơi biến sắc hoảng sợ, vả lại những kẻ có mặt xung quanh cùng Tần Lâm Phong cũng chưa từng biết đến nhưng nhìn những người có mặt ở đây chàng cũng lơ mơ đoán được rằng đây là thứ ám khí tà độc vô cùng lợi hại.

Hoàng Y Thiếu Nữ quay mặt lại phía Kim Diện Bà Bà hỏi:

- Bà Bà, cái gì kêu là Tỷ Ngộ Phi Hạt?

- Đó là đám bọ cạp biết bay, người nào bị cắn, chất độc sẽ theo vết thương mà mất mạng, người bị cắn chỉ trong vòng thời gian từ giờ Ngọ đến giờ Tý, giờ Tý đến giờ Ngọ tất cả mạch môn công phá mà chết, cho nên được gọi là Tý Ngọ Phi Hạt.

- Tý Ngọ Phi Hạt có phải đang ở trong tay Lão?

- Chính phải, chỉ cần Lão rút miếng vải bịt miệng ống lập tức sẽ có hàng trăm con bọ cạp bay ra kiếm người mà cắn!

- Lão ma đầu quả là ác độc!

Hoàng Y Thiếu Nữ trong lúc tức giận buột miệng nói ra câu vừa rồi, mặt nàng từ từ đổi sắc nhanh như điện chớp lộn vào vòng trận, mặt quay về phía Đại Quỷ tức giận quát:

- Ê! Lão Ma đầu thúì kia người có biết lý lẽ không?

- Nhóc con, lão phu có chỗ nào không đúng mau nói!

Hoàng Y Thiếu Nữ tay ngọc vén lên chỉ vào mặt Đại Quỷ Vu Phương quát:

- Ta hỏi người, đã đánh không lại người ta thì lên cúi đầu chịu thua đi, có sao lại dùng độc trùng cắn người!

- Nhóc con! Ai nói lão phu thua hử? Nói rồi một chưởng tấn công. “Ầm... Ầm...” hai người miệng phải thổ máu, thối lui ra sau.

- Sao bây giờ người muốn thả độc hử? Đại Quỷ Vu Phương cất giọng cười nham hiểm:

- Người nếu như sợ Tý Ngọ Phi Hạt của ta thì hãy kêu hử mau đưa ra hai món bảo vật, lão phu đây sẽ niệm tình các người còn trẻ mà chừa ột con đường sống, người nghĩ thế nào?

Hoàng Y Thiếu Nữ tính tình vốn kiêu ngạo từ trước tới giờ chưa có kẻ nào dám phật ý nàng, khiến nàng tức giận như vậy, nàng tiếp lời quát lớn:

- Lão ma đầu kia, ta khuyên người hãy mau rút đi. Tuy rằng hai người thua cuộc nhưng ta cũng đảm bảo không để Tần công tử lấy đi hai miếng Hàn Ngọc trên người các người, nếu như không ta mà tức lên...

- Người sao lại dám bảo cho hử!

- Ta... ta...

Hoàng Y Thiếu Nữ áp ứng một hồi lại không biết làm sao để trả lời, nàng nghĩ thầm “Ta sao dám bảo đảm cho chàng, nhưng không lẽ nuốt lời” nàng lộ vẻ cương quyết nói:

- Ta không đủ tư cách hay sao?

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong câu này, như có vẻ oan ức, mắt đỏ hoe, bên trong ngần lệ. Thực ra hiện tượng này vốn có từ lâu mỗi khi nàng bị oan ức việc gì, cảm thấy long tự trọng bị tổn thương mới có hiện tượng như vậy.

Nàng nhìn Kim Diện Bà Bà không nhéo nói:

- Bà Bà, lão quái vật này ăn hiếp ta đó!

- Lão quái vật kia người không biết sợ chết là gì hay sao, sao dám mạo phạm Quận Chúa nhà ta, tội này phải phanh thây...

Kim Diện Bà Bà tính nóng như lửa, chưa kịp dứt lời đã hoa Quả Trượng Đầu Rồng trong tay, quạt ra một chiêu phía Đại Quỷ Vu Phương.

Tần Lâm Phong thấy vậy vội vàng ngăn lại chàng lên tiếng nói:

- Bà Bà, xin hãy dần cơn thịnh nộ, để tại hạ đây đuổi chúng đi cho! Nói xong chàng quay đầu nhìn Đại Quỷ Vu Phương quát lớn:

- Các hạ đừng quá cố chấp, nếu nghe những lời cô nương đây vừa nói, tại hạ đây cũng chiều theo hảo ý của nàng, bỏ qua chuyện đoạt Hàn Ngọc của nhị vị hai vị tính sao?

- Câm miệng!

Đại Quỷ Vu Phương mặt nộ khí quát lớn:

- Xú Tiểu Tử, trừ khi ngươi hai tay dâng món bảo vật cho ta thì thôi, nhược bằng không nghe, sẽ phải lấy máu của ngươi để làm thức ăn cho bầy bọ cạp của ta!

Tần Lâm Phong bị câu nói này kích động giống như lửa đổ thêm dầu, chàng cất tiếng quát lớn:

- Hay lắm! Nếu như vậy, tại hạ đây cũng phải thử mùi lợi hại của ám khí vạn lần trong tay của ngươi.

Nói xong, thân pháp biến đổi như điện chớp, “phốc!” một cái, đã lướt đến trước mặt Đại Quỷ Vu Phương ngũ trảo nhắm ống bên trong chứa đầy Tỷ Ngộ Phi Hạt ở trên tay lão chụp tới.

Tần Lâm Phong vẫn như một cái bóng, định thần, ngũ trảo vẫn tiếp tục đánh vào ống trúc.

Đại Quỷ Vu Phương thất kinh, hữu chưởng liên tiếp đánh về phía chàng, thân hình vẫn liên tục đỡ chiêu không dám do dự vội đưa tay gỡ miếng vải bịt đầu ống ra.

- Đại Quỷ Vu Phương! Và một chuỗi âm thanh vang lên.

Hoàng Y Thiếu Nữ bị cảnh tượng đột ngột xảy ra giật mình kinh hoảng, nói lớn rồi thối lui mấy bước.

Tần Lâm Phong nhìn thấy đàn độc trùng ghê rợn, trán lấm tấm mồ hôi.

Bọ cạp đã bay đến phía trên đầu của chàng đang định đáp xuống mà cản.

Tần Lâm Phong thấy cảnh này, trong lòng nghĩ thầm “Tuy nói là chúng cắn người nhưng thật ra nọc độc cũng chỉ truyền dưới cái đuôi cong, sắc biến như kim của chúng mà thâm nhập cơ thể nếu để chúng chích phải tắt đứt gan ruột mà chết!”

Nghĩ đến đây, đã nhìn thấy đàn bọ cạp đang sắp đáp xuống thân mình, chàng lập tức giơ song chưởng lên, vận dụng tám thành công lực, đẩy ra một chưởng như cuồng phong vũ bão “bùng” một tiếng, đàn bọ cạp này đã bị đẩy bắn lên không.

Đối với công lực hiện nay của chàng, với một chưởng đã vận dụng tám thành công lực cũng đủ khai sơn phá thạch, nhưng đối với đàn bọ cạp này quả thật không thấm vào đâu.

Bởi vì đám bọ cạp biết bay này, thân thể rất nhẹ nhàng, chưởng lực tuy mạnh nhưng không làm tổn thương đến chúng.

Đàn bọ cạp bị chưởng lực của chàng thổi lại tiếp tục quay đầu lại, tiếp tục bay về phía chàng, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh lập tức nói lớn:

- Bà Bà còn chờ gì nữa mà không cùng Tần công tử quét sạch đám bọ cạp này.

[???] Đông Hải Bồng Lai Đảo [???] Tần Lâm Phong ra hiệu [???].

[???] lúc này lại vừa quét ra [???] lũ bọ cạp và cất lời:

- Xin các vị đừng làm như vậy, chuyện này do tại hạ một mình tạo ra sẽ tự mình đảm nhận, tại hạ không tin mình không thể trị được lũ súc sanh này.

Nói xong, lũ bọ cạp đã ập đến. Hoàng Y Thiếu Nữ vội hét lớn:

- Chưởng lực đã không giết được chúng thiếu hiệp phải mau rút kiếm để đối phó với lũ độc trùng này!

Tần Lâm Phong nghe nàng nhắc nhở mới giật mình nhớ ra.

Soạt! Một tiếng, một luồng ánh sáng xanh chói mắt lóe lên, thanh cổ kiếm đã nằm trong tay chàng.

Hạ Lan Song Quỷ đang đứng ở vòng ngoài nhìn cảnh tượng đó cũng thầm kêu khổ. Chính lúc này lũ bọ cạp một lần nữa lại bay đến trước mặt chàng.

Tần Lâm Phong vội vũ động thanh kiếm trong tay, bắn ra muôn ngàn đóa hoa sắc xanh lưỡi kiếm rít lên trong gió, phủ kín toàn thân.

Lũ bò cạp bị kiếm của chàng chém phải phát ra những tiếng kêu "Chít! Chít" thân thể đứt làm đôi rớt lộp bộp xuống đất.

Vừa xuất một chiêu, Kiếm Thiên của mình đã khiến lũ bò cạp bị giết hơn phân nửa, trong lòng bất giác vui sướng, chàng há miệng, hít một luồng chân khí, tiếp tục vũ động trường kiếm chém vào lũ bò cạp...

Xú Tiểu tử, người dám giết lũ bò cạp chính tay lão phu phải mấy chục năm nuôi dưỡng thành, hôm nay không phải người chết thì lão phu chết!

Đại Quỷ nói xong quay về phía Nhị Quỷ Vu Viên nói:

- Lão Nhị hôm nay chúng ta quyết phải giao đấu với tên tiểu tử này, người còn chờ gì sao không mau thả lũ độc trùng của người ra, trừ phi hút hết máu của hắn mới hả được nỗi hận trong lòng lão phu đây!

- Tuân lệnh đại ca.

Nhị Quỷ Vu Viên nói xong thò tay lên rút một cái ống, thuận tay kéo miệng vải miệng ống ra...

Lại một đàn bò cạp bay ra đến rợn người.

Hạ Lan Song Quỷ trong lúc tức giận đã thả hết độc trùng của mình ra.

Lúc này chỉ thấy màn trời, màn đất đâu đâu cũng đầy những con bò cạp thân đỏ, ước hơn một trăm con bay loạn xạ trên không.

Phải nói Tần Lâm Phong quả là một tinh hoa vô lâm trăm năm hiếm thấy. Trong lúc vạn phần nguy kịch vẫn thấy chàng bình tĩnh vũ động trường kiếm trong tay, bóng kiếm triển miên bao phủ toàn thân chàng, chỉ cần một con độc trùng nào bén mảng đến thân chàng cũng đều bị chém đứt làm đôi. Không bao lâu dưới ánh kiếm bạc thấp thoáng, đủ thấy vô số thân bò cạp rơi lả tả, nằm đầy trên đất, mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc.

- Không xong rồi!

Tần Lâm Phong vừa trả kiếm vào vỏ lại thấy vai trái hơi nhức, chỉ kịp kêu lên một tiếng đã thấy đầu nặng trĩch chân đứng không nổi, thân hình chàng như một cây chuối đổ xuống mặt đất.

Vốn là trong lúc chàng tưởng lũ bò cạp đã bị chém sạch, chàng mới tra kiếm vào vỏ, không ngờ trong lúc sơ ý bị một con bò cạp bị thương nhẹ cắn lên.

Con độc trùng này sau khi cắn xong Tần Lâm Phong thì cũng hết sức, rớt bộp xuống đất. hắn.

Kim Diện Bà Bà lập tức phóng đến chỗ vừa rơi xuống, dùng chân đạp mạnh cho chết Hoàng Y Thiếu Nữ bước đến trước mặt Đại Quỷ Vu Phương quát:

- Cái lão ma đầu đáng chết này! Mau đưa thuốc giải ra, đừng làm bốn cô nương đây phải tức giận!

Đại Quỷ Vu Phương âm độc cười đáp:

- Muốn thuốc giải cũng không khó, chỉ hắn cần hắn chịu đưa ra Tiểu Thiên Lục và Đà Long Đả, lão phu đây sẽ trao ngay thuốc giải. Nếu như không...

- Nếu như không thì sao!

- Xú Tiểu Tử đây chỉ trong vài canh giờ nữa sẽ hóa thành xác máu mà chết, kể cả mụ ăn mày kia, nếu như không chặt đi một chân sợ rằng.

- Tầm bậy! Bà Bà đâu có bị độc trùng cắn, sao lại phải chặt đi một chân. Đại Quỷ Vu Phương lại cất giọng cười lạnh leo đáp:

- Không sai, mụ ta tuy không bị độc trùng của Lão phu cắn, nhưng mụ ta sao biết được lợi hại của lúc độc trùng này, vừa rồi mụ đã dám dùng chân để đạp nó, loài bò cạp này sau khi chết, chất độc tiết ra toàn thân, tất nhiên chất độc sẽ xuyên qua giày mà ngấm vào gan bàn chân...

- Câm miệng!

Kim Diện Bà Bà nghe lão nói đến đây tức giận quát lớn:

Lão ma đầu đáng chết, lão nương ta không thù người gì, há có thể để cho người ăn hiếp.

xem...

- Hừ! Tin hay không tin thì người cứ việc vén gấu quần lên xem thì biết.

Kim Diện Bà Bà tuy nói không tin nhưng cũng cúi người xuống vạch gấu quần ra để Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt nhìn, chỉ thấy chân của Kim Diện Bà Bà có hiện tượng trũng độc, phía dưới đầu gối, lúc này đã lộ ra màu tím đen, nàng kinh ngạc sững người quay lại nhìn Kim Diện Bà Bà.

Kim Diện Bà Bà thất kinh, vội vận công phong tỏa huyết đạo, không để độc khí tiếp tục xông lên.

Hoàng Y Thiếu Nữ cau mày phẫn nộ, hướng về phía Đại Quỷ Vu Phương quát lớn:

- Mau đưa thuốc giải ra, nếu như không dừng trách ta hạ sát thủ. Đại Quỷ Vu Phương cất tiếng cười “Khắc! Khắc” lạnh lẽo đáp:

- Nếu như giết ta, ngươi khó lòng mà tìm được thuốc giải.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này rất bối rối, không tìm ra biện pháp để giải quyết việc trước mắt, nàng mím môi tức giận, khe”hừ” một tiếng:

Bốn thiếu nữ áo xanh lúc này bước đến trước mặt nàng nói:

- Quận chúa đừng nên nghe những lời hù dọa của Lão, thuốc giải nhất định đang ở trên mình lão, chúng ta hãy bắt lão rồi hãy tính.

- Sợ rằng chỉ còn cách đó mà thôi!

Bốn thiếu nữ áo xanh và Tứ Đại Hộ Pháp thấy Hoàng Y Thiếu Nữ gật đầu đồng ý, thân người lập tức di động, tạo thành vòng tròn bao lấy Hạ Lan Song Quỷ và Hồng Y Lão Tẩu lập thành Âm Dương Bát Trận Đồ một trong những trận của Bồng Lai Đảo.

Hạ Lan Song Quỷ và Hồng y Lão Tẩu nào biết của trận thức vội chia nhau ra để đánh. Âm Dương Bát Trận Đồ là do bốn nam bốn nữ tạo thành chỉ thấy ba Lão xuất chiêu cuồng loạn nhưng vòng vây vẫn mỗi lúc một khép chặt.

Đại Quỷ Vu Phương mưu kế thâm hiểm, biết chiêu thức của lão khó lòng phá được vòng vây thực lợi hại này, nếu có đấu thêm chỉ là hao sức lực mà thôi, lập tức ra hiệu cho Nhị Quỷ Vu Viên và Hồng Y Lão Tẩu ngừng tay, mặt hướng ra ngoài cất tiếng nói với Hoàng Y Thiếu Nữ:

- Nha đầu kia hãy mau ra lệnh thu hồi trận pháp.

- Trừ phi ngươi chịu đưa thuốc giải, nếu như không, bốn cô nương quyết không hạ lệnh đâu!

- Cũng được!

Đại Quỷ Vu Phương thò tay vào trong bọc móc ra một bình nhỏ làm bằng ngọc xanh giơ lên nói:

- Trong bình này chính là thuốc giải nếu như ngươi không chịu hạ lệnh thu hồi trận pháp và giao ra hai món bảo bối đó, lão phu sẽ nuốt hết số thuốc giải này, đến lúc đó hai kẻ bị thương tất chết, hãy mau nhận lời đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ do dự suy nghĩ:

- Gia mẫu đang chờ đợi Đà Long Đám không thể nhận lời được. Còn Tần Lâm Phong và Kim Diện Bà Bà không thể không cứu...

- Cô nương, tại hạ có chết cũng không sao, nhưng dứt khoát không thể nhận lời của bọn chúng!

Tần Lâm Phong ngồi trên mặt đất, vận công bế huyết, không thể để độc khí xông lên nhìn thấy Hoàng Y Thiếu Nữ đang bối rối, nàng không dẫn được lòng sẽ giao ra hai món báu vật đó, hai món đồ này nếu mà

lọt vào tay bọn chúng, tất sẽ gây đại họa trong võ lâm cho nên chàng mới lên tiếng để cản nhưng chàng vừa nói xong lại nghe thấy tiếng của Kim Diện Bà Bà:

- Quận Chúa, lời nói của Tần công tử quả là không sai, Lão nô thà mất đi một chân quyết không để Quận Chúa phải khó xử.

Hoàng Y Thiếu Nữ cúi đầu suy nghĩ; cảm thấy lời nói của hai người rất có lý, nàng nghĩ thầm:

- Sự việc đã đến nước này cũng phải liệu một chuyến, nếu như Lão Quỷ đây nuốt thuốc giải thì dù có giết chết hai lão vị Tần Lâm Phong và Kim Diện Bà Bà có thể không bình phục chăng? Không thể được...!

Nghĩ xong, Hoàng Y Thiếu Nữ nhìn phía trường đấu cất giọng niệm lớn:

- Âm Dương Tương Tề, Lôi Đình Vạn Trận, Bát Trận Qui Nhất, Lật Lục Quỷ Vật!

Xuân, Hạ, Thu, Đông bốn thiếu nữ và Tứ Đại Hộ Pháp thấy Hoàng Y Thiếu Nữ đích thân chỉ điểm càng thêm phấn chấn, miệng niệm khẩu quyết Âm Dương Bát Trận Đồ, uy lực như được tăng lên gấp đôi.

Đại Quỷ Vu Phương thấy Hoàng Y Thiếu Nữ không chấp nhận lời đề nghị của mình, trong lúc nhất thời chân tay rối loạn, đành phải gắng sức cùng với Nhị Quỷ Vu Viên và Hồng Y Lão Tẩu để chống đỡ thế công mãnh liệt của tám người.

Càng đấu, vòng vây Âm Dương Bát Trận Đồ mỗi lúc một khép lại, ba lão bị vây khốn ở bên trong càng lúc càng nguy hiểm!

Đại Quỷ Vu Phương thấy tình thế đã đến nước này, mở ngay nắp bình ngọc dốc tất cả thuốc giải vào trong miệng nuốt đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ tức giận run người quay sang phía Bà Bà nói:

- Bà Bà, ta phải giết người rồi, lúc trở về nhà nhớ đừng nói lại với cha ta.

- Lão nô không dám dấu giếm Đảo Chủ, xin Quận Chúa xá tội. Bởi vì ba lão độc vật này ép ta phải ra tay!

- Lão nô phụng mạng.

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong thân hình đảo lên lộn vào trong vòng chiến, xuyên qua chướng phong, phóng đến chỗ ba lão, thân pháp tuyệt mỹ ảo diệu khôn lường, đôi tay ngọc chậm chậm phát lên, động tác giống như thiếu nữ đang hái hoa.

Thật kỳ lạ! Ba Lão độc vật danh trấn Võ lâm lại bị song chưởng của nàng uy bức, thế thương ào ạt như muôn vàn con tuấn mã đang đến, như điều đứt dây, chỉ một chưởng phong ba Lão đã bị bắn ra ngoài trường dư, miệng thổ máu tươi nằm bất động.

Thủ pháp giết người này quả chưa từng thấy!

Tần Lâm Phong ngồi trên mặt đất mục kích sự việc chỉ biết trợn mắt há mồm, tự biết mình cũng không có được công lực như vậy.

Tứ Đại Hộ Pháp và bốn thiếu nữ áo xanh vội phóng đến chỗ ba tử thi sục sạo khắp người vẫn không sao tìm ra thuốc giải, chỉ lấy được hai miếng Hàn Ngọc trên người của Song Quỷ giao cho Hoàng Y Thiếu Nữ.

Hoàng Y Thiếu Nữ chớp chớp mắt nói:

- Đó là đồ vật của Tần công tử, mau giao cho chàng!

- Tại hạ đây tánh mạng chỉ còn trong sau canh giờ, những món đồ này còn có tác dụng gì, xin cô nương cất đi cho.

Giọng nói của chàng đầy vẻ anh hùng khí khái! Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ chau mày đáp:

- Công tử đừng nên nản lòng, chỉ cần phong tỏa các huyết đạo nhất định sẽ kéo dài thời gian, trong khoảng thời gian đó biết đâu sẽ có kỳ tích xuất hiện, Hàn Ngọc này xin công tử nhận cho!

- Đa tạ ý tốt của cô nương, tại hạ đây không nghĩ mình may mắn như vậy, hai miếng Hàn Ngọc này cô nương tất phải giữ lấy.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy chàng một mực không nhận, cũng không dám ép đành phải nhét hai miếng Hàn Ngọc vào người rồi tiếp:

- Như vậy đi, tiện nữ đây sẽ tạm thời giữ nó! Xuân Nhi lúc này kinh ngạc kêu lên một tiếng.

- Quận Chúa nhìn kìa vết thương của công tử hình như đang phát tác!

Hoàng Y Thiếu Nữ bước đến bên chàng cúi đầu xem xét vết thương bên vai trái của chàng, chỉ thấy cánh tay trái đã đổi sắc tím đen, chất độc hình như bắt đầu hoành hành.

Xem xong nàng thất kinh nghĩ thầm:

- Ngay cả Tần công tử nội công thâm hậu như vậy vẫn không thể ức chế được độc tố nếu như không lập tức cứu chữa, trừ phi phải chặt cánh tay trái của chàng, nếu như không cũng khó bảo toàn tính mạng...

Nghĩ xong nàng lại quay đầu nhìn phía chân của Kim Diện Bà Bà...

- Ai da!

Mới chỉ trong khoảng thời gian ngắn cái chân của Kim Diện Bà Bà đã trương phồng lên giống như chân voi, chất độc chạy tới chạy lên trên đầu gối.

Hoàng Y Thiếu Nữ mặt lộ vẻ u sầu mắt xuống có vẻ đang suy nghĩ rất nhiều.

Sự việc trước mắt đã rõ ràng, Tần Lâm Phong và Kim Diện Bà Bà đã bị trúng chất độc của Tỷ Ngộ Phi Hạt, trong lúc không biết đi đâu để tìm thuốc giải, nàng còn hai con đường lựa chọn, một là dùng phương pháp Khoái Dao Trảm Loạn Mà, chặt một tay và một chân của họ xuống, nếu như không đến lúc độc tố phát tác, chỉ còn có nước họ hóa thành vũng máu mà chết.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghĩ xong lại đưa mắt nhìn chỉ thấy thương thế của hai người càng nguy kịch, trên trán từng giọt mồ hôi như hạt đậu lấm tẩm rơi xuống, mặt lộ vẻ rất đau đớn, thấy thế nàng quyết định phải dứt khoát hành sự!

Chỉ thấy thủ pháp của nàng hoa lên một cái, trong tay nắm chặt thanh kiếm của Tần Lâm Phong đang định xuống tay, bất chợt bên tai vang lên thanh âm yếu ớt của Tần Lâm Phong:

- Cô nương có phải muốn tại hạ trở thành kẻ phế nhân?

- Việc này cũng là bất đắc dĩ mà thôi công tử xin đừng giận tiện nữ.

- Không được!

- Công tử lẽ nào không hiểu được nỗi khổ của tiện nữ đây!

Tại hạ rất hiểu ý của cô nương, nhưng Tần Lâm Phong nói đến đây tay phải đưa lên gạt những giọt mồ hôi ở trên trán nói lại tiếp:

- Tại hạ đây là một nam nhi đại trượng phu, nếu nay trở thành kẻ phế nhân không bằng chết còn tốt hơn! Chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

- Chỉ là sư muội không đợi được sư huynh của nàng mang thuốc giải về cho nàng.

14. Chương 14: Trong Cái Rủi Có Cái May

Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường! Tần Lâm Phong nói đến đây khóe mắt cũng rướm lệ!

Hoàng Y Thiếu Nữ bị câu nói chứa đầy tình cảm đối với sư muội của chàng làm cảm động, mặt ngọc cúi xuống, nàng khẽ lẩm bẩm:

- Đường tử tử thật là có phước, từ trước tới nay chưa có người nào đối với ta thật tình như vậy...

- Cô nương tài mạo song tuyệt, ngày sau nhất định sẽ gặp được phước lớn, bây giờ đừng quá sầu não như vậy!

Hoàng Y Thiếu Nữ không ngờ những câu nói của mình bị chàng nghe được bất ngờ đỏ mặt cúi đầu không đáp.

Đột nhiên trong lúc này, trong đầu nàng lóe lên một tia sáng!

Vốn là, lúc nghe Tần Lâm Phong nhắc đến Đường Hiểu Văn, nàng mới chợt nhớ tới Đà Long Đả, nhất định sẽ trị được độc tố của Tỷ Ngộ Phi Hật, nàng nhớ đến lúc rời khỏi Đông Hải Bồng Lai Đảo, Tụ Lý Càn Khôn Gia Cát Minh có nhắc đến công hiệu của Đà Long Đả, có thể trị được bách độc, nhưng bệnh tình của gia mẫu cũng đang chờ đợi Đà Long Đả...

Hoàng Y Thiếu Nữ đắn đo một lúc, hình như nàng đã nghĩ ra được một biện pháp lưỡng toàn, bước đến trước mặt Tần Lâm Phong...

Tần Lâm Phong thấy nàng cúi đầu không nói, hình như đang suy nghĩ rất nhiều, vội cất tiếng hỏi:

Cô nương hãy mau trở về Đông Hải ân tình của cô nương đối với tại hạ, tại hạ xin ghi nhớ.

Vốn là Hoàng Y Thiếu Nữ đang suy nghĩ đến một hoang đảo cạnh Đông Hải Bồng Lai đảo, trên đảo này có một loại chi thảo được, công hiệu không kém gì Đà Long Đả, nhưng trừ phi kẻ nào có khinh công tuyệt thế mới đến được đảo đó, căn cứ vào những nhân vật trên võ lâm hiện nay, chỉ mình Tần Lâm Phong là có được khinh công đó, có thể mạo hiểm một chuyến...

Đột nhiên nghe câu hỏi bất ngờ của Tần Lâm Phong, nàng giật mình sức tỉnh đáp:

- Không! Tiện nữ đây đã có chủ ý khác!

- Dám hỏi cô nương đây không còn định chặt tay của tại hạ nữa chăng?

- Không còn!

- Vậy xin hỏi biện pháp của cô nương là gì?

Hoàng Y Thiếu Nữ thò tay vào trong bụng móc ra Đà Long Đả, mặt lộ vẻ cương quyết nói:

- Tiện nữ quyết dùng Đà Long Đả để giải độc cho công tử, vết thương bị trùng cắn trên vai của công tử, không còn là chuyện nan giải nữa rồi!

Tần Lâm Phong cướp lời nói:

- Cô nương hãy bỏ ý định đó đi, việc này nhất định không thể làm được!

- Vì sao không được!

- Đà Long Đả là bảo vật mà lệnh Đường đang cần, tại hạ đây dù chết một ngàn lần cũng không dám làm chuyện bất nghĩa này.

- Bệnh của gia mẫu lẽ nào tiện nữ đây không quan tâm, nhưng tiện nữ đây đã có chủ ý, công tử hãy mau nuốt Đà Long Đả rồi sẽ nói sau.

- Không được, cô nương nếu như không nói rõ, tại hạ...

Hoàng Y Thiếu Nữ không để cho chàng nói xong xuất thủ như điện, đã điểm trúng huyệt mê của chàng.

Kim Diện Bà Bà kinh ngạc, thốt lên:

- Quận Chúa, nếu như cho hắn ăn Đà Long Đả, bệnh tình Chủ Mẫu...

- Bà bà, không phải ta đã nói là đã có chủ ý khác hay sao!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói tới đây, lập tức lệnh cho Xuân Nhi đi kiếm nước suối. Kim Diện Bà Bà lại nói:

- Quận chúa, lão nô đây có lời muốn nói.

- Nói đi!
- Xin lượng thứ cho tội mạo phạm của lão nô. Ngưng một chút mụ lại tiếp:
- Theo lão nô thấy, tính tình của Quận chúa hình như có vẻ khác thường! Hoàng Y Thiếu Nữ bị nói trúng tim, hơi giật mình, lẩm bẩm:
- Khác thường, ta có gì khác thường lẽ nào ta...
- Quận chúa, nước đến rồi!

Hoàng Y Thiếu Nữ thở dài một tiếng thuận tay đón lấy gáo nước suối mà Xuân Nhi múc về, và ra lệnh cho Xuân Nhi mở miệng của Tần Lâm Phong, một tay bỏ Đà Long Đả vào miệng, tay kia thì rót nước vào miệng của chàng làm xong nàng liền giải huyết mê, tra thanh cổ kiếm vào bao, mắt phượng ngân ngấn lệ, lộ vẻ lo lắng, chăm chú nhìn chàng.

Tần Lâm Phong trong lúc hôn mê cảm giác như có một vật mát lạnh, từ cổ họng từ từ trôi xuống, xuống tới đơn điền, chàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm vô cùng, vết thương trên vai trái lập tức ngừng hẳn đau, vội mở bằng mắt, trông thấy Hoàng Y Thiếu Nữ mắt chứa đầy tình cảm đang chăm chú nhìn chàng chàng đang muốn đứng dậy.

Hoàng Y Thiếu Nữ lập tức dùng tay ngăn nói:

Tần Lâm Phong hiểu ra trong lúc hôn mê Hoàng Y Thiếu Nữ đã ép chàng nuốt Đà Long Đả, trong long hối hận, chàng thầm thì:

- Sự việc đã đến nước này, chi bằng cứ trị xong độc, rồi sẽ nghĩ cách để báo đáp ơn của nàng.

Nghĩ xong, chàng nhắm mắt định thần an tọa trên đất, hớp khí vận công, ép độc ra ngoài.

Chàng cảm thấy toàn thân dễ chịu vô cùng trước nay chưa từng có qua.

Không bao lâu, khí huyết đã luân chuyển toàn thân. Lúc này chàng mới biết đây chính là công hiệu của Đà Long Đả.

Chàng vội hớp khí vào đơn điền, vận toàn bộ công lực đưa lên vai trái...

Nơi Tỷ Ngộ Phi Hạt cắn đã thấy hiện ra một dòng máu nhỏ tím bầm, đây chính là những chất độc mà đã bị nội công của chàng ép ra ngoài.

Không bao lâu cánh tay tím bầm của chàng đã lên dần đỏ lại.

Lại qua khoảng một tuần trà, những chất độc trên tay trái đã bị ép hết ra ngoài, công lực chàng cũng đã được khôi phục lại.

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh mặt lộ vẻ lo lắng, ra lệnh cho Xuân Nhi lấy tất cả những hoàn dược có công hiệu trị độc mang theo bên mình nhét vào miệng chàng qua một lúc lâu thấy Tần Lâm Phong ngồi bất động trên mặt đất; nàng kinh hãi vội hỏi:

- Tần công tử lẽ nào vết thương trên vai trái vẫn chưa có chuyển biến?

Chất độc trong người tại hạ đây không những đã bị ép hết ra ngoài mà còn tăng được sáu mươi năm công lực, xin cô nương cứ yên tâm.

- Thế tại sao chàng vẫn luôn miệng thở dài!

- Bởi vì...! Cô nương đã không tiếc chi báu vật Đà Long Đả để trị hết độc cho tại hạ đồng thời khiến tại hạ được tăng thêm sáu mươi năm công lực, tại hạ đây không biết lấy gì để báo đáp ơn sau này, cho nên đang cảm thấy khó xử!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong câu này, mặt lộ vẻ không vui nói:

- Nếu nói như vậy... ngộ nhỡ tiện nữ lại trở mặt hại công tử thì sao?

- Cô nương nói những lời đó, tại hạ đây vốn rằng ngu dốt, nhưng cũng hiểu được đôi ít lý lẽ, biết rằng cô nương không đời nào làm như vậy, tại hạ dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, cũng quyết phải báo đáp ân đức này!

- Vậy những lời nói lúc nãy của công tử là có ý gì?

- Tại hạ đây là nói cô nương đã dùng báu vật chấn thiên hạ để trị thương cho tại hạ, cho nên khiến quý thể của Lệnh Đường... cùng với vị bà bà đây.

Nói xong chàng quay mặt nhìn Kim Diện Bà Bà. Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ “hừ” một tiếng đáp:

- Đối với bệnh tình của gia mẫu, tiện nữ đây đã sắp đặt đâu vào đó rồi?

- Còn vị bà bà đây?

- Đà Long Đả chỉ có thể dùng ột người, cho nên bà bà tạm thời phải chịu thiệt thòi một chút!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, thanh âm lạnh lạnh như tiếng chuông ngân, chấn động không gian.

Tiếng hú vừa dứt đã thấy nơi chân trời có một bóng đen đang bay tốc độ kinh hoàng.

Bóng đen mỗi lúc một lớn dần, chớp mắt đã bay đến trước mặt mọi người, “vù” một tiếng đã đáp xuống trước mặt Hoàng Y Thiếu Nữ nhìn kỹ lại chính là Kim Điêu.

Hoàng Y Thiếu Nữ bước đến trước mặt Kim Điêu, đưa bàn tay ngọc vuốt nhẹ trên lưng của nó, quay mặt lại nói với Tần Lâm Phong:

- Công tử, hãy leo lên lưng Điêu nhi, chúng ta sẽ đi Đông Hải một chuyến!

- Sao! Cô nương muốn tại hạ đi Đông Hải?

- Lẽ nào công tử không muốn?

Hoàng Y Thiếu Nữ chớp chớp mắt, rồi tiếp:

- Thực ra, đây cũng chính là nguyên do mà tiện nữ nhường Đà Long Đả cho thiếu hiệp.

Tần Lâm Phong kinh ngạc nói:

- Tại hạ bản tính ngu dốt, không hiểu được ẩn ý của cô nương, xin cô nương nói rõ cho?

- Bởi vì chỉ có công tử đây mới có được công lực đó, trên một hoang đảo lân cận Đông

Hải Bồng Lai đảo có mọc một loài linh dược công dụng không thua kém gì Đà Long Đả đó là Hỏa Linh Chi, có thể dung nó để chữa bệnh cho cả ba người.

- Ngoại trừ lệnh đường và Kim Diện Bà Bà, xin hỏi còn một vị nào nữa?

- Đó là Đường tỷ tỷ của tiện nữ!

Tần Lâm Phong nghe xong hơi bị chấn động, chàng bèn cất cao giọng nói:

- Xin cô nương yên tâm, đừng nói chỉ là một hoang đảo nhỏ nhoi, ngay cả Long Đảo Tam Huyệt, tại hạ đây cũng quyết liều chết để mà đạt cho được Hỏa Linh Chi, mong báo được ơn đức của cô nương đây.

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt lộ vẻ tinh nghịch, bật miệng cười đáp:

- Không cần phải khoa trương như vậy lúc này tiện nữ khi chưa đề cập đến Đường tỷ tỷ, công tử hình như không có hứng thú như vậy!

Tần Lâm Phong nghe xong câu nói này đỏ bừng mặt vội giải thích:

- Đâu có, cô nương cứ chọc tại hạ

Chàng ngừng một chút lại hỏi:

- Xin hỏi cô nương này nói đến hoang đảo đó, không biết đó là nơi có gì hung hiểm, mà chỉ tại hạ đây mới thể đến đó?

- Bởi vì nếu như muốn đến được đó, tất phải có khinh công, như Tiềm Long Cửu Đẳng của công tử đây mới được. Những người khác thì khó lòng mà đến được. Hiện nay trên võ lâm trừ một mình công tử ra, sợ rằng cũng khó kiếm được người thứ hai!

- Cô nương quá khen tại hạ rồi, tại hạ sợ rằng cũng không có được bản lĩnh đó!

- Không cần khách khí! Công tử hiện giờ có vương bận việc gì không?

- Không có.

- Nếu như vậy chúng ta hãy lên lưng Điều Nhi!

Hoàng Y Thiếu Nữ và Tần Lâm Phong cùng với Kim Diện Bà Bà leo lên lưng Điều Nhi nàng lại quay mặt nói với Tứ Đại Hộ Vệ và bốn thiếu nữ áo xanh:

- Điều Nhi không thể cùng lúc chở được nhiều người như vậy, các người đợi ở đây, lát nữa Điều Nhi sẽ quay lại để đón các người!

Kim Điều hình như hiểu được tiếng người, nghe đến đây, bèn vỗ mạnh hai cánh bốc người lên không, nhắm hướng Đông Hải Bồng Lai đảo bay đi.

Tốc độ của Kim Điều quả là kinh người, mới khoảng hơn nửa canh giờ đã bay đến được Đông Hải.

Sóng vỗ rì rào, biển xanh như ngọc.

Tần Lâm Phong tuy sinh ra và lớn lên Giang Nam, nhưng từ trước tới nay, chàng chưa biết đến Trường Giang. Đây là lần đầu tiên chàng mới đến được biển, trong lòng cũng có cảm giác hiếu kỳ, đưa mắt nhìn xuống...

Mặt nước mênh mông bốn bề sóng cuộn, mặt nước liền nhau, xa xa nhìn thấy có vài con hải âu đang lượn lờ trên mặt biển để điểm tô cho cảnh sắc đơn điệu của vùng biển, con người sau khi nhìn tinh thần càng thêm dễ chịu.

- Công tử, chúng ta đến nơi rồi!

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa nói xong, Kim Điều đã đáp xuống mặt đất. Tần Lâm Phong lộn người một cái đã đứng trên mặt đất.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng nhẹ nhàng rời khỏi lưng điều, rồi lại ra lệnh cho Kim Điều đưa Kim Diện Bà bà về gia môn nghỉ ngơi nàng đứng nhìn cho đến khi Kim Điều khuất hẳn, mới nắm tay Tần Lâm Phong kéo đến bên bờ biển.

Hai người đến bên mép nước, Hoàng Y Thiếu Nữ giơ tay chỉ về phía xa và nói:

- Hoang đảo ở bên kia, khoảng cách từ đây đến đó ước khoảng năm mươi dặm, rồi nàng lại đưa tay chỉ về phía con thuyền nhỏ đang dập dềnh sóng, tiếp lời:

- Công tử trở lên con thuyền này, chèo khoảng một canh giờ thì có thể lên được đảo.

- Hỏa Linh Chi mà cô nương vừa nói có phải cũng ở đó!

- Chính phải.

- Cao thủ quý đảo nhiều như vậy, cô nương chỉ cần phái một vài người đi là có thể lấy được, hà tất phải mời tại hạ từ nơi xa xôi lặn lội đến đây để lấy!

Hoàng Y Thiếu Nữ có vẻ bực tức:

- Đồ ngốc, tiện nữ đây vẫn chưa nói xong kia mà! Nàng ngừng một chút rồi tiếp:

- Muốn đến hoang đảo này thì dễ như trở bàn tay, nhưng mà Hỏa Linh Chi lại mọc trên miệng một núi lửa, đồng thời muốn đến được Hỏa Diệm Sơn cũng phải vượt qua Hỏa Tương Uyên rộng khoảng năm mươi trượng...

Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Dám hỏi cô nương Hỏa Tương Uyên này có gì nguy hiểm?

- Hỏa Tương Uyên này chính là một vực sâu, ở giữa nước sôi sùng sục, có thể nấu chảy cả sắt, ngay cả Kim Điều của bốn đảo cũng không dám bay qua, sợ bị lửa sát thương. Công tử, chàng có sợ không?

Tần Lâm Phong ngạo mạn cười đáp:

- Vì để báo đáp ơn đức của cô nương, tại hạ đây dù cho thịt nát xương tan cũng không sợ!

Hoàng Y Thiếu Nữ môi đào khê nở, tinh nghịch nói:

- Phải chăng là vì Đường tỷ tỷ!

Tần Lâm Phong bị nàng chọc ghẹo mặt lại đỏ bừng lên, ấp úng không biết làm sao để trả lời...

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này thò tay vào trong bọc lấy ra hai miếng Hàn Ngọc đưa về phía Tần Lâm Phong nói:

- Tần công tử, dựa vào Tiềm Long Cửu Đẳng của chàng nhất định có thể vượt qua được Hỏa Tương Uyên, nhưng mà trong lúc vượt qua vực lửa, vị tất đã tránh được phỏng. Với miếng Hàn Ngọc này chàng hãy bỏ vào trong mình, đến lúc đó có thể giảm bớt sự sát thương của lửa!

Tần Lâm Phong đưa tay tiếp lấy Hàn Ngọc, cảm kích nói:

- Đa tạ sự quan tâm của cô nương, tại hạ đây ngộ nhờ...

Hoàng Y Thiếu Nữ hình như cũng đoán được chàng định nói cái gì, mắt phượng đỏ lên, khóe mắt hình như rướm lệ, cất giọng rung rung nói:

- Tần công tử đừng nên nghĩ như vậy, người lành nhất định sẽ được trời phù hộ, bây giờ cũng không còn sớm nữa, xin công tử lên đường cho! Nói xong nàng chỉ vào một tảng đá lớn ở bên cạnh nói tiếp:

- Công tử, tiện nữ sẽ ngồi ở đây đợi chàng trở lại...

Tần Lâm Phong thấy Hoàng Y Thiếu Nữ không lý gì đến dung mạo xấu xí của mình, vẫn bộc lộ tình cảm dạt dào, trong lòng chàng cảm thấy rung động, vội đáp:

- Tại hạ nếu như may mắn lấy được Hỏa Linh Chi, trước lúc trời tối nhất định sẽ trở lại, cô nương bảo trọng!

- Công tử bảo... trọng...

Tần Lâm Phong nhìn thấy Hoàng Y Thiếu Nữ tình cảm yếu ớt như vậy, chưa nói xong một câu, hai hàng lệ đã rơi dài xuống khuôn mặt ngọc, chàng cũng cảm thấy đau lòng, vội quay người phóng lên chiếc thuyền nhỏ, cầm lấy mái chèo vận lực chèo đi.

Chàng lại quay đầu về phía Hoàng Y Thiếu Nữ đang đứng trên bờ giờ tay vẫy vẫy và đứng nhìn nàng cho đến khi khuất bóng nơi chân trời, lúc này chàng mới kéo buồm lên hướng về phía hoang đảo lướt đi.

Sau một canh giờ, hoang đảo đã hiện ra trước mắt. Chờ ạn thuyền đụng được bãi cát trên bờ mới nhảy xuống, hướng về phía Hỏa Diệm Sơn mà phóng đi.

Khoảng một tuần trà, lúc này ngược mắt lên đã nhìn thấy một biển lửa đang chắn trước mặt, lửa bốc cuộn cuộn, hơi nóng kinh người. Biết được đây chính là Hỏa Tương Uyên mà Hoàng Y Thiếu Nữ nói, chàng nghĩ thầm:

- Lẽ nào Bành cô nương lại nói sai! Theo ta thấy, biển lửa này chỉ ước độ khoảng hơn hai mươi trượng!

Tần Lâm Phong trong lòng tuy có chút sợ sệt Hỏa Tương Uyên, nhưng chàng lại nghĩ đến thương thế của sư muội, cùng với món nợ cứu mạng của Hoàng Y Thiếu Nữ, cảm giác này như tăng thêm cho chàng mấy thành nghị lực.

Chỉ thấy mặt chàng lộ vẻ cương quyết, hóp một luồng chân khí, chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân hình vọt cao sáu trượng, khi đang lơ lửng trên không liền thi triển tuyệt thế khinh công Tiềm Long Cửu Đẳng thân hình như một luồng khói, nhẹ nhàng đáp xuống bờ bên kia.

Tần Lâm Phong trong lúc vượt qua Hỏa Tương Uyên, đã bị những tàn lửa bắn trúng, thân hình nóng rát, đau nhức khó chịu, chàng vừa đi mấy bước đã té bịch xuống đất.

Chàng đột ngột nhớ ra, lập tức thò tay vào bọc móc ra hai miếng Hàn Ngọc, một miếng ngậm trong miệng, một miếng xoa khắp toàn thân, qua một lúc lâu sức nóng toàn thân đã giảm bớt, những đau nhức lúc này cũng tiêu tan.

Tần Lâm Phong đứng bật dậy, thi triển khinh công phóng thẳng về phía Hỏa Diệm Sơn. Xa xa, đã nhìn thấy những cột khói trắng bốc lên ngùn ngụt kèm theo những đám lửa bắn ra xung quanh.

Tần Lâm Phong khi cách Hỏa Diệm Sơn khoảng non mười trượng, cảm thấy thân hình vô cùng nóng rát, hai miếng Hàn Ngọc lúc này không đủ sức chống lại cái nóng kinh hồn của Hỏa Diệm Sơn.

Bỗng nhiên một tiếng "Ầm" kinh khủng phát ra.

Tần Lâm Phong bất giác giật mình vội quay đầu lại chỗ phát ra tiếng rống và đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy một thân hình quái thú đồ sộ khoảng con voi đang đứng cách chỗ chàng khoảng ba mươi trượng. Quái thú trên đầu có sừng miệng đỏ như máu bên trong lồm chồm những răng nhọn, đôi mắt cực lớn sáng rực lên nhìn chàng không chớp mắt.

Quái thú hình như ở đây để bảo vệ Hỏa Diệm Chi, nó đã phát hiện chàng đang muốn lấy Hỏa Diệm Chi. Lúc này Quái thú giậm mạnh bốn chân xuống đất, phóng như tên bắn về phía chàng ý muốn chỉ một cái là húc chết chàng!

Tần Lâm Phong thấy điệu bộ hung dữ có vẻ bốc người lên cao tám thước, lách mạnh cái húc mãnh liệt.

Quái thú chụp hụt, tức giận rống lên một tiếng, lại quay đầu nhắm phía Tần Lâm Phong phóng đến.

Tần Lâm Phong rút vội thanh cổ kiếm trên lưng, thân pháp lay động, vừa lách không thể húc, bóng kiếm bắn ra. Đưa mắt nhìn đến thấy cái bụng to lớn của Quái thú lúc này bị rạch một kiếm sâu khoảng vài tấc.

Quái thú bị thương, càng điên cuồng tức giận, nó chồm người tránh khỏi thế kiếm thứ hai của chàng, cào mạnh bốn chân xuống đất khiến cho đất đá dưới chân nó bắn toan loạn rồi lại tiếp tục xông về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong lửa giận bốc lên, hét lớn một tiếng:

- Súc sanh muốn tìm cái chết!

Chàng vội quét ra một chiêu Phạt Tài Ngộ Đồng trong pho Thiên Đãng Kiếm, quái thú đã bị lưỡi kiếm của chàng chém đứt làm đôi, máu tươi cũng từ chỗ bị chém bắn ra tung tóe. Tần Lâm Phong trong lúc sơ ý đã bị máu của con Quái thú này bắn ra ướt đầm toàn thân. Đồng thời chàng cảm thấy một dòng máu thấm qua kẽ miệng, dòng máu này chảy xuống cổ họng khiến chàng cảm thấy một mùi ngọt lạnh đang từ từ trôi xuống họng, dòng máu này chảy đến đâu chàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm sáng khoái đến đó, không còn có cảm giác sợ nóng nữa.

Tần Lâm Phong lúc này mới hiểu ra dòng máu mà chàng vừa uống có tác dụng khắc chế lửa nóng, cho nên Quái thú mới có thể ở đây mà giữ Hỏa Linh Chi, chàng bất giác phấn chấn tiếp tục tiến đến gần Hỏa Diệm Sơn...

Quả nhiên khi tiến đến gần chàng nhìn thấy chỗ gần miệng núi lửa có một đám cỏ thân cao khoảng vài tấc, toàn thân nhuộm một màu đỏ, liền nghĩ đây chính là Hỏa Linh Chi.

Chàng ước lượng khoảng cách của đám Hỏa Linh Chi này với miệng núi lửa, nhìn song lại cúi đầu suy nghĩ bất chợt nhìn thấy xương trắng rải rác trên mặt đất, những bộ xương này toàn là của những cao thủ giang hồ cũng muốn chiếm đoạt Hỏa Linh Chi nên đã lăn lộn đến đây, tuy vượt được cửa ải quái thú nhưng do không chịu nổi sức nóng của Hỏa Diệm Sơn cho nên mới phải phơi thây ở đây!

Tần Lâm Phong nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng lại bốc lên ngọn lửa cao ngạo.

Chỉ thấy chàng đề khí, thân hình bốc ười trượng bắn về phía bên miệng núi lửa như một ánh chớp.

Khi đến bên miệng núi lửa, xong trảo của chàng vươn ra như luồng điện chụp lấy một nắm Hỏa Linh Chi, xong vội lộn người bắn ra xa mười trượng.

Khi đã đáp xuống mặt đất, chàng mới mở miệng thốt ra một tiếng:

- Nguy hiểm thật!

Sau khi định thần chàng mở tay ra nhìn chỉ thấy trong hai bàn tay đang cầm bốn cây Hỏa Linh Chi. Trừ ba cây đi để trị bệnh vẫn còn dư một cây, chàng bất giác vui sướng vội bỏ vào trong ngực.

Lúc này chàng nóng lòng trở về như lửa đốt vội quay đầu trở về Hoa Tương Uyên.

Lúc chàng còn cách Hoa Tương Uyên không xa, cảm thấy toàn thân mệt mỏi hô hấp không đều, lập tức định thần.

Vốn là lúc này do đã dùng tận lực để thi triển thần công, nên lúc này mới có hiện tượng mệt mỏi như vậy, bây giờ phải điều tức một lúc mới có thể tiếp tục thi triển Tiềm Long Cửu Đẳng.

Rồi thì chàng lập tức tĩnh tọa trên mặt đất khép mắt vận công.

Tần Lâm Phong sau khi điều tức, cảm thấy cơ thể vô cùng dễ chịu, chàng vội đứng dậy, tiếp tục thi triển Tiềm Long Cửu Đẳng xuyên qua Hoa Tương Uyên lướt về phía con thuyền nhỏ ở trên bến, rồi giương buồm lướt về phía Long Hải Bồng Lai đảo.

Lại nói, Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi Tần Lâm Phong đi khỏi vẫn một mực ngồi trên tảng đá lớn, âm thầm cầu nguyện cho chàng được bình an trở về.

Nhìn nàng cũng đủ biết cái vẻ lo lắng đến mức nào, ngày thường mỗi lần nàng đến chỗ này thường là quay ra biển hát cao giọng hát. Hôm nay, nàng không những không hát mà gương mặt còn lộ vẻ bồn chồn lo lắng, mắt cứ dỗi nhìn về phía chân trời xa xa chờ đợi một cánh buồm.

Mặt trời đã lặn, vẫn không thấy...

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này hình như không còn tự chủ được nữa, đứng bật dậy, mặt lộ vẻ thất thần, đến nỗi Xuân Nhi đến ngay bên cạnh nàng cũng không hay biết!

Vốn là Kim Điều sau khi đưa họ về đảo đã quay trở lại đón Tứ Đại Hộ Pháp và bốn Thiếu Nữ Áo Xanh.

Xuân Nhi lúc này đã đến bên cạnh tảng đá nhẹ nhàng lên tiếng:

- Quận chúa, trời đã tối rồi xem trở về cung cho!

- Không!

- Đảo chủ đã mấy lần thúc giục, mời Quận chúa trở về để bàn việc!

- Người về bẩm lại với đảo chủ, cứ nói ta ở đây để đợi Tần công tử!

- Quận chúa, nô tài thấy...

Hoàng Y Thiếu Nữ dùng tay ra hiệu, ngắt lời của Xuân Nhi, mặt lộ vẻ vui mừng thốt lên:

- Nhìn kìa! Chàng đang trở lại!

Xuân Nhi đưa mắt nhìn theo ngón tay của nàng, quả nhiên thấy nơi chân trời xa xa thấp thoáng có cánh buồm đang tiến về phía nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội rời tảng đá, phóng nhanh bước đến bên mép nước, lúc này con thuyền chỉ còn cách bến không đầy vài trượng, chàng đưa tay vẫy vẫy cất tiếng kêu:

- Tần công tử... Tần công tử...!

Tiếng “tử” chưa dứt đã thấy một bóng đen vút lên trên bến, nhìn kỹ lại mới chính là Xú Thiếu Niên Tần Lâm Phong.

Hoàng Y Thiếu Nữ bước đến bên chàng lên tiếng:

- Công tử sao về muộn thế, người ta ở đây lo lắng muốn chết!

Câu nói chứa đầy tình cảm của Hoàng Y Thiếu Nữ, khiến Tần Lâm Phong chợt nghe đã rung động toàn thân, nhưng chàng cho rằng đây chỉ là câu nói hỏi thăm của nàng mà thôi. Không dám nghĩ rằng đây là câu tỏ tình của nàng, bởi vì chàng trong lòng vẫn mặc cảm về dung mạo xấu xí của mình...

- Cui kìa! Người ta nói chuyện với chàng mà chàng không thèm để ý đến người ta! Tần Lâm Phong thấy nàng nói ra lời này, vội vàng lên tiếng:

- Đâu có, xin cô nương thứ lỗi, tại hạ phải bận suy nghĩ, chứ nào dám không nghe!

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này là do tính nữ nhi bộc phát, chứ không phải thật sự tức giận, nghe đến đây vội mở miệng cười nói:

- Lúc này chỉ nói đùa thôi xin công tử đừng để bụng. Nhưng một chút nàng lại hỏi tiếp:

- Công tử đi chuyến này, không biết có lấy được Hỏa Linh Chi hay không?

- Nhờ phúc lớn của cô nương, tại hạ đây may mắn đã đoạt được. Hoàng Y Thiếu Nữ lại lộ vẻ sung sướng quá độ, vội vã nói:

- Vậy thì tốt rồi! Công tử xin cho tiện nữ xem thử!

Tần Lâm Phong thò tay vào trong ngực lấy ra Hỏa Linh Chi đưa cho Hoàng Y Thiếu Nữ, Hoàng Y Thiếu Nữ để lên lòng bàn tay, lại hỏi những việc đã trải qua trong lúc đi tìm thuốc. Xuân Nhi đứng bên cạnh xen vào:

- Quận Chúa, Tần công tử chắc cũng đã đói rồi, chúng ta hãy mau về nhà rồi hãy nói!

- Đúng!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đến trước một đại sảnh lớn cực kỳ mỹ lệ, và bước vào đại sảnh, đã nhìn thấy, một lão nhân tuổi khoảng lục tuần, mặt đầy hoài nghi đang mặc một tấm cẩm bào đứng lên bước đến trước mặt mình.

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh vội lên tiếng giới thiệu:

- Công tử, phụ thân đích thân ra đón chàng đó!

Tần Lâm Phong đã nghe qua danh tiếng của Đông Hải Bồng Lai đảo lão chủ, Thần Lâm Vương Bành Thế Tuyền, lập tức bước đến trước mặt lão khom lưng hành lễ:

- Vãn bối Tần Lâm Phong khấu kiến Bành lão tiên bối.

Thần Long Vương đưa mắt nhìn Tần Lâm Phong một lượt từ trên xuống dưới, cái đầu lão khẽ gật, rồi lên tiếng khen:

- Chả trách nào mà Thanh Nhi luôn nhắc tới, quả thật là một tiểu anh hùng! Hoàng Y Thiếu Nữ nũng nịu nói:

- Cha! Cui kìa, nói đi nói lại cũng chọc ghẹo Thanh Nhi không hà!

Tần Lâm Phong đem sự việc đi đoạt Hỏa Linh Chi kể ọi người nghe, nghe xong nàng trợn mắt le lưỡi không ngớt thán phục.

Đã thay ba bình rượu và đổi mấy lượt thức ăn, mọi người đàm luận về giang hồ, võ lâm, không khí mỗi lúc một náo nhiệt.

Hoàng Y Thiếu Nữ liên tục rót rượu và gấp đồ ăn cho chàng.

Thần Long Vương thấy vậy phá lên cười. Lúc này, Hoàng Y Thiếu Nữ bị cha chọc ghẹo mặt đỏ bừng, nàng lấy hai cây Linh Chi đưa cho Tần Lâm Phong, hai cây còn lại, nàng đích thân đưa đến phòng gia mẫu.

Thần Long Vương tiếp tục uống rượu với Tần Lâm Phong, lão lại lên tiếng khen ngợi:

- Thiếu hiệp tuổi còn trẻ mà võ công hơn người, đã lấy được Hỏa Linh Chi để trị bệnh cho tiện nội và Kim Diện Bà Bà.

- Đó là bốn phận của văn bối, tiền bối chớ quá khen! Tụ Lý Càn Không Gia Cát Minh xen vào:

- Tần thiếu hiệp xuyên qua Hỏa Tượng Uyên chắc là rất nguy hiểm, không biết có thể kể lại cho tại hạ đây được thường thức hay không?

- Gia Cát Thúc Thúc nói đúng, Thanh Nhi cũng muốn nghe!

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa Hỏa Linh Chi ấu thân và Kim Diện Bà Bà uống xong, người cần phải có sáu canh giờ mới bình phục được nên nàng đã trở lại đại sảnh.

Tần Lâm Phong đem sự việc đi đoạt Hỏa Linh Chi ọi người nghe, nghe xong mọi người trợn mắt le lưỡi không ngớt thán phục.

Tần Lâm Phong nhờ đó mà hiểu thêm được nhiều điều trên giang hồ.

Thần Long Vương Thế Tuyền và Tần Lâm Phong cạn xong một chung, lại tiếp:

- Nơi đây tuy là hoang đảo, nhưng cảnh sắc rất thơ mộng, không biết thiếu hiệp đây có chịu nán lại một thời gian hay không?

Tần Lâm Phong vội đáp:

- Ý tốt của đảo chủ, văn bối đây không dám từ chối, nhưng mà sư muội đang cần Hỏa Linh Chi để phục thương, vả lại văn bối đang điều tra hung thủ giết sư phụ, cho nên không thể nán lại lâu được, văn bối định ngày mai sẽ lên đường...

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này xen vào nói:

- À! Quên nói cho công tử biết, hôm trước có kẻ bịt mặt thóa mạ chàng, mạo phạm Đường tỷ tỷ, bị tiện nữ đây đẩy xuống Thiên Đăng Nhai.

- Cô nương có nhận được dung mạo của gã đó không?

- Không! Nhưng mà Đường tỷ tỷ nói thân pháp của gã có nét giống của nhị sư huynh Khuất Tuấn Nhân.

Tần Lâm Phong kinh ngạc nói:

- Hừ! Ngày mai tại hạ nhất định phải đi Thanh Thành một chuyến, mạo hiểm xuống Thần Đăng Nhai để xem cho rõ.

- Tần công tử! Chàng quyết định ngày mai lên đường hay sao?

- Tại hạ nóng lòng trở về, xin cô nương tha lỗi!

Hoàng Y Thiếu Nữ môi đào khê rung, hình như muốn nói điều gì, nhưng nghĩ thân mình là phận gái, không tiện mở miệng.

15. Chương 15: Bồng Lai Tiên Cảnh

Biết con không ai bằng cha, Thần Long Vương Bành Thế Tuyền đứng cạnh quan sát này giờ, sao lại không hiểu được tâm trạng của ái nữ, mỉm cười nói:

- Tần thiếu hiệp đã đoạt được Hỏa Linh Chi, những hàm oan trước đó cũng đã tỏ phần nào, lão phu nghĩ không cần phải nóng vội như vậy. Thanh Nhi và Thiếu hiệp có thể nói là có duyên, xin Thiếu hiệp nán lại ở bốn đảo một thời gian, không biết thiếu hiệp bằng lòng không?

- Việc này...

Tần Lâm Phong thấy lão mấy lần nài ép, trong lòng nghĩ cũng không tiện từ chối, liền đáp:

- Nếu đã như vậy vẫn bõ xin phụng lệnh! Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới nở nụ cười.

Sau khi cơm nước xong, Hoàng Y Thiếu Nữ cùng với Tần Lâm Phong đi dạo trong hoa viên, hai người đến bên một cái hồ sen. Tần Lâm Phong dựa vào hòn đá bên cạnh hồ sen, còn Hoàng Y Thiếu Nữ thì quỳ xuống mặt nước khiến mặt nước vốn phẳng lặng nay lại gợn nên những đợt sóng nhỏ sau những viên đá của nàng...

Tần Lâm Phong ở lại trên đảo thắm thoát đã trải qua mười bốn ngày. Trong mười bốn ngày này chàng đã mấy lần muốn rời khỏi đảo, nhưng đều bị Hoàng Y Thiếu Nữ mấy lượt lưu lại, cho nên chàng chưa thể ra đi...

Sáng sớm ngày thứ mười lăm Hoàng Y Thiếu Nữ dắt Tần Lâm Phong đến chỗ những người mò ngọc trai thường tụ tập để ra biển. Nghề mò trai là công việc duy nhất trên đảo này, Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đi đến bên một tảng đá có hình thù quái lạ ở trên bãi cát. Tần Lâm Phong bị hình dạng kỳ dị của tảng đá này thu hút nhìn không chớp mắt!

Tảng đá này vốn là do những người thợ đá đục thành hình dạng giống một nam một nữ, cực kỳ sinh động, tay nắm tay mặt hướng ra phía biển, có dáng giống đang chạy...

Tần Lâm Phong trong lúc bị mê hoặc đứng ngây người ra xem tảng đá. Bất ngờ bên tai vang lên thanh âm ngọt ngào của nàng:

- Phong ca, huynh cảm thấy hai bức tượng đá này có gì kỳ lạ không?

- Có, không biết tảng đá này có tên hay không?

- Tảng đá này tên là đá Tình Nhân!

-Ồ không ngờ lại có cái tên đẹp như vậy! Hoàng Y Thiếu Nữ thở dài một tiếng nói:

- Tên tuy đẹp nhưng mặt sau của đá Tình Nhân lại ẩn chứa một câu chuyện hết sức bi thương.

- Cô nương nếu có nhã hứng, có thể kể cho tại hạ nghe qua một lần chẳng. Hoàng Y Thiếu Nữ liếc nhìn Tần Lâm Phong một cái lại tiếp:

- Cui thiếu hiệp kia! Người ta đã kêu thiếu hiệp bằng tên, thế mà thiếu hiệp vẫn cứ cô nương này, cô nương nọ, tên của người ta thiếu hiệp không phải không biết!

Tần Lâm Phong mỉm cười đáp:

- Cô nương đã có ý này, tại hạ cũng xin đổi cách xưng hô gọi là Thanh Nhi thì được rồi.

- Không được! Định ăn hiếp người ta hả!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong, đưa tay đánh nhẹ Tần Lâm Phong một cái rồi tiếp:

- Cái tên Thanh Nhi là chỉ cha mẹ mới được kêu, thiếu hiệp sao lại dám kêu! Tần Lâm Phong lập tức tạ lỗi nói:

- Tại hạ chỉ nghe lệnh tôn kêu là Thanh Nhi, do đó cứ tưởng Thanh Nhi là quý danh của cô nương đây, tuyệt không có ý chọc ghẹo gì, xin cô nương tha lỗi!

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ mỉm cười nói:

- Thôi bỏ đi! Việc này cũng không thể trách thiếu hiệp...

- Cô nương đây là...

- Tiểu... Thanh!

Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi nói là tên của mình, hình như đã phạm vào điều cấm kỵ của người con gái, hổ thẹn quay mặt đi...

Lại chợt nhớ đến câu chuyện về đá Tình Nhân mà Tần Lâm Phong vừa hỏi, lúc này nàng mới quay đầu lại chậm chậm lên tiếng:

- Lúc trước nơi này có một đôi tình nhân, họ yêu nhau rất tha thiết, đã từng thề thốt không biết bao nhiêu lời bởi vì hai người đã lén lút yêu nhau. Cho đến khi họ đề cập đến việc hôn nhân, lúc đó gia đình đôi bên mới phát giác ra tay ngăn cản cuộc hôn nhân này!

- Vì sao lại có chuyện đó!

- Bởi vì đôi bên có mối thù truyền kiếp với nhau!

-Ồ! Như vậy, về sau đôi tình nhân này...

- Đôi tình nhân này sau khi biết rõ sự thật, chán ngán không còn muốn sống nữa, lại còn bị gia đình cố tình ngăn cản. Họ nghĩ rằng đã không được gần nhau chỉ bằng chết, có thể sẽ vĩnh viễn sẽ được gần nhau, rồi thì trong một đêm mưa gió bão bùng đôi tình đôi tình nhân tay nắm tay nhau nhảy xuống, biển tự vận vì tình!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, mặt lộ vẻ nuối tiếc, Thanh Nhi lại tiếp:

- Thi thể của đôi tình nhân này sau đó được những người dân đánh cá ở đây vớt lên trên bến. Gia đình đôi bên lúc này mới hối hận đau xót, từ đó giải bỏ mối thù xưa, đồng thời họ chiếu theo hình dáng lúc sinh tiền của đôi tình nhân mà tạo nên tảng đá này, lấy tên là đá Tình Nhân, cũng là để kỷ niệm mối tình chung thủy của đôi tình nhân này!

Thanh Nhi nói đến đây, đưa tay vuốt những lọn tóc bị gió biển thổi lòa xòa trước nàng lẩm bẩm:

- Hy vọng số mạng của chúng ta không giống như đôi tình nhân này!

Tần Lâm Phong thoáng nghe được tiếng nói của nàng, trong lòng hơi rung động. Thanh Nhi lúc này đỏ bừng mặt khẽ hỏi:

- Phong ca, trong lòng muội có một câu muốn hỏi đã lâu không biết huynh có muốn nghe hay không?

- Cô nương... không phải... Tiểu Thanh, xin cứ nói! Thanh Nhi đỏ bừng mặt, lấy hết dũng khí khẽ hỏi:

- Huynh có thể uội biết cô gái mà huynh yêu nhất là ai không? Tần Lâm Phong không chút suy nghĩ đáp:

- Tại hạ và sư muội tình sau nghĩa rộng, tại hạ yêu nàng hơn bất cứ mọi vật trên trời, nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng... ta tuyệt không mong muốn kết hôn với nàng.

- Vì sao?

- Tình yêu chân chính là vì người hy sinh, chứ không phải chiếm người làm sở hữu. Tầm thân xấu xí của tại hạ đây không mong muốn được nàng yêu.

- Phong ca, huynh nói sai rồi! Người ta chỉ yêu cái đẹp của nội tâm, hà tất vì bề ngoài xấu xí mà phải mặc cảm!

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Tiểu Thanh cô nương nên biết rằng nhìn bề ngoài để mà phán xét người, từ cổ chí kim...

- Cũng có người không có quan niệm đó.

- Ai?

- Muội!

Tần Lâm Phong nghe xong kinh ngạc sững người không thốt nên lời.

Thanh Nhi cúi mặt xuống tay mân mê vạt áo, cố nén vẻ thẹn thùng run run nói:

- Phong ca, Thanh muội đã sớm yêu con người trung thực nhân hậu của huynh, tầm thân này trừ huynh ra, quyết không gả...

Tần Lâm Phong từ trước tới nay cũng phải thán khen vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng, nhưng lại nghĩ đến bản thân mình, không dám trêu cao, lúc này chàng lạnh lẽo đáp:

- Không! Cô nương nên bỏ ý định đó đi! Hoàng Y Thiếu Nữ mắt lộ vẻ thất sắc hỏi:
- Phong ca, huynh không thể yêu muội như yêu Đường tỷ tỷ hay sao.
- Không được, tuyệt đối không được!

Thanh Nhi nghe xong câu nói của chàng mà cảm giác như tim đang bị muôn ngàn mũi kim châm chích!

Chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, có vẻ u ám, nàng đổi giọng run run nói:

- Tần công tử, người đã giẫm nát tim ta, ta không muốn nhìn thấy người nữa!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong câu này ruột như đứt ra từng khúc quay phắt đầu lại nức nở phóng về nhà.

Tần Lâm Phong đợi cho bóng nàng mất biệt, lúc này trên khoé mắt của chàng mới đổ xuống hai hàng lệ nóng, chàng lẩm bẩm:

- Bành cô nương, xin thứ lỗi tại hạ vô tình.

Nói xong chàng đưa tay áo lên lau nước mắt muốn rời khỏi nơi hải đảo thương tâm này, quay về Trung thổ điều tra tung tích của hung thủ vu oan giá họa cho chàng.

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây lập tức thi triển thân pháp, chẳng bao lâu đã phóng đến chỗ chiếc thuyền nhỏ bên bến, chàng lên thuyền giương buồm, nhắm hướng đất liền lướt đi.

Khi thuyền rời khỏi đảo đã khá xa, Tần Lâm Phong mới quay đầu lại, thấp thoáng nhìn thấy bóng Hoàng Y Thiếu Nữ đứng sững trên bãi cát, hình như nàng đã đến đó từ lâu, trong lòng chàng lúc này chứa đầy hối hận, chàng lẩm bẩm:

- Bành cô nương, tạm biệt! Mong Hoàng thiên phù hộ cho nàng vĩnh viễn được hạnh phúc!

Nói xong hai hàng nước mắt lại rơi xuống, xóa nhòa hình bóng của Hoàng Y Thiếu Nữ trên bến.

Tần Lâm Phong lúc này nóng lòng trở về, vội vận dụng song chưởng vỗ xuống mặt nước như mái chèo, lướt đi vun vút.

Sau hoàng hôn thuyền chàng đã cập bến Trung Nguyên, chàng lập tức rời thuyền nhắm hướng núi Thanh Thành phóng đi, mục đích của chàng lúc này ngoài việc trị thương cho sư muội Đường Hiểu Văn, chàng còn định mạo hiểm một chuyến xuống nơi thâm cốc Thần Đăng Nhai để điều tra tung tích của hung thủ.

Chàng vào đến địa phận nước Lỗ, tiến vào một túp lều chọn một cái bàn ngồi xuống, định sau bữa ăn sẽ tiếp tục lên đường. Trong khi ăn uống chàng chợt nghe thấy tiếng của mấy thực khách ở bàn đối diện vốn là những nhân vật giang hồ. Qua câu chuyện của họ, Tần Lâm Phong hiểu ra được những diễn biến trong giang hồ trong những ngày gần đây.

Vốn là mấy ngày trước đây giang hồ đột nhiên xuất hiện một lão ma đầu hành tung kỳ bí, công lực cao thâm không lường được, ra tay độc ác. Người trên giang hồ thuận hắc thì sống nghịch hắc thì chết. Đã có không ít nhân vật võ lâm bị bỏ mạng dưới chưởng lực của hắn, cũng không biết hắn dùng thủ pháp quái dị gì, những người bị hại thất khiếu đều ứa máu, Loa Sanh Bang là một tổ chức hắc đạo nhưng vì không chịu thuần phục lão, nên chỉ trong một đêm mà toàn thể đệ tử trong bang chỉ trừ Bang chủ Thác Thiên Thần Quân và Hàng Đường Chủ Bát Diện Trì Hưu là may mắn thoát được, kỳ dư những người còn lại trong bang đều bị sát hại!

Tần Lâm Phong nghe xong cái tin tức này, nhưng không dám tin. Rồi chàng lại nghĩ:

- Nơi đây cách tổng đàn của Loa Sanh Bang cũng không xa, không bằng đi một chuyến điều tra cho biết.

Rồi chạy vội thi triển khinh công nhắm phía đường Duyên Châu phóng đi.

Tần Lâm Phong sau khi đến được Tổng đàn Loa Sanh Bang, cảnh tượng bày ra trước mắt chàng thật náo nê, Loa Sanh Bang trước nay uy nghiêm bao nhiêu, nay lại thê lương bấy nhiêu. Thi thể của các đệ tử trong

bang nằm rải rác la liệt, mùi tanh của máu bốc lên rợn người. Chàng vừa xem xét vừa thăm rửa hung thủ ra tay quá tàn độc.

Ngũ Tà Ôn Thần Phùng Phủ cùng Trại Vô Thường Tiên Tông Thọ thống lãnh một đám thuộc hạ đang vây Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu. Quang cảnh giao đấu nhìn sơ qua cũng đủ biết đã xảy ra khá lâu, Thác Thiên Thần Quân và bát Diện Tỳ Hưu tay bị mấy chục gã bao vây nhưng vẫn không nao núng...

- Dừng tay!

Tiếng thét như sấm của Tần Lâm Phong liền có tác dụng ngay tức khắc! Đôi bên lập tức ngừng giao đấu quay đầu lại nơi phát ra tiếng hét.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu nhìn thấy Tần Lâm Phong như gặp được người thân, vội phóng ra khỏi vòng đấu lướt đến bên chàng, hai người đồng thanh kêu lớn:

- Tần công tử...!

Vừa dứt lời nước mắt đã trào ra nơi khóe mắt của hai người, nghẹn ngào không thể nói tiếp được!

Tần Lâm Phong thấy hai người đau khổ biết họ đang bị kích động vội hỏi:

- Quý bang gặp phải thảm họa tại hạ đây cũng mới biết, mong bang chủ bình tĩnh. Xin hỏi hai vị vì sao mà bị đám người đó truy sát?

Thác Thiên Thần Quân đang định mở miệng, Ngũ Tà Ôn Thần đã bước lên trước trợn mắt, cất giọng cười lạnh lẽo quát:

- Phùng mỗ lặn lội khắp nơi để tìm người, nay người lại tự dẫn xác đến, thật là Hoàng Thiên có mắt, đã giúp đỡ Ngũ Âm Giáo chúng ta!

Tần Lâm Phong khinh bỉ nói:

- Thật không ngờ một kẻ làm mưa làm gió thống lĩnh lục lâm thảo khấu Nam Bắc mười ba tỉnh lại đi làm chó giữ nhà cho người ta, gia nhập cái gì là Ngũ Âm Giáo, tại hạ đối với quý giáo tuy chưa từng nghe qua, nhưng giáo phái này lại có những nhân vật hạ đẳng như người, nghĩ lại cũng không oai phong gì cho lắm!

- Câm miệng!

Ngũ Tà Ôn Thần tức giận quát lớn, rồi gã lại tiếp:

- Tại hạ quy phục Ngũ Âm Giáo cũng vì cảm đức của giáo chủ, cùng nhau mưu tính bá nghiệp thống nhất võ lâm. Ta khuyên các hạ cũng nên thức thời mà gia nhập Ngũ Âm Giáo. Loa Sanh Bang vì dám nghịch ý của giáo chủ ta đã bị san thành bình địa, người nếu không chịu phục tùng, cũng phải lấy đó làm gương!

Tần Lâm Phong không thèm để ý những câu nói của gã, quay đầu lại hỏi Thác Thiên Thần Quân:

- Lão ma đầu hủy diệt quý bang có phải là giáo chủ Ngũ Âm Giáo? Thác Thiên Thần Quân không do dự đáp:

- Chính phải, lão ma đầu công lực tuyệt cao, ra tay hiểm độc. Bởi vì lão phu không chịu phục tùng hắn, nên hắn tức giận ra tay tàn sát đệ tử của bốn bang. Lão phu và Đinh Đường chủ đây thấy đại cuộc đã hỏng mới nhanh chân trốn thoát, tưởng rằng đã xong không ngờ lại bị thuộc hạ của lão truy sát đến tận đây...

Tần Lâm Phong nghe xong, xả một luồng điện ra đám người ở xung quanh. Lũ người này chạm phải luồng nhơn tuyến của chàng, cũng giật mình thối lui mấy bước...

Ngũ Tà Ôn Thần lúc này vội trấn tĩnh lại quát lớn:

- Việc này đã do chính bốn bang chủ đây thừa nhận, Phùng mỗ cũng không phải phí lời để giải thích. Kể thức thời là tuân kiệt, người cũng nên nhận lời đi thôi!

Tần Lâm Phong phá lên một tràng cười lạnh buốt màng tai, chàng nộ khí hét lớn:

- Niệm tình người không tham gia hủy diệt Loa Sanh Bang, tại hạ đây cũng chừa cho người một con đường sống. Nếu còn ngu muội cố chấp, dám ở trước mặt ta cuồng ngôn, nhất định không tha mạng!

Tạ Vô Thường Tiễn Tông Thọ đứng ở một bên không nhin được vội bước lên trước quay mặt lại phía Phùng Phủ nói:

- Phùng huynh, đừng phí lời chúng ta xông lên đi.

Chữ “lên!” chưa thoát khỏi miệng, một chưởng của gã đã đổ về phía Mạch Môn huyết của Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong “khà! Khà” một tiếng, song chưởng giơ lên nhắm về phía ngọn chưởng của Tạ Vô Thường đẩy ra.

Tạ Vô Thường vừa giơ tay lên đã thấy một luồng chưởng bén nhọn như dao xoáy vào ngọn chưởng của mình, ngọn chưởng chưa dứt đã thấy hổ khẩu rất buốt, thất kinh vội rút tay về, đã thấy tả hữu tê dại!

Ngũ Tà Ôn Thần Phùng Phủ thấy Tạ Vô Thường mới một chiêu mà đã thất thế, thấy người lay động, song chưởng vội đẩy về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong mới xuất chiêu đã khiến Tạ Vô Thường phải thu chưởng về, lại cao ngạo nói:

- Hai vị vẫn còn mê muội, đừng trách tại hạ ra tay độc ác!

Ngũ Tà Ôn Thần và Tạ Vô Thường lại như không nghe thấy lời nói của chàng, vừa tiếp tục xông lên đẩy ra bốn chưởng.

Tần Lâm Phong thấy hai gã ngoan cố vẫn không đổi tính hung ác, chàng tức giận mặt lộ sát khí đằng đằng, song chưởng giơ lên cuốn theo kinh phong kinh người nhắm ngay chưởng của hai gã quét tới.

Hai gã đồng thanh hét lớn một tiếng:

- Hay lắm!

Rồi vận mười thành công lực đưa chưởng lên đỡ...

- Bùng! Một tiếng chấn động mặt đất.

Thân hình của Tần Lâm Phong vẫn không chút lay động.

Trong khi đó Ngũ Tà Ôn Thần và Tạ Vô Thường có cảm giác như núi thái sơn đang đè nặng trước ngực mình, liền thối lui mấy bước, cảm thấy huyết ngưng động, hơi thở khó khăn.

Hai gã vội hóp khí điều tức, lòng thầm sợ chưởng lực hùng hậu của chàng. Nhưng một gã là chưởng môn của phái Trường Bạch, gã kia cầm đầu Lục lâm Thảo khấu của mười ba tỉnh, sao lại dễ dàng chịu thua, liền quay về phía đám thuộc hạ cất tiếng hét lớn:

- Tất cả cùng lên!

Sau tiếng hét của gã đã thấy mấy chục bóng tay nắm chặt binh khí, cùng hét lớn một tiếng nhảy vào vòng đấu.

Tần Lâm Phong thấy hai gã muốn lấy số đông để áp chế mình, bất giác phẫn nộ, thi triển thân pháp như quỷ mị, quyền cước chưởng chỉ bắn ra xung quanh. Chỉ thấy chàng như mãnh hổ trong quần hồ, đánh đến nỗi lũ thuộc hạ xương nát gân đứt gào khóc không ngừng, chỉ một loáng đã thấy trên mặt đất nằm la liệt mười mấy tên vừa chết vừa bị thương!

Ngũ Tà Ôn Thần tức khí rít lên một tràng quái dị, phóng về phía chàng, xuất ra toàn những chiêu thí mạng. Tạ Vô Thường cũng lượm một cây kiếm gãy ở dưới đất, xông về phía chàng.

Tần Lâm Phong nộ khí ngàn ngạt, công lực vận đến tám thành đẩy ra.

Ngũ Tà Ôn Thần và Tạ Vô Thường nào biết chàng xuất ra chiêu này chính là Tuyệt Mạch Đoạn Gân trong một trăm lẻ tám đường Chấn Thiên Chưởng tuyệt học cái thế, vội giơ chưởng lên đỡ, nhưng thấy chưởng của chàng ảo diệu kinh người, muốn rút tay về nhưng không kịp rồi...

- Á, Á!

Song chưởng của Ngũ Tà Ôn Thần đã bị cắt rời, đau đớn thấu xương, cất tiếng gào lớn, lui lại mấy bước ngồi phịch xuống đất.

Tạ Vô Thường may mắn trong tay nắm thanh kiếm gãy chỉ giờ tả chưởng lên để đỡ. Y là kẻ giảo hoạt, cảm thấy chưởng phong của chàng thay đổi khác thường, vội rút tay về cho nên chỉ bị thương nhẹ, nhưng cũng đau đớn cùng cực nghiêng chặt răng, cắn môi đến chảy máu!

Tần Lâm Phong cao ngạo quát:

- Tại hạ đây cũng cho hai người một con đường sống, mượn mồm của hai người về bẩm lại với giáo chủ, nói là nợ máu của Loa Sanh Bang ta nhất định sẽ tìm hắn để đòi, mau đi!

Ngũ Tà Ôn Thần bò dậy, cầm đầu chạy...

- Chậm đã!

Tiếng hét xé màng tai gã khiến gã hồn bay phách tán ngồi phịch xuống đất, mặt lộ vẻ kinh hoàng đưa mắt nhìn. Tiếng hét vừa rồi chính là của Thần Châu Tam Tuyệt Xú Hóa Tử lúc này đã xuất hiện bên cạnh Tần Lâm Phong.

Lão Hóa Tử cất tiếng thóa mạ:

- Người về bẩm lại cho giáo chủ nhà ngươi chỉ cần lão dám nói ra tổng đàn của Ngũ Âm Giáo ở nơi đâu, cho dù có là long đàm hổ huyệt, lão phu nhất định sẽ tìm tới. Còn không mau cút!

Ngũ Tà Ôn Thần bò dậy, trợn mắt căm hờn nhìn Tần Lâm Phong, rồi cùng với Tạ Vô Thường dắt đám thuộc hạ cầm đầu bỏ đi.

Tần Lâm Phong đến trước mặt Lão Hóa Tử khom lưng hành lễ hỏi:

- Những lời vừa rồi của lão tiên bối hình như đối với Ngũ Âm Giáo cũng có mối thù sâu đậm thì phải?

Lão Hóa Tử thở dài đáp:

- Xú Tiểu Tử, người hình như vẫn chưa biết? Diệu Thượng Đại Cô ở núi Thanh Thành tối hôm qua đã bị người ta thảm sát. Sau khi chết thất khiếu chảy đầy máu, ta nghĩ việc này nhất định là lão quỷ Ngũ Âm Giáo đã xuống tay hạ độc thủ.

Tần Lâm Phong kinh ngạc thốt thần vội hỏi:

- Hả! Vậy sư muội bây giờ như thế nào?

- Cũng bị thất lạc trong đêm đó, bây giờ đang ở đâu ta vẫn còn chưa biết.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, giống như bị xối một gáo nước lạnh, nộ khí kinh người quát.

- Văn bối xông pha hiểm nghèo may mắn đã lấy được Hỏa Linh Chi ở Đông Hải mong muốn trị dứt bệnh cho sư muội, không ngờ lại gặp phải sự việc ngoài dự tính như thế này!

Lão Hóa Tử lại thở ra một tiếng rồi tức khí nói:

- Việc Đường nha đầu bị mất tích nhất định có liên quan tới Ngũ Âm Giáo. Sự việc đã đến nước này nóng vội vô ích, đợi lão Hóa Tử ta điều tra được Tổng đàn của bọn chúng ở chỗ nào rồi quyết định. Ngừng một chút lão hỏi tiếp:

- Xú Tiểu Tử, bây giờ người có bận việc gì hay không? Tần Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Văn bối trước mắt là muốn xuống đáy huyệt Thần Đăng Nhai để điều tra tung tích kẻ giá họa ình, sau đó sẽ tìm kiếm sư muội.

Lão Hóa Tử lắc đầu nói:

- Thần Đăng Nhai quanh năm mây phủ, sương mù khắp nơi vực sâu muôn trượng khó mà lường được, sau người lại có thể tùy tiện xuống đó!

- Văn bối không còn cách nào khác đành phải xuống đó mà thôi. Lão Hóa Tử một mực khuyên ngăn:

- Trừ phi người mượn được Thủy Tinh Châu của Miêu Cương Huyền Hư pháp sư dùng để soi đường may ra mới có thể xuống được cốc. Nếu như không, sợ rằng hung nhiều lành ít.

Tần Lâm Phong cao ngạo nói:

- Miêu Cương Huyền Hư pháp sư lưu lạc giang hồ, hành tung phiêu hốt không biết đi đâu mà tìm. Có tìm được lão vị tất đã ượn, văn bối đây có việc gấp không thể chờ đợi được, đành phải mạo hiểm một chuyến!
- Được, người đã ý đó ta đây cũng hết lời. Nếu có chút manh mối, hãy báo cho ta. Lão Hóa Tử nói xong, thân như ánh chớp, chớp mắt đã khuất bóng.

Tần Lâm Phong quay đầu lại nói với Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu:

- Du bang chủ và Đinh Đường Chủ cố gắng dò la tin tức tổng đàn của Ngũ Âm Giáo, tìm cơ hội báo thù. Tại hạ tạm thời cáo biệt!

Tần Lâm Phong nói xong lay động thân pháp, như một luồng khói nhắm phía Thần Đăng Nhai phóng đi.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu cũng thi triển thân pháp phóng về hướng bắc.

Một ngày sau, Tần Lâm Phong đến được Thần Đăng Nhai, chàng đứng bên miệng cốc đưa mắt nhìn xuống...

Chỉ thấy sương mù dày đặc từ dưới thân cốc bốc lên, gió lạnh rít rợn người, không thấy đo lường được độ sâu của thâm cốc!

Tần Lâm Phong thấy khung cảnh này cũng đầu hoa mắt choáng, nhưng chàng vốn là một nam tử cao ngạo, đã nói là phải làm.

Chỉ thấy chàng đề khí, hai tay dang ra chân điểm nhẹ mặt đất, như một cánh diều phóng vút xuống cốc, đầu chúi xuống chân đưa lên tốc độ kinh hồn.

Khi đến lưng chừng cốc, chàng bất giác cảm thấy tốc độ rơi xuống của mình quá nhanh chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, mắt như hoa lên không thể nhìn rõ quang cảnh xung quanh.

Tần Lâm Phong lúc này thất kinh nhủ thầm:

- Tần Lâm Phong à!... nếu người không biết khống chế thân pháp của mình, mà đối tư thế sợ rằng lúc người xuống tới đáy cốc, thân sẽ tan thành muôn ngàn mảnh thịt vụn!

Tần Lâm Phong nghĩ xong, tinh thần phấn chấn, lúc này quang cảnh cốc từ từ hiện ra trước mắt chàng.

Lúc còn cách đáy cốc năm trượng, chàng há hớp một luồng chân khí vào đơn điền, lộn người một cái, giữ thế thăng bằng, chân đáp nhẹ xuống mặt đất.

Chàng tuy rằng bình yên vô sự, nhưng cũng không khỏi một phen kinh hãi, đưa mắt nhìn khắp xung quanh...

Chỉ thấy xương trắng rải rác trên mặt đất xếp thành từng đống như núi, trừ ra không còn nhìn thấy cái gì khác.

Chàng lại đi tiếp tỉ mỉ quan sát xung quanh, nhưng vẫn không phát giác được tung tích của kẻ mới rơi xuống cốc, trong lòng bất giác thất vọng!

Nhưng chàng vẫn không nản lòng nghĩ thầm:

- Đã đến đây, nhất định cũng phải điều tra cho ra lẽ.

Rồi thì chàng tiếp tục tiến vào nơi thâm sâu nhất trong cốc.

Khoảng một tuần trà, Tần Lâm Phong đến được hang động, chàng đưa mắt nhìn miệng hang một lượt, rồi bất giác chui vào.

Vừa tiến vào động không lâu, quang cảnh trước mắt đã đập vào mắt chàng. Trên một cái đường đá, dựa vào vách động, có một lão tóc bạc trắng đang nằm, Tần Lâm Phong vội vã tiến lại phía lão để hành lễ, thấy lão vẫn không đứng dậy vội lật người lên để xem...

Chỉ thấy mặt lão vàng như nghệ, hơi thở không đều, trước ngực có vết tích của chưởng phong, ở vào trạng thái hôn mê.

Mặt của lão nhân lộ vẻ cực kỳ đau đớn. Tần Lâm Phong thấy trạng thái sắp sửa đi gặp tử thần của lão, tấm lòng đại hiệp lại trĩu nặng.

Tần Lâm Phong nghĩ, cần cứ vào vết chưởng nơi trước ngực lão nếu không kịp thời chữa trị, sợ rằng sẽ bỏ mạng. Cứu người như cứu lửa, chàng lập tức chạy ra ngoài cửa động để tìm nước suối. Xong việc lại trở vào trong động, thò tay vào trong ngực lấy ra một cây Hỏa Linh Chi, mở miệng lão, nhét cây Hỏa Linh Chi vào rồi đổ nước cho nó từ từ trôi xuống, rồi dựng lão dậy để lão ngồi ở tư thế tĩnh tọa, song chưởng đè vào các huyệt đạo sau lưng của lão, vận công truyền lực vào người lão.

Tần Lâm Phong sau khi đã uống một viên Hỏa Long Cổ Nguyên Hoàn của Hồi Xuân Thủ, lại còn ăn được gan của Đà Long, công lực đã tăng tiến bằng sáu mươi năm như vậy, nhưng vì thương thế của Ngân Phát Lão Nhân đã quá trầm trọng, cho nên Tần Lâm Phong phải vận dụng công lực của toàn thân để chữa trị. Qua hai canh giờ nữa, sắc mặt của Ngân Phát Lão Nhân đã hồng hào trở lại, mi mắt cũng hơi chớp động, trên đầu đã thấy khói trắng bốc ra.

Nhưng vì Tần Lâm Phong đã hao phí quá nhiều chân khí, chàng lúc này hai tay buông lỏng, mặt lấm lấm mồ hôi, “phịch!” một tiếng chàng đã ngã lộn ra đất bất tỉnh. Ngân Phát Lão Nhân lúc này mở bừng mắt, xạ ra hai luồng nhồn tuyền như điện, nhìn khắp xung quanh một lượt.

Vốn là sau khi lão bị kẻ mà mình đã cứu đánh lén một chưởng, kinh mạch đảo lộn, tự nghĩ không thoát khỏi cái chết, bây giờ lại thấy mình phục hồi như xưa bất giác cảm thấy lạ lùng!

Nhưng khi nhồn tuyền của lão đụng phải thi thể của Tần Lâm Phong trên mặt đất, lúc này mới chợt hiểu ra, trong lòng có cảm giác mười phần kỳ dị...

Tám mươi năm trước lão đã ẩn thân ở nơi này, mấy tháng trước đây đột ngột nhiên gặp phải một vị thiếu niên bị lột xuống cốc. Nhìn thấy vị thiếu niên này dung mạo anh tuấn, lại sợ tuyệt học của mình bị thất truyền mới tận lực cứu chữa, không ngờ...

Nay lại thấy một thiếu niên xấu xí, đang nằm trước mặt mình, cũng chính người này đã cướp lão từ tay tử thần trở lại, vị thiếu niên này vốn không quen biết với lão, lão lúc này mới hiểu được, người đẹp chưa chắc lòng đã thiện, người xấu chưa chắc lòng đã xấu!

Tần Lâm Phong lúc này từ từ tỉnh lại, liền ngồi dậy tọa thiền, vận công để bù đắp những chân khí hao tổn vừa qua...

Ước khoảng một tuần cơm, khí huyết đã luân chuyển toàn thân, công lực đã phục hồi.

- Xú tiểu tử, ngươi tại sao lại cứu lão phu?

- Ồ!

Tần Lâm Phong lẩm bẩm:

- Lão gì này thật cổ quái, lẽ nào mình đã cứu lầm người?

Ngân Phát Lão Nhân thấy chàng không trả lời cất giọng lạnh lùng hỏi tiếp:

- Nói! Ngươi cứu lão phu có phải là muốn học tuyệt thế thần công của lão phu hay không?

Tần Lâm Phong trong lòng bất giác không vui, đứng bật dậy nói:

- Lão tiên bối, văn bối thành tâm cứu người, tuyệt không có chút tà niệm gì, càng không muốn học tuyệt thế thần công của tiên bối, tại hạ đây có việc phải làm, xin cáo biệt!

Nói xong đang định phóng ra ngoài cửa động.

- Đứng lại!

Tần Lâm Phong nghe tiếng hét lập tức định thần quay đầu lại hỏi:

- Lão tiên bối kêu tại hạ phải chăng có việc gì chỉ giáo? Ngân Phát Lão Nhân tiếp lời:

- Tính khí của lão đây rất quái lạ, đối với kẻ nào không muốn học tuyệt thế thần công của lão, lão quyết định phải dạy cho bằng được.

- Văn bối đây không hứng thú học!

Chàng nói xong quay đầu lướt ra cửa động.

- Trở lại!

Tần Lâm Phong vừa cất bước, đã thấy một luồng kinh lực mạnh vô biên đang cuốn lấy chân mình không thể bước tiếp được nữa. Luồng kinh lực này hút chàng đến trước mặt lão già, chàng bất giác kinh ngạc thầm nghĩ:

- Lão già này không biết dùng công phu quái dị gì, ngay cả công lực của mình có thể nói là hơn bất cứ vị nào trong Thần Châu Tam Tuyệt, không ngờ nay ở trước mặt lão già này lại bị Hấp Tinh Lực của lão khống chế. Việc này thật khó tin được!

- Ngồi xuống, lão phu có lời muốn nói với ngươi.

Tần Lâm Phong bản tính vốn cao ngạo chàng thầm nghĩ.

- “Để coi, lão làm được trò trống gì?” Nghĩ xong liền ngồi xuống.

16. Chương 16: Kỳ Ngộ Đáy Cốc

Ngân Phát Lão Nhân lúc này lại mở miệng:

- Lão phu bị người ta đánh lén, tâm mạch ngũ tạng đảo lộn, tự nghĩ công lực tu luyện trăm năm có lẽ bị chôn vùi ở đây, tánh mạng chỉ kéo dài được đến hoàng hôn tối nay, không ngờ... Xú Tiểu Tử, ngươi dùng phương pháp gì để chữa trị cho lão phu?

- Tại hạ đã cho tiền bối nuốt cây Hỏa Linh Chi.

- Hả!

Ngân Phát Lão Nhân mắt trợn ngược, kinh ngạc nhìn Tần Lâm Phong rồi tiếp hỏi:

- Vật mà ngươi nói có phải là mọc trên miệng núi lửa ở Đông Hải hay không?

- Chính phải!

- Trên người ngươi có mấy cây?

- Ngoài một cây đã cho tiền bối, chỉ còn lại một cây.

- Ủ! Như vậy thì tốt, báu vật mà ngươi mạo hiểm đoạt được, cũng nên phục dụng đi.

- Không! Tiền bối, cây Hỏa Linh Chi trên người tại hạ đang dành để trị thương cho sư muội. Văn bối dù chết đến nơi, cũng quyết không dùng nó.

Ngân Phát Lão Nhân vốn có kinh nghiệm giang hồ, nghe Tần Lâm Phong nói như vậy, biết được tình cảm của chàng dành cho sư muội rất sâu đậm. Dám hy sinh tánh mạng mình, để nhường báu vật Hỏa Linh Chi cho kẻ khác, bất giác lão cũng phát sinh cảm tình đối với chàng, lão thở dài một tiếng rồi tiếp:

- Lão phu có thù tất báo, có ơn tất đền, cho nên quyết đem toàn bộ võ học cái thế một đời của mình truyền thụ ch ngươi!

Tần Lâm Phong có vẻ không vui nói:

- Văn bối cho tiền bối dùng Hỏa Linh Chi tuyệt không phải muốn tiền bối trả ơn...

Ngân Phát Lão Nhân xua tay nói:

- Việc này lão phu cũng biết! Ngừng một chút lão tiếp:

- Như vậy đi, coi như lão phu truyền võ công cho ngươi, là ý lão phu muốn thế mà thôi.
- Tiền bối lão nhân có thể giải thích rõ hơn hay không?
- Ngươi sau khi luyện thành võ công cái thế của lão phu sẽ giúp lão phu thanh toán một người, coi như ta và ngươi không ai nợ ai!

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Vãn bối không thể tự tiện giết người mà không điều tra rõ nguyên do, chỉ cần tiền bối đây nói ra tội trạng của kẻ muốn thanh toán, nếu mà có lý vãn bối nhất định không từ chối!
- Kẻ đó đáng chết!

Ngân Phát Lão Nhân mặt lộ vẻ căm hờn nói:

- Nửa tháng trước đây có người bị rơi xuống đáy cốc, chết dở sống dở, lão phu thấy hấn mặt mũi anh tuấn, lòng mền tài, đã tận lực cứu chữa, ai dè!... lão phu ngần tuổi này vẫn còn ngu, sợ rằng tuyệt học của mình đã thất truyền, phò hết tâm huyết để truyền hết cho gã. Không ngờ kẻ này tâm địa độc ác, nhân lão đang luyện công đã đánh lén lão một chưởng. Hấn cho rằng lão phu chết đi gã sẽ trở thành vô địch thiên hạ, ai ngờ mạng lão phu lớn, được tiểu tử nhà ngươi cứu sống.

Ngân Phát Lão Nhân nói xong phả lên cười Ha! Ha! Ha! Tiếng cười chấn động thạch cốc, khiến cho đá vụn bám trên thạch động rơi xuống lả tả!

Tần Lâm Phong bị tiếng cười đình tai nhức óc này làm cho tinh thần mê mẩn! Ngân Phát Lão Nhân, ngừng cười ngửa mặt lên nói:

- Khuru Tuấn Nhân... Đồ súc sinh đợi lão phu truyền hết công phu một đời cho Xú Tiểu Tử này coi như ngươi sẽ tới số rồi!

Tần Lâm Phong kinh ngạc vội hỏi:

- Lão tiền bối, kẻ cừu thù của người có phải tên là Khuru Tuấn Nhân?
- Lẽ nào không phải hấn?

Tần Lâm Phong tưởng rằng nghe lầm vội hỏi lại lần nữa. Sau khi nghe xong, nộ khí bùng bùng, chàng nghiêng răng lẩm bẩm:

- Sư đệ, ngươi hại ngu huynh quả cũng không tồi!
- Tên súc sinh đó là sư đệ của ngươi sao?
- Chính hấn.
- Lão phu đã phò thác lầm người rồi sao!
- Không. Lão tiền bối đã cắt đứt quan hệ với hấn, tại hạ đây cũng quyết tìm hấn để thanh toán món nợ này!

Rồi Tần Lâm Phong kể lại một chuỗi hàm oan đã qua cho lão già nghe một lượt. Ngân Phát Lão Nhân nghe xong, tức giận run người quát lớn:

- Đáng tiếc ta đã truyền tuyệt học cái thế cho hấn rồi, với một kẻ rắn độc như hấn, giang hồ nhất định sẽ phải trải qua một trường sát kiếp. Trường sát kiếp này có thể nói là do một tay lão phu gây ra, để chuộc lại lỗi lầm của mình, lão phu quyết định ngoài việc truyền thụ võ công cái thế cho ngươi. Ta sẽ truyền cho ngươi thêm trăm năm công lực của ta, có như vậy ngươi mới làm tròn sứ mệnh của mình.

Lão già nói xong, thò tay vào trong ngực lấy ra một cuốn sách bằng da dê cho Tần Lâm Phong nói:

- Cuốn sách này đã ghi lại võ công học cái thế mà lão phu đã bỏ ra một đời nghiên cứu. Ngươi cất lấy, đợi lão phu sau khi truyền thụ công lực cho ngươi, ngươi sẽ từ từ nghiên cứu.

Tần Lâm Phong lúc này cũng không từ chối đưa hai tay tiếp lấy rồi hỏi:

- Tiền bối, người nếu truyền trăm năm công lực vào người của tại hạ, không biết đối với tiền bối đây có tổn hại gì không.

Ngân Phát Lão Nhân thở dài một tiếng đáp:

- Lão phu sau khi truyền thụ công lực trăm năm cho người thân này cũng sống không quá một tháng nữa. Chết sớm chết muộn cũng vậy, miễn là làm sao cho người có thể hoàn thành được sứ mệnh lão phu đây cũng mãn nguyện rồi.

Tần Lâm Phong nghe xong vội xua tay nói:

- Không... việc có lợi ình mà tổn hại đến người văn bối không thể...

Chàng chưa dứt lời, Ngân Phát Lão Nhân đã xuất thủ như điện chớp điểm vào mê huyệt của chàng, xong việc lão lại dựng chàng ngồi xuống hữu thủ đề lên Thiên Linh Cái của chàng, xong lão quát lớn: “Xuất”. Lập tức một luồng kinh lực mãnh liệt truyền qua hữu thủ của lão cuộn cuộn dồn vào người chàng.

Tần Lâm Phong trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên cảm giác một luồng chân khí rạo rệu từ đầu của mình truyền xuống lan ra khắp cơ thể, áp lực mỗi lúc một tăng chàng có cảm giác khí huyết như trướng lên muốn phá tung từng sợi thịt tứ chi như muôn ngàn con độc trùng cắn xé, đau đớn vô cùng, bất giác ngất lịm đi ngã phịch xuống đất.

Không biết bao canh giờ, Tần Lâm Phong từ từ tỉnh lại...

Chàng đột nhiên nhớ lại những việc vừa qua, mở bừng mắt quay đầu lại nhìn... Quang cảnh trước mắt khiến chàng kinh sợ há hốc miệng!

Vốn là sau khi truyền toàn bộ công lực của mình vào người Tần Lâm Phong, thân hình lão nhân lúc này khô quắt lại, giống như một lớp da ngựa bọc lấy bó xương khô, hơi thở đã tắt!

Tần Lâm Phong đưa tay áo gạt nước mắt, miệng lẩm bẩm:

- Lão tiền bối, xin hãy an nghỉ đi, văn bối quyết không phụ sự ủy thác của tiền bối!

Nói xong, chàng đưa tay sờ khắp mình lão một lượt, chỉ phát giác một cái mặt nạ da người giống y như bộ mặt của lão, tuyệt nhiên không còn vật gì khác, thuận tay chàng bỏ nó vào ngực, chàng nghĩ thầm:

- Có lẽ sau này tất dùng đến.

Tần Lâm Phong quỳ xuống trước xác Ngân Phát Lão Nhân, dập đầu lạy bốn lạy, rồi bước ra khỏi động, ra đến nơi chàng đưa mắt nhìn khắp xung quanh, thấy một tảng đá, nhưng cũng quyết tâm phải thử một chuyến!

Nghĩ xong chàng bước đến bên cạnh tảng đá, vận hết toàn bộ công lực vào hai tay, há miệng hợp một luồng chân khí, nhắm tảng đá lớn đẩy ra một chưởng...

“Ầm...” một tiếng chấn động thạch cốc, tảng đá lớn như trái núi nhỏ bị sức chưởng mãnh liệt của chàng đẩy lăn đến trước cửa động, đụng vào vách đá hai bên cửa. “Ầm! Ầm!” Vừa lúc cũng lấp kín được cửa động tảng đá bịt kín đến nỗi một con muỗi cũng không thể chui lọt.

Tần Lâm Phong thấy sức chưởng của mình mãnh liệt như vậy mới biết là Ngân Phát Lão Nhân đã truyền hết công lực vào cơ thể mình, trong lòng bất giác vui sướng. Lại chợt nhớ đến quyển sách da dê mà lão đã trao ình, liền thò tay vào trong ngực, móc ra xem.

Trong quyển sách da dê đó ghi chép rất tỉ mỉ kiếp tu luyện của ba pho võ học, một pho là khẩu quyết để luyện tập nội công thượng thừa, một pho để luyện tập kiếm pháp có tên là Tiêu Long Kiếm. Pho kiếm pháp này tuy rằng chỉ có chín chiêu nhưng kỳ ảo không lường, uy lực vô biên. Còn lại là Vô Hình Chưởng, kẻ nào bị chưởng phong quật trúng, khi chết hình dáng không chút thay đổi thực ra ngũ tạng đã bị nát bầy, thất khiếu chảy máu... Tần Lâm Phong xem đến đây đột nhiên nhớ lại thủ đoạn giết người của giáo chủ Ngũ Âm Giáo hình như rất giống Vô Hình Chưởng!

Chàng bất giác lẩm bẩm:

- Lẽ nào ngoài sư đệ Khưu Tuấn Nhân ra, trên đời còn kẻ thứ hai biết được tuyệt học của Ngân Phát Lão Nhân.

Trong lòng chàng lúc này vẫn không sao giải thích nổi, đành phải gác bỏ mọi việc, chuyên tâm nghiên cứu ba pho võ công cái thể này.

Ngày tháng qua đi, Tần Lâm Phong ở dưới đáy Thần Đăng Nhai chuyên tâm nghiên cứu bí kiếp của Ngân Phát Lão Nhân, thâm thoát đã hơn ba tháng!

Sau khi luyện thành ba pho tuyệt học cái thể thuần thực, chàng liền nghĩ cách rời khỏi Thần Đăng Nhai.

Vào một buổi sáng sớm, trên đường Xuyên Đông bỗng xuất hiện một Ngân Phát Lão Nhân đang trở thuật phi hành.

Lão nhân này sau khi đến một vùng núi hoang vắng, đưa mắt ra bốn phía để dò xét, hình như đang kiểm đường.

Bỗng nghe tiếng gầm mãnh thú, lão nhân tóc bạc vội đưa mắt nhìn ra, luồng nhõn tuyền về phía phát ra tiếng rống, chỉ thấy cách chỗ lão khoảng năm sáu trượng, lúc nào không biết xuất hiện một con cọp trắng, mãnh thú có vẻ đã bị bỏ đói từ lâu, đang kiếm người để ăn thịt, giờ nhanh múa vuốt, chồm về phía lão!

Ngân Phát Lão Nhân cất tiếng cười lạnh lạnh quát lớn:

- Nghiệt súc muốn tìm cái chết!

Tiếng nói vừa dứt mãnh thú đã đập đuôi bốc cao hơn một trượng bổ chụp về phía lão, Ngân Phát Lão Nhân khẽ đưa tả chưởng phát về phía mãnh thú còn đang lơ lửng trên không.

- “Bùng” một tiếng và tiếng rống thê thảm của mãnh thú. Mãnh thú đã bị chưởng phong hấn bắn ra ngoài một trượng, rớt bộp xuống đất nằm bất động, trên xác quái thú không thấy một chút thương tích, chỉ thấy thất khiếu máu tươi chảy ra không ngớt.

- Ha! Ha! Tưởng là kẻ nào ở đây đánh hổ, hóa ra là vị Giáo Chủ Ngũ Âm Giáo tay nhuộm đầy máu tanh.

Tiếng nói vừa dứt, trên bãi cỏ đã xuất hiện một lão ăn mày quần áo dơ bẩn.

Ngân Phát Lão Nhân mặt lộ vẻ vui mừng, vội chạy đến trước mặt Lão Hóa Tử, khom lưng hành lễ nói:

- Lão tiền bối từ đâu tới, vẫn bối đang muốn tìm người!

- Lão quỷ đừng có giả bộ điên khùng! Lão Hóa Tử ta không đời nào lại kết giao với hạng người ác độc như ngươi!

Dứt lời đã thấy song chưởng quét đến trước ngực Ngân Phát Lão Nhân.

Ngân Phát Lão Nhân vội lách người tránh khỏi ngọn chưởng xua tay lia lịa nói:

- Tiền bối đừng có hiểu lầm, tại hạ chính là Phong Nhi!

Nói xong đưa tay vuốt mặt một cái, lộ ra một khuôn mặt xấu xí.

Lão Hóa Tử sau khi nhìn rõ mặt thật của Ngân Phát Lão Nhân phá lên cười nói:

- Xú Tiểu Tử, đáng chết thật, ngươi dám chọc ghẹo lão phu! Tần Lâm Phong vội vã thi lễ, mở miệng nói tiếp:

- Tiền bối tại sao lại cho rằng tại hạ chính là giáo chủ? Lẽ nào tiền bối đã trực tiếp diện kiến với lão?

Lão Hóa Tử lắc lắc đầu tức giận quát:

- Diện kiến cái con khỉ! Lão ma đầu này hành tung kỳ bí, thậm chí một đám quỷ sứ dưới tay lão cũng không biết lão ẩn náu ở đâu, ta thấy thủ pháp giết hổ của ngươi giống như cách giết người của lão, mới nghĩ là lão hiện thân ở đây.

Tần Lâm Phong vội thuật lại một lượt chuyện mình xuống Thần Đăng Nhai, nói xong, chàng hỏi tiếp:

- Tiền bối đã tìm ra được chỗ ẩn náu của Ngũ Âm Giáo chưa? Lão Hóa Tử lắc đầu thở dài đáp:

- Hừ! Mấy ngày nay Lão Hóa Tử ta tìm khắp nơi cũng không biết chúng núp ở nơi nào, chỉ mới được một ít manh mối từ miệng một gã đệ tử trong Phân Đà của Ngũ Âm Giáo.

- Tiền bối nếu không cảm thấy phiền cũng xin cho tại hạ được biết?

- Gần đây giáo phái này đã phô trương thế lực. Trong giáo chia làm hai đường, Nội Tam Đường và Ngoại Tam Đường, phía dưới lại là Phân Đường, mỗi Phân Đường lại phân thành mười tám Đà, dưới Đà lại là Phân Đà.

Ngoại trừ hai tên đứng đầu của Nội Tam Đường và Ngoại Tam Đường ra, những kẻ khác chưa bao giờ biết Giáo Chủ ở nơi đâu. Chỉ có những kẻ giữ chức vụ Đường chủ trở lên mới biết được, những kẻ này đều là những ma đầu khét tiếng bị lão giáo chủ thu phục, gã nào công lực cũng cao tuyệt. Ba tháng gần đây giang hồ đã bị lão quỷ này tạo nên không ít trường sát kiếm.

Tần Lãm Phong hỏi tiếp:

- Tiền bối, gần đây trên giang hồ có xảy ra sự kiện gì?

- Giang Hồ Ngự Ẩn toàn gia bị tiêu diệt, Ngọc Diện Tú Sĩ giữa đêm mất đầu, Đông Hải Bồng Lai Đảo trong một đêm đã thành bình địa...

Tần Lãm Phong nghe đến đây mặt lộ vẻ thất sắc, cướp lời hỏi:

- Đông Hải Bồng Lai đảo cũng gặp phải thảm họa này?

- Ai dám nói không!

- Vậy Bành cô nương sao rồi?

- Sợ rằng cũng không may mắn gì hơn!

Tần Lãm Phong bất giác rung mình, nhớ lại những tình cảm của Hoàng Y thiếu nữ dành mình... Trong lòng chàng đau xót, bất giác, rơi lệ...

Lão Hóa Tử vội an ủi, nói tiếp:

- Còn nữa, gần đây nghe giang hồ lan truyền bảo chủ Đồng Gia Bảo ở Hà Đảo Hải Ngao Đồng, vì không chịu gia nhập Ngũ Giáo, tên giáo chủ này đã ra lệnh tàn sát toàn gia họ Đồng, tình thế này cũng khó mà cứu vãn được!

Tần Lãm Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tiền bối, văn bối lập tức đến Đồng Gia Bảo, một là có thể giúp họ một tay, hai là có thể dò la được ít nhiều manh mối của nàng, tiền bối thấy thế nào!

- Tuy là vậy, nhưng bảo chủ vẫn còn cho rằng ngươi là kẻ trộm đã lấy cắp Thủy Phân Châu, đến lúc đó...

- Không sao, tiền bối hãy coi đây!

Tần Lãm Phong đưa tay lên vuốt mặt một cái, lập tức khuôn mặt của một lão nhân tóc bạc hiện ra trước mắt Lão Hóa Tử.

Lão Hóa Tử thấy chàng cải trang tinh tế như vậy, hứng chí cất tiếng cười lớn: “Ha Ha Ha!” nói:

- Tốt! Cứ như vậy mà làm, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Đồng Gia Bảo! Thân hình Lão Hóa Tử hoa lên, chớp mắt đã khuất dạng.

Tần Lãm Phong cũng không dám chậm trễ, vội thi triển khinh công tuyệt thế, chàng như một luồng khói nhẹ lướt về hướng nhà họ Đồng ở Hà Bắc.

Sau hoàng hôn, trong một khu núi hoang vắng bất giác vang lên tiếng động của một trường ác đấu!

Mười mấy tên cao thủ giang hồ thống lãnh hơn một trăm tên đệ tử, đang bao vây một Hoàng Y Thiếu Nữ tuyệt thế giai nhân!

Hoàng Y Thiếu Nữ thân pháp phiêu hốt chưởng lực ảo diệu trên mặt đất đã nằm la liệt mấy chục cái xác của đám đệ tử.

Quang cảnh này hình như Hoàng Y Thiếu Nữ đã giao đấu với đám người này rất lâu rồi. Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này thân pháp cũng chậm dần, nơi góc trán mồ hôi không ngớt đổ xuống, hơi thở mệt nhọc...

- Nha đầu mau khoanh tay thúc thủ đi, có lẽ giáo chủ cũng thành tâm phác lạc. Nếu như không, một cô nương dung mạo tuyệt đẹp như ngươi, mà lại trở thành quỷ không đầu thật khó coi!

Một tên mặt lộ vẻ hung ác hai bên má đầy thịt, sau khi nói xong đẩy ra bốn chưởng về phía Hoàng Y Thiếu Nữ.

Hoàng Y Thiếu Nữ thân pháp phiêu hốt, lách người lách khỏi thế công cắt giọng quát lớn:

- Lũ ác đồ Ngũ Âm Giáo các ngươi, bốn cô nương sau khi chết cũng hóa thành quỷ quyết tìm giáo chủ các ngươi để đòi hồn!

Lúc này nàng cố gắng giơ song chưởng lên vận dụng toàn lực đẩy ra.

- Muốn chết cũng không phải dễ dàng, giáo chủ muốn ngươi phải sống!

Một gã trong đám mười mấy tên cao thủ nói xong, giao trảo lên chụp về phía mặt ngọc của nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này lực đã bắt tòng tâm, nghiêng rằng uốn người bung ra xa một trượng. Bỗng “Bùng!” một tiếng, sau lưng nàng đã trúng một chưởng, mặt hoa lên ngã phịch xuống đất, trong lúc một cánh hoa lên ngã phịch xuống đất, trong lúc một cánh hoa kiều diễm sắp sửa bị hủy về tay lúc hung thần...

- Dừng tay!

Một tiếng hét như sấm chấn động không trung. Mấy chục tên đệ tử trông non yếu, bị tiếng hét chói tai này giật mình té phịch xuống đất, đứng quần sũng ướt. Những kẻ công lực hơi ột chút vội hoảng hốt thối lui bảy bước mới đứng vững được.

Tên ma đầu vừa xuất thủ một chưởng ban nãy vội vàng lách người đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy trước mặt hiện ra một lão nhân tóc bạc đang đứng bên cạnh chỗ Hoàng Y Thiếu Nữ bị té lúc nãy.

Ngân Phát Lão Nhân cúi người tay trái cầm xóc lấy Hoàng Y Thiếu Nữ, tay phải chỉ về phía lũ người trước mặt quát lớn...

- Lão phu đang bận cứu người, các ngươi mau rút đi. Nếu như không, đừng trách lão phu hạ sát thủ!

Một gã trong bọn vội lên tiếng quát hỏi:

- Ngươi là ma quỷ ở phương nào, lại dám xuất ngôn bừa bãi, nên biết chúng ta không dễ gì chọc ghẹo.

- Lão phu đang muốn quét sạch lũ tội giáo các ngươi, mau về bẩm với giáo chủ của ngươi, nói là Ngân Phát Lão Nhân dưới cốc Thần Đăng Nhai đang tìm hắc để đòi mạng!

Nói xong ôm lấy Hoàng Y Thiếu Nữ đang định phóng đi.

Đám người này vội hét lên một tiếng xông lên bao vây Ngân Phát Lão Nhân vào giữa. Lũ ác đồ này sao có đủ công lực để ngăn cản Ngân Phát Lão Nhân, chỉ thấy Ngân Phát Lão Nhân giữa vòng vây, hữu thủ buông thông đám ác đồ này thấy lão đang bận một tay ôm người vội hè nhau xông lên.

Ngân Phát Lão Nhân hữu thủ lúc này khê đẩy về phía trước, hình như không có chút hơi sức nào, kỳ thực chưởng lực hàm chứa một mãnh lực vô biên, chiêu thức lão vừa xuất ra chính là một chiêu trong Vô Hình Chưởng tên gọi Đại Địa Phi Tương.

Đám ác đồ nào biết lợi hại, chỉ cho rằng Ngân Phát Lão Nhân khoác lác, chắc gì đã có công lực thật sự, đang trong lúc ngạo mạn, bất ngờ bỗng thấy một luồng chưởng kinh lực như thái sơn đổ chụp xuống đầu. Bọn chúng chỉ kịp la lớn:

- “Không xong rồi!.. “Bình! Bình! Bốp!...” một loạt âm thanh hỗn loạn vang lên.

Ngân Phát Lão Nhân vẫn chưa bớt giận, hữu thủ lại quét tiếp một chưởng về phía đám người này. Những tên ở xa may mắn thoát khỏi ngọn chưởng, kinh hồn vỡ mật vội phóng người bỏ chạy. Bất giác một chuỗi cười lạnh lạnh phát ra từ miệng của Ngân Phát Lão Nhân chấn động mang tai, nhìn lại đấu trường đã không thấy dấu vết của Ngân Phát Lão Nhân và Hoàng Y Thiếu Nữ đâu nữa. Những kẻ đứng chung quanh, mặt cũng chưa hết kinh hãi!

Vốn là những tên bị chưởng lực của Ngân Phát Lão Nhân quét trúng, thi thể không lộ chút thương tích, chỉ là thất khiếu gã nào cũng ứa máu!

- Giáo chủ lẽ nào lại ra tay sát hại đệ tử của mình!

Những kẻ có mặt quanh đó địa vị cao lắm chỉ là Đà chủ, trước nay chưa từng nghe nói qua dung mạo của giáo chủ, hôm nay thấy Ngân Phát Lão Nhân thủ pháp giết người cũng giống như Giáo chủ của chúng, nhưng chúng không dám cho rằng là Giáo chủ. Sau cùng nghĩ rằng chẳng qua là có người cũng biết sử dụng tuyệt học của giáo chủ, cả đám hội ý vội quay về tổng đàn để bẩm báo.

Ngân Phát Lão Nhân ôm Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này đã đến một rừng liễu, nhìn xung quanh không thấy bóng người nào, sắc trời lúc này đã tối!

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này sắc mặt trắng bệch mê man bất tỉnh hình như nàng đã bị thọ trọng thương. Ngân Phát Lão Nhân vội đặt nàng xuống đất, đưa tay lên mũi nàng để xem xét hơi thở, lão bất giác lẩm bẩm:

- Thanh muội, muội thật là khổ!

Nói xong lật người nàng để xem thương thế ở sau lưng, nhưng vì vướng y phục nên không biết nàng đã trúng phải chưởng lực gì...

Tần Lâm Phong vội nhắm mắt đưa tay cởi nhẹ áo nàng bất giác một mùi hương nhẹ nhàng lên theo khứu giác, thâm nhập vào cơ thể nàng, khiến chàng cảm giác lâng lâng! Lòng người khó tả!...

Tần Lâm Phong trước giờ chưa từng có cử chỉ thân mật với thiếu nữ nào, nay vì bất đắc dĩ mà phải làm như vậy, cho nên tay chàng run run!

Tần Lâm Phong vội định thần, song chưởng đè chặt vào các huyệt đạo ở sau lưng nàng, từ từ vận công chữa trị vết thương do chưởng lực gây ra trên người nàng.

Chàng lúc này công lực hỏa hầu đã đạt đến mức cảnh giới, cho nên chỉ qua hai khắc, thương thế của Hoàng Y Thiếu Nữ đã dần dần bình phục, xong việc chàng lại mặc áo trở lại cho nàng...

Hoàng Y Thiếu Nữ trong lúc hôn mê cảm thấy một luồng nhiệt khí lan tràn khắp cơ thể dễ chịu vô cùng, bất giác miệng nàng lẩm bẩm:

- Phong ca, muội tìm huynh thật là khổ cực!

Nàng phát ra câu nói này, lúc này vẫn trong trạng thái hôn mê! Tần Lâm Phong nghe xong trong lòng bất giác rung động.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này từ từ mở mắt, thấy trước mặt mình đột nhiên xuất hiện một lão nhân tóc bạc, lúc này mới chợt hiểu ra chính lão đã cứu mình, liền vội vã lên tiếng:

- Đa tạ lão tiên bối cứu mạng, xin nhận của Thanh Nhi một lạy! Nói xong nàng khom lưng hành lễ.

- Cô nương bất tất phải đa lễ, bây giờ cảm thấy trong người thế nào rồi?

- Đã bình phục như xưa!

Mắt phượng chớp chớp nhìn lão rồi nói:

- Phong Ca huynh đi đâu rồi!

Ngân Phát Lão Nhân giả bộ kinh ngạc hỏi:

- Cô nương, ai là Phong ca của cô nương?

- Phong Ca là Phong Ca đó? Mới vừa trong lúc hôn mê tiện nữ có nghe được tiếng nói của chàng!
- Hà hà! Kể mà cô nương nói có phải là tên Xú Tiểu Tử miệng méo mũi tẹt hay không!
- Chính phải! Chàng tuy rằng dung mạo xấu xí, nhưng tâm địa rất lương thiện. Ngân Phát Lão Nhân gật đầu đáp:
- Hắn lúc này còn ở đây bây giờ có việc nên đã đi rồi!
- Phong Ca đi đâu!
- Đến nhà họ Đồng ở Hà Bắc.

Hoàng Y Thiếu Nữ hơi có vẻ tức giận nhíu mày nói:

- Phong ca thật vô tình, người ta bị thương cũng không lý gì tới lại còn bỏ đi!
- Cô nương, cô nương trách lầm hắn rồi.
- Tại sao?
- Thương thế của cô nương vừa rồi cũng là do hắn chữa trị, nhưng vì Đồng Gia Bảo bị uy hiếp, vạn phần nguy hiểm, trong lúc cấp rút hắn đã vội vã đi cứu viện nên không từ biệt với cô nương đó thôi!
- Lúc chàng đi, chàng có nói gì không?

Ngân Phát Lão Nhân đang muốn hỏi sự việc xảy ra ở Bồng Lai Đảo, lại sợ đụng chạm đến thương tâm của nàng nên đành nói:

- Không có, cô nương nếu như muốn gặp hắn hãy mau đến Đồng Gia Bảo.
- Đúng đó! Tiện nữ phải đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ hướng về phía lão gật đầu cười như từ biệt, thân hình nàng như một luồng khói, chớp mắt đã mất hút sau những rừng cây liễu.

... Hà Bắc, Đồng Gia Bảo uy trấn Giang hồ đã lâu, trong Bảo tường cao hơn trượng, bề thế nguy nga!

Bảo chủ Náo Hải Kim Ngạc Đồng không những là một nhân vật rất được giang hồ kính trọng. Trong bảo cao thủ rất nhiều, ba mươi năm lại đây trừ việc mấy ngày trước bị người ta đánh cắp Phân Thủy Châu ra, từ trước đến nay chưa từng bị người ăn hiếp.

Mấy ngày gần đây, không khí trong bảo có vẻ khác thường. Bảo chủ ra lệnh cho hai mươi mấy cao thủ trong bảo xuất lĩnh hơn trăm đệ tử, bố trí canh phòng cẩn mật ở khắp nơi trong bảo. Nội bất xuất ngoại bất nhập, hình như đang có vẻ chờ đợi kẻ địch tấn công!

Trong lúc này bỗng trên con đường đại đạo vào bảo xuất hiện một bong Hoàng Y Thiếu Nữ, dung mạo vô cùng diễm lệ.

Hoàng Y Thiếu Nữ thân pháp ảo diệu khôn lường, sau mấy cái lắc mình đã xuyên qua con sông hộ thành lọt vào trong bảo...

- Dừng bước!

Do thân pháp của Hoàng Y Thiếu Nữ quá nhanh, ám hiệu thông báo kẻ địch xâm nhập bảo chưa kịp cất lên thì nàng đã lọt qua cửa bảo. Người xuất lĩnh đám đệ tử bảo vệ bảo thấy vậy vội hét lớn...

Đồng Gia Bảo Tổng Quản Báo Tử Đầu Châu Hồng vội lách người tiến ra phía trước lớn tiếng quát hỏi:

- Cô nương vì cớ gì lại đến đây gây rối bốn bảo?
- Tìm người!

Do nàng nóng lòng muốn gặp người trong mộng, cũng không có nhiều thời gian để giải thích, chỉ đáp kịp hai tiếng “tìm người” thì đã phóng vào trong!

Báo Tử Đầu Châu Hồng vội lách người chắn ngay trước mặt quát:

- Tìm người cái gì? Nói mau có phải phải người đến đây trước để gây rối...

- Tầm bậy! Ta đến đây là để tìm Tần Lâm Phong công tử!

- Vậy càng tốt. Tần Lâm Phong đang là tên trộm Phân Thủy Châu của bồn bảo. Cô nương đã nhận quen biết bạn, vậy cũng xin mời nán lại bồn bảo ít lâu. Đợi hắn giao trả Phân Thủy Châu, bảo chủ sẽ lập tức phóng thích cô nương!

Hoàng Y Thiếu Nữ vốn thông minh thoảng nghe đã biết hắn định bắt mình làm con tin đang muốn mở miệng để giải thích, bỗng nghe một loạt tiếng binh khí va chạm, các đệ tử trong bảo đã rút soạt kiếm xông lên bao vây lấy nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ tay áo hơi phất nhanh “Bốp! Bốp! bốp!.. một chuỗi vang lên, đã thấy mười mấy đệ tử trong bảo nằm bất ngửa trên đất, nhưng không có chút thương tích.

- Vèo, vèo...! Khoảng hơn mười mấy cao thủ từ trong bảo xông ra, không thềm lên tiếng hỏi rõ sự tình đã bao vây lấy nàng.

Tổng Quản Châu Hồng lạnh lùng quát:

- Cô nương này nói là có quen biết Tần Lâm Phong nay lại muốn đến bảo để gây rối.

- Có phải tên trộm lần trước lấy cắp Phân Thủy Châu của bồn bảo.

- Chính hắn!

- Bắt ả lại!

Mười mấy cao thủ kẻ chưởng người trao kẻ quyền người cước đều nhắm nàng bổ xuống.

Hoàng Y Thiếu Nữ há lại để ý đến đám cao thủ hạng hai hạng ba này!

Chỉ thấy nàng như một cánh bướm lướt qua lướt lại trong vòng vây, tay ngọc khẽ phất lên khiến đám người đó thối lui mấy bước.

Nàng vừa đánh vừa nghĩ: “Cứ đánh như này khó lòng khiến họ ngừng tay, chỉ bằng đả thương họ mới được!”

Nghĩ xong chưởng pháp của nàng đột nhiên biến đổi, mãnh lực gia tăng, chớp mắt đã có mấy người thọ thương...

- Cô nương không được đả thương người!

Một tiếng kêu lạnh lạnh bất chợt vang lên giữa không trung, làm chấn động màng nhện những kẻ có mặt xung quanh đó. Hoàng Y Thiếu Nữ lập tức dừng tay, đưa mắt nhìn chỉ thấy một lão nhân tóc bạc đứng sững trước mặt mình, nhìn kỹ lại chính là Ngân Phát Lão Nhân mà mình đã gặp trong rừng liễu, nàng cũng không biết lão đã xuất hiện từ lúc nào, đám động đứng xung quanh lúc này cũng ngừng thủ, cất tiếng:

- Lão tiền bối, là người à!

Ngân Phát Lão Nhân gật đầu, quay về phía đám người của Đồng Gia Bảo:

- Ngũ Âm Giáo chuẩn bị tối nay xâm nhập quý bảo, các vị hãy cẩn thận! Lão lại quay đầu về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Phong ca của cô nương không có ở đây đâu, chúng ta đi!

Nói xong nắm lấy tay ngọc thủ của nàng, loáng một cái đã lộn ra khỏi vòng vây, chớp mắt đã khuất bóng.

Châu Tổng quản của Đồng Gia Bảo không nhận ra được lai lịch của Ngân Phát Lão Nhân, nửa tin nửa ngờ vội chạy vào bẩm báo bảo chủ.

Ngân Phát Lão Nhân nắm chặt tay Hoàng Y Thiếu Nữ thi triển khinh công chớp mắt đã đến bên rừng trúc, lão lập tức ngưng bước.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng lộ vẻ mệt mỏi, hơi thở gấp gáp, nhưng vẫn gắng sức hỏi:

- Tiền bối, người làm sao biết Phong Ca không có trong Đồng Gia Bảo.

- Ta vừa mới gặp hần xong.

- Thế còn chàng đâu?

- Hần bây giờ đang có việc phải làm, nhờ ta nhắn lại cho cô nương, hẹn gặp cô nương ở trên đỉnh núi kia vào tối hôm nay. Nói xong đưa tay chỉ về ngọn núi ở phía đối diện.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng đưa mắt nhìn theo hướng ngón tay của lão rồi hỏi:

- Tiền bối tối nay người có đến đó không?

- Lão phu bằng này tuổi sao lại xen vào chuyện của bọn trẻ các người!

- Không sao, Thanh Nhi bây giờ là một kẻ mồ côi! Vậy cũng xin bái tiền bối làm nghĩa phụ...

- Cô nương, việc này tuyệt đối không thể được!

Ngân Phát Lão Nhân chưa nói xong, Hoàng Y Thiếu Nữ đã quỳ xuống mặt lão, nắm lấy hai tay của lão, Ngân Phát Lão Nhân bối rối vội đỡ nàng dậy nói:

- Cô nương làm như vậy sau này tất sẽ hối hận đó!

- Không! Tiểu nữ không bao giờ hối hận!

- Thật không?

- Chính là nguyện ý của vân bối!

Ngân Phát Lão Nhân cất tiếng cười “Ha ha ha!” chấn động mặt đất, thân hình lão khẽ lay động, như một ánh điện chớp mắt đã biến mất dạng...

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng không để ý đến giọng cười khác thường của lão, ngược đầu lên nhìn thấy trời cũng không còn sớm, nàng nghĩ thầm:

- Chi bằng ta hãy đi dạo xung quanh đây một lát, đợi trời sáng hần sẽ lên đó

17. Chương 17: Ác Chiến Đồng Gia Bảo

Mặt trời khuất bóng, ánh trăng đã xuất hiện trên đầu những ngọn cây.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này thi triển khinh công lướt về phía đỉnh núi mà Ngân Phát Lão Nhân đã chỉ.

Sau khi lên đến đỉnh nàng đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, vẫn không thấy tung tích Phong ca của nàng liền nghĩ thầm: “Có lẽ giờ vẫn còn sớm, hãy ráng đợi thêm chút nữa!”

Nghĩ xong nàng ngồi xuống tảng đá lớn ở bên cạnh, đưa mắt nhìn cảnh sắc ở xung quanh, y phục đón gió thổi phấp phật, nàng đưa tay vuốt nhẹ những lọn tóc bị gió thổi xòa xuống mặt.

Nhìn thấy cảnh này ai cũng tưởng rằng tiền giáng phàm!

- Thanh muội!

Hoàng Y Thiếu Nữ bất giác nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, như hoa nở trong lòng, vội quay đầu lại nhìn chỉ thấy Phong ca của nàng đứng cách lưng nàng không xa, giống như uyên ương trở về tổ ấm, nàng vội lướt đến sà vào ngực ý trung nhân của mình, sung sướng thổn thức nói:

- Phong ca, gặp lại huynh, muội mừng muốn chết! Nói xong, hai hàng lệ rơi dài trên khóe mắt.

Tần Lâm Phong đưa tay áo lên khẽ lau nước mắt cho nàng rồi an ủi nói:

- Thanh muội, huynh cũng vui mừng như muội, muội đừng quá thương tâm nữa!

Hoàng Y Thiếu Nữ ngọc thủ khẽ vén chầm chầm những giòng lệ đọng trên khóe mắt ghen ngào nói:

- Phong ca, toàn gia của muội đã không còn nữa rồi!

Nói xong hình như không nén được đau khổ, hai hàng lệ lại tuôn dài trên gò má thanh cao của nàng.

- Quý đảo gặp chuyện không may, huynh đây cũng có nghe qua, Thanh muội có thể thoát khỏi trường kiếp cũng là đại phúc.

- Không! Ngày xảy ra thảm kịch, muội không có mặt trên đảo. Ngừng một chút nàng lại tiếp:

- Nhớ lại lúc huynh còn ở trên đảo, muội trong lúc tức giận có nói lúc huynh vừa rời khỏi đảo, muội cảm thấy như bị mất đi một cái gì vô cùng quý báu, đứng ngồi không yên cho nên ba ngày sau muội đã bỏ đi tìm huynh.

Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi thổ lộ tâm sự của mình Tần Lâm Phong lòng cảm khái vô cùng, chàng lại hỏi:

- Lúc quý đảo xảy ra tai họa, có phải chính giáo chủ Ngũ Âm Giáo ra tay hay không?

- Không! Lúc muội trở về đảo có nghe những người dân còn sót lại trên đảo nói, không phải giáo chủ Ngũ Âm Giáo đích thân xuất mã mà do hai gã đứng đầu Nội Tam Đường và Ngoại Tam Đường xuất lãnh hơn ba trăm đệ tử bốn giáo đích thân hành sự.

Sau đó bọn chúng phát giác muội không có trên đảo, tên giáo chủ đáng chết này không biết kiếp trước có thù oán gì với muội, lại ra lệnh cho toàn thể đệ tử trong giáo truy sát muội, sau đó muội đã được nghĩa phụ cứu đi!

- Nghĩa phụ? Ai là nghĩa phụ của muội?

- Chính là Ngân Phát Lão Nhân người quen biết với huynh.

- Hừ! Muội không nên xưng hô như vậy với lão, sau này sẽ hối hận đó.

- Không đâu! Muội đã bái lạy lão sao lại còn hối hận!

Tần Lâm Phong nín cười vội kể lại một lượt những sự việc mình đã trải qua Thần Đăng Nhai.

Hoàng Y Thiếu Nữ ồ một tiếng vội hỏi:

- Theo như huynh nói, giáo chủ hiện nay của Ngũ Âm Giáo chính là Khuất sư đệ của huynh.

- Huynh cũng nghĩ là như vậy!

- Chả trách hấn hận muội đến thế, thì ra hấn muốn báo thù đã bị muội đẩy xuống Thần Đăng Nhai!

Ngừng một chút lại hỏi tiếp:

- Đường tỷ tỷ phục dụng xong Hỏa Linh Chi, thương thể có biến đổi không?

- Hừ? Nàng bị mất tích rồi, Hỏa Linh Chi vẫn ở trên người của huynh đây, huynh đang tìm mọi cách để dò la tông tích của nàng!

- Hừ!

Tần Lâm Phong quay phắt người lại mắt xạ tinh quang, nhìn về phía tảng đá lớn cách chỗ chàng khoảng hai mươi trượng lớn tiếng quát:

- Ai đó?

Một cái bóng đen vụt hiện ra, cất tiếng cười “khà khà” chấn động không trung, Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn chỉ thấy một lão già thân cao không quá bốn thước, vừa mập vừa lùn.

Hoàng Y Thiếu Nữ mới nhìn thấy lão già lùn đã giật mình, trong lòng bỗng nghĩ đến một tên quái nhân Tây vực mà cha nàng đã từng nhắc tới, lập tức quay về phía Tần Lâm Phong nói:

- Phong ca, lão này có thể là từ Tây vực đến, ngoại hiệu Bát Đảo Ông Cừu Thảm, huynh hãy cẩn thận đó!

Lão già lùn lại phá lên một tràng cười quái dị, quát lớn:

- Nha đầu này nhân lực không đến nổi tòi, đã nhận ra được lão phu, mau kêu Xú Tiểu tử đưa ra Hỏa Linh Chi, đừng để lão phu đây phải bần tay!

Nói xong, liếc Tần Lâm Phong một cái, rồi lại tiếp:

- Xú Tiểu tử người nghe rõ chưa? Tần Lâm Phong cười nhạt đáp:

- Tiền bối, những lời vừa rồi là có ý gì?

- Đồ ngu, những lời vừa rồi của lão phu, lẽ nào người không hiểu, mau đưa đây!

Tần Lâm Phong trợn mắt ra xạ luồng nhơn tuyến rợn người, mặt đầy tức giận quát lớn:

- Niệm tình người tuổi tác đã cao thành danh cũng không dễ, nếu còn ở đây nhiều lời, nhất định sẽ không tha!

Bất Đảo Ông Cừu Thắm nghe xong cất tiếng cười “Khặc! Khặc! Khặc!” đầy vẻ âm độc quát:

Tên Xú Tiểu tử này kể cũng lớn gan, năm mươi năm trước trên giang hồ chưa từng có kẻ nào dám nói với ta như vậy, để ta tiễn người xuống gặp Diêm Vương!

Tần Lâm Phong cười nhạt đáp:

- Nói xong thì dễ sợ rằng người không đủ bản lĩnh!

Câu nói này hình như đã thọc đến gan của Bất Đảo Ông Cừu Thắm, chỉ thấy cái miệng máu của gã rít lên một tràng quái dị, như một cục thịt biết đi giờ chường vỡ xuống ngực Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong khẽ di động khỏi một chường của Bất Đảo Ông Cừu Thắm, thuận tay quét ra một chường về phía lão.

Bất Đảo Ông tánh tình hung ác, bị chàng tấn công dồn dập, nộ khí xung thiên, chỉ thấy lão lộn người phóng khỏi lưới chường của chàng, ngũ chỉ bung ra, nhắm vào các đại huyết trên người chàng bay tới!

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh thấy chỉ phong hiểm độc của lão, hốt hoảng kêu lớn:

- Phong ca cẩn thận!

Tần Lâm Phong biết Bất Đảo Ông đang muốn dùng nội lực để uy hiếp mình, chàng nghĩ thầm: “Coi như hôm nay người đã gặp được sư phụ rồi!”

Nghĩ đến đây chỉ phong của Bất Đảo Ông đã ở ngay trước mặt...

Chỉ thấy song chường của lão hoa lên một vòng, tốc độ kinh người, kinh phong mãnh liệt cuộn cuộn cuộn về phía chàng!

Tần Lâm Phong bản tính vốn nhân hậu, không muốn tùy tiện đả thương người, chỉ vận ba thành công lực đưa chường lên đỡ...

- Bốp! Một tiếng khô khốc vang lên!

Bất Đảo Ông chỉ hơi lắc lư, tuyệt không bị thối lui nửa bước!

Tần Lâm Phong lúc này song chường đưa lên, ngấm vận thêm hai thành công lực, đẩy tiếp về phía lão, miệng chàng hét lớn:

- Nằm xuống!

Chỉ thấy Bất Đảo Ông giờ song chường lên đỡ, coi bộ sẽ bị chường lực của chàng đè bẹp.

- Bùng! Một tiếng chấn động đầu trường, sỏi cát bay mù mịt, nhìn lại... chỉ thấy lão thối lui ba bước, thân hình lắc lư một chút rồi đứng yên.

Tần Lâm Phong cảm thấy kỳ lạ nghĩ thầm:

- Kỳ quái! Sao đã dung đến năm thành công lực vẫn không hạ được lão!

- Muốn quật ngã lão phu trừ phi kiếp sau!

- Câm miệng!

- Lão phu hơn năm mươi năm đi lại trên giang hồ, chưa từng bị té ngã dưới bất cứ chưởng lực nào, cho nên giang hồ mới đặt cho ta cái biệt hiệu Bất Đảo Ông tức Ông Già Không Té, nếu không tin người cứ thử lại lần nữa.

- Ta không tin!

Tần Lâm Phong vốn nhân hậu, không dám vọng động thi triển tuyệt học bá đạo Vô Hình Chưởng, nên chỉ dám sử dụng một chiêu trong Chấn Thiên Chưởng có tên Thoái Thạch Đồng Sơn, đồng thời gia tăng thêm hai thành công lực.

- “Bùng” một tiếng, mặt đất như muốn nứt ra, chưởng lực cuồn cuộn khiến cho những tảng đá gần đó cũng bị sức chưởng lực của chưởng mà vỡ vụn. Nhìn lại chỉ thấy Bất Đảo Ông bị ngọn chưởng của chàng đẩy thối lui mấy thước, bộ pháp không vững, bật ngã xuống đất, hai chân lơ lửng trên trời!

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh, sung sướng tột độ, phá lên cười hì hì! Bất Đảo Ông lật đật bò dậy trốn mất cảm hờn nhìn Tần Lâm Phong nói:

- Giới lắm ngoại hiệu Bất Đảo Ông của ta từ nay sẽ vĩnh viễn không còn trên giang hồ, lão phu đây nếu sau này vẫn còn sống, thề quyết trả mối nhục này!

Nói xong, thân hình mập mạp của lão loáng lên một cái đã bắn xuống núi. Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này cất tiếng cười nói với Tần Lâm Phong:

- Phong ca, Bất Đảo Ông mà cũng phải hủy bỏ ngoại hiệu về tay huynh, huynh quả là lợi hại!

- Cái này là phải cảm tạ ơn đức của Ngân Phát Lão Nhân dưới đáy Thần Đăng Nhai! Nghe nhắc đến bốn chữ Ngân Phát Lão Nhân, Hoàng Y Thiếu Nữ chợt nhớ đến nghĩa phụ vội hỏi:

- Nghĩa phụ sao vẫn chưa thấy đến?

- Có lẽ đã đến rồi!

Bỗng thấy chàng cười dữ! Nàng chợt nhớ ra một chuyện vội nói:

- Phong ca, Bất Đảo Ông hôm nay ôm hận bỏ đi, tất sẽ lan truyền khắp giang hồ rằng Hỏa Linh Chi đang ở trên người huynh muội nghĩ chúng ta phải lập tức tìm Đường tỷ tỷ giao Hỏa Linh Chi cho nàng thì sẽ không có chuyện lôi thôi nữa!

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Theo huynh suy đoán có lẽ nàng đã bị giáo chủ Ngũ Âm Giáo bắt đi, nhưng vẫn không cách nào tìm ra được tổng đàn của chúng. Hơn nữa Ngũ Âm Giáo hành sự bí mật, khó mà phát giác được tông tích của chúng, phải điều tra những tên có chức vị từ Đà chủ trở lên, may ra mới có được manh mối, nhưng mà nếu như vậy sẽ kéo dài thời gian, sự muội tất sẽ rất khổ cực!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe thấy Tần Lâm Phong thổ lộ chân tình mình đối với Đường Hiểu Văn, trong lòng bất giác chua xót!

Hoàng Y Thiếu Nữ mặt lộ vẻ u sầu lên tiếng:

- Phong ca, bây giờ trong đám người giang hồ hiểm trá này, muội không còn một người thân nữa!

- Huynh...

- Phong ca, huynh có thể đối xử với muội giống như Đường tỷ tỷ được không? Hoàng Y Thiếu Nữ thấy chàng do dự, biết chàng có lời khó nói, cúi đầu lẩm bẩm:

- Có lẽ chỉ có nghĩa phụ mới quan tâm đến muội.

Lúc này bỗng có ánh lửa sáng rực một góc trời, nhìn lại ngọn lửa này xuất phát từ Đồng Gia Bảo.

- Không xong rồi!

Tần Lâm Phong vội quay đầu nói với Hoàng Y Thiếu Nữ.

- Ngũ Âm Giáo đã tấn công Đồng Gia Bảo trước giờ quy định, Thanh muội, muội ở đây chờ huynh nhớ đừng có đi lung tung.

Chàng nói xong thò tay vào trong ngực móc ra tấm mặt nạ da người đeo vội lên mặt thân như luồng khói mỏng, lướt xuống núi.

Tần Lâm Phong trong lúc vội vã, quên hẳn có Thanh muội ở bên cạnh, cho nên đã bị lộ diện thân thể!

Hoàng Y Thiếu Nữ giật mình cất tiếng kêu lớn:

- Phong ca, huynh gạt muội!

Thân pháp lay động lướt theo hướng có Tần Lâm Phong. Một khắc sau Tần Lâm Phong đã đến được con sông hộ thành bên ngoài chàng đưa mắt quan sát quang cảnh một lượt.

Bảo đã biến thành biển lửa!

Tiếng ngựa hí, người kêu, tường sụp vang lừng khắp nơi trong bảo, mặt đất đầy những xác chết! Máu chảy thành sông!

Trong bảo xảy ra một trận ác chiến kinh thiên động địa!

Tử thi nằm la liệt, không biết bao nhiêu cao thủ và Đồng Gia Bảo đang đánh nhau chí chết ở trong, thanh âm vang lừng, tiếng gào thét giống như tiếng quỷ thần gọi hồn.

Tần Lâm Phong lúc này chỉ biết ngây ra mà nhìn, không thể phân biệt được đâu là đệ tử của Đồng Gia Bảo, đâu là người của Ngũ Âm Giáo, cho nên không sao hạ thủ được.

Chàng vội lộn người vào trong bảo, đến trước một cái sân lớn, đưa mắt nhìn, thấy đám người của hai bên đang đánh nhau loạn xạ, chỉ nhận ra được Tổng quản Đồng Gia Bảo Báo Tử Đầu Châu Hồng những kẻ còn lại đều không quen biết!

Kể đang đánh nhau với Châu Hồng là một trung niên ước khoảng tứ tuần, chưởng lực hùng hậu tuy rằng tay không chiến đấu Cửu Hoàn Kim Dao của Châu Hồng nhưng vẫn chiếm được thượng phong, công nhiều thủ ít, khiến Châu Hồng phải tránh né liên tục. Tần Lâm Phong lại đưa mắt về một cặp khác, bởi vì phục sức của Ngũ Âm Giáo và Đồng Gia Bảo không có gì đặc biệt, không thể phân biệt đâu là bạn đâu là thù, thấy tình hình trước mắt chưa đến nỗi nguy hiểm cho nên cũng tạm thời không để ý đến.

Trong lúc chàng đang đứng bên ngoài lược trận, gã trung niên của Ngũ Âm Giáo đang bức Châu Hồng rối loạn hộ pháp. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Lâm Phong vội búng mình vào vòng đấu, nhắm gã trung niên của Ngũ Âm Giáo đẩy ra một chưởng chính là Vô Hình Chưởng!

“Bùng” một tiếng, gã trung niên nộ chỉ kịp hét lên một tiếng, thân hình đã bị bắn ra ngoài hai trượng, nằm bất động trong sân.

Châu Hồng ngược mắt nhìn thấy trước mặt mình chính là Ngân Phát Lão Nhân người đã từng xuất hiện với Hoàng Y Thiếu Nữ vào lúc trưa, lúc này mới biết được hai người chính là bạn, không phải thù, song chưởng chấp lại kính lễ nói:

- Đa tạ tiền bối cứu mạng!

Nói xong quay người nhảy vào vòng chiến của bọn khác.

Tần Lâm Phong trong lúc do dự không biết giúp đỡ ai nay thấy Châu Hồng vô hình nhưng lại là người chỉ điểm inh, chỉ thấy lão đầu tóc bạc của chàng phát phơ trong gió bám theo Châu Hồng. Châu Hồng giúp ai, chàng cũng giúp, Châu Hồng đánh ai chàng cũng đánh, khoảng nửa canh giờ đã có hơn mười mấy cao thủ Ngũ Âm Giáo phơi thây trên đất.

- Nhìn kia hẳn chính là Ngân Phát Lão Nhân mà giáo chủ đã ra lệnh truy sát! Lũ giáo đồ Ngũ Âm Giáo hét lên một tiếng cùng xông lại phía chàng.

Kể cầm đầu mới nhìn chàng đã nhận ra chính là chưởng môn phái Trường Bạch Trại Thường Tiên Tông Thọ.

Trại Vô Thường do nhận không ra Tần Lâm Phong bởi chàng đã đeo mặt nạ, chỉ thấy hần bước lên trước hai bước quát lớn:

- Người là ma quái ở phương nào sao dám đối nghịch với bốn giáo?
- Giữa đường gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ, hà tất phải dùng hai chữ đối nghịch!
- Lão quỷ khôn hồn quỷ xuống đờng để bốn tọa phải động thủ! Tần Lâm Phong nghe đến đây nghĩ thầm.
- Trại Vô Thường là Chưởng môn nhân của một phái mà chỉ giữ chức vụ Đà chủ nhỏ trong Ngũ Âm Giáo, giáo phái này tất có rất nhiều cao thủ!

Nghĩ xong chàng cất tiếng cười “Khắc! Khắc!” lạnh lẽo nói:

- Đà chủ! Không ngờ chưởng môn nhân của Phái Trường Bạch lại không làm, mà làm tiểu tốt của Ngũ Âm Giáo, thật chuyện lạ trong thiên hạ!

Trại Vô Thường đỏ mặt quát lớn:

- Giáo chủ chúng ta đức cao danh vọng, giang hồ bốn phương đều quy phục, lão quỷ người cũng nên thức thời, hãy mau quy xuống xin lỗi, bốn tọa đây cũng thành tâm phát lạc, đừng có lấy trứng chọi với đá, sau này hối hận cũng không kịp!

Tần Lâm Phong lại phá lên một tràng cười đình tai nhức óc:

- Muốn ta quy xuống cũng không khó, nhưng phải hỏi song chưởng của ta đây? Nói xong song chưởng chàng giơ lên.

Trại Vô Thường thất kinh lùi lại hai bước, vì gã lúc này chính mắt nhìn thấy Ngân Phát Lão Nhân chỉ qua vài chiêu đã hạ sát mười mấy cao thủ Ngũ Âm Giáo, trong lòng không tránh khỏi sợ sệt!

Nhưng nếu gã lâm trận mà thối lui, nhất định sẽ bị giáo chủ chiếu theo giáo quy mà trừng trị, trong lúc lưỡng lự, đánh lẫn rã hướng mắt về phía đám cao thủ còn lại ra hiệu, tất cả rút xoạt binh khí bao vây lấy Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong vẫn đứng bất động ở chính giữa hình như không coi đám người này vào đâu, chàng chưa thi triển tuyệt kỹ cũng là vì chàng đã có chủ ý khác.

Bởi vì chàng đang muốn dùng đám người này để thử chiêu Hấp Tinh Đồng Nguyệt trong Vô Hình Chưởng.

Chàng vừa nghĩ xong đã thấy bóng chưởng bóng kiếm xung quanh tả hữu đổ ụp xuống mình.

Tần Lâm Phong thấy thời cơ đã đến, giơ chưởng đẩy ra một luồng kinh phong như khai sơn phá thạch về phía bốn gã ở bên trái, xong lại đưa tả thủ vận khí nhắm ngực bốn gã bên phải kéo mạnh, chỉ thấy bốn gã phía bên phải giống như đứt dây bay về phía bốn gã bên trái.

Một chuỗi tiếng “Bốp! Bốp!” vang lên, tám tên cao thủ Ngũ Âm Giáo va chạm vào nhau, phọt óc máu bắn tung tóe!

Trại Vô Thường cũng không thoát khỏi!

- Lão tiền bối, Bành nha đầu đang bị người vây rất kín ở bên ngoài, tình hình khẩn cấp, tiền bối hay mau đi cứu!

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn kẻ vừa nhắc nhở mình, thì ra là Lão Hóa Tử người thứ ba trong Thần Châu Tam Tuyệt, không biết lão đã đến từ lúc nào, chàng không dám chậm trễ đáp:

- Tiền bối nơi đây giao cho người!

Dứt lời chàng như một ánh điện xẹt ra ngoài bảo.

Hai người đều xưng hô là tiền bối, khiến những người trong Đồng Gia Bảo nhất thời không hiểu được, không biết ai là thực ai là giả?

Lại nói Tần Lâm Phong lướt ra ngoài bảo, vừa nhìn đã thấy trên mảnh sân rộng có hơn hai mươi mấy tên hán tử đang bao vây tấn công Hoàng Y Thiếu Nữ, trong đó có hai tên công lực cao tuyệt.

Tần Lâm Phong biết Hoàng Y Thiếu Nữ đã được chân truyền tuyệt học của Đông Hải Đảo, đối phó với một hai tên đệ nhất cao thủ giang hồ cũng không lấy gì khó khăn. Nhưng nàng có một nhược điểm rất lớn đó là sợ đông người.

Tần Lâm Phong lại sợ nàng thất thủ như lần trước, vội búng người như ánh sao xẹt bắn vào trong vòng chiến.

Đám người này đang phát huy hết công lực bao vây lấy Hoàng Y Thiếu Nữ, sắp sửa bắt được nàng. Đột nhiên thấy trước mắt hoa lên đã có một Ngân Phát Lão Nhân đứng sừng sững trong vòng vây! Thân pháp huyền diệu của lão khiến chúng thất kinh thối lui năm bước.

- Phong ca!

Hoàng Y Thiếu Nữ buột miệng kêu lên, liền bị Ngân Phát Lão Nhân ra hiệu, vội nín bật không nói.

Tần Lâm Phong quay mặt về phía gã cầm đầu quát hỏi:

- Các hạ giữ chức vụ gì trong Ngũ Âm Giáo, sao lại ý đồ hiếp đáp một thiếu nữ? Gã cầm đầu bước lên trước vẫn không trả lời mà còn hỏi lại chàng:

- Người có phải là Ngân Phát Lão Nhân lần trước đã đối địch với bốn giáo?

- Chính phải, các hạ nếu có bản lĩnh cứ việc xông lên báo thù cho đệ tử quý giáo.

- Được! Hôm nay ta phải cho người ném mui một chuyến! Ngưng một lúc lão lại nói tiếp:

- Bốn tọa chấp chương đường chủ Tây phân đường thuộc Hồ Dực Đường, người giang hồ xưng tụng Thôi Mạng Sứ giả Trần Kỳ...

- Quý giáo hôm nay tấn công Đồng Gia Bảo, dám hỏi giáo chủ các người có đích thân ra tay hay không?

- Một chỗ nhỏ bé như Đồng Gia Bảo sao dám làm phiền đến ngọc thể của giáo chủ...

- Như vậy hôm nay những kẻ đến đây do ai cầm đầu?

- Chính là bốn tọa.

- Được! Vậy bắt người để hỏi!

Tần Lâm Phong đã có ý muốn bắt gã để truy hỏi. Vừa dứt lời song trảo đã giơ ra chụp về phía gã, tốc độ kinh hồn.

Thôi Mạng Sứ Giả vội cuốn người thối lui bảy bước.

Tần Lâm Phong như một cái bóng không để gã kịp định thân, búng ra một luồng chỉ phong điểm về phía Kỳ Môn huyết của gã.

Thôi Mạng Sứ Giả giơ tay lên, biến chưởng thành trảo, chụp xuống hữu chưởng của chàng...

Tần Lâm Phong có ý muốn bắt sống gã để điều tra nơi thiết lập tổng đàn của Ngũ Âm Giáo cho nên mới không thi triển Vô Hình Chưởng mà chỉ dùng chưởng pháp bình thường để đấu với gã. Nếu như không giờ này Thôi Mạng Sứ Giả đã phơi thây trên đất.

Lại qua năm chiêu, Thôi Mạng Sứ Giả vẫn đấu ngang ngửa với chàng, Tần Lâm Phong phát giác ra công lực của Trại Vô Thường cao hơn gấp bội nhưng nếu đơn mã độc đấu vẫn không phải là đối thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ...

Lúc này mười mấy tên cao thủ của Ngũ Âm Giáo đang đứng ngoài lược trận thấy Thôi Mạng Sứ Giả không phải là đối thủ của Ngân Phát Lão Nhân, liền rút xoạt binh khí xông lên tấn công chàng.

Tần Lâm Phong vừa đánh vừa nghĩ:

- Không bằng giao Thôi Mạng Sứ Giả cho Thanh Nhi, để ta giết sạch đám ác đồ kia sẽ quay lại bắt hần vẫn chưa muộn!

Nghĩ xong quay mặt về phía Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt ra hiệu.

- Cô nương hãy tiếp đãi hân, nhớ là đừng để hân đào tẩu!

Hoàng Y Thiếu Nữ ứng lời nhảy vào thế chỗ của Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong rảnh tay, song chưởng đưa ra quét ra một chiêu Hồi Phong Bài Liễu trong Chấn Thiên Chưởng, kinh phong rít lên rộn người, lập tức mười mấy tên cao thủ của Ngũ Âm Giáo bị đẩy bắn ra ngoài ba trượng rơi bộp xuống đất chết tốt!

Thôi Mạng Sứ Giả liếc nhìn, thấy Ngân Phát Lão Nhân với một chiêu đã hạ sát lũ thuộc hạ của mình, bất giác rùng mình!

Trong lúc gã còn đang bàng hoàng, Hoàng Y Thiếu Nữ vội phóng lên cướp lấy thượng phong đẩy ra một chưởng, bức gã thối lui mười mấy bước.

Tần Lâm Phong thấy Hoàng Y Thiếu Nữ chiếm được thượng phong, cũng đưa mắt nhìn về hướng khác.

Đang lúc, bất ngờ trong bảo bắn ra một đám nhân vật võ lâm, Lão Hóa Tử có mặt trong số đó. Tình hình này hình như lũ ác đồ của Ngũ Âm Giáo đã bị những người trong bảo tiêu diệt sạch, cho nên mới phóng ra đây tiếp viện.

Lão Hóa Tử đưa mắt cho Tần Lâm Phong ra hiệu rồi cao giọng nói:

- Tiền bối, lũ này là đệ tử của Ngũ Âm Giáo... bên kia cũng là...

Tần Lâm Phong sau khi được sự chỉ điểm của Lão Hóa Tử mới dần dần phân biệt được đâu là bạn đâu là thù.

Chỉ thấy thân pháp của chàng như một luồng khói mỏng, tóc bạc phát phơ, lướt đi lướt lại trong đám người của Ngũ Âm Giáo. Chỉ cần Lão Hóa Tử chỉ nơi nào thì nơi đó vang lên tiếng kêu thảm khóc như quỷ gọi hồn, máu thịt tung tóe, mùi tanh rộn người. Khoảng nửa canh giờ hơn trăm đệ tử của Ngũ Âm Giáo đã phơi thây rải rác dưới chưởng lực của Ngân Phát Lão Nhân. Mười phần hết chín phần, bảy tám tên đệ tử của Ngũ Âm Giáo còn sót lại thì bị Châu Hồng và các đệ tử trong bảo bao vây, chàng lúc này mới đưa mắt về phía Hoàng Y Thiếu Nữ.

Hoàng Y Thiếu Nữ quả không hổ danh là người kế tục chân truyền tuyệt học của Đông Hải, chỉ thấy thân pháp nàng phiêu hốt, chưởng lực ảo diệu, Thôi Mạng Sứ Giả đang luống cuống trong lưới chưởng của nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ đã được Tần Lâm Phong dẫn dò, nếu không có lẽ giờ này Thôi Mạng Sứ Giả đã biến thành Tổng Mạng Sứ Giả.

Nàng đưa mắt nhìn, thấy người tình đang đứng bên ngoài quan sát, lòng hiếu thắng trời dậy liền muốn thi triển tuyệt kỹ với Phong ca!

Nghĩ đến đây nàng vội đề khí, vận hết mười thành công lực thân hình xoay quanh Thôi Mạng Sứ Giả mỗi lúc một nhanh, nhanh đến nỗi không thể nào phân biệt được đâu là bóng của nàng, vòng vây mỗi lúc một khép chặt lại...

- Hay lắm! Lão Hóa Tử ta hôm nay được mở rộng tầm mắt!

Lão Hóa Tử vừa dứt lời đã nghe thấy Hoàng Y Thiếu Nữ hét lên một tiếng, thân hình bốc cao phù chụp xuống đầu Thôi Mạng Sứ Giả, tiếp theo là một tiếng thét hãi hùng, nhìn lại đã thấy Thôi Mạng Sứ Giả bị chưởng của nàng đánh văng ra ngoài một trượng, đau đớn rên rỉ trên mặt đất.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này cũng ngừng lại lướt đến trước mặt Lão Hóa Tử sà vào lòng lão nhõng nhẽo nói:

- Hóa Tử thúc thúc xấu quá đi! Trước mặt bao nhiêu người mà lại chộc Thanh nhi! Lão Hóa Tử phá lên cười “Ha Ha Ha” nói:

- Nha đầu ngu ngốc, Lão Hóa Tử thúc thúc nói như vậy cũng là có ý khen tặng ngươi thôi!

Trong lúc Lão Hóa Tử và Hoàng Y Thiếu Nữ đang đùa giỡn, Tần Lâm Phong đã bước đến chỗ Thôi Mạng Sứ Giả.

Lúc này Báo Tử Đầu Châu Hồng đã giải quyết xong bảy, tám tên đệ tử còn lại của Ngũ Âm Giáo.

Ngọn lửa trong bảo lúc này đã được dập tắt.

Châu Hồng cùng với một lão nhân ước độ ngũ tuần, khí vũ hiên ngang bước đến trước mặt Tần Lâm Phong nói:

- Bồn bảo gặp nạn, nhờ lão tiền bối ra tay cứu hộ, bảo chủ bồn bảo đây có vài lời cảm tạ tiền bối. Nói xong đưa tay chỉ lão nhân ở bên cạnh.

Lão nhân vội bước tới lên cao giọng nói:

- Lão tiền bối, đại ân đại đức này vân bối nhất định khắc cốt ghi tâm, xin tiền bối cho biết tôn danh.

Tần Lâm Phong vội đáp:

- Lão phu đã tám mươi năm nay chưa lộ mặt ra ngoài giang hồ, danh hiệu của mình là gì ta đây cũng không nhớ rõ, mong bảo chủ đừng trách cứ!

- Đâu dám! Mong tiền bối quá bộ vào trong bảo uống tạm vài chung rượu lạt, dám hỏi tiền bối có đồng ý chăng?

- Thành ý này lão phu xin nhận, nhưng để lão phu tra hỏi khẩu cung của người này sẽ vào sau.

Ngừng một chút chàng lại tiếp:

- Lão phu có một chuyện muốn thỉnh cầu không biết bảo chủ có nhận lời chăng?

Nao Hải Kim Ngao Đồng Không cất tiếng cười lớn đáp:

- Lão tiền bối đừng quá khách khí, có việc gì xin cứ việc nói.

- Phần Thủy Châu của quý bảo bị người ta đánh cắp. Trong bảo nghi ngờ là do Tần Lâm Phong trộm lấy, không biết việc này có thực không?

- Không sai! Lão tiền bối sao lại nhắc đến chuyện này?

- Lão phu biết rất rõ chuyện này, dám nói không phải do hấn lấy. Huống hồ hấn hiện nay đang tìm mọi cách để đối địch với Ngũ Âm Giáo. Mong bảo chủ hãy bỏ qua chuyện này, đối thù thành bạn, đồng tâm hiệp lực để tiêu diệt lũ ác ma Ngũ Âm Giáo. Không biết cao kiến của bảo chủ thế nào?

- Lão tiền bối đã có lời, sau này nếu lão phu gặp được Tần Lâm Phong, nhất định sẽ khoản đãi tử tế?

Tần Lâm Phong gật đầu, quay về phía Thôi Mạng Sứ Giả đang nằm trên đất, quát lớn:

- Nói mau, tổng đàn Ngũ Âm Giáo tọa lạc nơi đâu? Nếu không, lão phu sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại của Phân Thân Thác Cốt!

Thôi Mạng Sứ Giả lúc này vẫn còn đau nhói bởi chưởng lực của Hoàng Y Thiếu Nữ, tức giận đáp:

- Không biết!

- Vậy giáo chủ ngươi ở núi Thanh Thành đã bắt đi một cô nương là đệ tử của Diệu Thường Đạo Cô tên gọi là Đường hiểu Văn, nàng hiện giờ ở đâu?

- Không biết!

Hai tiếng không biết như lửa đổ thêm dầu, Tần Lâm Phong tức giận, xuất thủ như điện chớp điểm mạnh vào người gã...

- A...! A!

Một loạt tiếng rú thảm khóc vang lên!

Thôi Mạng Sứ Giả đã bị chàng dùng thủ pháp Phân Thân Thác Cốt điểm vào các huyệt đạo. Lão cảm thấy như muôn ngàn con độc trùng đang cắn xé từng thớ thịt, đau đớn lẫn lộn, trán đổ từng mồ hôi hột.

- Nếu như không chịu nói, để ngươi nếm thử mùi vị này ba ngày ba đêm nữa!

- Lão tiền bối xin tha mạng, tiểu nhân thực sự không biết!

Nhi nữ yếu lòng, Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh thấy thế vội bước lên ba bước, quay mặt về phía Tần Lâm Phong nói:

- Phong... à! Tiền bối, hắn có thể không biết, tha cho hắn đi!

Lão Hóa Tử cũng bước lên khuyên giải. Tần Lâm Phong thấy thế cũng giải khai huyết đạo cho hắn, há miệng quát lớn:

- Hôm nay cũng chừa cái mạng chó của ngươi lại, cút đi về bẩm với giáo chủ của ngươi nói là Ngân Phát Lão Nhân dưới đây Thần Đăng Nhai đang tìm hắc để đòi mạng. Nếu hắc có gan hãy hiện thân đơn mã độc đấu với lão phu, còn không mau cút!

Thôi mạng Sứ Giả trốn mất cảm hồn nhìn Ngân Phát Lão Nhân, bò dậy cầm đầu phóng đi!

Tần Lâm Phong cũng không muốn lưu lại lâu đưa mắt về phía Lão Hóa Tử và Hoàng Y Thiếu Nữ ra hiệu, rồi cả ba cùng thi triển khinh công rời khỏi bảo. Hoàng Y Thiếu Nữ nhú mày, chau môi không thèm nói một câu!

Lão Hóa Tử thấy cảnh tượng như vậy biết nàng trong lòng đang bất mãn, vội lên tiếng hỏi:

- Thanh nhi, có chuyện gì khiến ngươi mặt mày giống khi đột vậy, mau nói cho Hóa Tử Thúc Thúc nghe coi?

Hoàng Y Thiếu Nữ liếc Tần Lâm Phong một cái giận dỗi nói:

- Thúc thúc hỏi hắc thì biết!

Lão Hóa Tử đưa mắt nhìn Tần Lâm Phong, Tần Lâm Phong không hiểu chuyện gì, lắc lắc cái đầu bạc. Lão Hóa Tử thấy vậy đành phải lên tiếng hỏi:

- Thanh nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Phong ca ăn hiếp người ta!

- Huynh ăn hiếp muội hồi nào?

- Huynh nhận làm nghĩa phụ của người ta, còn kêu người ta lạy huynh muội lạy, vừa rồi lại bắt người ta kêu huynh là lão tiền bối...

- Oan cho huynh mà!

Tần Lâm Phong đem sự việc Hoàng Y Thiếu Nữ bị thương, được mình cứu chữa, nàng lại ngộ nhận làm nghĩa phụ, nhất nhất kể qua một lượt cho Lão Hóa Tử nghe. Lão Hóa Tử nghe xong ôm bụng cười nắc nẻ, rồi nói lớn:

- Hóa Tử thúc thúc phạt ngươi sau này nếu không có chuyện bất đắc dĩ, không được đeo cái mặt nạ da người đó nữa!

Tần Lâm Phong nghe xong, vội vả đưa tay lên tháo cái mặt nạ xuống nhét vào trong ngực. Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới nở nụ cười.

Lão Hóa Tử tay bóp chặt tức giận nói:

- Đường nha đầu mất tích, một chút manh mối cũng không tìm ra, lão Phong hòa thượng tới giờ cũng chưa thấy mặt! Thật tức chết đi được.

Tần Lâm Phong tiếp hỏi:

- Phong bá bá cũng đang dò la tung tích của Đường sư muội hay sao?

- Chính phải! Lúc chia tay lão đã ước hạn ngày hôm qua gặp mặt ở đây. Ai biết được đã qua một ngày rồi mà vẫn chưa thấy lão, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Phong bá đi đường hướng nào để dò la tung tích của Đường sư muội?

- Lão đi về vùng Bảo Định Phủ.

Tần Lâm Phong suy nghĩ một lát, hỏi tiếp:

- Tiểu bối muốn đến vùng Bảo Định dò la một chuyện, không biết Hóa Tử thúc thúc có cao kiến gì chăng?
- Hay lắm! Hóa tử ta cũng đến Lỗ Đông để dò la tin tức, Thanh nhi ta giao cho người đó! Nói xong thân lão loáng một cái đã khuất bóng.

Tần Lâm Phong khẽ lên tiếng hỏi Hoàng Y Thiếu Nữ:

- Thanh Nhi!, giờ muội muốn đi đâu?
- Hóa Tử Thúc Thúc lúc này đã giao muội cho huynh. Huynh đi đến đâu muội cũng theo đến đó.

Tần Lâm Phong gật đầu hỏi tiếp:

- Thanh muội, Ngũ Âm Giáo người đông thế mạnh, trên đường đi sẽ vô cùng nguy hiểm, huynh thấy muội lúc giao đấu với kẻ khác có một nhược điểm, không hiểu muội có biết không?
- Biết! Đơn mã độc đấu với ai muội cũng không sợ, nhưng người hơi đông một chút là muội cảm thấy hoảng sợ!
- Vậy huynh sẽ dạy uội một pho chiêu pháp chuyên dùng để đối phó với đám đông, không biết ý muội như thế nào?
- Vậy mới đang là Phong ca của muội chứ! Nói xong, thúc giục chàng dãy ngay.
- Ở đây không được, theo huynh đi!

18. Chương 18: Lãnh Hương Vụ

Tần Lâm Phong tay kéo ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ, sau mấy cái lắc mình hai người đã đến một nơi đất trống phía bên trái ngọn núi trước mặt, lập tức dừng thân. Tần Lâm Phong lúc này lên tiếng:

- Pho chiêu pháp này nếu nội lực không sung mãn, không thể phát huy được uy lực, cho nên huynh muốn truyền chân khí uội, ngồi xuống...

Hoàng Y Thiếu Nữ tuy ngồi xuống, nhưng vẫn không dấu được vẻ lo lắng:

- Phong ca làm như vậy có giảm sút nội lực của huynh không?
- Một chút công lực bị mất đi làm sao có hại cho huynh được!
- Không! Khiến huynh tiêu hao chút nào nội lực, muội cũng không muốn! Nói xong đang muốn đứng dậy.

Tần Lâm Phong vội dung tay ấn nàng ngồi xuống nói tiếp:

- Thanh muội đừng nên động dậy!

Nói xong, song thủ xuất ra như điện đẽ vào các huyệt đạo trên lưng của Hoàng Y Thiếu Nữ.

Hoàng Y Thiếu Nữ bỗng thấy một luồng chân khí nóng hổi lan tỏa khắp cơ thể, trong lòng tuy sợ Phong ca của nàng tổn thương nguyên khí nhưng nàng vẫn không dám vọng động, sợ rằng trong lúc vận nếu vô ý cử động, cả hai sẽ bị tẩu hỏa nhập ma!

Ước nửa tuần trà, Hoàng Y Thiếu Nữ cảm thấy sức nóng trong cơ thể từ từ giảm bớt, bỗng nghe thấy tiếng Phong ca của nàng vang lên bên tai:

- Thanh muội mau vận công đón tiếp chân khí của ngu huynh!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong không dám chậm trễ, lập tức định thần, vận dụng nội công tuyệt học Đông Hải, chân khí trong người liền hòa nhập với chân khí của Tần Lâm Phong.

Lại qua nửa canh giờ, hữu chưởng của Tần Lâm Phong đang đè chặt trên lưng nàng đã từ từ rời lỏng, Hoàng Y Thiếu Nữ cảm thấy toàn thân dễ chịu vô cùng biết việc hành công đã hoàn tất, quay đầu lại nhìn...

Mới nhìn mặt Tần Lâm Phong Thanh Nhi lộ vẻ hoảng sợ tim đập rộn rạo, Tần Lâm Phong hai mắt thất thần, nơi góc trán mồ hôi chảy xuống không ngớt...

Nhìn thấy cảnh tượng này Hoàng Y Thiếu Nữ như bị kích động khóe mắt đầm lệ, cất giọng run run:

- Phong Ca, muội hại huynh rồi?

Tần Lâm Phong cười nhạt lắc đầu đáp:

- Không sao, chỉ cần điều tức một lúc sẽ bình phục trở lại.

Chàng nói xong nhắm mắt, xếp chân lại theo tư thế điều tức, bắt đầu vận công.

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt quan sát xung quanh, làm nhiệm vụ cảnh giới cho Phong ca của nàng.

Đang lúc Tần Lâm Phong điều tức sắp đến hồi kết thúc, bỗng một tiếng cười chói tai vang lên sau lưng nàng, Hoàng Y Thiếu Nữ vội quay phắt đầu lại nhìn...

Chỉ thấy cách thân mình mười trượng có bốn thân người đang đứng sững trên mặt đất, tên nào mắt cũng lộ vẻ thêm thường nhìn về phía Tần Lâm Phong miệng nở nụ cười nham hiểm.

Một ả thiếu phụ, mặt chét bự phẩn, môi thoa đỏ chót, răng vàng như nghệ đang đưa thân hình như trái bí tiến về phía Tần Lâm Phong, ông ọ lên tiếng:

- Hôm nay coi như Trại Đông Thi ta được thông vận soi chiếu, Hỏa Linh Chi nhất định làm tăng thêm dung mạo tuyệt kỹ của ta...

- Đúng lại!

Hoàng Y Thiếu Nữ hét lớn mặt ngọc lộ vẻ khấn trương, cất tiếng:

- Đám người hủ bại các ngươi, có tình muốn ám hại Phong ca của ta!

Trại Đông Thi hiểu lầm ý nàng, chỉ thấy mục ta ngoác miệng, đang đưa thân hình như trái bí cố làm ra vẻ kiêu xa nói:

- Sư muội đừng có ghen, một mỹ nhân dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn như ta, không sợ tìm không được một đấng lang quân tuần tú, yên tâm đi ra không dành Xú Tiểu tử của người đâu...

- Bốp! Bốp! Hai tiếng...

Hai má của Trại Đông Thi đã hằn lên dấu ngọc chưởng. Mục tức giận như hổ đói, thất khẩu bốc khói, nghiêng răng ken két lớn tiếng thóa mạ.

- Con tiện tỳ kia, bốn gia thí mạng với người!

Dứt lời đưa tay vào lưng rút soạt ra một giải lụa.

Hoàng Y Thiếu Nữ từ trước tới giờ chưa từng thấy qua kẻ nào dùng nhuyễn lụa làm vũ khí, thâm nghĩ võ công của Trại Đông Thi tất có chỗ độc bộ, không dám chậm trễ, hữu thủ đưa lên biến thành trảo phong chụp về phía mục!

Trại Đông Thi thu giải lụa về ngằm vận nội công vào miếng lụa làm nó thẳng băng như trường côn quát xuống đầu nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ lách người thoát khỏi thế công, liếc mắt nhìn thấy ba tên còn lại đang phóng đến chỗ Phong Ca của nàng. Hoảng sợ thất sắc, nàng vội rời bỏ Trại Đông Thi, lộn người chắn ngay trước mặt ba gã đẩy ra một chưởng. Ba gã cùng đưa chưởng lên đỡ, chỉ nghe “bùng” một tiếng, Hoàng Y Thiếu Nữ đã bị chưởng lực đẩy lùi ba bước, ba tên còn lại cũng không hơn gì bị chưởng của nàng đẩy lùi hai thước.

Ba gã thấy công lực của nàng thâm hậu như vậy, tức giận hét lớn, rồi liên thủ xông về phía nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ trong lúc giao đấu lại thấy Trại Đông Thi phóng đến chỗ Tần Lâm Phong, thò tay vào ngực chàng. Nàng trong lúc hoảng hốt đang định phóng đến để ngăn cản...

Bỗng tiếng quát chấn động không trung:

- Nằm xuống!

Tiếp theo một thân hình như trái bí bị lăn ra ngoài một chưởng.

Vốn là trong lúc mụ thò tay vào ngực Tần Lâm Phong thì chàng cũng vừa điều tức xong, liền vận lực vào hữu thủ đẩy ra một chưởng khiến Trại Đông Thi lãnh trọn ngọn chưởng.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy Phong ca vô sự, trong lòng vui mừng, hứng chí xuất thủ tấn công ba gã nọ liên tục.

Ba gã bị chưởng lực của nàng đẩy lùi bảy thước vội biến đổi chiêu thức, chia làm ba hướng xông lên phía nàng, đẩy ra ba luồng kinh phong nhắm chỗ Hoàng Y Thiếu Nữ bay tới.

Tần Lâm Phong lộn người vào giữa vùng chiến, miệng hét lớn:

- Dừng tay!

Đơn chưởng đưa lên quét một vòng, lập tức ba luồng kinh phong bị cuốn tan biến như khói, dư lực của ngọn chưởng còn đẩy ba gã phải lùi lại một bước.

Ba gã này chính là Đại Biệt Tam Hung, trước nay hoành hành ở vùng núi Đại Biệt, bản tính cao ngạo, tự phụ võ công thiên hạ vô địch. Không ngờ hôm nay ba người cùng liên thủ vẫn đỡ không nổi đơn chưởng của đối phương?

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ mặt ba gã, miệng quát hỏi:

- Tại hạ trong lúc vận công điều tức, các người sao lại ra tay đánh lén? Một tên trong bọn cất tiếng cười lạnh lẽo đáp:

- Quân tử không làm chuyện mờ ám, lão cho người biết nếu người giao Hỏa Linh Chi ra, ba huynh đệ chúng ta quyết không làm khó dễ người, sẽ rời khỏi lập tức. Bằng không một chưởng vừa rồi của Đông Thi, ba huynh đệ ta nhất định sẽ thay ả tính sổ với người?

- Không được! Ta không thể giao cho chúng!

Nói xong Trại Đông Thi từ từ bò dậy, đưa tay phủi những bụi đất bám trên người, búng người đến chắn trước mặt ba gã, đưa mắt quét qua một lượt khinh bỉ nói:

- Ba các người đáng bị đao kiếm phanh thây, Trại Đông Thi ta chịu hai cái tát của con tiện tỳ kia, lại bị trúng một chưởng của tên Xú Tiểu Tử này cũng chính vì cái gì? Vậy mà ba người lại dám giựt Hỏa Linh Chi của ta?

Nói xong đưa tay ra trước mặt Tần Lâm Phong quát lớn:

- Mau đưa cho ta, những chuyện vừa rồi coi như xóa bỏ, bằng không để các người nếm thử mùi lợi hại của Lãnh Hương Vụ!

Dứt lời trợn mắt nhìn Hoàng Y Thiếu Nữ.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe mụ kêu mình là tiện tỳ, tức giận thóa mạ:

- Yêu nữ muốn chết! Rồi xông lại chỗ mụ.

Một tên trong Đại Biệt Tam Hung nói với Tần Lâm Phong:

- Xú Tiểu tử, nếu ta không giao ra đừng trách bốn tọa đây ra tay ác độc. Tần Lâm Phong nhếch mép khinh bỉ nói:

- Đừng nhiều lời, còn tuyệt chiêu gì xin ba vị cứ diễn cho tại hạ được xem.

Đại Biệt Tam Hung thấy lời nói không có kết quả cũng không tiếp tục, cả ba cùng thi triển thân pháp xông lên bao vây Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong trong vòng vây, giống như một kẻ nhàn hạ lướt đi lướt lại trong bóng tường.

Ba gã tức giận điên người cùng một lúc xuất ra sáu chưởng như sơn hải cuồng phong xuống đầu chàng!

Tần Lâm Phong bốc ột chưởng, đưa cước quét về phía mặt ba gã.

Đại Biệt Tam Hung vội uốn người lộn ra phía sau tránh khỏi ngọn cước của chàng, sau khi định thần lại hợp lực xông về phía chàng.

Bên kia Hoàng Y Thiếu Nữ và Trại Đông Thi đan lại với nhau thành một khối.

Giải lụa của Trại Đông Thi giống như con rắn cứ cuốn quanh người nàng miệng không ngớt cất tiếng thóa mạ.

Hoàng Y Thiếu Nữ xấu hổ mặt ngọc đỏ bừng quát lớn:

- Yêu nữ muốn chết!

Bên này, Đại Biệt Tam Hung công lực tuy có thể liệt vào hàng đệ nhất cao thủ, nhưng làm sao có thể sánh được Tần Lâm Phong. Chỉ qua tám chiêu, Đại Biệt Tam Hung đã bị chưởng lực hùng hậu của chàng phủ chụp khiến không sao thoát ra được. Chỉ thấy ba lão lách đông, tránh tây, vẫn không thoát khỏi phạm vi của lưới chưởng.

Qua ba chiêu nữa, Tần Lâm Phong lúc không muốn kéo dài thời gian, ngậm vận ba thành công lực, thân pháp đột nhiên đổi nhanh chóng lạ thường, chưởng lực mỗi lúc một kinh người, chỉ thấy khắp nơi là bóng chàng, chưởng lực bao trùm xung quanh...

Bỗng nghe tiếng rú rợn người vang lên, tại vòng chiến chỉ thấy Tần Lâm Phong đứng sững trên mặt đất, Đại Biệt Tam Hung bị văng bắn ra ngoài một trượng, bật trên mặt đất, mặt trợn ngược, xuôi tay chân hồn về âm ti!

Trại Đông Thi thấy ba tình lang bỏ mạng chưởng lực của Tần Lâm Phong, đau đớn rồi bỏ Hoàng Y Thiếu Nữ vũ động giải lụa trong tay, nhắm đầu Tần Lâm Phong phóng đến, miệng hét lớn:

- Xú quỷ! Ta thí mạng với ngươi!

Lúc giải lụa của Trại Đông Thi còn lơ lửng trên không, Tần Lâm Phong vội chân đạp nhẹ trên đất búng vọt đi như một luồng khói, tả thủ đưa ra nửa chừng lại biến thành trảo chụp lấy đầu cây trường côn bằng lụa mỏng của mục, vận lực ném một cái, chỉ thấy Trại Đông Thi vội dùng Thiên Cán Trụ trầm mình xuống, nhưng vẫn không kịp...

Trại Đông Thi như cánh diều đứt dây bị cái ném của chàng văng bắn lên không, bay ra ngoài ba trượng lọt xuống một rãnh nước dơ!

Cũng may, nếu không mục cũng bị đập vào tảng đá bên cạnh thì nhẹ nhất cũng là đứt gân gãy cốt!

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh thích chí vỗ tay cười lớn.

Trại Đông Thi vội bò dậy toàn thân của mục bốc ra một mùi hôi thối nồng nặc, mục vội đưa tay vào ngực móc ra một tấm khăn lớn bằng lụa mỏng vẫn chưa bị nước dơ thấm ướt, cất giọng ồm ồm như heo nái:

- Xú Tiểu tử, Trại Đông Thi ta hôm nay nhất định phải thí mạng với ngươi, hãy nếm thử mùi vị Lãnh Hương Vụ!

Trại Đông Thi dứt lời, vút đến trước mặt Tần Lâm Phong, Hữu Thủ Hoa lên mảnh vải rồi chụp xuống mặt chàng...

Lúc này một mùi hương kỳ lạ bay đến trước mặt, Tần Lâm Phong trong lúc sơ ý đã trúng phải, hiểu ra là Trại Đông Thi phóng độc, vội đề khí chân chạm nhẹ mặt đất, lướt đến trước mặt mục, chàng lúc này sức giằng Trại Đông Thi cực điểm, gờ chưởng lên, vận dụng Vô Hình Chưởng...

Chưởng mới bay đến một nửa bỗng cảm thấy đầu óc mê mẩn, lực bắt tòng tâm, đôi chân mềm nhũn ngã bịch xuống đất.

Trại Đông Thi bị trúng nửa chiêu Vô Hình Chưởng của chàng bị văng bắn ra ngoài ba thước, miệng phun máu có vôi, thọ thương trầm trọng.

Hoàng Y Thiếu Nữ kinh sợ hét lên một tiếng, phóng đến trước mặt Tần Lâm Phong.

Thấy chàng mắt khép chặt, toàn thân giá lạnh, nàng biết chàng đã trúng độc tố Lãnh Hương Vụ của yêu nữ!

Nàng đang muốn bắt Trại Đông Thi phải giao thuốc giải ra, quay phắt người lại nhìn... Chỉ thấy trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Trại Đông Thi đã mất bóng!

Hoàng Y Thiếu Nữ mím môi tức giận, rửa thầm:

- Yêu nữ đáng chết!

Qua nửa khắc, Hoàng Y Thiếu Nữ trong lúc bối rối, thúc thủ không biết làm thế nào, lại thấy Phong ca của nàng bị độc tố phát tác, toàn thân giá lạnh kinh hồn, răng đánh lập cập!

Bỗng nhiên! Nàng nhớ đến cây Hỏa Linh Chi trong người của chàng.

“Không được! Cây thuốc này chàng để giành cho Đường tỷ tỷ trị thương, nếu ta tùy tiện dùng nó, nhất định sẽ bị Phong ca quở trách!”

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không tìm ra biện pháp để giải quyết!

Hoàng Y Thiếu Nữ cắn môi, có vẻ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng chỉ thấy nàng mím môi lẩm bẩm:

- Dù cho Phong ca có giận ta suốt đời cũng đành chịu vậy! Ta không thể nhìn chàng như vậy mà không cứu!

Dứt lời, không chút do dự thò tay vào trong ngực chàng lấy cây Hỏa Linh Chi vào miệng chàng, vừa đổ nước cho nó trôi xuống!

Hỏa Linh Chi quả không hổ danh là báu vật trên miệng Hỏa Diệm Sơn, được tính kỳ lạ vô cùng, bất cứ một hàn độc trên đời nào chỉ qua nửa tuần trà cũng được khắc phục. Tần Lâm Phong sau khi nuốt Hỏa Linh Chi, thân thể không còn cảm giác sợ lạnh, công lực dần dần phục hồi.

Hoàng Y Thiếu Nữ mặt khởi sắc trở lại, cất tiếng cười hỏi.

- Phong ca, huynh cảm thấy thế nào?

Tần Lâm Phong hơi cận khí cảm thấy một luồng hơi nóng lan tỏa khắp cả cơ thể, công lực so với trước khi trúng phải Lãnh Hương Vụ đã tăng tiến rất nhiều, vui mừng đáp:

- Huynh đã bình phục rồi.

Chàng đứng dậy, xa luồng nhờn tuyến ra khắp xung quanh một lượt, lại hỏi tiếp:

- Trại Đông Thi đâu?

- Trúng nửa chưởng của huynh đã thọ thương vội đào tẩu rồi!

- Lúc này, trong lúc huynh bị trúng độc Lãnh Hương Vụ muội có phải đã dùng thuốc giải độc môn của muội để cứu chữa cho huynh hay không?

- Cái này... cái này...

Hoàng Y Thiếu Nữ sợ nói ra sự thật sẽ khiến chàng tức giận cho nên ấp úng một hồi lâu, không dám cất lời, trong lúc bối rối, miến cưỡng gật đầu, nàng lại nhỏ nhẹ nói:

- Phong ca, huynh đã hứa dạy muội một cho chưởng pháp thế mà vẫn chưa dạy! Tần Lâm Phong mím cười đáp:

- Nếu Thanh muội không nhắc, có lẽ huynh quên mất!

- Nếu như dạy cho Đường tỷ tỷ là không quên đâu! Dứt lời chau môi, lộ vẻ giận dữ.

Tần Lâm Phong thấy nàng có dáng như vậy, cảm thấy trong lòng hơi ấm lên, khoe miệng khe nở nụ cười!

Hoàng Y Thiếu Nữ liếc chàng một cái giận dữ nói:

- Như vậy mà còn cười được, chọc tức người ta để coi sau này có thèm để ý đến huynh hay không!

- Oan cho huynh quá! Vừa rồi huynh không tức gì hơn tổn nguyên khí, đã truyền uội ba mươi năm công lực, từ trước tới giờ đối với Đường Sư muội vị tất đã quan tâm như vậy, chuyện này phải để Đường Sư muội hỏi huynh mới đúng!

Hoàng Y Thiếu Nữ mặt tươi trở lại, cất tiếng cười đáp:

- Không nói chuyện này nữa! Hãy mau dạy muội đi. Tần Lâm Phong tiếp lời:

- Pho chưởng pháp mà huynh sắp dạy uội đây, tuy uy lực không bằng Vô Hình Chưởng, nhưng lúc thi triển, uy mãnh kinh người. Trên võ lâm hiếm có người đỡ nổi một chưởng này...

- Vậy chưởng pháp mà huynh định dạy uội là gì?

- Đó là pho Chấn Thiên Chưởng cộng với ba mươi năm công lực mà huynh đã truyền uội, có thể nói ba bốn chục cao thủ giang hồ cũng không phải là đối thủ của muội, sau này muội không còn phải sợ kẻ địch đồng hơn, mình nữa rồi!

Tần Lâm Phong dứt lời liền tiếp luôn:

- Thanh muội, coi kỹ đây!

Nói xong chàng từ từ thi triển từng chiêu thức trong Chấn Thiên Chưởng từ đầu đến cuối diễn qua một lượt cho Hoàng Y Thiếu Nữ xem!

Tần Lâm Phong nhận được kỳ duyên tao ngộ lại được Ngân Phát Lão Nhân dưới Thần Đăng Nhai truyền cho trăm năm công lực, cho nên Chấn Thiên Chưởng do chàng thi triển lúc này so với lúc trước hoàn toàn khác xa!

Chỉ thấy trong phạm vi một trượng, đầu đầu cũng là bóng chưởng của chàng, gió rít rợn người. Chưởng phong kinh hồn cát đá bay tán loạn, kinh hồn rợn gáy!

Tần Lâm Phong đợi chiêu cuối cùng vừa dứt, lập tức dừng tay, mặt không đổi sắc, đứng sững ngay trước mặt nàng, thần phong uy vũ!

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy chưởng lực hùng hậu như vậy, lòng bất giác vui sướng, vội lên tiếng:

- Phong Ca, muội sợ nhớ không hết!

- Không sao, muội cứ chậm chậm mà học, đã có huynh ở đây.

Hoàng Y Thiếu Nữ phóng ra bãi cỏ trước mặt, dựa theo trí nhớ thi triển ra từng chiêu từng thức trong Chấn Thiên Chưởng. Chỗ nào hơi quên, hay cử chưởng sai lệch bộ pháp, Tần Lâm Phong không chút nóng giận ôn tồn chỉ bảo, qua khoảng một canh giờ nàng đã thuần thục.

Dưới sự chỉ bảo ân cần của chàng, Hoàng Y Thiếu Nữ đã nhanh chóng vận dụng được Chấn Thiên Chưởng, chỉ có hỏa hầu còn kém Phong ca của nàng mà thôi!

Tần Lâm Phong sợ nàng nhớ không rõ, muốn đưa cuốn Tiểu Thiên Lục cho nàng để trong lúc rảnh rỗi nàng có thể nghiên cứu cặn kẽ hơn.

Nhưng...

Tần Lâm Phong lúc thò tay vào ngực để lấy Tiểu Thiên Lục, nhưng hình như phát giác mất đồ món đồ còn quý hơn tánh mạng của chàng, đó là Hỏa Linh Chi.

Tần Lâm Phong trong lúc hoảng hốt, vội khom lưng tìm kiếm khắp nơi.

Hoàng Y Thiếu Nữ biết không thể giấu mãi được chàng, vội tiến lên hai bước cất giọng run run nói:

- Phong ca, giả như Thanh muội có phạm phải lỗi lầm gì, huynh có tha thứ uội không?

- đương nhiên rồi!

Tần Lâm Phong nửa đáp nửa khom lưng xuống bãi cỏ để tìm kiếm.

- Bất luận sự việc tày trời huynh cũng tha thứ uội chứ?

Hoàng Y Thiếu Nữ hỏi tiếp một câu, Tần Lâm Phong lúc này hơi thấy kỳ lạ, vội đứng thẳng người đưa mắt nhìn nàng một cái rồi nói:

- Thanh muội, những lời vừa rồi là có ý gì? Hãy mau giải thích cho ngu huynh được rõ. Hoàng Y Thiếu Nữ mắt phượng đỏ lên, ấp úng đáp:

- Vừa rồi trong lúc huynh bị trúng phải độc tố Lãnh Hương Vụ của Trại Đông Thi, muội đã lén huynh lấy Hỏa Linh Chi cho huynh nuốt!

Tần Lâm Phong nghe xong đầu óc choáng váng chân đứng không vững, tức giận quát hỏi:

- Vừa rồi, muội nói là cho huynh dùng thuốc giải độc môn của Trại Đông Thi là có ý gì?

- Đó là muội gạt huynh thôi!

Tần Lâm Phong nghe xong, nộ khí xung thiên, hét lớn:

- Muội lẽ nào không biết Hỏa Linh Chi là dành để trị thương cho Đường sư muội?

- Muội biết chứ!

- Sao muội lại có thể tùy tiện đem cho huynh dùng?

- Lúc đó muội thấy huynh bị độc tố phát giác đau đớn vô cùng, muội không muốn huynh phải chịu đau khổ như vậy!

Tần Lâm Phong cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Huynh hiểu rồi, muội có phải vì ghen tương, mong muốn Đường Hiểu Văn chết sớm thì có thể chiếm được trái tim của huynh hay không?

Lời nói như muôn ngàn lưỡi dao chọc thủng tim nàng!

Hoàng Y Thiếu Nữ được nuông chiều từ nhỏ? Bất cứ chuyện gì người ta cũng phải chiều lòng nàng, nay sự việc diễn ra hoàn toàn trái ngược, không ngờ cứu chàng mà lại bị la mắng như vậy, bản tính kiêu ngạo của một vị Thiên Kim tiểu thư lại nổi lên, chỉ thấy nàng mặt ngọc đỏ bừng, đau khổ tuyệt vọng cất tiếng:

- Phong ca, huynh không hiểu muội rồi!

Dứt lời, hai tay ôm lấy mặt cất tiếng khóc hu hu, phóng vút đi.

Tần Lâm Phong sau khi bình tĩnh lại, hồi ức lại những sự việc đã qua...

Hoàng Y Thiếu Nữ bất chấp tất cả đã dùng Đà Long Đả để trị thương cho chàng. Nàng đối với chàng nhân hậu, trung thực như vậy...

Nay lại bị chàng chửi mắng đau khổ bỏ đi!

Chàng hối hận đưa tay áo lau quệt nhưng giọt lệ đang lăn trên mặt, đưa mắt nhìn theo bóng nàng.

Tần Lâm Phong đau đớn lắm lắm:

- Thanh muội, huynh sai rồi, hãy tha thứ cho huynh! Nói xong, chàng buồn bã phóng đi.

Tần Lâm Phong đã đụng chạm đến tâm tư thầm kín nhất của một người thiếu nữ khiến nàng đau khổ tức giận bỏ đi. Trong lòng hối hận, muốn đuổi theo nàng nhưng cố kìm lại.

Chàng lúc này phóng vút về phía Bảo Định, muốn đến đó điều tra tình hình của nàng tiện thể dò la tin tức của Phong Tăng.

Vào trưa một ngày, Tần Lâm Phong đã vào được thành Bảo Định, bụng còn cào như kiến bò. Đưa mắt nhìn thấy một túp lều, vội tiến về phía đó, mới vào túp lều chọn một cái bàn vừa ngồi xuống, chợt cảm giác phía bên trái có hai luồng nhơn tuyến đang xạ về phía mình, liền đưa mắt nhìn về phía đó...

Chỉ thấy phía bàn bên trái đang có một lão già què đầu đội nón rộng vành, mặt lộ tinh quang, nhìn chăm chăm về phía mình, bởi vì cái nón đội quá sâu, nên nhìn không rõ được mặt...

Chàng bất chợt nhớ ra luồng tuyến này hình như là của bang chủ Loa Sanh Bang Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu. Nghĩ đến đây chàng vội đưa mắt nhìn quả nhiên chính là lão, đang muốn tiến lên chào hỏi, bị lão dùng mắt ra hiệu đành phải ngồi xuống, không dám mở miệng.

Một lúc sau, Thác Thiên Thần Quân đứng lên chuẩn bị đi, kêu tiểu nhị tính tiền, cố ý bước đến gần bàn của Tần Lâm Phong, thủ pháp nhẹ búng ra một mảnh giấy nhỏ, xong việc, lập tức rời khỏi tứ lầu.

Tần Lâm Phong thấy xung quanh không có kẻ nào để ý, vội mở tờ giấy ra xem chỉ thấy một dòng chữ nhỏ dùng nước tương để viết:

“Phong Tăng bị bắt, nơi đây nhiều tai mắt của Ngũ Âm Giáo, không tiện nói nhiều, tối nay trên sườn núi phía Tây ngoài thành sẽ gặp mặt”.

- Đưa đây!

Tần Lâm Phong xem xong, đã nghe tiếng quát lạnh lẽ ở sau lưng mình, vội vò chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, quay đầu lại nhìn...

Chỉ thấy phía sau lưng có bốn gã hung hãn, mặt mày dữ tợn, Thái Dương huyết gồ cao, bốn cặp mắt nhìn hau háu về phía mình đang đứng sững trên tứ lầu!

Tần Lâm Phong khinh thị không quay lại tiếp tục ăn uống như cũ.

- Xú tiểu tử kêu người đưa qua đây, nghe rõ chưa! Nói xong, bốn gã tiến về phía bàn của chàng.

Tần Lâm Phong giả bộ ngạc nhiên hỏi:

- Bốn vị đây muốn tại hạ đưa ra vật gì?

- Kêu người đưa tờ giấy ở trong tay đó!

Tần Lâm Phong trề môi, nhếch miệng đối đáp:

- Tại hạ tưởng bấu vật gì, chớ miếng giấy này nào có giá trị gì đâu, muốn thì cứ cầm lấy đi!

Dứt lời, tả thủ phất ra một cái, vô số những mảnh giấy nhỏ bị cái phất tay của chàng, bắn về phía bốn gã!

“Bốp! Bốp! Binh!” một chuỗi âm thanh vang lên!

Bốn gã bị những mảnh giấy nhỏ sắc bén như dao đâm vào mặt đau buốt, tức giận đang định xông lên thí mạng với chàng!

Đột nhiên cả bốn dừng lại...

Xú tiểu tử vẫn bình thản ăn uống miệng điểm nụ cười nhạt, giống như không có chuyện gì xảy ra!

Bốn gã thấy thế giống như bị chọc huyết heo, tám chưởng giơ lên định vỗ xuống đầu chàng...

Nhưng, hình như có một tia sáng lóe lên trong đầu của bốn gã, lập tức thu chưởng về! Vốn là bốn gã thấy chàng dùng thủ pháp bóp giấy làm đau thương người như vậy, nội lực này ở trên giang hồ bốn gã đã từng thấy qua. Người nào công lực đã đạt đến cảnh giới một cánh hoa cũng có thể đau thương người, nay thấy sự việc diễn ra trước mắt không dám không tin, bốn gã đã từng được ném qua mùi vị này.

Bốn gã biết đã gặp phải dị nhân, nhưng đã đưa chưởng ra nếu thu về thì xấu hổ, nhưng... đành nuốt giận rút tay về.

Một tên trong bọn độ khoảng tứ tuần, bước lên một bước nhìn chàng quát hỏi:

- Xú quỷ! Người dám cùng với anh em ta đến bờ đê cách thành năm dặm so tài một chuyển hay không?

Tần Lâm Phong bình thản đáp:

- Bốn vị cứ đi trước, tại hạ sẽ lập tức theo sau!

- Đến là quân tử, không đến là tiểu nhân, bọn ta đợi người ở đó. Gã vừa dứt lời liền cùng với ba gã còn lại bước vội xuống lầu.

Tần Lâm Phong sau khi ăn uống no nê, thanh toán tiền cơm rượu xong, liền bước xuống lầu. Dò hỏi thực khách đường đến bờ đê, sau đó chàng ra khỏi thành thi triển kinh công lướt đi.

- Tần thiếu hiệp, xin dừng bước!

Tần Lâm Phong vừa ra khỏi thành không lâu, nghe bên đường có tiếng kêu mình, lập tức dừng thân đưa mắt nhìn. Chỉ thấy mé bên trái con đường có một hán tử tướng mạo đường đường oai phong lẫm liệt, nhìn kỹ lại chính là đường chủ Loa Sanh Bang, Bát Diện Tỳ Hưu Đinh Ngạo.

Bát Diện Tỳ Hưu như mũi tên bắn đến trước mặt Tần Lâm Phong song chưởng chấp lại hành lễ nói:

- Tại hạ phụng mạng bang chủ, đến đây để nghe thiếu hiệp sai bảo! Tần Lâm Phong kinh ngạc hỏi:

- Du bang chủ sao biết tại hạ đi đến đây?

- Du Bang chủ biết được thiếu hiệp đã gây hấn với đệ tử của Ngũ Âm Giáo, đoán chắc thiếu hiệp sẽ đến bên bờ đê cách thành năm dặm, cho nên mới sai tại hạ đến đây để hầu hạ!

- Ủa, vừa rồi có phải có bốn tên hung đồ đã đi qua đây?

- Chính phải bốn tên đó là Đà Chủ Phân Đà của Ngũ Âm Giáo, người giang hồ đặt cho chúng cái tên Hoàng Hà Tứ Ván!

- Đinh đường chủ có biết đường nào tới đó không?

- Địa phận này tại hạ rất thành thuộc để tại hạ dẫn đường cho thiếu hiệp!

Bát Diện Tỳ Hưu dứt lời, phóng như bay về phía trước.

Tần Lâm Phong chỉ dùng ba thành công lực, đã đi song song với gã.

Qua một khắc hai người đến một địa phương xung quanh toàn là cát vàng, hoang vắng lạ thường, một ngọn cỏ cũng không mọc được. Bát Diện Tỳ Hưu là người đầu tiên dừng bước, Tần Lâm Phong cũng lập tức định thân.

Bát Diện Tỳ Hưu liếc nhìn xung quanh lẩm bẩm:

- Kỳ lạ thật, sao không có một bóng người nào hết vậy?

19. Chương 19: Bảo Định Thọ Định

Tần Lâm Phong không chút run sợ, vẫn bình thản đưa mắt nhìn lũ người đang tiến đến.

Bát Diện Tỳ Hưu thì lộ vẻ âu lo, lão thò tay ra sau lưng rút soạt thanh Tử Kim Chùy, mở miệng quát lớn:

- Tên nào là kẻ cầm đầu lũ nghịch đồ Ngũ Âm Giáo các người, mau ra đây nói chuyện! Một bóng người bước lên trước, niên kỷ độ khoảng ngũ tuần, má bên trái giống như người bình thường nhưng má bên phải thì đỏ rực như huyết heo, dung mạo quái đản.

Lão này bước đến trước mặt Tần Lâm Phong khi chỉ còn cách chàng tám thước liền dừng bước lớn tiếng quát hỏi:

- Người có phải là Tần Lâm Phong?

- Chính phải, xin các hạ báo rõ danh tánh?

Lão già cất tiếng cười ha ha chấn động không trung, rồi lên tiếng đáp:

- Lão phu chính là đường chủ phân đà Đường Thiên Chưởng Ký Châu thuộc Hồ Dục Đường trong Ngoại Tam Đường của Ngũ Âm Giáo, giang hồ xưng tụng Âm Dương Kiếm Bàng Thống, các hạ đã nghe qua chưa?

Tần Lâm Phong phá lên cười đáp:

- Chưa từng nghe qua cái tên này!

Âm Dương Kiếm Bàng Thống không ngờ Xú Tiểu Tử coi thường mình như vậy, tức giận khiến má bên phải đỏ rực như huyết, cất tiếng cười âm độc:

- Lão phu không muốn đấu khẩu với ngươi, ngươi đang là kẻ mà giáo chủ ra lệnh truy sát. Ta khuyên ngươi nên khoan tay thúc thủ, giáo chủ ta cũng thành tâm phát lạc mà tha cho cái mạng của ngươi...

- Câm miệng!

Tần Lâm Phong quát lớn rồi tiếp nói:

- Tại hạ cũng khuyên ngươi nên sớm rời bỏ Ngũ Âm Giáo tìm chỗ ẩn mình, bằng không đừng trách tại hạ vô tình!

Âm Dương Kiếm Bàng Thống phá lên cười đáp:

- Lời nói điên khùng của Xú Tiểu Tử ngươi nghe thật tức cười, ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chắc, coi chiêu!

Nói xong, tả thủ hoa lên trước mặt chàng hữu thủ cong lại bắn ra năm luồng chỉ phong nhằm ngực chàng bay tới.

Tần Lâm Phong không thèm để ý đến tả thủ của lão, chờ cho chỉ phong chỉ còn cách ngực mình ba tấc, nhanh nhẹn tuyệt luân, tả thủ xuất ra chụp về phía hữu thủ của lão!

Âm Dương Kiếm Bàng Thống không dám chậm trễ, hữu thủ co vội về, song chưởng hoa lên, đẩy ra một luồng kinh phong nặng như Thái Sơn về phía chàng.

Tần Lâm Phong đơn chưởng đưa lên chỉ vận năm thành công lực đẩy nhẹ ra...

Âm Dương Kiếm Bàng Thống bị chưởng lực oai mãnh tuyệt luân của chàng đẩy lùi mấy bước, biết công lực của mình còn kém đối phương rất xa, lòng thâm kinh hãi, vội quay đầu lại quát lớn:

- Tất cả cùng lên!

Hàng loạt những tiếng rào rào liên tiếp nổi lên. Lũ giáo đồ Ngũ Âm Giáo kẻ đao, người kiếm, kẻ búa, người móc câu... vũ khí xông về phía Tần Lâm Phong. Bát Diện Tỳ Hưu thấy vậy hoa Tử Kim Chùy xông ra đón đỡ.

Tần Lâm Phong đưa tay trái ngăn gã lại, tay phải thò ra sau rút soạt thanh kiếm phóng ra một chiêu Hồi Phong Bái Vỹ thẳng đâm binh khí của chúng lướt tới.

Hàng loạt tiếp kêu “Rồn! Rảng! Phụt! Bốp! Một chuỗi tạp âm vang lên!

Bọn đệ tử Ngũ Âm Giáo thấy mới qua một chiêu mà binh khí trong tay chúng đều bị gươm của chàng chém đứt làm đôi, thất kinh vội lui hơn trượng.

Tần Lâm Phong nhếch mép cười, quay mặt về phía Âm Dương Kiếm Bàng Thống nói:

- Người mà ta muốn tìm là giáo chủ của các ngươi, nên không muốn hạ sát thủ, ngươi nên bỏ ý định lấy đông hiếp cô, bằng không đến lúc đó hối hận cũng không kịp!

Âm Dương Kiếm Bàng Thống vừa chứng kiến kiếm chiêu đầy uy mãnh của chàng rung động cả người, nhưng lão nguyện phải bắt cho được Tần Lâm Phong, bất kể sống chết, để lập công với giáo chủ, cho dù có thí mạng đám đệ tử!

Lão quay đầu nhìn lũ thủ hạ hét lớn:

- Gã là kẻ thủ của bốn giáo, ai dám xông lên, nếu bắt được gã thì sẽ trọng thưởng, kẻ nào lâm trận thối lui sẽ phải bỏ mạng...

Tần Lâm Phong lạnh lẽo quát:

- Những lời nói vừa rồi của các hạ đây có ý rằng không sợ chết chăng!

- Đừng nhiều lời, coi chiêu!

Âm Dương Kiếm Bàng Thống dứt lời rút ngay trường kiếm bên mình, chỉ nghe thấy “Vù! Vù! Vù! Ba tiếng, đã phóng ra ba chiêu về phía chàng.

Tần Lâm Phong như một ánh chớp lách khỏi chiêu thức, đưa kiếm nhằm Tri đường huyết của lão điểm tới.

Đúng lúc này lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo binh khí trong tay, liều mạng xông về phía chàng. Bát Diện Tỳ Hưu vũ lộng Tử Kim Chùy xông lên chặn lấy Hoàng Hà Tứ Văn và hơn ba mươi mấy tên thuộc hạ.

Tần Lâm Phong và Âm Dương Kiếm Bàng Thống cùng tám tên cao thủ công lực cao tuyệt và hơn sáu bảy chục tên đệ tử cuốn lại thành một khối, chưởng khí, kiếm khí bao trùm chu vi một trượng, mặt chàng vẫn lộ vẻ bình thản vũ lộng trường kiếm giao đấu với lũ người này!

Trường kiếm trong tay chàng bắn ra muôn ngàn tia sáng xanh khiến cho những kẻ đứng xung quanh, trong chu vi năm thước không dám tiến gần chàng.

Chớp mắt đã qua mười chiêu, Bát Diện Tỳ Hưu không địch nổi nhiều cao thủ như vậy, cây Tử Kim Chùy trong tay không còn được uy mãnh như trước.

Nhưng vì căm giận Giáo chủ Ngũ Âm Giáo thấu xương, không biết đi đâu để trút giận, trong lúc sinh tử như thế này, lại được dịp trả thù cho Loa Sanh Bang, chỉ thấy Tử Kim Chùy trong tay gã rít lên, lại thấy thêm bốn tên đệ tử công lực non yếu, trúng phải Tử Kim Chùy óc văng tứ tung, té phịch xuống đất chết tốt!

Một kẻ liều mạng muôn người khó địch, giáo đồ Ngũ Âm Giáo tốp này bị đập chết, tốp khác lại tiếp tục xông lên, vây kín lại một con muỗi cũng không bay lọt!

Tần Lâm Phong không muốn tạo nên sát kiếp, muốn bắt sống Âm Dương Kiếm Bàng Thống để điều tra nơi tọa lạc của Ngũ Âm Giáo, lúc này chàng liếc mắt nhìn thấy Bát Diện Tỳ Hưu đang lâm vào thế hiểm nghèo tức giận thay đổi đấu pháp.

Chỉ thấy một luồng tinh quang! Hàn khí lạnh người bao phủ khắp người chàng, thanh kiếm trong tay chàng vũ lộng thần uy như hổ trong quần hồ, hàng loạt tiếng rú thảm khóc vang lên, máu tanh đầy đất!

Chớp mắt cục diện đã thay đổi, binh khí bị chém đứt ngổn ngang khắp nơi, lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo như lá rụng dưới kiếm của chàng nằm la liệt trên mặt đất.

Tần Lâm Phong lúc này đưa mắt nhìn thấy tay trái của Bát Diện Tỳ Hưu đã bị thương, tình hình này có thể sẽ phải bỏ mạng tại đây, chàng lập tức lộn người thoát khỏi vòng vây.

Cầm đầu đám đệ tử bên kia chính là Hoàng Hà Tứ Văn, Tần Lâm Phong nóng lòng cứu người, thi triển tuyệt chiêu, cổ kiếm trong tay chàng bắn ra muôn ngàn ánh kiếm như sao xẹt, tốc độ kinh hồn bay về phía bốn gã...

Máu bắn tung tóe, bốn cái đầu liền lìa khỏi cổ!

Hoàng Hà Tứ Văn chưa kịp nhận rõ chiêu thức đầu đã rời lìa khỏi cổ, té phịch xuống đất chết tốt!

Tần Lâm Phong lộn vào vòng chiến, vũ động trường kiếm, kiếm ánh trùng trùng phủ chụp lấy đám đệ tử Ngũ Âm Giáo đang bao vây Bát Diện Tỳ Hưu.

Chưa đầy một khắc thân người chồng chất, máu tanh đã chảy thành suối!

Tuy nhiên lúc này chỉ còn sót lại năm mươi tên mặt mày trắng bệch, hồn bay phách tán, kêu cha kêu mẹ cầm đầu tháo chạy!

Tần Lâm Phong quay đầu lại nhìn thấy bọn giáo đồ bên này do quá hoảng sợ bất chấp mệnh lệnh của Âm Dương Kiếm Bàng Thống chạy tháo thân, khiến lão cũng đành phải nổi gót theo sau.

Bát Diện Tỳ Hưu thò tay vào ngực, móc liều thuốc trị thương đắp lên cánh tay trái rồi tiến lên phía chàng cất tiếng cảm tạ:

- Vừa rồi nếu không phải Tàn Thiếu hiệp ra tay tiếp cứu, có lẽ giờ này tại hạ đã thành quỷ không đầu, đại ân đại đức này, suốt đời cũng không dám quên.

Dứt lời vội khom lưng hành lễ.

Tàn Lâm Phong vội đưa tay đỡ dậy nói:

- Đình Đường chủ chúng ta không phải là người ngoài không nên đa lễ!

Bát Diện Tỳ Hưu thấy chàng can đảm lại có lòng nhân hậu như vậy, cũng không tiện đa lễ, đứng thẳng lên nói:

- Tàn Thiếu hiệp cách biệt không lâu, công lực sao lại tăng tiến như vậy, cái này quả là kỳ tích!

- Đình đường chủ quá khen.

Tàn Lâm Phong nói xong ngửa mặt nhìn lên trời, thấy cũng không còn sớm nữa liền hỏi:

- Dám hỏi Đình đường chủ biết đường đến ngọn núi phía tây ngoài thành hay không?

- Du bang chủ có hẹn, mời Đình đường chủ cùng tại hạ quá bộ đến đó một chuyến.

- Xin phụng mạng!

Hai người cùng thi triển thân pháp lướt về phía Tây.

Tàn Lâm Phong ngoái đầu nhìn những xác chết dưới đất, lòng chua xót thở dài một cái rồi phóng theo Đình đường chủ.

Đến hoàng hôn, hai người đã đến sườn núi bên ngoài thành, đưa mắt nhìn thấy Thác Thiên Thần Quân đang ngồi trên tảng đá trước mặt.

Bát Diện Tỳ Hưu tiến lên trước hành lễ và tránh sang một bên. Tàn Lâm Phong song chưởng chấp lại nói:

- Phiên bang chủ đã đợi lâu!

- Thiếu hiệp không nên khách khí, lũ giáo đồ Ngũ Âm Giáo bây giờ như thế nào rồi? Tàn Lâm Phong kể lại một lượt những chuyện đã qua, rồi lại hỏi:

- Xin hỏi Du bang chủ, sao lại biết Phong bá bá bị Ngũ Âm Giáo bắt đi.

- Tin tức này cũng là lão phu tình cờ nghe được từ cửa miệng lũ người Ngũ Âm Giáo, còn nội tình như thế nào lão phu cũng không được rõ!

Tàn Lâm Phong nghe xong, thất vọng nói:

- Vậy Du bang chủ hẹn tại hạ tối nay đến đây với mục đích...

- Qua hai giờ nữa lão phu sẽ dắt thiếu hiệp đến một chỗ cực kỳ bí mật để điều tra một chuyện, có lẽ sẽ biết được tin tức rõ hơn về Phong Tăng.

- Dám hỏi nơi nào?

- Cách đây không xa trong một vùng núi.

- Có liên quan đến Ngũ Âm Giáo?

- đương nhiên!

Tàn Lâm Phong nghe xong phần chần hởi tiếp:

- Xin hỏi Du bang chủ, có phải cơ nghiệp của quý bang bị giáo chủ Ngũ Âm Giáo một đêm hủy hoại?

- Chính phải! Lúc đó lão ta mới thành lập giáo, Giáo đầu không nhiều, tất cả mọi chuyện đều do lão đích thân ra tay.

- Nói như vậy, Du Bang chủ nhất định là nhận biết được tướng mạo của hắn?

- Tất nhiên, kiếp này lão phu không thể quên được. Tàn Lâm Phong nhếch mép cười nói:

- Du Bang chủ xin đợi tại hạ một chút, tại hạ có việc phải làm, tức khắc sẽ quay lại. Dứt lời, liền thi triển thân pháp chớp mắt đã biến dạng.

Thác Thiên Thần Quân thấy khinh công của chàng cao tuyệt như vậy, cũng phải khen thầm!

Bát Diện Tỳ Hưu lúc này lại kể lại một lượt việc tiêu diệt gần một trăm giáo đồ lẫn cao thủ Ngũ Âm Giáo.

Thác Thiên Thần Quân nghe xong lòng như mở cờ, mở miệng rửa thầm:

- Lũ người Ngũ Âm Giáo các ngươi... võ lâm nay đã có một thiếu niên can đảm, anh dũng đầy lòng trượng nghĩa như Tần Thiệu hiệp đây, coi các ngươi còn hoành hành được đến bao giờ?

Nói xong ngửa mặt lên trời cười lớn!

- Ha! Ha! Ha!...

Một giọng cười chấn động không trung đình tại nhức óc, làm tan biến cả giọng cười của Thác Thiên Thần Quân. Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu bị chấn động vì tiếng cười này đầu óc choáng váng!

Bất ngờ tiếng cười im bặt, Thác Thiên Thần Quân lúc này mới định thần lại đưa mắt nhìn.

Kẻ thù đang đứng trước mặt, nộ khí xung thiên, nghiêng rằng “Ken kết!”

Thì ra kẻ phát ra tiếng cười đó cũng chính là kẻ hủy diệt Loa Sanh Bang, giáo chủ Ngũ Âm Giáo Ngân Phát Lão Nhân.

Thác Thiên Thần Quân trợn muốn nổ mắt, cắn hận rít lên:

- Lão Quỷ, mỗi thù diệt bang lão phu hôm nay nhất định thanh toán với ngươi!

Lão vừa dứt lời vội vận hết mười hai thành công lực, xuất chiêu như thí mạng về phía Ngân Phát Lão Nhân.

Bát Diện Tỳ Hưu đứng bên cạnh cũng thầm biết công lực cao tuyệt của Ngân Phát Lão Nhân, sợ rằng bang chủ của mình không phải là đối thủ, vội rút Tử Kim Chùy ở sau lưng hét lên một tiếng quát về phía lão.

Ngân Phát Lão Nhân thân pháp như quỷ mị, vừa tránh khỏi chiêu thức của hai người liền thi triển thần công!

Chỉ thấy mái tóc bạc trên đầu của lão bay phất phới, thân pháp xẹt qua xẹt lại, chiêu lực như bài sơn hải đảo cuốn lấy hai người.

Hai người trong vòng vây chiêu phong xuyên đông kích tây vẫn không sao thoát khỏi lưới chiêu của Ngân Phát Lão Nhân.

Qua nửa tuần trà, lưới chiêu mỗi lúc một khép chặt, càng đánh càng nhanh như sắp đoạt tính mạng của hai người!

Hai người thí mạng vận dụng công lực toàn thân, vẫn không sao phá được lưới chiêu của Ngân Phát Lão Nhân trong lòng nghĩ thầm:

- Đã không thoát được quỷ chiêu, chi bằng tự giải quyết cho xong!

Nghĩ xong hai người không hẹn mà gặp cùng đưa chiêu lên vỗ vào Thiên Linh Cái của mình...

- Dừng tay!

Hai người dơ chiêu lên đang định vỗ vào Thiên Linh Cái của mình, bỗng nghe tiếng quát sát mang tai; thân hình liền cứng đờ, đã bị điểm huyết từ lúc nào rồi, hai tay buông thõng bất động!

Hai người đang lo lắng không biết lão quỷ này định làm gì mình. Không ngờ Ngân Phát Lão Nhân đã đưa tay giải huyết, rồi vuốt mặt một cái...

Hai người kinh ngạc há hốc miệng thối lui bảy bước. Thác Thiên Thần Quân kinh dị quát lớn:

- Tần Thiệu hiệp là người à?

Tần Lâm Phong nhét mặt nạ vào trong người đáp:

- Tại hạ vì muốn làm rõ một chuyện, nên đã mạo phạm hai vị, nhị vị thứ lỗi cho. Thác Thiên Thần Quân gật đầu nói:
- Tần Thiếu hiệp, không cần khách khí, có việc gì cứ nói.
- Theo Du bang chủ thấy, tướng mạo vừa rồi của tại hạ có phải rất giống giáo chủ Ngũ Âm Giáo?
- Không chỉ là giống mà chính là hần!
- Công lực hỏa hầu như thế nào?
- Về công lực không chút thua kém, nhưng về hỏa hầu vẫn không bì kịp! Tần Lâm Phong gật đầu, như tự nói với mình:
- Theo sự suy đoán này, Giáo chủ Ngũ Âm Giáo mười phần là hần!
- Là ai?

Tần Lâm Phong bèn kể qua một lượt những việc xảy ra dưới Thần Đăng Nhai, lại chưa biết được mặt thật của giáo chủ Ngũ Âm Giáo nên không dám quả quyết do Khuất Tuấn Nhân tạo nên mới bày ra cách này để kiểm tra không ngờ sự suy đoán của chàng lại là sự thật.

Thác Thiên Thần Quân thở dài nói:

- Đáng tiếc trong Ngũ Âm Giáo ngoài những kẻ đứng đầu hai Đường ra, không một kẻ nào được thấy mặt giáo chủ của chúng. Nếu như không, chuyện tối nay tổn công không ít.
- Du bang chủ có phải muốn tại hạ giả làm giáo chủ Ngũ Âm Giáo đi cứu Phong bá bá.
- Lão phu chính có ý đó, nếu để chúng phát giác, việc này khó mà thực hiện! Thác Thiên Thần Quân dứt lời đưa mắt nhìn tới, ước lượng cơ đã đến liền nói:
- Tần Thiếu hiệp! Theo lão phu!

Nói xong thân pháp biến đổi như một luồng khói lướt đi. Tần Lâm Phong đưa tay ra hiệu, rồi cùng với Bát Diện Tỳ Hưu phóng theo sau.

Ước khoảng nửa canh giờ, ba người đã đến một trái núi nhỏ cách đó không xa. Dưới bóng trăng mờ ảo, trên đỉnh núi một cái bóng vút qua, chớp mắt đã không thấy tung tích.

Tần Lâm Phong vội thi triển tuyệt thế khinh công vọt lên đỉnh núi, đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng tuyệt không thấy một bóng người nào.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu cũng vừa lên đến, cả ba đưa mắt nhìn quang cảnh trước mặt, rồi thầm ước lượng. Quả núi nhỏ này đứng đơn độc một mình cách xa dãy núi đầy hiểm trở, cách khoảng mấy trượng về phía đông có một con đường độc đạo dẫn vào dãy núi đối diện.

Thác Thiên Thần Quân đưa tay chỉ về phía đó nói:

Tần Thiếu hiệp có thấy bốn tên cao thủ đứng canh gác nơi đầu đường độc đạo kia không?

- Không sai! Phía bên trái có hai tên đang nằm, phải nói là sáu tên mới đúng.

Thác Thiên Thần Quân vận dụng nhãn tuyến, vẫn không thấy bóng người nào, biết nhãn lực của mình còn kém chàng rất xa, đành gật đầu nói:

- Tần Thiếu hiệp, chúng ta mau khống chế chúng, không được để chúng phát tín hiệu báo động!

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Chúng đã bị người ta điểm huyết lâu rồi. Bốn tên đang đứng đã bị điểm huyết cam, hai tên còn lại bị điểm huyết mê!

Thác Thiên Thần Quân kinh ngạc nói:

- Không ngờ trong đêm tối mà thiếu hiệp có thể phân biệt động tĩnh kẻ thù rõ ràng như vậy, ngay cả chúng bị điểm huyết gì cũng có thể nhận ra được, lão phu thực sự bội phục vạn phần.

Tần Lâm Phong khiêm tốn đáp:

- Đâu có! Khoảng cách xa như vậy tại làm sao thấy được, chỉ căn cứ vào cách đứng của chúng mà đoán ra thôi!

- Chỉ cần thế là đủ xưng bá vô lâm rồi! Không biết sáu tên đó đã bị ai điểm huyết?

- Có thể là cái bóng mà chúng ta vừa thấy lúc nãy. Bang chủ! Chúng ta đến đó xem sao!

Ba người dùng khinh công phóng đi như ba cái bóng ma bắn về phía đường độc đạo. Ba người tiến lại gần, quả nhiên suy nghĩ của Tần Lâm Phong không chút sai lệch!

Tần Lâm Phong xạ hai luồng tình quang về phía con đường dài khoảng mười trượng dẫn vào phía trong, thấy không có mai phục, bèn nói:

- Chúng ta đi!

Chưa dứt lời bóng chàng đã bắn ra phía trong, Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu vội lướt theo.

Ba người càng tiến sâu, tầm nhìn mỗi lúc mở rộng!

Chỉ thấy vách núi thẳng đứng, đầy hiểm trở bao khắp xung quanh. Chính giữa có một trang viện, ánh đèn le lói từ đó hắt ra, không gian tĩnh mịch rợn người!

Tần Lâm Phong khẽ hỏi:

- Du bang chủ, đây là đâu?

- Có thể là Hổ Dực Đường thuộc Ngoại Tam Đường ẩn náu ở đây.

- “Hà! ”

Tần Lâm Phong buột miệng kêu lên một tiếng thích thú, hỏi tiếp:

- Theo lời bang chủ, Phong bá bá có thể bị nhốt ở đây?

- Lão phu cũng nghĩ thế!

- Im lặng! Có người đến!

Tần Lâm Phong nhanh như điện, lách người sang bên cạnh cành cây gần đó.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu búng người núp sau tảng đá gần đó. Lúc này dưới ánh trăng bạc xuất hiện sáu cái bóng hướng về phía con đường độc đạo.

Sáu bóng đến gần chỗ núp của Tần Lâm Phong dừng lại, đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, một tên trong bọn lên tiếng:

- Song Thủ Xà Ngô Minh đâu? Một tên trong bọn tiếp lời:

- Hay là chúng ta đến đầu kia của con đường độc đạo kiểm năm đứa nó để tán dóc!

- Chúng ta mau đi đổi gác. Hai ngày này ở nơi này có nhiều hiện tượng bất thường, do đó cần cẩn thận một chút!

- Sợ cái gì? Nơi đây đã bố trí thiên la địa võng, lẽ nào lại có kẻ dám xâm nhập?

- Đúng, trừ phi kẻ đó biết tàng hình, nếu như không khó lòng mà lọt vào đây được.

- Đừng khoác lác, mấy ngày trước không phải Phong Hòa Thượng đã xâm nhập vào đây hay sao? Nếu không phải lão sơ ý trúng phải ám khí của đường chủ, giờ này không biết đã xảy ra chuyện gì? Hãy nên cẩn thận một chút thì hơn.

- Đừng nhiều lời nữa, hãy mau ra ngoài kia xem xét tình hình thì hơn.

Tần Lâm Phong núp ở trên cây, nghe giọng nói của sáu gã cũng hiểu được phần nào. Biết chúng đang đi đổi gác, chàng nghĩ thầm:

- Phải khống chế sáu tên này để kiếm đường vào Hồ Dục Đường...

Nghĩ xong thân pháp chàng như quỷ mỵ lướt đến trước mặt sáu gã... Sáu tên chỉ thấy trước mặt hoa lên một cái đã bị người điểm huyết mê.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu từ sau tảng đá bước ra cất tiếng hỏi:

- Sự việc sao rồi?

- Tại hạ muốn bắt chúng để điều tra tình hình.

Tần Lâm Phong nói xong đưa tay giải huyết cho sáu tên đệ tử của Ngũ Âm Giáo rồi cất tiếng cảnh cáo:

- Ta hỏi cái gì nên thành thật mà trả lời, nếu như không dừng trách bốn thiếu gia ra tay độc ác!

Sáu tên hung đồ Ngũ Âm Giáo cảm tức ngược mắt nhìn Tần Lâm Phong không thèm trả lời.

Tần Lâm Phong nội khí xung thiên, xuất chỉ vào tứ chi của chúng.

Sáu tên hung đồ chịu không nổi thủ đoạn Phân Căn Thoát Cốt, rên rỉ quằn quại trên đất.

Thác Thiên Thần Quân vội đưa tay điểm vào á huyết của chúng khẽ lên tiếng quát:

- Mau nói ra tung tích của vị hòa thượng đã bị các ngươi bắt hai ngày trước, bằng không các ngươi cứ tiếp tục ném thử mùi vị Phân Căn Thoát Cốt!

Sáu tên chịu không nổi đau đớn, vội vã gật đầu.

Thác Thiên Thần Quân đưa tay giải huyết cho chúng khẽ quát:

- Nói mau!

- Trên người tiểu nhân có một tấm bản đồ, các vị xem xong sẽ biết.

- Được! Mau lấy ra!

Tên hung đồ nở nụ cười nhâm hiểm đứng vụt dậy, thò tay vào trong người một hồi lâu nhân lúc mọi người không để ý liệng lên trời một vật...

Tần Lâm Phong thấy sự việc diễn biến như vậy khẽ quát:

- Không xong rồi. Giáo đồ có kế! Nhưng đã muộn một bước.

Một tiếng vù vang lên một đám hoa bắt lên không trung, nổ bùng một cái. Bọn giáo đồ Ngũ Âm Giáo sau khi ném pháo hiệu, vội phóng người bỏ chạy.

Tần Lâm Phong nội khí xung thiên, đầu để chúng chạy thoát, thân pháp lay động, thủ chưởng vỗ một chưởng về phía Thiên Linh Cái của gã, chỉ nghe bốp một tiếng, óc bay tung tóe!

Bát Diện Tỳ Hưu cũng tức giận cực điểm, vung Tử Kim Chùy xuống, thi triển chiêu Hoàn Hảo Thiên Quân đập chết năm tên còn lại.

Lúc này trang viện ở đầu kia con đường, qua ánh cửa sáng lên bóng người thấp thoáng, dường như đã nghe thấy tín hiệu báo động, nhất nhất phóng ra.

Tần Lâm Phong thấy mặt đất rung động, liền hét lên một tiếng “Không xong rồi”, rồi xuất thủ như điện chớp lấy vai hai người, vận khí vào Độn Địa thi triển tuyệt thế khinh công phóng vút ra ngoài mười trượng, chân chàng điểm nhẹ trên mặt đất, đang định phóng tiếp...

Bỗng! “Ầm! Ầm! Ầm!” một dãy âm thanh chấn động sơn cốc!

Cả ba vội phủ phục xuống đất, cát đá do địa lôi chôn dưới đất phát nổ bay tán loạn, rơi “Rào! Rào!” xuống chỗ nằm của họ.

Tiếng địa lôi dứt hẳn, ba người vội đứng dậy phủ sạch những đất cát bám trên người, rồi đưa mắt nhìn, buột miệng thốt lên:

- Nguy hiểm thật!

Vốn là con đường độc đạo dẫn vào trang viện đã bị đá lấp kín, địa lôi làm chấn động những tảng đá ngàn cân, đổ ập xuống bít hết lối đi lẫn cửa vào, lẫn cách chỗ ẩn thân chỉ khoảng vài ba thước, suýt chút nữa cả ba đã bị đè nát như cám!

Trong lúc cả ba người đang kinh sợ thất thần, một đám người từ trong trang viện đã phóng đến trước mặt họ.

Thác Thiên Thần Quân nghiêng răng quát:

- Đám ma quỷ này, muốn dùng thủ đoạn đó để ám hại lão phu! Thật khả ố! Bát Diện Tỳ Hưu tiếp hỏi:

- Bây giờ đường đã bị lấp, chúng ta phải làm gì đây? Tần Lâm Phong ngạo nghễ đáp:

Sơn cốc này tuy hiểm thật, nhưng không thể trói buộc tại hạ được, chư vị yên tâm dẹp xong đám người này rồi sẽ tính!

- Tuân lệnh thiếu hiệp!

Cả hai chưa dứt lời, Tần Lâm Phong đã lách người chặn ngay đầu đám người đàn ông xông lại.

- Lũ chuột kia! Ở đâu lại dám đến cấm địa Hồ Dực Đường của ta quấy phá?

Ba người Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn thấy một đám người Ngũ Âm Giáo, ngoài bốn tên cầm đuốc ra, chàng nhìn thấy thoáng gương mặt của Âm Dương Kiếm Bàng Thống.

Âm Dương Kiếm Bàng Thống lúc này lên tiếng, nói với lão già bên cạnh:

- Khỏi bẩm phó đường chủ, tên Xú Tiểu Tử là kẻ đã tàn sát đệ tử của bốn giáo nơi bờ đê bữa đó!

Nói xong đưa tay chỉ Tần Lâm Phong.

Lão già cất tiếng cười khinh bỉ bước lên một bước, quát lớn:

- Thiên đường có đường cho người, lại không đi, địa ngục không đường, lại tự đâm đầu vào, hôm nay người có mọc cánh cũng khó thoát khỏi đây!

Tần Lâm Phong cười nhạt đáp:

- Nói như vậy mà không sợ thiên hạ cười sao, mau khai báo tên họ cho ta biết!

Lão già cất tiếng cười “Khà khà” thâm hiểm, đưa song chưởng lên, trợn mắt nhìn Tần Lâm Phong quát lớn:

- Song chưởng bốn tọa đây, các hạ trừng phạt đi, nếu không nhất định sẽ nhận định sẽ nhận tại hạ là ai!

Tần Lâm Phong trợn mắt nhìn kỹ, chỉ thấy lòng bàn tay của hắn đỏ rực như lửa.

Thác Thiên Thần Quân đứng ở bên cạnh thấy thế biến sắc mặt nói thầm vào tai Tần Lâm Phong:

- Tần Thiếu hiệp, gã này là một tên ma đầu của Miêu Cương tên gọi là Huyết Thủ Ấn Cầu Tử Đồng.

Huyết Thủ Ấn Cầu Tử Đồng phá lên cười nói:

- Khá khen nhãn lực của con ngựa già kia, biết được danh tánh của bốn tọa, sao không chịu quỳ xuống đất để chịu trói!

Tần Lâm Phong nhếch miệng cười khinh bỉ tiếp đáp:

- Không ngờ đệ tử Ngũ Âm Giáo lại là lũ chuột nhất, tại hạ đây thật hổ thẹn giùm quý giáo!

- Được, tiếp thử một chưởng của ta.

Huyết Thủ Ấn dứt lời, song chưởng đẩy về phía trước ngực Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong cười nhạt, chỉ vận bốn thành công lực đón chưởng Huyết Thủ của lão.

- Tần Thiếu hiệp không được đỡ, mau tránh ra!

Thác Thiên Thần Quân vừa dứt lời, chưởng của hai người đã sắp chạm nhau. Tần Lâm Phong nghe thấy lão nhắc vội thu chưởng, người lộn ra sau bảy thước.

Huyết Thủ Ấn cất giọng âm độc:

- Không ngờ con ngựa già kia cũng biết chưởng lực lão phu đây đã luyện là Tam Dương Chân Hỏa dám nói trên đời này không kẻ nào dám đỡ, Xú Tiểu Tử ngươi nên quỳ xuống chịu trời đi.

Tần Lâm Phong nghe xong trong đầu lóe lên một tia sáng, chàng nghĩ thầm:

Trước đây ta đã ăn Đà Long Đả, Hỏa Linh Chi, hai món tiên đơn này đều cùng thuộc tính Dương Cương Chân Hỏa. Đem hỏa đốt hỏa, xem thử coi ai chết.

- Xú Tiểu Tử, ngươi dám đỡ một chưởng của lão phu...

- Chắc chắn rồi!

- Vậy ngươi hãy tiếp thử một chưởng của ta!

Huyết Thủ Ấn vừa nghe xong câu nói của chàng như lửa đổ thêm dầu ngấm vận mười thành công lực, song chưởng đẩy ra, sức nóng kinh người nhằm Tần Lâm Phong lướt tới.

20. Chương 20: Hổ Ngọa Thâm Sơn

Tần Lâm Phong không biết công lực của lão cao đến bậc nào, nên không dám sơ suất, cũng vận mười thành công lực, song chưởng đưa ra đón lấy ngọn chưởng đỏ như máu của lão...

- Bùng! Một tiếng chấn động không trung!

Tần Lâm Phong do được công lực trăm năm của Ngân Phát Lão Nhân, Dương Cương Chân Hỏa của bản thân đã đạt tới cảnh giới, trong lúc vô ý vận công quá sức, khiến Huyết Thủ Ấn dám tự phụ là thiên hạ vô địch, bị một chưởng của chàng đẩy bắn ra ngoài hai trượng, toàn thân đỏ như máu, tắt thở chết tốt.

Bởi vì Dương Cương Chân Hỏa của Tần Lâm Phong quá uy mãnh, nên Tam Dương Chân Hỏa của Huyết Thủ Ấn bị đẩy nghịch lưu, máu huyết nghịch chuyển, nên lúc chết mới có hiện tượng như vậy.

Tần Lâm Phong đỡ một chưởng của Huyết Thủ Ấn song chưởng cũng cảm thấy nóng rất vô cùng. Chàng vội vận công điều tức cảm giác đó lập tức tiêu tan, chàng lại đưa mắt nhìn lại Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu thì thấy hai người đang gật đầu mỉm cười.

Lũ người của Ngũ Âm Giáo thấy Huyết Thủ Ấn bỏ mạng dưới một chưởng của chàng, chấn động thối lui mấy bước.

Âm Dương Kiếm Bàng Thống thấy việc biến chuyển như vậy tức giận hét lớn:

- Lũ ngươi còn đứng đó làm gì, sao không báo thù cho phó đường chủ!

Chưa dứt lời lão đưa tay rút trường kiếm rồi nhắm mặt Tần Lâm Phong điểm tới. Lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo tay cầm binh khí cũng vội xông theo.

Bát Diện Tỳ Hưu và Thác Thiên Thần Quân cũng rút vội binh khí xông ra cản chúng lại.

Tần Lâm Phong thấy trường kiếm của Âm Dương Kiếm Bàng Thống chỉ còn cách khoảng vài tấc vội đưa hai ngón tay lên kẹp lấy thân kiếm.

Âm Dương Kiếm Bàng Thống vẫn còn khiếp sợ thần oai lúc nảy của chàng, thu vội kiếm về bên chiêu rồi phóng liền ba kiếm về phía chàng.

Tần Lâm Phong lách khỏi ánh kiếm, liền thi triển sát thủ, song chưởng đưa lên, như một luồng điện quét về phía ngực của Âm Dương Kiếm Bàng Thống.

Chỉ nghe “Bùng!” một tiếng, tiếp theo là tiếng “lắc cắc” của xương cốt bị gãy, xương ngực của Âm Dương Kiếm Bàng Thống đã bị bể nát, miệng phun máu có vòi lằn ra đất chết tốt!

Tần Lâm Phong lại búng người lộn vào vòng chiến, thân pháp như quỷ mị. Chỉ thấy một chuỗi gào rú thê thảm của đám đệ tử Ngũ Âm Giáo, chớp mắt chỉ còn lại hai ba tên đang ôm đầu tháo chạy.

Ba người tiếp tục xông về phía trang viện, thấy trước mặt khoảng gần một trăm tên đệ tử nam xếp thành hàng ngang chặn mất lối đi. Một lão già mặt mũi hồng hào, niên kỷ khoảng ngũ tuần, mắt lộ tinh quang, từ trong đám người này bước ra, trợn mắt nhìn ba người Tần Lâm Phong rồi mở miệng quát:

- Lũ các ngươi có bao nhiêu người, đến đây với mục đích gì, để bổn đường chủ khỏi phải nhọc công!

Tần Lâm Phong khinh bỉ đáp:

- Với ổ quỷ này, chỉ cần ba người chúng ta cũng đủ rồi há phải nhờ người giúp sức!

- Chỉ có ba người! Vậy kẻ nào đã lọt vào sơn động sau núi để cứu Phong Tăng?

Tần Lâm Phong nghe xong kinh ngạc sững người một lát. Tuy không biết cao nhân nào đã cứu được Phong Tăng nhưng thấy lão thoát hiểm cũng là một việc đáng mừng rồi.

- Đã có người đến trước để cứu Phong Tăng, chỉ có thể trách tôn giá canh phòng không cẩn mật sao còn truy vấn tại hạ!

Lão già đó tức giận quát lớn:

- Xú Tiểu Tử! Lão phu đây là Truy Vân Tẩu Ngũ Tử Kỳ chấp pháp đường chủ Hồ Dục Đường. Từ trước tới nay chưa có kẻ nào dám nói như vậy với lão phu. Nơi đây chỉ có một con đường độc đạo, nhưng lão phu đã ra lệnh phá hủy, giờ này người có chấp cánh cũng không thoát khỏi!

Tần Lâm Phong cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Tại hạ nếu như muốn đi, tự hỏi một nơi thâm sơn thế này sao có thể bó buộc được tại hạ. Bất tất nhiều lời nữa, tại hạ đây muốn tìm là giáo chủ của các người, chỉ cần đường chủ nói ra tông tích của hắn, tại hạ sẽ lập tức rời khỏi nơi đây. Nếu như không đá vàng tan nát há chẳng tiếc thay, mong đường chủ suy xét!

Câu nói của chàng cũng khiến Truy Vân Tẩu ngạc nhiên, bởi vì đường chủ nói là tông tích của giáo chủ, ngay cả hành tung của thượng cấp, các Đường Chủ Ngoại Tam Đường chủ cũng không được biết. Lúc có việc cần, đích thân đường chủ sẽ giá lâm chỉ thị. Hôm nay lại có người hỏi, nếu nói hai chữ “không biết” thì mất mặt, lão đành quát lớn:

- Xú Tiểu Tử kia, ngươi giết bao nhiêu đệ tử của bổn giáo lại muốn đi thì đi hay sao, để mạng cho lão phu!

Dứt lời song chưởng đưa lên, quỷ mị lạ lùng vỗ xuống đầu Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thấy lão xuất thủ như thế, so với lũ cao thủ của Ngũ Âm Giáo mà mình đã gặp qua, công lực khác xa. Chàng cũng không dám sơ ý, lách người tránh khỏi song chưởng, đưa tay lên vỗ về phía song chưởng của lão.

Chưởng tuy chưa đến, nhưng kinh phong uy mãnh đã đến trước khiến Truy Vân Tẩu cả kinh rút vội tay về thối lui bảy thước. Biết công lực Xú Tiểu Tử này cao thâm không lường lão vội rút soạt trường kiếm sau lưng ra, quát lớn:

- Xú tiểu tử, bổn đường chủ muốn dùng kiếm để lãnh giáo tuyệt học của ngươi, mau rút kiếm ra!

- Ngũ đường chủ cứ việc xuất chiêu, tại hạ chỉ dùng song chưởng này để lãnh giáo kiếm pháp của các hạ!

- Xú Tiểu Tử đó đã tự ngươi tìm cái chết, coi kiếm!

Truy Vân Tẩu vừa dứt lời, lưới kiếm trong tay lão hoa lên, bắn ra muôn ngàn ánh kiếm như hoa chụp xuống đầu Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thân pháp như quỷ mị lộn người ra sau lưng lão, chỉ phong như tia chớp điểm vào huyết đạo trên lưng lão.

Truy Vân Tẩu đâm hụt một kiếm, biết được sau lưng có địch, vội rung động trường kiếm trong tay quay người chém về phía hạ thân của chàng.

Tần Lâm Phong bốc cao hơn trượng, thân người đang lơ lửng trên không, hữu thủ đưa ra ngón trỏ và giữa nhằm về phía Truy Vân Tẩu điểm xuống.

Hai người đều là cao thủ thượng thừa, chưởng phong kiếm ảnh bao trùm chu vi một trượng, chỉ thấy hai bóng người đan qua đan lại trong lưới chưởng ánh kiếm, khó mà phân biệt rõ ràng bộ vị của đối phương.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu đứng một bên sợ rằng Tần Lâm Phong khó mà địch lại những đường kiếm xuất thần nhập hóa của Truy Vân Tẩu, chỉ hơi phân thân hậu quả khó mà lường được!

Đám người Ngũ Âm Giáo lần đầu tiên được chứng kiến Ngũ đường chủ dùng kiếm giao đấu với song chưởng của địch thủ, gã nào cũng trợn mắt, chôn chân trên đất, mắt không rời khỏi đấu trường.

Tần Lâm Phong lách khỏi kiếm ảnh, đưa nhất chỉ lên nhằm thân kiếm của lão búng tới.

- Keng! Một tiếng ngân lanh lanh.

Truy Vân Tẩu thu kiếm hơi chậm, thân kiếm bị trúng một chỉ của chàng gãy làm đôi, rơi xuống đất.

Tần Lâm Phong thân hình không chút rung động, đứng sừng trên mặt đất, đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy Truy Vân Tẩu tay cầm nửa thân kiếm còn lại, mặt biến sắc, thối lui năm bước. Chàng thấy thế buột miệng cười nói:

- Tại hạ không muốn tạo thêm một trường sát kiếp, mượn người báo tin với quý giáo chủ, nói là Tần Lâm Phong đang muốn gặp hần để đòi mạng, cút đi!

Truy Vân Tẩu hổ thẹn đỏ bừng mặt, nghĩ thêm:

- Tin tức này để truyền ra giang hồ sau này tất không còn mặt mũi; Chi bằng thí mạng cùng hần!

Nghĩ xong lão trợn mắt căm hận nhìn Tần Lâm Phong, giơ nửa mẩu kiếm còn lại phóng về phía Tần Lâm Phong. Nhân lúc chàng lách người tránh né, lão thò tay vào trong người móc ra một nắm kim châm, phẩy tay một cái...

Ánh sáng hoa mắt, một đám châm bạc nhằm ba người Tần Lâm Phong bay đến.

- Tần Lâm Phong mau tránh! Kim châm có tẩm độc!

Thác Thiên Thần Quân chưa dứt lời, Tần Lâm Phong vội vận lực đẩy ra một chưởng... Đám độc châm bị chưởng lực hùng hậu của chàng đẩy bắn trở lại, bay tán loạn nhằm lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo phóng tới.

Chỉ nghe những tiếng gào rú thê thảm vang lên, đã thấy ba bốn chục tên đệ tử Ngũ Âm Giáo bị độc châm bắn phải, độc tố phát tác, tất thổ tức thì.

Tần Lâm Phong thấy Truy Vân Tẩu ác độc như vậy, dám dùng độc châm ám toán mình, loại người này để lâu tất gây họa cho võ lâm. Chàng nghĩ xong, vận hết mười thành công lực đẩy ra một chưởng.

Truy Vân Tẩu thấy chưởng lực của chàng oai mãnh tuyệt luân, thất kinh không kịp tránh né, thì Thiên Linh Cái đã bị đánh trúng một chưởng, óc văng tung tóe, ngã xuống chết tốt.

Dư lực của chưởng phong khiến mười mấy tên đệ tử đứng gần đó bị thổi bắn vào vách núi, vỡ sọ nằm bất động!

Đám còn lại vội quay đầu thúc chạy vào trong động cạnh đó, Tần Lâm Phong và Thác Thiên Thần Quân cùng với Bát Diện Tỳ Hưu vội phóng theo truy sát.

Chỉ mấy cái lắc người Tần Lâm Phong đã chắn ngay trước mặt.

Đám đệ tử thấy vậy vội quỳ sụp xuống xin tha mạng. Chàng thấy vậy quát lớn:

- Lũ chuột các ngươi, từ nay không được về với Ngũ Âm Giáo nữa, biết chưa! Không mau cút đi.

Đám đệ tử sợ hãi bỏ chạy cất tiếng cảm tạ, đang định phóng đi thì Thác Thiên Thần Quân quát lớn:

- Khoan đi đã!

Đám đệ tử lại sợ hãi bỏ chạy xuống đất. Thác Thiên Thần Quân cất tiếng hỏi:

- Nơi đây có con đường thứ hai nào không? Một tên trong bọn vội lên tiếng:

- Tiền bối cứ thẳng theo hang động này tất sẽ có đường ra.

Thác Thiên Thần Quân nghe xong, khoát tay ra hiệu cho Tần Lâm Phong và Bát Diện Tỳ Hưu, rồi cả ba lướt vào hang động. Sau một lúc quanh co, trước mặt bỗng có ánh sáng, không bao lâu cả ba đã ra khỏi đường hầm.

Tần Lâm Phong lúc này lên tiếng:

- Du bang chủ, chúng ta tạm chia tay nhau ở đây, trên đường cứ tiếp tục dò la tông tích Ngũ Âm Giáo, có gì cứ thông báo cho tại hạ, xin bảo trọng! Cáo biệt!

Dứt lời chàng như một luồng khói, lướt đi chớp mắt đã mất dạng.

Thác Thiên Thần Quân và Bát Diện Tỳ Hưu chờ cho bóng chàng khuất hẳn cũng vội lên đường.

Tần Lâm Phong vừa lướt đi chợt thấy trên bãi cỏ gần vách núi bên trái có một bóng người, chàng liền tiến lại để xem. Tới nơi mới nhận ra chính là Phong Tăng đã bị người điểm huyết, nằm bất động trên cỏ, chàng liền giải huyết cho Phong Tăng. Vừa tỉnh dậy, nhận ra Tần Lâm Phong, Phong Tăng mừng rỡ kêu lớn:

- Phong Nhi!

Tần Lâm Phong cũng mừng rỡ không kém, liền nói:

- Phong bá bá! bá bá... những chuyện trước đây...

- Ai dà! Đừng nhắc tới những chuyện đó nữa, hòa thượng ta cảm thấy hổ thẹn vô cùng!

- Vậy ai đã nói cho bá bá biết?

- Chính là lão ăn mày đó! Tần Lâm Phong lại hỏi tiếp:

- Bá bá có được tin tức gì về Văn muội không?

- Nó đã bị tên khốn nạn Khuất Tuấn Nhân bắt đi rồi. Phong Tăng thở dài tiếp:

- Tên súc sinh này hành tung bí mật, không để lộ một chút tung tích gì, khiến người khó mà phát giác. Văn nha đầu bị hắn bắt đi đến hôm nay vẫn chưa có tung tích gì, tức chết đi được!

Tần Lâm Phong vội hỏi tiếp:

- Tin tức về sư muội, Phong bá bá không dò la được chút gì hay sao?

- Không!

- Còn về tung tích của Ngũ Âm Giáo. Phong Tăng mặt lộ vẻ tức giận nói:

- Bá bá gần đây trên giang hồ nhọc công không ít, đi khắp nơi để tìm kiếm Ngũ Âm Giáo. Mấy ngày trước có gặp một dị nhân, nghe nói lão biết rõ nội tình của Ngũ Âm Giáo, ta lập tức thỉnh cầu, nhưng lão chỉ nói có ba câu, rồi biến mất...

Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Phong bá bá! Không biết ba câu đó là câu gì?

- Đó là Du Thâm Thủy, Phụng Lô Tuấn Lãnh, Hồ Ngọa Thâm Sơn. Ba câu này lúc mới nghe ta cũng không hiểu nhưng bây giờ thì cũng hiểu được đôi chút.

- Phong bá bá hãy mau giải thích!

- Theo tình hình mấy ngày trước ta bị bắt ở đây, địa phận này ứng với Hồ Ngọa Thâm Sơn. Nếu như Phong bá bá đoán không lầm, ba câu thơ này nhất định có liên quan tới Ngoại Tam Đường của Ngũ Âm Giáo.

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Phong bá bá đoán không sai, Hồ Dục Đường thiết lập ở nơi thâm sơn cùng cốc như vậy thật ứng với câu Hồ Ngọa Thâm Sơn. Theo như Phong nhi nghĩ, hai câu còn lại nhất định ứng với hai đường khác trong Ngoại Tam Đường.

Phong Tăng gật đầu đáp:

- Phong bá bá cũng nghĩ như vậy, hai Đường còn lại, một cái kêu là Long Cái gì đường, thiết lập ở gần nước, một cái kêu là Phụng Cái gì Đường nhất định phải đặt trên núi cao, nhưng mà thiên hạ rộng như vậy biết đi đâu mà tìm hai nơi này đây!

Tần Lâm Phong liền đáp:

- Phong bá bá yên tâm, có chút manh mối còn hơn không. Chàng ngừng một lát rồi tiếp hỏi:

- Phong bá bá có biết cao nhân nào đã cứu bá bá từ trong sơn động ra đây không? Phong Tăng lắc đầu đáp:

- Không được rõ lắm, chỉ biết trong lúc Phong Tăng ta bị điểm huyết được một người hình như là nữ nhi cứu đi.

Lão dứt lời quét mắt một vòng ra bốn phía, lại hỏi tiếp:

- Ủa! Người không nhắc bá bá cũng quên mất, sao không thấy bóng nàng vậy hả?

Đến đây, Tần Lâm Phong đã biết được cái bóng mà mình thấy qua lúc nãy, chính là người đã cứu Phong Tăng, chỉ không hiểu tại sao người này thấy mình xuất hiện lại cố ý lẩn tránh. Chàng kể lại việc mình đưa Thác Thiên Thần Quân đến đây tiêu diệt Hồ Dục Đường qua một lượt cho Phong Tăng nghe, lão nghe xong khen ngợi không ngớt!

Tần Lâm Phong lại nói:

- Bá bá chúng ta nên rời khỏi nơi đây rồi sẽ tính đến chuyện truy tìm tung tích Ngũ Âm Giáo!

- Được! Chúng ta đi!

Vừa dứt lời, hai người đã như hai luồng khói mỏng lướt đi.

Chờ bóng họ khuất hẳn, ở một góc núi cách đó năm trượng chính là Hoàng Y Thiếu Nữ Bành Tiểu Thanh.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mắt phụng nhắm lại, nàng nhắm mắt:

- Phong ca, huynh có biết lúc nãy muội rất muốn chạy ra để chào hỏi huynh, nhưng muội không thể...

- Thanh nha đầu vì sao lại không thể?

Hoàng Y Thiếu Nữ bỗng nghe một giọng nói vang lên bên tai, giật mình quay đầu lại, thấy trên sườn núi có một bóng người chính là Thần Châu Tam Tuyệt Xú Hóa Tử.

Nàng nhìn thấy Lão Hóa Tử như gặp được người thân vội phóng về phía đó sà vào lòng lão, cất tiếng thút thít!

Lão Hóa Tử cố gắng khuyên giải nàng một lúc lâu, Hoàng Y Thiếu Nữ mới nín khóc. Lão Hóa tử lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Thanh nhi ai ăn hiếp con?

- Chính là Phong ca!

Rồi nàng kể lại việc mình lấy Hỏa Linh Chi để trị thương cho chàng, bị chàng hiểu lầm, trong lúc tức giận đã chửi mắng mình, nhất nhất thuật lại một lượt.

Lão Hóa Tử không đợi nghe xong tức khí quát lên:

- Thanh nhi, đi! Chúng ta cùng đi tìm tên Xú Tiểu Tử đó để lão ăn mày này dạy cho hắn một trận!

Dứt lời nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ chụp kéo đi. Hoàng Y Thiếu Nữ lúc sắp sửa đi bỗng nhớ ra một việc, liền lên tiếng:

- Hóa Tử thúc thúc đợi Thanh Nhi một chút.

Dứt lời nàng như một luồng khói nhằm phía trang viện của Hồ Dực Đường phóng đi.

Lão Hóa Tử không hiểu nàng định làm cái gì, bỗng thấy một ngọn lửa lớn phía nơi trang viện, lúc này mới hiểu được do nàng cầm giận Ngũ Âm Giáo đến xương tủy cho nên trước khi đi, quyết phóng hỏa thiêu hủy bản doanh của chúng.

Một lát sau Hoàng Y Thiếu Nữ đã xuất hiện, trông thấy Lão Hóa Tử liền mỉm cười, rồi cả hai cùng thi triển khinh công lướt đi.

Lại nói Tần Lâm Phong cùng với Phong Tăng sau khi rời khỏi lãnh địa của Hồ Dực Đường, vừa đi vừa hỏi thăm tung tích của Ngũ Âm Giáo. Không bao lâu đã đến được bờ sông Hoàng Hà, xa xa nhìn thấy khoảng hơn mười bóng người đang tranh cãi một vấn đề gì bên trong hình như không thể giải quyết được nên sắp sửa ra tay động thủ, bèn vội phóng lên trước để nhìn rõ hơn...

Thì ra Thần Châu Tam Tuyệt Xá Đạo Nhân một mình cãi nhau với đám người kia!

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn nhận ra trong đám người đó có Bất Đảo Ông Cừu Thẩm và Trại Đông Thi số còn lại không quen biết.

Xã Đạo đang hăng say tranh cãi, bỗng thấy hai người xuất hiện tức khí phóng đến trước mặt Phong Tăng lớn tiếng nói:

- Phong hòa thượng, người cùng với tên Xú Tiểu Tử này mau lại đây làm trọng tài cho lão phu!

Trong đám người đó có một lão nhân thân hình khô quắt xen vào nói:

- Trọng tài cái gì, không được là không được!

- Đạo gia ta nói là “Được!”

Tần Lâm Phong thấy Xã Đạo đã lộ vẻ tức giận lập tức bước lên để can ngăn, chàng bèn hỏi:

- Xin hỏi Xã tiên bối vì việc gì phải tranh cãi với họ? Xã Đạo chỉ về phía bên nước nói:

- Chúng ta đang muốn qua sông Hoàng Hà, nơi đây chỉ có một con thuyền, nhưng không thể chờ một lúc bấy nhiêu người được. Xã Đạo ta có ý kiến đập bể con thuyền, mỗi người một tấm ván sang sông, không ngờ cái lũ chuột này lại ngoan cố không chịu, người nói coi đạo gia ta không tức sao được!

Phong Tăng đứng bên cạnh xen vào:

- Cái chuyện này sao lại có thể làm được! Xã Lão hét lên:

- Phong hòa thượng, người sao lại bênh cho người ngoài, trong võ lâm có môn võ Nhất Vĩ Độ Giang, Đạo gia ta muốn mỗi người cưỡi một tấm ván, dùng nội lực của mình để vượt Hoàng Hà sao không được?

Trong võ lâm tuy rằng có môn công phu “Nhất Vĩ Độ Giang”, nhưng chỉ những người nào nội công và khinh công đã đạt đến mức thượng thừa, có thể hóp một luồng chân khí, dựa vào những vật nổi trên mặt sông để mượn lực phóng đi. Nhưng mà cũng có thể vượt qua những con sông bình thường mà thôi, Hoàng Hà đã rộng, sóng lại to, Xã Đạo người muốn dùng một tấm ván để qua sông, há không phải là điên cuồng lắm sao!

- Đạo gia ta cũng muốn thử một chuyện!

- Không sợ làm mối cho Hà Bá hay sao? Đến lúc đó hối hận cũng không kịp!

Xã Đạo nghe xong, vẫn ngoan cố, bước đến trước thuyền nhỏ đậu trên mép nước, hình như lão cố tình muốn đập bể chiếc thuyền, để thi triển công phu Nhất Bản Độ Hà!

Bát Đảo Ông Cửu Thắm, Trại Đông Thi và tám lão già và bốn tên hán tử lạ mặt, bước lên phía trước xếp thành hàng chữ nhất, chắn lối đi của lão không để lão bước đến gần trước thuyền.

Vốn là Bát Đảo Ông và Trại Đông Thi trước đây, vì tham lam muốn chiếm đoạt Hỏa Linh Chi, nên đã ném mùi lợi hại của Tần Lâm Phong. Hôm nay nhân gặp được Hoàng Sơn Bát Lão và Thục Trung Tứ Quỷ muốn mượn tay lũ này để đối phó với Tần Lâm Phong. Thấy Xã Đạo muốn đập bể thuyền, đám người này lại có việc phải qua sông, công cụ qua sông duy nhất này há phải lại để lão dễ dàng phá đi. Xem tình hình phải đối phó với Xã Lão trước rồi mới tính đến Tần Lâm Phong.

Xã Đạo thấy thế tức giận giơ chưởng lên đánh về phía đám người trước mặt. Cả sáu tên cao thủ không để ý gì đến luật lệ võ lâm, cùng ra tay xuất thủ.

Đông người uy lực không ít, Xã Đạo bị lực của chưởng phong, bức phải thối lui ba bước. Tần Lâm Phong vội phóng lên đưa tay chỉ mặt đám Bát Đảo Ông Cửu Thắm quát lớn:

- Các người muốn dùng thuyền qua sông, sao không bàn biện pháp khác, há phải động thủ!

Hoàng Sơn Bát Lão chưa kịp mở miệng thì Bát Lão Ông đã lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, ta đang muốn kiếm người thanh toán món nợ cũ, không ngờ người lại tự dẫn xác tới, lại dám ở đây khoa môi múa mồm. Để lão phu tính sổ với người xong, rồi mới tính đến lão già khùng.

Trại Đông Thi đứng đưa thân hình như trái bí, bước ra nói:

- Tên Xú Tiểu Tử này kể cũng mạng lớn, ta khi mười tám tuổi đã hành hiệp giang hồ, dám nói kẻ nào trúng phải Lân Hương Vụ, trừ ta ra trên thế gian này không có thuốc giải, người làm sao có thể giải được độc tố của Lân Hương Vụ.

Tần Lâm Phong nghe mụ lên tiếng, tức giận quát lớn:

- Để giải chất độc Lân Hương Vụ của kẻ đề tiện như người ta phải nuốt Hỏa Linh Chi, vốn để trị bệnh cho sư muội, lại còn đắc tội với Bành cô nương. Ta khuyên người nên sớm chuẩn đi, nếu mà còn ở đây lảm chuyện đừng trách bốn thiếu gia ra tay ác độc.

Trại Đông Thi mặt biến sắc hỏi tiếp:

- Người bảo sao, Hỏa Linh Chi đã bị người nuốt rồi à?

- Việc này kỳ lạ lắm sao!

Đám người này nghe xong, đứng chôn chân trên mặt đất như đưa tang! Bát Đảo Ông Cửu Thắm hình như đã có chủ ý liền lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, Hỏa Linh Chi đã bị người nuốt, chỉ cần người chấp nhận một chuyện, công cán trước đây, lão phu sẽ xóa bỏ lập tức rời khỏi đây ngay. Nếu như không...

Nói đến đây đưa tay chỉ lũ người còn lại:

- Nếu như không bọn ta quyết không rời khỏi đây!

Hoàng Sơn Bát Lão, Trại Đông Thi và Thục Trung Tứ Quỷ lúc này đã biết được thâm ý của lão cũng lên tiếng phụ họa!

Tần Lâm Phong nhếch mép đáp:

- Như thế nào mới vừa ý các người.

Bát Đảo Ông Cửu Thắm mở nụ cười âm hiểm nói:

- Hỏa Linh Chi tuy đã bị người nuốt mất, nhưng trong máu người vẫn còn được tính của nó. Chúng ta ở đây có mười bốn người, chỉ cần người lấy máu của mình phát ôi người một chén, lão phu không những không nghĩ đến mối nhục bị hủy hoại ngoại hiệu Bát Đảo Ông mà còn đảm bảo từ nay về sau không còn làm phiền tới người nữa.

Tần Lâm Phong nhếch mép cười đáp:

- Chỉ cần mười bốn tên các người liên thủ có thể động đến một sợi lông của ta, tại hạ nhất định sẽ y theo.
- Tiểu tử ngông cuồng, Hoàng Sơn Bát Lão sẽ thay mặt gia trưởng, dạy cho ngươi một bài học! Cừu huynh tạm tránh qua một bên.

Hoàng Sơn Bát lão quay đầu về phía Tần Lâm Phong nói:

- Những lời lúc nãy của Cừu huynh nếu ngươi đồng ý bây giờ vẫn còn kịp, đừng để lúc hối hận cũng muộn rồi!

Tần Lâm Phong mặt điểm nụ cười lạnh nói:

- Hoàng Sơn Bát Lão thành danh cũng không phải dễ, tại hạ đây vốn kính trọng những bậc tiền bối, xin đừng nghe lời dụ dỗ của lão!
- Nhóc con dám dạy đời lão phu!

Lão già khô quắt dứt lời, đưa mắt về phía bảy lão còn lại ra hiệu, quát lên một tiếng:

- Lên!

Sau tiếng quát tám lão liền vận dụng Bát Quái Du Hồn Chưởng tuyệt học chấn sơn của phái Hoàng Sơn về phía Tần Lâm Phong.

Bát Quái Du Hồn Chưởng là tuyệt học mà tám lão phải cả đời để nghiên cứu, mỗi lão nghiên cứu tám chiêu, lúc thọ địch tám lão liên thủ, sáu mươi tư chiêu thức của chưởng pháp cùng lúc vận dụng mới huy được uy lực tối cao.

Hoàng Sơn Bát lão không phải tùy tiện mà sử dụng pho chưởng pháp này, bởi vì thấy nhân tuyến của Tần Lâm Phong sắc bén, nhất định là một cao thủ tuyệt thế, không dám dùng chưởng pháp bình thường để đối phó.

Lúc thi triển đến chỗ ảo diệu nhất, không thể phân biệt được bộ vị của Hoàng Sơn Bát lão, chỉ thấy tám luồng khói mỏng set qua set lại chưởng phong gầm rú kinh người, phối hợp nhuần nhuyễn thứ tự đẩy về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong vốn khinh thường Hoàng Sơn Bát lão, muốn dùng công lực của mình chế phục tám lão.

Không ngờ! Bát Quái Du Hồn Chưởng của Hoàng Sơn Bát lão kỳ ảo khôn lường, kinh khí kinh người, không chút kẽ hở, khiến địch nhân khó mà phá được!

Chớp mắt đã qua hai mươi chiêu, Tần Lâm Phong đã mất kiên nhẫn, chàng nghĩ rằng nếu không dùng tuyệt học khó mà thủ thắng!

Nghĩ xong chàng mở miệng hớp một luồng chân khí, chân điểm nhẹ mặt đất, người bốc lên ba trượng thân hình còn đang lơ lửng trên không song chưởng của chàng giơ lên đẩy ra một chiêu Thần Nông Bá Vương trong Chấn Thiên chưởng.

Hoàng Sơn Bát lão thấy thân pháp của đối phương đang lơ lửng trên không, muốn biến chiêu công tiếp về phía chàng, bất chợt một lưới chưởng phủ chụp xuống, tốc độ kinh hồn, vì muốn giữ thân đành phải thu chưởng thối lui năm thước.

Tần Lâm Phong vẫn như cái bóng bám theo tám lão, búng chỉ về phía trước ngực hai lão ở bên Đông.

Hai lão tức tốc thối lui nhanh nhẹn không kém, nhưng vẫn không kịp...

- Soạt! Soạt! Hai tiếng...

Lớp áo trước ngực hai lão bị chỉ phong của Tần Lâm Phong xẹt qua rách một miếng lớn treo lủng lẳng trước ngực.

May mà Tần Lâm Phong bản tính nhân hậu, niệm tình Hoàng Sơn Bát lão bình sinh cũng chưa gây tội ác gì. Nếu như không hai lão đã bỏ mạng dưới ngọn chỉ của chàng rồi!

Hai lão kinh hoàng đứng sững, mồ hôi nơi góc trán không ngớt chảy xuống, sáu lão còn lại đứng bên cạnh cũng mục kích rõ ràng, thấy đối phương thân pháp quá phần ảo diệu, nghĩ tám lão chưa chắc đã là đối thủ của chàng.

Nhưng trong võ lâm thường lấy danh tiếng làm trọng, trong lúc hồ thẹn, không kịp suy nghĩ lợi hại, tám lão lại tiếp tục thi triển chiêu pháp lao lên vây Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thân pháp thay đổi đẩy ra một chiêu, chiêu lực uy mãnh kinh hồn mang theo tiếng rít của gió.

Qua tiếp mười chiêu, Hoàng Sơn Bát Lão bị chiêu lực của chàng phủ kín, lách đông, lách tây, tình hình này chưa chắc tránh được mấy chiêu nữa!

Bất Đảo Ông Cửu Thảm, Trại Đông Thi cùng với Lục Trung Tứ Quý, đứng bên ngoài lượt trận, biết rằng Hoàng Sơn Bát lão sắp thảm bại dưới tay Tần Lâm Phong, đưa mắt ra hiệu, cùng hô lên một tiếng xông vào cuộc chiến.

Hoàng Sơn Bát lão thấy có tiếp viện, thở sượt một tiếng nhẹ nhõm!

Tần Lâm Phong lúc này đã vận tới mười thành công lực, phát huy Chấn Thiên Chiêu tới mức tối cao của nó, khắp nơi đều bị bao trùm bóng chiêu của chàng, khiến mười bốn tay cao thủ giang hồ, tay chân rối loạn chỉ còn chống đỡ chứ không đủ sức phát công!

Phong Tăng, Xà Đạo, đứng bên ngoài chỉ biết trợn mắt há miệng đứng nhìn một trận thư hùng hiểm có trong võ lâm!

Mười bốn người liên thủ vẫn thắng không nổi Tần Lâm Phong, Thục Trung Tứ Quý lòng sinh tà ý, thò tay vào trong bọc lôi một nắm muối Ngũ Độc Đoạt Mạng định liệng về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong mắt như điện chớp, liếc nhìn thấy liền quát lớn:

- Lũ chuột dám phóng độc!

Dứt lời song chiêu của chàng đưa lên, hai luồng kinh phong như bài sơn hải đảo bắn ra, Thục Trung Tứ Quý bị trúng một chiêu của chàng văng bắn lên không, rớt ra ngoài ba trượng, bất động trên đất, muối độc trong tay của gã cũng văng tung tóe trên mặt đất.

Tần Lâm Phong sau khi đánh văng Thục Trung Tứ Quý chợt thấy Trại Đông Thi thò tay vào ngực.

Chàng thoát nhìn đã biết mục đang định gỡ trò cũ, phóng độc Lãnh Hương Vụ, nhưng lần này mục đâu dễ dàng làm được điều đó!

Tần Lâm Phong hét lên một tiếng, thân chàng như bóng quỷ, xuất thủ như điện...

“Rốp Rốp!” Hai tiếng khô khốc vang lên, chỉ thấy Trại Đông Thi cất tiếng rú lên mặt nhăn nhó lộ vẻ đau đớn cùng cực!

Vốn là Tần Lâm Phong trong lúc tức giận, không kịp để mục móc tấm khăn có độc Lãnh Hương Vụ ra, đã xuất chiêu đánh gãy hai tay của mục!

Bất Đảo Ông Cửu Thảm, nhân lúc chàng sơ hở quật một chiêu về phía sau lưng chàng.

Tần Lâm Phong nghe tiếng gió rít là biết sau lưng bị người tập kích, chàng quay phắt người đẩy ra một chiêu như điện xẹt.

Chiêu lực của Bất Đảo Ông Cửu Thảm chưa đến được đích, lão đã bị đẩy lui bảy thước.

Tần Lâm Phong không để lão kịp định thần, chàng như bóng quỷ lướt đến trước mặt lão, vỗ tiếp một chiêu.

Bất Đảo Ông Cửu Thảm chỉ lách kịp ngực, nhưng vai trái của lão đã bị chiêu của chàng quét trúng, lăn ra ngoài một trượng đau đớn thấu xương.

Chưa đầy một khắc sáu cao thủ hạng nhất võ lâm đã bị loại khỏi vòng chiến, Hoàng Sơn Bát Lão biến sắc, đứng sững người.

Tần Lâm Phong quay về phía tám lão một cái, rồi lên tiếng:

- Bát lão tiền bối nếu chịu dừng tay, sự mạo phạm lúc nãy tại hạ đây xin tạ lỗi. Chàng nói xong khom lưng hành lễ.

Hoàng Sơn Bát lão nghe xong, biết Xú Tiểu Tử này muốn giữ thể diện cho mình, nào dám tiếp tục giao đấu, tám lão ra hiệu cho nhau, rồi cũng phóng đi, chớp mắt đã mất dạng.

Bát Đảo Ông Cửu Thảm bị thương nhẹ, vội bỏ dây đỡ lấy Trại Đông Thi hai tay đã gãy nát...

- Ê! Cái tên Đảo Địa Ông kia sao lại không giành thuyền qua sông nữa?

Bát Đảo Ông Cửu Thảm nghe thấy câu nói khiêu khích này, cũng cố nhịn nhục, quay đầu phóng đi.

Xã Đạo lại quay mặt về phía Thục Trung Tứ Quỷ hét lớn:

- Lũ chuột kia, còn không mau cút, đứng đó làm gì!

- Nói người khùng quả cũng không sai bốn tên đó đã về châu Diêm Vương từ lâu rồi người còn ở đó là hết làm gì!

Xã Đạo không tin lời Phong Tăng bước lên để xem, thấy bốn gã tắt thở từ lúc nào, lão buột miệng nói:

- Càng tốt, không có người giành thuyền với Đạo gia ta nữa! Tần Lâm Phong bước đến trước mặt Xã Đạo cung kính hỏi:

- Xin hỏi, Xã Đạo tiền bối gấp muốn quyết định đi đâu?

- Đạo gia ta muốn đi nhỏ đuôi Phượng Hoàng đó thôi!

Tần Lâm Phong nghe xong, không hiểu gì cả, xuýt chút nữa bật cười!

Phong Tăng đứng bên cạnh tức giận quát:

- Người tuổi tác như vậy mà còn ăn nói bừa bãi, mau nói rõ rốt cuộc người muốn đi đâu?

Xã Đạo trợn mắt đáp:

- Đạo gia ta muốn đi đẹp ở quỹ Phụng Vĩ Đường của Ngũ Âm Giáo... Tần Lâm Phong thích chí cướp lời hỏi:

- Xã Đạo tiền bối có phải là đi phá Phụng Vĩ Đường của Ngũ Âm Giáo!

- Ai dám nói không:

- Vậy Phụng Vĩ Đường thiết lập ở đâu?

Phong Tăng đứng bên cạnh ngẫm nghĩ lời nói của Xã Đạo thật ứng nghiệm với cái Phong Lâu Tuần Lãm...

Tần Lâm Phong do dự một chút lại nói tiếp:

- Ngọn núi này ở địa phận nào, không biết nhị vị tiền bối đây có cao kiến gì không? Xã Đạo không còn kiên nhẫn quát:

- Ta không cần biết ngọn núi đó là ở đâu, chỉ muốn phải lập tức qua sông!

Lão nói xong bước đến chỗ chiếc thuyền nhỏ, lại quay đầu về phía hai người nói:

- Con thuyền tuy nhỏ, nhưng có thể chở được ba người chúng ta. Hai người hãy lên thuyền đi!

Nói xong lão sắp sửa bước lên thuyền...

- Ê! Lão Đạo sĩ thú vị kia, sao muốn trộm thuyền của tiểu thơ ta, mau đứng lại đó!

Thanh âm phát ra trong đám rừng ở phía bên trái, tiếp theo là tiếng y phục vũ động trong gió, chớp mắt đã có bốn thiếu nữ mình mặc thanh y, đang đẩy một chiếc xe loan, trên xe phủ gấm đoạn vàng, chớp mắt đã lướt đến trước mặt ba người.

Bốn thiếu nữ buông cán xe, cùng bước lại phía Xã Đạo, một ả cất tiếng:

- Đạo sĩ thúi, hãy mau rời khỏi đây, nếu như làm hư hỏng vật dụng qua sông của tiểu thư nhà ta, bọn ta đây sẽ dạy cho người một bài học.

Xã Đạo bị ả la mắng một hồi, miệng vẫn câm nín, mặt mày ủ rũ rời khỏi thuyền!

Xã Đạo bình sinh vốn không dám đấu khẩu với nữ nhân, nay đành phải nhịn nhục, đưa mắt về phía Tần Lâm Phong cầu cứu, miệng khê lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử hãy thay ta đối phó với lũ nha đầu này!

Tần Lâm Phong gật đầu đồng ý, đang định bước lên trả đũa, bỗng một thanh âm thánh thoát như chuông ngân, phát ra sau tấm rèm trên xe:

- Kim nhi, đừng trúng phải kế Kim Thuyền Thoát Xác của lão, cứ việc hỏi lão, không để cho kẻ nào đáp thế!

Kim nhi quay mặt về phía xe “dạ” một tiếng, rồi quay mình đến chỗ Xã Đạo cất tiếng hỏi:

- Đạo sĩ thối tại sao ngươi lại muốn chiếm thuyền của tiểu thư ta, hãy mau khai thật! Xã Đạo bị chỉ đích danh, đành miễn cưỡng đáp:

- Con thuyền này vô chủ, lại do Đạo gia nhìn thấy trước, tất nhiên ta có quyền sử dụng, liên can gì tới ngươi!

Ả a hoàn Kim nhi nghe xong cũng ngậy người ra, bởi vì con thuyền nhỏ này vốn có thật của tiểu thư hay không, ả cũng không được rõ, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh mà làm.

21. Chương 21: Nhất Bản Độ Hà

Một mùi hương sực nức len vào khứu giác của những người có mặt xung quanh đó, tấm rèm bằng gấm đoạn vàng vén lên, lộ ra một vị tuyệt thế giai nhân mày liễu mắt phụng môi đào chúm chím. Đáng tiếc nàng tuy là tuyệt thế giai nhân, nhưng mặt lại có vẻ dâm tà!

Giai nhân cất nhẹ gót ngọc bước đến chỗ Kim nhi, rồi quay về phía Xã Đạo hỏi:

- Xin hỏi vị đạo trưởng này, căn cứ vào đâu mà biết chắc thuyền nhỏ này vô chủ. Xã Đạo đỏ mặt ấp úng nói:

- Người đừng hỏi đạo gia ta, hãy nói ngươi làm thế nào biết nó có chủ! Giai nhân mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền xinh xinh đáp:

- Đương nhiên là có thể chứng minh, bởi vì nó là chiếc thuyền mà bốn cô nương đây hay dùng.

- Đạo gia ta không tin.

- Đạo trưởng nếu không tin cứ đến mũi thuyền mà xem.

Xã Đạo thấy nàng quả quyết như vậy bất giác hoài nghi bèn bước đến chỗ chiếc thuyền để xem...

Hình như phát hiện được cái gì, chớp mắt lão đã quay trở lại, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Quái lạ! Đạo gia ta lúc nãy sao lại không phát hiện ra.

Tần Lâm Phong nhìn thấy Xã Đạo thất thần như vậy, chỉ nhếch mép cười không lên tiếng.

- Xin hỏi Đạo trưởng có nhìn thấy bút tích lưu lại trên mũi thuyền hay không? Xã Đạo ầm Ức nói:

- Đạo gia ta tuy rằng nhìn thấy một hàng chữ nhỏ như ruồi dùng Mai Hoa Trâm để khắc nhưng đây không đủ chứng minh chiếc thuyền này là có chủ!

- Nếu như bốn cô nương có thể nói ra hai chữ đó thì sao?

- Vậy thì chiếc thuyền này thuộc về cô nương, còn đạo gia ta sẽ lập tức rời khỏi nơi đây.

Giai nhân nọ mỉm cười đắc thắng, đang định nói ra hai chữ đó...

- Chậm đã!

Tần Lâm Phong lúc này mới lên tiếng, chàng bước lên mấy bước mặt hướng về phía giai nhân nọ nói:

- Xin hỏi cô nương, nếu như tại hạ cũng có thể nói ra hai chữ đã dùng Mai Hoa Trâm khắc trên mũi thuyền, lúc đó cô nương tính thế nào?

Giai nhân bĩu môi, lộ vẻ không tin đáp:

- Công tử nếu có thể nói đúng được hai chữ đó, chiếc thuyền này cũng thuộc về công tử!

Tần Lâm Phong nhếch mép cười nói:

- Cô nương đây đã cho phép, tại hạ cũng đành thất lễ! Chàng ngừng một lát rồi tiếp:

- Hai chữ đã dùng Mai Hoa Trâm khắc trên mũi thuyền chính là “Tần ký” xin hỏi có đúng không?

- Công tử, người sai rồi, hai chữ nọ phải là “Ngũ Phụng” mới phải, đó là ký hiệu mà ta đã hay dùng.

Tần Lâm Phong cãi lại:

- Tại hạ không tin!

- Vậy công tử cứ đến xem một chuyến đi!

- Được!

Tần Lâm Phong quay đầu, búng người về chỗ đậu chiếc thuyền nhỏ... Xã Đạo đưa tay gỡ đầu, mặt như đưa đám nói:

- Xú Tiểu Tử đừng đi nữa, lúc này Đạo gia ta đã thấy hai chữ đó rồi, nay người...

Đừng tưởng Xã Đạo điên điên khùng khùng như vậy, nhưng lúc này vẫn còn có chút trí khôn, không nói ra chữ mà lão đã thấy. Thấy Tần Lâm Phong đưa mắt ra hiệu, lão đánh nín bặt, lòng nghĩ thầm: “Lẽ nào Xú Tiểu Tử còn có cách hay hơn?”

Tần Lâm Phong rời khỏi Xã Đạo bước đến chỗ mũi thuyền quay lưng lại, cúi người xuống để nhìn. Chỉ một lát chàng đã quay trở lại, mặt lộ vẻ tươi cười, hướng về phía mỹ nhân nọ nói:

- Cô nương, tại hạ đã xem kỹ rồi, hai chữ đó đích thực là “Tần ký”, cô nương thua rồi!

- Thật không!

- Cô nương không tin cứ việc đến đó để xem.

Giai nhân khẽ đưa gót ngọc bước đến mũi thuyền, vừa nhìn thấy hai chữ đã biết sắc, buột miệng nói: “Tần ký!” Hình như chợt hiểu, nàng khẽ cau mày, quay mặt về phía Tần Lâm Phong nói:

- Người chính là Tần Lâm Phong?

- Chính tại hạ!

Giai nhân cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Bỏn cô nương đoán không sai, trừ người ra, kẻ nào có thể trước mặt của bao nhiêu cao thủ, mà dùng chưởng lực để rút Mai Hoa Trâm ra, chớp mắt đã biến hai chữ Ngọc Phụng thành chữ Tần Ký!

Tần Lâm Phong cười nhạt đáp:

- Cô nương quá khen, tại hạ đâu có được điểm phúc đó, lúc cô nương xuống xe, thủ đoạn phóng trâm viết chữ không để lộ chút tung tích gì, khiến những người có mặt tại đây không ai nhận ra, tại hạ cũng lấy làm bội phục!

Giai nhân mặt lộ vẻ tức giận nói:

- Không cần nhiều lời. Thủ pháp phóng trâm đã bị người phát giác, bốn cô nương cũng đành chịu thua, không biết các hạ có nhận được lai lịch của bốn cô nương không?

- Cũng đoán được đôi chút!

- Bốn cô nương chính là Đường chủ Phụng Vũ Đường của Ngoại Tam Đường thuộc Ngũ Âm Giáo, giang hồ xưng tụng Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ. Nay ta hẹn với người một nơi không biết người có dám đến không?

Phong Tăng, Xã Đạo, Tần Lâm Phong không hẹn mà cùng thốt lên một tiếng kinh ngạc!

Tần Lâm Phong nhìn thấy hai chữ Ngũ Phụng, cũng đoán ra được nàng liên quan tới Phụng Vũ Đường của Ngũ Âm Giáo, nhưng tuyệt nhiên không nghĩ rằng một giai nhân tuyệt mỹ trẻ tuổi như vậy lại là đường chủ Phụng Vũ Đường!

Ba người chàng đang không biết đi đâu để tìm kiếm Phụng Vũ Đường, bất ngờ lại gặp được đường chủ ở đây, chàng sững vạn phần, buột miệng nói:

- Lâm Đường chủ chỉ cần cho biết đó là địa phương nào, cho dù là Long Đàm Hồ huyết tại hạ cũng quyết đến cho bằng được!

Phích Lịch Hải Đường lạnh lùng đáp:

- Bút Giá Phong Ma Thiên Lãnh chính là chỗ thiết lập bốn Đường của ta, dám đến là quân tử, không đến là tiểu nhân, bốn Đường chủ sẽ đợi người ở đó!

Dứt lời thân hình nàng khẽ lay động, chớp mắt đã lọt vào trong xe, bốn thanh y thiếu nữ, nắm lấy càng xe chớp mắt đã đẩy xe đi mất hút.

Xã Đạo lúc này tức giận nói:

- Xú Tiểu Tử, đã gặp Đường chủ Phụng Vũ Đường sao không bắt ả lại còn để cho ả ung dung rời khỏi đây, thật là...

Tần Lâm Phong nhẹ nhàng đáp:

- Xã tiền bối, không nên nóng vội, tại hạ đang muốn dò la tổng đàn của chúng, biết thêm một chút manh mối của Ngũ Âm Giáo, thì càng có lợi cho ta.

Phong Tăng lúc này xen vào nói:

- Phong nhi nói đúng, cái tên Xã Đạo này thì biết cái gì chứ! Xã Đạo trợn mắt, cất tiếng quát lớn:

- Phong hòa thượng, người cũng chẳng hơn gì đạo gia ta, đừng ở đó mà làm bộ, lúc nãy Phích Lịch Hải Đường phóng trâm viết chữ, và Xú Tiểu Tử rút châm sửa chữ, Đạo gia mắt mù, Phong Tăng người cũng mù mắt, tám lạng nửa cân mà thôi!

Phong Tăng trợn mắt quát:

- Ai nói? Lúc nãy Phong tử ta nhìn rõ ràng, chỉ là để trong bụng không muốn nói ra thôi.

Xã Đạo không chịu thua quát:

- Xí! Cái trò này chỉ gạt được con nít mà thôi, chứ gạt sao được Xã Đạo ta!

Tần Lâm Phong trông thấy hai vị tiền bối sắp sửa cãi lộn, sợ rằng sẽ chậm trễ, chàng liền xen vào nói:

- Nhị vị tiền bối đừng nên tranh cãi nữa, mau lên thuyền đi!

Ba người sau khi lên thuyền, Tần Lâm Phong thi triển thần công, đưa chân đạp nước, đẩy thuyền lướt đi như tên bắn, nhằm bờ đối diện lướt tới.

Thuyền đến giữa dòng, sóng lớn vỗ ầm ầm vào mạn thuyền, gió lớn nổi lên, tình thế vô cùng nguy hiểm, Tần Lâm Phong vội gia tăng hai thành công lực, cố giữ cho thuyền được thăng bằng, tiếp tục lướt về phía bờ đối diện.

Phong Tăng, Xã Đạo thấy cảnh tượng trước mắt cũng trợn mắt kinh hãi:

- Hôm nay nếu không phải Xú Tiểu Tử đích thân lái thuyền, có lẽ giờ này hai tên già cũng đã làm mồi cho Hà Bá rồi!

Chiếc thuyền sau khi đã qua khỏi giữa dòng, sóng to lúc này đã giảm bớt, Xã Đạo lại nổi máu hùng lên khiêu khích:

- Phong hòa thượng, đạo gia ta muốn thử thần công Nhất Bản Độ Hà, người có dám thi thố cùng ta không?

Phong Tăng trợn mắt đáp:

- Đạo sĩ thối người đã không sợ làm mồi cho Hà Bá, lẽ nào Phong tử ta lại sợ, thử thì thử!

Xã Đạo không để ý lời nói của Phong Tăng có ý coi thường mình, đưa mắt nhìn vào khoang thuyền, bất giác buột miệng:

- Thật không may! Trong thuyền không có một miếng gỗ nào, tức chết đi được! Tần Lâm Phong hơi suy nghĩ rồi mở miệng hỏi:

- Nhị vị tiền bối có phải muốn tỷ thí khinh công? Xã Đạo trợn mắt đáp:

- Ai dám nói không, người có phải không phục! Phong Tăng đứng bên cạnh xen vào:

- Phong nhi hấn đã không sợ làm mồi cho Hà Bá, con nên giúp hấn một tay, nghĩ cách nào kiếm được vài miếng ván thì tốt.

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ con thuyền nhỏ nói:

- Phong nhi sẽ vận thần công đập bể thuyền, như vậy không lo không có ván nữa, nhị vị tiền bối thấy thế nào?

- Tốt! Đạo gia ta tán thành ý kiến của người!

Xã Đạo nói xong đứng về phía mũi thuyền bên kia, lại quay mặt về phía Phong Tăng nói:

- Phong hòa thượng, người cũng mau bước lên mũi thuyền bên đó, để Xú Tiểu Tử đây thi triển thần công đập thuyền.

Phong Tăng nghe xong, bước lên phía mũi thuyền đối diện.

Tần Lâm Phong thấy hai lão đã ổn định vị trí, ngửa mặt hớp một luồng chân khí, hét lên một tiếng như sấm động:

- “Khai!”

“Bùng!” một tiếng, chiếc thuyền nhỏ đã bị thần công cái thế của Tần Lâm Phong đập bể nát, những tấm ván gỗ của thuyền bị sóng của Hoàng Hà cuốn đi chớp mắt đã ra ngoài hai mươi trượng, nổi lên bành trên mặt nước.

Phong Tăng, Xã Đạo, Tần Lâm Phong mỗi người bèn cười một tấm ván, thi triển tuyệt thế khinh công lướt về phía bờ!

Luận về công lực của ba người, phải nói Tần Lâm Phong là cao hơn hết, Xã Đạo và Phong Tăng khó mà phân cao thấp nhưng lúc khi thi triển tuyệt đỉnh khinh công này, hiển nhiên Xã Đạo thiệt thòi không ít!

Nguyên nhân cũng bởi thân hình nặng nề của lão!

Xã Đạo lúc mới thi triển khinh công đã cảm thấy mình thua kém, đưa mắt nhìn thấy phía bờ đối diện còn cách xa hơn bảy, tám mươi trượng, lòng thâm kêu khổ!

Tần Lâm Phong chân giẫm lên một tấm ván từ từ lướt theo hai người...

Kỳ thực với công lực hiện tại của chàng thì đã bỏ rơi hai lão từ lâu rồi, nhưng chàng cứ đi theo sau, bởi vì sợ nhị vị trưởng bối của mình mất mặt.

Lúc còn cách bờ khoảng ba bốn chục trượng, Xả Đạo thấy thân hình của mình từ từ chìm xuống, sợ rằng giữ không được cho đến lúc vào bờ!

Phong Tăng thấy thế lên tiếng chọc ghẹo:

- Đạo sĩ thôi, với khinh công của ngươi mà nói chỉ cần mượn một điểm tựa để vận lực, đến bờ đối diện quả là không khó, ngươi lẽ nào lại muốn xuống sông làm mồi cho Hà Bá!

Xả Đạo cho rằng Phong Tăng mỉa mai mình, mặt đỏ tía tai tức giận quát:

- Đạo gia ta nếu không đến được bờ cũng không để cho Phong tử ngươi được yên thân! Lần mở miệng này của Xả Đạo, chân khí bị tản mát, miếng ván dưới chân lại lún sâu thêm hai tấc.

Tần Lâm Phong thấy Xả Đạo tức giận như vậy, không những ảnh hưởng đến tánh mạng, sau này nếu truyền ra giang hồ nhất định sẽ bị thiên hạ chê cười!

Nghĩ đến đây, chàng nảy sinh lòng nghĩa hiệp, lại nhìn thấy Xả Đạo thân hình chao đảo liền đẩy ra một chiêu Thoái Ba Trợ Châu âm thầm nhằm tằm ván dưới chân của Xả Đạo đẩy tới...

Xả Đạo trong lúc thân hình chao đảo miệng lẩm bẩm:

- “Xui xẻo!”

Đột nhiên cảm thấy miếng ván dưới chân lướt nhanh như gió vượt qua cả Phong Tăng đang nhắm phía bờ bên kia bay tới...

Phong Tăng như lạc trong sương mù, cho rằng Xả Đạo công lực cao thâm như vậy, vừa rồi chỉ là cố ý chọc ghẹo mình mà thôi, đành phải cầm đầu gia tăng cước lực.

Tằm ván lướt đi không theo sự điều khiển của Xả Đạo, chớp mắt chỉ còn cách bờ mười trượng, tốc độ mỗi lúc một gia tăng, lão đưa mắt nhìn bất giác trợn mắt kinh hoàng, miệng thầm kêu khổ!

Bởi vì phía bờ bên kia có một đám thiếu nữ thôn quê đang giặt đồ, với tốc độ này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Xả Đạo thấy sự việc diễn ra ngoài dự tính của mình, đưa mắt nhìn chỉ thấy cách bờ khoảng năm trượng, đành lên tiếng hét lớn:

- Ê! Đám yêu nữ kia mau tránh ra, nếu không Xả Đạo ta sẽ đụng trúng các ngươi đó. Tần Lâm Phong đang ở sau Phong Tăng thấy tình hình như vậy, vội tăng cước lên đuổi theo Xả Đạo, muốn giảm bớt tốc độ của lão.

Xả Đạo trong lúc kinh hoàng, không biết làm thế nào đối phó với sự việc diễn ra trước mắt, chỉ cần lão vút bỏ tằm ván dưới chân, lộn mình phóng lên bờ, tất cả không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lão không làm như vậy lại ngoác miệng la lối!

Nói thì chậm sự việc lại cực nhanh, lúc này Xả Đạo chỉ còn cách bên khoảng một trượng, Tần Lâm Phong lại đến chậm một bước, đám thiếu nữ thôn quê đưa mắt nhìn thấy quang cảnh diễn ra như vậy, vội vã tránh qua một bên, nhưng đã muộn một bước!

- Ai da! Lão đạo sĩ đáng chết này!

Một chuỗi tạp âm vang lên... Vốn là Xả Đạo không kiềm chế được tốc độ của mình, đã xông thẳng vào đám thiếu nữ đang giặt quần áo, lập tức ba, bốn thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi bị cái đụng của lão bật ngửa trên đất.

Tần Lâm Phong và Phong Tăng cũng đã lên bên, thấy sự việc diễn ra như vậy, chỉ biết gương mặt nhìn!

Xả Đạo bò dậy mặt đỏ như gấc nhìn về phía đám thiếu nữ nọ ấp úng:

- Việc này... Đạo gia ta...

Áp úng một hồi lâu vẫn không nói được câu gì ba bốn cô nương bị té lúc nãy giờ đã bò dậy, đưa tay phủi những bụi cát bám trên thân, rồi cũng đưa mắt nhìn về phía Xả Đạo nén giận bỏ đi.

Phong Tăng cười nói:

- Đạo sĩ thối, thần công Nhất Bản Độ Hà của ngươi, quả là cổ kim kỳ tuyệt, ngày sau, Phong Tăng ta nhất định sẽ lan truyền tin tức này ra khắp giang hồ!

- Phong hòa thượng, đừng nhiều lời nữa!

- Sự thật bao giờ cũng hơn hùng biện, sao ngươi lại trách ta!

Xã Đạo bị lão mấy lần chọc ghẹo, lúc này không nhịn được nữa, nghiêng rằng phóng lên mấy bước giơ chưởng quật về phía Phong Tăng.

Phong Tăng vội cong người bung ra xa bảy bước.

Xã Đạo vẫn không chịu thôi, đuổi theo như hình với bóng. Tần Lâm Phong vội bước lên ngăn cản, lên tiếng khuyên lão:

- Xã tiền bối nể mặt tại hạ mà bỏ qua chuyện này có được không? Xã Đạo trợn mắt nhìn Phong Tăng nói:

- Hôm nay ta nể mặt Xú Tiểu Tử, nếu như không, Đạo gia ta sẽ không để cho người yên đâu, đạo gia ta thật tình không muốn chọc phá những cô nương đó, thế mà ngươi lại cố tình chọc ghẹo ta!

Phong Tăng trợn mắt đang muốn mở miệng cãi lại...

Bỗng một tràng cười “ha! Ha” vang lên, chấn động không trung.

Tràng cười vừa dứt, trên gò đất ở phía bên trái bỗng xuất hiện một Phiền tăng.

Chỉ thấy trên vai gã khoác một tấm cà sa, trên tay cầm một cây Lang Nha Bổng, thân hình cao lớn, chậm chậm bước đến chỗ Tần Lâm Phong, bước chân làm cát phía dưới lún sâu vài tấc.

Phiền tăng bước đến trước mặt ba người, chỉ mặt Xã Đạo nói:

- Vừa rồi ngươi đã đụng nhằm các cô nương kia, bổn tọa đây được mục kích rõ ràng, khiến ta khó mà tin được!

Xã Đạo đang tức khí đầy bụng đang không biết kiểm chỗ để trút, nghe xong tức giận quát:

- Không tin ngươi làm gì Đạo gia ta?

Phiền Tăng tính nóng như lửa, nghe Xã Đạo nói như vậy, chỉ mặt lão quát lớn:

- Đại sĩ thối dám cuồng ngôn, nếu chọc ghẹo Phật gia, ngươi sẽ được nếm mùi Lang nha Bổng!

Xã Đạo trợn mắt đáp:

- Hòa thượng kia ở đâu tới, dám loạn ngôn trước mặt Đạo gia ta, mau khai báo danh tánh, để dễ bề ghi vào sổ Diêm Vương.

- Đồ ếch ngồi đáy giếng! Đến Ngân Diện La Hán của Tây Vực cũng không nhận ra.

- Đạo gia ta sẽ đánh cho ngươi thành Bất diện La Hán.

Xã Đạo tính tình điên điên khùng khùng vừa dứt lời đã đẩy ra một chưởng về phía Ngân Diện La Hán.

Ngân Diện La Hán vội thối lui năm thước, giơ Lang Nha Bổng nện ước một trăm cân lên, hét lên một tiếng, như sấm nhằm đầu Xã Đạo bổ xuống...

- Bình! Một tiếng, cát đá bay tán loạn, mặt đất như nứt ra!

Vốn là Xã Đạo thấy thế công hiểm ác, cong người bung ra xa, cây Lang Nha Bổng đập vào chỗ trống, do bình khí quá nặng và Ngân Diện La Hán lại dung hết sức bình sinh nên đầu của cây Lang Nha Bổng bị lún xuống đất!

Tần Lâm Phong vội lướt đến, đưa chân đạp lên chỗ lún xuống của Lang Nha Bổng, Phiền tăng tức giận quát lớn:

- Xú quỷ dám chọc ghẹo Phật gia ta, cút đi!

Ngân Diện La Hán vận hết sức bình sanh để rút Bổng... Nhưng Lang Nha Bổng không chút lay động!

... bảy... tám... mười thành công lực... vẫn không sao lay động được! Tần Lâm Phong bình thần mỉm cười.

Ngân Diện La Hán tức giận gia tăng công lực, mặt đỏ lên như máu, hai tay nắm chặt Lang Nha Bổng, lại cố sức rút...

Tần Lâm Phong thấy thế liền nhấc chân lên... “Bịch!” Một tiếng!

Ngân Diện La Hán do dùng sức quá mạnh, lên không giữ được thân hình, bật ngã trên đất!

Lão điên giận như hổ đói, thất khiếu bốc khói, bò dậy, dơ Lang Nha Bổng nhằm đầu Tần Lâm Phong bổ xuống.

Tần Lâm Phong không thèm để ý đến lão, đợi chiêu thức chỉ còn cách đầu mình mấy tấc vội bung mình lách đi.

Ngân Diện La Hán do rút được kinh nghiệm của chiêu vừa rồi, vội thu Lang Nha Bổng về, biến chiêu nhằm hạ bàn của chàng quét tới.

Tần Lâm Phong thấy chiêu thức uy mãnh liền nhún người lên cao tám thước, đợi cây Bổng quét qua chân, liền xuất thủ như điện, chop lấy đầu Lang Nha Bổng!

Ngân Diện La Hán vội thối lui bảy thước tức giận vũ lộng Lang Nha Bổng, kinh phong bao trùm chu vi một trượng, rít lên như quỷ gọi hồn, phủ chụp toàn thân Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong vẫn không hốt hoảng, thân pháp thay đổi liên miên, lách, tránh, né. Lang Nha Bổng tuy uy lực sung mãn nhưng vẫn không chạm được một sợi lông của chàng.

Đang lúc hai người giao đấu trên mặt sông có một con thuyền nhỏ đang nhằm thẳng bờ lướt tới.

Trên thuyền chính là Bất Đảo Ông Cửu Thảm khi bị Tần Lâm Phong đuổi đi, đã tìm được một con thuyền khác, nên lúc này mới lên được bờ.

Phong Tăng, Xã Đạo quét mắt nhìn lão, tuyệt nhiên không mở miệng.

Tần Lâm Phong tay không giao đấu với Lang Nha Bổng của Ngân Diện La Hán, qua mười chiêu, đã giành được thế chủ động, toàn thân công lực dồn vào hai tay, chiêu thức kỳ ảo, một tay nhằm bụng của Ngân Diện La Hán, tay thì chụp về phía cây Lang Nha Bổng.

Ngân Diện La Hán không ngờ công lực của chàng xuất thần nhập hóa như vậy chỉ còn biết tập trung tinh thần để hóa giải chiêu thức quá độc, chứ không còn hơi đâu mà phản công, ngay cả Bất Đảo Ông Cửu Thảm đã đến bên cạnh lão cũng không hay biết!

Lai qua tám chiêu nữa, Ngân Diện La Hán lúc này lực bất tòng tâm, góc trán lấm tấm mồ hôi.

Bất Đảo Ông Cửu Thảm đứng bên cạnh vội xen vào:

- Ngân Diện lão hữu mau vứt bỏ Lang Nha Bổng, thi triển Tu La Chuồng để đối phó với hần.

- Dừng tay!

Ngân Diện La Hán thấy có người chỉ điểm ình, vội hét lên một tiếng, bung người ra xa một trượng.

Tần Lâm Phong muốn lão tâm phục khẩu phục, cũng thu chuồng về, đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn lão.

Ngân Diện La Hán đưa mắt nhìn kẻ đã nhắc nhở mình rồi cất tiếng hỏi:

- Bất Đảo Ông ngươi từ đâu đến sao lại vác kẻ nào trên lưng! Bất Đảo Ông đỏ mặt đưa tay chỉ Tần Lâm Phong nói:

- Tiểu đệ đã hai lần đại bại dưới tay tiểu tử này, trên thân tiểu đệ đây chính là ái đồ của Thần Lâu Quỷ Cửu Hoa Thương Lão tiền bối, tên gọi Trại Đông Thi, cũng bị gã đánh gãy hai tay, Ngân Diện lão hữu mau dùng Tu La Chuồng để đối phó với hần!

Ngân Diện La Hán liếc mắt nhìn Tần Lâm Phong, mặt lộ vẻ khinh thường nói:

- Để đối phó với tên Xú Tiểu Tử này! Đâu cần phải dùng Tu La Chưởng.

- Ngân Diện lão hữu không nên khinh địch, hấn chính là người mà giang hồ đồn đại đã đoạt được Hỏa Linh Chi, công lực không phải tầm thường.

Ngân Diện La Hán mất lộ hung quang, quay về phía Tần Lâm Phong quát hỏi:

- Người đã lấy được Hỏa Linh Chi?

- Chính tại hạ!

- Mau đưa đây!

Bất Đảo Ông đứng bên cạnh cướp lời nói:

- Ngân Diện Lão hữu, Hỏa Linh Chi đã bị hấn nuốt rồi!

Ngân Diện La Hán cất tiếng cười “khặc! Khặc!” như quỷ khóc, mở miệng nói:

- Xú Tiểu Tử ngươi đã nuốt bấu vật Phật gia ta mong ước cả đời, hãy nên thử mùi vị Tu La Chưởng!

Nói xong, song chưởng đưa trước ngực chân lún sâu xuống đất vài tấc, chậm chậm bước đến trước mặt Tần Lâm Phong!

22. Chương 22: Ma Thiên Lãnh

Phong Tăng kiến thức uyên bác, lâu nay nghe nói bên Tây Vực có môn tuyệt học của nhà Phật, tên gọi Tu La Chưởng, uy lực như khai sơn phá thạch, cương mãnh tuyệt luân, trừ những kẻ thân còn đồng tử ra, những kẻ khác khó mà luyện thành. Nay nhìn thấy Ngân Diện La Hán thần sắc hung ác, biết lão muốn dùng tuyệt chiêu.

Tuy biết rằng nội công chưởng lực của Tần Lâm Phong uy mãnh phi phàm, nhưng lão vẫn không an tâm vội lên tiếng:

- Phong nhi cẩn thận!

Phong Tăng vừa dứt lời, Ngân Diện La Hán đã bước vào trước mặt Tần Lâm Phong cách chàng có ba thước. Chỉ thấy lão định thân xuống tấn, song chưởng đưa lên trước ngực, nhắm phía Tần Lâm Phong quét ra một chưởng!

Tần Lâm Phong nhếch miệng khê cười song chưởng đưa lên vận sáu thành công lực để đón ngọn chưởng vừa rồi của lão...

- “Bùng” Một tiếng chấn động mặt đất!

Ngân Diện La Hán bị sức chấn động của chưởng lực đẩy lui ba bước. Tần Lâm Phong cũng bị ngọn chưởng Tu La vừa rồi đẩy lui hơn bước. Ngân Diện La Hán kinh ngạc trợn mắt nhìn Tần Lâm Phong nghĩ thầm:

- Tên nhóc này chưa đầy hai mươi niên kỷ lại có thể đỡ được một chưởng Tu La oai chấn võ lâm?

Kỳ thực lần này Ngân Diện La Hán đã được hồng vận soi chiếu!

Vốn là Tần Lâm Phong lúc tay không đấu với Lang Nha Bổng của lão đã chiếm được thượng phong cho nên lúc ra chưởng, vì xem thường Tu La Chưởng nên chỉ vận có sáu thành công lực, mới có hiện tượng như vậy.

Tần Lâm Phong lúc này vội định thần, không dám khinh địch, ngấm ngấm vận khí, cảm thấy chưa bị thọ thương, vội đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy, Ngân Diện La Hán mặt nộ sắc khí, từng bước từng bước tiến lại chỗ mình. Chàng liền hóp một luồng chân khí, ngấm vận chín thành công lực chờ đợi...

Khi khoảng cách của hai người chỉ còn không đầy năm thước, Ngân Diện La Hán bỗng nhiên quát lớn:

- Xú Tiểu Tử đỡ tiếp ngọn chưởng thứ hai của ta đây!

Ngân Diện La Hán vừa dứt lời, một luồng kinh phong nặng như Thái Sơn chụp xuống mặt Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong hét lên một tiếng song chưởng đẩy ra... Bùng một tiếng kinh thiên động địa!

Hai ngọn chưởng cương mãnh chạm nhau chưởng khí bao phủ chu vi một trượng, cuốn theo cát đá bay tán loạn, kể cả Phong Tăng và Xà Đạo lẫn hai người Bất Đảo Ông Cửu Thảm áo quần cũng bị sức chấn động của chưởng lực thổi bay phần phật.

Tần Lâm Phong bị lực phản hồi của Tu La Chưởng dồn ép máu huyết rộn rạo, liền ngằm vận công điều tức, chốc lát đã cảm thấy dễ chịu.

Ngân Diện La Hán bị sức cương mãnh của ngọn chưởng vừa rồi đẩy bắn ra ngoài một trượng, rớt bịch xuống mặt đất nằm yên bất động.

Tần Lâm Phong thấy thế chợt cảm giác hối hận, tự nghĩ mình ra tay quá nặng.

Bất Đảo Ông Cửu Thảm vội đặt Trại Đông Thi đang ở trên lưng xuống, phóng người lướt đến chỗ Ngân Diện La Hán, song chưởng đề lên các huyết đạo trên lưng của lão vận công cứu chữa tức thời!

Chốc lát Ngân Diện La Hán đã “hừ!” lên một tiếng, miệng thổ máu tươi, mặt từ từ quay lại, trợn mắt căm hận nhìn Tần Lâm Phong.

Bất Đảo Ông Cửu Thảm thấy vậy khê lên tiếng:

- Ngân Diện La Hán xin hãy nén giận chúng ta rời khỏi đây rồi sẽ nói!

Lão nói xong hữu thủ đỡ lấy Trại Đông Thi, tả thủ đỡ Ngân Diện La Hán, quay đầu về phía Tần Lâm Phong, hét lớn:

- Xú Tiểu Tử, món nợ này ngày sau sẽ tính với ngươi!

Gã dứt lời rồi dìu hai người lững thững bước đi.

Xà Đạo này giờ đã ngứa ngáy chân tay, vội phóng về phía ba cái bóng đi chưa được bao xa, vừa cất tiếng hét lớn:

- Chỉ cần có kẻ nào dám đụng đến sợi lông của Xú Tiểu Tử dù cho trời sập xuống, ta cũng nhất định phải tìm để thanh toán.

Phong Tăng lúc này xen vào nói:

- Xà Đạo, đừng có nói những lời điên điên khùng khùng đó, nếu Phong Tăng ta đoán không lầm Ngân Diện La Hán nhất định có quan hệ với một đại ma đầu danh chấn Biên Ngoại năm mươi năm trước!

Xà Đạo không biết Phong Tăng định chỉ ai, liền hỏi:

- Phong Hòa thượng, người mà ngươi nói là ai?

- Tây Phật Lam Sa!

- Người căn cứ vào đâu mà đoán hắn có liên quan đến Tây Phật Lam Sa? Phong Tăng chỉ cây Lang Nha Bổng trên mặt đất nói:

- Chính nhờ vào cây binh khí này đây!

Tần Lâm Phong nghe hai người đối đáp, liền bước đến chỗ cây Lang Nha Bổng cúi xuống nhặt lên, đem đến trước mặt Phong Tăng, Xà Đạo, ba người tỉ mỉ quan sát...

Chỉ thấy một hàng chữ nhỏ khắc trên cán Lang Nha Bổng trên có bốn chữ: “TÂY PHẬT THÂN TẶNG”

Phong Tăng nói:

- Căn cứ vào bốn chữ này mà đoán Ngân Diện La Hán có thể là đệ tử của Tây Phật Lam Sa!

Xã Đạo bữu môi nói:

- Đạo gia ta không cần biết cái gì là Đông Phật, Tây Phật ngay cả Thuận Lâu Ma sư phụ của Trại Đông Thi cũng vậy, nên bất cứ kẻ nào dám tìm Xú Tiểu Tử để thanh toán Đạo gia ta nhất định sẽ ra tay tương cứu.

Phong Tăng phì cười nói:

- Xã Đạo sĩ, ta xem ngươi giống như ếch ngồi đáy giếng, một trong hai người đó ngươi cũng còn không đánh lại, bản thân mình còn giữ chưa xong, ở đó mà khoe khoang trước mặt Phong Tăng ta.

Tần Lâm Phong lại sợ hãi người sinh chuyện vội xen vào nói:

- Hai vị tiền bối xin đừng vì chuyện này mà xích mích với nhau, bình đến tắt tướng ngăn, nước đến có đất chắn, không phải văn bối nông cuồng, dù cho Thuận Lâu Ma và Tây Phật Lam Sa công lực có cao đến đâu đi nữa, văn bối cũng không chút sợ sệt...

Chàng nói đến đây, ngậm vận khí lên hai tay, bẻ cong Lang Nha Bổng gấp lại làm một, rồi lại nhả xuống Hoàng Hà liệng một cái.

Phong Tăng, Xã Đạo thấy vậy cũng chỉ biết trợn mắt đứng nhìn, tự nghĩ mình cũng không có được công lực đó.

- Xã Đạo ta hôm nay được mở rộng tầm mắt, chúng ta phải mau đi dẹp tan ổ quỷ Phụng Vĩ Đường ở trên Ma Thiên Lãnh, rồi mới tính sau!

Xã Đạo dứt lời, thân người lay động phóng đi trước. Tần Lâm Phong và Phong Tăng cũng lập tức thi triển khinh công bám theo lão, ba người chớp mắt đã mất hút sau con đường cái.

Một buổi tối dưới ánh trăng, đột nhiên xuất hiện hai cái bóng người, tốc độ như điện xẹt, nhằm phía ba ngọn núi trước mặt phóng đến.

Ba ngọn núi này hình dáng có chút kỳ lạ, vách núi cao dựng đứng, ba ngọn chặn đầu lại với nhau, trên đỉnh núi quanh năm mây phủ tạo nên dáng vẻ thần bí.

Hai bóng người này phóng đến chân núi lập tức dừng lại, một lão ăn mày mặt mũi dơ dáy đưa mắt dò xét chung quanh để tìm đường lên núi, rồi quay qua phía Hoàng Y Thiếu Nữ dung mạo tuyệt mỹ đang đứng bên cạnh nói:

- Thanh Nhi, Xú Tiểu Tử sau khi phá tan Hồ Dục Đường, tất sẽ đến đây. Đợi lúc gặp hãn, Hóa tử thúc thúc nhất định sẽ bắt hãn phải xin lỗi con.

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ nở môi đào hỏi:

- Hóa Tử Thúc Thúc, thúc thúc chưa nói cho Thanh Nhi được biết đây là địa phận nào? Lão Hóa từ đưa tay chỉ ngọn núi cao nhất ở chính giữa nói:

- Đó chính là Ma Thiên Lãnh là nơi thiết lập Phụng Vĩ Đường của Ngũ Âm Giáo, Xú Tiểu Tử nhất định sẽ đến đó?

Hoàng Y Thiếu Nữ mở mắt phụng khẽ chớp, hỏi:

- Phong ca chắc đến đây không?

- Cũng có thể, chúng ta mau đi điều tra tình hình xem sao!

Hai người nói đến đây liền thi triển khinh công như hai luồng khói nhẹ, lướt thẳng lên Ma Thiên Lãnh.

- Quái! Sao lại không có chút phòng thủ nào vậy kia?

Hoàng Y Thiếu Nữ lẩm bẩm, rồi dùng tay chỉ về phía căn lầu trang hoàng đẹp đẽ có ánh đèn phát ra, cách có không xa, hỏi:

- Hóa tử thúc thúc, đó có phải là Phụng Vĩ Đường? Lão Hóa Tử ngược nhìn về phía đó một chút rồi đáp:

- Không sai. Xem tình hình này hình như nơi đây chưa có người đến quấy phá, Xú Tiểu Tử có lẽ vẫn chưa đến.

Lão vừa dứt lời, bỗng có một tiếng cười lạnh lẽo vang lên sau lưng. Hai người giật mình quay phắt người lại để nhìn...

Kỳ lạ! Không có một cái bóng nào!

Lão Hòa tử mặt lộ vẻ nghiêm trọng nói:

- Thanh Nhi, hành tung của chúng ta đã bị kẻ địch phát hiện, hành sự phải cẩn thận một chút, mau theo Thúc Thúc.

Lão dứt lời nắm lấy hữu thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ lướt ra ngoài mười trượng, phóng lên một cành cây lớn, nơi đây có thể thấy rõ rang từng cử động ở trên tòa lầu phía trên kia.

Trên lầu tuy ánh đèn phát ra sáng choang, nhưng im lặng như tờ, tuyệt không thấy chút động tĩnh gì.

Bất chợt ánh đèn trên lầu vụt tắt, nơi cánh cửa sổ đối diện với chỗ hai người đang ẩn núp từ từ mở ra, một giai nhân tuyệt thế chợt xuất hiện sau cánh cửa sổ nàng vươn người ra ngoài nhìn khắp chung quanh một lượt rồi hình như thấy không có hiện tượng gì khả nghi, liền quay người đóng cửa sổ lại, trước khi đóng cửa nàng còn nhìn một cái về phía cành cây nơi hai người ẩn núp.

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ lên tiếng:

- Hóa tử thúc thúc, hành tung chúng ta đã bị phát hiện rồi.

Lão Hóa Tử cũng cảm thấy như vậy gật khẽ đáp:

- Đã đến đây sao con sợ người phát hiện!

- Thúc thúc khẽ chó! Đằng kia đang có người lại đó!

Lão Hòa Tử xạ luồng nhỡn tuyến theo phía ngón tay của Hoàng Y Thiếu Nữ. Quả nhiên thấy bên góc lộ ra một bóng người.

Trên đầu những sợi tóc bay phất phới, nhanh như điện xẹt, đã lướt đến chỗ hai người đang ẩn thân rồi dừng lại.

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa nhìn thấy người vừa hiện thân, bất giác vui mừng buột miệng kêu lớn:

- Phong ca!

Tiếp theo là một bóng người đáp nhẹ trên mặt đất. Ngân Diện lão Nhân bất ngờ liền hỏi:

- Hoàng Y cô nương, cũng giá lâm đến nơi này sao?

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ nheo mắt đáp:

- Kìa chàng! Sao lại gọi là Hoàng Y cô nương phải kêu là Thanh muội chứ. Ngân Diện lão Nhân vội chữa lại:

- Thanh muội!

Lão Hòa Tử trên cành cây thấy hai người thân mật như vậy cất tiếng cười ha, ha... sáng khoái, rồi tung mình nhảy xuống nói:

- Xú Tiểu Tử, ngươi hãy nói chuyện với Thanh Nhi, Hóa tử ta đi quan sát một chút chốc lát sẽ trở lại.

Lão vừa dứt lời thân hình hoa lên, chớp mắt đã mất dạng. Hoàng Y Thiếu Nữ âu yếm hỏi người tình:

- Phong ca, chàng đến đây có phải là để phá Phụng Vỹ Đường?

- Chính phải!

- Tình hình thế nào rồi?

- Vẫn không có vấn đề gì, Thanh muội mau theo ngu huynh.

Ngân Diện lão Nhân dứt lời, nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ nhằm hướng đông hướng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội hỏi:

- Đi đâu bây giờ đợi Hóa Tử thúc thúc trở lại rồi tính.
- Không sao lát nữa chúng ta sẽ trở lại, Thanh muội chúng ta đi!

Ngân Diện lão Nhân không đợi Hoàng Y Thiếu Nữ lên tiếng, chớp mắt cả hai đã mất dạng.

Một lúc sau, lão Hóa tử đã trở lại, không thấy bóng dáng hai người, nghĩ rằng cả hai đã đi kiếm chỗ để tâm tình, lão vẫn không yên tâm, đành phải ở đó mà đợi, không ngờ đã qua nửa canh giờ vẫn không thấy hai người trở lại, vẻ sốt ruột lộ ra nét mặt.

Lão Hóa Tử trong lúc nóng ruột bất chợt nghe một tràng cười lạnh lẽo phát lên;

- Xú Hóa Tử, người đã lọt vào Huyền Nữ Kỳ Môn trận của bốn đường chủ đích thân sắp đặt, dù người mọc cách cũng khó mà thoát, mau khoan tay thúc thủ đi thôi!

Lão Hóa Tử nghe xong ngửa mặt lên trời cười đáp:

- Ha, ha, ha... Dám đe dọa lão phu à, Lão Hóa Tử ta vốn có môn phu chuyên môn phá trận, có trò gì cứ bày ra cho ta xem!
- Sắp chết đến nơi mà còn nhiều chuyện. Thanh âm lúc này vang lên, vẫn là tiếng nói của âm thanh đó.
- Chúng Huyền nữ nghe lệnh, lập tức hiện trận pháp.

Thanh âm vừa dứt, những ngọn cây lùm cỏ xung quanh Lão Hóa Tử đột nhiên xuất hiện vô số bóng người ước khoảng bốn năm chục Huyền Y thiếu nữ, đang phóng về phía lão Hóa Tử, bao vây lão lại.

Lúc này lão Hóa tử chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Không ngờ tới nơi yên tĩnh này đã sớm bố trí phòng thủ, ta thật sơ ý.

Lão Hóa Tử cũng là một nhân vật trong Thần Châu Tam Tuyệt không thể vì hoàn cảnh trước mắt mà hoảng sợ chỉ thấy song chưởng của lão từ từ đưa lên, nhằm đám thiếu nữ ở phía Đông quét liền một chưởng.

Đám thiếu nữ không biết dùng thân pháp gì, loáng một cái đã biến mất, ngọn chưởng vừa quét qua, lại hiện thân như cũ, lão Hóa Tử huy động chưởng phong, kinh lực bao trùm chu vi một trượng, vừa đánh vừa nghĩ thầm.

- Chưởng lực của ta không đụng được đến tay áo của đám người kia, nếu cứ như vậy, chưa đầy nửa canh giờ, ta tắt đứt hơi mà chết!

Đang lúc này, trên lưng núi bỗng xuất hiện ba cái bóng, tốc độ nhanh kinh khủng, chớp mắt đã lên đến đỉnh núi.

Ba người vừa lên đến nơi đã thấy lão Hóa tử đang bị khốn trong trận, lập tức thi triển khinh công Nhất Hạc Xung Thiên búng người cao ba trượng lộn vào giữa trận.

Lão Hóa Tử đang lúc nguy khốn chợt thấy Tần Lâm Phong, Phong Tăng, Xã Đạo như trên trời rơi xuống, tinh thần phấn chấn trở lại, vừa đánh vừa quay lại phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Xú Tiểu Tử người đem Thanh nha đầu giấu đi đâu rồi? Tần Lâm Phong ngạc nhiên đáp:
- Vãn bối lần trước do việc nàng dùng Hỏa Linh Chi giải độc mà hiểu lầm khiến nàng tức giận bỏ đi, đến hôm nay chưa từng được diện kiến.

Lão Hóa Tử trợn mắt gấp rút hỏi:

- Cái gì? Chứ không phải vừa rồi người đeo cái mặt nạ da người đến nói chuyện với nó hay sao?
- Không có chuyện này, vãn bối với Phong Tăng, Xã Đạo hai lão tiền bối vừa mới tới đây.

Lão Hóa Tử nghe xong thất kinh đứng sững người!

Một lúc sau như tỉnh lại quay về phía Tần Lâm Phong nói:

- Xú Tiểu Tử, Hóa tử ta thật đáng chết, vừa rồi đã trúng phải quỷ kế, mau phá trận rồi sẽ tính sau.

Lão Hóa Tử vừa dứt lời nhắm góc trận bên phía bắc đẩy ra một chưởng.

Tần Lâm Phong tuy chưa hiểu ý của Lão Hóa Tử, nhưng cũng hơi đoán ra một phần, nhất định là Hoàng Y Thiếu Nữ đã xảy ra chuyện không may, tình hình trước mắt không cho chàng kịp hỏi rõ ràng, đành phải cố gắng phá trận...

Tần Lâm Phong đứng một bên, Thần Châu Tam Tuyệt vận dụng công lực toàn thân tung ngọn chưởng đồng loạt một vòng về phía đám Huyền nữ, nhưng vẫn không chút lay động trận pháp.

Tiếng cảnh cáo của địch nhân lại vang lên bên tai.

- Những tên kia nghe đây, Huyền Nữ Kỳ Môn trận thần kỳ ảo diệu, muốn phá được trận này còn khó hơn lên trời. Ta xem các ngươi nên thúc thủ quy xuống thì hơn, bốn Đường chủ đây cũng thành tâm phát lạc!

Tần Lâm Phong và Thần Châu Tam Tuyệt đã quyết tâm phá trận nên không lý gì lời nói vừa rồi.

Kỳ thật nếu bốn người cứ đánh như vậy tất sẽ đứt hơi mà chết!

Vốn là trận Huyền Nữ Kỳ Môn này âm dương hợp nhất, thủy hỏa tương đồng, bất kỳ một hướng nào thọ địch, thì tất cả đều cùng hợp lực tương trợ, trận này chuyên dùng để đối phó với cường địch, cho nên dù bốn người cùng hợp lực, uy lực cương mãnh đến đâu, thì lực phản hồi lại cũng mạnh mẽ đến đó.

Tần Lâm Phong là người đầu tiên nhận ra điều này, chàng liền lập tức dừng tay, đang muốn vận dụng Vô Hình Chưởng để phá trận, nhưng lại thấy đám người áp trận, toàn là những thiếu nữ diễm lệ, mặt mũi ngây thơ, không chút tà khí cho nên không nỡ xuống tay, trong tình thế này, nếu cứ dựa vào lòng hiệp nghĩa là hành sự, sợ rằng khó mà phá được trận này, nhưng mà chàng bất chợt nảy ra một ý.

Tần Lâm Phong lúc này liền nhớ đến chiêu Hấp Tinh Đồng Nguyệt trong Chấn Thiên Chưởng, chàng nghĩ thầm:

- Chỉ cần vận dụng nửa chiêu, dùng chưởng lực, hút lấy một số Huyền Nữ, góc trận tất tạo ra một khe hở, tự mình và Thần Châu Tam Tuyệt có thể từ khe hở này mà thoát đi.

Chàng nghĩ xong, nhắm hơn mười Huyền Y thiếu nữ ở góc trận phía nam, song chưởng đưa lên vận khí, hút đám thiếu nữ này về phía mình...

Đám thiếu nữ này bất chợt cảm thấy thân hình lay động dữ dội, lực bất tòng tâm, như đang có một luồng kinh lực mãnh liệt hút họ về phía góc trận phía bắc.

May mắn Tần Lâm Phong chỉ dùng nửa thức Hấp Tinh, nếu như chàng dùng luôn cả thức Đồng Nguyệt.

Có lẽ giờ này, đám thiếu nữ này, đã đụng vào đám thiếu nữ góc trận phía bắc, không chết tất cũng phải thọ thương nặng.

- Ba vị tiền bối, thoát mau!

Tần Lâm Phong chưa dứt lời không để địch nhân kịp lấp kín lỗ hổng vừa rồi của trận pháp, thân như luồng khói đã xuyên qua khe hở này lướt ra ngoài trận, bản mình xuống núi.

Phong Tăng, Xà Đạo, Xú Hóa Tử cũng vội vã theo chàng mà phóng ra khỏi trận.

Bốn người khi xuống đến gần chân núi, quay người không thấy ai truy đuổi, lúc này vội dừng chân!

Lão Hóa Tử lúc này lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, theo Hóa Tử ta suy đoán Thanh nhi nhất định bị tên súc sinh Khưu Tuấn Nhân lừa gạt bắt đi, người mau nghĩ cách cứu nó, nếu như không Hóa tử ta không tha cho người yên đâu.

Xà Đạo đứng bên cạnh xen vào nói:

- Xú Hóa Tử, người ta ở trong tay người bị bắt đi, lại đổ cho Xú Tiểu Tử, như vậy còn có lý gì nữa!

Lão Hóa Tử trợn mắt nói:

- Đạo sĩ, người biết gì mà nói, bởi vì Xú Tiểu Tử có một cái mặt nạ da người giống như mặt của hân, nếu không lão Hóa Tử ta đâu có đến nỗi bị mắc lừa.

Tần Lâm Phong lúc này nhú mày nói:

- Hai vị tiên bối xin đừng tranh luận nữa, mau tìm cách cứu Bành cô nương, theo tại hạ nghĩ việc này không phải dễ dàng đâu.

- Tên bắt đi Hoàng Y Cô Nương lúc này hiện thân ở đâu, lão ăn mày nói thật cho Xã Đạo ta biết được biết.

Lão Hóa Tử bèn kể lại một lượt những sự việc đã xảy ra. Tần Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

- Theo vân bối suy đoán. Khuất Tuấn Nhân đã phục sẵn ở trong lầu nọ, lúc gặp cơ hội, mới hiện thân bắt đi Bành cô nương!

Phong Tăng kinh ngạc xen vào hỏi:

- Tên súc sinh này bình thường không lộ mặt, nay lại ẩn thân trong khuê phòng Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ, lẽ nào hai tên này có mối quan hệ gì đây.

- Đúng! Những điều Phong tử người nói giống như Xã Đạo ta nghĩ! Xã Đạo nói xong câu này mặt lộ vẻ đắc ý nói tiếp luôn:

- Đạo gia ta có một diệu kế lấy độc trị độc, tuy không dám chắc là có thể cứu được Hoàng Y Cô Nương, nhưng cũng có thể dò la được không ít tin tức.

Lão Hóa Tử trề môi nói:

- Diệu kế mà Xã Tử người nghĩ, nếu mà Gia Cát Lượng dưới tuổi vàng biết được, cũng phải tức mà khóc liền ba ngày!

Tần Lâm Phong thấy Xã Đạo đang định nói lại vội xen vào nói:

- Xã Đạo tiên bối đã có diệu kế, xin cứ nói ọi người nghe thử! Xã Đạo nghe xong câu này cũng chuyển giận làm vui nói:

- Diệu kế của Đạo gia ta, chính là nhờ vào tấm mặt nạ Ngân Phát Lão Nhân, giả dạng Giáo chủ Ngũ Âm Giáo, lợi dụng mối quan hệ bất chính của hân với Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ, có thể từ miệng ả mà moi được tin tức gì chẳng, các người thấy sao?

Mọi người nghe xong đều gật đầu đồng ý! Tần Lâm Phong nghe xong e ngại nói:

- Vân bối giả mạo giáo chủ Ngũ Âm Giáo, không phải là chuyện khó, chỉ sợ bất ngờ gặp phải Giáo chủ Ngũ Âm Giáo thật đến lúc nó không biết làm thế nào!

Lão Hóa Tử nghe xong trợn mắt giận dữ nói:

- Xú Tiểu Tử, mọi việc trong thiên hạ nếu cứ như người nghĩ sợ rằng không có chuyện gì có thể làm được, đừng nhiều lời nữa, mau đi đi.

Tần Lâm Phong nghe xong thò tay vào ngực móc ra cái mặt nạ đeo lên mặt, hướng về phía ba người nói:

- Ba vị tiên bối, xin ở dưới chân núi để đợi tại hạ, tại hạ đi dò la, có tin tức gì sẽ lập tức quay trở lại.

Chàng dứt lời, thân pháp hoa lên, những sợi tóc bạc trên đầu phát phơ trong gió, chớp mắt đã vút lên đỉnh núi.

Phong Tăng, Xã Đạo, Xú Hóa tử đợi cho bóng chàng khuất hẳn liền cùng nhau phóng xuống núi.

Một lát sau Tần Lâm Phong đã lên đến đỉnh Ma Thiên Lãnh đưa mắt nhìn thấy cách lầu nọ chỉ hơn mười trượng, chàng khê hóp một luồng chân khí, chân điểm nhẹ mặt đất lướt đi như tên bắn nhằm chỗ tòa lầu nọ phóng đi...

“Bốp!” Một tiếng.

Vốn là Tần Lâm Phong trong lúc nóng ruột, không còn tâm trí để tìm cửa vào song cửa sổ phất ra đã quật bể hai miếng cửa sổ trên lầu nọ.

- A!

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, khiến người trong lầu nọ chỉ kịp hét lên một tiếng, nhưng khi nàng nhìn rõ người mới vừa xông vào mới định thần trở lại, âu yếm nói:

- Khuê lang, là chàng hả? Làm người ta hết hồn!

Tần Lâm Phong thấy Phích Lịch Hải Đường dùng những lời lẽ như vậy để chào hỏi mình, biết nàng với Khuê Tuấn Nhân nhất định có quan hệ gì đặc biệt, chàng chợt đoán rằng Khuê Tuấn Nhân sau khi dẫn Hoàng Y Thiếu Nữ đi, chắc chưa trở lại đây, chàng liền định thần trở lại, mặt hướng về phía Lâm Như Tuệ đáp:

- Huynh quá lỗ mãng, xin Tuệ muội đừng trách!

Lâm Như Tuệ mặt tươi như hoa, bước đến chỗ Tần Lâm Phong ngã vào lòng chàng nũng nịu nói:

- Khuê lang, những lời nói vừa rồi chỉ vì trong lúc bất ngờ nên muội mới nói như vậy, chàng nếu không thay lòng đổi dạ, Tuệ muội suốt đời sẽ không trách cứ chàng đâu!

Nàng nói đến đây, khuôn mặt tươi rói như đóa hoa, Phích Lịch Hải Đường khẽ áp mặt vào chàng.

Một mùi hương thơm nức, nhẹ nhẹ lọt vào khứu giác của chàng khiến Tần Lâm Phong mê mẩn tâm thần, lại không thể đẩy nàng ra sợ rằng hỏng chuyện, đành phải y kế mà hành sự...

Bất ngờ Lâm Như Tuệ đẩy chàng ra, mắt phụng dương tròn mắt lộ vẻ giận dữ nói:

- Coi chàng kia! Sao lại cứ đeo mãi cái mặt nạ này, đâm vào mặt người ta đau chết đi được!

Nàng dứt lời đưa ngọc thủ lên định gỡ tấm mặt nạ xuống.

May mắn Tần Lâm Phong đã đề phòng từ trước, vội nắm lấy tay nàng cười nói:

- Tuệ muội, nếu không như vậy ngu huynh không muốn để mọi người biết mặt, muội không lẽ không biết chuyện này.

- Muội biết! Nhưng mà nơi đây chỉ có hai chúng ta... Nàng nói xong vẫn muốn tháo miếng mặt nạ xuống! Tần Lâm Phong vội lên tiếng khuyên dụ:

- Tuệ muội, nói những lời như vậy cũng có lý, nhưng mà lúc này có địch nhân xâm phạm, tuy đã bị ngu huynh đuổi đi, nhưng không thể bảo đảm là chúng không quay lại, nên huynh không muốn tháo nó xuống đây, thôi xin Tuệ muội tha thứ cho!

Lâm Như Tuệ thấy chàng mở miệng đều gọi hai chữ “Tuệ muội” thân mật với hơn cả lúc trước, lòng như hoa nở cũng không để ý gì đến chuyện này nữa.

Nàng lúc này lại tiếp:

- Khuê lang, đồ ăn sắp nguội hết rồi! Quên đấy! Tuệ muội kính huynh một chung! Nàng dứt lời nắm lấy tay Tần Lâm Phong kéo vào một gian phòng cực kỳ mỹ lệ...

Trên tường gắn đầy minh châu, gấm vóc, chăn gối, mùi hương ngào ngạt khắp phòng khiến người đắm mê.

Trong phòng cắm hai cây nến lớn, một cái bàn nhỏ đặt cạnh cửa sổ, trên đó bàn đầy sơn hào hải vị!

Tần Lâm Phong đang đưa mắt quan sát cách bố trí trong phòng bỗng thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai:

- Khuê lang, đây không phải là lần đầu tiên chàng đến sao lại đứng trơ ra đó! Nàng vừa nói vừa đưa mắt âu yếm nhìn chàng!

Tần Lâm Phong giật mình khẽ “à” một tiếng, bước đến cái bàn trước mặt và ngồi xuống...

Lâm Như Tuệ vén tay ngọc rót đầy hai chung ngọc Hồi Xuân một ly đặt vào tay Tần Lâm Phong cất tiếng cười nói:

- Khuru lang, Tuệ muội kính huynh một chung.

Nàng vừa nói vừa tươi cười nhìn Tần Lâm Phong môi đào khê nở, từ từ uống cạn một chung.

Tần Lâm Phong âm thầm đưa mũi ngửi chung rượu, thấy không có gì khả nghi mới ngửa miệng nốc cạn.

Lâm Như Tuệ uống xong ba chung mặt hồng lên, chớp chớp đôi mắt trong như làn thu thủy chứa đầy tình ý rồi cất tiếng:

- Khuru lang, Tuệ muội đến với huynh dù cho biển cạn đá mòn quyết cũng không thay lòng đổi dạ, nhưng... có một chuyện muội rất sợ, không biết huynh có đoán được chăng?

Tần Lâm Phong hỏi lại:

- Không biết có chuyện gì mà khiến Tuệ muội phải lo lắng như vậy?

- Tuệ muội rất sợ huynh thay lòng đổi dạ!

- Hừ! Không bao giờ có chuyện này!

- Thật không?

Tần Lâm Phong bị nàng truy vấn, nhứt thời cứng miệng không biết làm sao trả lời.

23. Chương 23: Di Hoa Tiếp Mộc

Lâm Như Tuệ nhếch mép cười, giận dỗi nói:

- Khuru lang, muội biết huynh lại sắp lừa gạt muội nữa rồi!

- Không có đâu, Tuệ muội đừng có đa nghi. Lâm Như Tuệ mặt ngọc âu sầu nói:

- Nếu không có thì được rồi, nhưng muội biết tối nay huynh đã dẫn một thiếu nữ đẹp như tiên, không biết giấu đi đâu rồi.

Tần Lâm Phong giật thót mình vội vã lấp liếm:

- Tối nay trong đám người thâm nhập Đền Hoàng Y Thiếu Nữ vì công lực thấp kém đã bị huynh đuổi đi rồi Tuệ muội sao lại nói hai chữ “giấu giếm”

- Khuru lang, việc này huynh giấu không được muội đâu.

- Tuệ muội, ngu huynh đã nói không có chuyện này, thế mà muội vẫn nghi ngờ huynh, vậy muội thử nói xem huynh giấu nàng ở đâu.

Tần Lâm Phong hồi hộp, chỉ đợi tiếng nói của nàng. Lâm Như Tuệ liếc chàng một cái rồi nói:

- Không phải chỗ cũ hay sao?

Tần Lâm Phong thất vọng, đang định hỏi tiếp, lại sợ nàng phát hiện chân tướng liền đứng dậy nói:

- Tuệ muội đêm đã khuya rồi, ngu huynh đang có việc phải làm, cáo biệt.

- Không Khuru Lang...

Lâm Như Tuệ bật dậy, bước đến trước mặt chàng giơ tay ôm lấy cổ chàng âu yếm nói:

- Khuru lang, đêm nay huynh nhất định phải ở lại đây với muội!

Tắm thân ngọc ngà, mùi hương thơm ngát của nàng, khiến Tần Lâm Phong suýt phút nữa là không tự chủ được.

Nhưng chàng là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, đâu dễ sa vào lưới tình. Chỉ thấy chàng khẽ đẩy Lâm Như Tuệ ra, cất tiếng an ủi:

- Tuệ muội đừng quá yếu đuối vậy, tối nay ngu huynh quả là có việc, đợi tối mai huynh sẽ trở lại đây với muội!

Chàng vừa dứt lời lướt qua cửa sổ biến đi mất dạng.

Lâm Như Tuệ mặt ngọc tuôn dài hai hàng lệ ai oán, lẩm bẩm:

- Khuru lang, chàng lại gạt Tuệ muội chàng mà có việc gì phải làm, chỉ là thích mới chán cũ... Hy vọng không phải như vậy, nếu như không, muội không biết mình sẽ gây ra chuyện gì nữa?...

Nàng dứt lời, phủ phục xuống giường gấm, khóc nức lên...

Lại nói Tần Lâm Phong sau khi ra khỏi các lầu, trong đêm tối, thi triển thân pháp phóng xuống chân núi, gấp muốn đi tìm Thần Châu Tam Tuyệt để bàn luận.

Một khắc sau, chàng đã xuống đến chân núi, đưa mắt nhìn thấy cả ba người đang ngồi trên một tảng đá nói chuyện, chàng như một mũi tên phóng đến trước mặt.

Phong Tăng là người lên tiếng đầu tiên:

- Phong Nhi sự việc tiến hành thế nào rồi?

Tần Lâm Phong đem chuyện những việc đã trải qua, kể lại một lượt cho ba người nghe, rồi lại nói:

- Phong nhi sợ bị bại lộ hành tung nên không dám hỏi kỹ, chỉ biết Bành cô nương không bị dấu ở chỗ cũ...

Lão Hóa Tử tức giận trợn mắt quát:

- Hoang đường! Ai mà biết được chỗ này là nơi nào! Xã Đạo ở bên cạnh xen vào nói:

- Xú Tiểu Tử như vậy là người đã uống công rồi! Tần Lâm Phong đỏ mặt ấp úng nói:

-... Văn bối bình sinh ngu muội, đã phụ sự ủy thác của ba lão tiền bối...! Phong Tăng lại lên tiếng:

- Phong Nhi, tình cảm của Phích Lịch Hải Đường đối với người như thế nào?

Tần Lâm Phong như chợt nhớ ra vội lên tiếng đáp:

- Nàng tưởng rằng văn bối là Khuru sư đệ, theo Phong nhi thấy, quan hệ của nàng với Khuru sư đệ rất đặc biệt, lúc này nàng cố ý giữ chân Phong Nhi. Trong lúc bối rồi, Phong Nhi chỉ kịp đáp tối mai sẽ trở lại rồi vội thoát thân.

Ba lão nói đến đây mặt lộ vẻ không vui, nhất là Lão Hóa Tử vốn là bằng hữu lâu năm của phụ thân nàng, nay nàng lại bị cướp đi từ trong tay của lão, thử hỏi làm sao lão vui cho được.

Bốn người đang sầu não suy nghĩ mông lung, Lão Hóa Tử bất chợt nảy ra một ý, liền lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, vừa rồi người có phải nói tối mai trở lại?

- Đó là vì văn bối muốn gạt nàng để tìm lối thoát thân mà thôi.

- Không được tối mai người nhất định phải đi!

- Sao lại như vậy.

Lão Hóa Tử đắc ý nói:

- Hóa Tử ta vừa nghĩ ra một kế Di Hoa Kiếp Mộc bảo đảm Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ sẽ tức khắc bỏ Giáo Chủ Ngũ Âm Giáo!

Tần Lâm Phong kinh ngạc hỏi:

- Xin hỏi Di Hoa Tiếp Mộc của tiền bối có diệu kế gì? Lão Hóa Tử liếc nhìn Phong Tăng, Xả Đạo rồi lên tiếng:

- Ở đây không nói được, hai tên kia mà nghe thấy thì hỏng chuyện. Xả Đạo nghe xong tức giận trợn mắt quát:

- Xứ Hóa Tử có việc gì thì cứ nói ra Đạo gia ta cũng phải có phần.

- Có phần cái con khỉ, việc này ngươi và Phong Tăng không thể làm được.

Lão nói đến đây, không những Xả Đạo không chịu mà cả Phong Tăng cũng lên tiếng đòi tham gia.

Lão Hóa Tử lúc này đành miễn cưỡng nói:

- Được hai người đã muốn làm, vậy tối mai cứ việc đi kiếm một kiều nữ ở thanh lâu. Phong Tăng, Xả Đạo nghe đến đây trợn mắt thốt không lên lời.

Bởi vì cả hai là người xuất gia, bảo hai người đến thanh lâu để tìm kiều nữ há không phải trò cười cho thiên hạ!

Xả Đạo lúc này trợn mắt quát:

- Xứ Tiểu Tử có việc gì không sai, lại sai Xả Đạo gia ta cùng với Phong hòa thượng đi làm chuyện này, há không phải kêu gà trống đẻ trứng hay sao?

Lão Hóa Tử bình thản đáp:

- Diệu kế của Hóa Tử ta chỉ dựa vào việc này, hai người đã không muốn nhúng tay vào, vậy tối mai cứ việc đứng sang một bên để xem tuồng.

Hai lão nghe tới đây đành miễn cưỡng gật đầu.

Lão Hóa Tử ghé vào tai hai người nói Phong Tăng, Xả Đạo lúc này mới đổi giận làm vui, rồi Lão Hóa Tử lại lên tiếng dặn dò:

- Hai người nhớ kỹ đến lúc đó hai người chỉ được nhìn chứ không được mở miệng... Phong Tăng, Xả Đạo không đợi lão nói xong đồng thanh đáp:

- Xin Hóa Tử cứ yên tâm đi, hẹn gặp lại tối mai.

Dứt lời hai cái bóng hoa lên chớp mắt đã mất dạng.

Lão Hóa Tử đợi cho bóng của hai người khuất hẳn, mới kê vào tai Tàn Lãm Phong dặn dò mọi chuyện, xong xuôi lão vẫn không an tâm lại nói:

- Xứ Tiểu Tử tối mai nhớ đừng quên đeo mặt nạ, xuất thủ cũng đừng quá nặng tay, ta đi đây.

Lão dứt lời thân hình khẽ lay động rồi biến mất.

Tàn Lãm Phong đợi bóng lão khuất hẳn, mới cười thầm trong bụng, chàng lẩm bẩm:

- Chỉ có lão đệ nhân này mới nghĩ ra được những biện pháp tuyệt diệu.

Chàng nói xong cũng vút người phóng đi, chẳng bao lâu bóng dáng của chàng đã khuất hẳn dưới ánh trăng mờ ảo.

Một ngày qua đi bình yên vô sự, chớp mắt hoàng hôn ngày thứ hai đã đến. Trong một cái miếu hoang, vắng lặng, bất chợt sau hướng án vang lên hai giọng nói:

- Phong hòa thượng, tên Xứ Tiểu Tử này thật đáng chết, khiến hai chúng ta phải chịu khổ như vậy, Đạo gia ta đã nằm hơn một ngày ở đây, đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

- Xả Đạo, đừng nhiều chuyện nữa, muốn xem tuồng phải chịu khổ một chút.

- Ê, lão hòa thượng, ngươi thấy Xứ Hóa tử có phải cố ý chọc ghẹo chúng ta không?

- Không đâu... Ngờ một chút thanh niên này lại tiếp:

- Xã Đạo có người đến đó!

Dứt lời hai tiếng nói im bật, sảnh đường trong miếu lại yên tĩnh như cũ.

Một lát sau, ngoài cửa miếu bỗng xuất hiện hai cái bóng hình dạng cực kỳ tương phản, một cái là bóng lão ăn mày khoảng hơn ngũ tuần, mặt mũi quần áo dơ dáy.

Cái bóng còn lại là một Hoàng Y Thiếu Nữ ước khoảng mười tám niên kỷ, dung mạo tuyệt mỹ.

Hai người đến trước cửa miếu liền dừng lại, Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt nhìn vào bên trong, bất giác sợ sệt không dám bước vào...

- Cô nương yên tâm đi, mọi việc đã có lão ăn mày đây sắp đặt không việc gì phải sợ! Hoàng y giai nhân hình như rất tin tưởng Lão Hóa Tử sau tiếng nói của lão về sợ sệt của nàng đã biến mất.

Hai người bước vào trong miếu, Lão Hóa Tử trông thấy một cái giường cũ kỹ trên bảm đầy bụi bèn dùng tay áo phủ sạch ngồi xuống nói với cô nương nọ.

- Cô nương, tạm thời nghỉ ngơi một chút những người lúc nãy ta đã nói với cô nương chốc lát sẽ đến, Hóa Tử ta có việc xin cáo lui trước.

Dứt lời lão lướt ra ngoài cửa miếu.

- Tiền bối xin dừng bước.

Hoàng Y Thiếu Nữ lên tiếng, rồi lại tiếp:

- Lão tiền bối bỏ đi, nơi đây hoang vắng chỉ có mình tiện nữ...

Nàng chưa nói xong, mặt đã lộ vẻ sợ sệt đưa mắt nhìn khắp chung quanh một lượt. Lão Hóa Tử dừng lại quay đầu nói:

- Cô nương xin đừng quá sợ, Hóa Tử ta đã sắp đặt hai tay trợ thủ ở đây rồi.

Hoàng Y Giai Nhân liếc nhìn chung quanh không thấy một cái bóng nào lại lên tiếng:

- Lão tiền bối gạt tiện nữ...

- Con nhóc kia, Xú Hóa Tử không gạt người đâu, Đạo gia ta đã núp ở gần đây một ngày rồi! Còn cả Phong hòa thượng...

Tiếng nói phát ra Hoàng Y Giai Nhân giật mình thất kinh.

- Nếu người tự tiện lên tiếng, Hóa Tử sẽ đập nát đầu của Xã Đạo người đó.

Dứt lời lão lắc đầu người phóng đi.

Lão Hóa Tử vừa đi không lâu, dưới ánh đèn dầu ở trong miếu, bất chợt hiện lên một cái bóng, nhìn kỹ đó là Ngân Phát Lão Nhân.

Ngân Phát Lão Nhân bước đến trước mặt Hoàng Y Giai Nhân lên tiếng hỏi:

- Cô nương có phải từ Di Hồng Viện đến?

- Chính phải, tiền bối sao lại biết?

- Chợp tối Hóa Tử lão tiền bối đã có nói lại với tại hạ.

- A! Vậy chàng chính là Tần Lâm Phong công tử?

- Không sai! Nhưng mà lát nữa cô nương phải gọi là Khuru ca ca mới được!

- Công tử yên tâm, việc này tiện nữ khác biết!

Tần Lâm Phong lại hỏi đến gia cảnh của nàng, mới biết nàng chính là môn đệ thư sách, vì bị kẻ gian hãm hại nên mới lưu lạc giang hồ, nghe đến đây chàng bất giác thở dài.

Đêm mỗi lúc một khuya không khí xung quanh càng cô tịch.

Tần Lâm Phong thính giác rất đặc biệt đột nhiên nghe thấy tiếng người dạ hành trong đêm, thanh âm mỗi lúc một gần, chàng lên tiếng:

- Cô nương chuẩn bị có người đến đó!

Chàng chợt thấy trước cửa miếu có một cái bóng hoa lên, lướt về phía sau miếu tiếp theo là tiếng truyền âm nhập mật của Lão Hóa Tử:

- Xú Tiểu Tử, Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ sắp đến đó nhớ để ý Hoàng Y Cô Nương.

Lại nói Đường chủ Phụng Vĩ Đường Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ chấp tối đang ở trong các lầu trên Ma Thiên Lãnh để đợi tình lang nhưng mãi không thấy đến, bất chợt thấy một cái bóng đã lọt qua Huyền Nữ Kỳ Môn Trận thân pháp ảo diệu, xông về phía lầu, tuy cái bóng này không có chút động thủ gì, nhưng Phích Lịch Hải Đường cũng vất vả đuổi theo.

Phích Lịch Hải Đường đuổi đến cách miếu không xa, đột nhiên không thấy tung tích của cái bóng nọ, liền đưa mắt nhìn thấy trong miếu hoang trước mặt có ánh đèn, lại nghe tiếng nữ nhi phát ra từ trong đó vội tiến đến để xem...

Phích Lịch Hải Đường vừa tiến tới gần lồng mây đã trợn ngược môi đào mím chặt, toàn thân như bốc lửa!

Vốn là nàng nhìn thấy một mỹ nhân trên thân chỉ khoác một lớp áo mỏng, ngọc thể lồ lộ đang nằm bên cạnh tình lang của mình đùa giỡn.

Phích Lịch Hải Đường thấy cảnh tượng này cảm hận muốn xông đến đập chết nữ nhân nọ, nhưng nàng suy nghĩ lại, vội núp qua một bên để theo dõi những diễn biến tiếp theo.

Chỉ thấy mỹ nhân nọ đưa tay ngọc ngà ôm lấy cổ của tình lang mình thổ thổ nói:

- Khuê lang, tối qua muội đã hiến cho huynh tất cả, không biết huynh có thật lòng yêu muội không?

Gã phụ bạc hôn nhẹ vào mắt nàng, cất tiếng đường mật:

- Việc này muội không nên hoài nghi trái tim này đã vĩnh viễn dành cho muội, dù cho nước có cạn, đá có mòn, huynh cũng quyết không thay lòng đổi dạ.

- Thật không?

- Lòng này có Hoàng Thiên chứng giám.

- Khuê lang huynh thật tốt.

Nữ nhân nọ nói xong mặt ngọc áp vào má của gã phụ bạc.

Phích Lịch Hải Đường xem đến đây không thể nhịn được nữa đang định nhảy vào... Nữ nhi nọ lúc này lại chớp chớp mắt, cất tiếng nũng nịu hỏi:

- Khuê lang, người tình trước đây của chàng tên họ là chi?

- Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ.

- Huynh bây giờ đã giành hết tình cảm uội vậy định đối xử với nàng như thế nào?

- Hừ, con ả mà nữ này, chỉ cần một chương là có thể giải quyết xong!

Nữ nhân nọ nghe đến đây, tức giận ngồi dậy, mặt lộ vẻ u ám, môi mím lại... Bỗng một cái bóng xuyên qua cửa sổ vào trong miếu đứng trước mặt hai người.

Phích Lịch Hải Đường mặt trắng bạch hai hàng lệ chảy dài trên má, cất tiếng run run:

- Khuê lang, người có phải vừa nói muốn đập chết ta?

- Không sai, chính ta vừa nói!

- Vậy người ra tay đi.

- Vẫn chưa đến lúc.

Phích Lịch Hải Đường nghe xong câu nói tuyệt tình nghĩa này, như sét đánh ngang tai đầu óc choáng váng, thân hình chao đảo, suýt chút nữa té xuống đất.

Nàng vội định thần lại nghiêng răng rít lên:

- Khuu Tuấn Nhân, tên bạc tình bạc nghĩa kia, người đã lừa gạt tình ta, đùa giỡn thân thể ta, chán chê lại tìm vật lạ, lại còn muốn ra tay độc ác giết chết ta, nay ta thí mạng với người.

Nàng dứt lời ngọc chuông giơ lên...

- Bốp! Một tiếng khô khốc vang lên.

Phích Lịch Hải Đường chưa kịp phát chuông bên má lại trúng một chuông, nổi đom đóm mắt thối lui năm bước!

Tần Lâm Phong cũng cảm thấy xót xa nhưng vì đại cuộc phải ráng nhịn quát lớn:

- Lâm Như Tuệ, niệm tình người với ta đã từng có nghĩa phu thê, nếu người cứ ngoan cố như vậy thì đừng trách ta ra tay ác độc.

- Người định làm gì ta?

- Sẽ chiếu theo giáo quy mà trừng trị.

Lâm Như Tuệ nghe đến đây thất kinh thối lui ba bước.

Trong Ngũ Âm Giáo kẻ nào dám phạm giáo quy bị chặt đi bốn chi, cắt lưỡi, hình phạt cực kỳ tàn khốc.

Lâm Như Tuệ lúc này cắn chặt môi cười lớn:

- Hay lắm! Tên súc sinh lòng dạ hơn cầm thú, hôm nay Phích Lịch Hải Đường ta có chết cũng biến thành quỷ để đòi mạng người.

Nàng nói xong lại quay về phía nữ nhân nọ rít lên:

- Trước khi ta chết cũng phải xé xác con yêu nữ dám mê hoặc người này... Nàng dứt lời ngũ chảo phóng ra chụp xuống mặt nữ nhân nọ.

Chiêu thức thần tốc khiến nữ nhân nọ thất kinh núp vào sau lưng Tần Lâm Phong. Tần Lâm Phong phẩy nhẹ tay lập tức hóa giải chiêu thức của nàng.

Phích Lịch Hải Đường cất giọng cười diên nhảm gã bạc tình đẩy ra một chuông.

Tần Lâm Phong thấy thời cơ đã đến, liền ra bảy thành công lực song chuông đưa lên đỡ chuông của nàng.

- Bùng! Một tiếng vang lên làm những bụi cát bám trên vách tường trong miếu rơi xuống lả tả. Phích Lịch Hải Đường bị bay ra đụng vào cửa miếu, mặt mày trắng bệch khéo miệng rỉ máu tươi, té phịch xuống đất.

Một bông hoa như Phích Lịch Hải Đường, mặt ngọc đầm lệ, bụi máu hòa trộn với nhau, biến thành khuôn mặt dạ xoa hung ác vô cùng.

Phích Lịch Hải Đường cắn răng đứng dậy, trợn mắt căm hờn nhìn kẻ bạc tình nói:

- Khuu lang, người quả thật lòng dạ sói, thân này nếu còn sống tất không đội trời chung với người.

Nàng nói xong quay đầu lảo đảo bước đi!

Phích Lịch Hải Đường vừa đi khỏi, Lão Hóa Tử đã từ sau miếu phóng ra, cất tiếng cười ha ha... nói:

- Diễn hay lắm! Diễn hay lắm!

- Hay cái con khỉ, Xã Đạo ta không được thấy cái gì!

Xã Đạo, Phong Tăng lúc này cũng hiện thân, cùng với mọi người phá lên cười.

Hai lão hòa thượng mặt dính đầy bụi như tổ nhện, nửa trắng nửa đen trông thật tức cười.

Nữ nhân trong Di Hòa Viện tuy thân như kiều nữ, nhưng ở trước mặt nhiều nam nhân như vậy, cũng bất giác hổ thẹn, lập tức khoác áo vào.

Lão Hóa Tử quay mặt về phía Tần Lâm Phong cười nói:

- Lão tiên bối, tuồng đã diễn xong một nửa, nửa còn lại phải để có Xú Tiểu tử diễn tiếp, xin lấy mặt nạ xuống cho.

Tần Lâm Phong đưa tay vuốt mặt, bỏ miếng mặt nạ vào trong người đáp:

- Phích Lịch Hải Đường thọ thương cũng không nhẹ, vẫn bối phải đi xem thế nào mới được.

Chàng vừa dứt lời thân hình đã mất dạng.

- Xã Đạo ta phải coi hết vở tuồng này!

Xã Đạo dứt lời tấm thân to lớn đang định phóng đi, Lão Hóa Tử vội đưa tay ngăn lại nói:

- Người không được xem nữa, chúng ta còn có việc phải làm, trước hết phải đưa cô nương đây trở về.

Lão nói xong nắm lấy tay của nữ nhân trong Di Hòa Viện phóng ra khỏi miếu. Phong Tăng, Xã Đạo cũng vội bước theo.

Lại nói Tần Lâm Phong sau khi ra khỏi miếu liền thi triển khinh công nhanh nhẹn như điện xẹt phóng về phía Ma Thiên Lãnh.

Chàng đang lướt đi bất chợt nhìn thấy một thiếu nữ tóc tai rũ rượi đang nằm sấp dưới đất, vội phóng đến để nhìn...

Thì ra là Lâm Như Tuệ, do thọ thương quá nặng, nên mới nằm ở đây.

Tần Lâm Phong bước đến lật nàng dậy để xem mặt nàng nửa trắng nửa đỏ, hơi thở yếu ớt, đang trong trạng thái hôn mê.

Chàng lập tức đỡ nàng ngồi dậy, tả chưởng áp vào lưng truyền chân lực tức thời. Qua khoảng một tuần trà mặt nàng đỏ hồng trở lại, thương thế đã bình phục.

Tần Lâm Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm chàng khẽ lên tiếng hỏi:

- Lâm cô nương, cô nương thấy trong người thế nào?

Phích Lịch Hải Đường đưa tay vuốt tóc kinh ngạc nhìn chàng:

- Người có phải là Tần công tử người đã dùng chưởng hút trâm viết chữ trên bờ Sông Hoàng Hà bữa nọ?

- Chính là tại hạ.

- Vừa rồi có phải người đã trị thương cho ta.

- Chính phải.

- Ngũ Âm Giáo có thù sâu hận với người, người cứu ta có khác gì cứu kẻ thù của người?

- Quân tử không nhân lúc người gặp nạn mà xuống tay, sau này là bạn hay thù tùy cô nương quyết định.

Phích Lịch Hải Đường gật đầu hừ một tiếng nói:

- Trước nay ta với người vốn là kẻ thù từ nay trở đi phải sát cánh bên nhau để đối phó giáo chủ mới được.

Tần Lâm Phong giả bộ không hiểu liền hỏi:

- Những lời vừa rồi có phải vì tại hạ đã trị thương cho cô nương?

- Người chỉ mới đúng một nửa.

- Vậy nửa còn lại.

Phích Lịch Hải Đường cất tiếng cười đau khổ đứng dậy lại thấy dung mạo của mình như ma quỷ, xấu hổ nói:

- Nếu công tử không chê, xin quá bước về tậ xá...

Nàng chưa dứt lời thân hình đã lay động về phía trước Ma Thiên Lãnh.

Tần Lâm Phong vội thi triển thân pháp lướt theo không đầy một canh giờ, hai người đã đến được các lầu nọ.

Phích Lịch Hải Đường dặn dò thuộc hạ pha trà tiếp đãi Tần Lâm Phong còn mình thì tiến vào thư phòng lát sau bước ra...

Tần Lâm Phong thấy nàng lúc này cũng phải lên tiếng khen thầm.

Vốn là Phích Lịch Hải Đường sau khi trang điểm xong, dung mạo lại tuyệt mỹ như xưa, răng trắng như ngọc, môi đào chúm chím, mặt phượng long lanh như hai làn thu thủy chớp chớp mỉm cười để lộ hai núm đồng tiền nhìn chàng nói:

- Khiến công tử phải đợi lâu, xin cáo lỗi.

Tần Lâm Phong liền gật đầu tạ lỗi, hai người phân ngôi chủ khách ngồi xuống cái bàn trước mặt.

Phích Lịch Hải Đường không giấu giếm đem chuyện giáo chủ Ngũ Âm Giáo phụ tình bạc nghĩa qua một lượt cho chàng nghe rồi nàng lại nói:

- Ngày mai tôi sẽ giải tán Phụng Vĩ Đường, giúp Tần công tử một tay, để dẹp bỏ Ngũ Âm Giáo không biết ý kiến Tần công tử thế nào?

Tần Lâm Phong thấy nàng cương quyết như vậy cũng vội cất tiếng đáp lễ:

- Lâm cô nương đã có ý này, như thay võ lâm trừ hại, xóa bỏ không ít tường sát kiếp, tại hạ đây nằm mơ cũng không dám nghĩ đâu.

Phích Lịch Hải Đường chớp mắt cười nói:

- Nói ra thì hổ thẹn, kỳ thực những việc này chẳng qua cũng chỉ là ân oán tư tình mà nên...

Tần Lâm Phong không biết nói gì hơn đành phải lựa lời an ủi nàng... Phích Lịch Hải Đường lại nở nụ cười nói:

- Tần công tử, nghe giang hồ đồn đại, công lực của công tử đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa không biết công tử có thể biểu diễn vài đường để tiện nữ đây được mở rộng tầm mắt hay không?

Tần Lâm Phong đỏ mặt đáp:

- Đâu có, tại hạ chỉ là một hạt cát trong biển vô học, sao dám làm trò cười trước mắt cô nương.

Phích Lịch Hải Đường cướp lời nói:

- Công tử quá khiêm tốn rồi, nơi Hoàng Hà bữa nọ thủ pháp rút trâm viết chữ, dám nói trên giang hồ không có người thứ hai.

- Lâm cô nương quá khen.

- Như vậy đi, sau núi này có một tòa Truy Kim Áp. Chỉ có giáo chủ Ngũ Âm Giáo mới đủ công lực để mở cửa sáng sớm ngày mai công tử đến đó thử một chuyến.

Tần Lâm Phong vốn không muốn bộc lộ về công lực, nhưng nghe nàng nói như vậy, hào khí lại bùng lên, cũng muốn thử xem công lực của mình có thắng được sư đệ không? Liền đáp:

- Lâm cô nương đã ra lệnh, tại hạ cũng phải phục tùng nếu không thể mở được cửa xin cô nương đừng cười.

- Tần công tử quá khách khí.

Hai người bàn luận suốt đêm, đến khoảng canh ba liền vận công điều tức.

Qua hai canh giờ nửa tiếng gà gáy vang lên, mặt trời xuất hiện nơi phương đông.

Hai người lúc này đã điều tức xong, Phích Lịch Hải Đường tập hợp các đệ tử của Ngũ Âm Giáo trong Phụng Vĩ Đường, phân phát tài sản, dặn dò họ nên cải tà quy chánh, sau khi đám người này gặt lệ ra đi, nàng lại châm lửa đốt lều, đợi ngọn lửa bốc lên, rừng rực nơi căn phòng nhỏ, nàng mới dắt Tần Lâm Phong ra phía sau núi.

Một lát sau, hai người đã đến chỗ hai ngọn núi giao lại với chính giữa từ chỗ của họ đứng đến chỗ hai ngọn núi nọ là một vực sâu rộng khoảng hơn trượng. Phích Lịch Hải Đường đưa tay chỉ về phía một tảng đá bóng loáng trên vách của một ngọn núi nói:

- Tần công tử nhìn kìa, đó chính là Truy Kim Áp.

Chỉ thấy một tảng đá dày khoảng ba tấc bóng như mỡ, vuông vức gắn vào vách núi tạo thành một cánh cửa, xung quanh không một kẽ hở chàng nhìn xong bèn lên tiếng:

- Lâm cô nương, từ đây đến chỗ vách núi kia phải dùng môn khinh công Bích Hồ Du Tường bám vào vách núi, vận công khai mở Truy Kim Áp, nhưng vì vách núi quá trơn sợ rằng thân bám không vững, sức đâu mà để vận công mở á, theo tại hạ thấy muốn mở cánh cửa này chỉ có một phương pháp duy nhất đó là dùng môn côn phu tương tự như Phích Không Chưởng cô nương thấy sao?

Phích Lịch Hải Đường nói:

- Phải đó, nhưng mà tiện nữ đang nghĩ đến một phương pháp mở cửa này? Phích Lịch Hải Đường chớp chớp mắt đáp:

- Ngoài cách công tử vừa nói, vẫn còn có một cách có thể mở cửa Truy Kim Áp, nhưng trừ kẻ nào có khinh công và nội công tuyệt đỉnh mới có thể làm được.

Tần Lâm Phong nghe nàng nói xong chợt tỉnh ngộ liền đáp:

- Biện pháp cô nương nói đây có phải là miệng hít luồng chân khí định thân giữa không trung cử chưởng khai á.

Phích Lịch Hải Đường mỉm cười để lộ hàm răng ngọc, lên tiếng:

- Công tử đoán đúng, trong võ lâm hiện nay người có nội công và khinh công tuyệt thế không phải là không có, nhưng mà chưa từng nghe nói đến việc định thân trong không trung lại có thể cử chưởng mở cửa, cho nên những lời vừa rồi của tiện nữ chỉ hoang đường mà thôi, không những hiện nay không ai có thể làm được, sợ sau này cũng vậy thôi.

- Chưa chắc đâu.

Phích Lịch Hải Đường giật mình hỏi:

- Công tử nói như vậy, lẽ nào lại có được công phu này? Tần Lâm Phong hào khí tựa mây nói:

- Nếu như cô nương không cho rằng tại hạ quá cuồng ngạo, tại hạ xin thử dùng công phu Tiềm Long Cửu Đẳng trong Tiểu Thiên Lục mà định thân trên vực thăm lại dùng Vô Hình Chưởng để mở cửa, tiếp đó sẽ dùng Truyền Thân Hồi Ảnh để trở lại nơi đây.

Phích Lịch Hải Đường nghe đến đây trợn mắt, há miệng kinh ngạc một hồi lâu mới lên tiếng:

- Công tử, chàng vừa nói có thể định thân trên bờ vực, lại dùng Vô Hình Chưởng để mở cửa, rồi lại có thể trở về chỗ cũ?

- Cô nương không tin?

- Tiện nữ chưa từng nghe qua việc này.

Tần Lâm Phong nghe nàng nói xong nhếch mép cười, liền xuống đất, hai mắt nhắm lại nhập thần vận công.

24. Chương 24: Trục Kim Áp

Qua một tuần, Tần Lâm Phong đã điều tức xong, cảm thấy toàn thân dễ chịu vô cùng, chàng đứng dậy bước đến trước mặt Phích Lịch Hải Đường, cất tiếng:

- Lâm cô nương, hãy xem!

Chàng dứt lời, thân hình lay động, bốc cao hơn trăm trượng, định thần dừng giữa không trung!

Nói thì chậm việc làm thì nhanh...

Phích Lịch Hải Đường thấy cảnh tượng này, mặt biến sắc tim đập không ngớt...

Tần Lâm Phong lúc này hét lên một tiếng, song chưởng đưa lên, nhắm Trục Kim Áp quét ra một ngọn Vô Hình Chưởng. Lúc này chân phải chàng đạp lên chân trái thân hình bốc cao hai trượng, đang lúc trên không trung chàng lại hóa chiêu biến thức, thần diệu tuyệt luân, nhanh như luồng điện lộn đến chỗ Phích Lịch Hải Đường đang đứng, mặt vẫn không biến sắc...

- Ầm! Một tiếng chấn động vách núi.

Thì ra Tần Lâm Phong sau khi trở về nguyên vị thì chưởng lực mới quét trùng Trục Kim Áp.

Căn cứ vào Truyền Thân Hám Ảnh cùng khinh công tuyệt diệu trong miếng da dê của Ngân Phát Lão Nhân, có thể thấy khinh công của chàng đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa!

Phích Lịch Hải Đường trợn tròn mắt không thốt được lên lời. Tần Lâm Phong bước đến trước mặt nàng khẽ lên tiếng:

- Một chút công phu nhỏ mọn này, không đáng lọt vào mắt nhưng, Lâm cô nương xin đừng cười!

Phích Lịch Hải Đường lúc này mới hồi tỉnh lại, khẽ đáp:

- Tần công tử, chàng thật lợi hại! Nếu như tiện nữ không đích thân được nhìn, sợ rằng khó mà tin được trên thế gian này, lại có người bảo lãnh cao thâm như vậy!

- Xí! Trò trẻ con này, đối với tiện nhân dễ như trở bàn tay.

Tần Lâm Phong và Phích Lịch Hải Đường đột nhiên nghe thấy âm thanh của người phát ra vội đưa mắt nhìn...

Vốn là sau cánh cửa Trục Kim Áp có một đường độc đáo rộng khoảng ba thước ăn sâu vào hang núi, tối đen như mực, thanh này được phát ra từ nơi đây.

Phích Lịch Hải Đường đưa mắt nhìn Tần Lâm Phong nói:

- Tiện nữ chỉ nghe nói nơi đây có Trục Kim Áp không ngờ trong lại có người ẩn núp. Tần Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Lâm cô nương, chúng ta nên vào đây xem một chuyến!

Dứt lời chàng như một luồng khói lướt vào đường hầm, Phích Lịch Hải Đường cũng vội bám theo.

Hai người vừa đi vừa vận công bố huyệt đề phòng ám toán.

Đi khoảng một lúc Tần Lâm Phong chợt nhìn thấy một thạch thất ở ngay trước mặt, chàng tiến lên vận chưởng vào hữu thủ khê ra một chưởng, sau ngọn chưởng của chàng, cánh cửa thạch thất vụt mở. Hai người đưa mắt nhìn vào...

Chỉ thấy trong thạch thất dựng một cột đá. Một lão nhân, ước khoảng ngũ tuần, tướng mạo hiên ngang bị xích vào trong cột.

Một sợi dây sắt luồn qua xương vai của lão khiến lão không thể cử động! Tần Lâm Phong tiến đến trước mặt lão lên tiếng hỏi:

- Tiếng nói vừa rồi có phải từ nơi tiền bối đây?

- Chính lão phu đã vận dụng nội công để phát ra âm thanh đó.

- Văn bối vận công mở cửa chắc tiền bối cũng biết.

Lão nhân nghe đến đây đỏ mặt ấp úng nói không ra lời.

Thật ra những lời nói lúc này mà Tần Lâm Phong nghe được chẳng qua do lão cũng dùng nội lực tạo ra âm thanh để báo hiệu cho người ngoài động biết lão đang bị khốn ở đây hy vọng có người sẽ đến giải thoát ỉnh!

Tần Lâm Phong thấy lão không đáp cũng đoán ra phần nào, bèn không hỏi đến chuyện đó nữa, rồi chàng lại hỏi tiếp:

- Dám hỏi tôn danh của tiền bối? Vì sao bọ nhốt ở đây?

Lão nhân nọ mắt đầy thù hận đáp:

- Lão phu bị Ngân Phát Lão Nhân, giáo chủ của Ngũ Âm Giáo xiềng xích ở nơi này.

- Tiền bối có thù với lão?

- Lão phu không quen biết lão!

Tần Lâm Phong kinh ngạc hỏi tiếp:

- Hừ! Quái lạ... Tiền bối sao không hỏi lão...?

- Cũng có hỏi qua, nhưng lão chỉ nói do ta đã bán một viên Đoản Mạch Đơn, sợ rằng tin tức này truyền ra ngoài bất lợi với lão, nên xích ta ở đây!

- Vậy tiền bối đã từng bán Đoản Mạch Đơn cho lão?

- Không có chuyện này, Đoản Mạch Đơn của lão phu bình sinh chỉ bán có ba viên. Hai viên trước đã bán cho Hải Ngoại Nhân Quỷ, viên còn lại bán cho đệ tử của cố chương môn Thái Cực phái Nhu Kiếm Truy Hồn.

Tần Lâm Phong nghe đến đây thất kinh vội hỏi tiếp:

- Đệ tử của Nhu Kiếm Truy Hồn, tiền bối có biết được danh tánh của người này không?

- Khuu Tuấn Nhân.

Tần Lâm Phong nghe đến đây mới vỡ lẽ, trợn mắt cắn hờn miệng rít lên:

- Ân sư, ở dưới suối vàng có linh thiêng, xin phù hộ cho đệ tử giết được tên ác đồ này! Chàng dứt lời lại quay mặt về phía lão nhân nọ tức giận hét lớn:

- Độc dược hại người này, ngươi sao lại dễ dàng bán được!

Lão nhân phá lên một tràng cười quái dị, mở miệng đáp hai chữ khô cổc:

- Vì tiền!

Tần Lâm Phong nghe xong tức giận quát hỏi:

- Ngươi có biết hần dùng loại độc dược này để làm gì hay không?

- Chính là để hãm hại ân sư của hần!

- Hừ! Đã vậy ngươi sao lại bán cho hần!

- Việc này có đáng gì! Chính thân mẫu của ta cũng bị bỏ mạng dưới Đoản Mạch Đơn, lão phu cũng không đến nỗi nóng giận như ngươi!

Tần Lâm Phong nghe xong tức giận, giơ chương lên định đập bẻ Thiên Linh Cái của lão... Phích Lịch Hải Đường vội tiến lại ngăn lại nói:

- Công tử, loại người này có chết cũng là may cho hần, theo tiện nữ thấy không bằng chàng tha mạng cho của hần, cứ để hần ở đây sám hối những tội lỗi đã qua, công tử thấy thế nào?

Tần Lâm Phong nghe thấy nàng nói cũng có lý bèn gật đầu, quay mặt về phía lão nhân nọ quát lớn:

- Nể mặt cô nương, ta tha cho cái mạng chó của ngươi, nhưng phải báo rõ danh tánh?

- Lão phu chính là Độc Lương Trung.

Tần Lâm Phong nghe xong cất tiếng cười lạnh lẽo, quay đầu rời khỏi thạch thất. Phích Lịch Hải Đường cũng vội bám theo hỏi:

- Tần công tử, Độc Lương Trung thường ngày bị nhốt ở đây không biết lão làm sao ăn uống?

- Lão một đời luyện thuốc, lẽ nào không thể chế được một loại linh dược dùng cho những trường hợp này.

Hai người vừa đi vừa đàm luận một lát sau đã ra khỏi hang động.

Ra đến nơi, Phích Lịch Hải Đường đưa mắt quan sát xung quanh, bỗng kinh ngạc “A!” lên một tiếng:

- Tần công tử thật may mắn, đây chính là nơi chúng ta cần đến. Tần Lâm Phong liền hỏi:

- Mục đích của Lâm cô nương đây là...

Phích Lịch Hải Đường khẽ chớp chớp mắt đáp:

- Tiện nữ đây đã thề phải phá hủy cho bằng được các cơ quan thuộc Ngoại Tam Đường, Hoàng Y Thiếu Nữ bị Khuất Tuấn Nhân bắt đi tối hôm trước có lẽ cũng bị hãm giam ở đây sau đó sẽ đưa đến một nơi bí mật khác.

Tần Lâm Phong vội cướp lời hỏi:

- Xin hỏi Lâm cô nương nơi bí mật đó ở đâu!

- Tiện nữ đây cũng không được rõ.

- Vậy địa phương ở gần đây mà chúng ta sắp đến là nơi nào?

- Đó là một Phân Đường thuộc Long Lâm Đường, Tần công tử chúng ta đến đó rồi sẽ nói!

Nàng dứt lời đưa mắt ra hiệu cho Tần Lâm Phong rồi lắc mình phóng đi.

Chưa đầy nửa canh giờ hai người đã đến một sơn trang, vừa tiến đến cửa trang đột nhiên từ trong trang viện phóng ra một đám người toàn là những nhân vật giang hồ. Gã cầm đầu ước khoảng tứ tuần, thân thể cao lớn, mắt lộ tinh quang, nhìn chăm chăm Tần Lâm Phong rồi quay về phía Phích Lịch Hải Đường khom lưng hành lễ nói:

- Đường Chủ Hoàng Hà Phân đường Kim Giản Ngân Thoa Vương Bách Hưu tham kiến Lâm Đường chủ.

Phích Lịch Hải Đường thấy gã cung kính như vậy, biết tin tức phản giáo của mình chưa truyền đến đây, cũng vội lên tiếng đáp:

- Phân Đường chủ xin đừng đa lễ.

Kim Giản Ngân Thoa tuân mạng đứng thẳng người dậy, đưa mắt nhìn Tần Lâm Phong cùng hỏi:

- Người này chính là cự thủ bốn giáo, sao lại đi cùng với Lâm Đường chủ?...

Gã nói đến đây, vội ngưng bật, sợ rằng mạo phạm với thượng cấp, đành phải cung tay nói tiếp:

- Lâm Đường chủ đích thân giá lâm không biết có gì cần truyền đạt? Phích Lịch Hải Đường tươi tỉnh đáp:

- Trong giáo có lệnh, bốn tọa phải đích thân đến Long Lâm Đường để truyền đạt. Hôm nay nhân tiện đi qua đây, nên ghé vào xem tình hình không ngờ kinh động đến Phân Đường chủ!

Kim Giản Ngân Thoa vội đáp:

- Đâu có, đã đến đây xin mời Lâm Đường chủ quá bước vào đại sảnh, dùng xong chén trà sẽ lại lên đường, gã nói xong liền đi trước dẫn đường.

Đám người vào Trang viện, qua một khoảng sân lớn đã vào được đại sảnh, Kim Giản Thoa liền dẫn dò thuộc hạ, rồi mời hai người an tọa, một lát sau tiệc rượu đã bày xong.

Phích Lịch Hải Đường đưa tay rót rượu cho Tần Lâm Phong rồi lại tự rót ỉnh.

Tần Lâm Phong thấy nàng thi triển thư pháp, nhưng không biết nàng định làm cái gì? Phích Lịch Hải Đường đưa tay nâng chung rượu quay về phía mọi người nói:

Phích Lịch Hải Đường đưa tay nâng chung rượu quay về phía mọi người nói:

- Chư vị vì tiền đồ của Ngũ Âm Giáo xin cạn ly, đám người trước mặt nghe nàng nói vậy cũng không chần chừ ngửa cổ uống cạn.

Phích Lịch Hải Đường đưa mắt ra hiệu cho Tần Lâm Phong, hai người kẻ đổ chung rượu trên tay xuống đất.

Bỗng một đệ tử trong giáo mặt thất sắc, phóng vút vào trong sảnh, đưa mắt nhìn Phích Lịch Hải Đường và Tần Lâm Phong một lượt, rồi bước đến ghé vào tai của Kim Giản Ngân Thoa thầm thì mấy câu.

Kim Giản Ngân Thoa nghe xong thần sắc đột ngột biến đổi.

Phích Lịch Hải Đường thấy mặt gã biến sắc như vậy cũng đoán ra tình hình nhưng vẫn ngồi yên bất động. Tần Lâm Phong không đợi Kim Giản Ngân Thoa kịp truyền lệnh, đã đưa chưởng vỗ xuống bàn.

“Bốp!” Một tiếng, chiếc bàn đã bị thần công của chàng đập nát, rượu thịt bắn ra tung tóe, chén đĩa bể nát.

Những mảnh vỡ của chén, đĩa, bàn kể cả rượu thịt bắn tung tóe về phía lũ người trong sảnh.

Chớp mắt đã có hơn mười mấy đệ tử của Ngũ Âm Giáo đã bị thọ thương, lạ là không có một thanh âm nào phát ra, kể cả những kẻ chưa bị hấn trúng cũng lần lượt té nhào xuống đất.

- Tần công tử, đám người này đã trúng phải Độc Tán của tiện nữ bỏ vào rượu lúc nãy, công tử không cần phải động thủ.

Phích Lịch Hải Đường vừa dứt lời bỗng một bóng đen hoa lên trước mặt hai người phóng về phía cơ quan đặt nơi góc tường trong đại sảnh...

- Ủi chào! Một tiếng thê thảm vang lên!

Gã vừa phóng đến vách tường khai mở cơ quan cũng vừa bị trúng nắm Mai Hoa Trâm, chỉ kịp hét lên một tiếng té phịch xuống đất tắt thở tức thời...

Phích Lịch Hải Đường lúc này lên tiếng:

- Tần công tử, bọn chúng đã mở cơ quan rồi, cánh cửa đồng đã bít mắt cửa ra, mau nghĩ biện pháp để thoát khỏi nơi đây.

Chính lúc này bên ngoài đại sảnh với khoảng hơn trăm đệ tử Ngũ Âm Giáo, tên nào trong tay cũng cầm bó đuốc và đồ dẫn lửa ném về phía đại sảnh.

Tần Lâm Phong lúc này không dám chậm trễ, đưa tay lên lưng rút soạt thanh cổ kiếm xuống, vận lực vào hữu thủ nhắm cánh cửa đồng trước mặt phóng ra một kiếm.

“Koong!” một tiếng canh cánh vang lên.

Cánh cửa đồng trước mặt đã bị bảo kiếm của Tần Lâm Phong cắt làm đôi. Tần Lâm Phong và Phích Lịch Hải Đường vội theo kẻ hở phóng ra ngoài.

Lúc này, đám đệ tử trong Ngũ Âm Giáo đã bao vây khắp xung quanh đại sảnh, một tên trong bọn vội lên tiếng:

- Tần Lâm Phong đây là việc của bốn giáo, đừng nên nghe lời con yêu nữ phản đồ này, bọn ta sẽ tha cho người một mạng.

Phích Lịch Hải Đường tay đã nắm sẵn một nắm Mai Hoa Trâm nhắm đám người trước mặt phóng ra.

Một loạt tiếng kêu thảm khốc vang lên, trên mặt đất có mười mấy tử thi.

Tần Lâm Phong như sát tinh xuống phạm vũ động bảo kiếm trong tay, ánh bạc bắn ra vô số...

Qua một tuần cơm trên mặt đất, đã bày hơn trăm tử thi!

Tần Lâm Phong tra kiếm vào bao đưa mắt nhìn một lượt đầu trường, bất giác thở dài một tiếng.

Phích Lịch Hải Đường vội lên tiếng an ủi:

- Tần công tử bất tất phải đa cảm như vậy, đám người này đều là những ác đồ, tâm địa bất lương, hôm nay có giết hết bọn chúng, cũng là đại phúc cho võ lâm mà thôi.

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Tuy là như vậy, nhưng tại hạ cũng cảm thấy bức xúc trong lòng, sau này nếu có cơ hội tức phải cảm hóa bọn chúng.

Tần Lâm Phong lại tiếp luôn:

- Hôm nay Ngoại Tam Đường của Ngũ Âm Giáo đã trừ được hai chỗ, còn lại Long Lâm Đường, Lâm cô nương xin dừng dừng bước, tại hạ xin cáo biệt!

- Sao? Công tử không muốn đi chung với tiện nữ?

- Không phải không muốn, chỉ là sợ liên lụy tới cô nương mà thôi.

- Chúng ta đã cùng chí hướng tiêu diệt kẻ thù chung, hà tất nói hai chữ “liên lụy” hướng hồ Long Lâm Đường rất nguy hiểm, hai người cùng đi có thể tiếp ứng với nhau.

Tần Lâm Phong thấy có lý liền hỏi:

- Theo ý cô nương, không biết chúng ta nên đi đâu để tìm Long Lâm Đường?

- Nói ra thì dài tới chừng đó khác biệt!

- Vậy chúng ta hãy mau lên đường!

- Không, tiện nữ bây giờ phải đi tìm tung tích của Hoàng Y Thiếu Nữ, mười ngày sau sẽ gặp lại ở Tê Nam Phủ.

Phích Lịch Hải Đường dứt lời thi triển thân pháp lướt đi.

- Lâm cô nương xin dừng bước!

Tần Lâm Phong lên tiếng kêu Phích Lịch Hải Đường lại hỏi:

- Lâm cô nương, Hoàng Y Thiếu Nữ là cố hữu của tại hạ, tại hạ nên cùng đi mới phải?

- Công tử nói Hoàng Y Thiếu Nữ với chàng tình cảm rất sâu đậm? Tần Lâm Phong đỏ mặt khẽ đáp:

- Chính phải.

- Tiện nữ hận ả thối xương.

Tần Lâm Phong biết nàng ám chỉ những việc đã qua vội lên tiếng giải thích:

- Không, Lâm cô nương lầm rồi. Không phải Hoàng Y Thiếu Nữ trong miêu bữa nọ.

- Công tử sao lại biết?

- Cái này...

Tần Lâm Phong suất chút nữa đã nói toạc ra nhưng chàng kịp dừng lại.

- Được sau này tiện nữ sẽ không truy cứu đến việc này nữa, nhưng nàng bị giấu ở một nơi mà công tử không tiện đi, mười ngày sau hẹn gặp lại ở Tê Nam Phủ.

Nàng dứt lời, thân hình lay động như một luồng khói thấy đầy đã khuất dạng.

Tần Lâm Phong trong lòng nôn nóng, mong muốn có thể lập tức tìm được Đường Hiểu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ, đặc biệt là Đường Hiểu Văn thân mang thương tích không biết thất lạc nơi nào!

Tần Lâm Phong nghĩ xong cũng vội phóng đi.

Một ngày, chàng đi qua một khu rừng liễu, chợt nghe trong rừng có tiếng người đang giao đấu, vội phóng đến để xem.

Thì ra Xã Đạo cùng với ba Phiên Tăng Tây Tạng đang giao đấu.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn, nhận ra một người là Ngân Diện La Hán, hai người còn lại một mặc tăng bào áo đen, một mặc tăng bào áo trắng công lực còn cao hơn cả Ngân Diện La Hán.

Xã Đạo hình như giao đấu đã lâu, lộ vẻ mệt mỏi, tình hình này chắc lát tức sẽ bại dưới tay ba người kia.

Tần Lâm Phong biết chắc Ngân Diện La Hán do bị nhục nơi bờ sông Hoàng Hà bữa nọ, nay gặp Xã Đạo ở đây, không buông tha.

- Dừng tay!

Tần Lâm Phong hét lên một tiếng, chấn động không trung, khiến ba kẻ đang bao vây Xã Đạo cũng thất kinh thối lui một trượng.

Xã Đạo trông thấy Tần Lâm Phong liền hoa chân múa tay nói:

- Xú Tiểu Tử, ba tên hòa thượng thú vị này, thật không biết lý lẽ, bắt Xã Đạo ta phải xuống sông Hoàng Hà mò cây Lang Nha Bổng. Người nói có tức không!

Tần Lâm Phong quét nhìn ba người một lượt nói:

- Lang Nha Bổng do tại hạ vứt xuống Hoàng Hà, ta khuyên ba người hãy về đi, nếu còn ở đây mà gây chuyện, đừng trách tại hạ ra tay độc ác.

Ngân Diện La Hán đưa tay chỉ Tần Lâm Phong rồi quay lại nói với hai Phiên Tăng nọ:

- Nhị vị sư huynh, hấn chính là kẻ mà tiểu đệ đã nói, người hủy đi cây Lang Nha Bổng mà ân sư đã ban tặng, chính là hấn!

Tần Lâm Phong không để hai lão kịp mở miệng vội nói:

- Không sao đâu, nhị vị tính giải quyết sao đây?

Hai lão phiên tăng cất tiếng quát lớn, lão mặc tăng bào trắng lên tiếng.

- Xú Tiểu Tử dám xuất ngôn cuồng ngạo người biết Phật gia ta là ai không?

- Xin Tôn giá báo rõ danh tánh?

Xã Đạo đứng bên cạnh, xen vào nói:

- Xú Tiểu Tử, hai tên này chính là môn hạ của Tây Phật Lam Sa, biệt hiệu Hắc Bạch Nhị Kim Cương, người nên cẩn thận!

Hắc Bạch Nhị Kim Cương tưởng lầm là Xã Đạo khen mình, đắc ý nói:

- Éch ngồi đấy giềng nghe rõ chưa!

Tần Lâm Phong cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Ba người không phải là đối thủ của ta, mau về kêu Tây Phật Lam Sa đến Trung Nguyên để so tài với tại hạ!

Hắc Kim Cương tức giận quát lớn:

- Câm miệng, ân sư công phu cao thủ không lường sao lại hạ mình đi đấu với tên vô danh tiểu tốt như ngươi, không lẽ Phật Gia ta không đánh lại ngươi chắc.

Lão dứt lời song chưởng giơ lên quét về phía dưới mặt. Tần Lâm Phong vẫn đứng yên bất động hữu thủ chưởng giơ lên khẽ đẩy ra.

Ngân Diện La Hán và Bạch Kim Cương sợ gã không phải đối thủ của Tần Lâm Phong, liền đưa mặt ra hiệu cho nhau rồi động loạt phát chưởng.

Hắc Kim Cương vội biến chưởng, hợp lực cùng hai lão quét về phía trước mặt Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong liền thi triển Chấn Thiên Chưởng chỉ thấy bóng chàng như quỷ mị, chưởng phong như núi đổ, kinh lực ghê hồn kèm theo tiếng gió rít chụp xuống đầu ba lão.

Tần Lâm Phong giao đấu với tam tăng khiến ba lão bị khốn trong lưới chưởng của chàng, lại qua thêm năm chiêu, tam tăng không làm sao phá được lưới chưởng của chàng, cảm thấy trước ngực có sức nặng ngàn cân đang đè xuống, “Bùng! Bùng! Bùng!” ba tiếng, tam tăng đã bị đẩy bắn ra ngoài tám thước.

Tần Lâm Phong quét mắt nhìn nói:

- Niệm tình các người là đệ tử Phật môn, nên mới tha các người một mạng, mau về bào với Tây Phật Lam Sa, nên dặn dò môn đệ, đừng nên đến Trung Nguyên để gây rối, nếu như không, cũng giống như cây cầu nhỏ này.

Tần Lâm Phong song chưởng khẽ đưa lên nhắm cây cầu nơi cách xa một trường đẩy ra một ngọn Vô Hình Chưởng.

- Bùng! Rắc, sau ngọn chưởng của Tần Lâm Phong cây cầu bị gãy làm đôi rớt xuống suối.

Tây Vực Tam Tạng thấy cảnh tượng này thất đảm kinh hồn trợn mắt không nói lên lời, cầm đầu tháo chạy.

Xã Đạo đứng bên cạnh thấy vậy tức giận quát:

- Xú Tiểu Tử, Đạo gia ta đối thủ với thủ pháp chặt cầu này quả thật không dám lĩnh giáo!

- Lê nào văn bối lại cho rằng tại hạ làm sai? Xã Đạo đưa tay chỉ cây cầu gỗ lên tiếng:

- Người xem nơi đây chỉ có cây cầu nhỏ này là vật dụng duy nhất để qua suối, nay lại bị người chặt đứt rồi, người khác làm sao đi qua.

Tần Lâm Phong không để lão nói hết vội cười nói:

- Ý lão tiền bối là nói đến việc chặt cầu!

- Hừ, việc này là chuyện nhỏ chắc? Tần Lâm Phong nhếch mép cười đáp:

- Tiền bối biết một mà không biết hai, cây cầu này đã bị mục từ lâu, nếu cứ để như vậy mà đi qua, văn bối sợ rằng có ngày tức có người lọt xuống suối, cho nên mới dùng Vô Hình Chưởng để chặt gãy nó đi và làm lại cây cầu mới, há không phải làm công đức hay sao?

Xã Đạo nghe xong vẫn lộ vẻ không tin nói:

- Xú Tiểu Tử, làm sao để chứng minh!

- Tiền bối không tin, cứ đến chỗ cây cầu bị đứt xem xét.

Xã Đạo xem xét tỉ mỉ một lượt, quả nhiên những thân gỗ đã bị mối một đục nát, lúc này mới đổi giận làm vui lớn tiếng nói:

- Xú Tiểu Tử, Đạo gia ta giúp người một tay.

Tần Lâm Phong bước đến một thân cây lớn ở bên cạnh hữu thủ ôm chặt thân cây, chân khí dồn lên hai tay, hét lớn một tiếng:

- Lên!

Thân cây tức khắc bị nhổ lên khỏi đất, cả rễ cũng lên theo.

Tần Lâm Phong rút cổ kiếm chặt hết những cành nhỏ trên thân, chưa đầy một tuần trà đã làm xong một cây cầu mới.

Xã Đạo vội lên giúp chàng đặt lại cây cầu. Tần Lâm Phong lúc này lại hỏi:

- Lão tiền bối đang định đi đâu? Sao lại giao đấu với ba người lúc này?

- Đạo gia ta đang định đến Tế Nam Phủ để ước hội với Phong Tăng và Xú Hóa Tử... Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Lão tiên bối cũng định đến Tế Nam?

- Ai dám nói không!

- Tốt lắm, tiên bối cũng cùng mục đích với vân bối.

- Người cũng định đến gặp Phong Tăng và Xú Hóa Tử?

- Không, vân bối định đến đó để gặp mặt Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ!

- Có hải ả nha đầu cùng diễn tuồng với người bữa trước?

- Chính phải?

Tần Lâm Phong đem những việc cùng với Phích Lịch Hải Đường giải tán Phụng Vỹ Đường, rồi bỏ Ngũ Âm Giáo, nhất nhất lại một lượt cho Xã Đạo nghe.

Xã Đạo chớp mắt đáp:

- Phong Tăng và Xú Hóa Tử, tuy không nói rõ là ước hẹn với Đạo Gia ở Tế Nam, là nhằm mục đích gì? Nhưng mà Đạo gia ta cho rằng tất có việc hệ trọng, chúng ta lên đường thôi.

Xã Đạo dứt lời rú lên một tràng quái dị thân hình lướt đi như một luồng khói mỏng

Tần Lâm Phong thân hình khẽ lay động tức tốc bám theo.

25. Chương 25: Thân Phận Mê Hồn

Hai người vừa đến Tế Nam Phủ, Tần Lâm Phong nhắm tính, hôm nay đã là thứ tám, còn hai ngày nữa mới đến ngày hẹn với Phích Lịch Hải Đường. Thời gian còn dài, nên cùng với Xã Đạo đi dạo xung quanh Tế Nam Phủ để thưởng thức phong cảnh.

Mặt trời khuất núi, hai người đến một nơi chung quanh toàn là cát vàng, Tần Lâm Phong bất giác đưa tay chỉ nói:

- Lão tiên bối nhìn kìa...

Xã Đạo nhìn theo hướng ngón tay của chàng, cũng kinh ngạc không ngớt.

Vốn là nơi chân trời xa xa xuất hiện một tòa lầu nguy nga tuyệt mỹ, thoát ẩn thoát hiện...

Hai người thấy vậy liền đưa mắt ra hiệu cho nhau thi triển thân pháp, như hai ánh điện xẹt lướt về phía đó!

Kỳ lạ tòa lầu nửa hư nửa ảo này, mỗi lúc một gần. Hai người đang định xông vào để xem.

- Dừng bước!

Hai người đột ngột bị một tiếng hét lớn trên cành cây phía bên trái quát gọi ngừng bước, tiếp theo là một bóng người nhảy xuống trước mặt họ, nhìn kỹ lại chính là Thần Châu Tam Tuyệt Xú Hóa Tử.

Xú Hóa Tử bước đến trước mặt hai người rồi nói:

- Xú Tiểu Tử, Phong Hòa Thượng đã bỏ mạng nơi đây...

Tần Lâm Phong nghe như chớp giật ngang tai, vội lên tiếng hỏi:

- Lão tiên bối, người nói sao?

- Phong Hòa Thượng có thể hồn đã du Hoàng Tuyền rồi!

Xã Đạo đứng bên cạnh cướp lời hỏi:

- Lão Hóa Tử người nói rõ ràng chút coi Phong Hòa Thượng rốt cuộc là đã chết hay chưa?

Lão Hóa Tử khẽ thở dài một tiếng buồn bã rồi thuật lại những việc đã qua!

Vốn là cách đó không lâu, Phong Tăng và Lão Hóa Tử vừa đến nơi đây, bị hấp dẫn bởi cảnh tượng huyền ảo này, liền muốn xông vào để xem.

Do Phong Tăng nôn nóng, đã nhảy tót đi Lão Hóa Tử đứng đợi ở đây quá hơn nửa canh giờ, vẫn không thấy Phong Tăng trở lại.

Lão Hóa Tử sợ rằng lão đã gặp phải hung hiểm, lại qua tiếp một canh giờ, vẫn không thấy bóng dáng của Phong Tăng. Lão Hóa Tử nóng lòng như lửa đốt, đang định liều mạng xông về phía tòa lầu nọ, bất chợt lại gặp được Tần Lâm Phong và Xã Đạo.

Tần Lâm Phong nghe Lão Hóa Tử thuật qua một lượt, dáng trầm tư suy nghĩ một lúc sau mới lên tiếng:

- Lão tiền bối, cái hiện tượng này nghe giang hồ đồn đại là: Kỳ Ảnh Sa Mạc Hải Thị Thân Lâu?

Xã Đạo trợn mắt tiếp:

- Hoang đường! Hải Thị Thân Lâu là ảo ảnh thuần túy, chỉ có thể nhìn mà không thấy tòa lầu này ở ngay trước mắt, hướng hồ Phong Hòa Thượng đã vào đó, theo Xã Đạo ta ở nơi đây không phải là trò ma của Quỷ Phủ Đường!

Lão vừa dứt lời bất giác không trung vang lên tiếng nói lạnh lạnh, phát ra từ trong tòa lầu đài.

- Tên điên khùng kia, cứ đứng ở đó mà nói có gan hãy tiến vào đây!

- Sao? Đạo gia ta sợ người chắc!

Xã Đạo dứt lời định phóng về phía tòa lầu.

Lão Hóa Tử đột nhiên tỉnh ngộ đưa tay cản Xã Đạo lên tiếng:

- Xã Đạo người không được tiến vào đó, ta đã biết được tên của căn lầu ảo ảnh này.

- Hãy nói mau đừng làm mất thì giờ của Đạo gia ta!

Xã Đạo vừa dứt lời bỗng một luồng sáng bạc bắn về phía ba người...

Tần Lâm Phong thủ pháp như điện, vừa xuất thủ đã chụp được vật nọ, nhếch mép cười không lên tiếng!

Lão Hóa Tử thấy vậy liền lên tiếng hỏi:

- Xú Tiểu Tử, người cầm vật gì trong tay? Tần Lâm Phong cười đáp:

- Vật trong tay văn bối đây là một mảnh giấy nhỏ, xin tiền bối hãy cho biết người nghĩ gì sau đó sẽ xem cũng chưa muộn.

Xã Đạo gật đầu quay mặt về phía Lão Hóa Tử nói:

- Đúng, người nói trước đi!

Lão Hóa Tử đưa tay lấy bầu rượu trên cây xuống ngựa cổ dốc một ngụm lớn, rồi nói:

- Hóa Tử ta đột nhiên nghĩ rằng, ảo diệu này có thể là Độc Môn Huyền Thuật Chân Lâu Ma Cơ Cửu Hoa Nương, tên là Thân Lâu Mê Hồn. Cửu Hoa Nương từ trước tới nay chưa từng đến Trung Nguyên, cho nên cái thuật Bàng Môn Tà Đạo chỉ nghe giang hồ đồn đại chưa ai được thấy qua. Không ngờ hôm nay lại gặp được ở đây, Phong Hòa Thượng rất hung nhiều rủi ít.

Tần Lâm Phong thở dài nói:

- Theo lời tiền bối nói, họa này chính là do văn bối gây ra!

- Người nói sao?

- Thân Lâu Ma Cơ Cửu Hoa Nương đã xâm nhập Trung Nguyên thiết lập Huyền Thuật Thân Lâu Mê Hồn ở đây, có lẽ định báo thù cho đệ tử Trại Đông Thi, kẻ đã bị tại hạ đánh gãy hai tay bên bờ sông Hoàng Hà bữa nọ...

Tần Lâm Phong chưa dứt lời, bỗng tiếng nói lúc nãy lại vang lên:

- Xú Tiểu Tử đừng quá phách lối, lẽ nào ba tỷ muội ta không khắc chế được người sao lại kinh động đến ngọc thể của ân sư!

Ba người nghe đến đây thất kinh cùng nghĩ thầm:

- Những lời đàm luận lúc nãy không ngờ lại bị người khác nghe được, lũ người này chắc ảo thuật tà đạo gì đây?

Tần Lâm Phong tức giận nói:

- Nếu Phong bá bá có bị đứt một sợi lông tay, tại hạ quyết không để yên cho các người đâu.

Lão Hóa Tử vội lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử không nên nóng vội, chúng ta lên mau tìm cách để phá tà thuật này... Xà Đạo xen vào nói:

- Nghĩ con khỉ gì nữa, đợi người nghiên cứu xong Phong Hòa thượng có lẽ đã thành thầy ma.

Lão dứt lời quay đầu về phía Tần Lâm Phong nói:

- Hãy mở tờ giấy ra xem, sau đó chúng cùng xông vào một lượt! Tần Lâm Phong nghe thấy vậy liền mở tờ giấy ra xem...

“Muốn cứu Phong Tăng, Xú quý phải tự trói mình nộp mạng.”

Xà Đạo xem xong, giắt lấy miếng giấy xé nát vụn, tức giận hét lớn:

- Hoang đường! Hai người mau theo ta! Lão nói xong lại định phóng đi.

Xà Đạo vừa tiến đến gần tòa lầu nọ, đột nhiên bị một sức mạnh vô hình đẩy bật lại! Tần Lâm Phong thấy vậy, bèn bắt chước theo cách của lão phóng đi...

- Bịch! Bịch! Bịch!

Chàng lại bị đẩy bật lại giống Xà Đạo.

Tần Lâm Phong không phục, phóng tiếp lần nữa, mấy lần như vậy, chàng bắt giác vận lực lên hai tay nhắm tòa lầu nọ quét tới!

Kỳ lạ chừng lực uy mãnh của chàng như gặp phải sức hóa giải vô hình lập tức tiêu tan!

Lúc này, thanh âm trong trẻo lại vang lên:

- Xú Quý, Thân Lâu Mê Hồn ảo diệu vô lường, bất luận công lực của người có ghê gớm đến đâu cũng không phá được. Bây giờ ta đếm từ một đến mười, nếu người không chịu thú tội tự trói mình, ta sẽ xé Phong Tăng ra thành từng mảnh ném cho các người xem, bây giờ bắt đầu!

Ba người nghe xong lòng nóng như lửa nhất là Tần Lâm Phong, bởi vì chàng mà Phong lão bị liên lụy, đang định nhận lời nhưng Lão Hóa Tử và Xà Đạo vội ngăn lại...

Thanh âm lúc nãy vang lên rõ mồn một!

- Một... hai, ba... tám, chín...

- Dừng lại! Tại hạ chấp nhận điều kiện của các người!

Tần Lâm Phong vừa dứt lời lại quay mặt về phía hai lão nói:

- Nhị vị tiên bối mau cột vãn bối lại, nếu không sợ rằng Phong bá bá sẽ gặp chuyện không may.

Xà Đạo trợn mắt quát lớn:

- Hoang đường, người chấp nhận điều kiện của bọn chúng, chắc gì sẽ có kết cục tốt hơn, cái trò trẻ con này không gặt được Đạo Gia ta đâu!

- Đúng đó! Xú Tiểu Tử, người tự nộp mình, chưa chắc chúng ta chịu thả Phong Tăng. Lão Hóa Tử dứt lời, lại quay mặt về phía lầu quất lớn.

- Lũ tà ma ngoại đạo kia, có bản lĩnh gì cứ việc thi triển, Hóa Tử ta quyết không chấp nhận điều kiện của các người.

Thanh âm trong trẻo lại vang lên.

- Ta cho các người một cơ hội cuối cùng, ta đếm lại lần nữa, nếu không đồng ý tự trối lúc đó hối hận cũng không kịp!

Rồi giọng đếm lại vang lên.

- Một, hai, ba... bảy, tám, chín, mười!

Tiếng hô vừa dứt, ba người Tần Lâm Phong nét mặt lộ vẻ căng thẳng, không thở mạnh, chờ đợi diễn tiếp theo.

- Bịch! Một tiếng!

Trong lầu bỗng bay ra một vật, Tần Lâm Phong nhanh tay chớp lấy, đưa mắt nhìn...

- Ủi chao!

Chàng bỗng khóc rống lên, ngã nhào xuống đất, hôn mê bất tỉnh, lát sau mới dần dần tỉnh lại.

Vốn là vật trong tay Tần Lâm Phong lúc này là một cái đùi người!

Lão Hóa Tử và Xà Đạo thấy vậy cũng nhỏ lệ, rồi vội cứu chàng tỉnh lại... Thanh âm trong lầu lại vang lên:

- Xú quỷ! Đây mới là mở đầu, tuồng hay vẫn còn ở phía sau. Mau nhận lời đi!

- Tại hạ đồng ý!

Tần Lâm Phong hét lên, quỳ xuống đất, xong chường chấp lại sau lưng, mặt chường về phía lầu nọ.

Vừa quỳ vừa tiến.

Lão Hóa Tử và Xà Đạo vội phóng lên chặn chàng lại, Tần Lâm Phong trong lúc nóng ruột nhắm hai người đẩy ra một chường.

Hai lão trong lúc bất phòng, bị chường của chàng đẩy thối lui năm bước.

Bất ngờ một tiếng “Bộp!” vang lên khô khốc, trước mặt ba người lại có thêm một vật. Tần Lâm Phong đưa tay nhặt lấy, nhận ra cánh tay trái, có khoác tầng bào, chàng nghiêng răng tiếp tục tiến lên, quyết nộp mình để cứu Phong Tăng.

Lão Hóa Tử nhìn kỹ cánh tay vừa rồi, bỗng nhiên hú một tiếng! Lộn người về phía trước chặn lại nói:

- Xú Tiểu Tử, mau dừng bước trong việc này tất có quỷ kế! Tần Lâm Phong nghe xong liền nói:

- Tiền bối xin đừng cản bước tại hạ, Phong bá bá vì tại hạ mà để mất đi một chân, một tay, tại hạ quyết không để Phong bá bá chịu thêm cực hình nữa!

Lão Hóa Tử đang định mở miệng, chợt nghĩ đến những người trong lầu, nghe được vội ghé vào tai Tần Lâm Phong nói nhỏ.

Xà Đạo đứng bên cạnh cũng không nghe được nửa câu. Tần Lâm Phong nghe xong đổi buồn làm vui hỏi:

- Lão tiền bối không đoán sai chứ?

- Không sai.

Xà Đạo đứng bên cạnh này giờ không nghe được, tức giận nói:

- Hai người đang bày tính mưu kế hãm hại Đạo gia ta hả?

Tần Lâm Phong sợ chuyện này bị những người trong lầu phát giác vội ghé vào tai Xã Đạo thuật ra một lượt:

Vốn là Lão Hóa Tử đã nhận ra cánh tay và cái đùi lúc này bị cắt từ hai cơ thể khác nhau, hình dạng không giống với tứ chi của Phong Tăng, nên đã nhận ra được, quỷ kế của những người trong lầu có lẽ định bắt Tần Lâm Phong làm con tin!

Xã Đạo nghe xong gật đầu nói:

- Ba chúng ta không có cách nào để xông vào, làm sao bây giờ?

Lúc này trong lầu lại vụt ra một cái đùi và một cái tay khác, ba người do đã đoán ra đạo quỷ kế, bèn không thêm để ý tới, chỉ chuyên tâm nghĩ cách phá giải Thận Lâu Mê Hồn.

Dưới bóng trăng mờ ảo, ba người đi tới đi lui, vẫn không nghĩ ra được cách giải tà thuật này. Đột nhiên một bóng người phi thân với tốc độ nhanh như điện xẹt.

Một lát sau cái bóng nọ đã đến trước mặt ba người, trông thấy họ liền vui mừng lên tiếng:

- Thì ra Tần công tử.

Tần Lâm Phong nhận ra là Phích Lịch Hải Đường, vui mừng nói:

- Lâm cô nương đến thật đúng lúc, tại hạ nghĩ đi nghĩ lại đang không biết làm sao phá giải Thuật Thận Lâu Mê Hồn, không biết cô nương có cao kiến gì không?

Phích Lịch Hải Đường quét mắt nhìn về phía cao lầu nọ một lượt, rồi nhếch mép cười đáp:

- Việc này cũng không trách được! Công tử là võ lâm chánh phái, làm sao hiểu được những công phu Bàng Môn tà đạo.

Nàng ngừng một lúc rồi tiếp:

- Nói ra cũng hổ thẹn, năm đó gia mẫu vốn là người trong hắc đạo, cho nên tiện nữ cũng biết cách phá quỷ thuật này.

Tần Lâm Phong nghe xong, mừng rỡ vô cùng, nói:

- Đã là như vậy, mong Lâm cô nương giúp cho tại hạ một tay! Phích Lịch Hải Đường gật đầu cười đáp:

- Nhưng tiện nữ chỉ có thể mở được cánh cửa thiết lập Thận Lâu Mê Hồn Đại Pháp này. Còn những cơ quan bố trí trong Mê Hồn Đại Pháp, lại phải dựa vào công lực cái thể của công tử!

Tần Lâm Phong chấp tay tạ lễ nói:

- Chỉ cần cô nương mở được cửa trận, những cơ quan bên trong cứ để tại hạ lo liệu.

- Vậy công tử hãy đợi ở đây một lát, tiện nữ đi tức khắc sẽ trở lại. Phích Lịch Hải Đường dứt lời, thân hình lay động lướt về phía lầu.

Xã Đạo đưa tay chỉ về hướng của Phích Lịch Hải Đường vừa khuất hỏi:

- Xú Tiểu Tử, người nghĩ coi ả có lừa gạt chúng ta không.

- Người đừng lên lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, Hóa Tử ta tin chắc nàng sẽ trở lại.

Tần Lâm Phong đứng bên cạnh cũng lên tiếng ủng hộ cho nàng, chứng minh Phích Lịch Hải Đường đã cải tà quy chánh.

Ba người đang bàn luận thì Phích Lịch Hải Đường đã trở lại, trong tay cầm một con chó đen không biết lấy ở đâu, cả ba không hiểu nàng định làm gì?

Phích Lịch Hải Đường thò tay vào trong bọc lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra ba viên hoàng dược đưa đến trước mặt ba người nói.

- Thân Lâu Mê Hồn Đại Pháp, Huyền ảo diệu kỳ, người bình thường nếu lạc vào trận, tất mê mẩn tâm thần, mất đi lý trí. Chư vị nhận hoàng đực này, lúc tiến vào trong lầu sẽ không bị tà thuật mê hoặc.

Phích Lịch Hải Đường đưa mắt nhìn một lượt vòng xung quanh, thấy nơi xa có một cái vỏ ốc liền bước lại nhặt lên, rồi rút kim châm, đâm vào bụng hắc cầu, đợi cho đầy máu chó, thuận tay vứt con chó lại, Phích Lịch Hải Đường lại đưa mắt nhìn ba người nói:

- Ba vị xin theo tiện nữ!

Ba người quay đầu lại, nhắm hướng cửa chính lầu, liệng cái vỏ ốc đựng đầy máu chó về phía đó!

“Bùng!” Chuông lực của Tần Lâm Phong mạnh như vậy, vẫn không thể nào mở được cửa. Vậy mà lúc này một chút máu chó bắn đến, cánh cửa bỗng nhiên lại mở toang!

Tần Lâm Phong hữu thủ nắm chặt cổ kiếm, tả thủ để trước ngực, từ từ tiến vào trong. Lão Hóa Tử và Xã Đạo thì phân nhau tả hữu, Phích Lịch Hải Đường đi đoạn hậu, mọi người mặt lộ vẻ căng thẳng thận trọng tiến vào.

Bốn người vừa bước qua cửa chính, cảm giác như lọt vào một thế giới khác.

Vốn là trong lầu toàn là kỳ hoa dị thảo quái diệu dị cảm, đang tụ họp nơi mảnh sân rộng lớn của tòa lầu, giống như đang khoe tài đua sắc!

Bốn người lại đưa mắt nhìn vào trong, thấy một cái hồ sen chắn ngang trước mặt, trên hồ là một cây cầu chín khúc, nơi đầu kia của cây cầu là một tòa lầu mỹ lệ, lúc này ánh sáng rực rỡ phát ra tòa lầu, cảnh tượng đẹp đẽ như tranh!

Đáng tiếc muốn đến được nơi thần tiên phải qua một con đường nhỏ dài khoảng bốn trượng, ngoài con đường này còn có một con đường cực kỳ hiểm trở!

Trong bốn người, Xã Đạo kẻ nóng tính nhất, thấy vậy vội xốc tới bước lên con đường nhỏ...

Phích Lịch Hải Đường vội kêu lão dừng bước, đưa tay chỉ con đường khúc khuỷu nọ nói:

- Đạo trưởng xin ngừng bước, chúng ta nên bắt đầu từ đây!

Xã Đạo quay đầu lại nhìn theo hướng ngón tay của Phích Lịch Hải Đường, tức giận nói:

- Tại sao con đường lớn không đi, lại muốn chui vào con đường đáng ghét này, Đạo gia ta đâu phải con nít.

Lão tiếp lời cứ bước tiếp.

Phích Lịch Hải Đường đang muốn giải thích cặn kẽ, nhưng không kịp nữa rồi!

- Bôm một tiếng!

- Rõ ràng là một con đường nhưng Xã Đạo lại bước vào trong suối, Xã Đạo thấy vậy phản ứng cực nhanh, thấy dưới chân khác lại vội rút chân về, nhưng chân của lão đã bị ướt tới đầu gối!

Tần Lâm Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi Phích Lịch Hải Đường:

- Lâm cô nương, sao lại như vậy? Phích Lịch Hải Đường đáp:

- Đây là chỗ kỳ diệu của Thân Lâu Mê Hồn Đại pháp, phạm là kẻ nào lạc vào trong trận, đều phải bị ảo ảnh mê hoặc, nhất là thị giác nhìn trắng hóa đen, nên không ít kẻ đã bị sa vào cạm bẫy!

Tần Lâm Phong gật đầu như hiểu và rồi nói tiếp:

- Theo lời Lâm Cô nương, chúng ta muốn xuyên qua tà thuật này, tất phải chọn nơi hiểm ác mà đi!

- Chính phải.

- Chúng ta bây giờ phải xuyên qua con đường khúc khuỷu kia, muốn qua cây cầu nọ nên nhắm hồ sen mà bước!

- Tần công tử nói đúng lắm, nhưng hãy nhớ kỹ một điều, trong khi đi bất luận có việc gì xảy ra cũng không được để ý đến nó!

Phích Lịch Hải Đường dứt lời, quay mặt về phía Xã Đạo nói:

- Lúc này tiền bối giẫm phải nước chỉ trách do tiện nữ quá chần chờ, không kịp ngăn lại xin tiền bối thứ lỗi!
Nàng dứt lời liền khom lưng hành lễ. Xã Đạo đỏ mặt đáp:

- Đâu có, có trách là trách Xã Đạo ta không tin có ma thuật, đâu thể oán trách cô nương, bất tất đa lễ!

Thanh âm trong lầu phát ra rõ mồn một:

- Con tiện nhân này chắc là Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ?

- Phải thì sao?

- Dám tùy tiện phá giải Thân Lô Mê Hồn Đại pháp, tội đáng muôn chết! Đợi lát nữa người sẽ biết!

Phích Lịch Hải Đường tức giận đang muốn thóa mạ, đột nhiên Tần Lâm Phong lên tiếng ngăn lại, nói:

- Lâm Cô Nương mặc kệ nó đi, phá xong mê thuật sẽ tính! Chàng dứt lời liền cất bước về phía con đường khúc khuỷu nọ.

Lão Hóa Tử, Xã Đạo và Phích Lịch Hải Đường vội bám theo, quả nhiên giống như bước vào đất bằng, không có chuyện gì xảy ra.

Bốn người vừa đi vừa nghe thấy những tiếng kêu quái dị rộn người vang lên trong đêm tối.

Âm thanh quái dị này như ma kêu quỷ hờn, lại giống như nô hải cuồng sơn, có lúc giống tiếng nữ nhân rên rỉ vì tình...

Bốn người bị thanh âm ma quái này kích động, đầu óc mê mẩn!

Nhưng, họ đều là những cao thủ thượng đẳng võ lâm, lại biết trước những âm thanh này đều là giả tạo, nên đã ngầm vận công định thần, nhằm chống lại tà thuật.

Một lát sau, bốn người cảm thấy tinh thần phấn chấn trở lại, những thanh âm ma quỷ lúc này hình như cảm thấy không hiệu lực, nên cũng dần dần tắt hẳn!

- Đồ súc sinh khỗ ố định chích Xã Đạo ta chắc, ta xem người chạy đi đâu!

Xã Đạo dứt lời song chưởng đưa lên, quét về phía một con ong to lớn đang đậu trên cây...

- Tiền bối mặc kệ nó đi...

Tần Lâm Phong chưa dứt lời, ngọn chưởng của Xã Đạo đã đến trúng đích!

- Bốp một tiếng khô cốc vang lên, Xã Đạo đau đớn thấu xương, gan bàn tay rỉ máu, tức giận cất tiếng thóa mạ...

Vốn là con ong bị song chưởng của Xã Đạo đập hóa ra là một cây đinh dài khoảng ba tấc!

Do rút kinh nghiệm vừa rồi, bốn người càng đề cao cảnh giác, cứ chú tâm mà đi, không thêm để ý đến những cảnh tượng diễn ra bên đường.

Tần Lâm Phong dẫn đầu, cùng với ba người bước vào đại sảnh của tòa lầu nọ, chính giữa đại sảnh có ba vị cô nương niên kỷ khoảng hai mươi hai sáu nhan sắc tuyệt mỹ không ngờ bốn người đã vượt qua được Thân Lô Mê Hồn Đại pháp, cho nên mặt lộ vẻ tức giận nhìn bốn người.

Thiếu nữ ngồi chính giữa đưa mắt nhìn Tần Lâm Phong, cất tiếng lạnh lẽo:

- Người có phải là tên tiểu tử Tần Lâm Phong, kẻ đã đánh gãy hai tay của tiểu sư muội Trại Đông Thi!

Tần Lâm Phong thấy cả ba còn rất trẻ tuổi mà lại kêu Trại Đông Thi là tiểu sư muội, biết ba người đã dùng một loại dược liệu để giữ nhan sắc, chàng thấy vậy cũng không lý gì tới nữa cất tiếng đáp:

- Chính phải! Nhưng tại hạ cũng ba bốn phen bị mù ám hại, xin hỏi chư vị cô nương danh tánh là chi...

Thiếu nữ ngồi chính giữa lạnh lùng đáp:

- Ba người chúng ta là đệ tử của Thân Lôu Ma Cơ Cửu Hoa Nương, người đã đi lại giang hồ, tức có nghe qua danh tiếng Đại Mạc Tam Thoa Phương Phụng, Phương Vân, Phương Lan!

Thiếu nữ nọ vừa dứt lời, Tần Lâm Phong thấy ngoại hiệu này rất xa lạ, ngay cả Xú Hóa Tử, Xà Đạo nhiều kinh nghiệm giang hồ như vậy, cũng chưa từng nghe nói qua Thân Lôu Ma Cơ có ba vị nữ đồ!

Phích Lịch Hải Đường đã cùng sống với thân mẫu một thời gian trong tà giáo, nên biết rất rõ tính cách và bản tánh của Đại Mạc Tam Thoa, bèn ghé vào tai Tần Lâm Phong nói nhỏ:

- Tần công tử nên chú ý tả thủ của ba người này! Phương Phụng cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Chú ý cũng vô dụng, Đại Mạc Tam Thoa hạ thủ có người nào mà thoát khỏi!

Ngừng một chút lại quay về phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Nói mau! Người đánh gãy tay của tiểu sư muội Trại Đông Thi việc này tính sao? Tần Lâm Phong thấy mục có ý dọa, tức giận nói:

- Trại Đông Thi bị gãy tay cũng là do mục tự chuốc họa vào thân, ta khuyên người mau thả Phong tiền bối, ân oán trước đây sẽ hóa giải từ đây, nếu như không dừng trách tại hạ không báo trước!

- Đại Mạc Tam Thoa lại sợ người chắc, ta báo cho người biết Phong Tăng đã bị ta chặt mất tứ chi, lúc này hồn có lẽ đã du địa phủ!

- Ha! Ha! Ha. Trò quỷ này mà cũng gạt được ta sao!

Đại Mạc Tam Thoa thấy quỷ kế đã bị bại lộ, kinh ngạc sững người, Phương Phụng lại tiếp:

- Những việc khác tạm thời không nhắc đến, hôm nay người đã phá được Thân Lôu Mê Hồn Đại Pháp, tội này cũng đủ nát thân rồi!

Mục dứt lời, liền đưa mắt ra hiệu cho Nhị Thoa, ba ả hợp chưởng nhắm trúng hạ bàn của Tần Lâm Phong quét tới!

Tần Lâm Phong ứng biến cực nhanh vội phát ra một chưởng Đại Địa Phi Sương trong Chấn Thiên Lục...

Cuồng phong ghê rợn, bụi cát ở dưới đất bốc lên mù mịt, Đại Mạc Tam Thoa thấy chưởng lực của mình đã bị thổi tiêu tan mất dạng, đồng thời cũng bị phản lực đẩy thụt lui ba bước!

Cả ba thất kinh Đại Mạc Tam Thoa thầm biết công lực của mình không phải đối thủ của chàng, tâm thần thay đổi, nảy sinh tà ý...

Chỉ thấy Đại Mạc Tam Thoa vén tay áo bên trái lộ ra ba cổ tay trắng ngần, ngọn thủ lay động chỉ thấy nơi ngón tay của ba người bắn ra mười lăm luồng khói vàng, bay về phía người Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong đang định giơ chưởng lên để đỡ...

- Đây là khói Nhiếp hồn, công tử mau tránh...

Phích Lịch Hải Đường vừa dứt lời, đưa tay gạt chưởng của chàng, thân hình lách qua một bên.

Xà Đạo đứng sau lưng Tần Lâm Phong bất ngờ không kịp tránh né, vội đưa song chưởng lên đánh mười lăm luồng khói vàng đẩy ra...

Phích Lịch Hải Đường đang định lên tiếng ngăn lại nhưng không kịp!

Làn khói Nhiếp Ảnh Hồn đụng phải chưởng lực của Xà Đạo, tản mát ra xung quanh. Lão Hóa Tử thấy cục diện như vậy, vội nhảy người để tránh né luồng khói này.

Xà Đạo không biết lợi hại, đang định quét tiếp một chưởng, bất ngờ đầu óc choáng váng, “Bình!” một tiếng ngã phịch xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Lúc này khói Nhiếp Hồn đã lan tỏa mỗi lúc một rộng, phủ về phía ba người Tần Lâm Phong!

Phích Lịch Hải Đường cũng không biết cách hóa giải, buột miệng hét lớn:

- Tránh mau!

Rồi lộn mình bung khỏi đại sảnh.

Tần Lâm Phong đưa tay đỡ Xã Đạo dậy, cùng với Lão Hóa Tử lướt người rời khỏi tòa lầu, sau khi ra khỏi liền quay đầu lại nhìn...

Một trang viện nguy nga tráng lệ đầy những hoa thơm của lạ, chớp mắt đã trở thành một dải cát vàng!

Phích Lịch Hải Đường bước đến bên cạnh hai người nói:

- Đại Mạc Tam Thoa đã thu hồi Thân Lôu Mê Hồn Đại pháp và rời khỏi rồi!

Tần Lâm Phong chưa kịp mở miệng, đột nhiên trên không trung vang lên một giọng nói:

- Xã Đạo đã trúng phải khói Nhiếp Hồng khắp thiên hạ không có thuốc giải, mười hai canh giờ sau khắc chết, Phong Tăng do Đại Mạc Tam Thoa chúng ta tạm thời quản thúc. Ba tháng sau, Tần Lâm Phong người phải đến để thanh toán món nợ với tiểu sư muội Trại Đông Thi, nếu như quá kỳ hạn, chúng ta sẽ cho lão hòa thượng đỡ sống đỡ chết, nhớ đời.

Thanh âm vừa dứt, ba người vẫn đứng sững trên mặt đất nhất thời không nghĩ ra biện pháp gì!

Lão Hóa Tử đưa tay đỡ lấy Xã Đạo quay mặt về phía hai người nói:

- Hóa Tử ta phải đi gặp một người, may ra có thể cứu được Xã Đạo, sau này sẽ gặp lại! Lão dứt lời, thân hình khẽ lộn mấy cái chớp mắt đã mất dạng dưới ánh sáng trăng mờ ảo.

26. Chương 26: Thần Công Độ Hà

Tần Lâm Phong đợi Lão Hóa Tử khuất bóng, quay mặt lại hỏi:

- Lâm cô nương có chút tin tức gì về Hoàng Y cô nương không?

Phích Lịch Hải Đường mặt lộ vẻ âu sầu đáp:

- Mấy ngày gần đây, tiện nữ đã dò la được Hoàng Y Thiếu Nữ đang bị giam cầm ở một nơi cực kỳ bí mật...

Tần Lâm Phong không đợi nàng kịp nói hết, cướp lời hỏi:

- Đó là nơi nào? Tại hạ sẽ lập tức đi cứu nàng! Phích Lịch Hải Đường thở dài một tiếng đáp:

- Nói thì dễ, nhưng nơi này canh phòng rất nghiêm mật, nguy hiểm vạn phần...

- Bất luận có nguy hiểm đến đâu đi nữa, tại hạ cũng quyết liều chết để cứu nàng.

- Tần công tử không nên nóng vội, theo tiện nữ chúng ta trước hết phải phá Long Lô Đường, nếu có thể lấy được một vật ở nơi này thì việc Hoàng Y Thiếu Nữ cũng dễ được một nửa.

- Đó là vật gì?

- Đó là tín phù của Ngũ Âm Giáo tên là Huyền Đàn Ấn?

- Xin cô nương giải thích rõ ràng một chút? Phích Lịch Hải Đường nghiêm sắc mặt nói:

- Tín phù tối cao trong Ngũ Âm Giáo là Huyền Đàn Ấn, tổng cộng có ba cái. Kim Đàn Ấn, do giáo chủ chấp chương, hai Ngân Ấn còn lại do hai vị Chủ tịch Ngoại Tam Đường chấp chương, Huyền Ấn có uy lực sanh sát đối với đệ tử của bốn giáo, từ trước đến nay chưa có kẻ nào dám chống lại, lần này có thể đoạt được Huyền Đàn Ấn, thì việc cứu Hoàng Y Thiếu Nữ có rất nhiều thuận lợi.

- Ý cô nương là nói đứng đầu Ngoại Tam Đường hiện nay ẩn náu ở Long Lô Đường?

- Chính phải.

- Ngoại hiệu của hân là gì?

- Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ!

Tần Lâm Phong nóng lòng cứu Hoàng Y Thiếu Nữ, vừa nghe dứt vội lắc mình định phóng đi.

Phích Lịch Hải Đường vội lên tiếng ngăn lại nói:

- Tần công tử Ngọc Diện La Sát công lực cái thế, công tử có hành sự cũng phải cẩn thận!

Tần Lâm Phong hào khí tựa mây, ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Đa tạ sự quan tâm của Lâm cô nương, xin đừng cho là tại hạ quá ngông cuồng, ngay cả giáo chủ của Ngũ Âm Giáo tại hạ cũng chưa coi vào đâu, huống hồ là gã Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ kia, cô nương xin dẫn đường cho!

Phích Lịch Hải Đường liền đáp:

- Công tử đã có ý này, tiện nữ dù có chết cũng phải tương trợ!

Thanh âm vừa dứt, bỗng trong không trung đột nhiên truyền lại một giọng nói:

- Tên phản giáo nghịch đồ Lâm Như Tuệ người lễ nào quên giáo quy! Phích Lịch Hải Đường nghe xong bất chợt rùng mình!

Tần Lâm Phong vội quét mắt một vòng ra bốn phía...

Chàng tuyệt không thấy chút động tĩnh gì. Lòng cũng phải khen thâm thâm chủ của đối phương.

Phích Lịch Hải Đường hình như bất chấp mọi hậu quả, quyết tâm tiêu diệt cho bằng được Ngũ Âm Giáo, nghiền răng hét lớn:

- Đi!

Thanh âm vừa dứt đã như một luồng khói lướt về phía trước.

Tần Lâm Phong cũng vội bám theo, nhưng vẫn giữ được khoảng cách một sải tay. Phích Lịch Hải Đường thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, không trách khỏi buột miệng khen thầm.

- Công lực của mình có thể nói là đứng hàng đệ nhất giang hồ, nay so với người này, thật vẫn còn kém rất xa...

Kỳ thật Tần Lâm Phong vẫn chưa thi triển hết công lực, nếu như không thì Phích Lịch Hải Đường không biết đã lạc đi đâu.

Hai người đi được độ khoảng một canh giờ bất chợt định thần đưa mắt nhìn về phía trước, thấy trước mặt là một hồ nước đường kính hơn mười dặm!

Gió nhẹ thổi những gợn nước trên mặt hồ va đập vào nhau, ánh trăng mờ ảo chiếu xuống làm phong cảnh càng thêm tuyệt diệu.

Phích Lịch Hải Đường đưa tay chỉ về phía giữa hồ:

- Thần Châu Tam, nơi chúng ta cần đến, ở giữa hồ kia! Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn rồi nói:

- Giữa hồ có một đảo nhỏ rộng khoảng mười trượng, trên đó có một cái tháp bảy tầng...

- Không sai đó chính là Long Lân Đường.

- Trăm nghe không bằng một thấy, tại hạ cứ tưởng là Long Đàm Hồ Huyết gì, chẳng qua chỉ là một bãi đất bình thường.

Phích Lịch Hải Đường mỉm cười nói:

- Công tử, chàng quá khinh thường nơi đây rồi! Nàng nói xong đưa tay chỉ mặt nước tiếp:

- Dám hỏi công tử, chàng định làm cách nào để qua đảo nhỏ bên kia? Tần Lâm Phong liền đáp:

- Quá dễ dàng, chỉ việc kiếm một miếng khăn nhỏ, dùng khinh công Tiềm Long Cửu Đẳng mượn ván làm điểm tựa là có thể vượt qua!

Phích Lịch Hải Đường nhếch mép cười gật đầu nói:

- Không được...

- Xin hỏi cô nương tại sao không được?

- Công tử hãy xem!

Phích Lịch Hải Đường dứt lời nhắm một con chim đang ăn đêm trên trời ném vút một cái cánh chim đang vỗ đột nhiên mềm nhũn rơi phịch xuống đất...

Tần Lâm Phong lên tiếng khen ngợi:

- Thủ pháp phóng Mai Hoa Thần Trâm của cô nương quả là cao cường.

Phích Lịch Hải Đường cúi xuống nhặt con chim lên, nhắm phía hồ nước ném đi...

- Chíp! Chíp! Hai tiếng kêu đau đớn vang lên. Con chim đã bị đóng đinh trên mặt nước.

Tần Lâm Phong tỉnh ngộ nói:

- Thì ra dưới nước có lấp đặt cơ quan. Phích Lịch Hải Đường lại nói:

- Khắp mặt hồ này đều đã bố trí lưới, đỉnh được cắm trên một tấm ván cách mặt đất ba tấc, thủy triều lên xuống cũng không bị lộ dạng, kẻ nào không biết lỡ rơi xuống nước tất chết...

- Như vậy những kẻ trên đảo làm thế nào ra vô?

- Mỗi khi ra vô bọn chúng đều không chế các cơ quan, lưới đỉnh này sẽ không còn tác dụng.

Tần Lâm Phong nghe đến đây trầm tư suy nghĩ... Phích Lịch Hải Đường thấy vậy liền lên tiếng an ủi:

- Công tử, chúng ta đã không có cách vượt khỏi vũng nước này, vậy thì... Tần Lâm Phong trợn mắt cao giọng nói:

- Lâm cô nương quá coi thường tại hạ rồi, tại hạ nếu một mình vượt qua vũng nước này dễ như trở bàn tay. Tại hạ đang nghĩ là làm thế nào để đưa cô nương theo cùng!

Phích Lịch Hải Đường nghe xong mắt trợn ngược không nói lên lời!

Bởi vì trong ý nghĩ của nàng Tần Lâm Phong không đủ công lực để vượt qua hồ nước, nay lại nghe chàng định dắt theo cả mình đi sao không khỏi kinh ngạc.

- Lâm cô nương, hãy leo lên lưng tại hạ, tại hạ sẽ vận hết công lực để thi triển Tiềm Long Cửu Đẳng thần công...

Phích Lịch Hải Đường không an tâm nói:

- Đây không phải là chuyện đùa, vạn nhất xảy ra chuyện, hậu quả thật khó lường! Tần Lâm Phong đột nhiên tức giận nói:

- Cô nương đã sợ chết thì thôi, tại hạ đi một mình! Chàng đang định lắc người phóng đi...

- Chậm đã!

Tần Lâm Phong nghe thấy thanh âm này dừng chân quay qua nhìn...

Chỉ thấy mặt nàng lộ vẻ oan ức, hai dòng lệ tuôn trào nơi khóe mắt, môi anh đào đang nói không ra lời!

Tần Lâm Phong thấy vậy cũng hối hận vì mình quá nặng lời, vội lên tiếng xin lỗi. Chuyện lúc nãy xin cô nương bỏ qua tại hạ vì nóng lòng muốn cứu Hoàng Y Thiếu Nữ, bất chấp sống chết, nên nghe thấy cô nương nhắc đến nguy hiểm, tại hạ mới...

Chàng nói chưa xong mặt đỏ lên đầy vẻ hổ thẹn. Phích Lịch Hải Đường lập tức vui trở lại nói:

- Tiệm nữ là do sự an toàn của công tử... Tần Lâm Phong vội cướp lời nói:

- Đa tạ sự quan tâm của cô nương, tại hạ cũng không dám chắc là có thể vượt qua được mặt hồ rộng lớn như vậy, nhưng cũng không đến nỗi nguy hiểm. Cô nương đã nhắc nhở, để tại hạ điều tức một lúc, lát nữa chúng ta lên đường.

- Công tử yên tâm, tiệm nữ sẽ canh chừng cho chàng.

Tần Lâm Phong nghe xong vội nhắm mắt định thần ngồi xuống đất vận công tức thời. Phích Lịch Hải Đường mặt lộ vẻ căng thẳng, đưa mắt nhìn khắp xung quanh đề phòng có kẻ ám toán chàng. Qua nửa tuần trà, chàng đã hoàn tất việc điều tức, mở bừng mắt, liền tiếng thúc giục Phích Lịch Hải Đường mau leo lên lưng chàng!

Phích Lịch Hải Đường mặt lộ vẻ khó xử nói:

- Thôi như vậy đi, công tử đỡ lấy tay của tiệm nữ, cả hai cùng thi triển khinh công, đỡ hao phí không ít chân khí, không biết công tử thấy sao?

- Như vậy cũng tốt, Lâm cô nương cẩn thận!

Tần Lâm Phong dứt lời, đưa tay trái nắm lấy hữu thủ của Phích Lịch Hải Đường, chân điểm nhẹ mặt đất, mở miệng hét lớn một tiếng thân hình bốc cao vài trượng.

Phích Lịch Hải Đường cũng vội đề khí vận công phối hợp với sự trợ lực của Tần Lâm Phong, thân pháp yếu diệu tuyệt mỹ, bay vọt lên không!

Hai người cùng thi triển khinh công. Tần Lâm Phong cũng tiết kiệm được không ít chân khí!

Chỉ thấy chàng sau khi bốc cao năm trượng lộn người hóa chiêu biến thức, như ánh sao xẹt nhắm mắt hồ lướt đi!

Mỗi lần như vậy, hai người đã lướt được khoảng năm mươi trượng khi chân chỉ còn cách mặt nước ba thước, Tần Lâm Phong chân phải điểm nhẹ chân trái, thân hình lại bay bổng lên cứ như thế chàng thi triển chín thức của Tiềm Long Cửu Đẳng thần công!

Tần Lâm Phong đã thi triển đến thức cuối cùng, nhưng vẫn còn cách đảo khoảng ba trượng.

Khi họ sắp sửa rớt xuống nước, Tần Lâm Phong vội vận hết tàn lực thi triển tiếp một chiêu...

Chiêu Hải Âu Lướt Sóng vừa thi triển xong, cả hai đã đáp được bến bờ bên kia.

Tần Lâm Phong chân vừa chạm đất chân khí tản mạn hết, thân thể mềm nhũn, miệng thổ một ngụm máu tươi té phịch xuống đất!

Nên biết sau khi thi triển Tiềm Long Cửu Đẳng thần công chân khí hao tổn không ít, huống hồ lại gắng sức thi triển tiếp một thức mới dẫn đến nội thương như vậy!

Phích Lịch Hải Đường đang muốn bước lại đã chàng dậy...

- Ai đó!

Phích Lịch Hải Đường nghe thấy tiếng quát chấn động không trung này, ngọc thủ khê vung ra, một luồng ánh sáng bạc bắn về nơi phát ra tiếng nói vừa rồi, nhưng xung quanh vẫn không có chút động tĩnh gì!

Thân ở miệng hồ, Phích Lịch Hải Đường nóng lòng như lửa đốt, vội đỡ Tần Lâm Phong đến một phiến đá xanh ở gần đó, đặt chàng ngồi xuống, đưa chưởng áp vào lưng chàng vận công trị thương tức thời...

- Khà! Khà!

Một tràng cười âm độc vang lên, nhưng xung quanh vẫn không một bóng người.

Phích Lịch Hải Đường nghe xong, mặt lộ vẻ thất thần đôi mắt nhìn khắp xung quanh... Nàng bất chợt rùng mình...

Vốn là nàng đã nhìn thấy ba bóng người, đang đứng giữa chính là Đẳng Đầu Ngoại Tam Đường Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ, bên hữu Long Đường chủ Long Lâm Đường, Sát Dương Chủ Phân Công Nghĩa, bên tả

là tên phó đường chủ ngoại hiệu Tuyết Sơn Viên Hạ Tam, người nào cũng đầy sát khí đang trợn mắt nhìn mình!

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy. Trong lòng thầm nghĩ:

- Một mình Ngọc Diện La Sát ta cũng chưa phải đối thủ, huống hồ còn thêm hai tên kia. Tần Lâm Phong lại đang bị thọ thương, chi bằng cứ kéo dài thời giờ, biết đâu sẽ tìm được biện pháp hay hơn.

Nàng nghĩ xong, mắt phượng long lanh âu yếm nhìn Ngọc Diện La Sát, nũng nịu lên tiếng:

- Ôn lang, đã lâu không gặp, chắc vẫn khỏe?

Ngọc Diện La Sát nghe thấy nàng gọi mình là “Ôn Lang” rất ư trùu mến, bất giác rung động.

Vốn là trước đây gã đã từng yêu thầm Phích Lịch Hải Đường nhưng nàng vẫn không lý gì đến. Sau đó nàng lại lọt vào mắt của giáo chủ Khuru Tuấn Nhân, gã nào dám tranh đoạt với giáo chủ, đành nén đau khổ dứt bỏ tình cảm. Hôm nay nghe thấy Phích Lịch Hải Đường đối với mình âu yếm như vậy, tình cảm lúc trước bất giác trỗi dậy, nổi cảm tức đối với việc phản giáo của nàng cũng lập tức đối với việc phản giáo của nàng cũng lập tức tan biến!

Ngọc Diện La Sát vội đáp lễ:

- Vẫn khỏe, Tuệ muội nửa đêm giá lâm không biết có việc gì? Phích Lịch Hải Đường âu yếm nói:

- Ôn Lang, muội đến đây để tìm huynh.

Ngọc Diện La Sát lòng như hoa nở, bất chợt Tế Dương Thủ Thần Công Nghĩa ghé vào tai hắn nói nhỏ, khiến sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Ngọc Diện La Sát nghiêm sắc mặt hỏi:

- Lâm đường chủ, giáo chủ đãi người không bạc, người tại sao lại phản giáo?

- Ôn Lang, những lời đồn đãi sao có thể tin, muội đây chưa từng có hành vi phản giáo. Tế Dương Thủ Thần Công Nghĩa đứng bên cạnh xen vào quát:

- Lâm đường chủ, khá khen người dẻo miệng, một Phân Đà thuộc loại hạt của bốn đường đã bị hủy trong tay người, tội trạng rõ ràng còn chối nữa hay sao!

Phích Lịch Hải Đường vốn không muốn giấu việc làm của mình chẳng qua trong hoàn cảnh này nàng muốn là kéo dài thời gian, hy vọng Tần Lâm Phong sau khi điều tức có thể bình phục lại, nàng nghe xong mở miệng cười nói:

- Thân Công đường chủ, theo như các hạ nói, tiện nữ đây tội đáng chết!

- Việc này do giáo chủ sẽ đích thân xử lý, hôm nay chúng ta chỉ có nhiệm vụ phải bắt người cho bằng được!

Phích Lịch Hải Đường nghe đến đây, giả bộ tức giận nói:

- Thân Công đường chủ, người đừng ngậm máu phun người!

- Con tiện tì kia, để bốn tọa bắt tên này coi người có gì để nói nữa không!

Trong ba gã thì Tuyết Sơn Viên Hạ Tâm là kẻ lắm mưu mô, thấy Phích Lịch Hải Đường cố ý muốn kéo dài thì giờ, liền quay qua Ngọc Diện La Sát Ôn Tứ Kỳ cung kính nói:

- Khỏi bẩm thượng cấp chúng ta đừng nên bị mắc mưu con tiện nhân này, mau bắt lấy nó. Nếu không giáo chủ trách cứ, tội danh này quả thật không nhỏ.

Ngọc Diện La Sát nghe xong liền tỉnh ngộ hét lớn:

- Bắt chúng cho ta.

Tế Dương Thủ cùng với Tuyết Sơn Viên liền dạ một tiếng. Một tả, một hữu chia nhau phóng ra phía Phích Lịch Hải Đường!

Phích Lịch Hải Đường vội bốc người lên cao, một trái một phải phân ra, nhắm Kỳ Môn huyết nơi trước mặt hai gã điếm tới.

Hai gã vội lách người tránh khỏi thức vừa rồi của nàng, rồi cùng đưa chưởng lên, quét về phía chân của nàng!

Phích Lịch Hải Đường co chân lại lộn người đáp trên mặt đất, song chưởng đưa lên quét về phía hai cái bóng đang phóng tới!

Hai gã thấy chưởng của mình bị rơi vào khoảng không, chưa kịp rút tay về, nên lãnh trọn ngọn chưởng của nàng.

‘Phịch!’ Hai gã bị chưởng lực của nàng đẩy thối lui tám bước.

Nên biết trong hai gã bất cứ gã nào công lực cũng tương đương với Phích Lịch Hải Đường, vừa rồi chẳng qua bị thất thế nên mới bị chưởng lực của nàng đẩy lui!

Ngọc Diện La Sát bước lên trước hai bước chỉ mặt nàng nói:

- Lâm đường chủ thân thủ quả phi phạm, lẽ nào ngươi muốn bốn tọa đích thân ra tay! Phích Lịch Hải Đường nghe xong bất giác rung mình, bởi nàng biết mình vốn không phải đối thủ của gã, nhưng sự việc đã đến nước này phải liều mạng!

Phích Lịch Hải Đường nghiêng răng vận hết mười hai thành công lực vào song chưởng quét đến phía trước mặt Ôn Tử Kỳ

Ngọc Diện La Sát mặt lộ sát khí, lạnh lẽo như băng tay áo khê phất ra!

- ‘Bùng!’ một tiếng chấn động vang lên.

Phích Lịch Hải Đường đã bị chưởng của gã đẩy bắn ra ngoài bảy thước rộn rạo, ngũ tạng đau nhức, miệng rỉ máu tươi!

Ngọc Diện La Sát cất tiếng cười âm độc ra lệnh:

- Bắn hấn cho ta!

Tể Dương Thủ và Tuyết Sơn Viên ứng dạ, cùng nhảy phốc đến chỗ của Tần Lâm Phong đang điều tức!

Đối với những kẻ luyện võ, trong lúc điều tức nếu có kẻ nào đụng đến người tức khắc tẩu hỏa nhập ma, không chết tắt cũng bị tàn phế.

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy, trong lòng thất kinh liều mạng, bỏ dẫy lão đảo bước đến dùng thân để cản hai người đây! Chính lúc này ngọn chưởng của hai gã vừa ập đến, Tần Lâm Phong vẫn chưa tỉnh, hai gã thấy Phích Lịch Hải Đường án ngữ mình, tức giận vận thêm hai thành công lực...

- Bùng! Bùng! Bùng! Ba tiếng chấn động không trung.

Trên mặt đất có ba bóng người bị bắn ra ngoài một trượng, miệng thổ máu tươi nằm bất động trên đất!

Một người là Phích Lịch Hải Đường, hai gã còn lại là Tế Dương Thủ và Tuyết Sơn Viên! Vốn là trong lúc Phích Lịch Hải Đường liều mạng đối chưởng hai người. Tần Lâm Phong cũng vừa điều tức xong thấy quang cảnh này tức giận phát ra một chưởng, chính là Vô Hình Chưởng tuyệt học cái thể nhắm hai gã quét tới.

Hai vị chính phó đường chủ là những nhân vật bậc nhất bậc nhì trên võ lâm không ngờ đã gặp phải sát tinh, không nhìn rõ chiêu thức của đối phương, ngũ tạng dập nát, thất khiếu rỉ máu, tắt thở tức thời.

Tần Lâm Phong sau khi phát ra một chưởng không lý gì đến Ngọc Diện La Sát, phóng đến chỗ Phích Lịch Hải Đường đang nằm trên đất...

- Đứng lại!

Ngọc Diện La Sát tức giận hét lên một tiếng rồi tiếp:

- Các hạ dám giết người trước mặt bốn tọa quả thật không coi bốn tọa ra cái gì? Tần Lâm Phong khinh bỉ cười đáp:

- Quả thật không sai, tại hạ thật không coi tôn giá vào đâu...

Nói xong quay đầu bước đến chỗ Phích Lịch Hải Đường té xuống lúc này. Ngọc Diện La Sát phóng người chắn ngang trước mặt chàng quát lớn:

- Xú quỷ, nơi đây há để cho người muốn làm gì thì làm sao? Bốn tọa muốn thử xem công lực của người đến đâu!

Tần Lâm Phong liếc mắt khinh bỉ hỏi:

- Người không sợ làm bạn đồng hành với hai tên lúc này sao?

Ngọc Diện La Sát nghe xong trong lòng cũng rung động không ngớt, bởi vì một chưởng đánh chết chánh phó đường chủ lúc này, hẳn đã nhìn tận mắt, tự nghĩ công lực của mình không thể bì kịp với chàng, bất giác hoảng sợ!

Nhưng gã thân làm Đầu Đẳng Ngoại Tam Đường của Ngũ Âm Giáo, không thể vì chuyện này mà giảm mất oai phong, đành miễn cưỡng nói:

- Đánh lên người, không đáng là hành của nam nhi đại trượng phu!

- Theo ý người thì sao?

- Nếu như người là một hảo hán, bốn tọa sẽ đích thân quyết đấu với người ba trăm chiêu!

- Ba trăm chiêu?

- Người thấy sao?

Tần Lâm Phong ngửa mặt lên trời cười nói tiếp:

- Tôn giá quá đề ỉnh rồi, trừ khi tại hạ cột tay phải lại, dùng tay trái để giao đấu may ra có thể đấu đến ba trăm chiêu, nếu như không chỉ cần ba chiêu là đủ rồi!

Ngọc Diện La Sát thấy chàng khinh mình như vậy, lửa giận bốc lên, quát lớn:

- Hay lắm! Hôm nay ta với người phải có kẻ chết người sống!

Vừa dứt lời, chưởng phong đã bay ra, nhằm đầu chàng chụp xuống. Tần Lâm Phong lách người qua một bên rồi tiếp:

- Tôn giá không việc gì phải vội, để tại hạ trị thương cho Lâm cô nương rồi đấu cũng không muộn!

Tần Lâm Phong nói xong, bước đến chỗ Phích Lịch Hải Đường cúi xuống xem...

Chỉ thấy nàng mặt trắng bạch, hơi thở đứt quãng nơi khoe miệng máu tươi không ngớt trào ra, hôn mê bất tỉnh.

Tần Lâm Phong đang muốn dùng chân khí của bản thân để trị thương cho nàng nhưng lại sợ Ngọc Diện La Sát thừa cơ tập kích, vội đỡ nàng dậy, dùng chỉ điểm khắp các mạch thân của nàng để phòng thương thế phát lại, thò tay vào bọc của nàng móc ra một viên thuốc trị thương bỏ vào trong miệng của nàng.

Ngọc Diện La Sát mấy lần định thừa lúc không để ý xuất thủ đánh lén, nhưng thấy Tần Lâm Phong thần khí uy mãnh, sợ khi xuất thủ sẽ làm trò cười ọi người, không dám ra tay, cố ý làm ra vẻ hảo hán.

- Trị xong thương thế cho ả, các hạ có thêm một tay trợ thủ! Tần Lâm Phong mắt xạ ra một luồng sáng ghê hồn nói:

- Người chỉ biết lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử, tại hạ tử trước đến nay không bao giờ ỷ đồng hiệp cô, nếu người đã có ý sợ, hãy kêu hết thuộc hạ cùng lên một lượt!

Ngọc Diện La Sát cất tiếng cười khà khà! Lạnh lẽo nói:

- Các hạ cũng quá đa nghi, nơi đây, ta có hai vị chánh phó đường chủ là thủ hạ thân cận, ngoài ra không có một đệ tử nào. Nay họ là người đã chết, bốn tọa cũng không dám nhận lấy danh hiệu ỷ đồng hiệp cô, người ra tay đi.

Tần Lâm Phong vẫn không hết nghi ngờ, bỗng Phích Lịch Hải Đường lên tiếng:

- Tần công tử, hãy tin hần đi, tiện nữ cầm chắc nơi đây ngoại trừ ba tên này ra không còn người thứ tư đâu! Vốn là Phích Lịch Hải Đường sau khi điều tức đã hồi tỉnh lại.

Tần Lâm Phong thấy mặt nàng đỏ lại càng an tâm phần nào, khẽ lên tiếng nói:

- Lâm cô nương, tại hạ đã làm liên lụy đến cô nương rồi! Phích Lịch Hải Đường cười nhạt đáp:
- Công tử quá khách khí rồi, việc này có đáng gì đâu.

Tần Lâm Phong cảm động nói:

- Cô nương cứ yên tâm điều tức, bất luận có xảy ra chuyện gì cũng đừng xen vào.
- Tần công tử nói vậy là có ý gì?
- Tại hạ và Ngọc Diện La Sát quyết so tài một trận nhưng nhường cho hần một chút lợi thế, tại hạ chỉ dùng tả thủ để giao đấu!
- Như vậy là quá mạo hiểm. Tần Lâm Phong mỉm cười nói:
- Tại hạ đã thề rằng đối phó với Đầu Đẳng của Ngoại Tam Đường thì dùng tay trái, Chủ tịch của Nội Tam Đường thì dùng tay phải, chỉ khi đối phó với Giáo chủ của Ngũ Âm Giáo mới dùng hai tay.
- Ha! Ha! Ha! Tiếng cười chấn động không trung. Ngọc Diện La Sát sau khi cười xong cất giọng nói:
- Các hạ quả thật quá cuồng ngạo, chỉ sợ nói mà không dám làm! Tần Lâm Phong bước đến trước mặt đáp:
- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy ta đã nói là làm, hôm nay giao đấu mỗi người phải lấy một vật đánh cá!

Ngọc Diện La Sát nghĩ thầm:

Tên Xú tiểu tử này tự chuốc họa vào thân, dám dùng tả thủ để đấu với ta, ta há sợ hần!

Gã nghĩ xong đắc ý đáp:

- Bất luận là vật gì bổn tọa cũng chấp nhận, người nói mau! Tần Lâm Phong mỉm cười nói:
- Tại hạ chỉ dùng tả thủ để giao đấu, trong vòng trăm chiêu nếu không thể thắng được các hạ, lúc đó, tùy các hạ muốn sao thì xử!

Món lời, Ngọc Diện La Sát sao lại bỏ qua gật đầu mấy cái nói:

- Được! Người muốn gì nói mau?
- Nội một trăm chiêu, nếu như tại hạ thắng được một chiêu hay nửa thức, sẽ không làm khó gì tôn giá, chỉ cần người trao ra Huyền Đàn Ấn, tại hạ sẽ lập tức rời khỏi nơi đây!
- Cái này...!

Ngọc Diện La Sát ấp úng không sao thốt nên lời.

- Còn cái này cái kia gì nữa, tại hạ thấy tôn giá là một hảo hán mới dùng lễ quân tử để đối đãi, nếu như không ta dùng vũ lực cưỡng bức, không lẽ không lấy được chắc.

Ngọc Diện La Sát nghe xong nghĩ thầm:

- Hần đã muốn vậy chỉ cần ta cố gắng giữ được trăm chiêu không để bị thua là được rồi!

27. Chương 27: Tỷ Võ Đoạt Ấn

Ngọc Diện La Sát nghĩ xong lên tiếng đáp:

- Được! Nếu bốn tọa thua, Huyền Đàn Ấn sẽ thuộc về các hạ!

Tần Lâm Phong thấy mặt gã đầy vẻ giảo hoạt lên tiếng cảnh cáo:

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, đến lúc đó nếu tôn giá không giữ lời đừng trách tại hạ vô tình!

- Các hạ quá đa nghi, mời!

Ngọc Diện La Sát cũng không dám ra tay trước, song chưởng đưa lên trước ngực, vận lực chờ đợi.

Tần Lâm Phong bình thản, cởi dây lưng cột tay phải vào sát bên mình, tả chưởng đưa lên trước ngực thủ thế nói:

- Mời tôn giá ra tay!

- Vậy bốn tọa xin thất lễ!

Ngọc Diện La Sát dứt lời, bước lên trước ba bước, song chưởng nhắm Tần Lâm Phong quét tới.

Tần Lâm Phong thoát nhìn đã biết gã định dùng toàn bộ nội lực khổng chế đơn chưởng của mình, nhưng chàng nào coi ra gì, chân khí dồn lên tay trái, đưa chưởng lên nghênh đón song chưởng của lão!

Hai luồng chưởng phong vừa chạm vào nhau cả hai liền bắn ra hai phía, rồi biến chiêu hóa thức tiếp tục xông lên giao đấu. Qua khoảng một tuần trà, Phích Lịch Hải Đường ngồi điều tức trên đất lòng không ngớt lo sợ, tim đập rộn rạo, nhìn vào trận đấu nhất thời không phân biệt rõ đâu là bóng của Tần Lâm Phong.

Đột nhiên hai luồng chưởng lực như hút vào nhau, Tần Lâm Phong mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhưng Ngọc Diện La Sát lại càng thâm hơn.

Chỉ thấy mắt gã trợn ngược, mặt lộ vẻ căng thẳng tột độ, nơi góc trán từng giọt mồ hôi to như hạt châu chảy xuống không ngớt.

Nếu cứ đấu như vậy, Ngọc Diện La Sát tức bị đứt hơi mà chết, còn Tần Lâm Phong chắc cũng phải thọ thương nghiêm trọng!

Phích Lịch Hải Đường sau khi điều tức xong thương thế đã bình phục bảy phần, thấy cảnh tượng đó liền bước đến chỗ hai người giao đấu nội lực, cất tiếng nói:

- Tần công tử, nếu hai người cứ đấu như vậy, sẽ dẫn đến hậu quả khó lường, mau thu chưởng về rồi tìm biện pháp để tỷ đấu!

Tần Lâm Phong không dám phân tâm nên không lên tiếng trả lời.

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy, liền quay qua phía Ngọc Diện La Sát hét lớn:

- Ê! Người nghe rõ chưa, còn không mau thu chưởng về!

Ngọc Diện La Sát đang bán mạng tỷ đấu sinh mạng như ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng chỉ muốn Tần Lâm Phong mau thu hồi chưởng lực, nhưng không dám mở miệng sợ chân khí bị tiêu tan.

Phích Lịch Hải Đường lòng nóng như lửa đốt, nhưng không dám xuất chưởng tách rời hai người, sợ không khéo sẽ hại đến tính mạng của họ!

Đột nhiên nàng thấy sắc mặt của Ngọc Diện La Sát trở lại bình thường, hình như nội lực trên thân của gã đã biến mất, lại quay sang phía Tần Lâm Phong...

Về mệt mỏi lúc này của chàng đã biến mất từ lúc nào!

Vốn là Tần Lâm Phong bản tính nhân hậu thấy Ngọc Diện La Sát dường như không chịu nổi áp lực ngọn chưởng của chàng. Biết hẳn cũng không dám liều mạng thu hồi chân lực, đề phòng mình thừa cơ hội, dồn

hết chân khí sang mình gã tới lúc đó gã tức chết. Hơn nữa chàng tự nghĩ nội công mình thâm hậu hơn nếu có thu chưởng về, vị tất gã đã dám đả thương mình...

Công lực của chàng đã đạt đến mức cảnh giới thu phát tùy ý, chàng nghĩ đến đây liền thu tay về...

Ngọc Diện La Sát thấy công lực của chàng tái thể như vậy, trong lòng kinh hãi không ngừng, đột nhiên thấy áp lực nơi song chưởng nhẹ bớt, trong lòng mừng thầm, nào dám thừa cơ hội ám hại chàng, nên thu vội chưởng về.

Chưởng lực của hai người đã thu về bảy tám phần, hai tay cũng lập tức rời khỏi nhau...

Cả hai đều sợ bị đối phương thừa cơ hạ sát thủ nên song chưởng vừa tách rời khỏi nhau đều lui tám thước!

Tần Lâm Phong gật đầu cười với Phích Lịch Hải Đường, lại quay về phía Ngọc Diện La Sát nói:

- Trận đấu này coi như không tính, bây giờ chúng ta sẽ thi đấu chưởng pháp, tôn giá thấy thế nào?

Ngọc Diện La Sát tuy không nói ra nhưng trong lòng cũng biết nội lực của vẫn còn xa đối phương bất giác đỏ mặt ấp úng:

- Chỉ cần các hạ đồng ý bất cứ phương pháp tỷ võ nào bốn tọa đây cũng đều chấp nhận!

- Tôn giá! Mời ra tay!

- Coi chưởng!

Ngọc Diện La Sát hét lên một tiếng, nội lực dồn lên hai tay, song chưởng đưa ra, nhanh như điện xẹt đã quét sáu chưởng về phía chàng!

Tần Lâm Phong chỉ lách người tránh né vẫn chưa trả đòn.

Ngọc Diện La Sát chớp được thời cơ, không chậm trễ, liền công tiếp mười tám chưởng về phía chàng!

Tần Lâm Phong với tả chưởng đón tiếp chỉ phát huy được bốn thành công lực, lại bị gã cướp thế thượng phong, đành phải giữ thế thủ.

Nhưng chàng không vì thế mà rối loạn bình tĩnh hóa giải những chiêu thức hiểm độc của gã.

Ba mươi chiêu đi qua, Tần Lâm Phong lúc này mới lấy được thế cân bằng, tay trái nhanh như điện xẹt nhằm ngực của Ngọc Diện La Sát quét tới!

Phích Lịch Hải Đường từ nãy giờ hồi hộp theo dõi trận đấu, nay thấy Tần Lâm Phong đã giành được thế chủ động liền thở hắt ra, đưa tay áo lên lau những giọt mồ hôi đọng trên trán lúc này!

Ngọc Diện La Sát càng đánh càng sợ không ngờ chỉ với đơn chưởng mà chàng lại có công lực dường ấy!

Tần Lâm Phong lúc này tả chưởng lay động nhằm Mệnh Môn Huyệt của gã vỗ tới...

Ngọc Diện La Sát vội búng người tránh qua một bên, chân phải co lên, phóng về phía bụng của chàng một cước!

Tần Lâm Phong liền thu chưởng về, nhằm chân của lão quét tới!

Ngọc Diện La Sát co vội chân về, uốn người lộn ra sau bảy thước, lão chưa kịp định thần thì Tần Lâm Phong đã như một cái bóng phóng đến trước mặt, kỳ ảo tuyệt luân, quét ra tám chưởng nhanh như điện chớp!

Tám mươi chiêu qua đi, chỉ còn cách đích giao hẹn hai mươi chiêu nữa, hai người lúc này đã vận dụng hết bình sinh sở học, cuồng phong rít lên ghê rợn, gió lạnh như chém vào mặt.

Vừa đến chiêu thứ chín mươi, thân hình của Tần Lâm Phong đột ngột biến đổi, tốc độ mỗi lúc một nhanh, quần lay Ngọc Diện La Sát!

Ngọc Diện La Sát lúc này đã hốt hoảng thật sự, không phân biệt được đâu là bóng thật của chàng, bóng chưởng bao trùm khắp xung quanh gã, phủ chụp phạm vi một trượng. Phích Lịch Hải Đường đứng bên ngoài cũng bị chưởng khí đẩy lùi hai bước!

Ngọc Diện La Sát lúc này không còn đủ sức để phản công, song chưởng múa may điên cuồng đánh vào bóng chưởng vô hình, trong lòng thì cầu nguyện sao au đến chiêu thứ một trăm.

Phích Lịch Hải Đường đứng bên ngoài đang hồi hộp không kém bởi vì chỉ còn vài chiêu nữa là kết thúc trận đấu, nàng bắt chột buột miệng đếm thầm:

- Chín mươi sáu, chín mươi bảy, chín mươi tám, một trăm!

Phích Lịch Hải Đường vừa dứt lời, chỉ thấy Tần Lâm Phong đã thu hồi bộ pháp ra ngoài vòng đấu.

Nàng thấy vậy trong lòng thầm trách Tần Lâm Phong quá khinh địch, nếu dùng song chưởng giao đấu, vị tất đã có kết cục như vậy...

- Tỷ võ đã xong, lẽ nào tôn giá còn chưa nhận thua!

Phích Lịch Hải Đường nghe được câu này của chàng, lòng như hoa nở, liền đưa mắt nhìn...

Ngọc Diện La Sát lúc này tức giận quát:

- Các hạ nói quả thật không sai, nhưng bốn tọa chưa để thua một chiêu nữa thối nào sao người lại kêu ta nhận thua? Lẽ nào người lại muốn chối!

Tần Lâm Phong nhếch mép cười hỏi:

- Tôn giá có phải không bị thua một chiêu nào?

- Đúng vậy!

- Tôn giá hãy coi đây!

Tần Lâm Phong dứt lời ném một vật lên không, rồi lại đưa tay chụp lấy, chàng từ từ mở bàn tay ra, ánh trắng lúc này sáng vàng vạc lộ rõ món đồ trong lòng bàn tay của chàng thì ra đó là một miếng ngọc bối.

Ngọc Diện La Sát nhìn thấy cảnh tượng này, trợn mắt, há miệng không thốt được nửa lời...

Ngọc Diện La Sát sau một hồi kinh ngạc, mặt đỏ lên cúi gầm xuống.

- Cầm lấy!

Tần Lâm Phong liệng miếng ngọc bối về phía gã. Ngọc Diện La Sát miễn cưỡng giơ tay bắt lấy.

Phích Lịch Hải Đường thấy cảnh này mặt tươi như hoa, vết thương cũng như hoàn toàn bình phục.

Tần Lâm Phong khẽ mỉm cười, hướng về phía Ngọc Diện La Sát hỏi:

- Tôn giá có ý kiến gì không?

Ngọc Diện La Sát quát về phía chàng một tia sáng rợn người, tức giận đáp:

- Người còn muốn mĩa mai hay sao, bốn tọa đã chịu, có chỉ nhận thua là xong!

- Đưa đây!

- Đưa cái gì?

- Huyền Đàn Ân mà chúng ta đã đánh cá!

Ngọc Diện La Sát nhếch mép cười, chỉ về phía đỉnh tháp nói:

- Huyền Đàn Ân đặt trên tầng bảy của tháp, các hạ không biết tự mình đi lấy hay sao? Gã dứt lời quay đầu định phóng đi...

- Đúng lại!

Tần Lâm Phong quát lên một tiếng khiến hấn vội định thân quay đầu lại, chàng lại tiếp:

- Tại hạ thành tâm đối đãi người, nói một là một, giả như các hạ có định giở trò gì, đừng trách tại hạ ra tay độc ác!

Ngọc Diện La Sát tức giận nói;

- Quái! Bốn tọa đã nhận thua, các hạ muốn gì ở ta nữa!

- Tại hạ chỉ muốn Huyền Đàn Ẩn!

- Không phải ta đã nói là ở trên đỉnh tháp hay sao? Nếu không tin cứ hỏi ả nha đầu khắc biết, nói xong đưa tay chỉ Phích Lịch Hải Đường.

Phích Lịch Hải Đường bước đến chỗ hai người lên tiếng:

- Không sai, nhưng mà nơi đó không nên vào. Tần Lãm Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Lâm Cô nương, cô nương có phải nói trong tháp có mai phục cơ quan?

- Tần công tử đoán không sai!

- Phá bỏ chúng!

- Từ lúc có tháp này, chưa có người nào đi vào cơ quan trong tháp!

- Phóng hỏa thiêu hủy nó!

- Tháp là dùng một loại cương thạch dựng lên!

Tần Lãm Phong nghe đến đây quay người về phía Ngọc Diện La Sát nói:

- Vậy phải phiền đến tôn giá đây một chút!

- Việc gì?

- Đóng tất cả cơ quan tháp lại!

- Ha! Ha...

Ngọc Diện La Sát phá lên một tràng cười nói:

- Ta cứ nghĩ các hạ là một nam tử đầu đội trời chân đạp đất, không ngờ cũng chỉ là phường chuột nhát gan, đã khiếp sợ các cơ quan như vậy, vậy để bốn tọa đây tháo bỏ chúng.

Gã dứt lời quay đầu phóng về phía tháp!

- Đứng lại!

Tần Lãm Phong quát lên một tiếng kêu Ngọc Diện La Sát dừng bước, chàng kiêu ngạo nói:

- Ta ra lệnh cho ngươi, phải lập tức rời khỏi nơi đây!

- Sao, không muốn ta tháo bỏ các cơ quan giùm ngươi à?

- Tại hạ nếu như không phá nổi các cơ quan trong tháp, cũng nguyện chết tại đây!

- Ngươi không hối hận?

- Hoang đường, còn không mau rút!

- Được sáng mai bốn tọa sẽ lượm xác ngươi cho!

Ngọc Diện La Sát nói đến đây, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, bước đến mép hồ, đưa tay lấy một viên đá xanh khê xoay, dịch chuyển những tấm đỉnh trong hồ, cúi người nhặt một thân cây, phóng xuống mặt nước, rồi lộn người đáp lên đó, dùng chân khí đơn điền, rẽ lướt nước lướt đi như gió, chớp mắt đã mất dạng.

Phích Lịch Hải Đường mặt lộ vẻ âu sầu hỏi:

- Tần công tử, chàng thật muốn mạo muội đi lấy Huyền Đàn Ẩn! Tần Lãm Phong gật đầu đáp:

- Chính phải, vì để cứu Bành cô nương, không thể không làm như vậy!

- Chàng rất yêu nàng?

Tần Lâm Phong bắt giác rung động trong lòng ấp úng đáp:

- Lâm cô nương hiểu lầm rồi...
- Vậy sao nàng đáng được chàng quan tâm như vậy?
- Là vì đạo nghĩa!
- Đạo nghĩa!
- Phải, nàng vì đuổi theo ta mà đến toàn gia bị hủy diệt, cô đơn buồn khổ...
- Như vậy là nàng yêu chàng!
- Đâu có, Bành cô nương tài trí hơn người, sao lại hạ mình đi yêu một kẻ phàm phu tục tử như tại hạ, tại hạ đây không dám mơ tưởng đến!
- Công tử không nên mặc cảm như vậy tình yêu chân chính không cần bề ngoài đẹp đẽ, mà chỉ cần nội tâm trong sáng!

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Lời của Lâm cô nương quả rất có lý, nhưng người đời mấy ai tránh khỏi quan điểm đó!
- Ít nhất cũng có hai người?
- Ai?
- Bành cô nương là một.
- Còn người kia?
- ... Tiệp nữ cũng không biết...

Phích Lịch Hải Đường đỏ mặt, cúi đầu mân mê vạt áo.

Tần Lâm Phong dường như cũng hiểu được phần nào, lên tiếng:

- Lâm cô nương, chúng ta tạm thời đừng nhắc đến chuyện này nữa, tại hạ phải lấy Huyền Đàn Ẩn, cô nương hãy đợi ở đây chờ tại hạ...

Phích Lịch Hải Đường vội cướp lời nói:

- Không, tiệp nữ phải đi cùng với công tử. Tần Lâm Phong lắc đầu khuyên nhủ rằng:
- Cô nương đã biết trong tháp đầy đầy cơ quan, sao lại muốn đi.
- Lâm Như Tuệ không phải là người tham sanh quý tử!
- Việc này tại hạ cũng biết, nhưng nếu lỡ xảy ra chuyện, tại hạ không tiếp ứng kịp.
- Công tử sợ liên lụy sao?
- Lâm cô nương xin đừng nói như vậy tại hạ chỉ lo vạn nhất xảy ra chuyện sẽ đắc tội với cô nương!

Phích Lịch Hải Đường nghĩ một hồi gật đầu đáp:

- Cũng được! Tiệp nữ sẽ ở đây chờ công tử! Nàng dứt lời mặt lại lộ vẻ không an tâm nói:
- Xin công tử nghe một lời của tiểu nữ.
- Lâm cô nương, xin cứ nói!
- Bây giờ đã quá canh tư, công tử có thể đợi thêm lát nữa không?
- Ý cô nương muốn gì?
- Bởi trong trong tháp cơ quan trùng trùng, công tử tuy có thể nhận biết được mọi vật trong đêm tối, nhưng làm sao có thể nhận rõ được bằng ban ngày, ý của tiểu nữ là muốn công tử chờ thêm một lát, trời sáng rồi sẽ đi, lúc đó sẽ an toàn hơn.

Tần Lâm Phong thấy nàng quan tâm mình như vậy, không tiện từ chối liền đáp:

- Tại hạ xin nghe lời cô nương.
- Công tử xin theo tiện nữ!

Phích Lịch Hải Đường vừa nói vừa nắm lấy tay áo của chàng bước đến bên hồ, cả hai ngồi xuống một tảng đá lớn, Phích Lịch Hải Đường đưa tay vuốt những lọn tóc bị gió thổi bung lên loạn xạ trước mặt:

- Công tử, ngoại trừ Bành cô nương, chàng còn quan tâm đến một vị cô nương nào khác không?

Tần Lâm Phong thoáng hồi ức lại, cất tiếng đáp:

- Gia muội, Đường Hiếu Văn!
- Yêu nàng!

Tần Lâm Phong khẽ gật đầu rồi nói:

- Nhưng nàng rất cảm hận ta.
- Vì sao lại như vậy?

Tần Lâm Phong thở dài một tiếng, đem tất cả những việc trải qua kể lại một lượt cho nàng nghe.

Phích Lịch Hải Đường nghe xong, lên tiếng an ủi:

- Công tử yên tâm, Lâm Như Tuệ nếu chưa chết quyết điều tra cho được tung tích của nàng, để báo đáp ơn cứu mạng của công tử!

Tần Lâm Phong tiếp lời:

- Tại hạ đây xin chân thành cảm tạ thịnh tình của cô nương. Nếu nói đến hai chữ trả ơn, tại hạ thật hổ thẹn không dám nhận!

Phích Lịch Hải Đường lại thở dài một cái, rồi đưa tay chỉ một tảng đá xanh trước mặt nói:

- Trời sắp sáng, công tử hãy đến đó điều tra một lúc, sáng sớm mai còn phải vào tháp kia!
- Lâm cô nương cả đêm cũng vất vả rồi, lại bị thọ thương, cũng nên điều tức mới phải!

Phích Lịch Hải Đường liền gật đầu, Tần Lâm Phong yên tâm bước đến tảng đá nọ ngồi xuống, nhắm mắt định thần vận công điều tức.

Kỳ thực Phích Lịch Hải Đường chỉ vì thấy chàng lo lắng mới gật đầu đồng ý, nhưng nàng lại sợ trong lúc Tần Lâm Phong điều tức có kẻ ám toán, nên không dám vận công điều tức mà chỉ đưa mắt nhìn xung quanh để cảnh giới.

Vàng đông ló dạng, ánh sáng nhẹ nhàng phả vào mặt hai người! Tần Lâm Phong lúc này đã điều tức xong mở mắt nhìn...

Chỉ thấy bầu trời xanh thẳm, gió nhẹ mang theo hơi lạnh phả vào mặt làm tinh thần càng thêm phần chấn! Lúc này chàng bèn đứng dậy đưa mắt nhìn, thấy hai mắt của Phích Lịch Hải Đường hoe đỏ, viền mắt thâm quầng đầy vẻ mệt mỏi, trong lòng bỗng xót xa nhẹ lên tiếng:

- Lâm cô nương, vì tại hạ...

Phích Lịch Hải Đường nở nụ cười, để lộ hai má lúm đồng tiền, cướp lời nói:

- Công tử đừng khách sáo, tiện nữ không mệt!

Tần Lâm Phong trong lòng cảm kích cũng không tiện nói tiếp...

Phích Lịch Hải Đường thấy chàng sắp mạo hiểm, xông vào tử địa, mặt lộ vẻ bất an im lặng không dám lên tiếng.

Tần Lâm Phong cuối cùng phải đành lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề này, chàng nói:

- Đến giờ rồi, tại hạ phải đi đây, xin Lâm cô nương chờ tại hạ ở đây.

Phích Lịch Hải Đường sóng mũi hơi cay, khước mắt ngấn lệ, rung giọng nói:

- Công tử... bảo... trọng...

Nàng chưa nói xong, cổ họng đã nghẹn lại, hai hang lệ chảy dài trên má!

Tần Lâm Phong cũng thấy rung động trong lòng, nhưng chàng không dám để tình cảm này lấn áp lý trí, vội lên tiếng an ủi nàng.

Phích Lịch Hải Đường tay ngọc giơ lên lau những giọt lệ trong khước mắt, cố cười nói:

- Công tử yên tâm, tiện nữ sẽ ở đây chờ chàng!

- Phiền cô nương một chút!

Tần Lâm Phong dứt lời, thân hình lay động như một luồng khói bắn về phía cửa tháp.

Chàng đến nơi, đưa mắt nhìn khắp xung quanh tháp một lượt thấy không có hiện tượng gì khả nghi, mới từ từ mở cửa lướt vào. Sau khi tiến vào, chàng đưa mắt nhìn khắp gian phòng, thấy không bày biện một vật gì, chỉ thấy một cầu thang đặt nơi góc phòng.

- Không vào hang hổ sao bắt được hổ!

Tần Lâm Phong nghĩ xong, rút kiếm ra cầm tay, chậm chậm bước lên cầu thang.

- Àm!... thanh âm phát ra khiến Tần Lâm Phong thất kinh, đưa kiếm lên thủ sẵn trước ngực, trợn mắt quét một vòng khắp xung quanh...

Tầng một không khác gì với bên ngoài, âm thanh vừa rồi là do một cửa sắt rơi xuống bịt kín dãy cửa cầu thang!

Tần Lâm Phong thấy vậy cũng không để ý gì nữa, tiếp tục tiến lên.

Chàng lên đến tầng bốn, cảnh vật xung quanh giống như những tầng dưới, vẫn không có chút động tĩnh gì.

Tần Lâm Phong thấy cơ quan trong tháp ít như vậy, rửa thầm Ngọc Diện La Sát, đã hù dọa mình, rồi chàng lại lên tầng năm...

Tần Lâm Phong đột nhiên dừng bước nghĩ thầm:

- Hình như người bố trí cơ quan này đã cố ý làm như vậy để cho địch nhân thêm kiêu ngạo, bắt phòng?

Nghĩ đến đây chàng lại tiếp tục bước tiếp, bụng nghĩ thầm, ba tầng còn lại tất mai phục sẵn những cơ quan hiểm độc vô cùng, rồi cẩn thận, tiến lên.

Tần Lâm Phong vừa bước lên tầng năm, bất chợt kinh hãi dừng bước.

Vốn là chàng nhìn thấy hai người tướng mạo uy dũng đứng nơi cầu thang, bịt mắt đường lên tháp.

Hai người này mắt lộ tinh quang nhìn chăm chọc Tần Lâm Phong... Tần Lâm Phong sau khi định thần, nhìn họ lại một lượt...

Thì ra hai người này là hai khối sắt vô tri vô giác, do sự khéo léo của những người thợ đã đúc nên họ, nên trông giống như người thật!

Tần Lâm Phong thấy hai người sắt này giống như hai anh Hạ Nhị Tướng, một tả một hữu chắn mất lối đi, muốn vượt qua cửa ngõ này cũng nguy hiểm không kém, không biết hai người này định làm trò gì?

Chàng nghĩ xong, không dám vọng động tiếp tục nhẹ bước tiến lên... Hai người sắt vẫn đứng yên như cũ, không chút cử động gì!

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng như vậy, không dám sơ ý, hai mắt nhìn chăm chăm hai người sắt, thủ thế đề phòng bất trắc, đồng thời vẫn từng bước tiến lên.

Lúc Tần Lâm Phong chỉ còn cách tăng năm ba bậc thêm nữa, chân chàng bỗng cảm thấy như đạp phải một vật mềm nhũn...

- Khi... khi... đột nhiên từ trong lỗ mũi và miệng của Hạnh Hà Nhị Tướng bắn ra một luồng khói trắng, nhằm Tần Lâm Phong bay tới!

Nói thì chậm sự việc xảy ra nhanh, Tần Lâm Phong bất chợt phát hiện dưới chân khác thường, nhất định đã giẫm phải cơ quan, liền điểm nhẹ chân xuống bậc thang, vọt bắn lên cao ba trượng, vừa lúc luồng khói trắng của Hạnh Hà Nhị tướng bắn ra, cho nên chỉ lướt qua dưới chân chàng...

Tần Lâm Phong trong lúc còn lơ lửng trên không, đưa chân trái đạp nhẹ mu bàn chân của chân phải, mượn lực lộn tiếp một vòng, rồi phóng ra hai cước nhằm đầu của Hạnh Hà Nhị Tướng bay tới...

- Bùng! Bùng! Hai tiếng khô khốc vang lên...

Đầu của Hạnh Hà Nhị Tướng bị ngọn cước của chàng vừa rồi đá trúng, đứt rời khỏi cổ, lăn lông lốc về phía vách tường.

- Không xong rồi!

Nơi cổ của Hạnh Hà Nhị Tướng chỗ bị Tần Lâm Phong đá trúng lúc nãy, bỗng nhiên bốc lên một luồng khói trắng dày đặc.

28. Chương 28: Phá Thập Đoạt Ẩn

Phút chốc khói trắng đã dày đặc căn phòng!

Tần Lâm Phong trong lúc tiến thoái lưỡng nan, cửa lầu đã bị kín, lại sợ ý nên đã hít phải luồng khói này, toàn thân bắt gặp ớn lạnh, run cầm cập, khí huyết trong người dường như đông cứng lại, ngã phịch xuống đất.

Tần Lâm Phong tuy toàn thân tê cứng nhưng vẫn chưa mất hết tri giác, chàng có cảm giác mình đã trúng độc...

Nghĩ đến đây chàng đột nhiên nhớ đến hai thảo dược đầy tính Cương Dương Nhất Hỏa là Đà Long Đả và Hỏa Linh Chi. Không chỉ bằng thủ vận công, kích thích dược tính trong thân thể, có thể trực xuất được hàn tính trong cơ thể không biết chừng. Chàng nghĩ xong gượng bò dậy, xếp chân ngồi tĩnh tọa mắt nhắm định thần vận công tức thì.

Tần Lâm Phong vận công được gần một canh giờ, bất giác cảm thấy máu huyết nơi tứ chi đã lưu thông bình thường, co duỗi dễ dàng lại qua thêm một khắc hàn độc hình như đã bị trực xuất khỏi cơ thể.

Vốn là hàn độc do Hạnh Hà Nhị Tướng phun ra có tên là Hàn Vụ là chất độc tích nơi thâm sơn cốc bằng sơn lạnh lẽo, người bình thường nếu hít phải hàn khí sẽ lan tỏa khắp ngũ tạng, khí huyết đông lại mà chết. Tần Lâm Phong coi như đã được Cát Tinh soi chiếu vì chàng đã dùng qua Đà Long Đả và Hỏa Linh Chi, hai loại tiên dược này có thể khống chế bất kỳ hàn độc nào trên thế gian, cho nên Hàn Vụ dù có lạnh đến đâu, chỉ cần chàng vận công một lúc là có thể trực xuất ra ngoài.

Khói độc Hàn Vụ ở trong phòng sau một lúc đã bị không khí lùa vào thổi loãng dần.

Tần Lâm Phong đứng dậy đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, bất giác nhủ thầm nếu không dẹp bỏ hai tên người sắt mất đầu này thì khó lòng mà đến được tầng sáu.

Chỉ thấy chàng tra kiếm vào vỏ, vận công dùng kinh lực gơ hai tay song chưởng một tả một hữu quét ra.

- Bùng! Bùng!

Hai tiếng nổ chấn động gian phòng, Hạnh Hà Nhị Tướng bị trúng chưởng lực của chàng bật ngửa trên đất.

Tần Lâm Phong bước qua xác của hai người sắt này, rồi nhả tầm sáu tiến lên.

Chàng vừa đặt chân lên tầng sáu, quang cảnh trước mắt khiến chàng bất giác sửng người, vốn là trên tầng sáu có mười tám tượng đồng La Hán xếp theo hình vòng cung, chỗ ngang đầu cầu thang lên tầng.

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng như vậy, vội vận công đóng kính các yếu huyết, định nhảy qua đầu Thập Bát La Hán phóng lên đỉnh tháp.

Không ngờ một La Hán đứng gần nơi cuối cầu thang xuất thủ như điện, hữu quyền giơ lên nhằm thân chàng quét tới, may mắn Tần Lâm Phong đã có chuẩn bị, không biết nội lực ra sao, không dám xuất chiêu trả đòn, thân điểm nhẹ ván lầu, hét lên một tiếng lộn người bốc cao bảy thước.

Chàng lúc đó nghĩ thầm trong bụng:

“Đây rõ ràng bố trí theo Thập Bát La Hán đường của Thiếu Lâm tự, phải cẩn thận mới được.”

Vốn là Thập Bát La Hán chương là một trong bảy mươi hai môn tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm tự, trong võ lâm không ai không biết. Đệ tử Thiếu Lâm tự muốn xuất sư, phải vượt qua cửa ải Thập Bát La Hán đường, nếu như không dành mai một công lao khổ học một đời trên núi. Căn cứ vào đây, công phu của Thập Bát La Hán quả không đơn giản.

Tần Lâm Phong chưa từng giao đấu với cao thủ của phái Thiếu Lâm, cũng không hiểu được công phu của Thập Bát La Hán lợi hại đến mức nào.

Lúc này La Hán nọ hữu thủ lại biến chiêu nhằm cổ tay phải của chàng chặt xuống.

Tần Lâm Phong không dám chậm trễ, vội hợp một luồng chân khí lộn người trở về vị trí cũ.

Thập Bát La Hán thấy vậy đồng loạt phát chương, bóng chương như Thái Sơn phủ chụp xuống đầu chàng.

Sự việc diễn ra quá nhanh Tần Lâm Phong không kịp đón đỡ, cũng may chàng phản ứng rất mau, búng mình bốc cao bảy thước. Tuy rằng thoát khỏi bóng chương của Thập Bát La Hán hợp lực công đến, nhưng chân trái cũng bị quét trúng một chương, đau đớn thấu xương, chàng nghiêng rặng lộn người thối lui tám thước.

Tiểu La Hán thắng được một chiêu đắc ý xông lên định bắt sống chàng.

Tần Lâm Phong lúc này khí giận bốc lên, quyết thí mạng với Thập Bát La Hán.

Chàng song chương đưa lên vận dụng Chấn Thiên chương và Thái Cực Miên chương, một cương, một nhu, nhằm phía Thập Bát La Hán quét đến, chớp mắt đã xuất ba mươi chương.

Thập Bát La Hán bắt luận xuất chiêu và phòng thủ phối hợp rất nhịp nhàng, không phút sơ hở nào.

Tần Lâm Phong tức giận cực điểm, chỉ thấy thân pháp của chàng biến đổi bóng chương quanh mình, quét ra không ngớt quai chiêu xuất ra. Thập Bát La Hán qua ba mươi chiêu đã bị dồn ép trong lưới chương của chàng, nhưng vai trái của chàng cũng bị trúng ba chương đau thấu xương.

Tần Lâm Phong nghiêng rặng thi triển tuyệt kỹ, tả thủ Hàng Long, hữu thủ Phục Hổ, phóng ra dồn dập, hơn bốn mươi chiêu đã đánh ngã Thập Bát La Hán! Nhưng chàng thân thể cũng mềm nhũn mệt mỏi, ngã phịch xuống đất.

Nên biết đệ tử Thiếu Lâm tự mỗi lần muốn xuất sư phải vượt qua được La Hán đường, nhưng chỉ là lần lượt giao đấu với từng La Hán một, nay Tần Lâm Phong đơn thân độc mã, giao đấu với Thập Bát La Hán liên thủ hợp công, đừng nói là đệ tử Thiếu Lâm tự, ngay cả chương môn Thiếu Lâm tự cũng chưa chắc có được công lực này.

Tần Lâm Phong trái lại không biết điều này, chỉ trách công lực của mình thừa thâm hậu, tuy đánh ngã được Thập Bát La Hán, bản thân cũng hao tổn nguyên khí không ít, suýt nữa sẽ mất mạng.

Chàng bất giác thở dài một tiếng.

Qua một tuần trà, nguyên khí của chàng dần dần hồi phục trở lại, liền đứng dậy, nhằm đỉnh tháp phóng đi.

Tần Lâm Phong vừa đặt chân lên tầng thứ bảy, đã thấy một luồng ánh sáng bạc chói mắt phát ra nơi cái ần, treo giữa gian phòng bằng một sợi xích bạc.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn khắp xung quanh thấy ngoài món đồ này ra không còn bất cứ vật gì khác.

Tần Lâm Phong thấy vậy cũng cảm thấy quái lạ đang định ra tay đoạt ần, bỗng nhớ đến những cánh cửa sắt bí mật lối cầu thang ở tầng hai, ba, bốn, nếu có lấy được Huyền Đàn Ần cũng không biết làm cách nào để ra khỏi tháp. Đồng thời chàng lại nghĩ sau khi đoạt ần không biết còn nhưng hung hiểm gì?

- Nếu cứ khiếp sợ như vậy sao đáng là bảy thước nam nhi, lấy xong rồi sẽ tính.

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, lách người lướt đến chỗ Huyền Đàn Ần, vận lực giật mạnh một cái, sợi dây bạc đứt gọn, cái ần đã nằm trong tay...

- Không ổn rồi!

Sau khi sợi dây bị đứt, đột nhiên một ngọn lửa bốc lên.

Tần Lâm Phong thấy sự việc diễn biến như vậy, liền lộn người lướt xuống tầng sáu.

- Ầm! Ầm! Ầm! Một chuỗi âm thanh như thiên lôi chấn động mặt đất chính lúc Tần Lâm Phong vừa phóng xuống tầng sáu. những tiếng nổ chấn động không trung vừa rồi chính là thuốc súng đã chôn trên đỉnh tháp. Phút chốc ngọn tháp đã bị phá vỡ từng mảnh. Tần Lâm Phong cũng bị sức chấn lực thổi bắn ra ngoài hai mươi trượng nằm sấp trên mặt đất, một lúc sau chàng dần dần tỉnh dậy bất giác cũng rụt đầu lè lưỡi.

Vốn là cái tháp mà chàng lúc này đoạt Huyền Đàn Ần, nay đã không còn chút dấu vết gì.

Lúc này chàng nhớ đến Phích Lịch Hải Đường, liền cất tiếng gọi:

- Lâm cô nương... Lâm cô nương...

Tần Lâm Phong kêu luôn mấy tiếng vẫn không có hồi âm, nóng ruột vô cùng.

Chỉ thấy chàng sử dụng một thế Lý Ngư Đả Đỉnh, đứng phắt người dậy, lướt một vòng quanh đảo, vẫn không thấy chút dấu vết của Lâm Như Tuệ.

Chàng liền định thân nghĩ thầm:

- Có lẽ lúc mình vào tháp, Ngọc Diện La Sát đã trở lại bắt mất nàng.

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây lòng nóng như lửa đốt, phóng đến bên hồ cúi mình lượm một miếng gỗ, nhằm mặt hồ ném xuống, chàng như một luồng khói miếng gỗ vừa chạm mặt nước thì chân của chàng đã giẫm lên mượn lực thi triển Tiềm Long Cửu Đỉnh, chớp mắt đã đáp lên bờ.

Tần Lâm Phong vừa lên bờ đưa mắt nhìn khắp xung quanh không biết nên đi theo hướng nào để truy đuổi Ngọc Diện La Sát.

Đột nhiên chàng nhìn xuống phía dưới cách chỗ chàng khoảng năm trượng, có một vật lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Tần Lâm Phong bước đến nhặt lên xem thì ra là một cây thoa màu vàng của nữ nhi.

Chàng bất giác hiểu ra vật này có lẽ là do Phích Lịch Hải Đường cố tình làm rơi để chỉ đường cho chàng, chàng bèn chiếu theo hướng của kim thoa phóng mình đi.

Qua nửa canh giờ Tần Lâm Phong vẫn chẳng thấy tăm tích gì. Đột nhiên chàng nghe tiếng giao đấu vang lên, cách chỗ chàng không xa, vội phóng đến để xem...

Thì ra Ngũ Tà Ôn Thần Phùng Phủ thủ lĩnh lực lâm mười ba tỉnh, dắt một lũ thuộc hạ của Ngũ Âm Giáo đang bao vây bảo chủ Đồng Gia Bảo, Nao Hải Kim Ngao Đồng Không và Châu Tổng Quản.

Tần Lâm Phong vội hét lên một tiếng kêu dừng tay, rồi phóng đến chỗ Nao Hải Kim Ngao chấp tay hành lễ nói:

- Tại hạ Tần Lâm Phong, bái kiến Đồng Lão Bảo chủ. Nao Hải Kim Ngao “Ủa” một tiếng kinh ngạc nói:

- Thì ra là Tần Thiếu hiệp, lão nạp lần trước sơ ý đã nghĩ lầm cho thiếu hiệp. Trong lúc bốn bảo gặp nạn lại được Ngân Phát Lão Nhân ra tay tương trợ, vị tiền bối lúc sắp đi có giải thích mối hiểu lầm này. Hôm nay gặp lại được thiếu hiệp ở đây lão nạp hổ thẹn vô cùng, xin Tần Thiếu hiệp tha lỗi. Dứt lời lão chấp tay tạ lỗi rất mực cung kính.

Tần Lâm Phong biết được những lời vừa rồi của lão ám chỉ việc Thủy Phân Châu bị thất lạc, do đó mới sinh ra hiểu lầm. Chàng tiện giải thích sự việc đã qua nói là Ngân Phát Lão Nhân là hóa thân của mình, rồi lại cất tiếng hỏi:

- Bảo chủ! Vì sao lại đến đây?

- Lão phu đang trên đường trở về bảo thì bị bọn chúng tập kích đánh lén.

Tần Lâm Phong nghe xong quay mặt về phía lũ Ngũ Tà Ôn Thần Phùng Phủ trốn mất hết lớn:

- Các ngươi còn không mau rút, hay lại muốn ta phải đích thân ra tay!

Ngũ Tà Ôn Thần Phùng Phủ lúc vừa thấy bóng chàng đã thất kinh, nay lại nghe những lời này thử hỏi sao không hoảng sợ.

Chàng vừa dứt lời, gã liền quay đầu phát tay ra hiệu cho lũ thuộc hạ rồi vội phóng đi. Đợi cho bóng của đám đệ tử Ngũ Âm Giáo khuất hẳn, Tần Lâm Phong mới quay lại hướng về phía Nao Hải Kim Ngao lên tiếng:

- Tại hạ đây có việc gấp phải làm, xin cáo biệt.

Tần Lâm Phong vừa dứt lời, thân hình lay động bước đi, chớp mắt đã mất dạng.

Qua khoảng một canh giờ, Tần Lâm Phong đang phóng đi bỗng thấy một cái bóng thấp thoáng nơi bìa rừng, chàng định thần nhìn kỹ lại thì ra là Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ trong tay đang ôm người.

Tần Lâm Phong thấy vậy khắp khởi mừng thầm, vội gia tăng cước bộ, truy đuổi. Khoảng cách mỗi lúc một gần...

Ngọc Diện La Sát đang đi bỗng thấy trước mặt hoa lên một cái đã có một bóng đen chặn ngay trước mặt.

Gã thoát nhìn đã nhận ra Tần Lâm Phong, trong lòng bất chợt rung động, liền cướp lời:

- Các hạ nếu vọng động, tính mạng của nha đầu này sẽ kết thúc tại đây.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn thấy Phích Lịch Hải Đường đã bị gã điểm huyết mê, lại bị gã dùng thủ đoạn bỉ ổi này để khống chế mình, trong lòng tức giận, chỉ muốn một chưởng đập chết Ngọc Diện La Sát, nên không vọng động, nghiêng răng quát:

- Tại hạ đã nhìn lầm ngươi là một hảo hán nên lúc thí võ đã nương tay. Không ngờ ngươi lại dùng thủ đoạn này, lấy một thiếu nữ hôn mê không còn sức chống cự để làm vật trao đổi. Nói mau, ngươi muốn bắt Lâm cô nương làm gì hả?

Ngọc Diện La Sát cười nham hiểm nói:

- Ấ là phần đồ của bốn giáo, bốn tọa là thượng ty của ả, bắt ả đi đâu có liên quan gì đến ngươi!

Tần Lâm Phong lạnh lẽo đáp:

- Giữa đường gặp chuyện bất bình là chuyện bốn phận của nam nhi, huống hồ Ngũ Âm Giáo các ngươi nghịch lý vô đạo. Vì trừ hại cho võ lâm, ta quyết quét sạch ổ quỷ này không chừa một tên, há lại không quan tâm đến chuyện này!

- Vậy ngươi thử xem!

- Lê nào ta không dám!

Tần Lâm Phong dứt lời chúc giờ chưởng lên, nhưng chàng vội thu vội chưởng về...

Bởi vì chàng thấy Ngọc Diện La Sát mất lộ hung quang, hữu thủ đề lên lưng của Phích Lịch Hải Đường như sắp dùng nội lực chấn nát ngũ tạng của nàng. Chàng thấy thể nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu thi triển toàn lực, tin chắc trong vòng mười chiêu có thể hạ sát được Ngọc Diện La Sát, nhưng Phích Lịch Hải Đường sẽ bỏ mạng trước! Không được, quyết không thể bỏ nàng sống chết, phải tìm một biện pháp cứu nàng mới được!

Tần Lâm Phong nghĩ đi nghĩ lại, không biết làm cách nào để hạ thủ.

- Ha! Ha! Ha!... Các hạ đừng mất thì giờ suy nghĩ nữa, bây giờ phải nghe theo sự điều khiển của bốn tọa, nếu không bốn tọa sẽ chấn nát ngũ tạng của ả, khiến thất khứ rỉ máu cho người xem!

Ngọc Diện La Sát cất tiếng cười nham hiểm, ngừng một chút rồi tiếp:

- Mau thối lui một bước!

Tần Lâm Phong khí tức đầy ruột, nhưng Phích Lịch Hải Đường hiện đang ở trong tay gã, không còn cách nào khác đành thối lui một bước.

- Lùi tiếp bước nữa!

Tần Lâm Phong lại lùi tiếp một bước nữa.

- Quay lưng lại!

Tần Lâm Phong nghiêng răng cắn hận lúc đang định quay lưng, đột nhiên lóe nên một tia hy vọng, mặt lộ vẻ vui mừng, cố ý kéo dài thời gian, ngầm vận khí, quát lớn:

- Ngọc Diện La Sát, báo cho người biết hôm nay tại hạ chịu thua. Thanh Sơn bất biến, Lục thủy trường lưu, sau này tất có ngày gặp lại, đến lúc đó...

- Câm miệng!

Ngọc Diện La Sát không để chàng nói hết, tức giận hét lên một tiếng ngắt lời chàng nói tiếp:

- Các ha nếu còn buông lời chọc tức bốn tọa, nếu bốn tọa tức giận đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

- Không được động đây, nếu không người hối hận sẽ là người đó!

Ngọc Diện La Sát đột nhiên nghe thấy thanh âm thứ ba vang lên sau lưng mình, đồng thời song chưởng của kẻ mới đến đang đè chặt trên lưng. Biết bị mắc lừa đối phương, lão tự rửa thềm mình đáng chết, sao có người tập kích sau lưng cũng không hay biết.

Kỳ thực không phải Ngọc Diện La Sát không phát giác được, mà do Tần Lâm Phong trước khi quay người đột nhiên phát hiện bóng dáng của Thác Thiên Thần Quân cho nên cố ý nói lớn, để che giấu hành tung của Thác Thiên Thần Quân.

Thác Thiên Thần Quân đè chặt song chưởng lên lưng của gã quát:

- Mau buông tay và thả cô nương kia xuống, nếu không... Lão chưa dứt lời lại dồn lực lên cánh tay ấn xuống.

Ngọc Diện La Sát tức giận quát:

- Hừ! Người đừng đắc ý vội, nếu người không buông tay trước, bốn tọa sẽ cùng chết với ả.

Ngọc Diện La Sát cho rằng đối phương không dám bỏ mặc Lâm Như Tuệ cho nên cố ý nói như vậy.

Thác Thiên Thần Quân đã từng trải giang hồ, mới thoát nhìn đã biết Tần Lâm Phong và nàng tất có quan hệ sâu xa, cho nên nghĩ thâm, quyết không để nàng chết được.

Thác Thiên Thần Quân nghĩ xong, sắc mặt vẫn không thay đổi, cố ý nói lớn:

- Hừ lão phu và ả nha đầu đó không quen biết, nếu người đã muốn như vậy hãy cùng chết với ả đi!

Lão dứt lời lại tăng thêm chân lực vào song chưởng. Ngọc Diện La Sát mặt lộ vẻ không tin nói:

- Các hạ đã không quen biết ả, sao lại ra tay cứu ả?

- Lão phu bình sinh rất ghét những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu. Cô nương đây đã hôn mê, người lại đối xử với nàng như thế, lão phu há có thể phải tay đứng nhìn.

Thác Thiên Thần Quân nói xong ngừng một chút rồi tiếp:

- Bây giờ người nghe đây, lão phu sẽ đếm từ một đến ba, nếu người còn chưa buông tay, sự việc thay đổi thế nào người khắc tự biết.

Ngọc Diện La Sát nghe xong toát mồ hôi, nhưng vẫn không tin.

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng như vậy, cố ý làm ra vẻ tức giận hét lớn:

- Con ngựa già kia, ta khuyên người hãy buông tay trước. Nếu không cô nương đây có mệnh hệ gì thì ta sẽ băm xác người thành trăm mảnh.

Thác Thiên Thần Quân khẽ nháy mắt với chàng rồi lên tiếng phụ họa:

- Tên Xú Tiểu Tử không biết sống chết kia, để ta giải quyết xong gã rồi sẽ tính đến người.

Ngọc Diện La Sát thấy hai người đối đáp như vậy, kinh ngạc sửng người. Lúc này thanh âm của Thác Thiên Thần Quân lại vang lên bên tai gã:

- Một... hai...

Ngọc Diện La Sát tim đập rộn rạo, cướp lời nói:

- Chậm đã, bốn tọa đồng ý!

- Người đã đồng ý sao còn không mau buông tay?

- Bốn tọa nếu như buông tay, người thừa cơ hội ám toán, bốn tọa có phải mắc lừa không!

- Lão phu không phải là hạng tiểu nhân.

- Ta làm sao tin được.

- Không tin thì giải quyết người trước!

Thác Thiên Thần Quân dứt lời cố ý dè mạnh song chưởng.

- Chậm đã, việc trao đổi lần này coi như bốn tọa đã bị lừa, chỉ cần người thề độc là được.

- Được! Lão phu chiều theo ý người.

Thác Thiên Thần Quân ngừng một chút rồi nói:

- Nếu lão phu bội tín ngày sau sẽ bị ngũ mã phanh thây.

Ngọc Diện La Sát đến lúc này không tin cũng không được, đành thu hữu chưởng đang dè lên lưng Phích Lịch Hải Đường về, tay trái khẽ buông, Phích Lịch Hải Đường mềm nhũn té phịch xuống đất.

Thác Thiên Thần Quân hữu chưởng buông thông, tả chưởng khẽ vận lực vào vai của gã, khiến gã bị đẩy về phía trước ba bước.

Ngọc Diện La Sát nén giận này giờ, quay người lại, giơ chưởng lên định phất ra.

Tần Lâm Phong đã sớm đoán gã này có ý đồ xấu, thân hình chàng lay động lướt đến chỗ Thác Thiên Thần Quân, giơ chưởng lên để đón...

Ngọc Diện La Sát bị trúng chưởng của chàng thối lui bảy thước.

Trận giao đấu tối hôm qua đã khiến gã vỡ mặt, làm sao lại dám giao đấu với chàng nữa.

Tần Lâm Phong dừng tay lạnh lùng quát:

- Giết người dễ như trở bàn tay, chỉ vì muốn lưu lại một mạng chó về báo lại cho Khuru Tuấn Nhân, bảo hán nếu là hảo hán, mau lộ diện giao đấu với tại hạ, cút đi.

Ngọc Diện La Sát nén giận trợn mắt nhìn Tần Lâm Phong một cái rồi quay đầu phóng đi.

Tần Lâm Phong hướng về phía Thác Thiên Thần Quân khom lưng hành lễ, nói:

- Hôm nay nếu không có bang chủ khôn khéo đánh lừa hần, tại hạ cũng không biết phải làm như thế nào để đối phó với tên cầu tặc này, xin nhận một lạy của tại hạ.

- Tần thiếu hiệp quá khách sáo rồi, dám hỏi vị cô nương đây là ai?

Lão vừa nói vừa đưa tay chỉ Phích Lịch Hải Đường. Tần Lâm Phong đưa tay giải huyệt cho Phích Lịch Hải Đường rồi lại đem việc nàng rời bỏ Ngũ Âm Giáo kể lại một lượt cho lão nghe, Thác Thiên Thần Quân vừa nghe vừa gật đầu.

Phích Lịch Hải Đường sau khi được giải khai huyệt đạo đã tỉnh lại, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc hỏi:

- Tần công tử, có phải chàng đã cứu tiểu nữ?

Tần Lâm Phong mỉm cười, đưa tay chỉ Thác Thiên Thần Quân nói:

- Lần này Lâm cô nương thoát khỏi ma chướng là nhờ vào Du bang chủ đây, cô nương hãy mau tạ lễ!

Phích Lịch Hải Đường thi lễ xong rồi nói:

- Đa tạ Du bang chủ đã ra tay giải cứu, tiện nữ suốt kiếp này không thể quên được ơn đức đó!

Thác Thiên Thần Quân xua tay nói:

- Lâm cô nương không nên đa lễ, lão phu Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu. Hôm nay cứu được cô nương, lão phu không dám nhận lễ. Cô nương đã dám rời bỏ Ngũ Âm Giáo lão phu đây thật sự kính phục muôn phần.

- Du bang chủ quá khen rồi! Tần Lâm Phong xen vào nói:

- Xin hỏi Du bang chủ nay định đi đâu? Thác Thiên Thần Quân liền đáp:

- Lão phu vẫn là đi dò la tung tích tổng đàn của Ngũ Âm Giáo, nhưng vẫn không có chút manh mối, nay đang muốn đi đến Kinh Châu, không biết Tần Thiếu hiệp có việc gì sai khiến.

Tần Lâm Phong áy náy không yên nói:

- Du bang chủ sao lại nói như vậy, tại hạ cũng đang đi tìm tung tích tổng đàn của Ngũ Âm Giáo. Du bang chủ sau này nếu có tin tức gì, xin cứ đến Đồng Gia Bảo ở Hà Bắc để thông báo.

Thác Thiên Thần Quân gật đầu nói:

- Được! Cứ như vậy đi, lão phu xin cáo từ.

Lão dứt lời, lắc người phóng đi, chớp mắt đã mất dạng.

Tần Lâm Phong lúc này quay về phía Phích Lịch Hải Đường hỏi:

- Lâm cô nương, cô nương thấy trong người thế nào?

- Tiện nữ không sao, dám hỏi công tử đã lấy được Huyền Đàn Ấn hay chưa?

- Đang ở trong người tại hạ đây.

Chàng vừa dứt lời thò tay vào ngực lấy ra, rồi kể lại việc đoạt Ấn từ đầu đến cuối cho nàng nghe một lượt.

Tần Lâm Phong kể xong, rồi đưa Ấn về phía nàng nói:

- Cô nương, hãy cất giữ vật này.

Phích Lịch Hải Đường tiếp lấy, cất tiếng khen:

- Tần công tử anh hùng hiệp nghĩa, hào khí hơn người, nhưng giang hồ hiểm ác đầy những quỷ kế, với bản tính cương trực của công tử, khó tránh khỏi thiệt thòi.

Tần Lâm Phong cao ngạo cười nói:

- Những lời của Lâm cô nương tuy rằng có lý, nhưng tại hạ cảm thấy sự việc nếu làm đúng dù thất bại cũng phải thành công. Nếu làm sai, thì thành công sẽ trở thành thất bại. Lâm cô nương thấy thế nào?

Phích Lịch Hải Đường mỉm cười đáp:

- Lý luận của công tử quả không sai, nhưng hơi quá cương trực. Nàng nói đến đây bỏ Huyền Đàn Ẩn vào người rồi tiếp:

- Công tử đã không muốn giữ vật này để tránh lọt vào tay kẻ xấu, vậy để tiểu nữ giữ nó!

- Cô nương muốn dùng nó?

- Đúng! Tiệp nữ có việc phải dùng đến!

Phích Lịch Hải Đường nói đến đây, đưa mắt nhìn xung quanh xác định phương hướng rồi nói:

- Công tử hãy theo tiệp nữ...

Nàng dứt lời, thân hình lay động, chớp mắt đã lướt đi mười trượng. Tần Lâm Phong đành vội bám theo.

Một ngày, hai người đến một dãy núi, cả hai liền dừng bước đưa mắt nhìn... Núi cao chót vót, khói mờ bao phủ xung quanh, phong cảnh thật là mỹ lệ! Tần Lâm Phong hít một hơi dài như muốn quên đoạn đường vất vả.

Phích Lịch Hải Đường ngọc thủ đưa lên chỉ về phía hướng một cái đầm nơi xa hỏi:

- Tần công tử, chàng biết nơi đó là đâu không?

Tần Lâm Phong nhìn theo ngón tay của nàng, lắc đầu nói:

- Tại hạ chưa từng đến qua nơi đây.

Phích Lịch Hải Đường sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng nói:

- Đó là một nơi nổi tiếng hung hiểm từ trước tới nay, tên gọi Ngạc Ngư Đàm.

- Hả!...

- Phía sau Ngạc ngư Đàm, đi khoảng mấy dặm là tới một hiểm địa, tên gọi Hổ Lang Cốc, Bành cô nương đang bị giam ở đó!

Tần Lâm Phong nghe xong kinh ngạc hỏi:

- Xin hỏi Lâm cô nương Ngạc Ngư Đàm có gì nguy hiểm?

- Trong đầm có nhiều cá sấu, nếu muốn vượt qua cái đầm này trừ phi giết hết lũ cá trong đầm.

Tần Lâm Phong nghe xong gật đầu lại hỏi tiếp:

- Còn Hổ Lang cốc?

- Trong cốc sài lang vô số, trông thấy người là lập tức vây lại. Từ trước tới nay chẳng có kẻ nào thoát khỏi nanh vuốt của chúng.

- Sao người ta không giết hết chúng.

- Giết trăm con, lại có ngàn con, giết ngàn con lại có vạn con, đến lúc đó người đã đuối sức mà bị chúng ăn thịt.

- Như vậy Bành cô nương há không phải dữ nhiều lành ít. Phích Lịch Hải Đường mỉm cười tiếp lời:

- Tần công tử bất tất phải lo lắng, Bành cô nương bị giam trong một thạch thất, đám sài lang đó không thể vào được.

Tần Lâm Phong ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Vậy nàng dùng gì để sống?

- Nghe nói trong thạch thất có một con đường hầm, tới giờ sẽ có người đưa cơm nước cho nàng, nội tình như thế nào tiệp nữ cũng không được rõ.

- Đi! Chúng ta hãy đến xem tình hình Ngạc Ngư Đàm.

Chàng dứt lời hai người cùng phóng đi. Nửa canh giờ sau cả hai đến bên Ngạc Ngư Đàm...

Nước trong đầm đen như mực, từng miệng cá sấu há miệng dữ tợn đợi người, không thể nào đếm xiết lũ súc vật hung ác này, có một số con hung dữ, bò lên bờ tiến về phía hai người.

Tần Lâm Phong thò tay ra sau lưng rút ra thanh kiếm, nhằm mấy con tiến đến gần xuất liền mấy kiếm!

Máu bắn ra tung tóe, mùi tanh bốc lên rợn người, mấy con tiến đến gần đã bị lưỡi kiếm của chàng cắt đứt làm đôi.

Tần Lâm Phong đang định phóng người lướt qua đầm.

Phích Lịch Hải Đường liền nắm lấy tay áo của chàng mà ngăn lại hỏi:

- Công tử tính sao bây giờ?

- Cứ giết chết lũ súc sinh này.

- Công tử, trong nước không dễ dàng hành động như trên mặt đất đâu. Hơn nữa lũ cá sấu lại nhiều vô kể, nếu có giết hết chúng cũng phải mất rất nhiều thời gian, còn hao phí chân lực không ít. Theo tiện nữ thấy không bằng chúng ta dùng Tiềm Long Cửu Đẳng Thần Công, vừa đỡ tốn chân khí còn có thể đổi phỏ được với lũ sài lang trong đó công tử thấy sao?

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Cô nương nói rất có lý!

Chàng vừa dứt lời tả thủ đỡ lấy tay phải của Phích Lịch Hải Đường, hét lên một tiếng hai thân người bốc cao ba trượng.

Ngạc Ngư Đàm không rộng như mặt hồ Long Lan Đường, cho nên Tần Lâm Phong mang theo Phích Lịch Hải Đường chỉ thi triển chín thức là có thể an toàn đáp xuống bờ bên kia!

Hai người dừng lại nghỉ ngơi một chút, lại nhằm phía Hồ Lang Cốc phóng đi.

Vượt qua mấy đỉnh núi, Phích Lịch Hải Đường là người đầu tiên dừng lại, Tần Lâm Phong thấy vậy cũng vội dừng bước đưa mắt nhìn...

Vách núi nơi đây dựng đứng, đỉnh cao chót vót, thâm cốc âm u, địa thế vô cùng hiểm ác. Nhất là trái núi mé bên tả, có một tuyệt cốc sâu ước hơn ba mươi trượng, đá nhọn lởm chởm, khiến người nhìn thấy cũng phát hoảng!...

Phích Lịch Hải Đường đưa tay chỉ về phía đó nói:

- Công tử nơi đó chính là Hồ Lang Cốc nàng ngừng một chút rồi đưa tay chỉ về phía một thạch thất dưới đáy cốc nói:

- Tần công tử, Bành cô nương đang bị giam trong đó.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn, bắt giác máu trong người sôi lên, muốn nhảy ngay xuống đó để giải cứu cho Hoàng Y Thiếu Nữ.

Bất chợt một tiếng hổ gầm chấn động vách núi, khiến đá đất trên vách núi rơi xuống là tả.

Tiếng gầm vừa dứt, bỗng dưới cốc xuất hiện một đàn cạp dữ, nhằm hướng thạch thất lao tới, con nào cũng giương nanh múa vuốt. Nhìn quang cảnh, hình như chúng muốn xô bể thạch thất, để tóm lấy Hoàng Y Thiếu Nữ.

Tần Lâm Phong thấy vậy mặt biến sắc, tim đập liên hồi, vội nói:

- Lâm cô nương, Thạch thất sắp bị đổ rồi, chúng ta mau xuống đó để cứu Bành cô nương đi!

Dứt lời nắm lấy tay Phích Lịch Hải Đường đang định nhảy xuống.

Phích Lịch Hải Đường vẫn không chút động đậy, cười nói:

- Công tử yên tâm, tuy lũ súc sinh này hung dữ, nhưng không làm gì được thạch thất đâu.

Tần Lâm Phong nóng ruột nói tiếp:

- Tuy là vậy, nhưng không nên để Bành cô nương gặp phải nguy hiểm mới ra tay tiếp cứu!
- Đương nhiên, nhưng chúng ta phải chuẩn bị một chút để tránh đến lúc đó tay chân rối loạn không biết làm thế nào!

Tần Lâm Phong tuy nóng ruột, nhưng cũng thầm phục Phích Lịch Hải Đường vẫn không rối loạn trong tình huống như thế này, chàng lại hỏi tiếp:

- Xin Lâm cô nương có cao kiến gì? Phích Lịch Hải Đường chớp mắt đáp:

- Với tuyệt thế khinh công của công tử mang theo tiện nữ xuống cốc quả là không khó khăn chút nào, nhưng đến khi cứu được Bành cô nương trong thạch thất ra, công tử phải mang hai người vượt khỏi thâm cốc sâu hơn ba mươi trượng, sợ rằng công tử không đủ sức.

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Vách núi dựng đứng không có chỗ nào để mượn lực, tại hạ cũng không có được công lực này, nhưng trong thạch thất có đường hầm, chúng ta có thể thoát ra từ đó.

Phích Lịch Hải Đường lắc đầu nói:

- Tuy trong thạch thất có đường hầm, nhưng chúng ta không biết bên trong đó lợi hại ra sao, sao lại có thể yên tâm được.

Tần Lâm Phong nghe xong cũng gật đầu không nói, lòng thầm phục nàng có cơ trí. Phích Lịch Hải Đường lúc này nắm lấy một bó dây leo bên vách núi tết lại thành một sợi dây thừng, một đầu cột vào thân cây lớn ở ngay gần đó, đầu kia nhằm miệng cốc quăng xuống...

Đầu dây rớt xuống cốc chỉ cách vách đá cốc một trượng, nếu đứng dưới đáy cốc người lên có thể nắm được.

Phích Lịch Hải Đường làm xong việc, quay đầu lại nói với Tần Lâm Phong:

- Tần công tử, lối về đã hoàn tất, chúng ta xuống cốc vừa giao đấu với lũ ác thú đó, vừa phải dùng lực để mở thạch thất. Việc này lúc xuống cốc sẽ tùy cơ ứng biến, công tử chúng ta chuẩn bị xuống cốc.

Tần Lâm Phong cảm phục nói:

- Lâm cô nương quả là thông minh xuất chúng, cơ trí hơn người, tại hạ kính phục vạn phần!
- Công tử đừng phí lời nữa! Bành cô nương, Đường Hiểu Văn bất luận người nào, tiện nữ cũng không thể sánh kịp.
- Cô nương quá khiêm tốn rồi... chúng ta xuống cốc đi!

Tần Lâm Phong dứt lời, tay trái nắm lấy ngọc thủ của Phích Lịch Hải Đường, bốc người lên cao, cả hai người lộn người vài vòng đã đáp nhẹ nhàng xuống đáy cốc.

Hai người vừa xuống đến đáy cốc, lũ ác thú vừa nhìn thấy đã gầm lên một tiếng, nhất loạt nhằm hai người xông đến.

Tần Lâm Phong đưa tay ra sau lưng rút soạt thanh cổ kiếm xuống... Phích Lịch Hải Đường trong tay cũng nắm một nắm Mai Hoa Trâm.

- “Xẹt!... Xẹt!” Thanh âm xé gió vang lên... Ánh mặt trời chiếu xuống phản chiếu trên những cây trâm bạc càng trở nên chói mắt.

Một loạt tiếng rú thê thảm vang lên, đã có hơn mười mấy con amnh4 thú, mắt đã bị Mai Hoa Trâm của nàng chọc thủng, đau đớn lăn lộn trên mặt đất, đuôi đập lộp bộp vào vách núi.

Những con còn lại, thú tính nổi lên, phóng rào rào về phía hai người.

29. Chương 29: Khốn Ngụy Trong Thạch Thất

Tần Lâm Phong Liên thi triển ba mươi sáu đường Thiên Đẳng Kiếm. Ánh kiếm xanh lè bao phủ quanh chàng và Phích Lịch Hải Đường lướt tới đầu, làm máu tanh bắn ra tới đó, những tiếng rống thê thảm vang lên.

Đám mãnh thú vẫn không khiếp sợ rống lên điên cuồng, xông về phía họ.

- Tần công tử, mau mở cửa thạch thất, để tiện nữ giải quyết lũ này cho.

- Lâm cô nương cẩn thận.

Tần Lâm Phong dứt lời, như ánh điện xẹt nhắm hướng thạch thất phóng đi.

Phích Lịch Hải Đường hai tay nắm chặt Mai Hoa Trâm vừa đánh vừa phóng đến chỗ thạch thất.

Hơn trăm con ác thú đã trúng phải kim trâm của nàng. Lúc này trên mặt đất chỉ còn dư lại hơn bốn mươi con, gầm rú điên cuồng, bám sát phía sau nàng!

Phích Lịch Hải Đường lại thò tay vào bọc lấy hai nắm Mai Hoa Trâm phóng vội về phía chúng.

Tần Lâm Phong lúc này đã đến trước cửa thạch thất, song chướng chấp lại. Vận dụng toàn lực, hét lên một tiếng, nhắm cửa thạch thất quét ra!

- Ầm! Một tiếng chấn động đất trời.

Cánh cửa thạch thất trúng một chướng của chàng bật mở, bụi đá bay tán loạn.

- Lâm cô nương mau vào.

Tần Lâm Phong vừa nói vừa nắm lấy tay Phích Lịch Hải Đường kéo vào thạch thất, lại dùng thần công đóng cửa lại, rồi quay đầu lại nhìn...

Chàng vừa nhìn bất giác giật mình!

Vốn là thạch thất ngoại trừ bốn bức tường đá xung quanh không còn vật gì khác, tuyệt không thấy bóng dáng của Hoàng Y Thiếu Nữ đâu?

Tần Lâm Phong mặt như đưa đám hỏi:

- Lâm cô nương, tin tức mà cô nương nhận được có đáng tin cậy không?

- Rất đáng tin cậy.

Phích Lịch Hải Đường đưa mắt nhìn khắp xung quanh, cặp mắt của nàng bỗng dừng lại nơi chiếc giường đá, rồi nàng bước tới đưa tay nhặt lấy một miếng vải lục vàng liếc nhìn một chút, rồi đưa lại cho Tần Lâm Phong và nói:

- Công tử hãy xem đây.

Tần Lâm Phong giơ tay tiếp lấy, thì ra là một bức huyết thư trên đó có viết: “Phong ca! Muội biết huynh sớm muộn gì cũng sẽ đến cứu muội, nhưng mà bây giờ muội bị áp giải đi một nơi khác, nếu huynh có đến, hãy theo dấu những cánh hoa mai mà muội rải bên đường để dẫn lối, nếu như không muội sẽ buồn khổ lắm. Tiểu Thanh lưu ký.”

Tần Lâm Phong xem đến đây lệ nóng trào ra, tự trách mình đã đến trễ một bước.

- Tần công tử, vết máu trên mảnh lụa này còn chưa khô, Bành cô nương nhất định vừa rời khỏi không lâu, chúng ta hãy mau đuổi theo!

Tần Lâm Phong liền tỉnh ngộ, vội phóng đến chỗ cửa hầm. Nhưng vừa nhìn chàng đã thầm kêu khổ.

Vốn là cửa hầm đã bị bít kín.

Tần Lâm Phong trong lúc tức giận, vận dụng thần công quét ra mấy chướng.

Cửa hầm bị chướng lực của chàng quét trúng, phát ra những tiếng ầm ầm chấn động thạch thất, khiến bụi rậm bám trên đó rơi lả tả, nhưng cửa hầm vẫn không chút lay động.

Phích Lịch Hải Đường đứng bên cạnh, vội lên tiếng nhắc nhở.

- Tàn công tử đã không mở được cửa hầm, chi bằng chúng ta hãy trở về chỗ cũ rồi tìm biện pháp khác để tránh phí thời gian.

Tần Lâm Phong thấy cũng có lý, liền gật đầu rồi dùng tay mở cửa thạch thất.

Phích Lịch Hải Đường sớm đã nghĩ đến cảnh tượng sau khi mở cửa thạch thất, quả nhiên cánh cửa vừa hé mở, một đoàn sài lang hổ báo xông vào. Nàng vội cầm trong tay nắm chặt Mai Hoa Trâm, lòn người bay qua đầu lũ ác thú phóng ra ngoài.

Tần Lâm Phong cũng vội phóng theo, cổ kiếm trong tay chàng lay động phát huy uy lực của chiêu Dương Quang Phổ Kiếm.

Một đám ác thú ở bên cạnh cửa trúng phải ánh kiếm, hơn mười mấy con ngã lăn ra chết.

Phích Lịch Hải Đường vừa phóng xong nắm Mai Hoa Trâm liền thò tay vào trong bọc, bắt chợt nàng thất kinh kêu lên:

- Không xong rồi!

Mai Hoa Trâm chỉ còn lại có hai nắm.

Phích Lịch Hải Đường lấy hết số Mai Hoa Trâm còn lại, lòng nghĩ thầm, vạn lúc bất đắc dĩ nhất quyết không dùng đến!

Tần Lâm Phong đi trước dẫn đường hai người vừa đánh vừa chạy. Đám ác thú truy đuổi rất gấp ở phía sau!

Tần Lâm Phong vũ động cổ kiếm như phong bão táp, lại thêm mười mấy con mãnh thú nữa ngã gục dưới kiếm của chàng, sau lưng còn lại vẫn diên cuồng phóng lên!

Phích Lịch Hải Đường trong lúc gấp rút đành phóng nốt hai nắm Mai Hoa Trâm còn lại. Tần Lâm Phong vừa đánh vừa nắm lấy tay Phích Lịch Hải Đường phóng về phía chỗ sợi dây lúc này.

Phích Lịch Hải Đường lúc này đã phóng hết Kim Châm, đành phải dơ song chưởng để chống đỡ...

- Xẹt, một tiếng.

Phích Lịch Hải Đường trong lúc sơ ý, bị một con bạch hổ chụp trúng, nơi ngọc thủ, rỉ ra một đường máu tươi.

Tần Lâm Phong thấy tình hình khẩn cấp, vội nắm lấy tay nàng, hét lên một tiếng, bốc cao ba trượng lướt về phía sợi dây.

Hai người vừa đến nơi, lũ mãnh hổ cũng đã đuổi tới phía sau, Tần Lâm Phong và Phích Lịch Hải Đường cùng nắm lấy đầu dây bốc người phóng lên!

Trong chớp mắt, cả hai đã lên đến miệng hang!

Lũ ác thú dưới đáy cốc, giương mắt tức giận nhìn họ gằm gù khác để đuổi theo, một lát sau cũng lần lượt bỏ đi.

Hai người lên đến miệng cốc thở phào một tiếng nhẹ nhõm, trên mặt vẫn còn nét hoảng sợ.

Phích Lịch Hải Đường thò tay vào trong móc lấy một ít thuốc trị thương đắp lên vết thương trên cánh tay, Tần Lâm Phong xé toạc áo băng bó cho nàng, quan tâm hỏi:

- Lâm cô nương, thương thế của cô nương như thế nào? Phích Lịch Hải Đường mát dịu trong lòng, cười đáp:

- Vết thương này có đáng gì mà công tử quan tâm, hãy mau đuổi theo Bành cô nương. Tần Lâm Phong xua tay nói:

- Không có chút manh mối nào, cô nương bảo chúng ta phải làm sao mà tìm bây giờ.

- Công tử bắt tất phải lo lắng, theo tiện nữ cửa đường hầm trong thạch thất nhất định cách đây không xa, Bành cô nương lại vừa mới rời khỏi, chúng ta đuổi theo vẫn còn kịp.

Phích Lịch Hải Đường dứt lời, kéo tay chàng nhắm hướng bắc phóng đi.

Hai người sục xạo một hồi lâu, vẫn không phát hiện một dấu vết gì, lại tiếp tục phóng về phía trước. Bất chợt Tần Lâm Phong nhìn thấy một cánh hoa mai rơi trước mặt cách mình không xa, chàng vui mừng không tả xiết đưa mắt nhận định phương hướng của cánh hoa rơi...

Quả nhiên cách đó mười trượng, lại có một cánh hoa khác!

- Lâm cô nương mau theo tại hạ!

Tần Lâm Phong như mũi tên, chưa dứt lời chớp mắt đã lướt được mười trượng.

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy, liền vận dụng hết công lực dồn xuống đôi chân tức tốc đuổi theo.

Nhưng mà Tần Lâm Phong trong lúc lo lắng đến an nguy của Hoàng Y Thiếu Nữ, đã thi triển tuyệt thế khinh công chỉ thấy chân chàng hình như không chạm đất lao vun vút về phía trước, mỗi lúc một bỏ xa Phích Lịch Hải Đường.

Khoảng nửa canh giờ sau Tần Lâm Phong đang lướt đi đưa mắt nhìn. Bỗng thấy ở phía trước mặt cách khoảng một trăm trượng, khói bụi bốc lên mù mịt thấp thoáng bóng dáng của năm mươi cỗ xe ngựa, hộ tống một chiếc xe tứ mã đang lao nhanh về phía trước.

Tần Lâm Phong nhìn thấy thế, nghĩ thầm có lẽ Hoàng Y Thiếu Nữ đang ở trong cỗ xe này.

Trong lúc chàng nóng lòng như lửa đốt, vận thêm hai thành công lực vào cước bộ, thoăn thoắt đuổi theo.

Năm mươi mấy tên đệ tử Ngũ Âm Giáo tuy biết sau lưng có người truy đuổi, nhưng vẫn không phóng nhanh hơn được, một lát sau đã bị Tần Lâm Phong bắt kịp.

Tần Lâm Phong thấy khoảng cách chỉ còn một trượng, hét lên một tiếng, búng người bốc cao hai trượng, hấn về phía trước chặn lấy hai chiếc xe tứ mã, chàng chưa đáp xuống đất, lữ thú quý mị lạ thường, giật lấy cương ngựa, kéo mạnh một cái...

- Hí hí,... tiếng ngựa đau đồn vang lên.

Con ngựa bị chàng nắm dây cương, kinh ngạc đứng dừng lại, khiến ba con còn lại cũng dừng theo, suýt chút nữa đánh văng gã đánh xe ngựa xuống đất...

Mấy chục con ngựa phía sau, bất chợt chiếc xe trước mặt chắn ngang đường không kịp dừng lại, tông luôn vào cỗ xe trước mặt, người ngựa ngã lộn nhào xuống đất.

Tần Lâm Phong thần oai lẫm lẫm, đứng chắn ngay giữa quan đạo, cất tiếng hét lớn:

- Mau kêu tên cầm đầu ra đây nói chuyện!

Vốn là tên bị chàng giựt dây cương lúc nãy, suýt chút nữa té văng xuống ngựa, đang tức giận, không biết tìm nơi nào để phát tiết, hoa rơi ngựa trong tay lên, hét lên một tiếng:

- Xú quỷ muốn chết!

Ngon roi thẳng như cán bút, xé gió quật mạnh xuống đầu chàng!

Tần Lâm Phong nhếch mép cười, đợi ngon roi còn cách đầu khoảng năm tấc, thủ pháp như điện, ra tay chụp trúng đầu ngon roi, vận công khê hất. Giống như cá mắc câu, gã ngồi trên lưng ngựa đã bị quất văng về phía trước té bịch xuống đất.

Tần Lâm Phong bước đến, chân trái đưa lên đạp lên lưng gã, lên tiếng:

- Trong xe có ai, mau nói! Nếu như không ta sẽ đạp người nát như cám. Chàng vừa nói vừa giậm mạnh chân xuống.

Gã bị chàng giẫm lên đau đớn rên rỉ, vẫn không chịu mở miệng...

Lúc này người trong xe ngựa bị kích thích bởi những thanh âm vừa rồi, đưa tay vén màn xe ngựa, lộ ra một khuôn mặt tuyệt thế giai nhân, mắt phụng, môi đào chúm chím, chính là Hoàng Y Thiếu Nữ Bành Tiểu Thanh. Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt nhìn, nhận ra người trong mộng đến cứu mình, bất giác rơi lệ, nghẹn ngào kêu lớn:

- Phong ca...

Nàng chưa dứt lời đã nghẹn ngào, không nói tiếp được.

Hơn năm mươi mấy tên đệ tử Ngũ Âm Giáo thấy tên cầm đầu đang bị Tần Lâm Phong khống chế, không dám vọng động, chỉ xông vào bao vây chiếc xe ngựa, khiến một con muỗi cũng khó bay lượn!

Tần Lâm Phong thấy Hoàng Y Thiếu Nữ vui mừng kêu lớn:

- Thanh muội, với công lực của muội, sao lại không thể rời ra khỏi xe ngựa! Hoàng Y Thiếu Nữ buồn bã nói:

- Hai chân của muội đã bị chúng dùng vòng sắt khóa lại.

Lúc này đệ tử Ngũ Âm Giáo như chợt tỉnh ra. “Soạt!” một tiếng, hơn mười mấy thanh trường kiếm đã chia về ngực nàng, không để nàng động đậy.

Tần Lâm Phong thấy tình hình như vậy, vận lực giảm mạnh tên ở dưới chân, quát lớn:

- Mau bảo thủ hạ của ngươi, nếu đụng đến cô nương kia, ta sẽ làm cho ngươi xương tan thịt nát.

Tên nằm dưới chân khiếp sợ, vội lên tiếng:

- Các huynh đệ, không được dẫm thương vị cô nương kia, nếu không bốn đà chủ cũng khó toàn mạng đó.

Một tên cầm kiếm đứng bên cạnh xe ngựa đáp:

- Đà chủ yên tâm, thuộc hạ đã có cách an bài. Tần Lâm Phong tức giận hét lớn:

- An bài gì? Mau thả vị cô nương kia ra, nếu không ta sẽ đập chết đà chủ của các ngươi.

Gã cầm kiếm lúc này, cười một cách âm hiểm đáp:

- Khà! Khà! Ngươi dám không, nếu không sợ vị cô nương đây bị kiếm xuyên thân cứ thử xem.

Tần Lâm Phong nghe tới đây bất giác rung mình, chàng nghĩ thầm:

- Dù công lực của mình có cao đến đâu chẳng nữa, chỉ cần hơi động đậy, mười mấy mũi trường kiếm sẽ xuyên qua thân nàng, kết liễu tánh mạng, dù ta có lanh lẹ đến đâu cũng cứu không kịp nàng.

Chàng nghĩ xong tim đập liên hồi, không biết làm sao để đối phó với tình hình trước mắt.

Gã cầm kiếm lúc này rất nham hiểm lão luyện, thoạt nhìn đã thấu biết tim gan của chàng, liền lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, ngươi mau lập tức thả đà chủ của chúng ta ra. Nếu như không, ta sẽ đâm ả nha đầu này trước.

Tần Lâm Phong tức giận quát:

- Không đời nào, chỉ cần các ngươi thả Hoàng Y Thiếu Nữ trước, tại hạ sẽ bảo đảm đà chủ các ngươi được an toàn.

Gã cầm kiếm phá lên một tràng cười lạnh lẽo nói:

- Xú quỷ, nếu ngươi dám không thả đà chủ của chúng ta ra trước, ta tình nguyện đổi tính mạng của đà chủ để lấy tuổi thanh xuân của cô nương này. Nếu không tin để ta cắt mũi của ả xuống để coi.

Gã dứt lời, thanh trường kiếm sắc bén trong tay, mũi nhọn đề lên mũi của nàng ấn nhẹ! Hoàng Y Thiếu Nữ công lực tuy cao, nhưng lúc này mười mấy thanh trường kiếm đang chia về phía ngực nàng, hai chân lại không thể động đậy đành nhắm mắt chịu trận.

Tội nghiệp nàng, từ nhỏ tới lớn được nuông chiều, có bao giờ chịu qua nhục nhã như thế này, hổ thẹn nhắm chặt mắt, lòng uất ức khóe mắt ướt lệ.

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng này cũng đau xót trong lòng. Gã cầm kiếm, lại cất tiếng thôi thúc:

- Mau thả đà chủ của ta ra, nếu không chúng ta sẽ động thủ!

Lão dứt lời ần nhẹ mũi kiếm, sống mũi của Hoàng Y Thiếu Nữ bị kiếm đâm thủng tạo thành một cái lỗ nhỏ, máu tươi cũng từ đó vọt ra.

- Dừng tay.

Tần Lâm Phong tức giận nghiêng rằng, trợn muốn nổ mắt, hét lên một tiếng, rồi tiếp:

- Tại hạ đồng ý, nhưng ta cảnh cáo các người, nếu còn đụng đến Hoàng Y Thiếu Nữ kia ta không băm các người thành cám thề không làm người.

Chàng dứt lời, nhấc chân lên.

Tên đà chủ này dùng một thể Lan Lư Đả Cẩn đứng bật dậy, âm hiểm cười:

- Xú Tiểu Tử quả không dám được khí tức, những lời vừa rồi chẳng qua chỉ là cố ý để dọa người thôi. Nếu như thật mà dám cắt cái mũi khả ái đó xuống, giáo chủ biết được, chúng ta cũng khó toàn mạng. Bây giờ người đã mất đi cơ hội cứu ả, còn không mau rút.

Tần Lâm Phong cảm hận thét lớn:

- Người dám nuốt lời không thả Hoàng Y Thiếu Nữ!

- Chỉ có ngốc mới nói những lời như vậy, ta thấy người kiếp này cũng vậy!

- Chưa chắc đâu!

Đột nhiên nghe thấy thanh âm của Phích Lịch Hải Đường!

Vốn là Phích Lịch Hải Đường bị Tần Lâm Phong bỏ rơi lúc này mới đến được đây! Phích Lịch Hải Đường tả thủ giơ cao Huyền Đàn Ấn, nghiêm giọng nói:

- Đệ tử Ngũ Âm Giáo còn không mau tham kiến Huyền Đàn Ấn!

Mấy chục tên đệ tử Ngũ Âm Giáo vừa thấy Huyền Đàn Ấn tên nào cũng cúi đầu khom lưng nhất loạt nghe lệnh.

Phích Lịch Hải Đường thừa cơ cao giọng nói:

- Đẳng Đầu Đà chủ Ngoại Tam Đường có lệnh triệu hồi các người. Việc áp giải Hoàng Y Thiếu Nữ để ta lo, lệnh cho các người hãy mau trở về không được chậm trễ.

Đám người này tuy có nghe qua hành vi phản giáo của Phích Lịch Hải Đường, nhưng chưa từng thấy tận mắt, nay lại thấy Huyền Đàn Ấn trong tay của nàng sao dám không nghe.

- Tuân chỉ!

Sau khi hành lễ, bọn chúng liền leo lên ngựa quay đầu ra roi phóng đi, một đám khói bụi bốc lên mù mịt dưới vó ngựa của chúng chốc lát đã khuất dạng.

Tần Lâm Phong vội bước đến chiếc xe ngựa, giơ tay nắm lấy hai chiếc vòng sắt dưới chân của Hoàng Y Thiếu Nữ, vận lực vào hai tay hét lên một tiếng:

- “Mở”

Hai tiếng “cách, cách” vang lên, hai cái vòng sắt thô thiển đã bị chàng bẻ gãy.

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa mừng vừa sợ ngã đầu vào ngực chàng, khóc thút thít, lệ tuôn như mưa.

Tần Lâm Phong vỗ nhẹ vào vai nàng an ủi nói:

- Thanh muội, không nên quá bi thương. Hôm nay đã được thoát hiểm phải vui mừng mới đúng?

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay áo thấm những giọt nước mắt, mở miệng cười, dịu dàng lên tiếng:

- Phong ca, bao nhiêu lời nói mong chờ không thốt ra lời!

Tần Lâm Phong biết nàng vui sướng quá đổi nên mới có cử chỉ như vậy, liền kéo tay nàng dắt đến Phích Lịch Hải Đường giới thiệu qua một lượt.

Hoàng Y Thiếu Nữ hành lễ nói:

- Tiểu muội nay được Lâm tỷ tử ra tay giải cứu, tiểu muội lấy làm cảm kích vô cùng, xin đa tạ.

Phích Lịch Hải Đường tuy là nữ nhi nhưng thấy nàng khả ái như vậy, bất giác cũng thích thú, liền nắm tay của Hoàng Y Thiếu Nữ thân mật nói:

- Bần muội không nên khách khí, chúng ta không phải người ngoài...

Phích Lịch Hải Đường nói đến đây, đột nhiên phát hiện trên sống mũi của nàng có vết máu liền thò tay vào trong bọc móc ra mấy liều thuốc trị thương, đắp lên sống mũi của nàng...

Không biết thuốc của Phích Lịch Hải Đường có phải là tiên dược hay không, vừa đắp lên Hoàng Y Thiếu Nữ đã lập tức tiêu tan vết đau đớn, vết thương cũng biến mất không để lại dấu vết gì.

Hoàng Y Thiếu Nữ phóng đến chỗ con suối gần đó, cúi đầu xem xét, bất giác vui mừng miệng không ngừng khen ngợi:

- Thuốc của Lâm tỷ tử thật tuyệt diệu. Tần Lâm Phong lên tiếng đề nghị:

- Ba chúng ta hãy mau kiếm chỗ nghỉ ngơi, sáng sớm mai sẽ lên đường, không biết Lâm cô nương và Thanh muội thấy thế nào?

- Hay lắm!

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp lời rồi nắm lấy tay của Lâm Như Tuệ vừa đi vừa nói chuyện. Tần Lâm Phong thấy cái trần trước mặt không bao xa, không tiện làm mất hứng thú của hai cô nương, đành đi phía sau.

Phích Lịch Hải Đường tuy mặt tươi như hoa suốt quãng đường đi vừa cười vừa nói, nhưng trong lòng nàng cũng có chút chua xót khó tả.

Bởi vì Tần Lâm Phong kêu Hoàng Y Thiếu Nữ là Thanh muội, còn kêu mình là Lâm cô nương, hiển nhiên giữa nàng với chàng vẫn còn khoảng cách.

Mặt trời vừa khuất bóng, ba người cũng vừa vào trong thị trấn. Họ tìm đến một tửu lầu, chọn phòng, và lựa một cái bàn ngồi xuống kêu tiểu nhị bưng mỹ tửu và món ăn lên. Họ vừa ăn uống vừa nói chuyện rất vui vẻ, đặc biệt là Hoàng Y Thiếu Nữ mở miệng không ngừng.

Phích Lịch Hải Đường trong lòng có tâm sự, bèn cáo từ hai người trở về phòng trước. Hoàng Y Thiếu Nữ cạn hết ba chén mặt ngọc đỏ hồng, kể hết tâm sự cùng những việc mà mình đã trải qua cho Tần Lâm Phong nghe...

Hai người ngồi uống rượu tới canh ba, mới chia tay về phòng nghỉ ngơi.

Mặt trời vừa ló dạng, Tần Lâm Phong đang tản bộ nơi hậu viện, thì đã trông thấy Hoàng Y Thiếu Nữ, nàng vừa bước đến cười nói:

- Phong ca dậy sớm thế!

- Thanh muội cũng vậy.

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt nhìn chúng quanh không thấy bóng dáng của Phích Lịch Hải Đường, liền hỏi:

- Lâm tỷ tử vẫn chưa dậy à?

- Có lẽ do hành trình mệt mỏi, nên ngủ muộn một chút.

Hoàng Y Thiếu Nữ chỉ cười không đáp rồi quay đầu tiến về phía phòng của Phích Lịch Hải Đường.

Một lát sau nàng bước ra, mặt buồn bã, trên tay cầm một phong thư, khước mắt đắm lệ đưa cho Tần Lâm Phong nói:

- Lâm tỷ tử bỏ đi rồi!

- Hả?

Tần Lâm Phong nghe xong kinh ngạc mở vội phong thư ra xem, trong thư viết: “Tần công tử, Tiệp nữ đã giúp chúng chàng tìm được Bành cô nương, còn về tung tích của Đường cô nương, dù có đi khắp chân trời góc bể Tiệp nữ vẫn phải tìm cho bằng được, để mọi người được đoàn tụ. Kẻ đau khổ. Lâm Như Tuệ.”

Tần Lâm Phong xem xong im lặng không nói. Hoàng Y Thiệu Nữ nhẹ lên tiếng:

- Phong ca, huynh có biết tại sao Lâm tỷ tử bỏ đi hay không?

- Nàng nói là muốn dò la tung tích của sư muội.

- Không phải, nếu như vậy nàng hà tất phải rời bỏ chúng ta. Tần Lâm Phong thấy cũng có lý bèn hỏi:

- Vậy vì lý do gì?

- Bởi vì tỷ tử cũng yêu chàng.

Tần Lâm Phong bất giác rung động vội nói:

- Thanh muội không nên đoán mò, Lâm cô nương vị tất đã yêu huynh.

- Huynh không tin?

Tần Lâm Phong không đáp chỉ lắc đầu. Hoàng Y Thiệu Nữ hỏi tiếp:

- Huynh có muốn muội giải thích hay không?

- Bành muội nói đi.

- Trừ khi những việc làm và lời nói của Lâm tỷ tử biểu lộ tình cảm với huynh thì không nói, lời lẽ trong bức thư này cùng với ba chữ “Kẻ Đau Khổ” đã chứng minh điều đó, muội cam đoan tỷ tử đang yêu huynh.

Tần Lâm Phong nghe xong cũng không truy hỏi tiếp, chỉ khẽ lên tiếng:

- Lâm cô nương có một thân thể hết sức bi thương nhưng nàng hiện nay lại không có nơi nương tựa.

Chàng nói xong bèn kể lại một lượt về quá khứ của nàng. Hoàng Y Thiệu Nữ nghe xong gật đầu nói:

- Việc này thật hiếm có, sau này nếu có gặp lại Lâm tỷ tử, muội sẽ quan tâm đến nàng hơn nữa để bù đắp những mất mát đớn đau trong cuộc đời của nàng.

Tần Lâm Phong gật đầu nói tiếp:

- Thanh muội, bây giờ muội có vướng bận chuyện gì không? Hoàng Y Thiệu Nữ lắc cái đầu xinh xắn đáp:

- Không có, muội hiện nay không có nơi nương tựa. Phong ca, huynh đi đâu, muội có theo đó.

Nàng dứt lời, mặt đỏ hồng cúi đầu mân mê vạt áo. Tần Lâm Phong thở dài đáp:

- Ngu huynh thân mang trọng trách, ngày sau dần bước giang hồ sợ rằng sẽ liên lụy đến Thanh muội khiến muội phải khổ cực.

Hoàng Y Thiệu Nữ lắc đầu cương quyết đáp:

- Phong ca, chỉ cần được đi với huynh khổ cực đến đâu muội cũng không sợ. Tần Lâm Phong cảm động nói:

- Được, chúng ta lên đường.

- Đi đâu bây giờ?

- Đến vùng Đại Mạc Thiên Sơn!

30. Chương 30: Đại Mạc Thiên Sơn

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ ra khỏi lỗ điểm, nhằm hướng Thiên Sơn phóng đi.

Cả hai vừa mới đến quan lộ, Hoàng Y Thiếu Nữ lại hỏi:

- Phong ca, chúng ta sao lại phải đến Thiên Sơn? Tần Lâm Phong đi chậm lại, vừa bước vừa nói:

- Đám đệ tử Đại Mạc Tam Thoa và Thân Lâu Ma Cơ Cửu Hoa Nương dùng Thân Lâu Mê Hồn Đại pháp bắt mất Phong bá bá. Họ giao ước với huynh nội trong ba tháng phải đến đó để giải quyết ân oán với Trại Đông Thi. Hôm nay đã hơn một tháng rồi, đường đến Thiên Sơn lại xa xôi, chúng ta không thể không lập tức lên đường!

- Vậy chúng ta phải đi mau một chút!

Dứt lời cả hai vận hết toàn bộ công lực thi triển tuyệt thế khinh công, như hai luồng điện xẹt nhằm hướng tây bắc phóng đi.

Một ngày hai người đã đến biên ngoại. Bỗng phát giác trên đường có nhiều nhân vật võ lâm đang hướng về phía Ngọc Môn Quan, thỉnh thoảng nghe được nơi cửa miệng của họ hình như là đến Thiên Sơn để xem Thần Đăng Đại Hội gì đó, không biết là của môn phái nào tổ chức. Cả hai cũng không để ý tiếp tục lộ trình.

Lúc đang đi Tần Lâm Phong thấy bên đường có quán trà, một lão già mập lùn đang ngồi ở đó uống nước. Chàng thấy mặt lão này rất quen thuộc, bèn nhìn kỹ lại thì ra là Bất Đảo Ông Cửu Thảm. Chàng cảm thấy quái lạ, nghĩ thầm:

- Sao lão cũng đến đây?

Chàng chưa nghĩ xong, Bất Đảo Ông Cửu Thảm từ trong quán xá phóng ra chặn đầu chàng, cất giọng gian xảo:

- Sao? Người cũng đến đây tham gia Thần Đăng Đại Hội hả?

Tần Lâm Phong trong lúc chưa hiểu rõ nội tình, thừa cơ hội hỏi luôn:

- Thần Đăng Đại Hội?

- Hừ!

- Cái gì là Thần Đăng Đại Hội?

- Lẽ nào người lại không biết?

- Tại hạ quả thật không biết!

Bất Đảo Ông Cửu Thảm đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, nét mặt đầy ẩn ý đáp:

- Xú Tiểu Tử, qua mấy ngày nữa người chắc biết, ta đi trước đây! Lão dứt lời, tấm thân nặng nề lay động, chớp mắt đã khuất dạng!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong, lòng đầy thắc mắc!

- Chúng ta mau đến Ngọc Môn Quan rồi sẽ tính!

Tần Lâm Phong dứt lời nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ thi triển thân pháp như hai luồng khói mỏng lướt đi.

Không bao lâu hai người đã đến được Ngọc Môn Quan, ngược đầu nhìn thấy trời vẫn còn sớm bèn nghĩ thầm:

- Không bằng nhân lúc này đến Quan Ngoại tìm chỗ nghỉ ngơi!

Nghĩ xong cả hai ra khỏi Ngọc Môn Quan nhằm phía trước phóng đi...

Khương địch hà oán Vô Dương Liễu, Xuân phóng bất độ Ngọc Quan Môn!

Lời thề của cổ nhân quả thật không sai.

Đưa mắt nhìn Quan Ngoại, khắp nơi đều là cát vàng, một cây cỏ cũng không mọc nổi so với Quan Nội cây cối xanh tươi bốn mùa hoàn toàn tương nghịch!

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn rồi cùng với Hoàng Y Thiếu Nữ tiếp tục phóng đi.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ chưa từng đến qua Đại Mạc, cứ nghĩ là giống như ở Trung Nguyên, mười dặm thì có một thị, năm dặm lại có một trấn. Không ngờ vì sợ trễ nải lộ trình, nên mới cố sức phóng đi, trên đường không thấy tăm hơi của một cái trấn nào, bụng thì đói cồn cào, trên người lại không mang theo lương khô, cả hai nóng ruột cố gắng phóng nhanh về phía trước.

- Phong ca, huynh nhìn xem!

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn theo ngón tay của Hoàng Y Thiếu Nữ thấy phía trước mặt cách khoảng ba dặm có ánh lửa lập lóe!

Cả hai thấy vậy liền phóng nhanh về phía đó.

Một khắc sau hai người đến gần chỗ ánh lửa, chợt thấy hai nhân vật võ lâm Trung Nguyên, đang nướng một con nai trên đống lửa đó, mùi thơm sực nức xộc vào mũi họ!

Cả hai mặt đỏ ửng về chính khí, một người niên kỷ khoảng tam tuần lên tiếng chào hỏi:

- Hai vị có phải đang định đi tìm chỗ tá túc? Tần Lâm Phong mỉm cười gật đầu đáp:

- Không sai! Vừa rồi làm kinh động đến hai vị, xin tha lỗi!

Chàng dứt lời, song chường chấp lại tạ lỗi, rồi nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ định phóng đi.

- Hai vị đừng bước!

Người tuổi tam tuần lên tiếng ngăn lại rồi nói:

- Đã là đồng đạo võ lâm, tất phải giúp đỡ lẫn nhau. Mời hai vị ngồi xuống cùng thưởng thức con nai mới nướng xong của huynh đệ chúng tôi!

Hán tử nọ dứt lời, xé lấy một miếng đùi nai đưa đến trước mặt chàng. Tần Lâm Phong đỏ mặt nói:

- Tại hạ chỉ là khách qua đường, sao dám làm phiền nhị vị! Hán tử nọ bật cười nói:

- Thiếu hiệp bất tất phải khách khí, lẽ nào Hoa Sơn Song Anh không đáng kết bạn với thiếu hiệp?

Tần Lâm Phong thấy hán tử nọ hào khí sảng khoái, không từ chối nữa, đưa tay tiếp lấy nói:

- Tại hạ Tần Lâm Phong, sau này nếu có việc xin nhờ hai vị huynh đài chỉ giáo cho! Hán tử nọ kinh ngạc hỏi:

- Các hạ có phải là người đã xóa sổ Ngoại Tam Đường của Ngũ Âm Giáo?

- Không dám! Chính là tại hạ. Hán tử nọ cười nói:

- Tần Thiếu hiệp thần công cái thế, một mình dẹp tan Ngoại Tam Đường, hôm nay may mắn được gặp, quả là thỏa lòng khao khát!

- Huynh Đài quá khen, tại hạ vẫn còn phải nhờ Huynh đài chỉ giáo thêm... Hán tử nọ đáp lời:

- Tại hạ Khổng Tĩnh!

Đưa tay chỉ về phía hán tử còn lại nói:

- Đây là Khổng Lâm, bào đệ của tại hạ. Vì được người võ lâm mến yêu, nên mới đặt cho biệt hiệu Hoa Sơn Song Anh, xin Tần Thiếu hiệp đừng chê cười!

- Hân hạnh! Hân hạnh!

Tần Lâm Phong liền giới thiệu Hoàng Y Thiếu Nữ với hai người nọ.

Lúc này bốn người ngồi xuống đất, Tần Lâm Phong xé một miếng đùi nai cho Hoàng Y Thiếu Nữ, cả bốn người đã đói nên không khách khí nữa, ăn uống rất tự nhiên.

Khổng Tĩnh vừa ăn vừa hỏi:

- Tần Thiệu hiệp và Bành cô nương đến nơi Quan Ngoại này, có phải là định tham gia Thần Đăng Đại Hội.

Tần Lâm Phong liền hỏi lại:

- Xin hỏi Khổng huynh vì sao gọi là Thần Đăng Đại Hội?

- Thiệu hiệp không biết?

- Tại hạ không biết, xin Khổng huynh giải thích rõ cho.

Khổng Tĩnh vút miếng xương ở trong tay đưa tay áo lên quẹt miệng nói:

- Kỳ thực tại hạ chỉ biết Thần Đăng Đại Hội là một trò chơi mới lạ do Thân Lô Ma Cơ Cửu Hoa Nương sắp đặt. Kỳ thực trong đó có tiết mục gì, rất ít người biết được, theo tại hạ nghĩ đại hội này cũng không hay ho gì. Lần này muội mời đồng đạo võ lâm Trung Nguyên đến tham quan sợ rằng có âm mưu gì không biết chừng!

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Thì ra là như vậy.

- Tần Thiệu hiệp đã không phải đến dự Thần Đăng Đại Hội, không biết đến Đại Mạc này có việc gì hệ trọng?

Tần Lâm Phong định kể lại việc Phong Tăng bị bắt, nhưng sợ bị người chê cười, cho nên chỉ nói:

- Tại hạ đến đây chỉ vì một cuộc hẹn với Thân Lô Ma Cơ.

- Cuộc hẹn gì?

- Là vì tại hạ đánh gãy tay ái đồ Trại Đông Thi của muội, nên muội mới hẹn tại hạ ba tháng sau tới đây để thanh toán.

- Ba tháng? Đêm hôm nay là bao lâu rồi? Tần Lâm Phong nhắm tính một lát rồi đáp:

- Hạn kỳ chỉ còn bảy ngày nữa.

- Bảy ngày.

- Chính phải.

- Chính là ngày mở Thần Đăng Đại Hội!

Tần Lâm Phong cũng kinh ngạc không kém hỏi:

- Khổng huynh có phải nói chỉ còn bảy ngày nữa là sẽ mở Thần Đăng Đại Hội?

- Không sai!

- Kỳ quái!

Tần Lâm Phong trầm ngâm không nói, Hoàng Y Thiệu Nữ ở bên cạnh liền xen vào:

- Phong ca, như vậy cuộc hội ngộ ba tháng của huynh tất có quan hệ đến Thần Đăng Đại Hội!

Khổng Lâm từ nãy giờ vẫn chưa lên tiếng liền nói:

- Bành cô nương đoán không sai, nếu không thời gian sao lại trùng khớp như vậy! Tần Lâm Phong gật đầu lại quay về phía Khổng Tĩnh hỏi:

- Khổng huynh có biết đây cách chỗ Thần Đăng Đại Hội của Thân Lô Ma Cơ bao xa không?

Khổng Tĩnh suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Chỗ thiết lập Thần Đăng Đại Hội của Thân Lô Ma Cơ là đỉnh núi cao nhất của Thiên Sơn, cách đây năm, sáu ngày đường.

Tần Lâm Phong nghe xong đứng bật dậy, song chững chặp lại nói:

- Tại hạ có việc gấp, phải lập tức lên đường, xin cáo biệt nhị vị.

Hoa Sơn Song Anh cũng không dám ngăn giữ, Tần Lâm Phong lại sợ chậm trễ, cáo biệt hai người xong liền cùng với Hoàng Y Thiếu Nữ cả đêm nhằm hướng Thiên Sơn phóng đi.

Hai ngày đã đi hơn năm trăm dặm, hai người lộ vẻ mệt mỏi, cũng may vừa nhìn thấy ngọn núi cao nhất Thiên Sơn liền tiến vào một thị trấn ở gần đó, kiếm một lữ điểm để nghỉ ngơi.

Lữ điểm này mấy ngày gần đây việc buôn bán đột nhiên phát đạt bởi vì người đến tham gia Thần Đăng Đại Hội, nên có rất nhiều nhân vật Trung Nguyên đến đây trú ngụ.

Sau bữa cơm tối, Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đến đại sảnh trong quán để đàm đạo, chợt nghe đám người ở bàn bên cạnh nhắc đến việc Thần Đăng Đại Hội!

Tần Lâm Phong vội tập trung tinh thần chú ý lắng nghe. Một người ngồi ở phía bên trái góc bàn lên tiếng:

- Thân Lâu Ma Cơ mở Thần Đăng Đại Hội lần này, với mục đích gì, vị nào biết? Một đại hán thân mình mập ngồi cùng bàn đáp:

- Hừ! Sự việc rõ ràng như vậy mà còn bày đặt hỏi, không phải là giống như Tết Nguyên Tiêu, treo đèn kết hoa náo nhiệt là gì?

Một lão nhân ước khoảng lục tuần ngồi cùng bàn lên tiếng phản đối:

- Theo như người nói thì nếu không có gì đặc biệt, Thân Lâu Ma Cơ cũng không đến nỗi mời đồng đạo Trung Nguyên đến thưởng thức?

Hán tử lúc này đỏ mặt ngượng ngùng hỏi:

- Ngoài việc này, lẽ nào còn có việc hệ trọng khác?

- Đương nhiên!

- Xin cho biết!

Tần Lâm Phong nghe đến đây tập trung tinh thần, lắng tai để nghe cho rõ. Lão nhân nọ đắc ý nói:

- Theo lão phu được biết, tiểu ái đồ Trại Đông Thi của Thân Lâu Ma Cơ mấy tháng trước đây lúc ở Trung Nguyên bị người đánh gãy hai tay, Thân Lâu Ma Cơ tức giận bắt được một vị trưởng bối của kẻ đánh gãy tay của Trại Đông Thi, rồi ước hẹn ba tháng sau kẻ này phải đích thân đến Đại Mạc để giải quyết ân oán, nếu không sẽ giết hại vị trưởng bối nọ!

Hán tử mập xen vào hỏi:

- Việc này tất có liên quan tới Thần Đăng Đại Hội?

- Chính phải, Thần Đăng Đại Hội là một cực hình tàn khốc để trừng phạt tội nhân!

- Xin nói nói một chút?

- Thân Lâu Ma Cơ sai tẩm dầu tội nhân, cột tội nhân vào cây cột, chỉ cần thời hạn ba tháng vừa điểm, tên nọ không xuất hiện, mộ ta sẽ sai châm lửa, tội nhân sẽ biến thành một cây nến.

- Hình phạt thảm khốc này có phải được mệnh danh là Thần Đăng Đại Hội?

- Ai dám nói không phải!

Tần Lâm Phong nghe xong nghiêng răng ken két, tiếp tục chú ý lắng nghe. Hán tử mập lại lên tiếng hỏi:

- Dám hỏi kẻ gây họa có đến Đại Mạc không?

- Việc này ta cũng không được rõ, nếu hần đến trước ngày hôm sau thì còn kịp, nếu không hậu quả thật vô cùng thê thảm!

- Thần Đăng Đại Hội có phải chỉ còn năm ngày nữa khai mạc. Lão nhân nọ gật đầu nói:

- Không sai, tuy nhiên trước đó ba ngày sẽ hành hình tội nhân kia, có đến kịp hay không, chỉ có người ước hẹn mới biết, nếu đến chậm có cứu được chăng qua cũng chỉ là một cây ma mà thôi.

Đại hán mập lại hỏi:

- Sao lại gọi là cây ma?

Lão nhân lục tuần hết kiên nhẫn tức giận đáp:

- Còn phải hỏi, một người bình thường, nếu bị đốt như vậy hỏi người làm sao sống được! Đại hán nọ thất kinh không hỏi tiếp nữa.

Tần Lâm Phong nghe xong nóng lòng như lửa đốt, liền đứng dậy kéo Hoàng Y Thiếu Nữ về phòng. Vào đến trong phòng, chàng khẽ lên tiếng hỏi:

- Thanh muội, nhưng lời vừa rồi muội có nghe rõ không? Hoàng Y Thiếu Nữ mặt lộ vẻ âu sầu nói:

- Muối nghe rõ rồi, Phong ca, chúng ta phải làm gì bây giờ? Tần Lâm Phong mặt lộ vẻ cương quyết nói:

- Thanh muội, huynh sẽ đích thân đi điều tra ngọn núi cao nhất ở Thiên Sơn, muội nên ở đây đợi huynh!

Hoàng Y Thiếu Nữ mặt lộ vẻ không bằng lòng đáp:

- Phong ca, huynh đi một mình muội không yên tâm, không bằng cả hai chúng ta cùng đi.

Tần Lâm Phong lên tiếng khuyên nhủ:

- Thanh muội, huynh đi lần này chỉ là để dò la tung tích của Phong bá bá, không phải đi đánh nhau, đồng người đi dễ bị bại lộ. Thanh muội hãy ở đây đợi huynh.

Hoàng Y Thiếu Nữ vẫn không đồng ý, Tần Lâm Phong cố gắng khuyên giải đôi ba lần, nàng mới miễn cưỡng chấp nhận.

- Thanh muội nên nghỉ sớm, sáng sớm mai huynh sẽ trở về!

Tần Lâm Phong dứt lời thân người lay động xuyên qua cửa sổ phóng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhìn theo bóng của chàng, thầm cầu nguyện cho chàng bình an trở về!

Lại nói Tần Lâm Phong sau khi ra khỏi lữ điểm liền thi triển tuyệt thế kinh công, lướt nhanh như chớp, lát sau đã lên đến đỉnh núi cao nhất của Thiên Sơn. Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn xung quanh dò xét một lượt.

Nhưng ngọn núi liên tiếp nhau, không nhìn thấy một ánh đèn nào cũng không phát hiện được chỗ ẩn nấp của Thân Lâu Ma Cơ!

Chàng sục sạo khắp xung quanh, xem xét từng góc núi, hốc đá, vẫn không phát hiện điều gì mới lạ!

Tần Lâm Phong ngược đầu nhìn trời, mặt trời đã ló dạng nơi phương đông, hình như đã bước qua canh năm. Chàng sợ Hoàng Y Thiếu Nữ lo lắng, vội vã trở về lữ điểm, quyết định mai sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Chàng nghỉ xong liền thi triển thân pháp phóng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ từ sau lúc chàng đi, tâm thần hoảng loạn bất an, ngồi nơi cửa sổ đợi trời sáng, vừa nhìn thấy bóng dáng chàng liền sung sướng kêu lên:

- Phong ca, người ta lo cho huynh muốn chết. Tần Lâm Phong an ủi nói:

- Khiến Thanh muội đã đợi cả đêm, huynh thật có lỗi, không ngờ huynh đi lần này thật uống công!

- Phong ca, tình hình thế nào rồi?

- Huynh chạy khắp ngọn núi cao nhất của Thiên Sơn, cũng không phát giác được tông tích của Thân Lâu Ma Cơ!

- Vậy sự an nguy của Phong bá bá tính sao đây!

- Không sao đâu! Tối mai huynh sẽ đi một chuyến nữa! Hoàng Y Thiếu Nữ nũng nịu nói:

- Phong ca phải uội cùng đi mới được. Tần Lâm Phong nhẹ nhàng khuyên ngăn:

- Thanh muội địa thế nơi đây huynh không được tường tận, huynh không muốn muội đi là vì lo cho sự an nguy của muội. Tối mai huynh sẽ đi một mình, bây giờ chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong, cũng thôi không đòi đi nữa, mỉm cười quay về phòng nghỉ ngơi.

Buổi tối ngày thứ hai, Tần Lâm Phong vẫn đơn độc lên Thiên Sơn, nhưng vẫn không phát hiện chút manh mối nào, trong lòng buồn bã vô hạn trở về lữ điếm!

Chàng nghĩ thầm nếu tối mai mà không tìm được tông tích của Phong Tăng, lão tất bị Thân Lô Ma Cơ phóng hỏa thiêu thân, không chết cũng sẽ bị trọng thương, sao có thể đợi đến ngày mở Thần Đăng Đại Hội mới đi cứu lão!

Tối ngày thứ ba trời vừa tối, Tần Lâm Phong không dám chậm trễ, liền từ biệt Hoàng Y Thiếu Nữ nhằm hướng Thiên Sơn phóng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy chàng hai ngày nay sầu não như vậy, trong lòng cũng không vui, đợi chàng đi khỏi, liền rời khỏi lữ điếm, ra khỏi thị trấn, phóng lên một ngọn núi nhỏ gần đó, ngồi chờ tin tức của Tần Lâm Phong.

Màn đêm phủ xuống, ánh trăng vàng vạc phủ trên từng ngọn cỏ, từng cơn gió mát thổi nhẹ qua, trong đêm tối nàng giống như Hằng Nga giáng phàm!

Bất chợt nơi Thiên Sơn, có hai bóng như ma quỷ phóng lại, tốc độ cực nhanh.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhãn lực sắc bén, khi hai cái bóng chỉ còn cách chỗ nàng khoảng mười trượng, nàng đã nhận ra một trong hai người đó chính là người trông mong của mình...

Hoàng Y Thiếu Nữ lại nhìn về cái bóng sau lưng bất chợt thất kinh suýt chút nữa buột miệng kêu lên:

- Vốn là nàng nhận ra cái bóng đó chính là Giáo chủ Ngũ Âm Giáo Ngân Phát Lão Nhân!

Hoàng Y Thiếu Nữ lần trước đã bị mắc lừa, nay thấy hắn lại dùng dụng mạo cũ để truy đuổi Tần Lâm Phong, hỏi trong lòng sao không lo lắng cho được!

Chỉ thấy nàng uốn người búng đi như một mũi tên, lướt qua đầu Phong ca của nàng, song chưởng giơ lên nhằm Ngân Phát Lão Nhân vỗ xuống.

Ngân Phát Lão Nhân vẫn không trả đòn, chỉ lách người tránh khỏi chưởng lực của nàng, tuyệt nhiên không mở miệng.

- Thanh muội không được hiểu lầm!

Tần Lâm Phong vừa kêu, vừa lộn người chắn ngay trước mặt nàng, hai tay giơ lên chụp lấy ngọc chưởng của nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ vùng vẫy vẫn không thoát được đôi tay cứng như thép của chàng, tức giận hét lớn:

- Phong ca mau thả muội ra, lần trước hắn đã hại muội khổ nhục không ít, muội phải thí mạng với hắn!

Nàng dứt lời, điệu bộ vẫn còn hung hăng như trước! Tần Lâm Phong vội nói:

- Thanh muội, không được thất lễ, vị tiền bối này không phải là giáo chủ Ngũ Âm Giáo! Hoàng Y Thiếu Nữ sững người, không nói lên lời!

Tần Lâm Phong vội giải thích:

- Vị tiền bối này huynh vừa mới gặp được ở Thiên Sơn, tiền bối đây nguyện giúp huynh một tay, phá bỏ Thần Đăng Đại Hội, nhưng không muốn để người biết mặt thật, cho nên huynh mới đưa mặt nạ Ngân Phát Lão Nhân cho lão đeo, Thanh muội hãy mau bái kiến đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong, mặt đỏ bừng, tự trách mình quá lỗ mãng, liền bước lên trước khom lưng hành lễ nói:

- Vãn bối vừa rồi thất lễ, xin tiền bối đừng trách cứ!

Ngân Phát Lão Nhân vẫn không mở miệng, chỉ phất tay ra hiệu miễn lễ... Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy không vui, nhúu mày nghĩ thầm:

- Hừ! Người quá cao ngạo!

Nàng lại quay đầu hỏi Tần Lâm Phong:

- Phong ca, tối nay có điều tra được tung tích gì của Phong lão tiên bối! Tần Lâm Phong lắc đầu đáp:

- Không có!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong sững người vội nói:

- Làm thế nào bây giờ, Phong lão tiên bối tất nguy hiểm đến tính mạng!

- Cô nương bất tất phải lo lắng, lão phu bảo đảm lão không sao đâu!

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy Ngân Phát Lão Nhân này giờ không mở miệng, bất chợt xen vào một câu, trong lòng vừa mừng vừa tức!

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Thanh muội yên tâm, vị cao nhân này đã nói là làm, nhất định không nuốt lời đâu!

- Ai mà tin được!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong liếc Ngân Phát Lão Nhân một cái!

Tần Lâm Phong thấy Hoàng Y Thiếu Nữ nổi tính con nít chỉ đứng bên cạnh cười không nói.

- Nếu Phong lão tiên bối có mệnh hệ nào, không biết tiên bối đây làm sao mà ăn nói! Hoàng Y Thiếu Nữ dứt lời, tức giận nhắm hướng lữ điểm phóng đi.

Tần Lâm Phong quay mặt về phía Ngân Phát Lão Nhân nói:

- Lão tiên bối, từ đây đến khi diễn ra đại hội vẫn còn ba ngày, chúng ta nên nghỉ ngơi dưỡng sức, đến lúc đó sẽ được xem một trường náo nhiệt.

- Đúng! Chúng ta hãy trở về lữ điểm.

Hai người dứt lời liền thi triển thân pháp phóng đi.

31. Chương 31: Thiên Đăng Đại Hội

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã đến ngày mở Thiên Đăng Đại Hội. Đến trưa quần hùng võ lâm các lộ lũ lượt nhắm Thiên Sơn phóng đi.

Tần Lâm Phong và Vô Danh Lão Nhân làm như không biết chuyện gì, vẫn vịn nhau không chút nôn nóng. Đợi đến khi Hoàng Y Thiếu Nữ mấy lần thúc giục, mới thay quần áo ra khỏi lữ quán, nhắm Thiên Sơn phóng đi.

Ba người vừa lên đỉnh núi thì trời cũng vừa tối, cả ba đưa mắt nhìn quang cảnh một lượt.

Thân Lưu Ma Cơ vì Thiên Đăng Đại Hội đã phí không ít tâm huyết...

Vốn là giải đất rộng năm mươi trượng vuông trên đỉnh núi, để mấy chục cái trường kỷ, quan khách tới tham gia có thể ngồi lên đó để quan sát. Trường kỷ đối diện với một cái đài cao hơn một trượng, nghi lễ rất nghiêm trang. Phía bên trái nơi góc đài đặt một cái rương gỗ, dựng lên cao hơn đầu người. Hình như chưa đến giờ nên Thân Lưu Ma Cơ, Đại Mạc Tam Thoa vẫn chưa xuất hiện.

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt nhìn cái rương gỗ ở trên đài, kể đến lại liếc nhìn quần hùng xung quanh một lượt, rồi lên tiếng:

- Phong ca, Hóa Tử thúc thúc cũng đã đến rồi!

Tần Lâm Phong nhìn theo tay của nàng, quả nhiên chàng thấy Lão Hóa Tử và Xã Đạo ngồi ở hàng ghế sau cùng, đang hoa chân múa tay giống như đang bàn luận một chuyện gì đó.

Chàng thấy vậy liền ra hiệu cho Hoàng Y Thiếu Nữ cùng Vô Danh Lão Nhân tiến về phía đó.

Hoàng Y Thiếu Nữ tiến tới đã ngã đầu vào ngực Lão Hóa Tử. Lão Hóa Tử thấy nàng đã thoát hiểm cũng được an ủi phần nào, vui mừng hỏi:

- Thanh nha đầu, có phải lần này Xú Tiểu Tử đã cứu ngươi thoát hiểm!

- Phải đó, còn có công của Phích Lịch Hải Đường tỷ tỷ.

Tần Lâm Phong bước lên một bước, mặt hướng Xã Đạo thi lễ hỏi:

- Lão tiên bối trúng độc Lãn Vực của Đại Mạc Tam Thoa, sức khỏe đã bình phục chưa? Xã Đạo cười một cách ngốc nghếch đáp:

- Sau khi trúng độc Xú Hóa Tử dẫn đạo gia ta đến một nơi, cho ta ăn mấy viên hàn dược màu đen gì đó, toàn thân toát mồ hôi, sau đó đã hoàn toàn bình phục!

Lão dứt lời đưa mắt nhìn Ngân Phát Lão Nhân đang đứng sau lưng chàng bất giác thất kinh.

Lão Hóa Tử cũng vừa nhìn thấy, nghĩ thầm:

- Lẽ nào, đây không phải là giáo chủ Ngũ Âm Giáo?

Lão nghĩ đến đây, mặt biến sắc, giờ chuông nhắm Ngân Phát Lão Nhân quét ra. Tần Lâm Phong cất tiếng cười đưa tay ngăn lại nói:

- Tiên bối không nên hiểu lầm, vị tiên bối đây là người bạn mới quen biết của vân bối.

Lão đến đây lần này cũng là để giúp tại hạ phá Thiên Đẳng Đại Hội, chứ không phải là giáo chủ Ngũ Âm Giáo.

Lão Hóa Tử và Xã Đạo nghe chàng giải thích như vậy, nhưng trong lòng vẫn không ngớt nghi hoặc, tròn mắt nhìn chăm chú Ngân Phát Lão Nhân.

Tần Lâm Phong lại thêm vào nói:

- Vị tiên bối này không muốn để người khác nhìn thấy mặt thật, cho nên vân bối mới cho lão mượn mặt nạ để dùng.

Hai lão nghe xong lập tức xóa bỏ nỗi nghi ngờ, Lão Hóa Tử chấp tay thân thiện hỏi:

- Xin hỏi tôn hiệu của bằng hữu đây?

- Vô Danh Lão Nhân.

Vô Danh Lão Nhân cố ý cao giọng đáp, thanh âm lạnh lùng!

Lão Hóa Tử và Xã Đạo nghe vậy trong lòng không vui, quay đầu lại hỏi Tần Lâm Phong:

- Hai ta vừa tới đây. Xú Tiểu Tử, ngươi có dò la được chút tông tích gì của Phong hòa thượng không?

Tần Lâm Phong lắc đầu, đưa tay chỉ cái rương gỗ trên đài nói:

- Phong tiên bối bị người ta tẩm dầu, bọc sáp, đang bỏ ở trong kia! Hai lão nghe đến đây, mặt biến sắc trừng mắt hỏi:

- Thật không?

- Vân bối không dám dấu giếm.

- Vậy ngươi vẫn còn đứng đây làm gì, sao không mau đi cứu lão.

Hai lão dứt lời đang định phóng người lên đài, Tần Lâm Phong liền đưa tay ngăn lại nói:

- Hai vị tiền bối không nên nóng nảy đợi đến lúc châm lửa rồi hãy tính! Xã Đạo trợn mắt giận quát:
- Nói vậy! Để lúc châm lửa thì Phong hòa thượng có lẽ sẽ thành tro rồi! Lão Hóa Tử cũng không bằng lòng xen vào nói:
- Xú Tiểu Tử bây giờ người đã thay đổi rồi!
- Văn bối không dám.

Lão Hóa Tử cao giọng nói:

- Vậy sao người đối với sự an nguy của Phong bá bá không chút quan tâm gì hết? Tàn Lâm Phong giờ tay chỉ Vô Danh Lão Nhân đáp:
- Lão tiền bối còn có chỗ không hiểu, không phải văn bối mà vì vị tiền bối đây có một kế sách đảm bảo sẽ cứu được Phong bá bá bình yên vô sự.

Lão Hóa Tử và Xã Đạo cùng đưa mắt nhìn Vô Danh Lão Nhân, thấy mặt lão không lộ chút tình cảm nào, hình như không coi chuyện này vào đâu, trong lòng nghi hơn quay đầu lại hỏi Tàn Lâm Phong:

- Người dám tin lời hắn.

Tàn Lâm Phong gật đầu đáp:

- Văn bối không những chỉ tin, mà còn đảm bảo không có chuyện gì xảy ra.
- Lão Hóa Tử ta rất hoài nghi!
- Đạo gia ta cũng không dám tin!

Vô Danh Lão Nhân nghe đến đây, phá lên một tràng cười lạnh lẽo, rồi trừng mắt tức giận nhìn hai lão.

Tàn Lâm Phong lại nói:

- Hai vị tiền bối xin đừng nóng vội, vạn nhất có chuyện gì xảy ra với Phong bá bá, cứ việc hỏi tội văn bối đây!

Chàng dứt lời đưa tay ra hiệu cho năm người cùng ngồi xuống.

Đột nhiên trong không trung vang lên tiếng truyền âm nhập mật nhỏ như muỗi mòng của Phong Tăng lọt vào tai Lão Hóa Tử và Xã Đạo:

- Ta không ngờ hai người không có chút đạo nghĩa nào, Phong Tử ta đang gặp nguy hiểm, hai người lại ngồi đó nhìn, thật uổng công ta kết giao bạn hữu với người!

Lão Hóa Tử kinh ngạc quay qua hỏi Xã Đạo:

- Xã Đạo! Những lời cầu cứu đã dùng truyền âm nhập mật của Phong hòa thượng lúc này, không biết người có nghe thấy không.
- Đạo gia ta nghe rất rõ ràng, mặc bọn chúng đi, ta với người cứ việc ra tay trước. Hai lão nói xong đứng bật dậy nhắm phía đài cao lướt đi...

Tàn Lâm Phong đưa tay ngăn lại, nhưng Vô Danh Lão Nhân liền xen vào nói:

- Hừ! Mặc kệ chúng đi, không ngờ Thần Châu Nhị Tam Tuyệt lại ngu ngốc như vậy, thật khiến lão phu tức cười thật!

Lão Hóa Tử và Xã Đạo nghe đến đây liền dừng bước, quay đầu lại nhìn Vô Danh Lão Nhân tức giận quát hỏi:

- Con ngựa già kia dám cười hai chúng ta ngu hả? Vô Danh Lão Nhân lạnh lùng hỏi lại:
- Lẽ nào hai người lại cho rằng mình khôn? Xã Đạo không nén được tức giận quát:
- Người nói xem, Đạo gia ta và Xú Hóa Tử ngu ở chỗ nào, nếu nói không được chúng ta sẽ đánh gãy hết răng chó của người đó!

Lão dứt lời bước đến ngồi phịch xuống ghế đưa tai lắng nghe.

Vô Danh Lão Nhân đang định mở miệng, nhưng Hoàng Y Thiếu Nữ sợ rằng ba lão lời lẽ qua lại sẽ dẫn đến xung đột, vội xen vào giảng hòa nói:

- Hóa Tử thúc thúc và Xã Đạo tiền bối không nên tức giận, những lời nói vừa rồi của vị tiền bối vô danh đây không phải là không có lý.

Lão Hóa Tử sắc mặt u ám nói:

- Nha đầu! Người lại đi bênh vực người ngoài hả? Hoàng Y Thiếu Nữ mỉm cười đáp:

- Hóa Tử thúc thúc đừng cho rằng Thanh Nhi bênh vực người ngoài. Tiếng truyền âm nhập mật vừa rồi của Phong bá bá, Thanh Nhi cũng có nghe thấy, nhưng...

- Người đã nghe thấy vậy còn những cái gì nữa?

- Bởi vì nơi phát ra thanh âm đó rất mơ hồ!

- Vậy người nói coi?

Hoàng Y Thiếu Nữ suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Hóa Tử Thúc Thúc, thúc thúc nghĩ coi, bất luận người có công phu cao đến đâu khi đã bị bó sát, lại đặt trong cái rương gỗ kia, Thanh Nhi nghĩ người không thể nào thi triển được truyền âm nhập mật thành công!

Lão Hòa Tử và Xã Đạo, nghe những lời đối đáp vừa rồi, của nàng cũng cứng miệng!

- Nghe rõ chưa, các người tuổi tác cao như vậy, còn không bằng cô nương nhà người ta! Vô Danh Lão Nhân ở bên cạnh lên tiếng chọc ghẹo, hai người Lão Hòa Tử và Xã Đạo tuy rằng tức, nhưng bởi vì mình đuối lý, đành phải nuốt giận mà nghe.

Tần Lâm Phong lúc này xen vào nói:

- Nhị vị tiền bối vì quá quan tâm Phong bá bá, nên mới bị những lời lúc này làm ê hoặc, đây chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

- Phong ca nhìn kìa!

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa nói vừa đưa tay chỉ sườn núi trước mặt. Tần Lâm Phong nhìn theo hướng chỉ của nàng, chỉ thấy dưới sườn núi có tám thiếu nữ đang khiêng một chiếc kiệu trổ thuật phi hành, nhằm đỉnh núi lướt nhanh như gió.

Một lát sau, chiếc kiệu đã dừng lại bên đài nọ, quần hùng có mặt xung quanh thấy vậy cũng xôn xao!

Phương Lan, Phương Vân chia nhau đứng ở hai bên kiệu, Đại Thoa Phương Phụng vẫn chưa thấy xuất hiện. Chiếc kiệu vừa dừng hẳn. Phương Vân, Phương Lan hai người liền đưa tay vén kiệu...

- Ha!

Quần hùng võ lâm hơn mấy trăm người bất chợt trông thấy dung mạo của Thân Lâu Ma Cơ kinh ngạc không thốt ra lời, cục trường im phăng phắc không một tiếng động!

Bởi vì luận về tuổi tác, Thân Lâu Ma Cơ ít nhất đã ngoài sáu mươi, nhưng mặt mày vẫn tươi như hoa, môi đỏ chúm chím, thân hình yếu điệu, giống như một thiếu nữ đôi mươi, tuyệt mỹ lạ thường?

Thân Lâu Ma Cơ bước xuống kiệu, đưa mắt nhìn quần hùng một lượt, rồi khẽ hỏi Phương Vân, Phương Lan:

- Sao chưa thấy Phụng Nhi đến.

Phương Vân, Phương Lan đồng thanh trả lời:

- Khỏi bẩm sư phụ, đại tỷ ba ngày trước có việc, phải ra ngoài, đến giờ chưa trở về. Thân Lâu Ma Cơ trầm ngâm một lúc nói:

- Quần hùng võ lâm đã tề tựu đông đủ, không thể vì nó mà sai hẹn, các người mau dẫn dò thuộc hạ mở hội.

Mụ vừa dứt lời thân hình lay động bay lướt lên trên đài.

Phương Vân, Phương Lan liền lướt theo. Nhị thoa sau khi lên đến đài, liền quay mặt xuống khom lưng hành lễ một cái rồi nói:

- Thần Đăng Đại Hội lần này, khiến các vị lặn lội ngàn dặm đến đây, gia sư rất là vinh hạnh, nơi đây hẻo lánh quê mùa, không bằng được Trung Nguyên phồn thịnh, xin chư vị đừng trách cứ!

Nhị thoa, Phương Vân, vừa dứt lời, quần hùng phía dưới liền vỗ tay tán thưởng. Phương Vân ngừng một chút rồi tiếp:

- Tiện nữ xin thông báo nội dung của lần Thần Đăng Đại Hội này. Nhị thoa dứt lời, đưa tay chỉ cái rương gỗ dựng bên góc đài nói:

- Trong đây hiện đang giam giữ Phong Tăng người đứng đầu Thần Châu Tam Tuyệt, lão hiện nay đã bị tắm dầu và bọc sáp toàn thân, đợi đến giờ sẽ mở rương châm lửa, chốc lát đây các vị sẽ được thưởng thức!

Ả vừa dứt lời, dưới đài bỗng xôn xao, tiếng bàn tán thảo luận vang lên không ngớt! Lão Hóa Tử và Xã Đạo lúc này lồng nòng như lửa đốt!

Tần Lâm Phong và Vô Danh Lão Nhân vẫn điềm nhiên như không hay biết!

Hoàng Y Thiếu Nữ vì tin tưởng người tình chắc có diệu kế giải cứu Phong Tăng cho nên vẫn không chút kích động.

Xã Đạo cuối cùng không chịu được nữa, đứng bật dậy hét lớn:

- Ta hỏi đám cô nhi quả phụ các người, Phong hòa thượng trước nay không có thù oán gì với các người, sao lại dùng hình phạt ác độc như vậy để trừng trị lão, nói mau!

Nhị thoa Phương Vân nhếch mép cười lạnh lẽo hỏi:

- Các hạ có phải Xã Đạo, người đã trúng độc Lân Vực của Thân Lôu Mê Hồn Đại Pháp?

- Đạo gia ta có phúc lớn đâu dễ chết người cứ chống mắt mà coi!

- Việc gì phải nóng giận như vậy?

- Nếu muốn đạo gia ta không tức giận trừ khi các người thả Phong hòa thượng. Nhị Thoa Phương Vân khinh bỉ đáp:

- Những lời này của tôn giá quá ngây thơ, báo cho người biết, chỉ cần Tần Lâm Phong xuất đầu lộ diện giải quyết món nợ với tiểu sư muội ta, chúng ta lập tức thỏa mãn mong muốn của người!

Tần Lâm Phong nghe đến đây liền đứng dậy cao giọng xen vào nói:

- Tại hạ đến đây đã lâu, các vị muốn giải quyết thế nào, xin cứ cho biết!

- Vân nhi tránh ra!

Thân Lôu Ma Cơ dứt lời quay mặt về phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Người có phải là Tần Lâm Phong?

Tần Lâm Phong thấy giọng nói của mụ hòa nhã, cũng khách khí đáp:

- Chính là vãn bối, xin vãn an ngọc thể lão tiên bối. Thân Lôu Ma Cơ cười nhạt hỏi:

- Người vì sao đánh gãy tay tiểu đồ đệ Trại Đông Thi của Lão Nương!

- Bởi vì ả thừa lúc vãn bối vận công điều tức dám cướp đoạt Hỏa Linh Chi trong người vãn bối!

Thân Lôu Ma Cơ biến sắc mặt nói:

- Hừ! Theo lão nương được biết, đệ tử ta đã không lấy được Hỏa Linh Chi trong người người, người cũng nên bỏ qua cho ả, sao lại đuổi tận giết tuyệt, lần gặp gỡ thứ hai người đã đánh gãy tay ả, làm như vậy có quá đáng không?

Tần Lâm Phong nghe đến đây hơi giật mình đáp:

- Tiền bối nói lời này có phải vì quá tức giận mà trách người hay không, lúc đó ả không chịu buông tha cho văn bối, cho nên văn bối bất đắc dĩ ra tay trừng phạt!

- Hừ! Nói như vậy người thật không coi lão nương vào đâu?

- Lúc đó văn bối không biết ả là lệnh đồ của tiền bối!

- Nếu biết thì sao?

Tần Lâm Phong nhếch mép cười ngạo mạn nói:

- Văn bối ghét nhất kẻ nào ỷ mạnh hiếp yếu, nếu như văn bối biết rằng ả là môn hạ của một người danh chấn giang hồ như tiền bối thì...

- Thì sao?

- Hừ! Văn bối ra tay có thể còn nặng hơn! Thân Lâu Ma Cơ giận mặt trắng bệch lại hỏi:

- Khẩu khí lắm! Người nếu tự đánh gãy tay mình, Lão Nương sẽ có thể không truy cứu việc này nữa, lập tức thả ngay Phong Tăng, người thấy thế nào?

Tần Lâm Phong như đinh đóng cột nói:

- Văn bối khó mà phụng mạng!

Người không sợ Lão Nương hạ lệnh đốt Thiên Đăng!

- Văn bối cũng muốn thưởng thức truyện lạ này

Chàng nói đến đây không những Lão Hóa Tử và Xã Đạo lửa giận xung thiên, mà quần hùng có mặt xung quanh cũng bất bình!

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng cảm thấy Phong ca của nàng hơi quá đáng.

- Xú Tiểu Tử, người dám nói những lời tuyệt tình tuyệt nghĩa này, vậy để đạo gia ta đập chết người rồi sẽ tính!

Dứt lời Xã Đạo giơ chưởng nhanh như chớp, quét về phía chàng một chưởng đầy uy mãnh!

Tần Lâm Phong lách người tránh khỏi ngọn chưởng của Xã Đạo rồi nói:

- Xin tiền bối bớt giận, văn bối đã nói đảm bảo Phong bá bá được an toàn, tức là đã có chủ ý.

- Xã Đạo, tạm thời hãy nghe lời của nó, nếu có sai lệnh, Lão Hóa Tử ta sẽ không bỏ qua cho nó đâu!

Xã Đạo nghe Lão Hóa Tử nói như vậy, đành nén giận ngồi xuống.

- Châm lửa!

Tám thiếu nữ trên đài, nghe dứt mệnh lệnh của Thân Lâu Ma Cơ, cùng tiến về phía rương gỗ, mở nắp gương, lộ ra một cây sập lớn.

Tám thiếu nữ khiêng cây cột sập này đặt giữa đài, tay nắm chặt bó đuốc chỉ đợi nghe lệnh rồi sẽ châm lửa...

Thân Lâu Ma Cơ đưa tay ngăn lại, rồi hướng về phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Tần Lâm Phong người không hối hận sao? Tần Lâm Phong vẫn nhếch mép cười đáp:

- Có lẽ người hối hận là tiền bối đó!

Thân Lâu Ma Cơ nghe xong những lời nói này của chàng cho rằng chàng ám chỉ sau khi đốt chết Phong Tăng thì chàng sẽ thí mạng với mình, nên cũng không lý gì tới, quay lại ra lệnh cho đám đệ tử:

- Châm lửa!

Hai thiếu nữ cầm đuốc, nhằm tim của cột sập châm lửa.

Thiên Đẳng vừa bốc lửa, khói trắng liền loang tỏa khắp xung quanh đài, mùi khét lẹt của da thịt bị cháy, lại được gió thổi lan ra khắp nơi!

Thân Lâu Ma Cơ và đám đệ tử đứng trên đài chỉ mỉm cười không chút động lòng.

Quần hùng vô lâm ai cũng đưa tay bịt miệng trong lòng nhủ thầm Thân Lâu Ma Cơ quá tàn bạo, lấy cái hình phạt tàn khốc này để làm trò cười!

Một lát sau cây cột tháp đã cháy đi một nửa, Tần Lâm Phong, Hoàng Y Thiếu Nữ và Vô Danh Lão Nhân vẫn bình thản trò chuyện, làm như không biết chuyện gì xảy ra.

Lão Hóa Tử và Xã Đạo trong lòng đau khổ, nhưng mà cây sáo đã cháy hơn một nửa, có muốn dập tắt cũng vô dụng thôi, cả hai tức giận nghiêng răng nói:

- Xú Tiểu Tử... đợi cái xác này cháy xong, ngươi làm sao mà tìm được một tên Phong hòa thượng còn nguyên vẹn, đến lúc đó ngươi khó lòng mà đào tẩu!

Thân Lâu Ma Cơ là người lão luyện kinh nghiệm giang hồ, lại thấy Tần Lâm Phong thần sắc không thay đổi đã có chút ngờ vực!

Mụ nghĩ đến đây lớn tiếng hỏi:

- Tần Lâm Phong, ngươi có cảm giác gì với tiết mục Thiên Đẳng của ta hay không! Tần Lâm Phong đứng dậy lớn tiếng đáp:

- Quả là tuyệt diệu, nhưng mà quá tàn khốc!

- Ngươi đang hối hận?

- Không sai, tại hạ đang hối hận giùm tiền bối!

- Hối hận giùm ta?

- Chính phải.

- Vì sao?

Tần Lâm Phong chậm chậm nói:

- Cổ nhân có câu nói hổ dữ không ăn thịt con, sư đồ như cha con, thế mà ngươi lại nhẫn tâm đốt chết ái đồ của mình!

Thân Lâu Ma Cơ nghe đến đây, thất kinh biến sắc mặt hỏi:

- Hoang đường, Thiên Đẳng rõ ràng là dùng Phong Tăng tẩm dầu bọc sáo mà thành. Xú quỷ ngươi sao dám lừa gạt lão nương!

- Tiền bối không tin!

- Lời nói của người không có căn cứ, khó mà tin được!

- Được! Sự thật sẽ chứng minh điều này, để tại hạ giới thiệu một người quen cho tiền bối được diện kiến.

Tần Lâm Phong nói đến đây, quay đầu về phía Vô Danh Lão Nhân nói:

- Lão tiền bối, vị lão nương này muốn thấy dung mạo của người, xin tiền bối cho thỏa mãn yêu cầu của bà ta một chút!

Vô Danh Lão Nhân nghe đến đây liền đứng dậy, đưa tay lên mặt vuốt nhẹ một cái kéo tấm mặt nạ xuống đưa cho Tần Lâm Phong.

- Ồ! Ồ! Ồ...

Quần hùng vô lâm thất thanh đồng loạt kêu lên một tiếng! Lão Hóa Tử và Xã Đạo lúc này vui mừng không tả xiết. Hoàng Y Thiếu Nữ cũng không kém phần nòng nghĩnh thầm:

- Chà trách nào Phong ca không chút nôn nóng sợ sệt! Thì ra có chuyện này!

Chỉ có Thân Lâu Ma Cơ và hai ái đồ như dính đóng cột đứng trên đài, trợn mắt há miệng không nói nên lời!

Vốn là người lấy mặt nạ xuống lúc này chính là người đứng đầu trong Thần Châu Tam Tuyết Phong Tăng!

Đại Mạc Nhị Thoa, Phương Vân, Phương Lan liền phóng vội về phía Thiên Đăng, dùng tay dập tắt lửa, bóc lớp sáp bên ngoài, rồi đưa mắt nhìn...

Hai ả vừa nhìn đã thét lên lớn một tiếng ngã ra bất tỉnh!

Thân Lâu Ma Cơ đưa mắt nhìn thân người trong lớp sáp, vừa nhìn thấy cặp đùi nhỏ, đã nhận ra ái đồ của mình!

Mụ thấy vậy mặt biến sắc, toàn thân run rẩy, tức giận hét lớn:

- Lão nương thề hôm nay sẽ khai sát giới báo thù cho đồ đệ, tất cả những kẻ có ở đây, suốt kiếp này không thể rời bỏ Thiên Sơn!

Thân Lâu Ma Cơ nói đến đây, đưa tay nắm lấy tay Phương Vân, Phương Lan nhún mình bốc cao năm trượng, thân pháp quỷ mị lạ thường lướt xuống núi.

Tất cả những kẻ có mặt xung quanh đều bị thân pháp tuyệt diệu này làm thất kinh đứng sững trên mặt đất, ngay cả Tần Lâm Phong bất giác cũng phải khen thầm!

Tám thiếu nữ trên đài cũng không dám ở lại, liền phóng người xuống núi!

Lúc này không khí cực trường vô cùng nghiêm trọng, bởi vì không biết Ma Cơ sẽ dùng thủ đoạn gì để hạ sát thủ, quần hùng quay ra bàn luận, ai nấy mặt đều lộ vẻ nghiêm trọng!

Tần Lâm Phong lúc này lên tiếng:

- Chư vị bằng hữu, tai họa này do tự mình gây ra, tại hạ thành thật xin lỗi các vị, bây giờ mong các vị đồng tâm hiệp lực cùng xông xuống núi!

Đám người võ lâm không hẹn mà cùng lên tiếng:

- Tần Thiếu hiệp không nên tự trách mình, Thân Lâu Ma Cơ đã vì chuyện này mà trút hận xuống đầu võ lâm Trung Nguyên, chúng tôi đây bây giờ chỉ biết nghe thiếu hiệp mà thôi!

Tần Lâm Phong thấy quần hùng ưu đãi mình như vậy, hào khí sôi sục, song chường chấp lại, quay khắp một vòng hành lễ nói:

- Tại hạ được các vị yêu mến như vậy, cảm thấy hổ thẹn, còn việc điều khiển đại hội, tại hạ đây tài hèn sức mọn không dám đảm nhận xin chư vị tha lỗi cho!

- Tần Thiếu hiệp thần công cái thế, chúng tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, bây giờ lại lâm vào hoàn cảnh này, xin thiếu hiệp không nên từ chối để làm mọi người nản lòng!

Đến nước này Tần Lâm Phong cũng hết cách từ chối đành nói:

- Cung kính không bằng phụng mạng, đã là như vậy, tại hạ quyết đem tâm lực đảm nhận trọng trách này!

Bỗng nhiên lúc này khắp xung quanh chân núi từng đám khói trắng cuộn cuộn bốc lên! Nếu giáp mặt giao đấu, Tần Lâm Phong há có sợ chi, nhưng đối với loại Bàn Môn Tà Đạo của Thân Lâu Ma Cơ trong lòng cũng bất giác kinh hoàng!

Quần hùng lúc này cũng hoảng sợ không kém!

Xã Đạo đã nếm mùi vị của Quỷ Họa Phù, nóng ruột thúc Phong Tăng mau nghĩ kế. Phong Tăng tức giận nói:

- Lần trước Phong tử ta trong lúc sơ ý đã trúng phải một thuận của Thuận Lâu Mê Hồn Đại Pháp, lần này Phong Tăng ta sẽ trả lại món nợ đó.

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh xen vào hỏi:

- Phong tiền bối, tiền bối có phải muốn niệm Kim Cương Kinh để giải từ tà thuật?

- Người cũng thông minh lắm!

Phong Tăng quay mặt về phía Tàn Lâm Phong nói:

- Ứng chiến do người cầm đầu, giải phá tà thuật sẽ do ta phụ trách!

- Phong nhi xin tuân mạng!

Phong Tăng quay đầu nhìn khắp một lượt quần hùng ở xung quanh nói:

- Chư vị, bây giờ khói trắng bốc lên nhất định là do Thân Lôu Ma Cơ đang thi triển đại pháp, khói độc này có tên là Lãnh Hương, nay Phong tử đang chuẩn bị niệm Kim Cương Kinh để phá giải tà thuật, xin các vị xếp thành hình chữ nhật đứng sau lưng lão phu, nhất định sẽ an toàn rời khỏi núi.

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh mỉm cười xen vào nói:

- Phong tiền bối nghĩ coi, nơi đây quần hùng vô lâm ước hơn một trăm người. Nếu xếp thành hình chữ nhật sợ rằng phải xếp từ đỉnh núi xuống tới chân núi, tiền bối chỉ có thể bảo vệ được đoạn đầu, lại nữa nơi nào Kim Cương Kinh truyền đến, tà thuật lập tức tiêu biến, còn nơi nào truyền không đến há không phải kinh hiểm hay sao?

Phong Tăng nghe nàng nói có lý liền hỏi:

- Theo ý người thì xoa?

Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt đáp:

- Theo ý vân bối, tiền bối không cần phải quá hao phí chân lực để niệm Kim Cương Kinh, quần hùng ở đoạn sau sẽ dùng biện pháp để phối hợp với tiền bối để phá trận, phương pháp này bảo đảm mọi người sẽ bình yên vô sự!

- Phải dùng phương pháp gì để phối hợp với Kim Cương Kinh của ta?

- Những người có mặt ở đây, sẽ cắt ngón tay dùng máu mình để phá giải tà thuật.

- Hay lắm, cứ y như vậy mà làm!

Phong Tăng quay mặt về phía quần hùng cao giọng nói:

- Nhưng lời vừa rồi của cô nương đây các vị có nghe rõ không?

- Chúng tôi đều nghe rõ!

- Vậy chúng ta, y kế mà hành sự!

Phong Tăng dứt lời liền dẫn đầu bước xuống núi, trong miệng không ngừng niệm Kim Cương Kinh.

Lúc này khói trắng đã lên đến lưng chừng núi.

Quần hùng, sau lưng Phong Tăng, ai cũng lấy đầu ngón tay, dùng máu vẩy ra xung quanh.

Nói cũng lạ khói độc phủ khắp xung quanh núi không chỉ sợ Kim Cương Kinh của Phật mà ngay cả khí độn phải máu của quần hùng vẩy ra cũng lập tức tan biến!

Cứ như vậy hơn trăm người đã thoát khỏi Lãnh Vụ xuống đến chân núi!

Đột nhiên một dãy lửa sáng rực xếp thành một vòng tròn chắn ngay dưới chân núi, nhìn kỹ lửa này là do hơn một trăm bó đuốc tạo thành!

Ánh lửa chập chờn, bóng người trùng điệp kẻ nào trong tay cũng nắm chắc binh sáng quắc, cất tiếng reo hò chấn động một trời, nhất tề xông lên chặn lấy đám người Phong Tăng.

Tàn Lâm Phong nghe thấy tiếng reo từ đằng sau vội bốc người lên cao thi triển khinh công phóng xuống chân núi đưa mắt nhìn...

Thân Lâu Ma Cơ đang đứng trên sườn núi mé bên kia dốc thúc mấy trăm tên cao thủ xông lên giao đấu với đám võ lâm Trung Nguyên!

- Đánh rần phải đánh dập đầu, bắt cướp phải bắt tướng!

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, rú lên một tiếng lanh lảnh chấn động không trung, thi triển tuyệt thế khinh công, bay qua đầu đám cao thủ này, nhằm chỗ Thân Lâu Ma Cơ bay đến.

32. Chương 32: Trời Đất Quay Cuồng

Thần Châu Tam Tuyệt và Hoàng Y Thiếu Nữ dẫn đầu hơn mấy trăm cao thủ võ lâm Trung Nguyên nối tiếp theo sau xuống chân núi, nhất tề xông lên hỗn chiến với các cao thủ Biên Ngoại!

Tiếng la hét vang trời kêu khóc rợn đất, dưới bóng trăng thấy người ngã xuống như rạ, máu chảy thành sông, xác chất thành núi.

Hoàng Y Thiếu Nữ quan tâm đến sự an nguy của Tần Lâm Phong, thấy võ lâm Trung Nguyên tạm thời chiếm được thượng phong, lắc người phóng về phía Tần Lâm Phong và Thân Lâu Ma Cơ đang đấu. Vừa đến nơi đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy Tần Lâm Phong tay không giao đấu với cây phát trần trong tay Thân Lâu Ma Cơ và hai cây trường kiếm của Phương Vân, Phương Lan.

Nàng sợ chàng thất thế vội hét lên một tiếng nhảy vào vòng đấu, ngăn lấy hai cây trường kiếm của Phương Vân, Phương Lan.

Tần Lâm Phong liếc nhìn, sợ nàng tay không đỡ được chiêu thức của đối phương, liền giơ tay rút lấy thanh cổ kiếm rồi kêu lớn:

- Thanh muội! Tiếp lấy!

Chàng chưa dứt lời thanh trường kiếm đã xé gió bay đi vun vút!

Hoàng Y Thiếu Nữ giơ ngọc thủ chụp lấy, mắt nhìn chàng đầy cảm kích, rồi rung động trường kiếm phóng ra ba chiêu điểm về phía đại huyệt nơi trước ngực của Nhị Thoa.

Nhị Thoa bị thần kiếm của nàng bức bách thối lui năm bước, vừa định thần lại múa kiếm xông lên.

Lại nói Tần Lâm Phong thi triển một trăm lẻ tám chiêu Chấn Thiên Chương giao đấu với tuyệt học của Thân Lâu Ma Cơ, chiêu thức loang loáng, kinh hiểm vạn phần, chỉ hơi để ý nguy hiểm tánh mạng!

Thân Lâu Ma Cơ không ngờ công lực của Tần Lâm Phong cao siêu như vậy, thầm nghĩ bình sanh mới được đối thủ.

Tần Lâm Phong vừa đánh vừa thầm khen võ công của đối phương.

Chớp mắt đã qua mười lăm chiêu, Thân Lâu Ma Cơ sát khí đằng đằng, phát trần quét về phía hạ bàn của chàng, chiêu thức thần tốc. Rồi lại quát miệng kêu lớn:

- Người hãy đỡ chiêu Thiên Nữ Tảo Hương của bốn cô nương!

Mụ vừa dứt lời phát trần đưa lên thủ thế Cửu Hỏa Thiên Thiên, nhắm Mạch Môn huyệt của chàng quét đến!

Nếu bị chiêu này của mụ quét trúng, người chàng sẽ thành tổ ong!

Khá khen cho Tần Lâm Phong gặp cảnh nguy hiểm vẫn không rối loạn, chàng không tránh cũng không né, nhằm vận chân khí qua một chưởng!

Bốp! Một tiếng khô cốc vang lên, ngọn phát trần của Thân Lưu Ma Cơ bị hất ngược trở lại, bản thân mục cũng bị sức chấn lực ngọn chưởng vừa rồi đẩy lui ba bước.

Mục vừa định thân đang lại muốn xông lên.

- Mạng ta hết rồi!

Thân Lưu Ma Cơ nghe tiếng kêu cứu của Phương Lan, không còn tâm trí giao thủ, bỏ chàng nhắm phía Phương Lan, Phương Vân lướt đi như gió!

Nên biết Hoàng Y Thiếu Nữ thân mang tuyệt học Đông Hải, những tay cao thủ đệ nhất nhị giang hồ chưa chắc đã là đối thủ của nàng, Phương Vân, Phương Lan làm sao mà đấu nổi!

Chưa đầy hai mươi chiêu, Đại Mạc Nhị Hộ Pháp đã rối loạn tay chân luống cuống, không ngớt kêu khổ, cả hai vừa hét lên một tiếng, kinh động đến Thân Lưu Ma Cơ mục mới ra tay tiếp cứu.

Kỳ thực Hoàng Y Thiếu Nữ lòng dạ nhân hậu thương Nhị Thoa, cũng không muốn truy sát nữa nếu không Thân Lưu Ma Cơ chạy mà cứu kịp!

Tần Lâm Phong đã dùng thuật hoán long tráo phụng bắt Đại Thoa Phương Phụng qua thành Thiên Đẳng, sau việc này cũng có thấy hối hận cho nên mới để ba thầy trò Thân Lưu Ma Cơ dắt nhau chạy trốn. Nếu như không sợ rằng cả ba có chấp cánh cũng khó thoát khỏi!

Thân Lưu Ma Cơ dắt hai đồ đệ tháo chạy chớp mắt đã mất dạng, Hoàng Y Thiếu Nữ này mới lên tiếng!

- Phong ca, chúng ta hãy đến bên tiếp cứu bọn họ!

Nàng vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía trường ác đấu bên kia!

- Thanh muội, mau theo huynh!

Tần Lâm Phong vừa dứt lời nắm lấy ngọc thủ của nàng, cả hai cùng thi triển khinh công lướt về phía đó!

Thần Châu Tam Tuyệt cầm đầu các cao thủ võ lâm Trung Nguyên, giao đấu cao thủ Biên Ngoại, đã hơn nửa canh giờ, đôi bên người chết và bị thương nhiều không kể xiết, đặc biệt là các cao thủ Biên Ngoại, vốn chỉ có ít công phu tà ma ngoại đạo, làm sao chống đỡ được võ công chính hiệu của Trung Nguyên, nên số người chết nhiều gấp mấy lần.

Nhưng đôi bên đều đang say máu, liều chết đang giao đấu.

- Dừng tay!

Tần Lâm Phong hét lớn một tiếng thanh âm vang dội không trung. Tất cả những người có mặt trong trường đấu bất giác giật mình thất kinh, vội dừng tay, thối lui bảy thước.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này đã đáp xuống, chính giữa trường đấu chàng quay mặt về phía đám người Biên Ngoại nói:

- Các vị và tại hạ vốn không thù oán trường sát kiếm này cũng là do thủ đoạn của Thân Lưu Ma Cơ. Nhưng bây giờ mục đã phẩy tay bỏ đi, các vị sao còn không chịu dừng tay.

Đám người Biên Ngoại đồng thanh lên tiếng:

- Không được, chúng ta có thể vì bằng hữu mà chết, sau lại phải dừng tay...

- Nói đúng lắm! Nợ máu phải trả bằng máu, chúng ta có chết cũng phải đấu đến cùng.

- Đương nhiên, nếu không sao có thể gặp mặt huynh đệ nơi suối vàng!

- Câm miệng!

Tần Lâm Phong sớm đã hoàn đoán biết đám người nay tất không chịu dừng tay, liền hét lên một tiếng, đưa tay lên lưng rút soạt thanh cổ kiếm xuống, cao giọng nói:

- Các vị đã không chịu nghe lời tốt của tại hạ, tại hạ chỉ với một cây kiếm nay sẽ bồi tiếp các vị!

Chàng nói đến đây, không chỉ đám người Biên Ngoại cho rằng chàng quá cuồng ngạo, mà ngay cả quần hùng võ lâm Trung Nguyên cũng không dám tin!

Duy chỉ có Thần Châu Tam Tuyệt và Hoàng Y Thiếu Nữ tuyệt không chút nào cảm thấy chàng quá kiêu ngạo, bởi vì họ đã biết quá rõ công lực của chàng.

Đấu trường lúc này có khoảng hơn bốn trăm tên cao thủ Biên Ngoại, nghe những lời khinh miệt của chàng gã nào cũng tức giận muốn xông lên bầm nát Tần Lâm Phong. Nhưng sự thật không thể làm được, bởi vì như vậy có khác chi mình tự đánh mình.

Lũ người Biên Ngoại phân thành từng tốp khoảng ba mươi, bốn mươi tên, gã nào trong tay cũng cầm chắc binh khí sáng loáng.

Tần Lâm Phong muốn thi triển thần công để thị uy, khiến chúng khiếp sợ mà thối lui cho nên vừa ra tay đã thi triển tuyệt chiêu trường kiếm trên tay chàng múa nhanh như gió, phóng ra liền một lúc ba chiêu kiếm thần tới!

- Koong! Răng... Koong!... một chuỗi âm thanh hỗn thần, chói tai vang lên.

Tất cả binh khí trong tay của ba mươi mấy tên cao thủ của Biên Ngoại đều bị kiếm của chàng chặt đứt làm đôi.

Đám người này thất kinh thối lui ra ngoài, tốp thứ hai lại tiếp tục xông lên.

Tần Lâm Phong vốn không muốn đả thương người, nay lại thấy chúng muốn dùng chiến thuật xa luân chiến để uy hiếp mình, bất giác nghĩ thầm:

- “Không để chúng thấy lợi hại, chưa chắc chúng chịu phục!”

Chàng nghĩ đến đây, vũ động trường kiếm, thi triển tuyệt chiêu Bát Vũ Liêu Vân!

Hơn mười mấy tên đứng gần đó, chỉ thấy trước mặt một làn kiếm ảnh hoa lên, muốn tránh cũng không còn kịp, bất giác cảm thấy trên đầu mát lạnh, vội đưa tay lên sờ, chỉ thấy một mảnh da đầu đã bị cắt mất! Cả lũ mặt biến sắc trắng bệch, thất đảm kinh hồn, quay đầu tháo chạy.

Những tên còn lại đứng xung quanh hoảng sợ chôn chân trên mặt đất, không dám mở miệng!

Tần Lâm Phong thu kiếm về, nói:

- Các người còn ngoan cố, hãy lấy lũ kia mà làm gương!

Đám người Biên Ngoại thầm nghĩ, biết sức lực của mình chỉ như trứng chọi với đá liền đưa mắt ra hiệu cho nhau, cầm đầu tháo chạy!

Tần Lâm Phong thấy các cao thủ Biên Ngoại chạy đã xa, quay đầu nhìn lại đấu trường xác người nằm chồng chất, chàng bất giác rơi lệ, miệng lẩm bẩm:

- Không ngờ, ta lại gây ra sát nghiệp này!

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới bước đến bên cạnh chàng, lên tiếng an ủi:

- Phong ca! Việc này không thể trách huynh được, có trách là trách Thân Lậu Ma Cơ đã xúi giục bọn người đó, nên mới gây ra trường sát kiếm này!

Tần Lâm Phong vẫn không vui đáp:

- Tuy là thế, nhưng huynh nếu không Đại Thoa Phương Phụng quần sát Thiên cơ vị tất Thân Lậu Ma Cơ đã tức giận mà giục lũ người này gây sát kiếp.

Phong Tăng liền xen vào nói:

- Phong nhi! Người nói như vậy, ngộ Phong Tăng ta là Thiên Đẳng kia, thì lúc người tính sao?

Tần Lâm Phong đáp:

- Nếu như có chuyện đó, Phong nhi quyết không tha đám người của Thân Lậu Ma Cơ một mạng nào!

- Nếu Thân Lưu Ma Cơ vẫn xúi giục đám người kia truy sát người thì sao?
- Lúc đó Phong nhi không thể không ra tay hạ độc thủ! Phong Tăng gật đầu tiếp:
- Nói đi nói lại cũng không tránh khỏi tạo ra sát kiếp, cái này gọi là kiếp số không tránh!

Lão Hóa Tử đứng bên cạnh lúc này xen vào nói:

- Trên thế gian có rất nhiều chuyện, nói ta có lý, người nói người có lý, không chịu nhường ai, lão phu cảm thấy chỉ cần lòng mình không ác tất không phải người ác.

Lão Hóa Tử nói đến đây lại tiếp luôn:

- Xú Hóa Tử, vì cảnh ngộ bất đắc dĩ tạo nên nghiệp chướng này, chỉ cần người có lòng hướng thiện, tất không thẹn với lương tâm ân oán trên giang hồ cũng vì đây mà có!

Xã Đạo nghe vậy liền lên tiếng:

- Ta nói người thật quá điên khùng, ở đây mà cãi nhau mãi, rốt cuộc có chịu về Trung Nguyên hay không?

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt phụng khê chớp, cướp lời nói:

- Tam vị tiền bối và chư vị cứ việc đi trước, Phong ca và tiện nữ sẽ ở đây thưởng ngoạn phong cảnh của Biên Ngoại, lâu thì một tháng, mau thì nửa tháng, chúng ta sẽ gặp lại ở nhà họ Đồng nơi Hà Bắc!

Lão Hóa Tử “Ha! Ha! Ha” phá lên cười:

- Hai người cứ đi nhiều để thu nhập kinh nghiệm, nhớ đừng có gây ra tai họa đó!

Lão vừa dứt lời, quay về phía Phong Tăng, Xã Đạo và quần hùng vô lâm Trung Nguyên gật đầu cáo biệt, rồi quay người phóng đi.

Phong Tăng, Xã Đạo và đám người còn lại cũng vội vã từ biệt hai người Tần Lâm Phong rồi rời khỏi Thiên Sơn.

Đợi họ đi khuất, Hoàng Y Thiếu Nữ quay đầu lại, mím môi, đưa chân đá đá mấy hòn đá nhỏ dưới chân, không thèm nói chuyện với Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong hiểu kỳ hỏi:

- Thanh muội, xem muội kìa, hình như đang tức giận ai thì phải?
- Đã biết lại còn hỏi!
- Muội giận ai?
- Nơi đây ngoài hai chúng ta ra, còn có ai nữa? Tần Lâm Phong ngạc nhiên hỏi:
- Quái! Huynh tự hỏi, không có chuyện gì đặc tội với muội mà? Hoàng Y Thiếu Nữ nín lặng một hồi lâu, đột nhiên lên tiếng:
- Ai bảo huynh gạt muội, xúi giục Phong lão tiền bối giả dạng Vô Danh Lão Nhân?
- A! Thì ra Thanh muội vì chuyện này mà giận huynh!
- Huynh biết được thì tốt!

Tần Lâm Phong nhìn điệu bộ nhõng nhẽo của nàng trong lòng bất giác ầm lên, cười nói:

- Thanh muội, mau đừng giận nữa, hãy nghe huynh giải thích.

Chàng nói đến đây, nắm lấy tay nàng kéo lên bên một tảng đá xanh, ngồi xuống, rồi lên tiếng:

- Huynh ba đêm liền xông xáo khắp nơi để tìm kiếm tông tích của Phong bá bá, cho đến đêm thứ ba, mới phát hiện Phong bá bá bị một đám thiếu nữ dắt vào trong một hang động. Phong bá bá khắp người bị tẩm dầu, quần đây vải trắng, kẻ bên đặt một nôi sập lớn, đang sắp sửa nhúng bá bá vào trong đó. Lúc đó huynh trong lòng nóng như lửa đốt, đột nhiên nhìn thấy Đại Thoa Phương Phụng đi vào trong động, huynh thuận tay điểm huyết đạo của nàng, rồi dùng kế Diệu Hồ Ly Sơn, dụ hết các thiếu nữ trong động ra ngoài, rồi

dùng vải trắng quấn kín Phương Phụng lại, đặt vào chỗ cũ. Sau đó huynh và bá bá mới rời khỏi hang động, trở về lữ điếm!

Hoàng Y Thiếu Nữ vẫn không tin hỏi tiếp:

- Vậy sao huynh lại để bá bá đeo mặt nạ, mạo xưng là Vô Danh Lão Nhân?
- Nếu không như vậy, tin tức mà truyền đến tai Thân Lưu Ma Cơ, tất hỏng chuyện!
- Muội hiểu rồi, thì ra huynh cho rằng là có gian tế, thông đồng với Thân Lưu Ma Cơ. Tần Lâm Phong vội nói:
- Thanh muội không nên nghĩ vậy, huynh tuyệt không có ý đó.
- Vậy sao huynh lại dấu muội? Tần Lâm Phong mỉm cười đáp:
- Huynh muốn uội một sự bất ngờ.

Kỳ thực Hoàng Y Thiếu Nữ nào có thật lòng giận chàng, chẳng qua nàng làm như vậy chỉ muốn nhõng nhẽo với người yêu. Nay lại thấy chàng nói như vậy, lập tức toét miệng cười, để lộ hai cái lúm đồng tiền rất dễ thương.

Tần Lâm Phong thấy nàng cười, cũng cười theo, rồi chàng lại nói:

- Thanh muội, đêm đã khuya rồi, chúng ta hãy trở về lữ điếm nghỉ ngơi, sáng sớm mai chàng sẽ dắt muội đi tham quan phong cảnh sa mạc, gọi là tạ lỗi, muội đồng ý không?

Hoàng Y Thiếu Nữ tươi như hoa, mỉm cười đáp:

- Nếu vậy thì hay lắm!

Tần Lâm Phong liền nắm lấy tay nàng rồi cả hai cùng nhắm hướng lữ điếm phóng đi. Ngày thứ hai mặt trời vừa lên, hai bóng người không rời nhau nửa bước, danh lam thắng cảnh nào nơi Biên Ngoại cũng xuất hiện hai người. Họ gặp rất nhiều việc kỳ lạ, khác hẳn Trung Nguyên, cảm thấy cái gì cũng mới.

Một ngày cả hai trên đường đi, bỗng đụng đầu Bất Lão Ông Cừu Thảm, lão đang thi triển khinh công lao vun vút về hướng đông nam. Bất Lão Ông đang đi thấy hai người liền dừng bước, đưa mắt nhìn họ, không nói tiếng nào, đang định phóng tiếp.

- Đứng lại!

Tần Lâm Phong hét kêu lão dừng bước Bất Lão Ông quay đầu lại hỏi:

- Vì có gì ngươi lại kêu lão phu dừng bước? Tần Lâm Phong bước lên trước cất tiếng nói:
- Lúc Thiên Đẳng Đại Hội sao không thấy các hạ xuất hiện?
- Không phải việc của ngươi!
- Xin hỏi các hạ sau đêm Thiên Đẳng Hội, ba thầy trò họ đã đi đâu? Bất Lão Ông trợn mắt hỏi lại:
- Sao! Ngươi muốn truy sát họ?
- Các hạ nghĩ sai rồi, tại hạ từ trước đến nay không bao giờ đánh kẻ bại tướng!
- Lão phu không tin điều này!

Tần Lâm Phong nhếch mép cười nói:

- Các hạ muốn tại hạ chứng minh?
- Đương nhiên.

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Có thể lấy tôn giá là bằng chứng, các hạ nếu muốn giết người thật dễ như trở bàn tay, nhưng mấy lần tương ngộ, chỉ cần tôn giá không đụng đến tại hạ, tại hạ cũng quyết không chạm đến một sợi lông của tôn giá.

Bất Đảo Ông nghe chàng nói xong, bất giác đỏ mặt, tiếp hỏi:

- Vậy người hỏi ta với mục đích gì?

- Tại hạ nhất thời tức giận đã khiến Đại Thoa Phương Phụng bị thiêu chết nên vô cùng hối hận, chỉ muốn gặp họ một chuyến!

Bất Đảo Ông Ha! Ha! Ha ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Biện pháp này của các hạ quả là hoang đường, đã bức chết đệ tử người ta, lại giả nhân giả nghĩa, người nghĩ coi làm sao mà Thân Lâu Ma Cơ bỏ qua cho người được.

Tần Lâm Phong biết chuyện này khó giải thích liền nói:

- Được hay không tùy bà ta quyết định, tại hạ cũng muốn thử một chuyến!

- Được lão phu sẽ nói cho người biết!

Bất Đảo Ông Cừu Thắm ngừng một chút gì:

- Sau đêm Thiên Đăng Đại Hội bị đại sư phụ dắt hai tên đệ tử trốn vào Trung Nguyên, đến tá túc ở Ngũ Âm Giáo.

Tần Lâm Phong nghe đến đây ngạc nhiên hỏi:

- Ý tôn giá là nói họ đã gia nhập Ngũ Âm Giáo.

- Không sai, Thân Lâu Ma Cơ thề sẽ báo thù cho đệ tử. Nhưng nghĩ mình đơn thân thế cô, không phải là đối thủ của người cho nên mới gia nhập Ngũ Âm Giáo, mượn thế lực giáo phái này để đối phó với người.

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Bất luận thế nào, tại hạ sao này nếu gặp được họ, phải tận lực khuyên giải, may ra có thể hóa giải một trường ân oán. Mưu sự tại nhân hành sự tại thiên, chỉ đành phải chấp nhận sự an bày của số kiếp.

Bất Đảo Ông Cừu Thắm cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Theo lão phu thấy, các hạ khó lòng hóa giải ân oán này.

- Vì sao?

- Đừng nói người đã giết chết đệ tử của họ, ngay như lão phu bị người đánh đập năm lần bảy lượt, Bất Đảo Ông Cừu Thắm, lão phu cũng thề rằng suốt kiếp này không đội trời chung với người!

Không đội trời chung thì sao?

- Không giấu gì người, lão phu lần này lão cũng nổi bước Thân Lâu Ma Cơ, gia nhập Ngũ Âm Giáo để đối phó với người!

Tần Lâm Phong gật đầu, lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá dám nói ra sự thật, không sợ ta ra tay giết người để trừ hậu hoạn hay sao?

- Nếu người sợ thế lực của Ngũ Âm Giáo thêm hùng mạnh thì cứ việc ra tay đi!

Bất Đảo Ông Cừu Thắm quả thật xảo quyết, dám nói ra lời này, dù cho Tần Lâm Phong có ý đó cũng không thể xuống tay.

Tần Lâm Phong ngạo mạn cười đáp:

- Tại hạ không phải là người hẹp hòi, nay là bạn hay là thù, tự tôn giá quyết định. Nếu tôn giá đã có ý gia nhập ổ quỷ này, thì nói lại với giáo chủ Ngũ Âm Giáo khi tại hạ trở về Trung Nguyên hy vọng hấn dẫm vác mặt chó, đơn thân độc đấu với tại hạ. Chớ nên lấp ló như rắn, bây giờ cũng không sớm rồi, tôn giá lên đường đi!

- Chúng ta sẽ có ngày gặp lại!

Bất Đảo Ông Cửu Thắm dứt lời, quay đầu thì triển thân pháp, tấm thân mập lùn của lão chớp mắt đã mất dạng.

Hoàng Y Thiếu Nữ muốn ở lại thêm một ngày nữa để xem cho hết các cảnh đẹp. Do nhớ đến mối thù của ân sư và lắng cho sư muội nên hối thúc nàng mau trở về. Thanh Nhi đành phải nghe lời, cả hai dùng khinh công nhằm về phía Ngọc Môn Quan lướt đi.

Một ngày hai người đến một cái trấn nọ, ước chừng có hơn ngàn hộ nhưng kỳ quái là bọn họ đang lo việc ma chay, tiếng người khóc đầy đường, Tần Lâm Phong lên tiếng hỏi thăm, nhưng những người ở đây không biết tiếng Hán, Hoàng Y Thiếu Nữ đưa mắt nhìn một lượt nói:

- Phong ca xem tình hình này nơi đây chắc đang có bệnh dịch. Tần Lâm Phong gật đầu đang định mở miệng thì có giọng nói:

- Vị cô nương đây nói quả không sai, nơi đây quả là đang sinh bệnh dịch.

Tần Lâm Phong liền quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói, thì ra là một lão nhân khoảng ngũ tuần mặc trang phục của người Hán.

Tần Lâm Phong liền lên tiếng chào hỏi:

- Xin hỏi tiền bối nơi đây đã xảy bệnh dịch gì?

- Trấn này đang có dịch chuột, hơn một trăm hộ ở đây đã bị chết, sợ rằng nếu để tiếp tục hơn ngàn hộ trong trấn sẽ có lẽ cũng khó thể thoát khỏi tay tử thần, hai người mau đi khỏi đi!

Tần Lâm Phong kinh sợ! Lên tiếng quay về phía Hoàng Y Thiếu Nữ hỏi:

- Thanh muội có mang theo linh dược trị bệnh không?

- Có!

Hoàng Y Thiếu Nữ thò tay vào trong bọc, lấy ra một bình ngọc đưa về phía chàng thuận miệng nói:

- Đây là linh dược của Đảo Đông Hải dùng phương thức bí truyền để mà chế thành, tác dụng trừ được bách bệnh, chỉ cần uống vào bệnh lập tức sẽ khỏi ngay!

Tần Lâm Phong tiếp lấy, mở nắp đổ ra tay trong bình, đựng khoảng hơn bảy trăm, tám trăm viên. Tần Lâm Phong mừng rỡ đưa về phía lão nhân nọ:

- Lão tiền bối xin mang cái bình này đem phát cho bá tánh hai người nuốt một viên có thể trừ được dịch chuột này, tránh khỏi tai ương của số kiếp.

Lão nhân nọ nghe xong vui mừng như điên, đưa hai tay tiếp lấy bình ngọc nói:

- Công tử đối với bốn trấn có ân như núi, xin cho biết tôn danh, để chúng dân được quanh năm thờ bái!

- Hoạn nạn tương trợ lẫn nhau, vốn là bản tánh của tại hạ, sao dám nghĩ đến công, tại hạ xin cáo biệt.

Tần Lâm Phong dứt lời, không để lão nói tiếp, nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ thì triển thân pháp phóng đi như điện chớp.

Lão nhân nọ đem thuốc phân phát cho bá tánh, quả nhiên sau khi phục thuốc, chứng bệnh dịch chuột lập tức tiêu tan.

Lại nói Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi ra khỏi trấn được mười dặm hai người liền định thân, chàng lên tiếng:

- Thanh muội đã giúp huynh lam được một chuyện công đức, huynh rất lấy làm cảm tạ muội. Thân Lâu Ma Cơ xúi giục các cao thủ Biên Ngoại, có thể nói là do huynh gây ra. Nghiệp chướng này, nay nghĩ lại huynh vẫn còn thấy áy náy vô cùng.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy chàng quan tâm mình như vậy, chầu môi nói:

- Phong ca không nên khách khí, còn chuyện kia chúng ta sẽ từ từ kiểm lại mục giải thích sau!

Nàng dút lời, nghĩ thầm:

- Đồ ngốc! Chỉ cần chàng mở miệng, Thanh muội đã thuộc về chàng rồi, sá chi một chút thuốc đó...

Hoàng Y Thiếu Nữ nghĩ đến đây bắt giác đỏ mặt!

Tần Lâm Phong thấy vậy, không hiểu được tâm sự của nữ nhi, cứ nghĩ là mình đã làm gì đắc tội với nàng, không biết làm thế nào lên tiếng, cho tiện, đành ấp úng:

- Thanh muội! Huynh...

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy diện mạo của chàng tức cười, mỉm cười nói:

- Muội biết huynh không phải cố ý như vậy, Phong ca, chúng ta mau trở về Trung Nguyên đi!

Tần Lâm Phong nghe xong cũng phải mở miệng cười làm vui, rồi cùng nàng thi triển khinh công phóng đi.

Một ngày vừa qua khỏi Ngọc Môn Quan khoảng mười dặm, bỗng nơi góc núi trên đường xuất hiện bóng người mặc trường bào màu lam!

Tần Lâm Phong thấy gã ước khoảng tam tuần, thái dương huyết gồ cao. Không cần cũng biết là một tay nội gia cao thủ, điều lạ là trước mặt gã, có thêm năm cái đầu trắng hếu, như năm cánh hoa lại có một sợi tơ đỏ được thêu xuyên qua, năm cái đầu đó khiến người nhìn vào phải rợn tóc gáy.

Tần Lâm Phong nhìn một hồi lâu vẫn chưa nhận ra gã thuộc môn phái, bang hội nào bèn lên tiếng hỏi:

- Các hạ là cao nhân ở đâu; chặn đường của tại hạ, không biết có điều chi chỉ giáo? Lam Y Nhân nhếch mép cười, đáp:

- Tại hạ phụng mạng thượng cấp, đã đợi Tần thiếu hiệp ở đây lâu rồi!

- Tại hạ không quen biết các hạ, xin cho biết tôn danh?

- Hiện giờ chưa cần biết, sau này thiếu hiệp sẽ rõ.

Tần Lâm Phong thấy gã có ý khinh miệt, cảm giác hơi tức giận nói:

- Đã như vậy, các hạ có điều chi chỉ giáo xin cho biết! Lam Y Nhân lạnh lùng đáp:

- Tại hạ phụng mạng Tân chủ tịch Đường chủ Ngoại Tam Đường đến đây thông báo cho thiếu hiệp rằng mau đem Huyền Đàn Ấn mà thiếu hiệp đã đoạt từ tay chủ tịch cũ là Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ, hạn nội trong vòng một tháng phải đến Ngũ Chỉ Sơn để hoàn trả. Nếu không đến, quyết không tha mạng!

Tần Lâm Phong ngửa mặt lên trời cười một tràng chấn động không trung, đỉnh tai nhúc nhích, Lam Y Nhân cũng thất kinh lui ba bước!

Tần Lâm Phong cười dút, lại hỏi tiếp:

- Các hạ có phải mới gia nhập Ngũ Âm Giáo?

- Chính phải!

- Nghe lời nói của các hạ, quý giáo gần đây đã trải qua một cuộc thay đổi lớn?

- Không sai!

- Chủ tịch đường chủ là ai?

- Thiếu hiệp đến Ngũ Chỉ Sơn sẽ biết.

Tần Lâm Phong ngừng một chút, rồi nói:

- Được! Các hạ về bẩm lại với thượng cấp, nói là Tần Lâm Phong này quyết không thất hứa, nhưng Huyền Đàn Ấn chưa chắc sẽ mang theo, bởi vì cái ấn này hiện không có bên mình Tần mỗ.

Lam Y Nhân biến sắc mặt, vội hỏi:

- Lời của thiếu hiệp có phải là sự thật?

- Tại hạ không bao giờ nói dối.

- Vậy Huyền Đàn Ẩn hiện giờ ở đâu?

Tần Lâm Phong sao lại chịu nói ra Huyền Đàn Ẩn hiện do Phích Lịch Hải Đường cất giữ, bèn nói:

- Bây giờ không thể cho các hạ biết được, đến lúc đó khắc biết!

Lam Y Nhân biết không thể nào truy thêm được nữa, đành nén giận nói:

- Không cần có ẩn hay không, nhưng thiếu hiệp nhớ đừng quên cuộc hẹn ở Ngũ Chỉ Sơn!

Gã dứt lời liền lắc người phóng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ tức giận nảy giờ bèn lên tiếng:

- Phong ca! Tên này là đệ tử Ngũ Âm Giáo, sao huynh không ột chưởng chết quách cho rồi, lại để gã dễ dàng đi như thế?

- Bắt cướp phải bắt chủ tướng, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, hà tất giết lữ chuột này cho bẩn tay.

Chàng nói đến đây, ngửa mặt nhìn trời, nói tiếp:

- Thanh muội, thời gian một tháng cũng không còn sớm nữa, chúng tam âu trở về Đồng Gia Bảo, bàn bạc với các vị tiền bối để còn đi dự hội!

Hoàng Y Thiếu Nữ gật đầu nói:

- Hay lắm! Chúng ta mau lên đường!

Tần Lâm Phong nắm lấy bàn tay ngọc của nàng, rồi cả hai cùng thi triển khinh công phóng đi.

Lộ trình đến Đồng Gia Bảo tuy xa, nhưng với hai người đều là những cao thủ thượng thừa, khinh công đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa chỉ trong bảy ngày hai người đã đến địa phận Hà Bắc, chỉ còn cách Đồng Gia Bảo hơn nửa ngày đường.

Trên đường đi, đột nhiên Tần Lâm Phong phát hiện trước mặt có ba xác chết, vội lật lên để xem, thấy họ cứng đờ như khúc gỗ, trong khóe mắt chàng lệ trào ra như mưa.

Thì ra ba cái xác bị chưởng lực đánh trúng Thiên Linh Cái, chính là huynh đệ đồng môn của Tần Lâm Phong, đệ tử Thái Cực Phái cho nên Tần Lâm Phong hỏi sao không đau khổ rơi lệ.

Tần Lâm Phong đau khổ, im lặng lúc lâu, không biết vì có gì mà huynh đệ của mình lại tự vẫn như vậy?

Hoàng Y Thiếu Nữ trông thấy thần thái của chàng, bất giác cảm thấy kỳ dị, bèn hỏi:

- Phong ca, lẽ nào ba người này lại có quan hệ gì với huynh? Tần Lâm Phong gật đầu, cất giọng ai oán:

- Họ là đệ tử Thái Cực Phái, huynh đệ đồng môn với huynh!

- Úi chao!

Hoàng Y Thiếu Nữ trầm một lúc, rồi nói:

- Phong ca! Sự thể như thế này, chúng ta mau chôn cất họ, sau này sẽ điều tra nguyên do cũng chưa muộn.

Tần Lâm Phong cũng nghĩ vậy, bèn gật đầu, rút kiếm trên lưng xuống, trong một giờ đã đào xong một cái hố nhỏ, đặt xác ba người nọ xuống, lấp đất lại, thở dài nói:

- Ba vị huynh đệ hãy yên nghỉ, Tần Lâm Phong kiếp này thề sẽ tìm ra nguyên do cái chết của ba vị, để vong linh các huynh đệ dưới suối vàng được ngậm cười.

Chàng nói đến đây, đưa tay áo lau những giọt mồ hôi ướt đầm khuôn mặt, rồi nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ, nhắm hướng Đồng Gia Bảo phóng đi.

Vừa dứt tuần trà, Đồng Gia Bảo đã hiện ra trước mắt họ, bỗng trong rừng trúc bên cạnh đường vang lên tiếng gào thét thê lương.

- Trời ơi! Môn đệ Thái Cực Phái là do một tay Phong Tăng ta giết chết, ta còn mặt mũi nào để nhìn người trên thế gian này nữa Nhu Kiếm Truy Hồn Lão hữu; xin đợi ta một lát, Phong Tăng này sẽ cùng đi với người...

33. Chương 33: Ngộ Lưu Họa Cẩn

Tần Lâm Phong nghe thấy tiếng than thở của Phong Tăng, giọng nói bất thường, không biết nếu không kịp thời ngăn cản sợ rằng có chuyện không hay xảy ra!

Nghĩ đến đây, vội thi triển tuyệt thế khinh công, nhằm rừng trúc phóng đi như tên bắn. Tần Lâm Phong vào đến bên trong đưa mắt nhìn, thấy Phong Tăng đang trong tình trạng cực kỳ điên loạn, hữu chưởng giơ lên sắp đập xuống Thiên Linh Cái. Chàng thấy vậy mặt biến sắc, không dám chậm trễ, vội thi triển ngọn Phích Không Chưởng nhằm hữu thủ của Phong Tăng quét tới.

Chính trong lúc hữu thủ của Phong Tăng còn cách đầu khoảng ba tấc, bất chợt bị một luồng chưởng phong mãnh liệt chạm phải đánh bay hữu thủ của lão, đau đớn thấu xương, bản thân lão cũng bị chấn lực, đẩy lùi bảy bước té ngồi trên đất! Tần Lâm Phong vội lướt tới, đỡ Phong Tăng dậy, miệng nói:

- Phong bá bá, vì hoàn cảnh bức bách mới mạo phạm đến bá bá, bá bá cứ phạt Phong nhi đi.

Phong Tăng mắt còn đăm lẹ, lắc đầu nói:

- Việc này không thể trách người được vừa rồi ta trong lúc thiếu suy nghĩ, định giơ chưởng tự vẫn, bởi vì ta gây họa diệt môn Thái Cực Phái. Phong nhi may có người đến, Phong bá bá đã nghĩ lại rồi!

Phong Tăng lại thở dài nói tiếp:

- Ta sẽ giữ lại mạng già này, để chuộc lỗi lầm kia. Tần Lâm Phong vội hỏi:

- Bá bá vì chuyện gì mà sầu não? Phong Tăng chỉ vào rừng nói:

- Người cứ đi xem thì biết!

Tần Lâm Phong tiến vào rừng, mới nhìn đã thất kinh, đứng sững như khúc gỗ, há miệng nói không ra lời!

Vốn là trong rừng có hơn ba mươi cái xác nằm ngổn ngang, cái nào Thiên Linh Cái trên đầu cũng bể nát!

Tần Lâm Phong bước đến gần để xem, thì ra toàn là đệ tử Thái Cực Phái, bất giác tức giận nghiêng răng hỏi:

- Phong bá bá, lúc ở trên đường, Phong nhi cũng thấy ba cái xác của các huynh đệ đồng môn, chỉ không biết vì chuyện gì mà họ lại tự vẫn như vậy?

Phong Tăng lại thở dài nói:

- Phong nhi, theo bá bá suy đoán, người của Thái Cực Phái khắp đại Giang Nam Bắc cũng chịu chung số phận này, có kẻ đã dùng thủ đoạn độc ác để tiêu diệt bốn phái!

Tần Lâm Phong trừng mắt muốn rách mắt hỏi tiếp:

- Xin hỏi bá bá có biết thế lực nào đã khiến họ phải đồng loạt tự vẫn như vậy? Phong Tăng mặt lộ vẻ hối hận đáp:

- Phong tử ta không nên vì cái chết của Nhu Kiếm Truy Hồn ngộ nhận người là hung thủ nên mới dễ dàng giao tín phù chưởng môn Thái Cực Phái cho tên súc sinh Khưu Tuấn Nhân. Mấy ngày trước đây, bởi vì Ngoại Đường của Ngũ Âm Giáo bị người phế bỏ nên hấn trong lúc tức giận hạ lệnh cho người bốn phái phải tự tuyệt, để trả thù người!

Phong Tăng nói đến đây lại tiếp:

- Tội nghiệp đệ tử Thái Cực Phái toàn những người tôn sùng đạo cho nên trông thấy tín phù của tổ sư đành ôm hận tự tận. Người nghĩ coi, bá bá đã gây ra đại họa rồi, làm sao dám gặp mặt sư phụ người dưới suối vàng...

Lão nói đến đây thở dài không ngớt!

Tần Lâm Phong nghe xong đau khổ vô cùng, bất giác lại rơi lệ. Hoàng Y Thiếu Nữ bước đến khuyên giải:

- Phong tiền bối không nên tự trách mình mãi, Hóa Tử thúc thúc đã nói: “Chỉ cần trong lòng không ác, tất không phải người ác”. Tiệp nữ nghĩ Nhu Kiếm Truy Hồn lão tiền bối dưới suối vàng sẽ tha thứ cho tiền bối.

Phong Tăng vẫn lắc đầu không nói!

Tần Lâm Phong chợt nhớ ra một chuyện vội lên tiếng hỏi:

- Phong nhi lúc ở Ngọc Môn Quan đã gặp được một tên đệ tử đưa tin của Ngũ Âm Giáo. Theo lời của hắn thì giáo phái này gần đây có sự chấn chỉnh, gia tăng thanh thế, lại có Mã cao nhân đảm nhận chức vụ tân đường chủ, Phong bá bá không biết có nghe qua chưa?

Phong Tăng gật đầu nói:

- Bá bá cũng có nghe qua, chúng ta hãy về Đồng Gia Bảo rồi hãy nói: Dứt lời ba người nhằm hướng Đồng Gia Bảo lướt đi.

Không bao lâu cả ba đã vào đến đại sảnh của nhà họ Đồng. Bảo chủ Nao Hải Kim Ngao Đồng Không ra lệnh cho Tổng quan Châu Hồng dẫn dò thuộc hạ bày tiệc, thiết đãi các anh hùng võ lâm.

Một lát sau tiệc rượu đã được bày xong, mọi người phân ngôi chủ khách ngồi xuống, khách chủ vui vẻ cạn ly, duy có Tần Lâm Phong nhìn mặt lộ vẻ sầu não, miễn cưỡng cạn ly.

Nao Hải Kim Ngao Đồng Không liền hỏi:

- Tần Thiệu hiệp có tâm sự gì, có thể nói ra để chúng ta cùng chia sẻ, không biết thiếu hiệp thế nào?

Tần Lâm Phong đang muốn mở miệng thì Phong Tăng đã xen vào:

- Hắn là vì đệ tử của Thái Cực Phái bị thảm sát mà buồn đó thôi! Lão Hóa tử thở dài nói:

- Mấy ngày trước đây ta cũng biết được tin đệ tử Thái Cực Phái khắp đại Giang Nam Bắc, trừ những kẻ có việc phải ra ngoài còn lại đều bị bức tử, thủ đoạn cực kỳ tàn độc. Chúng ta nên đồng tâm hợp lực, sớm điều tra ra tổng đàn của Ngũ Âm Giáo giết sạch lũ ma đầu này để tạo phúc cho võ lâm. Có như vậy mới xứng đáng là người trong võ lâm!

Phong Tăng tiếp lời:

- Quên nói cho các vị được biết, vừa rồi Phong tử ra ngoài dạo chơi, thấy trong rừng trúc bên cạnh bảo có ba mươi cái xác của đệ tử Thái Cực Phái...

Lão ngưng một chút rồi đáp:

- Vừa lúc Phong nhi trở về, y cũng trông thấy...

Quần hùng nghe đến đây, nghiêng rắng rửa thẳm Ngũ Âm Giáo quá tàn độc. Bảo chủ Đồng Không lên tiếng:

- Quái! Sao các đệ tử của Thái Cực Phái lại đồng loạt bị hại ngay gần địa phận của bốn giáo?

Tần Lâm Phong nghĩ ngợi một lát rồi đáp:

- Theo văn bối suy đoán, Ngũ Âm Giáo dùng tín phù của bốn môn, lập kế dụ tất cả đệ tử của bốn môn đang ở bên ngoài làm việc ra đây, rồi ra lệnh cho họ tự vẫn!

Quần hùng nghe xong gật đầu. Bảo chủ Đồng Không lại hỏi:

- Như vậy chúng muốn ra tay giết người trong địa phận của bốn bảo tất có mưu kế gì đây?

Lão Hóa Tử gật đầu xen vào nói:

- Bảo chủ suy đoán quả không sai, theo Lão Hóa Tử ta nghĩ, Ngũ Âm Giáo biết chúng ta tụ tập ở đây, cho nên cố ý dùng thủ đoạn này để mà uy hiếp!

Mọi người lại gật đầu.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này lên tiếng:

- Hóa Tử thúc thúc nói quả không sai, nhưng vẫn còn một điểm phải bổ sung. Tần Lâm Phong lên tiếng:

- Thanh muội có cao kiến gì, cứ việc nói ra để chúng ta cùng bàn bạc. Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt nói:

- Theo muội nghĩ sự việc xảy ra nơi này hình như đã có đệ tử Ngũ Âm Giáo mai phục. Lần trước sau khi thất bại bọn chúng chắc không cam tâm, chắc sẽ nhân cơ hội giáo này mới chấn chỉnh để lấy uy tín, chúng có thể tấn công quý bảo thêm lần nữa.

- Đúng!

Xã Đạo vừa lên tiếng tiếp lời của nàng nói:

- Đạo gia ta cũng nghĩ như vậy nhưng chưa kịp nói ra thì con nhóc này đã nói rồi! Lão Hóa Tử vội nói:

- Như vậy chúng ta mau lập tức chuẩn bị phòng ngoại nhân xâm phạm. Bảo chủ Đồng Không liền đứng dậy chấp tay hành lễ nói:

- Vì sự an nguy của bốn bảo đã khiến các chư vị anh hùng phải bận tâm, lão phu xin thành thật cảm tạ!

Lão dứt lời giơ chung rượu trong tay lão quay khắp một vòng mời mọi người cạn ly. Tần Lâm Phong quay mặt về phía Phong Tăng nói:

- Phong bá bá, xin cho Phong nhi được biết tình hình gần đây của Ngũ Âm Giáo? Phong Tăng gật đầu đáp:

- Từ khi người một mình dẹp tan Ngoại Tam Đường của giáo phái này, chủ Đường Chủ Ngoại Tam Đường bị quở trách, lại đánh mất Huyền Đàn Ấn, nên tên súc sanh Khửu Tuấn Nhân tức giận định đập chết gã. May mà nhờ các tên khác xin cho, tội chết tha được, nhưng tội sống khó tha, bắt hắn phải lập công chuộc tội. Đồng thời mời cao nhân đến đảm đương Ngoại Tam Đường gia hạn nội trong một tháng và tìm cho được Huyền Đàn Ấn, nếu như không hoàn thành sẽ dùng giáo quy để trừng phạt!

Tần Lâm Phong tiếp hỏi:

- Phong bá bá có biết tên chủ đường là nhân vật nào không? Phong Tăng lắc đầu đáp:

- Cái này ta không rõ, chỉ nghe hắn là một tên ma đầu nơi biên ngoại cực lợi hại. Xã Đạo đứng bên cạnh trợn mắt xen vào nói:

- Lợi hại cái con khỉ! Đạo gia ta chỉ coi như khúc xương khô mà thôi! Lão Hóa Tử ngửa đầu nốc cạn chung rượu, lên tiếng:

- Người đừng quá khoác lác, tuy Đường Chủ Ngoại Tam Đường là ai Hóa Tử ta cũng chưa biết, nhưng ta đoán hắn còn lợi hại gấp mấy Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ!

Hoàng Y Thiếu Nữ liền lên tiếng:

- Hóa Tử thúc thúc nói quả không sai. Thanh Nhi và Phong ca lúc ở Ngọc Môn Quan có gặp được một tên đệ tử Ngũ Âm Giáo. Không cần nói, y phục trên người của gã cũng chứng minh điều này!

Lão Hóa Tử gật đầu tiếp:

- Không sai, theo việc này mà suy ra tên cầm đầu tức là một nhân vật phi thường. Xã Đạo lên tiếng:

- Phục trang của hắn như thế nào, hãy nói cho ta được biết?

Lão Hóa Tử đáp:

- Nghe nói giáo phái này lấy năm sắc màu: vàng, lam, trắng, đen làm y phục, chủ đường chủ mặc màu đỏ, đường chủ màu vàng, lam dành cho phân đường chủ, màu trắng là phân đà chủ, màu đen là phân đà chủ còn lại đệ

tử mặc thanh y, trước ngực có thêu cái đầu lâu trắng hếu, kết lại thành cánh hoa lại có một sợi tơ đỏ xuyên qua, giống như cái vòng đeo cổ, đây là giáo huy của Ngũ Âm Giáo.

Phong Tăng vội xen vào nói:

- Vậy giáo chủ của chúng mặc màu gì? Lão Hóa Tử lắc đầu nói:

- Điều này Hóa Tử cũng không biết!

Bảo chủ Đồng Không chợt nhớ ra một chuyện, quay mặt về phía Tần Lâm Phong.

- Tần Thiếu hiệp, Lâm cô nương ngày trước có ghé qua bốn bảo, nhưng vì thiếu hiệp không có trong bảo, nên đã vội bỏ đi.

Tần Lâm Phong vội hỏi:

- Nàng có nói vì chuyện gì?

- Không có, nàng chỉ nói sau này tất trở lại. Tần Lâm Phong thở dài một tiếng đáp:

- Tại hạ ngày mai vì có ước hẹn phải lên Ngũ Chỉ Sơn, không thể chờ nàng được. Nếu sau này nàng có trở lại, xin bảo chủ nhắn giùm, nàng có tìm được tung tích của sư muội chưa? Nếu có xin giữ nàng lại. Trong thời gian đợi vẫn bồi trở về, xin bảo chủ chiếu cố đến nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng lên tiếng phụ họa:

- Lâm tỷ tỷ đã tiện nữ cũng bằng, mong Bảo chủ thay tiện nữ hỏi thăm nàng.

- Lão phu xin tuân lệnh.

Lúc này tiệc rượu đã tàn, bảo chủ Đồng Không ra lệnh cho thuộc hạ dọn bàn, rồi mọi người ngồi uống trà đàm đạo...

Bất chợt Tổng Quản Châu Hồng từ bên ngoài hấp tấp phóng vào đại sảnh, mặt biết sắc nói:

- Khởi bẩm Bảo chủ, bên ngoài có một đám người Ngũ Âm Giáo đang muốn xông vào mong bảo chủ hãy mau định đoạt.

Mọi người nghe xong đồng loạt đứng dậy phóng ra ngoài bảo.

Họ vừa ra đến nơi thấy một đám người Ngũ Âm Giáo đang ra tay giao đấu với các đệ tử canh cửa, trong đó có hai lão già khoảng lục tuần võ công cực kỳ lợi hại, bất cứ đệ tử đụng phải hai lão, cũng đều bị chết.

- Dừng tay!

Bảo chủ Đồng Không hét lên một tiếng, khiến tất cả những kẻ đang giao đấu giật mình, buông tay thối lui ba bước.

Bảo chủ Đồng Không tiến về phía trước lên tiếng hỏi:

- Các người sao dám xâm phạm bốn bảo, lại còn ra tay giết hại đệ tử nói mau! Một trong hai lão già mặc hoàng y cất tiếng cười the the đáp:

- Ta khuyên các người hãy mau quy thuận bốn giáo, nếu như không, hôm nay lão phu thề rằng sẽ san bằng Đồng Gia Bảo không chừa một con gà, con chó nào.

Tần Lâm Phong trông thấy lũ người Ngũ Âm Giáo lại nhớ đến cái chết của huynh đệ đồng môn liền hét lớn một tiếng, nhằm lão già mặc hoàng bào nọ quét ra một chưởng.

Hoàng Y Thiếu Nữ sợ chàng có sơ suất vội phóng theo tiếp ứng.

Lão già mặc hoàng bào phía bên phải liền chặn nàng lại, xuất chưởng phóng ra vun vút.

Bên này hoàng bào lão nhân đang bị vây trong lưới chưởng của Tần Lâm Phong, tình hình này chỉ chốc lát sẽ có một cái thầy hoàng bào bị chết dưới chưởng của chàng.

Nhưng lão già nọ vẫn liều mạng đưa chưởng chống đỡ loạn xạ.

Hoàng bào lão nhân đang giao đấu với Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy vội phóng lại tiếp chiêu, lão tả chưởng đưa lên quét về phía sau lưng của chàng.

Hoàng y lão nhân này có thể nói là đã gặp chuyện xui xẻo, vốn là Tần Lâm Phong cầm hận những kẻ đánh lên sau lưng, cho nên chàng vận đến tám thành công lực, quét về phía sau một chưởng nhanh như điện chớp.

Hoàng bào lão nhân ở đằng sau vừa mới đẩy ra một chưởng bỗng cảm thấy một luồng kinh phong mãnh liệt như Thái Sơn ập đến, buột miệng kêu lên một tiếng “Không xong rồi!” thu vội chưởng về.

May mà lão ứng biến cực nhanh, nhưng cũng bị chưởng lực của chàng đẩy lùi năm bước, nếu như không sợ rằng cũng khó toàn thân.

Tần Lâm Phong giao đấu với định thủ sau lưng, nhưng cũng không quên Hoàng Y lão nhân ở trước mặt, hữu chưởng của chàng đã bức lão thối lui bảy bước!

Tần Lâm Phong một mình giao đấu với hai cao thủ thượng thừa, nhưng vẫn bình thản như đang đùa giỡn. Hai lão mặc hoàng bào thấy vậy lửa giận xung thiên, liền đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi nhất tề giơ song chưởng đẩy về phía chàng!

Hai lão nghĩ thầm:

- Người tuổi tác như vậy sao có thể bằng được hai người chúng ta hợp lại?

Tần Lâm Phong chỉ cười nhạt, khẽ vận công lực dồn vào hai tay, song chưởng từ đưa ra... bước!

“Bùng Bùng!” Âm thanh chấn động mặt đất, sỏi đá bay tứ tung.

Hai lão già mặc hoàng bào bị chưởng lực cương mãnh tuyệt luân của chàng đẩy lui tám Tần Lâm Phong lại lên tiếng chế nhạo:

- Hai vị nếu không phục cứ việc thử lại lần nữa!

Hai lão trúng ngọn chưởng vừa rồi của chàng, trong lòng đã thâm khiếp sợ, một lão chợt lên tiếng hỏi:

- Xú Tiểu Tử, ngươi là ai?

Tần Lâm Phong nhếch mép cười nói:

- Nói ra sợ hãi người võ mật mà chết! Người nói thử coi!

- Tần Lâm Phong.

Hai lão già mặc hoàng bào vừa nghe xong ba tiếng Tần Lâm Phong, bất giác rùng mình! Vốn là hai lão tuy biết Ngoại Tam Đường đã bị một tay chàng phế bỏ, nhưng hai lão chỉ nghe qua, chưa từng gặp mặt. Nay thấy Xú tiểu tử trước mặt chính là khắc tinh của bốn giáo, hỏi sao không sợ!

Một lão sắc mặt chợt lộ vẻ gian trá, âm hiểm cười nói:

- Tần Lâm Phong, nếu là ngươi thì càng dễ tính, ta khuyên ngươi mau thúc thủ xuống đất đi thôi!

Tần Lâm Phong cất tiếng cười lạnh lẽo đáp:

- Việc này rất dễ, nhưng phải xem hai người có bản lĩnh đó hay không?

- Người muốn lão phu thi thố bản lĩnh?

- Không sai!

- Được!

Hoàng bào lão nhân thò tay vào trong bọc móc ra một vật, giơ lên nói:

- Người coi đây!

Tần Lâm Phong vừa thấy cái vật trong tay của Hoàng bào lão nhân, mặt bất giác biến sắc kính cẩn nói:

- Thái Cực Phái đệ tử Tần Lâm Phong khấu kiến ân phù của tổ sư! Chàng vừa nói vừa quỳ xuống đất.

Hai lão già mặc hoàng bào cất tiếng cười đắc thắng, quay mặt về phía bên kia hét lớn:

- Các người mau dừng tay!

Vốn là trong lúc Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đang giao đấu với hai lão già mặc hoàng bào thì Thần Châu Tam Tuyệt và Bảo chủ Đồng Không, Tổng quản Châu Hồng cùng các đệ tử trong bảo, cũng đang đánh nhau với lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo, bất chợt nghe tiếng hét dừng tay liền ngưng thủ quay đầu lại nhìn...

Người nào cũng thất sắc, phóng đến chỗ Tần Lâm Phong.

Lão già mặc hoàng bào, trong tay đang cầm tín phù của chưởng môn lại lên tiếng:

- Thái Cực Phái đệ tử Tần Lâm Phong nghe đây, vì người dám khinh sư diệt tổ, nay tín phù chưởng môn ở đây, lệnh cho người phải tự vẫn lập tức không được chậm trễ!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, bất giác rơi lệ, nhưng không còn cách nào khác, đành giơ hữu chưởng lên...

- Chậm đã...

Phong Tăng hét lớn một tiếng, đẩy ra một chưởng đánh bật hữu thủ của chàng, quay đầu về phía hoàng bào lão nhân nói:

- Con khỉ già kia, nếu muốn dùng thủ đoạn âm độc để giết kẻ lương thiện, Phong Tăng là người đầu tiên không để cho người làm được việc đó!

Lão dứt lời, giơ tay định giật ấn chưởng môn.

Hoàng bào lão nhân lắc người tránh khỏi cú chop vừa rồi, lại lạnh lùng lên tiếng:

- Ấn phù chưởng môn ra lệnh cho người phải từ bỏ kẻ dám nhiều loạn trong khi truyền lệnh!

- Phong tử ta không thèm nghe đâu.

Phong Tăng dứt lời lại phóng người định chop tiếp.

Tần Lâm Phong đứng bật dậy, quét một chưởng như điện về phía vai trái của lão!

Phong Tăng trong lúc không để ý trúng phải một chưởng của chàng, lão đảo thối lui tám bước.

Tần Lâm Phong mặt mày ai oán đau khổ lên tiếng:

- Phong bá bá xin đừng biến Phong nhi thành kẻ khi sư diệt tổ!

Hoàng Y Thiếu Nữ nước mắt đầm đìa, lòng như dao cắt, nhưng nàng vốn biết người tình của mình tính tình cương trực khó lòng ngăn cản được. Nàng cắn chặt môi, trong lòng đã chuẩn bị sẵn vạn nhất người yêu có mệnh hệ gì, cũng tự vẫn theo chàng.

Trong khoảnh khắc này, không gian vô cùng tĩnh mịch, u ám như chờ đợi thần chết giá lâm!

Hoàng Bào Lão Nhân lại đột nhiên lên tiếng:

- Chưởng môn ấn phù lần thứ ba hạ lệnh, nghịch đồ Tần Lâm Phong phải lập tức tự vẫn!

Lúc này Tần Lâm Phong trong lòng tan nát, nghiêng răng giơ hữu thủ lên, sắp sửa đánh xuống Thiên Linh Cái của mình...

- Tần công tử dừng tay!

Thanh âm vừa dứt, cục trường bỗng xuất hiện một bóng mờ nhàn, nhìn kỹ lại thì ra Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ.

34. Chương 34: Thi Triển Thần Công

Phích Lịch Hải Đường quay mặt về phía Tần Lâm Phong khẽ nói:

- Tần công tử, Lâm Như Tuệ này cũng không muốn chàng trở thành khinh sư diệt tổ, nhưng xin đợi một chút, đợi tiện nữ làm xong một chuyện, sẽ tùy công tử quyết định nghe hay không nghe ẩn phù của bốn môn!

Nói đến đây, nàng thò tay vào bọc móc ra một vật, giơ cao quá đầu nghiêm giọng nói:

- Các đệ tử Ngũ Âm Giáo nghe đây, tín phù tối cao Huyền Đàn Ẩn của Ngũ Âm Giáo ở đây, các người mau tham kiến.

Tất cả đệ tử Ngũ Âm Giáo ở quanh đều giật mình, thất kinh!

Nên biết lũ này tuy mới gia nhập Ngũ Âm Giáo, nhưng cũng nghe qua Huyền Đàn Ẩn bị mất trong tay của Đường Chủ Ngoại Tam Đường Ngọc Diện La Sát, nhưng chưa từng nghe giáo chủ nói qua. Huyền Đàn Ẩn sau này sẽ có tác dụng, cho nên phải cung tay nghinh tiếp nếu không sẽ bị coi là phản giáo!

Hai lão già mặc hoàng bào, vội quỳ xuống đất “Vâng Dạ!” rang một tiếng phục lệnh. Cục trường biến đổi, Thần Châu Tam Tuyết và Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy cũng mừng rỡ vô cùng. Phích Lịch Hải Đường nghiêm sắc mặt, hướng về phía lũ người Ngũ Âm Giáo cao giọng nói:

- Huyền Đàn Ẩn ban lệnh, lũ các ngươi phải lập tức tự vẫn không được chậm trễ! Cả bọn Ngũ Âm Giáo nghe đến đây, bất giác rùng mình!

Hai lão già mặc hoàng bào mặt như đưa ma, cất giọng thê lương hỏi:

- Vị cô nương chấp chương ẩn này không biết có thể cho lão phu biết chúng ta đã phạm tội gì mà lại bắt chúng ta phải tự vẫn!

Phích Lịch Hải Đường lạnh lùng đáp:

- Huyền Đàn Ẩn ở đây như giáo chủ giá lâm, đã lệnh cho các ngươi phải tự vẫn cứ thế mà thi hành, không cần hỏi lý do!

- Tuy rằng như vậy, nhưng chúng tôi cũng phải biết mình vì sao mà chết! Phích Lịch Hải Đường đưa tay chỉ vào lão già mặc hoàng bào nói:

- Các ngươi tôi muốn biết, bốn cô nương cũng thỏa mãn các ngươi một lần cuối, bởi vì người dám dùng tín phù của Thái Cực Phái mà bức tử Tần công tử đó là lý do!

Hoàng Bào Lão Nhân nghe đến đây ngạc nhiên, chớp mắt nói:

- Việc này do lão phu phụng mạng hành sự mà thôi. Phích Lịch Hải Đường tiếp luôn:

- Cho nên cô nương dùng thủ đoạn của người để trừng trị người!

- Nếu như lão phu chống lại mệnh lệnh cô nương tính thế nào?

- Ta thì không có sao, chỉ ngại giáo chủ của các ngươi vì giữ uy tín nếu biết được truyện này, nhất định sẽ dùng giáo qui để trừng trị!

- Lẽ nào việc này không còn cách nào khác để giải quyết hay sao, cứ nhất định bắt bọn ta phải chết?

- Có.

- Cô nương xin nói mau!

Phích Lịch Hải Đường chỉ vật trên tay hần nói:

- Nếu người trả tín phù Thái Cực Phái cho Tần Lâm Phong, bốn cô nương sẽ chừa cho các ngươi một con đường sống.

Hoàng Bào Lão Nhân lắc đầu đáp:

- Đây là vật mà thượng cấp giao phó, lão phu không thể chiều theo ý cô nương!

- Vậy các người chiếu theo lệnh của Huyện Đoàn Ấn mà phục tùng, tất cả tự vẫn thôi!

- Đã vậy lão phu trước khi chết, sẽ dùng vật này để giải quyết tính mạng của Tần Lâm Phong.

Hoàng Bào Lão Nhân dứt lời đứng dậy giơ cao tín phù Chưởng môn Thái Cực Phái.

Lão Hóa Tử thấy tình hình căng thẳng vội bước đến, giơ tay ngăn Hoàng Bào Lão Nhân lại nói:

- Các hạ có thể nghe một lời của Lão Hóa Tử chăng?

Hoàng Bào Lão Nhân vốn là chỉ muốn thị uy, nay thấy có người ngăn cản sao lại bỏ qua dịp may này, bèn nói:

- Có việc gì nói mau!

- Hai bên đều dùng tín phù để uy hiếp đối phương, theo lão phu thấy, không bằng chúng ta trao đổi tín phù, vật hồi cố chủ, rồi sẽ dùng võ công tuyệt học để mà giải quyết.

Phích Lịch Hải Đường không cần suy nghĩ liền gật đầu. Hoàng Bào Lão Nhân vẫn lắc đầu lia lịa nói:

- Không được, chưa có lệnh của thượng cấp lão phu không dám tự quyết định. Hoàng Y Thiếu Nữ kẻ người phóng đến nói:

- Như vậy có nghĩa là người không đồng ý, hãy để tín phù về, coi như chuyện hôm nay tạm thời đã giải quyết, ý người thế nào?

Hoàng Bào Lão Nhân cúi đầu suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Cũng được, nếu các người muốn trao đổi ấn tín, cứ việc đến Ngũ Chỉ Sơn, sẽ có thượng cấp quyết định, không biết vị cô nương đây có cao kiến gì đây?

Nói xong đưa tay chỉ Phích Lịch Hải Đường.

Phích Lịch Hải Đường chỉ mong Tần Lâm Phong thoát hiểm, nào lý gì đến chuyện khác bèn gật đầu.

Cả hai liền thu ấn về.

Hoàng Bào Lão Nhân biết sự việc trước mắt cũng không thể dùng võ công để giải quyết, bèn giả hoạt nói:

- Các người nếu có gan. Mấy ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở Ngũ Chỉ Sơn! Dứt lời đưa tay ra hiệu cả bọn đồng loạt phóng đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ bước đến trước mặt Phích Lịch Hải Đường nắm lấy tay nàng rồi nói:

- Đa tạ Lâm tỷ tỷ, may mà hôm nay có tỷ. Nếu không, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tần Lâm Phong cũng bước đến, lên tiếng đa tạ.

- Lâm cô nương có được tin tức gì về sư muội không?

Phích Lịch Hải Đường đang định mở miệng thì bảo chủ Đồng Không đã xen vào nói:

- Đêm đã khuya, chớ vị chúng ta trở về rồi hãy nói! Mọi người ứng lời, liền quay đầu trở về sảnh!

Đã qua canh tư, Châu Hồng liền dẫn dò thuộc hạ làm điểm tâm, đồ ăn sau khi bưng ọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

Phích Lịch Hải Đường cạn xong chung rượu, quay qua phía Tần Lâm Phong nói:

- Tần công tử, mấy ngày gần đây tiện nữ vẫn chưa tìm được tung tích gì về sư muội mong công tử thông cảm!

Tần Lâm Phong nét mặt không vui, vẫn gắng gượng nói:

- Lâm cô nương không nên nói vậy về chuyện này đã khiến cô nương phải lặn lội gian khổ, tuy trước mắt chưa có tin tức nhưng Tại hạ cũng xin cảm tạ thành ý của cô nương.

Phích Lịch Hải Đường thở dài nói:

- Công tử yên tâm, đợi sau khi chúng ta giải quyết xong chuyện Ngũ Chỉ Sơn sẽ dò la tin tức của Đường cô nương, tiện nữ nhất định sẽ tìm được!

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Vậy hay quá, có Lâm tỷ tỷ cùng đi, đến lúc đó sẽ dùng Huyền Đàn Ấn để trừng trị chúng.

Tần Lâm Phong lắc đầu nói:

- Tại hạ không muốn dùng thủ đoạn dê hèn này. Hoàng Y Thiếu Nữ bĩu môi:

- Nếu bọn chúng lại dùng tín phù của Thái Cực Phái, ép huynh phải chết, thì huynh tính sao?

- Huynh cũng đành phải phụng mệnh thôi! Phích Lịch Hải Đường không vui lắc đầu nói:

- Công tử không nên nói vậy.

- Vì sao?

- Nếu tín phù Thái Cực Phái không bị bọn giáo đồ đó lợi dụng, tiện nữ không dám ngăn cản công tử, nếu công tử cứ cố chống như vậy sẽ trúng phải kế của chúng.

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Lâm cô nương nói cũng có lý, nhưng nếu tại hạ chống lại lệnh của ẩn phù, giang hồ đồn đại sẽ cho tại hạ là kẻ khinh sư diệt tổ.

Phích Lịch Hải Đường nói:

- Không sai, ý của tiện nữ không phải là muốn chống lại lệnh của tín phù, mà phải tương kế tựu kế để không chế bọn chúng.

Hoàng Y Thiếu Nữ gật đầu lia lịa nói:

- Lâm tỷ tỷ nói đúng muội cũng có ý đó. Tần Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

- Như vậy cũng tốt, chẳng qua tại hạ muốn dùng Huyền Đàn Ấn đi đổi lấy tín phù của bốn môn, không những không bị bọn chúng không chế, mà còn chuộc được lỗi với bốn môn.

Phích Lịch Hải Đường nói:

- Công tử đã có ý này, vậy đợi khi đến Ngũ Chỉ Sơn, chúng ta sẽ thực hiện!

Mọi người đàm đạo đến đây, cũng đã cảm thấy mệt mỏi, bảo chủ Đồng Không đưa về phòng nghỉ ngơi. Mọi người đều là những nhân vật võ công thượng thừa chỉ cần điều tức một lúc, sức khỏe đã hồi phục trở lại, sự mệt mỏi cũng biến mất.

Trời sáng hẳn, mọi người lần lượt tỉnh dậy. Tần Lâm Phong vì nóng lòng muốn đến Ngũ Chỉ Sơn lập tức lên đường.

Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường, Thần Châu Tam Tuyệt cũng đòi đi ngay. Cả bảo chủ Đồng Không và Châu Hồng cũng đòi theo, Tần Lâm Phong ngăn không được đành chấp nhận cho họ cùng đi.

Trong Bão có mấy con tuần mã, bảo chủ Đồng Không liền ra lệnh dắt ra, mỗi người một con, họ lên lưng, ra roi phóng đi, cát bụi bốc lên mù mịt sau vó ngựa.

Ngũ Chỉ Sơn là do năm ngọn núi chụm đầu lại, đỉnh núi ẩn khuất trong mây mù, dáng vẻ hùng vĩ, địa thế hiểm trở.

Buổi sáng một ngày, ở hướng đông bụi bốc lên mù mịt, sau đó xuất hiện tám con tuần mã lướt đi như gió, nhằm hướng chân núi phóng đến.

Kỹ sĩ dẫn đầu chính là Tần Lâm Phong, vừa đến chân núi, chàng liền kéo mạnh dây cương, con ngựa giật mình hí vang một tiếng, hai chân trước giơ lên, rồi đứng dừng lại, Tần Lâm Phong xuống ngựa đưa mắt quan sát...

Lúc này bảy con tuần mã phía sau cũng đã đến nơi!

Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường xuống ngựa, đi đến chỗ Tần Lâm Phong. Phích Lịch Hải Đường là người đầu tiên lên tiếng:

- Công tử có phát hiện gì không?

- Không có!

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay chỉ vào tán cây, có lũ chim bay lượn trên không nói:

- Lũ phi hữ này, cứ bay đi bay lại, hình như nhà của chúng ở trong núi, không hiểu tại sao không dám trở về!

Phích Lịch Hải Đường mỉm cười nói:

- Bởi vì nhà của chúng đã bị lũ Ngũ Âm Giáo đến quấy phá. Hoàng Y Thiếu Nữ hừ một tiếng nói:

- Nói như vậy, lũ Ngũ Âm Giáo sớm đã mai phục trong núi...?

- Không những để mai phục, mà sợ số người nhất định không dưới vài trăm. Phích Lịch Hải Đường nói đến đây, quay đầu lại nói với:

- Tần công tử, chúng ta đến đây với mục đích trao đổi Ấn phù chứ không có ý gì khác, công tử không nên giao đấu với chúng!

Tần Lâm Phong nghe xong không hiểu liền hỏi:

- Cô nương nói vậy là có ý gì?

Phích Lịch Hải Đường bình tĩnh đáp:

- Công tử, không phải Lâm Như Tuệ này nhất gan sợ chết, nhưng cổ nhân có nói: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Tại vì giáo phái này sau khi chấn chỉnh Ngoại Tam Đường đã mời rất nhiều tay cao thủ, hơn nữa là có Tân chủ Đường chủ, chúng ta còn chưa biết hắn là ai; hơn nữa định ở trong bóng tối ta ở ngoài sáng, nếu luận về chân công thực lực, chúng ta nhất định không sợ, nhưng lũ giáo đồ này hành tung quỷ mị, chắc sẽ dùng mọi kế, chúng ta phải cẩn thận!

Mọi người nghe xong cũng thầm khen Phích Lịch Hải Đường cơ trí, liền gật đầu. Duy chỉ có Xã Đạo không phục, lão trợn mắt la lớn:

- Lâm cô nương, nếu nhất gan như vậy, đạo gia ta sợ không dám cùng đi với cô nương! Lão dứt lời quay đầu định phóng lên núi.

Phích Lịch Hải Đường cũng xám mặt nhưng cũng biết tánh tình của lão, cũng không để bụng.

Mọi người thấy lão định phóng lên vội vàng ngăn lại.

Sau một tuần cơm, mọi người đã lên đến lưng núi, đột nhiên ở đâu xuất hiện ra mười sáu đệ tử Ngũ Âm Giáo.

Kể cầm đầu Tần Lâm Phong đã nhận ra chính là Lam Y Nhân gặp nơi Ngọc Môn Quan bữa nọ.

Lam Y Nhân bước đến trước mặt chàng nói:

- Tần Thiếu hiệp quả giữ lời, tại hạ phụng mạng thượng cấp chờ ở đây đã lâu rồi! Tần Lâm Phong ngạo mạn mỉm cười nói:

- Tại hạ nói là làm, cho dù nơi đó có là rừng đao biển kiếm cũng quyết đến cho bằng được.

Lam Y Nhân lại hỏi:

- Không biết thiếu hiệp có mang theo Huyền Đàn Ấn bên mình hay không? Tần Lâm Phong đáp:

- Đang ở bên mình tại hạ, nhưng không dễ dàng giao cho quý giáo được. Lam Y Nhân phá lên cười nói:

- Tần Thiệu hiệp nói đúng, trao đổi cách đó phải do thượng cấp quyết định, xin mời các vị lên núi gặp mặt thượng cấp.

Gã dứt lời, quay đầu phóng mình lên núi đi trước dẫn đường.

Tần Lâm Phong đột nhiên phát giác Lão Hóa Tử biết mất, liền đưa mắt nhìn xung quanh...

Hoàng Y Thiệu Nữ thấy vậy lên tiếng:

- Phong ca, Hóa Tử thúc thúc muốn dò xét tình hình một chút, kêu chúng ta cứ việc đi trước!

Tần Lâm Phong gật đầu rồi phóng theo Lam Y Nhân.

Chưa đầy một canh giờ, Lam Y Nhân dẫn mọi người lên đến đỉnh núi, tất cả dừng lại.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn...

Trên đỉnh núi có một bãi đất rộng, trong đó lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo xếp thành hai hàng đứng đầu là một lão già ước khoảng thất tuần, mình mặc trường bào gấm đỏ, trước ngực có thêu huy hiệu của Ngũ Âm Giáo, trên đầu láng bóng không một sợi tóc, mắt lộ tinh quang sáng rực, chính là Tân Chủ Đường chủ Ngoại Tam Đường.

Sau lưng Hoàng Bào Lão Nhân là năm người mặc hoàng bào, trong đó có hai lão đã từng gặp tại Đồng Gia Bảo.

Trong lúc Tần Lâm Phong đang dò xét đối phương, Lam Y Nhân liền bước trước mặt Hồng Bào Lão Nhân cung kính nói:

- Khỏi bẩm chủ Đường, đệ tử đã dẫn Tần Lâm Phong đến đây, xin chủ Đường định đoạt.

- Người lui ra!

- Hồng Bào Lão Nhân lạnh lùng quát lui thuộc hạ, xạ một luồng nhân tuyến lạnh lẽo về phía Tần Lâm Phong từ đầu đến chân, rồi lạnh lùng hỏi:

- Xú Tiểu Tử ngươi có phải là kẻ ba lần quấy phá Ngoại Tam Đường của bốn giáo? Tần Lâm Phong nghe xong hơi có chút tức giận nói:

- Chính là tại hạ, tiền bối có phải muốn ra oai thị uy khi mới lên nhận chức Tân chủ Đường chủ?

Hồng Bào Lão Nhân nghe xong phá lên cười, thanh âm như chuông ngân chấn động không trung, khiến cho lũ có mặt quanh đó cũng thềm rung động.

Lát sau lão ngưng cười lớn tiếng quát:

- Lão phu ẩn tích đã năm mươi năm, từ trước tới nay chưa từng có kẻ nào nói những lời vô lễ như vậy, Xú quỷ ngươi cũng lớn gan lắm!

Tần Lâm Phong thấy lão nói vậy càng thêm tức giận, lạnh lùng đáp:

- Hừ! Lúc thì triển lòng can đảm còn chưa tới lúc, sự việc hôm nay nếu tiền bối giải quyết không công bằng Tại hạ sẽ để cho người được mở rộng tầm mắt!

Chàng vừa dứt lời, năm lão mặc Hoàng Bào ở sau lưng như bị chọc tiết, đồng thanh quát lớn:

- Xú quỷ kia nói năng phải cẩn thận, chúng ta thử xem bản lĩnh của ngươi đến đâu. Dứt lời cả năm cùng hét lên một tiếng cùng phóng ra.

- Các người lui lại!

Hoàng Bào Lão Nhân quát gọi năm lão, rồi lại quay về phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Xú Tiểu Tử, ta hỏi ngươi, Huyền Đàn Ấn ngươi có đem bên mình hay không?

- Hiện nay ở bên mình của tại hạ.

- Đưa đây!

- Tiền bối cũng nên đưa đây!

Hồng Bào Lão Nhân ngạc nhiên quát hỏi:

- Lão phu muốn người trao trả Huyền Đàn Ấn, người lại bắt lão phu đưa vật gì? Tần Lâm Phong khinh bỉ nói:

- Đừng giả bộ nữa, nếu tiền bối muốn lấy lại Huyền Đàn Ấn, hãy mau trao trả tín phù của bốn phái!

- Hoang đường, Ấn Phù chuông môn Thái Cực Phái là do bốn giáo chủ tận tay giao cho lão phu, há có thể tùy tiện giao cho người.

- Hoang đường! Huyền Đàn Ấn là do bốn thiếu hiệp xông pha hiểm nguy mới lấy được, đâu dễ dàng đưa cho tiền bối!

Hồng Bào Lão Nhân nghe đến đây, tức giận điên cuồng, rít lên:

- Được lắm! Lão phu nay chỉ muốn người dâng Huyền Đàn Ấn trao trả bốn giáo, thì sẽ chữa cho người một con đường sống, không ngờ người lại ngoan cố như vậy, ta sợ người đến được đây mà không có đường về.

Tần Lâm Phong nhếch mép cười hỏi:

- Nghe tiền bối nói như vậy, hình như muốn động thủ?

- Không sai, nếu như người sợ thì mau ra đây! Tần Lâm Phong phá lên cười nói:

- Tại hạ không biết đến chữ sợ bao giờ, vậy đi để tiền bối có chút lợi thế, chúng ta tỷ võ trước sau đó sẽ thi văn, ý tiền bối thế nào?

- Tại sao lại kêu là tiền võ hậu văn? Tần Lâm Phong bước lên hai bước nói:

- Bất luận là binh đao, chuông pháp, khinh công, nội công, tiền bối muốn thứ nào tại hạ sẽ bồi tiếp, cái này kêu là võ.

- Nếu như người thua thì sao?

- Tại hạ sẽ dùng hai tay mà dâng Huyền Đàn Ấn.

- Được lão phu đồng ý.

- Nếu như tiền bối thua tại hạ một chiêu hay nửa thức thì sao? Hoàng Bào Lão Nhân nghe đến đây bĩu môi nói:

- Xú quỷ người đừng có nằm mơ, việc này không bao giờ có! Tần Lâm Phong cười nhạt hỏi:

- Biết là như vậy, nhưng nếu tại hạ may mắn thắng được, tiền bối sẽ tính sao?

- Đến lúc đó sẽ tính!

Tần Lâm Phong khinh bỉ nói:

- Tiền bối quả thật狡 hoạt, tại hạ đã từng nói nhường cho người một chút lợi thế. Được! Nếu tiền bối thua tại hạ, tại hạ sẽ không ép tiền bối phải giao trả Ấn phù của bốn phái, mà cho người thêm một cơ hội đấu văn nữa, như vậy tiền bối đã được lợi không ít, không biết tiền bối đây có đồng ý không?

Hoàng Bào Lão Nhân liền gật đầu nói:

- Cũng được, nhưng người hãy giải thích thế nào là tỷ văn?

- Thực ra đây là cách trao đổi công bình, tiền bối hãy xem!

Tần Lâm Phong nói đến đây, đưa tay chỉ phía ngọn núi nằm mé ngoài hai bên nói:

- Tiền bối và tại hạ đem hai Ấn Phù, phái người đặt trên đỉnh hai ngọn núi kia, hai người sẽ cùng xuất phát, tiền bối đến ngọn núi phía đông để lấy Huyền Đàn Ấn, còn tại hạ sẽ đến ngọn núi bên tây để lấy lại Ấn Phù của bốn môn, tiền bối thấy sao?

Hoàng Bào Lão Nhân suy nghĩ một chút, nói:

- Như vậy có khác gì là trực tiếp trao đổi?

- Không sai!

- Nếu đã muốn trao đổi, không cần phải tốn công như vậy, người và ta cứ việc lấy Ấn ra mà đưa cho nhau là được rồi!

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Phương pháp này là vì lợi ích của tiền bối mà thôi!

- Vì lão phu?

- Chính phải, bởi vì nếu chúng ta trực tiếp trao đổi Ấn, ngộ nhỡ bên nào có tà ý, lợi dụng nội công thâm hậu để ám toán đối phương...

- Như vậy mà dám nói là vì lão phu?

- Bởi vì tại hạ tự nghĩ công lực của mình cao hơn tiền bối.

Hoàng Bào Lão Nhân nghe đến đây tức giận xám mặt, nghiêng răng ken két! Tần Lâm Phong lại tiếp:

- Chi nên tại hạ mới nghĩ ra biện pháp trao đổi này, đồng thời có thể nhờ đó để tẩy thí khinh công.

Hoàng Bào Lão Nhân tức giận điên cuồng, lên tiếng quát:

- Được! Lão phu chiều ý người, bây giờ chúng ta tẩy vớ! Tần Lâm Phong vẫn nhếch mép cười nói:

- Bây giờ chúng ta thi đấu chưởng pháp... hay là...

Hoàng Bào Lão Nhân liền ngắt lời nói:

- Không! Thi đấu nội lực, nếu không có kẻ nào chết không được ngưng tay!

- Sao phải thí mạng như vậy?

- Lão phu muốn người vĩnh viễn không có cơ hội để lấy lại Ấn Phù!

- Tiền bối không tin công lực của mình thua kém tại hạ?

- đương nhiên.

- Ha! Ha! Ha! Tiền bối đến lúc đó hối hận cũng không kịp nữa rồi!

Tần Lâm Phong nói đến đây, bước lên trước hai bước chân dấn chặt xuống mặt đất lên tiếng:

- Tiền bối hãy vận hết công lực của bản thân để thử ba chưởng của tại hạ! Chàng nói đến đây, chân khí đã dồn xuống hai tay.

Hoàng Bào Lão Nhân mặt lộ sát khí nghĩ thầm:

- Tên Xú Tiểu Tử này tự tìm cái chết, Liệt Dương Chưởng của lão phu đã luyện hơn năm mươi năm, sức mạnh như bài sơn hải đảo, để coi người có bị nát thân không thì biết!

Lão dứt lời, miệng nở nụ cười hiểm độc, bước tiến lại chỗ Tần Lâm Phong. Quần hùng đứng bên ngoài, ai nấy đều sợ, góc trán rướm mồ hôi.

Tần Lâm Phong mặt không chút căng thẳng ngấm ngấm vận bảy thành công lực lên hai tay.

Hoàng Bào Lão Nhân bước đến chỗ Tần Lâm Phong chỉ còn cách chàng năm thước, song chưởng biến đổi như điện, nhằm ngực chàng quét đến!

Chưởng chưa tới nơi, hơi nóng kinh người cháy sém những ngọn cỏ xung quanh đó! Tần Lâm Phong không dám chần chờ vội đưa chưởng nghênh tiếp!

- “Bùng!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hai luồng kinh phong chạm nhau, chưởng khí ép những người đứng bên ngoài lợc trận thối lui ba bước!

Tần Lâm Phong cảm thấy trước ngực rất bồng, khí huyết nhộn nhạo, liền thối lui bảy thước.

Hoàng Bào Lão Nhân cũng bị chưởng lực của chàng dồn ép, “Tưng! Tưng! Tưng” Thối lui liền bốn bước lớn máu huyết cơ thể ngưng tụ!

Chỉ thấy mặt lão hơi biến sắc, vội vàng vận công điều tức.

Sau một lúc, Tần Lâm Phong đã thấy máu huyết lưu thông bình thường trở lại, chàng thấy sắc mặt của lão như vậy, cũng không nhân lúc lão nguy hiểm mà ra tay tấn công.

Một lát sau Hoàng Bào Lão Nhân đã hồi phục trở lại, sắc mặt bình thường, trong lòng cũng khen thầm Tần Lâm Phong!

Bởi vì lão không ngờ Tần Lâm Phong có thể đỡ nổi một chưởng Liệt Dương với tám thành công lực của mình!

Tần Lâm Phong lại cười nói:

- Còn hai chưởng nữa mời tiên bối ra tay!

Hoàng Bào Lão Nhân trong bụng nghĩ thầm tự biết nếu đấu thêm hai chưởng nữa, bản thân sẽ bất lợi, liền cất giọng giảo hoạt:

- Theo lão phu thấy, có đấu thêm hai chưởng nữa cũng khó phân thắng bại, không bằng chúng ta ngừng tay thì hơn!

Tần Lâm Phong biết lão có ý sợ, cũng không muốn lão khó xử, liền lên tiếng:

- Như vậy, tỷ võ đến đây sẽ kết thúc?

- Chính phải!

- Còn tỷ vẫn?

- Cứ theo quy ước mà tiến hành!

Hoàng Bào Lão Nhân thò tay vào trong bọc móc ra hai mảnh lụa vàng, một miếng giao cho Tần Lâm Phong, miếng còn lại giao ột lão già mặc Hoàng Bào mặt mày gian giảo rồi lên tiếng dặn dò:

- Người đem Ấn Phù chưởng môn của Thái Cực Phái, bỏ vào đây, gói lại, rồi mang lên để trên đỉnh ngọn núi phía Tây của Ngũ Chỉ Sơn, không được chậm trễ!

Hoàng Bào Lão Nhân mặt lộ vẻ nham hiểm, mỉm cười đưa tay tiếp lấy. Hoàng Bào Lão Nhân quay đầu về phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Xú quý, người phải ai đem Huyền Đàn Ấn đi!

Tần Lâm Phong chưa kịp mở miệng Phích Lịch Hải Đường đã bước ra nói:

- Tần công tử xin để tiện nữ đi.

Nàng dứt lời đưa tay tiếp lấy miếng lụa vàng, cười một cách thần bí, rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

- Công tử yên tâm, tiện nữ không dám làm lỡ việc đâu! Tần Lâm Phong vội lên tiếng:

- Cảm phiền cô nương giúp tại hạ một chuyến!

Lúc này Hoàng Bào Lão Nhân đã gói xong, khoảng cách từ chỗ này đến hai ngọn núi đông, tây tương đối bằng nhau.

Phích Lịch Hải Đường và Hoàng Bào Lão Nhân ai nấy liền thi triển thân pháp, nhằm đỉnh hai ngọn núi bước đi.

Kinh công của hai người đều là của những bậc cao thủ thượng thừa, mọi người từ xa nhìn chỉ giống như hai luồng khói mỏng, lướt lên đỉnh núi, khoảng cách trước sau không bao nhiêu, nhưng xem ra Phích Lịch Hải Đường còn mau hơn cả lão!

Cả hai liền đến đỉnh núi, đặt Ấn xuống liền lập tức bùng người lộn trở về.

Chỉ một lát hai người về đến nơi, Phích Lịch Hải Đường là người đầu tiên trở về, Hoàng Bào Lão Nhân cũng tiếp theo sau, vừa chạm xuống đất, lão bất giác đỏ mặt, tự nhận kinh công của mình còn kém đối phương một bậc.

Quần hùng cũng không chú ý đến điều này.

Tần Lâm Phong quay về phía Hoàng Bào Lão Nhân nói:

- Bây giờ Ấn Phù đã đặt trên đỉnh núi chúng ta bắt đầu thi đấu! Hoàng Bào Lão Nhân đưa tay ngăn lại nói:
- Chậm đã, chúng ta tuy nói là trao đổi Ấn nhưng cũng nhân dịp này để thi thử kinh công, vậy tiện đây ta hãy đánh cá, ý người muốn sao?

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Chỉ cần tiền bối ra điều kiện, tại hạ sẵn sàng chấp nhận! Hoàng Bào Lão Nhân đặc ý nói:
- Ta và người cùng lúc thi triển kinh công đi đoạt Ấn, kẻ nào về trước sẽ thắng, nếu lão phu về trước, người phải nhận thua!
- Nếu Tại hạ về trước?
- Lão phu đương nhiên chịu thua!
- Kẻ thắng sẽ có lợi gì?
- Lão phu nếu thắng, người phải tự trời mình, tùy thuộc bốn tọa xử lý! Tần Lâm Phong gật đầu mỉm cười nói;
- Hay lắm! Nhưng nếu tiền bối thua tại hạ chỉ cần người nói ra Tổng Đàn Ngũ Âm Giáo ở đâu, không biết ý tiền bối như thế nào?

Hoàng Bào Lão Nhân chớp mắt, ngạo mạn nói:

- Lão phu chiều ý người.
- Thật không?
- Đương nhiên.

Tần Lâm Phong gật đầu, rồi xạ một luồng nhõn tuyến về phía lão lên tiếng cảnh cáo:

- Tại hạ trước nay đánh cá với người bao giờ cũng để họ được lợi thế, nhưng kẻ nào dám nuốt lời hứa, tại hạ nhất định không bỏ qua cho y, hy vọng tiền bối không nuốt lời!

Hoàng Bào Lão Nhân cất tiếng cười khà nói:

- Lão phu với thân phận chủ Đường Chủ Ngoại Tam Đường, há lại thất tín!
- Hay lắm! Vậy thì bắt đầu!
- Mời!

Hoàng Bào Lão Nhân chưa nói dứt chữ “mời” thân hình như một áng mây đỏ, đã lướt xa được mười trượng!

Tần Lâm Phong đối với hành vi xảo trá ngụy của lão chỉ nhếch mép cười, đợi cho Hoàng Bào Lão Nhân lướt được hơn hai mươi dặm, mới hét lên một tiếng, thân hình chàng lay động, bắn đi như điện xẹt, nhằm đỉnh núi bên tây phóng đi.

35. Chương 35: Đổi Án Trên Đỉnh Núi

Hai người khinh công đã đạt tới cảnh giới cho nên quần hùng chỉ biết há hốc miệng đứng nhìn!

Hoàng Bào Lão Nhân phóng đi trước chiếm được thượng phong, lão phóng lên đỉnh núi phía đông, khom người chộp lấy miếng vải màu vàng, trong khi đó Tần Lâm Phong vẫn còn cách đỉnh núi phía tây khoảng năm trượng.

Chính vào lúc Hoàng Bào Lão Nhân quay đầu phóng về, Tần Lâm Phong liền thi triển chiêu Nhất Hạc Xung Thiên lướt lên đỉnh núi, xuất thủ như điện chộp lấy ấn phù chương môn, chân điểm nhẹ mặt đất, búng mình ngược trở lại, thân pháp chàng ảo diệu phi thường.

Trong lúc thân hình chàng chưa đáp xuống đất, cái lộn vừa rồi đã bắn người đi xa đến mấy chục trượng bỏ rơi Hoàng Bào Lão Nhân lại sau lưng cách chàng khoảng hai trượng!

Hoàng Bào Lão Nhân hoảng sợ, vội vận hết mười thành công lực vào cước bộ, gia tăng khinh tốc...

Nhưng lực bất tòng tâm, khi Tần Lâm Phong về đến chỗ cũ, Hoàng Bào Lão Nhân vẫn còn cách xa mười trượng!

Lát sau Hoàng Bào Lão Nhân mặt đỏ như gấc hơi thở hỗn hển, vừa về đến đã vội dừng lại thở dốc.

Tần Lâm Phong lên tiếng:

- Tại hạ may mắn hơn được vài bước xin tiên bối mau nói ra Tổng Đàn Ngũ Âm Giáo ở đâu?

Hoàng Bào Lão Nhân hổ thẹn đáp:

- Xú tiểu tử ngươi đừng cho rằng quá dễ dàng.

Tần Lâm Phong nghe xong lộ khí xung thiên quát lớn:

- Sao tiên bối muốn nuốt lời.

- Không phải lão phu muốn nuốt lời, chúng ta giải quyết xong việc chính, rồi hẵng tính đến chuyện này!

Hoàng Bào Lão Nhân dứt lời ngửa mặt lên trời cười lớn, rồi thuận tay đưa cái bọc màu vàng ột lão già mặc hoàng bào đứng sau lưng, rồi thò tay vào bọc móc ra một vật đưa lên...

Phái.

Tần Lâm Phong thấy vật này thất kinh biến sắc mặt!

Vốn là vật trong tay Hoàng Bào Lão Nhân mới thật là ấn phù chương môn Thái Cực Chàng vội mở cái bọc màu vàng ra xem. Ối chà! Đã trúng phải gian kế, trong bọc là một cục đá xanh!

Tần Lâm Phong lửa giận xung thiên vút hòn đá ra xa, quát lớn:

- Không ngờ lão quỷ ngươi lại dùng thủ đoạn này để gạt ta... Hoàng Bào Lão Nhân mỉm cười gian trá đáp:

- Bình tất đối trá...

Lão chưa dứt lời ngửa mặt lên trời cười đắc thắng rồi lại đắc ý nói:

- Xú tiểu tử! Khà!... Hôm nay dùng cục đá để đổi lấy nó, ấn phù chương môn Thái Cực Phái lại ở trong tay ta... Trừ phi ngươi tự nhận là kẻ nghịch đồ, nếu không hôm nay khó mà thoát khỏi tay lão phu, lão phu đã lập được công lớn cho bốn giáo. Khà! Khà! Khà!

Tần Lâm Phong trợn mắt muốn nổ mắt, trên đầu bốc khói!

Hoàng Y Thiếu Nữ và mọi người tức giận không kém, duy có Phích Lịch Hải Đường lại không chút động tĩnh, chỉ mỉm cười không nói:

Qua một khắc Hoàng Bào Lão Nhân dứt cười, mặt lộ sắc khí, nhõn tuyến xạ về phía chàng, lại dùng ấn phù Thái Cực Phái bức chàng tự vẫn.

Phích Lịch Hải Đường lúc này từ từ bước ra, bước đến chỗ hai người, quay mặt về phía Hoàng Bào Lão Nhân bình thản nói:

- Lão quỷ, người cười con khỉ gì. Hoàng Bào Lão Nhân biến sắc nói:

- Nha đầu, người dám vô lễ!

Phích Lịch Hải Đường giả như không nghe, hỏi tiếp:

- Người có biết cái gì kêu là sướng quá hóa khổ không?

- Câu nói này có nghĩa gì?

- Nghĩa gì! Người không biết người vui mừng quá sớm hay sao?

- Lão phu toàn thắng, lẽ nào không được vui mừng?

- Không được.

- Theo người nói, lão phu chừng nào mới được vui mừng!

- Sau khi xem kỹ Huyền Đàn Ấn!

Hoàng Bào Lão Nhân nghe đến đây, giật mình biến sắc mặt, giật vội cái bọc màu vàng trong tay của lão già mặc Hoàng Bào hấp tấp mở ra xem...

Bên trong là một miếng kim khí vuông vắn, ánh bạc sáng lóa chính là Huyền Đàn Ấn. Hoàng Bào Lão Nhân càng đắc ý, đưa lên cho Phích Lịch Hải Đường xem rồi nói:

- Người coi đi, đây không phải là Huyền Đàn Ấn hay sao! Khà! Khà! Khà!

Phích Lịch Hải Đường thấy cảnh tượng như vậy, trợn mắt kinh ngạc mười phần!

Nàng bất chợt thò tay vào trong bọc lần tìm, đụng phải một vật, bất chợt kinh ngạc nghĩ thầm:

- Quái! Ta rõ ràng đặt một cục sắt thế vào trong đó, sao đột nhiên lại biến thành Huyền Đàn Ấn ánh bạc chói lọi?... Huyền Đàn Ấn thật vẫn còn ở trong mình của ta...

Nàng nghĩ xong định móc Huyền Đàn Ấn ra xem.

Bất chợt không trung vang lên một âm thanh nghe rất quen thuộc.

- Hồng bào lão quỷ đừng đắc ý vội. Huyền Đàn Ấn trong tay người là đồ giả đó, đồ thật đang ở chỗ La Hán đây!

Thanh âm vừa dứt, trên đỉnh ngọn núi phía Đông bỗng có một bóng người lướt xuống, nhìn kỹ chính là Thần Châu Đế Tam Tuyệt Xú Hóa Tử.

Lão Hóa Tử vừa đến nơi, thò tay vào trong người móc ra một cái bọc màu vàng, hấp tấp mở ra, không kịp nhìn đó là vật gì vội đưa lên nghiêm giọng nói:

- Huyền Đàn Ấn giá lâm, đệ tử Ngũ Âm Giáo còn không mau tham kiến!

Đám người Ngũ Âm Giáo trong lòng bất giác thất kinh, nhưng khi nhìn rõ cái vật trong tay Xú Hóa tử, liền phá lên cười.

- Xú Hóa tử, lão gia ta thật xấu hổ giùm người, mau ném nó đi!

Xã Đạo nói xong đưa tay cướp lấy cái bọc màu vàng của Xú Hóa Tử, vứt vội đi! Lão Hóa Tử lúc này mới nhìn kỹ, thì ra là một cục sắt bể!

Lão kinh ngạc quay về phía Phích Lịch Hải Đường hỏi:

- Lâm cô nương sao lại có chuyện này? Phích Lịch Hải Đường mỉm cười đáp:

- Khi chưa đổi ấn tiện nữ đã biết chúng có gian tế, cho nên mới bọc cục sắt này làm giả Huyền Đàn Ấn, đặt trên đỉnh ngọn núi phía đông, làm thế nào nó lại lọt vào tay tiện bối?

Lão Hóa Tử nghe đến đây ấp úng cười đáp:

- Lão phu cũng sớm biết chúng có ý này, cho nên lúc ở trong trấn, đã đặt làm một cái. Khi ta ẩn thân trên núi, tất cả sự việc diễn ra đều không lọt khỏi con mắt lão phu, lại thấy Xú quỷ quá thật thà, sợ bị mắc lừa bọn chúng, cho nên lúc cô nương đặt cái bọc trên đỉnh núi, lão phu cứ ngỡ đó là ấn thật cho nên mới dùng thủ đoạn tráo đổi ấn. Lúc ta lấy xong liền bỏ vào bọc, không kịp coi kỹ lại, không ngờ lại đổi nhầm một cục sắt bể, Lão Hóa tử ta thật là khờ khạo!

Lão Hóa Tử vừa dứt lời mọi người mới tỉnh ngộ!

Hoàng Y Thiếu Nữ sung sướng, không ngừng khen ngợi Hóa tử.

- Thúc thúc và Lâm tỷ tỷ thông minh!

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng này cũng bình tâm trở lại.

Lúc này, Hoàng Bào Lão Nhân sau khi nghe xong lời của Lão Hóa Tử, biết rõ hư thực đã vứt cái ấn giả đi rồi!

Chỉ thấy lão mắt lộ hung quang tức giận quát lớn:

- Phích Lịch Hải Đường, con tiện nhân phản giáo kia, ngươi dám dùng thủ đoạn này để đối phó lão phu!

Hoàng Y Thiếu Nữ lên tiếng châm chọc:

- Cái này kêu là có qua có lại đây mà.

- Câm miệng, ai nói chuyện với con tiện tỳ nhà ngươi!

Hoàng Bào Lão Nhân thóa mạ xong, lại quay về phía Tần Lâm Phong quát lớn:

- Xú quỷ, nếu như ngươi không sớm trao trả Huyền Đàn Ấn, các ngươi khó lòng mà ra khỏi đây.

- Hừ! Nếu lão quỷ ngươi không giao trả tín phù của bốn môn nhưng lời vừa rồi là ngươi nói giùm ta đó!

- Như vậy ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?

- Ta cũng đang muốn thấy đấy!

- Được! Các ngươi nhìn kia...

- Hoàng Bào Lão Nhân chưa dứt lời, đưa tay chỉ một vòng...

- Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn khắp xung quanh, bóng người nhấp nhô, ước khoảng ngàn tên toàn là đệ tử Ngũ Âm Giáo, chia làm bốn hướng, đang tiến về chỗ của bọn họ.

Những tên cầm đầu đều là oan gia của chàng!

- Mé đông là Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ!

- Mé nam là Thân Lôu Ma Cơ Cửu Hoa Nương!

- Mé tây là Đại Mạc Nhị thoa Phương Vân!

- Mé bắc là Đại Mạc Tam thoa Phương Lan!

Bất Đảo Ông Cửu Thảm đi ở trung lương dẫn theo một trăm đệ tử Ngũ Âm Giáo, vòng vây một lúc khép chặt!

Tần Lâm Phong vốn hào khí hơn người không chút để ý đến trận thế trước mắt!

Chỉ thấy chàng ngửa mặt lên trời cười lớn, thanh âm như sấm nổ chớp giạt, chàng cười xong lên tiếng:

- Tại hạ vốn không muốn gây nhiều sát kiếp, nhưng tình thế bức bách, không giết người cũng không xong!

Chàng dứt lời, xạ một hồng nhơn tuyến về phía Hoàng Bào Lão Nhân, khiến lão bất giác rùng mình!

Tần Lâm Phong lúc này nghiêm sắc mặt hỏi:

- Lão quỷ người có phải định lấy số đông thắng ít?
- Lão phu cũng có ý này!
- Tần Lâm Phong gật đầu nói tiếp:
- Đã là như vậy, tại hạ đành phải ra tay, nhưng có một chuyện.
- Nói mau.
- Người hãy ra lệnh cho những đệ tử từ Áo Lam trở xuống đứng qua một bên!
- Như vậy là có ý gì?
- Tại hạ vốn có lòng nhân từ không muốn ra tay giết họ.
- Người nói có quá đáng không?
- Không tin cứ thử biết!

Hoàng Bào Lão Nhân hừ một tiếng quay đầu về phía đám đệ tử mặc Bạch Bào nói:

- Trong số các người hãy chọn ra tám tên, vì công tử đây muốn chỉ giáo các người!

Lão vừa dứt lời đã có tám tên mặc Bạch Bào bước ra, trợn mắt nhìn Tần Lâm Phong chưa kịp mở miệng đã ra tay tấn công!

Tần Lâm Phong nghĩ thầm nếu không ra oai, khó mà uy hiếp được chúng! Chàng nghĩ đến đây, tám tên đã tiến đến gần cách chàng khoảng vài thước.

Tần Lâm Phong ngậm vận công lực, quét ra một chiêu Đại Địa Chấn Dũng là chiêu uy mãnh nhất trong Chân Thiên chương...

- “Bùng” Một tiếng chấn động mặt đất!

Tám bóng trắng như điều đứt dây bắn ra ngoài một trượng, phun máu có vòi, ngã lăn ra đất chết tốt.

Hoàng Bào Lão Nhân trông thấy cảnh tượng này thất kinh biến sắc mặt!

Bởi vì lão nghĩ đám đệ tử Bạch Bào, với thân phận Đà chủ, cũng là cao thủ hạng hai hạng ba trên giang hồ, tuy rằng công lực yếu kém nhưng hợp lực của ba tên cũng có thể đấu được khoảng mười chiêu, không ngờ đối phương chỉ với một chương, đã khiến tám tên đi chầu Diêm Vương, công lực kinh hồn vậy, há không khiến hắn hoảng sợ!

Hoàng Bào Lão Nhân đứng sững một lúc biết đối phương không có ý khoe khoang, đệ tử dù có nhiều cũng chỉ chết uống mà thôi không bằng giữ thanh danh của bốn giáo thì hơn.

Lão nghĩ đến đây, lên tiếng truyền lệnh:

- Những đệ tử cấp dưới Đà chủ tạm thời đứng qua một bên, chưa có lệnh của bốn tọa không được vọng động, kẻ nào chống lại, chiếu theo giáo quy mà trừng phạt!

Lão vừa dứt lời đã thấy một đám đệ tử lùi lại phía sau, trong tay lăm lăm binh khí đứng bên ngoài lược trận.

Thân Lô Ma Cơ, Ngọc Diện La Sát, Bát Đảo Ông Cửu Thảm, Nhị Thoa Phương Vân, Tam Thoa Phương Lan, Hoàng Bào Lão Nhân cùng với năm lão già Hoàng Bào, nhất tề phóng về phía đám người.

Tần Lâm Phong vẫn đứng yên bất động.

Hoàng Bào Lão Nhân đưa mắt nhìn tả hữu, thấy lực lượng bên mình chiếm đa số cũng yên tâm.

Hai bên lúc này liền rút binh khí, mặt đối mặt định xông vào giao đấu!

Hoàng Bào Lão Nhân liền đưa tay ra hiệu ngăn lại, rồi quay mặt về phía đám người Tần Lâm Phong nói:

- Xú tiểu tử, tình thế đã rõ ràng, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, người hãy nghĩ kỹ đi!

- Nghĩ cái gì, hãy coi chưởng của Đạo Gia ta.

Xã Đạo không đợi Tần Lâm Phong mở miệng, cướp lời nói luôn, song chưởng đưa ra, ngũ chỉ xòe lên, nhằm Hoàng Bào Lão Nhân quét ra ba chưởng nhanh như chớp.

Hoàng Bào Lão Nhân lách người, quét lại sáu chưởng, phóng tiếp ba cước.

Xã Đạo lách đông tránh tây, tuy vậy vẫn bị chưởng phong của lão bức phải thối lui năm bước.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn thấy Xã Đạo không phải đối thủ của Hoàng Bào Lão Nhân, vội nhảy vào vòng chiến ngăn Hoàng Bào Lão Nhân lại.

Chàng vừa ra tay, song phương đồng loạt hét lên một tiếng xông vào giao đấu.

Thân Lô Ma Cơ trong lòng căm tức về cái chết của đồ đệ, xuất lãnh Phương Vân, Phương Lan hợp cùng Hoàng Bào Lão Nhân tấn công Tần Lâm Phong.

Kỳ dư những tên Ngũ Âm Giáo còn lại, đều chia nhau ra để giao đấu với Tần Lâm Phong.

Ngọc Diện La Sát công lực cao nhất, cho nên Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy vội phóng lên đón đầu cùng gã giao đấu. Nao Hải Kim Ngao Đồng Không cùng với Bất Đảo Ông Cửu Thảm quần lại thành một đôi.

Thần Châu Tam Tuyệt, Phích Lịch Hải Đường và Châu Hồng giao đấu với năm lão mặc Hoàng Bào và mười hai tên Phân Đường chủ mặc áo lam.

Chưởng khí, kiếm ảnh, ám khí bao phủ màn trời.

Hoàng Y Thiếu Nữ độc đấu với Ngọc Diện La Sát, Bảo chủ Đông Không giao đấu với Bất Đảo Ông Cửu Thảm hai cặp quả là kỳ phùng địch thủ, trong lúc nhất thời, khó mà phân thắng bại.

Thần Châu Tam Tuyệt năm người giao đấu với năm lão già mặc Hoàng Bào và mười hai hán tử áo lam, tuy hơi bị thiệt thòi về số người, nhưng trong năm người, trừ Châu Hồng võ công tương đối thấp kém, còn lại bốn người đều là những cao thủ thượng thừa, quả không hổ danh trưởng bối võ lâm, cho nên vẫn duy trì được thế cuộc, công thủ lưỡng toàn.

Lại nói Tần Lâm Phong với một trăm lẻ tám đường Chấn Thiên Chưởng một mình giáo đấu với hai đại ma đầu và Phương Vân, Phương Lan bốn người vẫn không chút khiếp sợ, công nhiều thủ ít.

Hoàng Bào Lão Nhân và Thân Lô Ma Cơ phân tả hữu hai hướng hợp lực tấn công Tần Lâm Phong, Phương Vân, Phương Lan bởi vì công lực non yếu, không dám đơn chưởng giao đấu chỉ đứng bên ngoài thừa cơ tấp kích cho nên cũng không phát huy được hết công lực.

Chớp mắt qua mười lăm chiêu, Tần Lâm Phong thần oai lẫm liệt, quay chiêu xuất hiện tả thủ đón chưởng của Thân Lô, hữu thủ đón tiếp chưởng của Hồng Bào, cuồng phong rít lên rợn người, hai tên ma đầu cái thế này càng đánh càng sợ, hơi thở mỗi lúc một gấp rút!

Theo công lực của Tần Lâm Phong mà nói, đã sớm có thể đánh chết Phương Vân, Phương Lan, nhưng bởi vì chàng hối hận mình lỡ tay khiến Phương Phụng phải chết cháy, do đó xuất thủ cũng có chút thương tình, Phương Vân, Phương Lan mấy lần sơ hở, chàng cũng liền dừng lại không nỡ hại sát thủ.

Lại nói Thanh Nhi thân mang Tuyệt Học Cái Thế của Đông Hải Bồng Lai Đảo chưởng pháp kỳ diệu, thân pháp huyền ảo, khiến Ngọc Diện La Sát cũng khó thủ thắng.

Bên kia Bảo chủ Đông Không giao đấu với Bất Đảo Ông Cửu Thảm, Bất Đảo Ông Cửu Thảm bởi vì công lực hơi kém một bậc, nên lúc này ra tay không được lanh lẹ như trước!

Về phía đám người Thần Châu Tam Tuyệt trừ Châu Hồng, công lực non yếu, nên mọi người thỉnh thoảng phải ra tay tiếp cứu.

Phích Lịch Hải Đường lúc này mặt ngọc đã lấm tằm mồ hôi!

Tần Lâm Phong vừa đánh vừa đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả mọi cử động đều lọt vào mắt chàng!

- Xú tiểu tử, ngươi hãy đỡ một chiêu của ta!

Hoàng Bào Lão Nhân dứt lời song chưởng đưa lên kinh phong cuộn cuộn quét hơi chếch về phía sau vai trái của chàng.

Thân Lô Ma Cơ nhân cơ hội, quét về phía hạ bàn của chàng.

Phương Vân, Phương Lan cũng đồng thời lướt đến sau lưng Tần Lâm Phong, hợp lực quét về phía sau lưng chàng!

Tần Lâm Phong trong tình huống trước sau, tả hữu đồng thọ địch, trừ khi thân hình lên cao, nếu không khéo mà tránh khỏi lưới chưởng hiểm ác này.

Nói thì chậm làm thì nhanh, trong lúc đối tượng hợp lực tấn công, Tần Lâm Phong liền hét lên một tiếng, bốc người cao hơn tám thước.

- Trả mạng ái đồ cho ta!

Thân Lô Ma Cơ cũng đã nghĩ đến Tần Lâm Phong sẽ dùng cách thức này, hai tay nắm sẵn một nắm Ngũ Độc Truy Hồn Châm.

Nhân thân hình đang lơ lửng trên không nhằm vào lưng bụng của chàng.

Phàm những kẻ luyện võ thân hình lúc đang lơ lửng trên cao, trong tình huống cấp bách như thế này, chỉ có thể ngửa người hay dùng Thiên Cân Trụ đáp xuống, nhưng hai phương pháp này cũng nguy hiểm không kém, vì lúc đáp xuống đất nếu hơi chậm trễ, tuy có thể tránh khỏi nguy hiểm nơi bụng ngực, nhưng đầu sẽ là mục tiêu ám khí, còn nếu ngửa người, bởi vì Ngũ Độc Truy Hồn Châm khó tránh khỏi trúng phải độc châm, cho nên thủ pháp phóng ám khí ác độc này trừ phi là kẻ cự thù, còn lại rất ít khi dùng đến.

Nhưng Thân Lô Ma Cơ đã đoán lầm, bởi vì Tần Lâm Phong khi thân hình đang lơ lửng trên không, chợt nhìn thấy độc châm như mưa bay về phía mình, chân phải liền đạp vào mặt chân trái hét lên một tiếng, thân hình chàng lại bốc cao thêm một trượng, độc châm chỉ lướt qua dưới chân.

Kinh công cái thế này Thân Lô Ma Cơ và Hoàng Bào Lão Nhân đừng nói là thấy qua mà ngày cả nghe qua cũng chưa từng nghe, kinh ngạc mười phần đứng chôn chân trên mặt đất.

Lại nói Tần Lâm Phong lúc đang thi triển kinh công, đưa mắt nhìn ra xung quanh chợt thấy Châu Hồng đang bị một gã Lam Y Nhân dùng chỉ phong quét xuống vai phải.

Thân hình lão đảo thoắt lui, Lam Y Nhân liền thừa cơ hội đẩy theo truy sát!

Chàng nhìn đến đây, vội biến đổi thân pháp, đầu dưới chân trên lướt về phía bên kia.

Gã Lam Y Nhân nọ như hình với bóng, Châu Hồng chưa kịp đứng vững thì chưởng lực của gã quét đến trước mặt.

Không ngờ khi chưởng lực của Lam Y Nhân còn cách ngực của Châu Hồng khoảng bảy tấc, bất ngờ thấy một luồng gió lạnh ở sau lưng, gã chỉ kịp hét lên ba tiếng “không xong rồi” thì thân hình đã bay ra ngoài hơn một trượng!

Đám Lam Y Nhân còn lại thấy vậy liền lao về phía Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong liền dùng một chiêu Đại Địa Chấn Dững đưa chưởng lên nghênh đón, lần này chàng hạ thủ lưu tình, nên chỉ dùng có bốn thành công lực. Tuy vậy mấy tên Lam Y Nhân kia trúng phải chưởng lực của chàng, cũng bị đứt gân gãy cốt té lăn ra đất kêu la thảm thiết!

Châu Hồng lúc này cũng đã hồi tỉnh lại chỉ kịp nói một tiếng đa tạ, rồi phóng vội về phía Phích Lịch Hải Đường.

Đám Lam Y Nhân bị trúng phải chưởng của Tần Lâm Phong, lớp chết lớp bị thương làm cho Phích Lịch Hải Đường và Châu Hồng cũng nhẹ nhõm phần nào, nhưng bất chợt phía địch nhân có hai bóng xông ra.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn thì là Hoàng Bào Lão Nhân và Thân Lô Ma Cơ đang phóng đến phía chàng, bốn người lúc này không dùng phương thức cũ để tấn công mà lại xếp thành hình chữ nhất đối mặt với chàng cả bốn cùng hợp chưởng lực đẩy ra một chưởng.

Chưởng lực của đối phương mềm nhũn bất thường.

Tần Lâm Phong không biết chúng định làm cái gì, vội lách người về phía sau lưng của chúng.

Cả bốn người lại hợp chưởng tấn công chàng.

Chưởng phong ám khí bao phủ đầy trời, phủ chụp thân hình của Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong thấy vậy lửa giận ngàn ngút song chưởng giơ lên đẩy ra một chiêu Đảo Hải Di Sơn.

Cuồng phong rít lên, cả trăm mũi độc châm đã bị chưởng lực của chàng đánh rơi lả tả! Hoàng Bào Lão Nhân thừa cơ hội đó dơ chưởng định quét về phía hông phải của chàng!

Tần Lâm Phong đã tức giận thật sự, vận tám thành công lực, đưa chưởng lên nghênh tiếp:

- “Bùng” Một tiếng!

Hoàng Bào Lão Nhân vai trái bị trúng một chưởng, lảo đảo ra ngoài tám thước đau đớn thấu xương!

Tần Lâm Phong lại thi triển Hồi Thân Bái Liễu, tả chưởng chụp về phía Phương Vân, Phương Lan!

Hoàng Bào Lão Nhân đang muốn bỏ dậy nhưng Tần Lâm Phong lại xuất thủ nhanh nhẹn tuyệt luân, giương tay chụp lấy Mạch Môn huyết nơi tay trái của lão, rồi bẻ quặt về sau. Hoàng Bào Lão Nhân đau đến nỗi mắt nổ đom đóm, răng cắn chặt môi muốn bật máu lão vội vàng hét lên ra lệnh ngừng tay.

Cục trường lúc này lại tách ra thành hai phe.

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ Hoàng Bào Lão Nhân quát lớn:

- Người dám nuốt lời, bây giờ xem người làm được trò trống gì!

Lũ người Ngũ Âm Giáo đang muốn ra tay giải cứu, nhưng thấy Tần Lâm Phong thần thái uy phong凛冽 cũng không dám vọng động!

Hoàng Y Thiếu Nữ, Thân Châu Tam Tuyệt cùng các người khác, đưa mắt giám sát theo dõi bọn chúng!

- Hoàng Bào Lão Nhân giảo quyết, nếu nghe ta một việc ta tắt xuống tay!

- Bất luận việc gì, bốn tọa cũng chấp nhận, xin thiếu hiệp mau nói!

- Mau đưa ấn phù bốn môn ra!

- Dạ! Dạ!

Hoàng Bào Lão Nhân luôn miệng vâng bởi vì lão biết nếu đối phương không nường tình, chỉ cần một chưởng đánh chết lão, sau đó sẽ tùy tiện mà đoạt ấn.

Vì vậy lão vừa dứt lời thò tay vào trong ngực móc vội ấn phù chưởng môn Thái Cực Phái ra.

Tần Lâm Phong đưa tay tiếp nhận, rồi khế đẩy lão một cái.

Hoàng Bào Lão Nhân bị cái đẩy này, thân hình không vững, té bật ngã xuống đất, chổng chân lên trời!

Không chỉ Hoàng Y Thiếu Nữ và mọi người phì cười, ngay cả lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo cũng không nén được bật cười ha hả!

Tần Lâm Phong bước đến Phích Lịch Hải Đường nói:

- Xin cô nương lấy Huyền Đàn Ấn ra.

Phích Lịch Hải Đường thò tay vào bọc móc ra, đưa về phía chàng.

Tần Lâm Phong đưa tay tiếp lấy, ném lên người Hoàng Bào Lão Nhân rồi nghiêm giọng nói:

- Tại hạ từ trước đến nay không bao giờ ỷ mạnh hiếp yếu, Huyền Đàn Ẩn ta trả lại cho người, mong các người sớm bỏ tà giáo, tìm cách thông báo cho giáo chủ các người biết, kêu hấn xuất đầu lộ diện cùng tại hạ quyết đấu sanh tử một lần. Lần sau nếu ta còn gặp các người vẫn chứng nào tật ấy, quyết không dễ bỏ qua như lần này đâu!

Hoàng Bào Lão Nhân cúi đầu câm lặng, mặt đỏ lên như trường bào của lão! Tần Lâm Phong quay mặt về phía Thân Lôu Ma Cơ nói:

- Tại hạ tự cảm thấy việc làm lúc trước của mình hơi quá đáng, nhân đây tại hạ cũng xin hứa sau này tại hạ sẽ tha cho các vị ba lần khỏi chết, đây là lần thứ nhất. Sau này có thể hóa giải ân oán này hay không, tùy thuộc vào tay của tiền bối, xin tiền bối cân nhắc cho kỹ!

Chàng dứt lời nhìn khắp xung quanh một lượt, bắt chợt hét lớn:

- Các người còn chưa mau chạy!

Lũ người Ngũ Âm Giáo bị tiếng hét xé màng tai của chàng làm thất kinh!

Hoàng Bào Lão Nhân bò dậy, bỏ Huyền Đàn Ẩn vào trong người, trợn mắt căm hận nhìn Tần Lâm Phong, rồi xuất lãnh lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo quay đầu phóng xuống chân núi!

Thân Lôu Ma Cơ dắt tay Phương Vân, Phương Lan, mặt đầy vẻ oán hờn nói:

- Tần Lâm Phong dù người có khéo giữ mạng đến đâu, mối thù này này cũng khó mà giải được, trừ phi người làm cho Phụng nhi sống lại mà thôi, nếu như không, kiếp này ta thề không đội trời chung với người!

Mụ dứt lời điểm nhẹ mặt đất lướt đi, chớp mắt đã mất dạng.

Tần Lâm Phong nhìn theo bóng của ba người mà lắc đầu thở dài!

Đột nhiên chàng nhớ đến vật trong tay của ân sư nhắc chàng nhớ lại những việc đã qua!

Chỉ thấy chàng hai tay run run, khoe mắt rướm lệ kính cẩn đặt ấn phù lên trên, một tảng đá xanh, rồi quỳ xuống dập đầu ba cái, cất tiếng khóc nói:

- Ân sư... Phong nhi tội thật đáng chết, tung tích của sư muội đến giờ vẫn chưa tìm được, xin ân sư cứ trách phạt đệ tử.

Phong Tăng mắt đỏ hoe, bước đến bên Tần Lâm Phong, nâng chàng dậy nói:

- Phong nhi, ấn phù chưởng môn do ta trao lầm cho ác đồ, nay người đã lấy lại được, việc này không những sư phụ người ở dưới suối vàng cũng bớt đi một phần lo lắng, mà ngay cả bá bá đây cũng muôn vàn cảm kích.

- Phong bá bá, nhưng mà sư muội nàng...

- Tung tích của Văn nhi chúng ta cứ nỗ lực tìm kiếm, nóng vội cũng vô ích! Hoàng Y Thiếu Nữ mất cũng đành lệ vơi vàng khuyên nhủ Phong ca của nàng.

Tần Lâm Phong sau làn nước mắt lờ mờ, bắt chợt phát hiện Phích Lịch Hải Đường đã biến mất, vội hỏi:

- Lâm cô nương đâu?

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ đáp:

- Lâm tỷ tỷ đi rồi.

- Đi từ lúc nào?

- Lúc huynh quỳ xuống đất nhắc đến Đường tỷ tỷ.

- Hả!

- Tỷ tỷ có nói với muội, chuyến này đi phải tìm cho bằng được Đường tỷ tỷ. Tần Lâm Phong thở dài nói:

- Nàng vì Tại hạ mà chịu không ít cực nhọc, chuyến này đi trên thân lại không có Huyền Đàn Ẩn làm bùa hộ mạng, Ngũ Âm Giáo hận nàng thấu xương, Tại hạ rất lấy làm lo lắng!

Phong Tăng đột nhiên cảm lấy ấn phù chưởng môn Thái Cực Phái, quay mặt về phía Tần Lâm Phong nghiêm trang nói:

- Phong nhi quỳ xuống!

Tần Lâm Phong vội quỳ xuống, mặt mày thiếu nào.

Phong Tăng lúc này lên tiếng:

- Bắt đầu từ hôm nay trở đi, Phong tử ta thay mặt Nhu Kiếm Truy Hồn ra lệnh cho người, người phải lập tức tiếp nhận chưởng môn Thái Cực Phái, trùng hưng Thái Cực Phái, truy sát nghịch đồ Khuu Tuấn Nhân, hy vọng người thực hiện tốt tôn chỉ này!

Tần Lâm Phong dập đầu lay tạ, đưa tay tiếp lấy ấn phù bỏ vào trong bọc. Lão Hoá Tử này giờ mới lên tiếng:

- Nhu Kiếm Truy Hồn chỉ có một giọt máu, bây giờ lại không biết lưu lạc nơi đâu, mấy lão già chúng ta, nếu cứ đứng đây mà chờ sung rụng sau này chết xuống tuyền đài khó mà dám nhìn mặt Nhu Kiếm Truy Hồn. Lão Hoá Tử ta đề nghị phải chia nhau đi tìm kiếm, không biết Phong Hoà Thượng và Xã Đạo có ý kiến gì không?

Phong Tăng, Xã Đạo chỉ biết gật đầu, Châu Hồng đi cùng với Bảo Chủ Đồng Không, rồi thì năm người sau khi phân công chia nhau ra mỗi bên đi một hướng, để đi tìm kiếm.

Đợi cho họ đi khuất, Tần Lâm Phong mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Thanh muội, huynh muốn đến Kim Lăng thành để viếng mộ sư phụ... tội nghiệp sư phụ sau khi khuất núi, lại không có người tảo quét mộ!

Hoàng Y Thiếu Nữ cướp lời nói:

- Cảnh sắc Giang Nam mỹ lệ mê người muội cũng muốn đến đó từ lâu! Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Nếu như Thanh muội không ngại hành trình vất vả, vậy chúng ta cùng lên đường!

36. Chương 36: Tây Phật Lam Sa

Tần Lâm Phong cùng Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi rời khỏi Ngũ Chỉ Sơn, thấy hai con tuần mã của nhà họ Đồng đang gặm cỏ dưới chân núi. Hai người liền nắm lấy dây cương, bước lên ngựa, ra rồi nhằm hướng nam phóng đi.

Trên đường, nghe thấy dân chúng bàn tán về chuyện xảy ra ở Hoàng Hà, hai người sau một hồi bàn luận, quyết định đến đó để xem xét xảy ra chuyện gì.

Một ngày cả hai đang rong ruổi trên đường cái quan, cách Hoàng Hà không xa, bỗng nhìn thấy bá tánh đất دیu nhau già, trẻ, trai, gái và gánh những cái giỏ đựng vật dụng gia đình, dáng vẻ tất bật, hình như đang đi tránh nạn binh đao, mặt mày tiều tụy.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy cũng động lòng trắc ẩn, vội dừng ngựa, do dự một chút rồi hỏi:

- Phong ca, chuyện gì vậy?

- Không biết nữa, chúng ta đến bên đó hỏi xem!

Tần Lâm Phong dứt lời rời khỏi lưng ngựa, bước lại đón đầu một ông lão, khom lưng cung kính hỏi:

- Xin hỏi tiền bối, nơi đây đã xảy ra việc gì?

- Nơi đây đang có nạn thủy tai!

- Thủy tai? Sao mọi người biết trước mà tránh đi thế? Ông già nọ thở dài, rồi nói:

- Không sai! Nếu thủy tai do trời gây ra thì chúng tôi có thể biết trước mà tránh được, nhưng... nạn tai này là do người gây ra!

Ông già dứt lời liền gánh giỏ vội vã lên đường. Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Phong ca, cái gì là thủy tai do người gây ra?

- Huynh cũng không biết, chúng ta mau lại đằng kia hỏi đi.

Cả hai liền lên ngựa phóng về phía quán xá bên vệ đường cách đó một trăm trượng.

Hai người đến nơi, xuống ngựa, chọn một cái bàn ngồi xuống, gọi tiểu nhị bưng trà lên. Hai người vừa uống một hộp bỗng nghe thấy bên cạnh có tiếng chửi rủa:

- Con bà nó, không biết tên nhóc nào lại đem vút cây côn sắt của lão già đầu trọc đó xuống sông, hại bá tánh phải khốn khổ như vậy. Mồ mà biết hần là ai, sẽ lột da, rút gân, móc mắt mới hả dạ.

Đột nhiên có tiếng nói xen vào:

- Ê! Hắc Toàn Phong, người lợi hại như vậy, sao không đi đuổi lão đầu trọc đó đi? Người bị kêu là Hắc Toàn Phong liền lên tiếng:

- Hừ! Để mỗ lập tức lên Thiếu Lâm học võ nghệ, sau đó sẽ trở về đánh cho lão đầu trọc đó một trận!

- Tầm bậy, đợi người học võ nghệ thành tài có lẽ bá tánh hai bờ sông sẽ bị chết đuối hết!

Bàn bên cạnh lại rộ lên tiếng cười.

Tần Lâm Phong quay đầu lại nhìn, thấy một đại hán mặt đen như lọ chảo, bị người ghẹo đến nổi tím mặt, ấp úng không nói ra lời.

Chàng đưa mắt nhìn khắp bàn một lượt, như nhớ ra một việc, vội đứng lên bước sang bàn nọ, hướng về phía Hắc Toàn Phong chấp tay hành lễ, rồi hỏi:

- Vừa rồi huynh đài có rõ đám người đó ai là kẻ cầm đầu hay không?

- Đương nhiên là biết!

- Ai vậy?

- Hòa thượng thú!

Mọi người có mặt xung quanh nghe xong, mỉm cười!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, trong bụng hơi chút giận, nhưng vẫn ôn tồn hỏi tiếp:

- Tên hòa thượng cầm đầu đám phiến tăng nọ, có phải là Tây Phật Lam Sa.

- Đúng! Đúng! Chính là con lừa đầu trọc đó... Hắc Toàn Phong nói đến đây, lẩm bẩm:

- Chỉ không biết tên tiểu tử đã ném gậy sắt của lão, nếu như không, hừ... Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Không phải côn sắt mà là Lang Nha Bổng.

- Người sao biết rõ vậy?

- Bởi chính tại hạ đã ném nó xuống sông!

Hắc Toàn Phong nghe đến đây, trợn mắt nghiêng răng nhằm ngực Tần Lâm Phong đánh ra một quyền!

Tần Lâm Phong khê vung tay đã dễ dàng nắm chặt cổ tay gã, chàng nói:

- Tại hạ vô ý đã gây ra tai họa này, huynh đài có gan cứ dắt Tại hạ đi tìm chúng để thanh toán!

- Thật chứ?

- Đương nhiên!

- Đi!

Hắc Toàn Phong tuy khờ khạo, nhưng với một chiêu vừa rồi của chàng, tự nghĩ mấy vị sư phụ của mình đã theo học nghệ trước đây, còn kém xa chàng cả một ngàn dặm, cho nên tình nguyện dắt chàng đi.

Tần Lâm Phong sau khi thanh toán tiền ăn liền dắt ra hai con ngựa, mình với Hoàng Y Thiếu Nữ cưỡi chung một con ngựa, còn con kia nhường cho Hắc Toàn Phong, rồi cả ba người cùng nhằm Hoàng Hà phóng đi.

Trên đường Tần Lâm Phong cảm thấy con người Hắc Toàn Phong tuy lỗ mãng, nhưng rất chất phác, trọng hậu, nên cũng thấy thích. Chàng bèn dừng ngựa, nói:

- Huynh đài, chúng ta đi lần này không tránh khỏi đánh nhau, tại hạ thấy huynh đài võ nghệ tầm thường, sợ rằng đến lúc lâm trận sẽ gặp nguy hiểm. Tại hạ muốn truyền cho huynh ba chiêu, dùng để phòng thân, không biết ý huynh đài thế nào?

Hắc Toàn Phong mừng rỡ, vội xuống ngựa bái tạ nói:

- Đồ đệ xin ra mắt sư phụ.

Hắc Toàn Phong vừa dứt lời, liền quỳ phục xuống đất dập đầu bái lạy. Tần Lâm Phong vội vã nhảy xuống ngựa đưa tay nâng dậy nói:

- Hắc huynh không nên như vậy, tại hạ không dám nhận đâu!

Hắc Toàn Phong thấy Tần Lâm Phong đã có chủ ý, cũng không thủ lễ nữa, liền đứng dậy.

Tần Lâm Phong lại tiếp:

- Ba chiêu của tại hạ đây, chiêu thứ nhất tên gọi Phân Hoa Phát Liễu, đây là chiêu thức dùng để đối phó với kẻ địch đông hơn mình. Chiêu thứ hai tên gọi Phong Áo Vân Biến đây là một chiêu chưởng pháp kỳ diệu, quỷ thần cũng khó tránh được. Chiêu thứ ba là trong lúc bại vẫn có thể thủ thắng, tên gọi Đảo Chuyển Càn Khôn, huynh đài nếu trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà học được ba chiêu này, tại hạ không dám nói có thể khắc chế được địch nhân, nhưng tối thiểu cũng tự bảo vệ được mình, bây giờ huynh đài hãy nhìn cho rõ!

[Mất trang 198]

Xã Đạo vừa đến nơi, không kịp chào hỏi Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ, đã nắm lấy tay Hắc Toàn Phong nói:

- Đến đây, Đạo gia ta sẽ dạy cho ngươi một chiêu, chiêu này tên gọi Chuyển Nhân Vô Tông.

Hoàng Y Thiếu Nữ không nhịn được, phá lên cười “Hi! Hi! ”, nói:

- Xã lão tiên bối, Chuyển Nhân Vô Tông là chiêu thức gì vậy? Xã Đạo trợn mắt nói:

- Nha đầu kia, đừng cho ta nói đây là đùa, lát nữa ngươi sẽ biết! Lão dứt lời quay mặt về phía Hắc Toàn Phong nói:

- Lúc này Xú Tiểu Tử đã dạy ngươi ba chiêu tuy là ba chiêu tuyệt học cái thế, nhưng thời gian có hạn, chỉ có thể nắm được căn bản thôi, đến lúc đánh nhau, địch không lại người ta có phải khốn hay không?

Cho nên Đạo gia định bổ sung thêm cho ngươi một chiêu:

- Có phải chiêu Chuyển Nhân Vô Tông mà tiên bối vừa nói lúc nãy?

- Chính phải, sau khi ngươi học xong rồi nếu đánh không lại người ta, có chạy cũng không ai đuổi kịp!

Tần Lâm Phong nghe lão giải thích xong cũng phì cười.

Xã Đạo mặc kệ ai cười thì cười, cứ bước ra đi qua một lượt.

Vốn là chiêu Chuyển Nhân Vô Tông này của Xã Đạo là một bộ pháp rất huyền ảo.

Xã Đạo vừa đi xong người đã cách xa hơn mười trượng. Lão liền ngưng tay, quay trở lại, mặt hướng về phía Hắc Toàn Phong nói:

- Ngốc tiểu tử, bây giờ ngươi bắt đầu luyện Chuyển Nhân Vô Tông ta xem! Hắc Toàn Phong lại mắt hơn canh giờ nữa mới học được bộ pháp này.

Tần Lâm Phong bước đến trước mặt Xã Đạo hỏi:

- Tiền bối sao lại đến đây?

- Đạo gia ta đang đi dò la tung tích của Đường nha đầu, vừa qua đây nghe nói Tây Phật Lam Sa muốn tát hết nước Hoàng Hà để tìm cây Lang Nha Bổng. Đạo gia đời nào để hãn làm chuyện điên cuồng đó, nên định đến đây để ngăn cản đó thôi.

Tần Lâm Phong thấy lão cũng cùng mục đích với mình, bèn nói:

- Đã vậy chúng ta hãy mau đến đó đánh lão đi, để tránh cho bá tánh cái tai họa này.

- Hay lắm, chúng ta hãy mau lên đường!

Bốn người vừa dứt lời liền thi triển khinh công nhắm phía Hoàng Hà phóng đi.

Chưa đầy một tuần cơm, bốn người đã đến được bờ sông Hoàng Hà, Tần Lâm Phong bắt giắc kinh ngạc!

Vốn là Tây Phật Lam Sa vì cây Lang Nha Bổng đã không tiếc công sức của bá tánh thuê hơn ngàn nhân công ở hai bên bờ sông chiếu theo chỗ rút xuống của Lang Nha Bổng nội trong phạm vi mười trượng, dùng đá ngăn chặn ở hai đầu, lại sai người múc hết nước trong phạm vi đó. Sau đó đợi cho nước cạn hãn lão sẽ đích thân xuống dưới mò kiếm, cho nên mới gây ra thủy tai, báo hại bá tánh!

Tần Lâm Phong xem xong vẫn ngơ ngác không sao hiểu nổi! Hoàng Y Thiếu Nữ mỉm cười nói:

- Phong ca yên tâm đi, Hoàng Hà không vì việc này mà gây ra thủy tai đâu.

- Thanh muội vì sao mà biết? Hoàng Y Thiếu Nữ lại tiếp:

- Mới đầu muội tưởng Tây Phật Lam Sa là kẻ công phu tuyệt đỉnh, thông hiểu huyền cơ, nay thấy việc này, thì ra cũng chỉ là một kẻ hồ đồ, ngu ngốc mà thôi!

Tần Lâm Phong đang định lên tiếng... Bổng...

- Ha! Ha! Ha!...

Một tiếng cười chấn động không gian khiến tâm thần náo loạn, vang lên bên trái, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện một Phiến Tăng mình mặc cà sa, đầu trọc lóc, mặt xanh lè, chính là danh trấn huyền vũ, Tây Phật Lam Sa!

Sau lưng lão có thêm ba Phiến Tăng khác, Tần Lâm Phong thoát nhìn đã nhận ra ba lão lần trước trong lúc đấu chưởng đã bị mình đuổi đi, Hắc Bạch Nhị Kim Cương và Ngân diện La Hán.

Tây Phật Lam Sa, nhếch miệng cười lạnh lẽo, mặt hướng về phía Hoàng Y Thiếu Nữ quát hỏi:

- Nha đầu, sao dám kêu Phật gia ta là kẻ hồ đồ? Hoàng Y Thiếu Nữ miệng vẫn điểm nụ cười nói:

- Bởi vì người dùng biện pháp ngu ngốc này để kiếm Lang Nha Bổng, vĩnh viễn không thể thành công!

- Tại sao không thể thành công?

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay chỉ xuống Hoàng Hà nói:

- Ngươi coi, Hoàng Hà nước hungAPON như vậy, người lai sai người dùng đá lớn để ngăn nước, sợ rằng đá chưa rơi xuống, đến đây đã bị nước cuốn đi, người nghĩ coi, hai cái đập đá này đến năm nào, tháng nào mới hoàn thành được?

Tây Phật Lam Sa nghe nàng nói một hồi chỉ đành câm miệng không biết làm sao đối đáp.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại tiếp:

- Giả như có làm được hai cái đập đó, nhưng Hoàng Hà sâu như vậy, du người có muốn thêm một vạn nhân công, cũng không thể trong vòng vài ba năm mà múc cạn nước được, người thử nghĩ coi có phải hồ đồ không?

Xã Đạo xen vào nói:

- Đúng! Không chỉ hồ đồ mà so với Xã Đạo ta còn ngu hơn!

Tây Phật Lam Sa không đáp lời nào mà quay về phía Hoàng Y Thiếu Nữ hỏi:

- Theo ý người, phải dùng phương pháp gì mới có thể mò lại được Lang Nha Bổng của ta?

- Không có phương pháp nào!

Tần Lâm Phong đột nhiên xen vào nói:

- Nêu như có Viên Phân Thủy Châu của nhà họ Đồng, may ra có thể thử một chuyến. Tây Phật Lam Sa nghe xong mừng rỡ, cướp lời hỏi:

- Xú Tiểu Tử, nghe nói Lang Nha Bổng của Phật gia ta đã bị người liệng xuống sông?

- Không sai!

- Được lắm! Vậy người hãy mau tìm cách mượn cho được Phân Thủy Châu, rồi thay Phật gia ta xuống sông để kiếm Lang Nha Bổng, coi như ân oán này sẽ xóa bỏ, nếu không ta cứ việc tìm người mà đòi nợ.

Tần Lâm Phong ngừng một lát rồi tiếp:

- Xin hỏi thiền sư, sao chỉ vì một cây Lang Nha Bổng mà phải vất vả như thế?

- Bởi vì Phật gia gần đây mới biết được Lang Nha Bổng có liên quan đến một vật báu của võ lâm.

Tần Lâm Phong vẫn không chút động lòng, chàng vẫn bình tĩnh hỏi tiếp:

- Nói như vậy, tại hạ phải giúp đỡ tiền bối đây?

- đương nhiên.

- Đáng tiếc trước mắt không thể làm được!

Tây Phật Lam Sa nghe xong ngạc nhiên cướp lời hỏi:

- Vì sao không làm được!

- Bởi vì Phân Thủy Châu kiếm không có trong Đồng Gia Bảo!

- Hiện giờ nó ở đâu?

- Đã bị giáo chủ Ngũ Âm Giáo mạo danh tại hạ trộm mất!

- Giáo chủ Ngũ Âm Giáo hiện giờ ở đâu?

- Không biết, tại hạ cũng đang tìm kiếm hắn. Tây Phật Lam Sa lạnh lùng hỏi:

- Xú Tiểu Tử người có nói khoác chẳng?

- Tại hạ vốn không sợ đánh nhau với tiền bối, hà tất phải giấu giếm!

Tây Phật Lam Sa cười ha! Ha! Hơi chút tức giận nói:

- Nhóc con thôi tha kia, người sao dám cuồng ngạo như vậy!

- Nói thật không nghe, sao lại còn trách cứ tại hạ! Tây Phật Lam Sa càng tức giận, quát lớn:

- Được! Tạm gác chuyện giáo chủ Ngũ Âm Giáo sang một bên, Phật gia ta trước tiên phải dạy dỗ người cái đã, nếu người có thể đỡ được ba chiêu của Phật Gia, ta xin nguyện thay người đi tìm giáo chủ Ngũ Âm Giáo.

Tần Lâm Phong đáp:

- Lão thiền sư đã muốn thí chiêu với tại hạ, tại hạ cũng xin hầu tiếp, còn thiền sư có dám đi tìm giáo chủ Ngũ Âm Giáo hay không, không cần nói đến!

Tây Phật Lam Sa tức giận hét lên:

- Hoang đường, Phật gia ta chưa biết sợ ai bao giờ, giáo chủ Ngũ Âm Giáo dù có ba đầu sáu tay, cũng không đáng để Phật gia nhìn tới, đừng nhiều lời nữa, tiếp thủ ba chưởng rồi sẽ nói!

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ đám người trước mặt nói:

- Thiền sư nhìn kia, nếu hai chúng ta đấu chưởng ở đây sợ rằng sẽ kinh động đến họ!

- Việc này dễ lắm!

Tây Phật Lam Sa quay qua dặn dò Ngân Diện La Hán mau đi kêu họ ngừng việc tìm kiếm, rồi lão lại quay về phía Tần Lâm Phong nói:

- Chúng ta nên tìm một nơi yên tĩnh để tỷ đấu.

- Xin theo ý thiền sư!

Hai người dứt lời liền thi triển thân pháp, tất cả những người đứng xung quanh cũng vội bám theo, nhằm ngọn núi mé bên đông phóng đi.

Một lúc sau, cả đám đã đến được chân núi, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy nơi đây quả là một nơi đấu võ thích hợp, rồi tất cả liền lùi lại, chỉ để lại Tần Lâm Phong và Tây Phật Lam Sa đứng ở chính giữa.

Tần Lâm Phong chấp tay lại nói:

- Tại hạ có lời muốn xin nói rõ cùng với thiền sư!

- Nói mau!

- Bất luận tại hạ có đỡ nổi hay không nổi ba chưởng của thiền sư sau này vẫn sau này vẫn tự tìm giáo chủ Ngũ Âm Giáo, đòi lại Phân Thủy Châu. Tại hạ tự nghĩ không cần Bảo chủ Đồng Gia bảo có đồng ý hay không cũng quyết tìm cho bằng được, để tìm Lang Nha Bổng trả cho tiền bối, nhưng có một chuyện...

Tây Phật Lam Sa thúc giục:

- Có chuyện gì nói mau!

- Hiện giờ tại hạ có chuyện phải đi Giang Nam, thiền sư nếu trong thời gian này có thể tìm được tung tích giáo chủ Ngũ Âm Giáo cũng nên đợi tại hạ trở về, rồi sẽ cùng tìm Phân Thủy Châu?

- Sao Phật Gia ta lại không thể tự mình đi đòi hẩn?

- Sợ rằng lão Thiền sư không phải địch thủ, sẽ đứt dây động rừng!

Kỳ thực Tần Lâm Phong nói những lời này là thật lòng nhưng Tây Phật Lam Sa tưởng chàng cố ý chế nhạo mình, lửa giận bốc cao bừng bừng, ngoác miệng hét lớn:

- Xú Tiểu Tử lớn gan, hãy đỡ chiêu Lôi Bỏ Chấn Sơn của ta...

Lão chưa dứt lời, chưởng phong đã như sóng đào cuộn cuộn, ập xuống ngực chàng. Tần Lâm Phong lật ra song chưởng, chỉ dùng sáu thành công lực đưa lên đỡ.

- “Bốp!” một tiếng khô cốc vang lên! Cả hai đều phải thối lui ba bước!

Tây Phật Lam Sa cũng thăm phục công lực của chàng bởi vì lão không ngờ công lực của đối phương cao thâm ngoài sức tưởng tượng của mình!

Lão nghĩ xong, song chưởng giơ lên ngằm gia tăng công lực, để tiếp ra một chưởng.

Tần Lâm Phong không muốn vì một chuyện nhỏ, mà gây thù với lão, cho nên khi đấu chưởng, chàng cố ý không để đối phương bị thiệt thòi, mà bản thân mình cũng tránh khỏi bị thương!

Vì vậy, khi thấy chưởng thứ hai của Tây Phật Lam Sa ập đến, oai lực còn mạnh hơn chưởng vừa rồi, chàng cũng ngằm gia tăng thêm hai thành công lực vào song chưởng.

Bùng một tiếng, hai luồng chưởng mãnh liệt như Thái Sơn và đập vào nhau. Tây Phật Lam Sa bị đẩy lùi tám thước máu huyết rộn rạo trong lồng ngực! Tần Lâm Phong cũng bị đẩy lùi hơn bảy thước!

Tây Phật Lam Sa mặt trắng bệnh hơi thở hổn hển còn Tần Lãm Phong miệng vẫn điểm nụ cười, khuôn mặt bình thản hình như không mấy may thọ thương.

Tây Phật Lam Sa thấy vậy hổ thẹn, lão tức giận khiến những sợi gân xanh lộ ra nơi góc trán, vận hết công lực, xương kêu răng rắc, đang định tiến lên thí mạng với Tần Lãm Phong!

Tần Lãm Phong thấy điệu bộ của lão, liền đưa tay ngăn lại nói:

- Thiền sư hãy tạm thu chưởng về!

Tây Phật Lam Sa không hiểu chuyện gì, nhưng cũng thu chưởng về hỏi:

- Xú Tiểu Tử ngươi có phải không dám đỡ chưởng thứ ba của ta? Tần Lãm Phong nhếch mép cười đáp:

- Lão thiền sư chưởng lực hùng hậu, tại hạ đã được lãnh giáo, nhưng không thể nói là không “dám?”

- Vì sao ngươi không dám tiếp chưởng?

- Bởi vì tại hạ thấy thần sắc vừa rồi của thiền sư có ý muốn thí mạng với tại hạ, việc này quả không đáng!

- Vì sao không đáng?

- Bởi tại hạ và thiền sư vốn không thù không oán.

Tây Phật Lam Sa cũng cảm thấy khó xử, bởi việc trước mắt còn phải hợp tác với chàng để tìm Phân Thủy Châu, dùng nó để kiếm được Lang Nha Bổng mới có thể lấy được báu vật của võ lâm, cho nên nghe chàng nói không dám lên tiếng.

Nhưng lão vẫn không dần được tính hiếu thắng, đột nhiên lên tiếng:

- Theo như ngươi nói, lẽ nào không thể tiếp chưởng thứ ba? Tần Lãm Phong đáp:

- Nếu lão thiền sư đây nhất định muốn thử, vậy nên đổi phương pháp khác thỏa đáng hơn.

- Đổi cách khác?

Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện cách chỗ chàng không xa có hai tảng đá lớn cao khoảng bốn tấc kích thước tương đối bằng nhau, bèn nảy ra một ý, chàng nói tiếp:

- Thiền sư! Chúng ta có thể dùng hai tảng đá này để phân cao thấp, không biết ý tôn giá thế nào?

Tây Phật Lam Sa đưa mắt nhìn một lượt hai tảng đá rồi đáp:

- Hay lắm! Còn dùng cách thức nào tùy ngươi quyết định! Tần Lãm Phong tiếp lời:

- Hai ta cùng vận chưởng đánh vào hai tảng đá này, hạn trong một chưởng để phân cao thấp!

- Được! Để Phật gia ta ra tay trước ngươi nhìn kỹ đây!

Tây Phật Lam Sa dứt lời, khom lưng xuống tấn, bộ pháp như bàn thạch, song chưởng đưa lên, hét lớn một tiếng:

- “Khui!” thanh âm vừa dứt chưởng phong đã cuộn cuộn bay ra...

- “Bàng!” một tiếng chấn động mặt đất, đá văng bay tán loạn!

Tảng đá nọ nơi chính giữa đã bị nứt làm hai mảnh! Những người có mặt quanh đó đều kinh ngạc sững người!

Tây Phật Lam Sa mặt lộ vẻ đắc ý, quay lại phỉ Tần Lãm Phong nói:

- Xú Tiểu Tử, bây giờ đến lượt ngươi!

Tần Lãm Phong vẫn mỉm cười, gật đầu nói:

- Tại hạ cũng đành bêu xấu mình vậy!

Chàng vừa dứt lời, không thi triển chiêu thức, cũng chẳng vận công, bước đến bên tảng đá nọ, hữu thủ đưa ra, rờ khắp tảng đá một lượt.

Xong việc chàng bước đến chỗ Tây Phật Lam Sa, lên tiếng:

- Một chút công phu nhỏ mọn, không đáng lọt mắt cao nhân, xin Thiền sư đừng cười! Tây Phật Lam Sa nghe giọng chàng hơi khác bèn hỏi:

- Xú Tiểu Tử, ngươi làm như vậy là có ý gì?

- Chúng ta không phải thi đấu chưởng học sao?

- Chưởng pháp này của ngươi, không ra hình cũng chẳng ra tiếng, tảng đá vẫn không chút động đây, đây gọi là chưởng pháp gì?

Tần Lâm Phong mỉm cười hỏi lại:

- Dám hỏi Thiền sư đã từng nghe ai nói qua Vô Hình Chưởng?

Tây Phật Lam Sa nghe đến đây, kinh ngạc đứng sững một lúc, mới lên tiếng:

- Đã có nghe qua! Chỉ có kẻ nội công đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa mới có thể luyện được Vô Hình Chưởng ngươi hỏi vậy là có ý gì?

- Vừa rồi chính Tại hạ đã sử dụng Vô Hình Chưởng. Tây Phật Lam Sa nghe xong, bật cười nói:

- Xú Tiểu Tử, ngươi nói vậy không sợ kẻ khác cười thúi đầu hay sao?

- Thiền sư nếu không tin cứ đến đó mà xem!

Tây Phật Lam Sa thấy giọng nói chàng không có ý đùa giỡn, bán tính bán nghi, bước đến bên tảng đá nọ, đưa tay khẽ sờ...

- “Rào!”.. một tiếng vang lên!

Tảng đá sau cái đụng tay của lão, sụp xuống thành một đồng cát nhuyễn!

Thì ra tảng đá nọ sớm đã bị Tần Lâm Phong dùng nội công đập nát như cám!

Tây Phật Lam Sa lúc này mới tin lời của chàng là thật, thấy chàng nhỏ tuổi như vậy lại có công lực này bất giác trong lòng kính phục Tần Lâm Phong.

- Khá lắm! Phật Gia ta thừa nhận chưởng lực của mình còn kém ngươi rất nhiều, còn về việc tìm kiếm Phân Thủy Châu, cứ theo lời ngươi mà hành động!

Dứt lời, lão xuất lãnh ba tên đồ đệ, quay đầu phóng đi.

37. Chương 37: Bản Đồ Da Dê

Tây Phật Lam Sa cùng đệ tử đi đã xa, Xã Đạo cũng cáo từ, nhưng vì yêu thích Hắc Toàn Phong, lại nữa y cũng không cũng không nơi nương tựa, nên muốn nhận y làm đồ đệ để truyền thụ y bát. Hắc Toàn Phong mừng rỡ muôn phần, cũng may Xã Đạo không câu thúc lễ nghi, nên chỉ đập đầu bái lạy bốn cái coi như đã làm lễ bái sư, rồi hai người vội vã lên đường.

Hoàng Y Thiếu Nữ đột nhiên nói:

- Phong ca, vừa rồi Tây Phật Lam Sa khi đấu chưởng bị thua muội rất lo lắng, sợ lão tức quá hóa điên ân oán sẽ sâu thêm, không ngờ kết cục lại ngoài sự suy nghĩ của muội!

Tần Lâm Phong cười đáp:

- Mới đầu huynh cũng lo lắng như muội, không ngờ Tây Phật Lam Sa tính cách khoáng đạt như vậy, dám tự nhận thua. Sau này nếu có thể tìm lại được Phân Thủy Châu nhất định phải giúp lão tìm lại Lang Nha Bổng.

Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt phụng khê hỏi:

- Phong ca có biết Lang Nha Bổng liên quan đến báu vật nào không?

- Việc này cũng không biết được, huynh nghĩ, Tây Phật Lam Sa coi trọng việc này, nhất định không phải tầm thường!

Tần Lâm Phong nói đến đây, ngửa mặt nhìn trời, mặt trời cũng đã khuất núi! Hoàng Y Thiếu Nữ tiếp lời:

- Phong ca, chuyến này đi Giang Nam, phải mau lên mới được, để thu ngắn thời gian, ngộ nhờ lộ trình trễ nải, hỏng mất đại sự thì không hay đó!

- Thanh muội nói phải lắm, chúng ta hãy lên đường!

Dứt lời nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ, quay lại tìm kiếm hai con ngựa, rồi hai người liền leo lên lưng, ra roi phóng đi.

Ba ngày sau, chuyện cây Lang Nha Bổng của Tây Phật Lam Sa có liên quan đến một báu vật vô lâm đã lan khắp giang hồ.

Không những vậy mà trên giang hồ còn đồn đại rằng báu vật này là một môn võ học cái thế mà người vô lâm ngày đêm ao ước, nếu lấy được luyện tập trong một thời gian ngắn, có thể độc bá vô lâm, bất luận võ công môn phái nào cũng không địch nổi. Do đó bất luận là người Hắc Đạo hay Bạch Đạo cũng đều thêm khát.

Nhưng đám người này cũng biết rằng nếu không có Phân Thủy Châu cũng chẳng làm nên trò trống gì!

Lại qua hai ngày nữa, trong một đêm dưới bóng trăng mờ ảo, khoảng canh ba, bốn bề lặng im tĩnh mịch...

Bổng trên ngọn núi hoang, đối diện Hoàng Hà, chợt xuất hiện một lão tóc bạc.

Chỉ thấy lão đưa mắt xác định phương hướng, rồi thi triển thân pháp nhằm phía Hoàng Hà phóng đi.

Ngân Phát Lão Nhân đến bên bờ sông, rồi dừng lại thò tay vào người móc ra một viên trân châu sáng lấp lánh, lớn ước khoảng long nhãn, bỏ vào miệng, rồi dùng một thế Lý Ngư Xuyên Bạc lao xuống Hoàng Hà.

Nói cũng lạ, Ngân Phát Lão Nhân thân vừa chạm mặt nước, mặt nước hung hãn cuộn cuộn đột nhiên tách ra hai bên, tạo ra khoảng trống ước chừng ba tấc, nước không thể làm ướt áo của người xuống sông được!

Chưa đầy một canh giờ, “hấp!” một tiếng Ngân Phát Lão Nhân đã từ dưới mặt nước trồi lên, nhảy phóc lên bờ, trong tay lão lúc này lại có thêm một cây Lang Nha Bổng cong queo!

Ngân Phát Lão Nhân cất tiếng cười vang động không trung, trong đêm khuya nghe phát rộn người, rồi thi triển thân pháp phóng đi, chớp mắt đã biến dạng!

Hành vi của Ngân Phát Lão Nhân tuy rất kỳ bí, nhưng vẫn bị một người phát hiện, người này chính là Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu.

Thác Thiên Thần Quân rất có kinh nghiệm giang hồ, có trí tâm sâu. Từ sau khi nghe được tin tức này đã thâm tính toán, bởi vì Phân Thủy Châu của Đồng Gia Bảo đã lọt vào tay giáo chủ Ngũ Âm Giáo, chỉ hẩn mới có thể xuống sông để tìm kiếm, lại đoán hẩn sớm muộn cũng sẽ đến, cho nên mới ẩn thân nơi đây để chờ đợi.

Hoàng thiên không phụ lòng người, Thác Thiên Thần Quân vừa phát hiện Ngân Phát Lão Nhân, đoán nhất định là giáo chủ Ngũ Âm Giáo hóa thân. Lão đang đau khổ vì bị Ngũ Âm Giáo hủy diệt Loa Sanh Bang, cầm hận thấu xương, bởi nghĩ công lực không bằng người, chuyện nhỏ không nhịn, tất hỏng đại sự, nên mới nén lửa căm hờn, âm thầm bám theo, điều tra xem hẩn mang cây Lang Nha Bổng đi đâu, hoặc giả cũng nhờ đó biết đâu có thể phát hiện được tung tích Tổng đàn của Ngũ Âm Giáo, sau đó sẽ liên lạc với Tần Lâm Phong, tìm cách báo thù!

Cho nên, sau khi Ngân Phát Lão Nhân đắc ý bỏ đi, lão cũng vội bám theo.

Không bao lâu Ngân Phát Lão Nhân đến được một ngọn núi, đột nhiên đứng lại, đưa mắt quét nhìn xung quanh một lượt, thấy không có gì khả nghi, bèn ngồi xuống một phiến đá xanh, đưa cây Lang Nha Bổng lên xem xét kỹ một lượt!

Tiếng cây cối thổi xào xạc xen lẫn với tiếng chớp, nhờ đó mà hành tung của Thác Thiên Thần Quân không bị bại lộ, nên lão tiến đến cách chỗ Ngân Phát Lão Nhân chỉ hơn một trượng, ẩn thân vào sau một tảng đá lớn, âm thầm đưa mắt theo dõi hành động của Ngân Phát Lão Nhân.

Ngân Phát Lão Nhân xem xét kỹ cây Lang Nha Bổng hồi lâu hình như phát hiện được điều gì, liền vận lực lên hai tay bẻ gãy cây Lang Nha Bổng!

Bổng tử trong chỗ gãy, rơi ra một vật, rớt xuống đất! Ngân Phát Lão Nhân vội nhặt xem...

Thì ra là một bức họa đồ vẽ phong cảnh.

Ngân Phát Lão Nhân xạ luồng nhơn tuyến, xem xét kỹ một lượt, bất chợt lẩm bẩm:

- Lẽ nào đây là Mộng Tiên Hiệp của Viên Nhân Sơn!

Ngân Phát Lão Nhân nói đến đây đột nhiên cất tiếng cười như điên dại, miệng rít lên:

- Xú quỷ!... Ha! Ha! Xú Quỷ!... Hiện nay tuy công lực của ta kém người một bậc, chưa dám tìm người thanh toán, nhưng đợi ta tìm được báu vật này xong, thì mạng người đã tới số rồi!

Ngân Phát Lão Nhân dứt lời, bỏ bản đồ vào người, liệng cây Lang Nha Bổng vô dụng đi, đứng dậy thi triển thân pháp lướt đi.

Thác Thiên Thần Quân vội bám theo, nhưng vừa qua một góc núi, đột nhiên không thấy tung tích của Ngân Phát Lão Nhân đâu!

Lão lập tức phóng lên đỉnh núi, đưa mắt quan sát bốn phía... vẫn không thấy một cái bóng nào!

- Mộng Tiên Hiệp... Viên Nhân Sơn...

Thác Thiên Thần Quân lẩm nhẩm cho đến khi thuộc lòng rồi mới phóng đi!

Lão đã biết Mộng Tiên Hiệp- Viên Nhân Sơn ở đâu rồi, nhất định nơi này có liên quan đến tấm bản đồ da dê đó, rồi thì không dám chậm trễ, định đem tin tức này thông báo cho Tần Lâm Phong, để bàn kế sách đối phó!

Nhưng lão hiện giờ lại không biết Tần Lâm Phong đang ở đâu!

Thác Thiên Thần Quân quyết định đến Đồng Gia Bảo, may ra có thể liên lạc được với Tần Lâm Phong, rồi thì lão liền thi triển khinh công lướt xuống núi, phóng đi như bay.

Trời vừa sáng không lâu, trên quan lộ Thác Thiên Thần Quân bỗng gặp Lão Hóa Tử đang đi ngược lại với mình, vội tiến lên hỏi thăm:

- Hóa tử lão hữu có gặp Tần Thiếu hiệp hay không?

- Y đã cùng với Bành nha đầu đến Giang Nam rồi!

Thác Thiên Thần Quân liền đem những việc thấy được tối hôm qua kể lại một lượt, rồi nói tiếp:

- Việc này như dầu sôi lửa bỏng, Hóa tử lão hữu mục triệu tập các cao thủ đến Viên Nhân Sơn để xem xét động tĩnh, Du mỗ phải đến Kim Lăng để thông báo cho Tần Thiếu hiệp xin cáo biệt!

Lão dứt lời chấp tay vái chào, rồi gấp rút phóng đi! Lão Hóa Tử cũng vội vã trở về Đồng Gia Bảo.

Trên đường cái quan gần Kim Lăng thành, bỗng xuất hiện hai con tuấn mã đang phóng về hướng Chung Sơn, trên lưng ngựa chính là Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ.

Cũng sắp đến Chung Sơn, nên cả hai mới nới cương cho ngựa chạy chậm lại.

Hoàng Y Thiếu Nữ lần đầu đến Giang Nam, thấy phong cảnh mỹ lệ hoa cỏ xinh tươi, trong lòng vui thích, cười nói luôn miệng!

Tần Lâm Phong thấy lại cảnh xưa, những kỷ niệm cũ lại trỗi lên, chỉ trầm ngâm không nói!

Lát sau hai người đến trước một ngôi mộ, liền xuống ngựa, Tần Lâm Phong trông thấy tấm bia trên khắc mấy chữ: Nhu Kiếm Truy Hồn Tử Bôn Chi mộ, trong lòng rung động, bất giác rơi lệ!

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt cũng đỏ hoe!

Tần Lâm Phong quỳ trước mộ, dập đầu lạy ba cái, cất giọng ai oán, lẩm bẩm:

- Sư phụ, Phong nhi vô dụng, đến nay vẫn chưa tìm ra tông tích của sư muội, nhưng trước mắt đã biết được kẻ ác đồ, chính là Khuru sư đệ. Phong nhi xin thề trước mộ sư phụ, dù phải tìm khắp chân trời góc biển, cũng quyết đem bằng được tên súc sinh đó về để tế vong linh sư phụ, sau đó Phong nhi sẽ ở đây thấp hươg, quét dọn ba năm, để báo công ơn của sư phụ. Sư phụ nơi suối vàng xin cứ yên tâm!

Chàng dứt lời, hai hàng lệ nóng lại chảy dài trên mặt.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe tiếng than vãn của chàng, liền nhớ lại Đông Hải Bồng Lai Đảo trong một đêm đã bị Ngũ Âm Giáo san bằng thành bình địa, song thân tử tiết, bất giác động lòng thương tâm, quỳ xuống đất khóc nức lên!

- Hai người khóc than một hồi lâu, Tần Lâm Phong là người đầu tiên nín khóc nén đau thương, khuyên nhủ Hoàng Y Thiếu Nữ, sau đó lưu luyến từ giã mộ phần ân sư.

Hoàng Y Thiếu Nữ bản tánh con nít chưa dứt, vừa mới khóc đó, nay lại cười nói huyền thuyên, nàg lên tiếng:

- Phong ca, Giang Nam phong cảnh tuyệt mỹ, mê người, huynh phải dất muối đi chơi mấy ngày mới được!

Tần Lâm Phong nghiêm sắc mặt nói:

- Thanh muội, không phải huynh không muốn dất muối đi chơi, chỉ sợ Tây Phật Lam Sa ngộ nhờ tìm ra tung tích giáo chủ Ngũ Âm Giáo, lại không liên lạc được với huynh, hã không phải bỏ đại sự hay sao!

Hoàng Y Thiếu Nữ mặt ngọc có nét không vui cúi đầu không nói. Tần Lâm Phong vội khuyên nhủ nàng:

- Thanh muội lần đầu tiên đến Giang Nam huynh đương nhiên phải dất muối đi chơi vậy hôm nay huynh sẽ dẫn muội đi ngắm phong cảnh Giang Nam, vậy sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ về Đồng Gia Bảo!

Một ngày tuy là ngắn ngủi, nhưng Tần Lâm Phong lòng mang đại sự vẫn cố đáp ứng thỉnh cầu của nàng, Hoàng Y Thiếu Nữ cảm thấy lòng mãn nguyện, lắc cái đầu xinh xinh nói:

- Phong ca thật tốt!

Nàng dứt lời nắm lấy tay Tần Lâm Phong cả hai chậm chậm bước đi.

Hai người vừa tiến vào Huyền Võ Môn, đến bên một cái hồ, phong cảnh đẹp đẽ nên thơ, cả hai men theo bờ hồ vừa đi vừa ngắm cảnh. Hàng dương liễu bên bờ hồ, cành là rũ xuống mặt nước lắc lư theo gió, giữa hồ có một đám sen mùi hương tỏa ra thơm ngát!

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt sáng lên đưa tay chỉ về phía đó nói:

- Phong ca, chúng ta chèo thuyền đến đó đi!

- Được!

Tần Lâm Phong nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ, tiến đến một nhà dân ở bên hồ, mượn một con thuyền nhỏ với hai mái chèo, rồi nhắm phía giữa hồ chèo đi.

Con thuyền đến chỗ đám sen nọ, Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay hái lấy mấy bông, tách được hạt rồi lột vỏ bỏ vào tay Tần Lâm Phong!

- Thanh muội cũng nên ăn một chút đi!

Tần Lâm Phong cũng bốc lấy mấy hạt sen, vào lòng bàn tay xinh xắn của nàng.

Hai người vừa nói chuyện, vừa thưởng thức hương vị của hạt sen, cả hai như mê, say đắm trong lưới tình!

Bỗng nhiên, một tiếng “sột” vang lên cách đó năm trượng!

Tần Lâm Phong phán đoán phương vị, phóng mấy hạt sen về phía đó, hạt sen bay ra những luồng ánh sáng xanh trông đẹp mắt!

“Bôm! Bôm!...” ba bốn âm thanh vang khi sen rơi xuống mặt nước phát ra tiếng. Nơi ngoài năm trượng đột nhiên vang lên một thanh âm:

- Tần Lâm Phong tối hôm nay ta ở trong Thái Thạch Cơ đợi người, người có dám đến không?

Tần Lâm Phong quay đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm đó...

Chỉ thấy Thân Lô Ma Cơ mình liễu uyển chuyển đang đứng bên một bông hoa hình như đang chờ đợi sự đồng ý của chàng!

- Mụ sao cũng đến Giang Nam?

Tần Lâm Phong chưa nghĩ xong, Hoàng Y Thiếu Nữ đã cướp lời bà:

- Thái Thạch Cơ là nơi nào?

- Xú Tiểu Tử tự nhiên khắc biết, không cần con tiện tì người xen vào!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong tức giận thét lên một tiếng, định phóng về phía đó! Tần Lâm Phong vội ngăn nàng lại quay người về phía Thân Lô Ma Cơ nói:

- Tiền bối đã có ý đó, Tại hạ sẽ đến đúng hẹn!

- Hay lắm!

Thân Lô Ma Cơ lại dùng tay chỉ Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Người nên dắt theo con tiện tì kia, để có bầu bạn!

Mụ dứt lời cất tiếng cười nhạt quay đầu phóng đi, chân điểm nhẹ lên những bông sen, thân pháp như một luồng khói lướt về phía bờ.

Hoàng Y Thiếu Nữ vẫn không ngớt giận, ngọc thủ bung ra, một đàn hạt sen, bay về phía cái bóng của Thân Lô Ma Cơ!

Thân Lô Ma Cơ thân pháp nhanh nhẹn lại đã phóng đi trước cho nên những hạt sen của Hoàng Y Thiếu Nữ như rơi vào khoảng không rơi lôm bôm xuống hồ!

Tần Lâm Phong thấy điệu bộ tức giận của nàng bật cười nói:

- Thanh muội đừng tức giận nữa, thân pháp Tiễn Muội Không Lướt Ảnh của mụ đã đạt đến bậc thượng thừa, muốn đánh mụ cũng không phải là dễ.

Hoàng Y Thiếu Nữ mặt vẫn còn nét bực tức nói:

- Có gì lạ đâu, thân pháp Thanh Phong Ảo Ảnh còn lợi hại hơn mụ ta nhiều! Tần Lâm Phong lại cười nói:

- Không sai, tuyệt học của Đông Hải bao la không lường, nhưng nếu biết Thân Lô Ma Cơ vừa thì triển môn khinh công đó là chân bước lên bông sen đương nhiên khó hơn trên mặt đất bằng mười lần, còn một điểm nữa không biết Thanh muội có biết không?

Hoàng Y Thiếu Nữ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Phong ca có phải nói về công lực của mụ? Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Chính phải, bởi vì có thể đứng được trên những vật nhỏ yếu như vậy, không những khinh công của Thân Lô Ma Cơ cao, mà còn nội công hỏa hầu cũng phải đạt đến cảnh giới, có thể hấp một luồng chân khí, khiến cho thân thể nhẹ nhõm, Thân Lô Ma Cơ không những đã làm được việc này, mà ngay lúc vận khí thì triển khinh công còn có thể nói chuyện, việc này quả thật không dễ chút nào!

Hoàng Y Thiếu Nữ bĩu môi nói:

- Phong ca luôn miệng khen muội ta, muội tự nghĩ so với muội ta cũng không đến nỗi nào để muội làm thử cho huynh xem!

Nàng dứt lời “vút” một cái, thân hình đã như một luồng khói vàng bốc cao ba trượng thì triển khinh công, chân đạp nhẹ trên một bông sen!

Tần Lâm Phong thấy nàng đẹp dễ như tiên giáng phàm, buột miệng kêu lên:

- Hay lắm!

Hoàng Y Thiếu Nữ tính háo thắng, được người yêu khen ngợi, vẫn hết sức bình tĩnh thi triển khinh công.

Chỉ thấy nàng như một cánh bướm vàng đan đi đan lại trên mặt nước, chân điểm nhẹ trên những lá sen, y phục bay phấp phật tốc độ mỗi lúc một nhanh, sau cùng chỉ còn nhìn thấy một bóng vàng lượn lơ trên mặt nước...

Tần Lâm Phong luôn miệng khen ngợi!

Hoàng Y Thiếu Nữ đột nhiên dừng lại, chân điểm nhẹ một lá sen rồi lướt vào trong bờ. Tần Lâm Phong cất tiếng khen:

Thân pháp Thanh Phong Áo Ảnh của Đông Hải, Thanh muội đã luyện đến xuất thần nhập hóa, hôm nay huynh thật có điểm phúc được nhìn đã mắt. Theo huynh thấy, Thân Lâu Ma Cơ còn kém muội ba phần!

- Không đùa nữa, ghét huynh quá à!

Hoàng Y Thiếu Nữ giận dữ, bĩu môi nguyền chằng một cái, điệu bộ đáng yêu vô cùng. Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Thanh muội thôi đừng giận, vừa rồi là huynh nói thật đó!

- Quỷ mới tin lời của huynh!

- Ái da! Việc này kể cũng kỳ, muội sao lại không tin?

Hoàng Y Thiếu Nữ nhướng mắt phụng nói:

- Vừa rồi trong lúc thi triển thân pháp muội mấy lần định mở miệng thì cảm thấy thân hình bị lún xuống vài phân, cho nên mới im lặng như vậy, về điểm này muội quả không bằng Thân Lâu Ma Cơ.

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Thanh muội nói cũng không sai, về phương diện nội công Thân Lâu Ma Cơ đã có đến sáu mươi năm hỏa hầu, đương nhiên là phải hơn muội, việc này cũng thường tình, nhưng có một điểm muội vẫn không bị được muội, Thanh muội có phát giác được không!

Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt hoài nghi hỏi:

- Cái này thì muội lúc đó cũng không để ý, Phong ca nói mau đi. Tần Lâm Phong chậm chậm lên tiếng:

Điểm thứ nhất muội trong lúc thi triển thân pháp tốc độ nhanh hơn muội ta nhiều, thứ hai, chiêu thức sau cùng đó là Tinh Tam Điểm Thủy mà muội sử dụng, chân điểm nhẹ lá sen trở về thuyền khiến gót chân không bị thấm nước, hai điểm này cũng đủ chứng tỏ thân pháp của muội cao siêu hơn muội!

Hoàng Y Thiếu Nữ vội đưa mắt nhìn gót sen, quả nhiên gót giày không chút thấm nước, nàng suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Phong ca, huynh làm thế nào biết gót giày của Thân Lâu Ma Cơ thấm nước?

- Huynh chưa nói là giày của muội thấm nước mà!

- Nhưng ý vừa rồi của huynh là...

Tần Lâm Phong mỉm cười cướp lời nói:

- Huynh nói là lúc Thân Lâu Ma Cơ rời khỏi, cổ tình không đạp lên lá sen, mà mượn những bông sen ló trên mặt nước để làm điểm tựa.

Hoàng Y Thiếu Nữ không để chàng nói hết ngắt lời hỏi:

- Vậy mụ đã không giẫm lên lá sen nhưng huynh sao lại biết nếu mụ giẫm lên gót giày sẽ thấm nước?
- Cái này là do lúc mụ giẫm lên hoa sen, ta thấy độ rung động của cành hoa mà phán đoán được.
- À!

Hoàng Y Thiếu Nữ đột nhiên hỏi tiếp:

- Phong ca, cuộc hẹn nơi Thái Thạch Cơ đêm nay, huynh định đối phó thế nào?
- Bây giờ khó mà nói trước được, đến đó sẽ tùy cơ ứng biến, và lại huynh đã hứa tha mạng thầy trò mụ ta, cho nên chuyến này đi mục đích chủ yếu cũng chỉ là hòa giải với mụ ta, chứ không phải động thủ đánh nhau!
- Nếu mụ ta vẫn ngoan cố đòi thí mạng với huynh thì sao?
- Huynh khắc tự có cách lo liệu.

Hoàng Y Thiếu Nữ lắc đầu buồn bã nói:

- Muội rất lo lắng cho huynh!

Tần Lâm Phong cảm động gật đầu nói:

- Huynh cũng biết thế, nhưng không thể nuốt lời được, đợi đến lúc đó rồi tính!

Chiếc thuyền nhỏ bập bênh, đẩy đưa đôi tình nhân đang ngồi trên đó, khiến họ như quên cả thời giờ!

Tần Lâm Phong đột nhiên ngửa mặt nhìn lên trời, thấy trăng đã xuất hiện bèn nói:

- Thanh muội, bây giờ cũng không sớm nữa rồi, chúng ta lên đường đi!
- Dạ!

Tần Lâm Phong quay nhẹ mũi thuyền cho vào bờ, giao trả thuyền xong, liền dắt tay Hoàng Y Thiếu Nữ, thi triển khinh công, nhằm Thái Thạch Cơ bước đi.

Thái Thạch Cơ là một nơi nằm gần bờ sông, địa thế hiểm ác, quái thạch chất lổn ngổn! Đêm khuya nhìn bãi quái thạch này thấy một màu sắt khí bao trùm!

Đang lúc này đột ngột xuất hiện hai cái bóng, thân pháp như quỷ mị, nhằm ngọn núi trên đó phóng đi.

Hai cái bóng đến gần thì ra là Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ.

Hai người đến dưới chân núi đưa mắt nhìn bốn phía, để dò xét động tĩnh. Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ lên tiếng:

- Nơi đây quái thạch chất cao như vậy dễ bị người tập kích Phong ca nên cẩn thận. Tần Lâm Phong gật đầu nói:
- Thanh muội yên tâm huynh đã có đề phòng, nhưng muội cũng phải cẩn thận mới được, Thanh muội đến đây...

Chàng chưa dứt lời, nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ đề khí vọt người lên cao! Cả hai sau một hồi thi triển khinh công đã lên được đỉnh núi!

Hai người đưa mắt nhìn cảnh sắc xung quanh, vẫn không có chút động tĩnh gì! Lẽ nào Thân Lâu Ma Cơ lại sai hẹn?

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, liền vận khí vào đan điền, hét lớn:

- Tại hạ đã đến đúng hẹn, xin tiên bối hãy mau lộ diện!

Đêm khuya, yên tĩnh thanh âm vọng vào vách núi, giống như muôn vàn cái miệng cùng cất lên, vang dội không trung, nhưng vẫn không tiếng đáp lại!

Tần Lâm Phong vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Đã không có người phúc đáp, tại hạ đây xin cáo biệt... Thanh âm vang dội truyền ra xa...

Bất chợt trong không trung vang lên một tiếng cười xé mang tai. Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ cũng phải rung động!

Lát sau tiếng cười nhỏ dần, rồi vang lên tiếng nói của Thân Lâu Ma Cơ.

- Hai người đã rơi vào loạn thạch trận của ta, có thần tiên cũng khó mà thoát được, cứ yên tâm mà chờ chết đi!

Thân Lâu Ma Cơ nói đến đây lại cất tiếng lẩm bẩm:

- Phụng nhi, con chết tuy thê thảm nhưng chốc lát nữa đây sư phụ sẽ báo thù được cho con...

Giọng nói mang đầy vẻ thê lương! Tần Lâm Phong lạnh lùng nói:

- Thân Lâu Ma Cơ nghe rõ đây, ta khuyên ngươi hãy mau dẹp bỏ trò quỷ này đi, cái gì là Loạn Thạch Đại trận với không Loạn Thạch Đại trận, tại hạ tự tin khó mà cột chết hai chúng ta được!

Chàng dứt lời đưa mắt nhìn khắp xung quanh vẫn không thấy bóng dáng của Thân Lâu Ma Cơ đâu!

Trong không trung lại vang lên tiếng nói của Thân Lâu Ma Cơ:

- Tần Lâm Phong, ngươi đừng quá tự tin, không tin cứ việc tiến lên mà xem!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ cất bước, tiến lên phía trước, đưa mắt nhìn, ngoại trừ những đồng đá ngổn ngang ngoài ra không thấy một cái gì khác!

Tần Lâm Phong nhìn thấy cảnh này cũng phải giật mình! Hoàng Y Thiếu Nữ trái lại không chút sợ hãi cao giọng hỏi:

- Thân Lâu Ma Cơ, đây là Loạn Thạch Đại trận của ngươi hả?

- Không sai, ngươi đã từng thấy qua chưa? Hoàng Y Thiếu Nữ cất tiếng cười lạnh lạnh nói:

- Không ngờ mang tiếng tôn sư lại dùng trò gạt con nít lên ba này để hù dọa người!

- Nghe lời ngươi nói, hình như đã có cách phá trận?

- Loạn Thạch Đại trận này của ngươi ngay cả trẻ con lên ba tuổi ở Bồng Lai Đảo cũng không coi vào đâu, ngươi nghĩ xem, có thể giam cầm chúng ta được không?

Hoàng Y Thiếu Nữ dứt lời, xung quanh vắng lặng không tiếng hồi đáp!

Nên biết võ học của Đông Hải rất uyên thâm, bao gồm cả Bát Quái Dịch Lý và Ngũ Hành Sinh Khắc, Thân Lâu Ma Cơ sao lại chưa nghe qua, cho nên không biết làm sao để trả lời!

Hoàng Y Thiếu Nữ đợi một hồi bèn nói:

- Kể tức thời mới là tuấn kiệt, theo ta thấy, ngươi nên bỏ ý định múa rìu qua mắt thợ, dẹp bỏ trận pháp này, rồi cùng với Tần công tử đây giáp mặt giao đấu có lẽ còn hay hơn!

Không trung đột nhiên lại có tiếng nói của Thân Lâu Ma Cơ:

- Hừ! Con tiện nhân dám loạn ngôn, ta không tin ngươi dám coi thường Loạn Thạch trận này!

Hoàng Y Thiếu Nữ tuy bị chửi là tiện nhân, nhưng cố nén giận tiếp: Nếu ngươi không tin, để ta nói cách phá trận cho ngươi nghe!

- Nói đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay chỉ về phía trước mặt nói:

- Từ chỗ của chúng ta đây tiến về phía bên phải, viên đá thứ chín sẽ gặp được cửa Sinh, sau khi tiếp vào cửa Sinh, quẹo bên trái bước thêm mười tám bước, dời phiến đá ở phương Vị Khôn, lại tiến về phía bên phải mười tám bước, dời phiến đá ở phương Vị Càn, như vậy Loạn Thạch trận không cần phải phá cũng tự vỡ, ta nói có đúng không?

Hình như Thân Lâu Ma Cơ đã bị nàng nói trúng tim đen, cho nên mới không lên tiếng!

- Các người hiện giờ đang núp sau phiến đá thứ mười ở mé tây, Thân Lâu Ma Cơ lộ diện đi thôi!

Nàng vừa dứt lời, hai tiếng “Ầm! Ầm!” vang lên!

Phương Vân, Phương Lan di chuyển hai phiến đá ở hai phương vị Khôn, Càn rồi hiện thân!

Thân Lâu Ma Cơ cũng từ chỗ Hoàng Y Thiếu Nữ vừa nói từ từ bước ra, mặt mù lộ vẻ tức giận, hiển nhiên là đã bị Hoàng Y Thiếu Nữ phá hỏng kế hoạch!

Tần Lâm Phong cùng Hoàng Y Thiếu Nữ tiến lên nghênh đón!

Thân Lâu Ma Cơ dừng bước, đưa tay chỉ Hoàng Y Thiếu Nữ rít lên:

- Con tiện nhân kia, vô cớ phá hỏng trận pháp của ta, để ta giết người trước! Mụ dứt lời, ra hai đường chỉ phong nhằm mắt nàng bay tới.

Hoàng Y Thiếu Nữ lách người tránh khỏi, Thân Lâu Ma Cơ đang muốn tấn công tiếp, Tần Lâm Phong liền vung tay hóa giải thể công của mụ quá lớn:

- Tại hạ lần trước đấu chưởng với Ngũ Chỉ Sơn đã nường tình, lẽ nào tiền bối không biết thức thời hay sao?

Thân Lâu Ma Cơ mặt đầy sát khí rít lên:

- Mọi thù giết đồ đệ suốt đời ta không thể quên, dù người có khéo nói đến đâu, cũng không thể khuyên Lão Nương được!

Tần Lâm Phong lại hỏi:

- Theo ý tiền bối lẽ nào việc này không còn cách hóa giải nào khác?

- Có, trừ phi là nợ máu trả máu!

- Tiền bối nghĩ là có đủ bản lĩnh giết chết tại hạ?

- Hành sự tại người, ta đã quyết định rồi, không đạt được mục đích thì không dừng tay, đừng nhiều lời nữa coi chiêu!

Thân Lâu Ma Cơ dứt lời, xuất thủ chớp lấy mạch môn của chàng.

Tần Lâm Phong liền quét ra một chưởng, Thân Lâu Ma Cơ nghiêng người thối lui ba bước!

Thân Lâu Ma Cơ lửa hận xung thiên, múa chưởng đánh dồn dập về phía chàng! Phương Vân, Phương Lan liền phân ra tả hữu, xông lên hợp lực cùng sư phụ!

Tần Lâm Phong vừa lách ra thể công của Thân Lâu Ma Cơ, tả hữu lên đón chưởng của Phương Vân, hữu thủ tiếp lấy Phương Lan, dùng toàn chiêu hộ thân chứ không ra tay trả đòn!

Ba thầy trò Thân Lâu Ma Cơ không chút nhượng bộ, vận toàn bộ công lực bản thân, thi triển toàn chiêu thức độc!

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên ngoài quan sát nãy giờ, trong lòng tức giận, đang định xông lên, tiếp cứu...

- Thanh muội xin hãy dừng tay!

Tần Lâm Phong lên tiếng nhắc nhở Hoàng Y Thiếu Nữ vội thu hồi chưởng thức.

Nhưng mặt nàng vẫn lộ vẻ tức giận, tiếp tục đứng ngoài quan sát, chờ ngộ nhớ Tần Lâm Phong sơ ý sẽ ra tay tiếp cứu, nhân đó mà trả đũa cho hả giận!

Chớp mắt đã qua hai mươi chiêu, ba thầy trò Thân Lâu Ma Cơ vừa đánh vừa nghĩ thầm, nếu dựa vào công lực của mình, tất không phải là đối thủ của Tần Lâm Phong, nghĩ đến đây trong lòng nảy sinh tà ý!

Cả ba đồng loạt thay đổi chiêu thức biến đổi thành thủ vừa đánh vừa thối lui!

Tần Lâm Phong cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhìn thấy sắc mặt đầy sát khí của ba thầy trò liền hiểu ra!

Chàng nghĩ đến đây, liền thi triển tuyệt đỉnh khinh công, tốc độ nhanh nhẹn tuyệt luân về phía ba người!

Thân Lâu Ma Cơ cả ba người cùng thò tay vào bọc...

Tần Lâm Phong liền không dám chậm trễ song thủ điểm vào Mạch Môn của ba người, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được, ba thầy trò Thân Lâu Ma Cơ chỉ thấy trước mặt hoa lên một cái, tiếp theo là hữu thủ tê buốt, một nắm ám khí độc vừa móc ra ngoài rơi bộp xuống đất, thân hình cứng đi bất động.

- Phong ca, bọn chúng dám dùng ám khí đả thương người, để muội bạt tai ối đứa một cái!

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa dứt lời, tiến lên phía trước xuất thủ định đánh...

Tần Lâm Phong vội nắm lấy tay nàng ngăn lại, mặt hướng về phía Thân Lâu Ma Cơ nói:

- Tại hạ có hứa tha mạng cho các vị ba lần, đây là lần thứ hai, các vị hãy mau tỉnh ngộ! Chàng dứt lời di chuyển võ vào thủ của mỗi người, giải khai huyết đạo!

Thân Lâu Ma Cơ mặt đầy vẻ oán hận khẽ rít lên:

- Tần Lâm Phong bất luận lưỡi của ngươi có dẻo đến đâu, lão thân cũng không thể tha cho ngươi được, người hãy đợi đó!

Nói dứt lời, cùng với Phương Vân, Phương Lan thi triển thân pháp phóng ra ngoài Thái Thạch Cơ xuống núi!

38. Chương 38: Giương Đông Kích Tây

Ba thầy trò Thân Lâu Ma Cơ sau khi đi khỏi, Hoàng Y Thiếu Nữ âm ức nói:

Phong ca, huynh không nên để đám người này dễ dàng đi như vậy, theo muội thấy chúng chắc không thay đổi tính nết đâu sau này sẽ còn tìm huynh sinh sự đó!

Tần Lâm Phong bình thản đáp:

- Chỉ cần huynh thật lòng cảm hóa bọn họ còn bọn họ có thái độ gì đối với huynh cũng mặc kệ.

Chàng dứt lời lại nói:

- Thanh muội lúc này Tây Phật Lam Sa không biết có tìm ra được tung tích Tổng Đàn Ngũ Âm Giáo chưa, theo huynh nghĩ chúng ta nên lập tức trở về Đồng Gia Bảo, ý Thanh muội thế nào?

Hoàng Y Thiếu Nữ lần đầu đến Giang Nam, rất thích thú phong cảnh nơi đây, đang muốn đòi Tần Lâm Phong dắt nàng đi chơi thêm mấy ngày nữa, nhưng lại nghĩ nếu bỏ qua đại sự tội của mình khó mà chuộc được, nên cũng lặng lẽ gặt đầu.

Hai người xuống núi, trở về hồ nước tìm lại hai con tuấn mã, rồi mượn một chiếc thuyền vượt qua Trường Giang, vừa lên bờ liền ra rồi phóng ngựa lướt đi.

Hai người đang phóng nhanh như bay, thì triển khinh công, phóng vun vút trên đường cái quan.

[Thiếu một dòng]

- Du Bang chủ đi đâu đó!

Tần Lâm Phong lên tiếng chào hỏi, rồi dừng ngựa, bước xuống đất.

Thác Thiên Thần Quân lúc này vừa quay lại nhận ra chàng vô cũng mừng rỡ nói:

- Tần thiếu hiệp, lão phu cũng đang gấp đến Giang Nam để tìm thiếu hiệp không ngờ gặp được thiếu hiệp ở đây thật may mắn.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này đã xuống ngựa, bước đến trước mặt Thác Thiên Thần Quân lên tiếng chào hỏi.

Tần Lâm Phong hỏi tiếp:

- Du Bang chủ có vẻ vội vã như vậy, không biết kiếm tại hạ có chuyện gì? Thác Thiên Thần Quân vội đáp: Chuyện này rất quan trọng chúng ta không lên chậm trễ, hãy vừa đi vừa nói chuyện! Lão dứt lời, liền tục giục hai người lên đường.

Tần Lâm Phong vội nói:

- Xin Du Bang chủ cùng lên ngựa tại hạ! Thác Thiên Thần Quân xua tay nói:

- Không, thiếu hiệp cứ lên ngựa cùng Hoàng Y Thiếu Nữ, Du Bồ chỉ đi theo một lúc sau khi nói xong hai vị cứ việc đi trước không cần đợi lão phu!

Tần Lâm Phong nài nỉ mãi không được, đành phải lên ngựa Thác Thiên Thần Quân lấy tay vỗ vào mông ngựa một cái, hai con ngựa hí lên một tiếng, lao bắn về phía trước!

Thác Thiên Thần Quân thi tiến thân pháp, đi song song bên cạnh, rồi đem chuyện bắt gặp Giáo chủ Ngũ Âm Giáo mò được Lang Nha Bổng kể qua một lượt, rồi nói tiếp hẳn nhất định sẽ đến Viên Nhân Sơn để tìm kiếm báu vật vô lâm!

Tần Lâm Phong vội hỏi:

- Viên Nhân Sơn thuộc địa phận nào xin Du Bang chủ cho biết?

- Lão phu cũng không rõ lắm, Tần thiếu hiệp cứ trở về Đồng Gia Bảo nhất định sẽ biết!

- Vậy thì tại hạ xin đi trước!

- Đại sự là trên hết, thiếu hiệp cứ tự nhiên!

Thác Thiên Thần Quân vừa dứt lời, Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ không hẹn mà cùng thúc chân vào bụng ngựa, hai con ngựa giật mình hí lên một tiếng dài, giậm nhanh bốn vó phóng đi như bay.

Thác Thiên Thần Quân vẫn tiếp tục thi triển khinh công, nhắm Đồng Gia Bảo lướt đi.

Lại nói Tần Lâm Phong vì chuyện cấp bách, trước giờ không biết gì về tung tích của Giáo chủ Ngũ Âm Giáo nay có chút manh mối, sao lại dám chậm trễ bỏ lỡ cơ hội, cho nên cả hai liền phóng liên tục ngày đêm không nghỉ, vào một buổi sáng sớm hai người đã đến Đồng Gia Bảo.

Hai người vừa đến cửa bảo, chưa kịp xuống ngựa thì Châu Tổng quản hấp tấp chạy tới hỏi:

- Tần Thiếu Hiệp đến thật đúng lúc, bảo chủ cùng với Thần Châu Tam Tuyệt đợi thiếu hiệp, mấy ngày không được, cho nên hôm qua đã lên đường đến Mộng Tiên Hiệp của Viên Nhân Sơn, trước lúc đi lại sợ thiếu hiệp không biết đường, nên mới dặn dò tại hạ ở đây chờ đợi.

Tần Lâm Phong vẫn không rời khỏi lưng ngựa hỏi tiếp:

- Châu tổng quản có biết đường đến Mộng Tiên Hiệp của Viên Nhân Sơn?

- Biết!

- Vậy mau đổi ngựa rồi chúng ta sẽ lên đường!

- Tuân lệnh.

Châu Tổng quản vừa dứt lời, gia đình đã giắt ra ba con ngựa, lại thấy Bát Diện Tỳ Hưu cũng cưỡi ngựa từ trong bảo phóng ra, vừa lên tiếng chào hỏi Tần Lâm Phong, vừa đưa chân thúc vào Châu Hồng, thì ra Thác Thiên Thần Quân mấy ngày trước đã sai Bát Diện Tỳ Hưu đến Đồng Gia Bảo đợi chàng.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ rời khỏi lưng hai con ngựa đã mệt nhọc vì lộ trình vừa qua. Hai người lên ngựa chỉnh đốn yên cương, rồi bốn người liền nhắm hướng Tây phóng đi.

Viên Nhân Sơn là một ngọn núi hoang vắng, ít có dấu chân người, đỉnh núi quanh năm mây mù bao phủ, trong núi rất nhiều hang động ăn thông với nhau, trong đó có một con đường hẹp rộng ước khoảng ba thước, con đường này sẽ dẫn vào một thâm cốc, địa thế hiểm ác, nơi đây chính là đường để vào Mộng Tiên Hiệp.

Bình thường, khu vực này rất hoang vắng, hiếm người lai vãng đến đây, nhưng sáng sớm ngày hôm nay không biết vì chuyện gì, lại xuất hiện một đám người trên con đường hẹp vào Mộng Tiên Hiệp, đám người này đang cãi cọ về một chuyện gì đó!

Nhóm người này phân thành ba tốp gồm có Thần Châu Tam Tuyết, Lão hủ Kim Ngao Đồng Không, tốp kia là lũ giáo đầu Ngũ Âm Giáo, cầm đầu là Hoàng Bào Lão Nhân tiếp theo là Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ, cùng với năm lão già mặc hoàng bào và mười hai tên hán tử áo lam, tổng cộng mười chín người. Tốp còn lại chính là kẻ thù mới của Ngũ Âm Giáo nhưng lại là đồng minh với đám người Thần Châu Tam Tuyết, họ là một đám tăng nhân Tây Vực dẫn đầu là Tây Phật Lam Sa, sau lưng có Hắc Bạch Nhị Kim Cương cùng với Ngân Diện La Hán tổng cộng bốn người.

Nguyên do cũng bởi Tây Phật Lam Sa lão không cần biết đến lý do gì, cứ nhảm Tân Chủ Đường chủ Ngũ Âm Giáo Hoàng Bào lão nhân mà đòi cây Lang Nha Bổng, Hoàng Bào Lão nhân cũng thừa nhận cây Lang Nha Bổng đã bị Giáo Chủ của lão lấy đi, bởi vì Lang Nha Bổng không có trong tay áo lão, nếu có muốn đòi cũng phải đợi giáo chủ của lão đến!

Tây Phật Lam Sa thấy không còn cách nào khác đành phải đứng đợi bên ngoài cốc! Phong Tăng thì lại nhìn vào Mộng Tiên Hiệp để dò là tình hình, bất luận lũ người của Ngũ Âm Giáo có đồng ý hay không. Nên hai người cứ dửng dăng mãi chưa quyết định, lại sợ thì Ngũ Âm Giáo bày ra quả là đối gậy, nên chưa dám chen vào.

Tây Phật Lam Sa bước đi bước lại trước miệng cốc, bất chợt quay về phía Hoàng Bào Lão Nhân quát hỏi:

- Giáo chủ của các người, hôm nay rốt cuộc có đến không?

Hoàng Bào Lão Nhân thân là Chủ Đường chủ, sao chịu nổi sự khinh miệt này, liền quát lớn:

- Giáo chủ đã nói là tới, tin hay không tin tùy người, việc gì phải truy vấn mãi thế! Tây Phật Lam Sa không buông tha, hỏi luôn:

- Vậy lúc nào hấn đến?

- Việc này không nói được?

- Ta bắt người phải nói!

Tây Phật Lam Sa dứt lời, song chưởng giở lên quét ra tức thời! Hoàng Bào Lão Nhân liền đưa chưởng nghênh tiếp:

“Bùng!” một tiếng chấn động mặt đất.

Cả hai dùng có bốn thành công lực, nhưng vẫn bị chưởng lực của đối phương làm lắc lư thân mình mấy cái!

- Tiếp thêm một chưởng của ta!

Tây Phật Lam Sa giơ chưởng lên, đang định quét ra! Lão Hóa Tử liền tiến lên ngăn lại nói:

- Ta nói hòa thượng nhà người, bây giờ không phải là lúc đấu chưởng, cứ đợi giáo chủ của lão tới rồi sẽ tính!

Tây Phật Lam Sa trợn mắt quát:

- Vậy phải đợi đến chừng mắt?

Lão Hóa Tử thấy thái độ hung dữ của lão, liền nhượng bộ nói:

- Đợi hay không là tùy người, Hóa tử ta có lời khuyên người, người bắt tất phải nóng giận như vậy!

Tây Phật Lam Sa thấy đã trút giận làm đối tượng, này lại nghe những lời êm dịu này nên cũng nín lặng, không lên tiếng!

Đang lúc này, bỗng vang lên tiếng vó ngựa chộp mắt đã thấy bốn con ngựa mã đang tiến lại gần. Bốn con ngựa tiến đến bờ suối chắn ngang đường vào cốc, rộng khoảng bốn trượng liền dừng lại.

Quần hùng lúc này nhận ra Tàn Lâm Phong, Hoàng Y Thiếu Nữ, Châu Hồng và Bát Diện Tỳ Hưu.

Bốn người xuống ngựa, phóng mình vượt qua suối. Tần Lâm Phong tiến đến chào hỏi Thần Châu Tam Tuyệt, rồi quét mắt một vòng khắp xung quanh, nhận ra Hoàng Bào Lão Nhân, liền lên tiếng hỏi:

- Tại sao vẫn chưa thấy giáo chủ của các người đến?

Hoàng Bào Lão Nhân lần trước ở Ngũ Tiên Sơn đã được lãnh giáo công lực của chàng, nay bất chợt thấy chàng xuất hiện, cũng thăm kinh hãi, biến sắc đáp:

- Người yên tâm đi cứ việc đợi chút nữa khắc biết. Tần Lâm Phong lại quay về phía Phong Tăng hỏi:

- Phong bá bá, sao chúng ta không vào Động Tiên Hiệp cốc đi xem xét tình hình? Phong Tăng đưa tay chỉ lũ người Ngũ Âm Giáo nói:

- Chúng ta cũng muốn vào đó, nhưng bọn chúng không chịu rời khỏi đây, không biết chúng có âm mưu gì? Đành phải đứng đây để giữ chân chúng, ngộ nhỡ trúng phải quỷ kế!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, đưa mắt nhìn lũ người Ngũ Âm Giáo một lượt, rồi quay đầu nói với Phong Tăng:

- Báu vật vô lâm đang ở trong cốc, bất luận chúng có âm mưu gì, chúng ta cũng phải vào đó điều tra một chuyến!

- Không sai!

Phong Tăng quay mặt về phía mọi người thương lượng một lát, mọi người ai cũng đồng ý với ý kiến của Tần Lâm Phong, duy chỉ có đám người Tây Phật Lam Sa vẫn không chịu.

Lão nói:

- Các người cứ vào trước, để ta ở đây canh chừng chúng cho!

Hoàng bào Lão Nhân mặt vẫn bình thản tuyệt nhiên không mở miệng!

- Được! Vậy để bọn tại hạ vào trước.

Tần Lâm Phong dứt lời liền dẫn đầu, tiếp theo là Hoàng Y Thiếu Nữ cùng với đám người Thần Châu Tam Tuyệt men theo con đường chật hẹp để vào cốc!

Hoàng Bào Lão Nhân thấy cảnh tượng này tuy ngoài mặt vẫn không biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã có chút hoảng sợ!

Lão đưa mắt thấy đám người Tần Lâm Phong đã vào hết bên trong, không dẫn được nữa, liền đưa mắt ra hiệu cho năm lão mặc hoàng bào, nói:

- Chúng ta vào trong đi! Dứt lời định bước đi!

- Đứng lại!

Tây Phật Lam Sa hét lớn, ngăn lão lại, rồi quát:

Đầu tiên ta đã có ý vào để xem xét nhưng người cố ý bày trò ngăn cản. Nay có kẻ đã vào Động Tiên Hiệp cốc, người sao lại vội vã vào theo, lẽ nào các người muốn âm mưu gì đây!

Hoàng Bào Lão Nhân quát lại:

- TỨC CƯỜI THẬT! Vào cốc hay không là việc của ta, còn người có muốn theo hay không là việc của người, lẽ nào người cấm chúng ta được chắc?

Nói xong, lão quay đầu bước theo con đường hẹp nọ, tiến vào cốc.

Tây Phật Lam Sa thấy vậy liền phát tay ra hiệu cho Hắc Bạch Nhị Kim Cương và Ngân Diện La Hán cùng bám theo, lão vừa đi vừa nói:

- Ta xem các người định bày trò quỷ gì?

Hoàng Bào Lão Nhân đi trước giả như không nghe, cứ cầm đầu bước đi, lát sau đã đi tới con đường nhỏ nọ, tiến vào trong cốc!

Trong Mộng Tiên Hiệp có sương mờ mịt, nội trong năm trượng không nhìn được mặt người đối diện, Hoàng Bào Lão Nhân vừa tiến vào trong, nhất thời không thấy Tần Lâm Phong và đám người đã đi đâu!

Tây Phật Lam Sa vẫn bám sát theo Hoàng Bào Lão Nhân, không rời nửa bước. Hoàng Bào Lão Nhân dừng bước, tức giận quay lại hỏi:

- Người sao cứ theo dõi ta mãi vậy?
- Có vậy mà cũng hỏi, đương nhiên là sợ người bỏ trốn rồi!
- Hay lắm! Vậy người cứ chờ xem!

Hoàng Bào Lão Nhân nói xong, lại quay đầu về phía mười hai tên lam nhân dặn dò.

- Các người mau đi bảo vệ Tiên Viên động phủ, đợi ta đuổi hòa thượng này sẽ đến sau!
- Tuân lệnh Đường chủ!

Mười hai tên Lam nhân ứng lệnh “dạ” lên một tiếng, rồi quay đầu phóng đi.

- Dễ dễ bỏ chạy vậy!

Tây Phật Lam Sa quát lên, lướt đến trên đầu mười hai tên Lam Y Nhân nọ! Hoàng Bào Lão Nhân đưa tay ngăn lại nói:

- Người không phải muốn theo dõi ta. Sao bây giờ lại ngăn cản bọn chúng? Tây Phật Lam Sa cười nhạt nói: Các người cạy đông người, cố ý phân lực lượng dụ dỗ đối phương để bọn ta không kịp tiếp ứng cho nhau... Báo cho người biết việc này người làm không nổi đâu!

Hoàng Bào Lão Nhân tức giận thóa mạ:

- Tên hòa thượng thú kia, không cho người thấy lợi hại người không biết trời cao đất rộng, tiếp chiêu!

Chưa dứt lời lão đã đẩy ra một chưởng nhanh như điện xẹt!

Tây Phật Lam Sa liếc thấy mười hai tên Lam Y Nhân đã mất bóng không còn tâm trí nào để giao đấu, liền lách người tránh khỏi ngọn chưởng, thi triển thân pháp, loang loáng, phóng mình đuổi theo!

Bởi vì sương mù trong cốc dày đặc, hạn chế tầm nhìn nên Tây Phật Lam Sa vừa ra khỏi con đường chật hẹp, thì không thấy bóng dáng của bọn Lam Y Nhân đâu cả, lão tức tối đành quay trở lại.

Bỗng Tây Phật Lam Sa nghe thấy trước mặt có tiếng xôn xao, bèn tiến lại để xem.

Vừa đến gần, vật đầu tiên đập vào mắt lão là một hang động rêu xanh phủ khắp xung quanh, trên cửa động hiện lên một hán chữ lớn lơ mờ.

TIÊN VIÊN ĐỘNG PHỦ

Trước cửa động là Tần Lâm Phong mười hai tên Lam Y Nhân lúc này đang tranh cãi rất hăng!

Mười hai tên Lam Y Nhân xếp thành hàng chữ nhất, chặn trước cửa động, quay mặt về phía Tần Lâm Phong nói:

- Người nếu muốn xuất chưởng, đánh bể cửa động, thì đừng trách tất cả chúng liên thủ thí mạng với người.

Tần Lâm Phong cất tiếng cười lớn, nói:

- Các người quả không biết trời cao đất dày là gì! Dù có hợp sức mười hai người các người cũng đỡ không nổi một chưởng của ta, ta khuyên các người mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách sao đó!

Một tên trong bọn lên tiếng:

- Chúng ra phụng mệnh trấn giữ ở đây, dù máu có chảy đầy đất, cũng quyết không để người phá cửa động được!

Tần Lâm Phong không muốn tạo thêm nghiệp kiếp, nghe thấy thấy do dự hồi lâu! Hắc Hải Ngao Đồng Không lên tiếng xen vào:

- Tần thiếu hiệp, lũ người này đã ngu muội, cố chấp, thiếu hiệp cũng nên vì đại cuộc võ lâm mà ra tay đi!
- Đúng đó! Xã Đạo ta là người đầu tiên tán thành!

Mọi người đứng xung quanh cũng đồng loạt cất tiếng phụ họa!

Tần Lâm Phong mặt lại hướng về phía bọn Lam Y Nhân lên tiếng cảnh cáo:

- Tại hạ cho các vị một cơ hội cuối cùng nếu không mau tránh ra thì đừng có trách tại hạ tàn ác.
- Đừng nhiều lời nữa, có bản lãnh cứ ra tay đi!
- Vậy các người cũng đừng oán trách ta!

Tần Lâm Phong dứt lời, song chưởng từ từ đưa lên!...

- Dừng tay!

Bất chợt một tiếng hét khô cốc vang lên, Tần Lâm Phong liền quay đầu lại.

Thì ra Hoàng Bào Lão Nhân dắt theo lũ người Ngũ Âm Giáo cũng vừa bước đến! Hoàng Bào Lão Nhân bước đến chỗ mười hai tên Lam Y Nhân nọ, lên tiếng:

- Các người hãy lui ra, hãn muốn dùng chưởng lực để mở cửa động, vậy cứ để thử xem! Lão dứt lời, khinh bỉ nhìn Tần Lâm Phong.

Mười hai tên Lam Y Nhân tuân lệnh đứng qua một bên.

Tần Lâm Phong quay mặt về phía Hoàng Y Lão Nhân, nhếch mép cười nói:

- Căn cứ theo sự suy đoán của tại hạ cửa động này dày ít nhất cũng trên hai tấc nặng hơn ngàn cân, lẽ nào tôn giá cho rằng tại hạ không thể mở được?

Hoàng Bào Lão Nhân mặt lộ vẻ gian trá nói:

- Dù cho có mở được cửa động cũng hao tổn không ít chân khí, không tin người cứ thử xem!

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn kỹ cửa động lần nữa rồi quay về phía Hoàng Bào Lão Nhân nói:

- Tại hạ tự tin nội trong ba chưởng có thể mở được cửa động, tôn giá dám hỏi có dám đánh cá không?
- Việc này không cần phải đánh cá, nếu mở không được thì chẳng nói làm gì, còn nếu mở được bất luận kẻ nào có muốn vào động cũng phải vượt qua cửa ải là lão phu đây!

Tây Phật Lam Sa lúc đầu chưởng với chàng ở Hoàng Hà đã biết rõ công lực của chàng, với một chưởng có thể biến đá thành cát cho nên đối với việc chàng dùng chưởng để mở cửa động, lão không chút hoài nghi nghe thấy Hoàng Bào Lão Nhân nói vậy, bất giác nộ khí bùng bùng, lão bước lên một bước nói:

- Tần Thiếu Hiệp, thiếu hiệp cứ việc gia công mở cửa động, còn sau khi mở song, người nào dám ngăn cản xin cứ để cho Phật Lam Sa ta xử lý!

Lão dứt lời, trợn mắt nhìn Hoàng Bào Lão Nhân!

Hoàng Bào Lão Nhân cũng nhìn lại lão mà không lên tiếng: Tần Lâm Phong liền nói:

- Hay lắm! Bây giờ tại hạ ra tay đây!

Chàng dứt lời, miệng hét lớn, hóp một luồng chân khí vào đan điền, công lực từ từ dồn lên hai tay, hét lên một tiếng, nhắm cửa động quét ra một chưởng...

Chưởng lực mềm mại nhẹ nhàng như không có chút hơi sức nào, lẩn một tiếng gió rít cũng không có!

Hoàng Bào Lão Nhân đang nhếch miệng cười thâm! Bỗng:

- “Ầm!” một tiếng chấn động thách cốc, đá vụn rơi lã chã, cánh cửa sắt nặng ngàn cân đã bị chũng của chàng đánh bể làm đôi, sức chũng cuốn vào trong, gặp phải vách đá, dội trở lại, thổi tung quần áo của những người xung quanh đó bay phần phật!

Lũ người Ngũ Âm Giáo kể cả Hoàng Bào Lão Nhân chứng kiến một chũng này chỉ biết đứng sững, chôn chân trên mặt đất, miệng há hốc, lưỡi cứng lại cơ hồ như không ra tiếng!

Tây Phật Lam Sa cũng bội phục vạn phần!

Tần Lâm Phong sắc mặt vẫn bình thản quay về phía Tây Phật Lam Sa nói:

- Tại hạ tay chưa lấy lại được cây Lang Nha Bổng, trả cho thiền sư, hôm nay động chứa vật báu vô lâm đã được mở, lão thiền sư có thể yên tâm. Tại hạ mời thiền sư vào Tiên Viên động phủ để xem xét, nếu người nào ngăn trở cứ để đó cho tại hạ!

Lời nói đầy lòng hiệp nghĩa khiến Tây Phật Lam Sa nghe xong cảm phục!

Hoàng Bào Lão Nhân đứng bên cạnh vẫn mở miệng cười không có ý gì ra vẻ ngăn cản. Tây Phật Lam Sa tưởng lão khiếp sợ oai phong vừa rồi của Tần Lâm Phong, nên cũng không thềm để ý đến, chấp tay hướng về phía Tần Lâm Phong đa tạ, rồi cùng với Hắc Bạch Nhị Kim Cương và Ngân Diện Là Hán tiến vào Tiên Viên động phủ.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này đột nhiên lên tiếng hỏi Tần Lâm Phong:

- Phong ca, huynh làm thế nào biết được trong Tiên Viên động phủ có chứa báu vật vô lâm?

Tần Lâm Phong cũng hơi ngạc nhiên với câu hỏi này liền đáp:

- Nếu đây không phải là nơi cất giấu báu vật vô lâm bà tất giáo chủ Ngũ Âm Giáo phái nhiều người đến bảo vệ như vậy?

Hoàng Y Thiếu Nữ lắc đầu nói:

- Tuy vậy, nhưng xem điệu bộ của chúng hình như không phải đến đây canh giữ động phủ, mà là để cười chúng ta!

Nàng dứt lời đưa tay chỉ về đám người Ngũ Âm Giáo. Tần Lâm Phong nghe đến đây bất giác giật mình!

Phong Tăng và mọi người cũng cảm thấy nàng lời nói Hoàng Y Thiếu Nữ rất có lý!

Lúc này bỗng trong đám sương mù trước cửa động phủ chợt xuất hiện một người, chính là Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu.

Thác Thiên Thần Quân bước đến đưa mắt nhìn phong cảnh xung quanh rồi quay về phía Tần Lâm Phong hỏi:

- Tần Thiệu Hiệp, có chuyện gì ở đây mà mọi người phải tranh luận thế? Tần Lâm Phong vội hỏi lại:

- Du Bang chủ đến thật đúng lúc, có phải Tiên Viên động phủ này là nơi cất giấu báu vật?

Thác Thiên Thần Quân lại đưa mắt nhìn kỹ một lượt phong cảnh bên ngoài Tiên Viên động phủ, rồi lắc đầu đáp:

- Không giống hôm đó dưới ánh trăng lúc Giáo chủ Ngũ Âm Giáo mở tấm bản đồ da dê ra xem, Du Mỗ cũng nhìn trộm được, địa thế trong đó không giống như nơi đây!

Mọi người nghe đến đây biết đã lại mắc lừa!

Duy chỉ có Hoàng Bào Lão Nhân mặt vẫn điềm nụ cười đắc ý! Chỉ thấy lão phát tay ra hiệu cho thuộc hạ nói:

- Chúng ta về thôi!

Lão Hóa Tử liền bước lên ngăn lại nói:

- Các ngươi muốn đi đâu phải là dễ!

Hoàng Bào Lão Nhân trừng mắt nhìn Lão Hóa Tử quát:

- Các ngươi mà cũng dám ngăn cản bổn gia hả!

- Dương nhiên rồi!

Hoàng bào Lão Nhân đột nhiên phá lên, rồi lại tức giận quát lớn:

- Tên Xú Hóa Tử thói tha kia, ngươi được bao nhiêu công lực mà dám cuồng ngôn, hãy tiếp thử một chiêu của bổn tọa!

Lão dứt lời, song chưởng đã quét ra nhanh như điện chớp.

Lão Hóa Tử lách người đưa tay chụp lấy mạch môn của đối phương, Hoàng Bào Lão Nhân liền thu tay về, Lão Hóa Tử liền phóng mình lên trước, chớp mắt đã đánh ra tám chưởng.

Cả hai đều là những tay cao thủ thượng thừa, khiến quanh đó chu vi một trượng, tiếng gió rít rợn người, hai phe cũng xông lên giao chiến!

Phong Tăng giao đấu với Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ!

Xã Đạo và Thác Thiên Thần Quân chặn lấy năm lão già mặc hoàng bào!

Bảo chủ Đồng Không cùng với Châu Hồng và Bát Diện Tỳ Hưu Đinh Ngao bị mười hai tên Lam Y Nhân vây tròn lại tấn công tới đáp.

Rồi thì hai bên chia làm bốn nhóm, giao chiến kịch liệt nhất thời khó mà phân biệt thắng thua.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ thấy tình hình trước mắt cũng không có gì nguy hiểm, liền phóng người vào trong Thạch Động để xem xét, bên trong hàn khí lơ lờ mờ, tối đen như mực không chút ánh sáng, nếu không có ta nhờ có nội công cao cường vận lực vào nhỡn tuyến sắc bén, cũng khó mà bước đi được!

Tần Lâm Phong nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ, tả chưởng đưa lên như thế, đề phòng bị tập kích bất ngờ, nhắm hướng động phủ chậm chậm bước đi.

Không ngờ trong động sâu hun hút, hai người phải đi hơn một canh giờ, mới ra được cửa bên kia của thạch động, may mắn vì không gặp một trở ngại nào!

Hai người vừa ra khỏi thạch động đưa mắt nhìn, bất chợt kinh ngạc!

Vốn là sau con đường đá dài hun hút một nơi cảnh sắc thần tiên, hoa cỏ xinh tươi mọc đầy trên đất, trên vách núi có một dòng thác bạc đang đổ xuống một hồ nước, long lanh như ngọc châu, so với cảnh sắc âm u ở phía đầu bên kia thạch động quả là một trời một vực!

Cảnh đẹp bày ra trước mặt khiến tim con nít của Hoàng Y Thiếu Nữ lại trỗi dậy cười nói luôn miệng!

Nàng đưa mắt nhìn một cái cây thân thấp cách đó không xa, trên cành trĩu nặng quả đỏ ước bằng quả trứng liền lên tiếng:

- Phong ca, mau hai chúng xuống uội!

Nàng vừa dứt lời rồi nắm tay Tần Lâm Phong nhìn về phía cái cây nọ! Tần Lâm Phong vẫn đứng yên bất động, ôn tồn khuyên giải:

- Thanh muội, chúng ta đến đây là để cứu tra tin tức giáo chủ Ngũ Âm Giáo chứ không phải là đi viễn cảnh, hai ta hãy mau đi tìm thầy trò Tây Phật Lam Sa đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe chàng nhắc nhở chợt bừng tỉnh nói:

- Phải đó, Phong ca nếu huynh không nhắc muội cũng quên mất, chúng ta đi!

Tần Lâm Phong thấy điệu bộ của nàng đáng yêu như vậy, cũng phì cười, rồi tiến đến thân cây trước mặt đưa tay hái xuống bốn trái màu đỏ, đưa về phía Hoàng Y Thiếu Nữ!

Hoàng Y Thiếu Nữ giơ tay đón lấy mấy trái, thích thú nghịch ngợm, vẫn chưa muốn ăn! Tần Lâm Phong thấy vậy mỉm cười đưa nốt hai trái còn lại cho nàng!

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy Phong ca thương mình như vậy bèn lấy hai trái trong tay đưa cho chàng ăn, còn mình cũng tự đưa lên miệng ăn!

Quả đỏ vừa vào miệng, một mùi thơm ngọt dịu lan nhanh theo cuống họng xuống bụng. Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay chỉ cây nói:

- Phong ca nơi đây quả ngọt nhiều như vậy, nếu bỏ đi thật uổng phí, chi bằng hái xuống một ít, mang cho Lão Hóa Tử thúc thúc và mọi người cùng thưởng thức tuy việc cần là phải tìm cho được thầy trò Tây Phật Lam Sa.

Tần Lâm Phong thấy nàng nũng nịu lên tiếng đành phải mỉm cười gật đầu đồng ý. Hoàng Y Thiếu Nữ lấy trong người một cái khăn miệng hơn hờ cười nói, bước đi hái lấy mấy trái rồi bọc lại cho vào trong người...

39. Chương 39: Phong Cảnh Viên Phủ

Bất chợt một thanh âm quái dị rít lên một hồi dài, phát ra từ phía sau trái núi bên phải:

- Thanh muội đến đó mau!

Tần Lâm Phong dứt lời, nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ thi triển thân pháp lướt đi.

Chớp mắt hai người đã đến được nơi phát ra tiếng rú vừa rồi, cả hai đưa mắt nhìn.

Đừng nói là Hoàng Y Thiếu Nữ, ngay cả Tần Lâm Phong cũng bất giác giật mình kinh ngạc.

Vốn là trên một cây cổ thụ có bốn người đang sợ hãi bám trên những cành cây, chính là bốn thầy trò Tây Phật Lam Sa!

Dưới gốc cây làm một người vượn thân cao khoảng hai trượng, mặt mũi hung ác lông vàng khắp người, hai tay đang nắm lấy cây cổ lung lay. Nhìn quang cảnh này cũng đủ đoán do người vượn quá nặng nề không thể leo lên cây đại thụ kia, cho nên mới ôm lấy thân cây cố sức lắc cho cây gãy, để bốn thầy trò Tây Phật Lam Sa rớt xuống, người vượn có thể giết chết bốn người cho hả giận!

Tần Lâm Phong thấy vậy vừa mừng vừa sợ, mừng vì thầy trò Tây Phật Lam Sa không hề hấn gì, sợ vì người vượn sức mạnh kinh hồn, vạn nhất bẻ gãy được cây đại thụ, bốn người không chết tất cũng trọng thương!

Cây đại thụ lúc này phát ra tiếng kêu răng rắc ghê rợn, không bao lâu chắc cũng bị bẻ gãy mà thôi!

- “Xoạt!” một tiếng lạnh lạnh như chuông ngân!

Tần Lâm Phong đã rút cổ kiếm cầm trong tay, hét lên một tiếng như sấm, thân hình trên cao nhằm chỗ người vượn lướt tới!

Người vượn thất kinh, vừa mới quay đầu lại thì lưỡi kiếm của Tần Lâm Phong đã như tia chớp đâm đến trước bụng!

Tần Lâm Phong trong lúc cấp bách, đã vận toàn lực vào thân kiếm, kinh lực phát ra thật ghê hồn!

Một luồng ánh sáng lóe lên, người vượn thất kinh kêu lên một tiếng, nhảy thối lui hơn một trượng!

Người vượn trong lúc tức giận, dùng tay nhỏ bập một thân cây bằng miệng chén, nhằm đầu Tần Lâm Phong quất xuống, uy lực mạnh mẽ như Thái Sơn!

Tần Lâm Phong vội để khí, lách người qua phía bên phải bẫy thuốc, nhân lúc người vượn chưa kịp biến chiêu, liền búng người phóng tới, đâm ngay tim người vượn đâm ra một kiếm!

Người vượn tuy thân hình nặng nề, nhưng thủ pháp rất lanh lẹ!

Chỉ thấy nó lắc người qua một cái, giơ thân cây lên, nhanh như chớp nhằm người Tần Lâm Phong quét ra một chiêu!

Chiêu thức này uy mãnh kinh người, bởi vì trên thân cây đầy những cành lá nhỏ, lại do người vượn dùng sức quá mạnh, nếu như Tần Lâm Phong không lách người để tránh dù lưới kiếm có đâm trúng tim người vượn tất cũng bị cành cây nọ quét trúng, không chết thì tứ chi cũng bị dập nát!

Tần Lâm Phong thấy thế công hung tợn vội thu hồi chiêu thức búng mình lộn ra sau ba trượng!

- “Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!” bốn tiếng khô khốc vang lên!

Bốn thầy trò Tây Phật Lam Sa thấy Tần Lâm Phong giao chiến với người vượn, bất chợt dừng khí nổi lên, liền nhảy xuống đất, xuất chiêu tất công người vượn!

Người vượn chưa kịp tránh né, liền trúng luôn bốn chiêu!

Nhưng thân hình của nó không chút lay động, trái lại còn tức giận rống lên một tiếng, khúc cây đập xuống đầu bốn thầy trò Tây Phật Lam Sa!

Bốn người thấy thế công uy mãnh bất giác khiếp sợ vội búng người thối lui ra ngoài mấy trượng!

Hoàng Y Thiếu Nữ nhân cơ hội, nhằm người vượn phóng ra một nắm quả đỏ. Người vượn không biết loại ám khí gì, vội sợ lách người tránh né!

Tần Lâm Phong nhân cơ hội này phóng kiếm về phía ngực của nó!

Người vượn tức tốc thối lui, nhưng vẫn chậm một bước, bị lưới kiếm của Tần Lâm Phong hốt mất một mảng lông ngực, kinh sợ thét một tiếng, thối lui tiếp bảy bước!

Tần Lâm Phong như hình với bóng, người lướt theo, thi triển một chiêu Cam Lộ Phổ Giáng, chiêu thức vừa phát ra, muôn tia sáng xanh như những đóa hoa, chụp xuống đầu người vượn!

Người vượn không kịp tránh né sợ quá nhắm chặt hai mắt, vứt bỏ khúc cây trong tay, hai tay ôm lấy đầu, rít lên một tiếng thê thảm quỳ vội xuống đất!

Tần Lâm Phong thấy vậy lòng nhân bất giác trời dấy, vội thu hồi chiêu thức! Hoàng Y Thiếu Nữ lòng hiếu kỳ nổi lên bước đến chỗ chàng hỏi:

- Con khỉ này người có phải là thần vượn canh giữ động phủ?

Người vượn lúc này vẻ hung hăng đã biết mất, chỉ thấy nó ngoan ngoãn gật đầu!

Tần Lâm Phong thấy nó nghe hiểu tiếng của người, trong lòng mừng rỡ, vội bước lại hỏi:

- Vừa rồi có phải đã có người đến đây lấy đi một vật? Người vượn lại gật đầu!

- Nếu người biết nơi hẩn đến lấy, mau dẫn chúng ta đi xem!

Người vượn đứng bật dậy, đưa tay chỉ về phía bên đó, rồi bước đi trước dẫn đường! Tần Lâm Phong, Hoàng Y Thiếu Nữ, cùng thầy trò Tây Phật Lam Sa vội bám theo sau. Nội thời gian khoảng nửa tuần trà, người vượn đã dẫn mọi người đến trước một cửa động, trong động đang nằm một người vượn khác nhưng hình như đã tắt thở!

- Cái này nhất định là do giáo chủ Ngũ Âm Giáo, lúc đến trộm bảo vật nhất định đã hạ độc thủ!

Mọi người đều nghĩ như vậy!

Người vượn lệ tràn đầy mắt, bước tới ôm xốc đồng loại lên, bước đến chỗ cách đó không xa, đặt đồng loại xuống, rồi lấy tay cào đất đào một cái hố, hình như muốn chôn cất bạn nó vậy!

Mọi người thấy vậy, trong lòng bất giác cảm động, thở dài một tiếng rồi bước vào sơn động!

Trong động rất đơn sơ, ngoại trừ một cái giường đá, không còn vật dụng gì khác!

Tây Phật Lam Sa không nản lòng, sục sạo khắp nơi để xem nhưng vẫn không phát hiện được cái gì mới!

Hoàng Y Thiếu Nữ chợt cất tiếng hỏi:

- Phong ca, vật bị Giáo chủ Ngũ Âm Giáo lấy đi, không biết là cái gì thế! Tần Lâm Phong trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Theo huynh nghĩ có lẽ đây là một bí kíp võ công!

- Không biết nơi đây còn báu vật gì nữa không? Đợi lát nữa hỏi người vượn sẽ rõ... Lão chưa dứt lời, người vượn đã mai táng xong đồng loại, bước trở vào trong động! Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ lên tiếng hỏi:

- Khỉ lớn kia, vừa rồi có người đến đây lấy đi vật gì, chắc người cũng biết?

Người vượn giơ tay đập bình bạch vào ngực, miệng kêu chí chỏe, hình như muốn nói không biết nói chuyện!

Hoàng Y Thiếu Nữ “à” lên một tiếng hỏi:

- Người có phải muốn nói hần đã lấy đi một quyển sách?

Người vượn thấy Hoàng Y Thiếu Nữ hiểu được ý nó, liền gật đầu lia lịa, há miệng cười! Hoàng Y Thiếu Nữ quay mặt về phía Tần Lâm Phong nói:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của Phong ca! Tần Lâm Phong lại hỏi người vượn:

- Người có biết gần đây có chôn giấu một báu vật nào khác không? Người vượn liền gật đầu, rồi đưa tay chỉ ra ngoài động.

Tần Lâm Phong hỏi luôn:

- Người có phải nói ở ngoài kia đó có chôn báu vật? Tần Lâm Phong cướp lời nói:

- Nếu vậy hãy dắt chúng ta đi xem!

Người vượn dắt mọi người ra khỏi động, đi vòng ra phía sau. Mọi người theo người vượn lại đến một hang động khác.

Sơn động này tuy so với cái trước thì nhỏ hơn, trong động, ở phía bên phải có một cái rương đặt sát vách đá!

Tây Phật Lam Sa liền tiến vào, bước đến mở cái rương ra xem...

Sắc kim tỏa ra chói mắt! Trong rương chứa đầy ngọc ngà châu báu, trân châu, mã não, toàn những báu vật giá trị ngang với cả tòa thành!

Tây Phật Lam Sa khinh thị đóng nắp rương lại, quay đầu về phía Tần Lâm Phong rồi nói:

- Tần Thiếu hiệp, Phật Gia ta đối với những vật này không chút hứng thú, thiếu hiệp nếu thích cứ việc chọn và lấy đi!

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Tại hạ cũng không phải là kẻ tham lam tiền bạc, nếu Thiền sư đây đã không muốn vậy chúng ta cứ việc niêm phong cái rương này lại, đợi đến khi bá tánh gặp phải thiên tai hay tai họa nào khác sẽ đem nó tặng cho bá tánh, như vậy coi như đã tạo được công đức, không biết lão thiền sư thấy thế nào?

Tây Phật Lam Sa gật đầu nói:

- Thiếu hiệp quả là cao kiến, lão nạp đồng ý!

- Để muội làm cho!

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói, rồi bước lại định niêm phong cái rương kia!

Nhưng khi nàng vừa mở rương lên, ngẫu nhiên trông thấy một vật, vội vẩy tay ra hiệu một tiếng.

- Phong ca mau lại xem!

Tần Lâm Phong bước đến gần nhìn vào trong rương!

Chàng thấy vật mà Hoàng Y Thiếu Nữ vừa chỉ, thì ra là một đôi Kim Giản, sắc kim sáng lóa.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại lên tiếng:

- Phong ca, Xã lão tiền bối gần đây thu nhận được một đệ tử mới là Hắc Toàn Phong, tính cách nhân hậu, không bằng chúng ta lấy đôi Kim Giản này về, tặng cho hắn làm binh khí, huynh thấy thế nào?

Tần Lâm Phong đáp.

- Tất cả báu vật trong đây, đều là quyền sở hữu của Tây Phật Lam Sa thiền sư, Thanh muội không được tự tiện như vậy!

Hoàng Y Thiếu Nữ chu môi... Tây Phật Lam Sa vội cười nói:

- Bành cô nương nếu muốn tặng chút lễ vật cho Hắc Toàn Phong, lão Nạp dám có ý kiến gì? Huống hồ vật này vô chủ ai thấy cũng có phần, cô nương cứ lấy đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ vui mừng trở lại, đưa tay xách đôi Kim Giản ra!

- Ủi chao! Sao nặng quá vậy!

Hoàng Y Thiếu Nữ xách đôi Kim Giản và đóng rương lại niêm phong kỹ lưỡng, rồi đưa cho Tần Lâm Phong xem. Tần Lâm Phong đưa tay cầm lấy Kim Giản, nhắc lên, nhắc xuống ước lượng, đoán cũng hơn bốn mươi cân, nghĩ thầm có lẽ vừa tay Hắc Toàn Phong, rồi quay về phía Tây Phật Lam Sa nói:

- Tại hạ thay mặt Hắc Toàn Phong cảm tạ lão thiền sư!

- Thiếu hiệp không nên nói vậy, càng khiến lão nạp thêm hổ thẹn! Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Phong ca, chúng ta mau rời khỏi đây thôi! Hóa tử thúc thúc cùng mọi người đang đánh nhau với Ngũ Âm Giáo không biết tình hình ra sao rồi?

- Thanh muội nói phải đó, chúng ta mau ra đó xem đi! Tần Lâm Phong dứt lời bước ra khỏi động!

Mọi người trở lại phía đầu bên kia của Tiên Viên Động phủ, đưa mắt nhìn... Thời gian đã lâu rồi, thế mà hai bên vẫn cứ say máu giao chiến!

Bát Diện Tỳ Hưu và Tổng Quản Châu Hồng tay đã bị thương! Trong đám Lam Y Nhân cũng có hai tên bị thọ thương!

Hai bên vì giao đấu quá lâu, đã hao tổn không ít chân khí, mặt cũng lộ vẻ mệt mỏi. Tần Lâm Phong xem đến đây không thể nhịn được nữa!

- Dừng tay!

Chàng hét lớn một tiếng, như sấm nổ, tất cả những người có mặt trong trường đấu, thất kinh thu tay về nhảy thối lui bầy thước!

Hoàng Bào Lão Nhân thấy Tần Lâm Phong và Tây Phật Lam Sa vẫn bình yên vô sự, mặt lão bất giác lộ vẻ kinh ngạc!

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ Hoàng Bào Lão Nhân, nghiêm giọng nói:

- Hôm nay tại hạ tha cho các người, mau về nắm lại với giáo chủ của các người, nội trong ba tháng sau, tại hạ nhất định tìm hắn quyết đấu một trận sống chết, kêu hắn chọn địa điểm đi!

Hoàng Bào Lão Nhân tức giận quát:

- Hừ! Người đã muốn tìm cái chết, bổn tọa sẽ thay người nắm lại giáo chủ!

- Dừng nhiều lời nữa mau rút đi!

Tần Lâm Phong hét lên một tiếng, Hoàng Bào Lão Nhân đưa tay ra hiệu cho thuộc hạ rồi quay đầu phóng đi!

Tây Phật Lam Sa bước lên nhìn mọi người một lượt nói:

- Giáo chủ Ngũ Âm Giáo dám cướp đi cuốn kỳ thư đáng ra là sở hữu của lão nạp. Lão nạp đây không cam tâm, bất luận thế nào cũng phải sớm điều tra cho được hành tung của hắn để đòi trả lại, xin cáo biệt!

- Thiền sư bảo trọng!

Mọi người lên tiếng từ biệt, Tây Phật Lam Sa giắt ba đồ đệ chớp mắt đã mất dạng trong đám sương mù!

Lão Hóa Tử thở dài nói:

- Võ Lâm Kỳ Thư rơi vào tay tên súc sinh này, võ lâm đã đến hồi mạt vận! Xã Đạo cướp lời hỏi:

- Trong cuốn sách này ghi chép những võ công gì? Phong Tăng tức giận đáp:

- Đúng là ngu thiệt, ở đây chưa từng có ai được thấy qua, làm sao mà biết được? Xã Đạo nghe lão nói vậy cũng cứng miệng!

Nao Hải Kim Ngao Đồng Không bước lên xen vào nói:

- Việc đã đến nước này, chúng ta nóng vội cũng vô ích, xin các vị giời gót về tề bảo, rồi sẽ bàn tính lại sau!

- Vậy xin phiền bảo chủ!

- Tần Thiệu hiệp không nên nói vậy chúng ta đâu phải người ngoài! Lão nói đến đây, lại tiếp:

- Trời cũng không còn sớm nữa, các vị chúng ta lên đường thôi!

Mọi người ra khỏi Mộng Tiên Hiệp cốc. Tần Lâm Phong tìm lại bốn con ngựa, nhưng không biết đã đi đâu rồi, chẳng nghĩ thâm chẳng lẽ giáo chủ Ngũ Âm Giáo khi rời khỏi đây đã dắt chúng đi rồi, nên cũng không tìm kiếm nữa, rồi cùng mọi người thi triển khinh công vượt qua suối nhằm hướng Đồng Gia Bảo phóng đi!

Mọi người đều là cao thủ thượng thừa nên khi vừa mới lên đèn, tất cả trở về đến bảo! Trên đường đi Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiệu Nữ nói với Xã Đạo có ý muốn tặng Hắc Toàn Phong một đôi Kim Giản, cho nên khi vừa đến bảo lão vội cất tiếng hét lớn ra ngoài cửa:

- Đệ tử ngốc, mau ra đây!

Xã Đạo vừa dứt lời, mọi người đã vào đến khuôn viên trong bảo!

Hắc Toàn Phong là người đầu tiên chạy ra đón tiếp, sau khi chào mọi người, liền quay về phía Xã Đạo hỏi:

- Xã sư phụ, có việc gì mà sư phụ kêu đệ tử gấp vậy? Xã Đạo tức giận hét lên:

- Sư phụ là sư phụ, cái gì là Xã với Xá hả đồ ngu!

Hoàng Y Thiệu Nữ buột miệng cười, ghé vào tai Tần Lâm Phong nói nhỏ:

- Huynh xem Xã Đạo tiền bối kia, chỉ muốn kêu đệ tử là ngốc, chứ không muốn người ta kêu mình là sư phụ ngốc!

Tần Lâm Phong mỉm cười không nói.

Xã Đạo đưa tay tiếp lấy đôi Kim Giản của Hoàng Y Thiệu Nữ đưa cho Hắc Toàn Phong nói:

- Đây là vật Hoàng Y Thiệu Nữ tặng cho ngươi, sao không mau cảm tạ!

Hắc Toàn Phong tiếp lấy đôi Kim Giản, đưa lên múa thử. Sắc Kim sáng lóa, hàn khí kinh người, không nặng, không nhẹ rất vừa tay!

Hắc Toàn Phong thích chí cười khà khà.

Bất chợt y nhớ tới người tặng đôi Kim Giản!

Chỉ thấy y phủ phục xuống đất, quỳ trước mặt Hoàng Y Thiệu Nữ, dập đầu bái tạ! Hoàng Y Thiệu Nữ đỏ mặt, vội lách người tránh qua một bên, luôn miệng nói:

- “Không dám! Không dám!”

Mọi người thấy cảnh tượng trước mắt, bất giác bật cười!

Trong đại sảnh lúc này đã bày sẵn một tiệc lớn, trên để rất nhiều thức ăn, mọi người phân ngôi chủ khách ngồi xuống, vui vẻ cạn ly vừa ăn vừa đàm luận!

Rượu qua vài tuần, đồ ăn đã đổi mấy món, mọi người bắt đầu đàm luận kế sách đối phó với giáo chủ Ngũ Âm Giáo!

Lão Hóa Tử là người đầu tiên lên tiếng:

- Theo lão phu suy đoán, Giáo chủ Ngũ Âm Giáo sau khi lấy được quyển bí kíp đó nhất định sẽ tìm một nơi bí mật để tập luyện. Không bằng chúng ta chia nhau đi tìm tung tích của hắn, nếu ai tìm được phải lập tức báo tin về Đồng Gia Bảo để tìm cách đối phó hắn, chứ vị thấy thế nào?

- Hay lắm, chúng ta cứ y thế mà hành động, sáng sớm ngày mai lập tức lên đường.

Rồi thì mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ cho đến khi tiệc rượu tàn, rồi chia nhau về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thần Châu Tam Tuyệt, Thác Thiên Thần Quân, bảo chủ Đồng Không, Bát Diện Tỳ Hưu và Châu Hồng mọi người rời khỏi Bảo, chia nhau đi tìm kiếm tông tích giáo chủ Ngũ Âm Giáo!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ cũng muốn đi nhưng Phong Tăng và Lão Hóa Tử không chịu. Theo ý hai lão, Tần Lâm Phong phải ở lại trong bảo, trong ba tháng này phải tích cực luyện công, không muốn chàng khổ cực đi tìm tung tích giáo chủ Ngũ Âm Giáo mà tiêu hao công lực!

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng bị bắt ở nhà, chỉ vì theo ý mọi người, trong lúc Tần Lâm Phong bế quan luyện công phải có một cao thủ tuyệt đỉnh canh chừng hộ giá cho chàng, đề phòng xảy ra bất trắc phải nuốt hận suốt đời!

Hắc Toàn Phong bởi vì công lực thấp kém, đi theo sẽ lộ việc, cho nên cũng bị bắt ở nhà luyện công.

Thần Châu Tam Tuyệt còn dặn dò chàng lúc rảnh rỗi nên chỉ điểm thêm cho hắn, hy vọng hắn sẽ tiến bộ mau hơn!

Hắc Toàn Phong cũng rất chăm chỉ luyện tập, mấy ngày nay y ngày nào cũng luyện võ công sáng đến tối, sử dụng đôi Kim Giản mỗi lúc một thuần thục, mỗi khi múa lên hào quang tỏa chói mắt, một giọt nước cũng khó lọt qua.

Còn Tần Lâm Phong thì đem tất cả những gì đã học được, từ đầu tới cuối luyện qua một lượt, thỉnh thoảng lại lấy Tiểu Thiên Lục ra để cùng với Hoàng Y Thiếu Nữ nghiên cứu.

Mỗi ngày Tần Lâm Phong sau khi luyện công xong, chỉ cho Hắc Toàn Phong mấy chiêu thức rồi dắt Hoàng Y Thiếu Nữ ra khỏi bảo, đi dạo một lát cho dẫn gân cốt!

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa đi vừa hỏi:

- Phong ca, theo huynh giáo chủ Ngũ Âm Giáo trong vòng ba tháng có thể đạt đến cảnh giới không?

Tần Lâm Phong khẽ nói:

- Việc này cũng khó nói trước, bởi vì chúng ta không biết trong quyển sách đó ghi chép những võ công gì, cho nên không thể đoán được!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Mọi người cho rằng dù môn võ công nào có cao siêu đến đâu chẳng nữa, nhưng chỉ dựa vào tư chất của người luyện võ cũng chưa đủ, hoặc nếu không dùng những dược thảo có tác dụng tăng cường công lực, cũng khó mà đạt được thành công, huynh nói có đúng không?

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Không sai, nhưng có phải mọi người đang nói về giáo chủ Ngũ Âm Giáo phải không?

- Chính phải!

Tần Lâm Phong liền tiếp:

- Nhưng huynh báo uội biết bàn về tư chất, Ngũ Âm Giáo chủ thông minh hơn huynh nhiều, bây giờ bí kíp lại đang trong tay hắn, sao không thành công được!

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp:

- Muội dám quả quyết về phương diện đắc may mắn, hấn không thể bằng huynh được!

- Ý muội nói là...

- Muội muốn nói đến hai món tiên được là Đà Long Đả và Hỏa Linh Chi mà huynh đã phục dụng, nếu hấn không gặp được kỳ duyên, dù có luyện cả đời, thì nội công cũng không thể bì kịp huynh!

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Không sai, nhưng huynh biết hấn vẫn có một viên Hồi Nguyên Hoàn trong người!

- Hồi Nguyên Hoàn?

- Đúng! Đó là hoàn được mà Cổ tiên bối Hồi Xuân Thủ đã phí tâm huyết một đời để luyện thành, bởi vì muốn cướp đoạt mà Ngũ Âm Giáo chủ mới hạ độc thủ giết chết sư phụ, có lẽ giờ này Hồi Nguyên Hoàn đã bị hấn nuốt mất rồi.

- Hừ!

Tần Lâm Phong lại tiếp:

- Ngoài việc này ra, sau này hấn có gặp thêm kỳ duyên nào khác không, huynh cũng không rõ!

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp:

- Phong ca! Không nên bi quan vậy, muội nghĩ chắc không có đâu!

Chính lúc này, hai người chợt nhìn thấy một cái bóng, hình như đã bị thọ thương, đang lao đảo tiến về Đồng Gia Bảo!

40. Chương 40: Trận Hỏa Tiến

Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi nhìn rõ cái bóng nọ, thất kinh kêu lớn:

- Ủi chao! Lâm tỷ tỷ kia!

- Không xong rồi! Ngọc Diện La Sát đang đuổi theo phía sau!

- Tần Lâm Phong vừa dứt lời, thân hình như điện lướt về phía trước!

Phích Lịch Hải Đường bị thương rất nặng, dùng chút tàn lực, gắng sức phóng đến hai người, lại bởi vì ở phía sau chỉ còn cách hơn chưa đầy năm thước, hoảng sợ té phịch xuống đất, nằm yên bất động!

Ngọc Diện La Sát tâm địa ác độc không chút động tình với cảnh tượng trước mắt, mặt đầy sát khí, bước lên xuất chưởng...

Lúc này Tần Lâm Phong còn cách xa Phích Lịch Hải Đường khoảng hơn một trượng trong lúc cấp bách, quét vội một ngọn Phách Không Chưởng về phía Ngọc Diện La Sát.

Chưởng của Ngọc Diện La Sát chỉ còn cách Thiên Linh Cái của Phích Lịch Hải Đường khoảng năm thốn bất chợt cảm thấy một luồng gió lạnh quét đến trước mặt da thịt đau nhói. Tuy hấn có thể kết thúc được tính mạng của Phích Lịch Hải Đường, nhưng óc của hấn chắc cũng bị chưởng lực của Tần Lâm Phong đập nát bấy.

Gã nghĩ đến thế nên hoảng sợ thu chưởng về, lộn người búng ra sau tám thước!

Tần Lâm Phong lướt đến nơi chặn ngay trước mặt Ngọc Diện La Sát, xạ một luồng nhãn tuyến ghê rợn nhìn gã!

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng vừa đến nơi, vội cúi xuống đỡ Phích Lịch Hải Đường dậy, đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy mặt nàng trắng bệch, mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, miệng ối một vũng máu, hôn mê bất tỉnh!

Hoàng Y Thiếu Nữ biết sắc mặt kêu lớn:

- Phong ca, Lâm tỷ tỷ...

- Mau đặt tả chưởng vào Nhân Trung Huyệt, hữu chưởng ép ở sau lưng, dồn nội lực vào nòng may ra mới có thể giữ được tính mạng!

Tần Lâm Phong dứt lời, quay mặt về phía Ngọc Diện La Sát, gần giọng nói:

- Người vì sao lại đả thương Lâm cô nương đến nông nỗi này, lại còn muốn đuổi cùng giết tuyệt?

Ngọc Diện La Sát biến sắc mặt đáp:

- Không liên can gì đến người!

Gã biết đã gặp phải sát tinh, giả bộ cứng như vậy, rồi quay đầu định bỏ chạy.

Tần Lâm Phong như một mũi tên, vượt qua đầu gã đáp xuống trước mặt, giơ tay ngăn gã lại nói:

- Hừ! Người muốn chạy đâu phải dễ!

- Người muốn gì?

Ngọc Diện La Sát khiếp sợ vừa dứt lời vội thối lui hai bước. Tần Lâm Phong cất lên một giọng cười lạnh lẽo, rồi hỏi:

- Sao! Người sợ hãi!

- Hoang đường!

Tần Lâm Phong lạnh lùng nói:

- Bây giờ có sợ cũng muộn rồi, người năm lần bảy lượt uy hiếp Lâm cô nương hôm nay ta phải dạy người một bài học!

Chàng dứt lời, thân hình rung động hữu chưởng đưa lên nhằm ngực gã quét ra một chưởng!

Ngọc Diện La Sát tuy khiếp sợ, nhưng trong tình huống cấp bách này, đành phải cắn răng đưa tả thủ lên, muốn chop lấy mạch huyệt nơi cổ tay nàng!

Tần Lâm Phong không thu tay về cũng chẳng tránh chiêu, nương theo chiêu thức chop lấy Mạch Môn nơi cổ tay trái của gã!

Ngọc Diện La Sát thấy tình thế cấp bách không dám chậm trễ, thu vội tay về thối lui một trượng!

Tần Lâm Phong như quỷ mị bám theo điểm luân vào Kỳ Môn huyệt nơi ngực của hắn.

Ngọc Diện La Sát lách người qua bên hữu thủ đưa lên, vỗ xuống chỉ phong của chàng!

Nên biết Ngọc Diện La Sát đã từng giữ chức vụ Chủ đường chủ Ngoại Tam Đường chiêu vừa rồi của gã, vừa nhanh vừa uy mãnh khiến Tần Lâm Phong không thể không thu hồi chiêu thức, thối lui năm thước.

Cả hai đều là cao thủ thượng thừa, chớp mắt đã qua mười bảy, mười tám chiêu!

Công lực của Ngọc Diện La Sát rất thâm hậu, nhưng không bì được với Tần Lâm Phong bởi vì Tần Lâm Phong muốn bắt sống, hy vọng có thể moi được từ miệng gã Ngũ Âm Giáo chủ hiện đang ở đâu và đang luyện môn võ công gì, cho nên chàng xuất thủ không dùng độc chiêu, bởi vậy Ngọc Diện La Sát cũng chưa đến nỗi bị thảm bại!

Nhưng qua hai mươi chiêu, Ngọc Diện La Sát cứ bị chưởng lực kỳ ảo tuyệt luân của chàng cuốn lấy thân hình, tả xung hữu đột, không sao thoát ra được!

Tần Lâm Phong đã nắm chắc phần thắng, tăng tốc độ thân pháp của chàng mỗi lúc một nhanh, chưởng phong trùng trùng lớp lớp bao lấy Ngọc Diện La Sát!

Ngọc Diện La Sát hồn bầy phách tán, góc trán mồ hôi hột chảy xuống như mưa, đừng trả đòn, đến đỡ thế cũng không còn sức mà đỡ!

- Nằm xuống!

Tần Lâm Phong hét lên một tiếng, quét ra một chiêu thức Tảo Ngô Đồng về phía bụng. Ngọc Diện La Sát thất kinh, vội bốc người lên cao tránh né, gã tuy nhanh nhưng đối phương còn nhanh hơn gã!

Tần Lâm Phong nhân lúc chân gã cách mặt đất khoảng năm trượng xuất nhanh nhẹn tuyệt luân, chụp lấy cổ chân gã, ném vút một cái...

“Vù!” một tiếng! Ngọc Diện La Sát thân hình như cánh diều đứt dây, bị chàng liệng bắn ra ngoài năm trượng!

Ngọc Diện La Sát cũng nhanh trí, khi thân hình vừa chạm mặt đất, vội cong người lộn mấy vòng trên đất, nên mới không nổi bị dập xương gãy cốt!

Tuy vậy nhưng mặt gã cũng lộ vẻ biến sắc!

Tần Lâm Phong không đợi gã kịp trở mình, liền lướt tới đưa chận đạp lên ngực gã, quát lớn:

- Mau nói ra giáo chủ của người hiện đang ở đâu luyện công, thì ta sẽ bỏ qua chuyện người đã dả thương Lâm cô nương, nếu như không ta chỉ cần ấn nhẹ một cái, người sẽ gãy hết xương đó!

Không ngờ Ngọc Diện La Sát không chút phản ứng, nhắm chặt mắt lại không đáp!

Tần Lâm Phong thấy vậy như lửa đổ thêm dầu, tức giận ấn mạnh một cái, đau đến nỗi Ngọc Diện La Sát rú lên, thóa mạ:

- Xú quỷ, ta hôm nay đánh không lại người, muốn ta chết cũng phải được một cái chết nhẹ nhàng, người dùng thủ đoạn này, ta chết cũng biến thành quỷ để đòi mạng người!

Tần Lâm Phong hơi nhấc chân lên giận quát lớn:

- Hừ! Đạp chết người cũng giống như đạp một con kiến mà thôi, nhưng ta không muốn người chết dễ dàng như vậy, người có chịu nói hay không?

- Không nói là không nói!

- Được! Để ta cho người nếm thử mùi vị của Phân Cân Thác Cốt!. Tần Lâm Phong dứt lời, hữu chỉ co lại điểm xuống ngực gã...

- “Á! Á! Á!...”

Ngọc Diện La Sát đau đớn gào rú, hình như không chịu nổi cực hình này, quên cả thân phận vốn là Chủ đường chủ của mình lên tiếng van xin:

- Tần Thiệu hiệp mau giải huyệt, ta đây xin nói.

Tần Lâm Phong đưa tay, vỗ vào huyệt ở trên ngực hắn, đoạn quát lớn:

- Nói mau!

Ngọc Diện La Sát được giải huyệt, cảm thấy đau đớn biết mất, gã ấp úng lên tiếng:

- Tần Thiệu hiệp, hành tung của giáo chủ rất bí mật, ngay cả hai vị Chủ nội ngoại hai Đường cũng không được biết, đừng nói đến tiểu nhân, nay dù thiếu hiệp có giết chết tiểu nhân, tiểu nhân cũng không thể nói được!

Tần Lâm Phong thấy gã nói vậy, ngẫm nghĩ một lúc, rồi nhấc chân lên, chàng quát lớn:

- Ta tha mạng chó của người một lần này, cút đi! Ngọc Diện La Sát ôm đầu, lùi thủi phóng đi!

Tần Lâm Phong đột gã đi khuất, quay lại chỗ Phích Lịch Hải Đường thấy nàng đã trong tình trạng thập tử nhất sinh, vội vã giữ lấy nàng từ trong tay Hoàng Y Thiếu Nữ, đặt nàng lên trên mặt đất, song chưởng áp vào lưng nàng vận công đả thông kinh mạch cho nàng. Chỉ khoảng một tuần trà, Phích Lịch Hải Đường từ tỉnh lại, miệng thổ một búng máu bầm. Nàng quay lại trông thấy Tần Lâm Phong mừng rỡ nói:

- Đa tạ Tần công tử cứu mạng! Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Lâm tỷ tỷ, mau kể lại những gì mà tỷ tỷ biết được về Đường tỷ tỷ, Phong ca đang nóng ruột lắm!

Hoàng Y Thiếu Nữ tuy có duyên gặp gỡ Đường Hiểu Văn, thăm cầu nguyện cho nàng được thoát hiểm, nhưng trong lòng bất giác cũng có cảm giác kỳ lạ khó tả!

Phích Lịch Hải Đường lên tiếng:

- Vào hoàng hôn hai ngày trước, tiện nữ bất giác đụng đầu một lũ người Ngũ Âm Giáo ở một địa phương xa lạ, đám người này đang hộ tống một chiếc xe, hấp tấp đi về phía tây. Lúc đó tiện nữ vội vàng ẩn thân, âm thầm theo dõi hành động của chúng, may mắn chính lúc này, tấm rèm gấm xanh nơi cửa xe đột ngột vén lên...

Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Bên trong có phải là sư muội của tại hạ?

- Lúc đó tiện nữ không dám đoán chắc là ai, bởi vì tiện nữ chưa từng thấy qua Đường Hiểu Văn cô nương!

- Sau đó thì sao?

Phích Lịch Hải Đường ngừng một lát nói tiếp:

- Tấm màn sau khi vén lên, lộ ra một vị tuyệt thế giai nhân, mắt phụng, mày lá liễu, môi đỏ như son, mặt như đoá phù dung, nhưng mắt nàng chứa đầy vẻ u buồn, thò đầu nhìn ra ngoài rồi thở dài một tiếng, sau đó hạ rèm xuống, lúc đó tiện nữ chợt nghĩ thâm, biết đâu cô nương chính là Đường Hiểu Văn!

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Lâm tỷ tỷ, sao lúc đó không cứu cô nương đó đi? Phích Lịch Hải Đường lắc đầu đáp:

- Bởi vì tỷ tỷ không dám chắc nàng là Đường Hiểu Văn, nên không dám ra tay, lại đúng lúc đó không thể ra tay!

- Vì sao?

- Bởi vì người của Ngũ Âm Giáo rất đông, mà tỷ tỷ chỉ có một mình, ngộ nhỡ cứu không được sẽ bứt dây động rừng, khiến chúng canh phòng Đường Hiểu Văn cô nương càng thêm chặt chẽ, sẽ bất lợi cho chúng ta!

Tần Lâm Phong gật đầu hỏi:

- Lâm cô nương hành sự thật là khéo léo, tại hạ quả thật khâm phục, sau đó thì sao? Phích Lịch Hải Đường tiếp lời đáp:

- Lúc đó tiện nữ quyết định theo dõi xem chúng đưa chiếc xe đó đi đâu! Hoàng Y Thiếu Nữ lạnh giọng hỏi:

- Đường tỷ tỷ rốt cuộc bị đưa đi đâu?

- Muội đoán thử xem!

Hoàng Y Thiếu Nữ sững người ấp úng:

- Cái này...

Phích Lịch Hải Đường mỉm cười nói:

- Bọn chúng đẩy xe tới một ngọn núi, khu vực này hoang vắng, đường núi lại chật hẹp, đành phải xuống xe, bọn chúng hộ tống nàng tiến vào núi, tỷ tỷ âm thầm bước theo. Chúng vượt qua một đỉnh núi, sau cùng đến một nơi phong cảnh thật mỹ lệ, cô nương nọ bị đưa đến một tòa lầu trang trí bên ngoài rất đẹp để bên cạnh một cái hồ nước.

Tần Lâm Phong lắc đầu nói:

- Căn cứ theo lời cô nương, thì thiếu nữ nọ nhất định không phải là sư muội! Phích Lịch Hải Đường mỉm cười nói:

- Tần công tử, công tử sao biết nàng không phải Đường Hiểu Văn cô nương? Tần Lâm Phong liền đáp:

- Sư muội võ công không đến nỗi kém, theo Lâm cô nương nói nàng bị một đám người Ngũ Âm Giáo hộ tống, có lẽ nào không có cơ hội thoát thân. Tại hạ nghĩ rằng không phải là Đường sư muội!

Phích Lịch Hải Đường lắc đầu nói:

- Tàn công tử nếu công tử lấy điểm này để phán đoán, sợ rằng công tử lầm rồi!

- Vì sao?

- Bởi vì nàng chính là Đường cô nương!

- Tại sao nàng không chịu trốn khỏi ổ quỷ đó?

- Nàng có nỗi khổ riêng!

- Cô nương sao lại biết?

- Bởi vì tiện nữ đã đích thân nói chuyện với nàng, nàng chính là sư muội Đường Hiểu Văn của công tử?

Tàn Lâm Phong nghe đến đây toàn thân rung động, nhưng chàng cố nén tim đang đập liên hồi trong lồng ngực lên tiếng hỏi tiếp:

- Lâm cô nương, cô nương làm thế nào để gặp được nàng? Phích Lịch Hải Đường đáp:

- Tối hôm đó tiện nữ âm thầm lẻn vào căn lầu nọ, may gặp lúc Đường cô nương vẫn chưa đi ngủ, tiện nữ bèn nói rõ mục đích đến đây của mình, mong nàng cùng trốn đi!

- Nàng nói sao?

- Mới đầu mặt nàng rất vui mừng, nhưng chỉ lát sau lại buồn bã trở lại!

- Vì sao như vậy?

- Nàng vừa khóc vừa nói:

- “Lâm cô nương, cô nương trở về xin nói lại với đại sư ca, nói rằng những việc trước đây, tiện nữ đã biết được, còn tình cảm của chàng đối với tiện nữ, kiếp này không đền đáp được, xin đợi lại kiếp sau, cô nương nói lại với chàng một câu, trước đây tiện nữ đã không biết chàng yêu mình, bây giờ biết rồi đã muộn, xin chàng hãy nhớ lấy tiện nữ lúc nào cũng kính yêu chàng, đến chết mới thôi...”

Tội nghiệp nàng khóc đến nỗi nói không ra lời!

- Tội nghiệp sư muội!

Tàn Lâm Phong thở dài lắm lắm mi mắt rơm rớm lệ! Hoàng Y Thiếu Nữ mắt cũng đỏ hoe, khóc thút thít! Phích Lịch Hải Đường thở dài một tiếng:

- Nàng nói xong, lại thúc giục tiện nữ mau rời khỏi hiểm địa, lại nói hành tung của tiện nữ sớm đã bị người Ngũ Âm Giáo phát giác, dặn dò tiện nữ phải cẩn thận, mới đầu tiện nữ không tin, quả nhiên vừa ra khỏi đã bị một đám cao thủ bám theo, tiện nữ dùng kế thoát thân, không ngờ bị Ngọc Diện La Sát biết được đuổi theo, bị trúng chưởng của gã chạy đến đây may được hai người tiếp cứu!

Tàn Lâm Phong lau nước mắt nói:

- Lâm cô nương xin dẫn đường cho tại hạ muốn đi cứu sư muội!

- Tàn công tử tiện nữ thấy việc này tất có ẩn ý bên trong bởi vì nàng đã nói nàng không muốn rời khỏi đó!

- Nàng vì sao không muốn rời khỏi?

- Bởi vì nàng có nỗi khổ riêng!

- Nỗi khổ gì!

- Sợ rằng rất nhiều, theo tiện nữ thấy nàng hình như đang chờ cơ hội để báo thù! Còn những việc khác thì đoán không ra!

- Mặc kệ là việc gì, tại hạ quyết phải cứu nàng bằng được mới nghe.

- Nàng nếu như không muốn gặp công tử thì sao?

- Chỉ cần đến được đó, không sợ nàng không gặp, trừ phi trái tim nàng đã biến thành sắt đá!

- Nếu vậy tiện nữ xin dắt công tử đi!

Phích Lịch Hải Đường thấy Tần Lâm Phong cương quyết như vậy, không nỡ từ chối đành phải nhận lời!

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng muốn cùng đi.

Rồi thì ba người cùng rời khỏi Đồng Gia Bảo!

- o O o -

Chưa đầy hai ngày đường cả ba đã đến được ngọn núi nọ.

Phích Lịch Hải Đường đi trước dẫn đường vượt qua đỉnh núi, lát sau đã nhìn thấy nơi Đường Hiểu Văn bị giam cầm.

Úi chao! Căn lâu nọ lúc này đã biến thành một đám tro bụi, đâu đó vẫn còn thừa thớt khói nơi những khúc gỗ cháy chưa hết.

Phích Lịch Hải Đường lên tiếng:

- Có thể là Ngũ Âm Giáo thấy hành tung của nàng đã bị bại lộ, nên đã đem nàng đi một nơi khác!

Tần Lâm Phong phóng vội đến nơi đó đưa mắt tìm kiếm khắp xung quanh, vẫn không thấy một hiện tượng gì khác lạ, trong lòng bất chợt dâng lên một cảm giác chua xót!

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Đường tỷ tỷ tính tình rất cẩn thận, chúng ta mãi tìm kiếm xung quanh xem có dấu vết khác không!

- Bành cô nương nói đúng, chúng ta phải tìm kỹ một chỗ!

Phích Lịch Hải Đường dứt lời cùng với Hoàng Y Thiếu Nữ và Tần Lâm Phong tiến vào đồng tro để tìm kiếm, ba người dùng một cành cây nhỏ gạt bớt đồng tro tàn, nhưng vẫn không phát hiện được việc gì đáng chú ý!

Hoàng Y Thiếu Nữ bất chợt nhìn vào một cây cột chưa bị cháy, mà chỉ bị khói nấp đen xung quanh, vội vã bước đến gần nhìn...

- A! Phải rồi, Phong ca và Lâm tỷ tỷ mau lại xem!

Tiếng kêu kinh ngạc của Hoàng Y Thiếu Nữ khiến Tần Lâm Phong và Phích Lịch Hải Đường vội vã bước đến!

Vốn là trên cây cột nọ, sau khi được người lau kỹ qua một lớp khói đen bên ngoài, chợt hiện ra một dòng chữ nhỏ, được vật kim loại sắc bén khắc lên, trên đó khắc:

“Đại Sư ca!

Muội đoán huynh nhất định sẽ đến tìm muội, nhưng chúng biết tung tích đã đưa muội đến một an toàn hơn, muội không muốn gặp huynh, nhưng sau đó nghĩ lại, huynh cứ theo lời chỉ dẫn của dòng chữ này mà đi về hướng đông, khoảng năm mươi dặm là đến được, nơi đó có rất nhiều cạm bẫy xin hãy cẩn thận!

Hiểu Văn lưu bút.”

Tần Lâm Phong và Đường Hiểu Văn tình thâm như thủ túc, sống chung với nhau từ nhỏ, nên mới nhìn đã nhận ra thủ bút của nàng, nên dùng kiếm cắt lấy hàng chữ vừa rồi, để tránh lọt vào tay của người Ngũ Âm Giáo. Xong việc chàng tra kiếm vào vỏ, đưa mắt nhìn Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường nói:

- Chúng ta đi!

- Đi! Các người định đi đâu, ha! Ha!

Thanh âm như xé mang tai, phát ra từ lưng chừng núi, Tần Lâm Phong vội đưa mắt nhìn!

Trên sườn núi đứng sừng sững một lão nhân niên kỷ ước chừng khoảng ngũ tuần, thân hình vừa ốm, vừa lùn, cầm đầu hơn một trăm tên đệ tử Ngũ Âm Giáo, kẻ nào trong tay cũng cầm cây cung cứng, bao vây ba người vào trong!

Lão già nọ bước lên một tảng đá lớn quay về hướng ba người Tần Lâm Phong quát:

- Lão phu đoán bọn người nhất định là tự đâm đầu vào lưới, nên đợi ở đây đã lâu, quả nhiên không sai, Tần Lâm Phong hôm nay người muốn rời khỏi đây, sợ còn khó hơn lên trời!

Tần Lâm Phong rút cổ kiếm cầm chặt trong tay, cất tiếng cười chế diễu nói:

- Lão già kia người không biết hổ thẹn nói vậy không sợ người ta cười hay sao, các người cùng xông lên một lượt đi!

Lão già nọ ngả mặt lên trời cười như điên rồi nói:

- Xú quý sao người ngốc vậy, chúng ta nếu dựa vào đao kiếm, tuyệt không phải là đối thủ của người, cho nên đã sớm bố trí trận tiền, để người ném thử mùi vị loạn tiền xuyên thân!

Dứt lời quay đầu về đám thuộc hạ!

- Chúng đệ tử nghe đây mau châm lửa vào tên rồi giương cung đợi lệnh!

Lão già dứt lời, lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo đồng thanh dạ lớn một tiếng, lần lượt châm lửa vào đầu mũi tên, rồi dương cung nhắm về phía ba người Tần Lâm Phong!

Lão già giơ tay ngăn lại, rồi lại quay về phía Tần Lâm Phong lớn tiếng nói:

- Người nhìn kỹ chưa, chỉ cần lão phu hạ lệnh một tiếng, các người sẽ biến thành tổ ong, nếu không chết hoặc không bắn trúng được các người, thì những đồ vật xung quanh toàn là chất dẫn hỏa, các người cũng bị thiêu chết mà thôi. Tần Lâm Phong ta thấy người lên thục thủ chịu trời, tiếp nhận sự trừng phạt của Bồn giáo thì hơn!

Tần Lâm Phong nghe đến đây vẫn không đáp, trong đầu chàng đang tìm cách thoát nguy hiểm trước mắt.

Hoàng Y Thiếu Nữ ghé vào tai chàng nói nhỏ:

- Phong ca đừng sợ, chúng đã đề sơ sót không bao vây nơi phía hồ nước chúng ta có thể thoát.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn về phía hồ nước, quả nhiên thấy mé hồ tuyệt không có bóng một tên đệ tử Ngũ Âm Giáo nào, có thể người Ngũ Âm Giáo cho rằng nơi đó là tử địa, cho nên mới không bao vây!

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, bất giác mừng rỡ, nói khẽ:

- Thanh muội, muội và Lâm cô nương hãy chuẩn bị sẵn ba miếng gỗ chốc lát sẽ dùng đến, theo ám hiệu của huynh mà hành sự!

- Được!

Hoàng Y Thiếu Nữ rất thông minh, nghe đến đây đã đoán được cách thoát thân của Tần Lâm Phong, rồi ghé vào tai Phích Lịch Hải Đường nói nhỏ cả hai quay đi chuẩn bị!

Lão già nọ đợi đã lâu vẫn không thấy trả lời lên tiếng thúc giục:

- Xú quý các người nghĩ kỹ chưa nếu không hối hận cũng không kịp đó!

Tần Lâm Phong vẫn im lặng, ngậm vận chân khí, lưu chuyển toàn thân, mắt vẫn nhìn chăm chú về phía bên kia, theo dõi từng động tác của đối phương!

Lão già nọ thấy chàng không đáp, không chịu được nữa tức giận hét lớn:

- Được! Người đã muốn suy nghĩ, vì lão phu cho người một cơ hội, bây giờ ta cho bắn ba mũi hỏa tiễn, sau khi bắn xong nếu người vẫn không chịu lên tiếng thì đừng trách lão phu ta độc ác!

Dứt lời, lão ra hiệu cho thuộc hạ phát tiễn.

Vừa một tiếng xé gió bay đi, một đốm lửa sáng vút đến chỗ ba người.

Tần Lâm Phong thấy hỏa tiễn xạ đến trước mắt khẽ đưa trường kiếm lên, chặt gãy làm đôi, đầu mũi hỏa tiễn bắn ra ngoài mười trượng rơi xuống đám tro còn đang cháy dở dang, ngọn lửa lại bùng lên!

Mũi hỏa tiễn thứ hai vừa bay đi cũng bị Tần Lâm Phong gạt bắn lên không! Đến mũi thứ ba thì lại rơi thẳng xuống nước!

Tần Lâm Phong thấy mũi hỏa tiễn cuối cùng rơi xuống nước, trong lòng rất khẩn trương, bởi vì chàng biết chốc lát nữa đây hàng loạt mũi hỏa tiễn sẽ bay đến chỗ ba người đứng, mà trong tay chàng chỉ có một cây trường kiếm, không thể bảo vệ cùng lúc cho ba người, lúc đó hậu quả thật khó mà lường được, ba mũi hỏa tiễn bay đi đều nhằm vào các phương vị đầu, ngực, bụng, các mũi sau chắc cũng không rời khỏi vị trí này!

Chàng nghĩ xong, quyết định phải thoát cho được trận hỏa tiễn này!

Lão già nọ thấy ba mũi hỏa tiễn đã phóng ra, vẫn chưa có kết quả tức giận hét lớn:

- Xạ tiễn!

Thanh âm vừa dứt, hàng trăm mũi hỏa tiễn như những đóm sao xẹt về phía ba người Tần Lâm Phong!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tần Lâm Phong hỏa tiễn đều nhằm vào đầu, ngực, bụng của ba người bay tới!

Tần Lâm Phong đã sớm chuẩn bị, thấy tình thế nguy cấp vội nắm lấy ngọc thủ Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường hét lớn một tiếng, đề khí vọt người bốc lên cao, Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường liền thi triển khinh công phối hợp với thân pháp của Tần Lâm Phong, cả ba người đã bốc mình lên cao hơn bốn trượng!

Chính lúc này vô số hỏa tiễn xé gió bay qua lướt qua dưới chân ba người, tình thế cực kỳ nguy hiểm!

Ba người đang lơ lửng trên không, Tần Lâm Phong liền thi triển thân pháp, kéo hai người về phía hồ nước!

May mắn chớp mắt ba người vừa lướt đi, thì chỗ vừa rời của họ cũng vừa bị đợt hỏa công thứ hai bắn đến!

Ba người vừa đáp xuống mặt hồ, Hoàng Y Thiếu Nữ liền ném vội ba tấm ván xuống mặt nước, cả ba đều mượn ván làm điểm tựa, chân điểm nhẹ mặt ván, đề khí lướt đi tốc độ như điện xẹt, chớp mắt đã đến bờ bên kia!

Lão già nọ tức giận điên cuồng, ra lệnh phóng tiễn nhưng ba người đã ra khỏi tầm sát thương của hỏa tiễn, cho nên hỏa tiễn rơi rào rào xuống nước tuyệt không đụng đến được một sợi lông của họ!

Ba người vừa lên đến bờ quay đầu lại nhìn...

Chỉ thấy do đầu hỏa tiễn có tấm dầu, đều rời xuống mặt nước, tạo thành một đám cháy dài, cháy một lúc lâu vẫn chưa tắt, cả ba đều lắc đầu lè lưỡi!

Lại nhìn thấy lão già nọ mặt như đưa đám, cả ba bất giác phì cười.

Vì việc cấp bách, ba người liền quay đầu nhằm hướng đông phóng đi, cả ba thi triển thân pháp như ba luồng khói nhẹ, chớp mắt đã biến dạng.

41. Chương 41: Thiên Bí Động

Không bao lâu ba người đã đi được ước khoảng năm mươi dặm, liền định thân đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh.

Chỉ thấy trước mặt là một đầm lầy dày rịt, trong đầm rừng thấp thoáng một bóng tòa son bị cành là xum xuê che khuất nên không nhìn kỹ khó lòng thấy được!

Tần Lâm Phong quay đầu lại khẽ lên tiếng:

- Có thể sư muội đang ở trong đó, tại hạ muốn một mình đi dò xét, hai vị cứ ở đây đợi tại hạ!

Chàng dứt lời lắc người định lướt đi! Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay ngăn lại nói:

- Phong ca, muội thấy trong rừng có rất nhiều cạm bẫy. Nếu huynh muốn đi cả ba chúng ta cùng đi, có thể kịp thời tiếp ứng cho nhau, nếu như không muội không yên tâm!

Tần Lâm Phong ôn tồn nói:

- Chính vì vậy, huynh sợ liên lụy đến muội và Lâm cô nương nên mới bảo hai người đứng đây đợi!

Hoàng Y Thiếu Nữ chu môi giận dữ nói:

- Xí, chứ không phải huynh sợ hãi chúng tôi làm phiền đến huynh và Đường tỷ tỷ hay sao.

Tần Lâm Phong thấy nàng lại giận dữ như trẻ nít, vội vã giải thích:

- Đâu có, huynh tuyệt không có ý đó, Thanh muội đừng đa nghi.

- Vậy sao huynh cố tình ngăn cản không uội đi.

- Đã vậy thì chúng ta cùng đi! Nhưng phải cẩn thận mới được! Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này mới vui mừng trở lại, cất tiếng ngọt lịm:

- Phong ca yên tâm, sau khi vào trong huynh cứ việc đi tìm Đường tỷ tỷ muội và Lâm tỷ tỷ sẽ đứng ngoài lầu canh chừng cho hai người.

- Bành cô nương nói đúng, công tử cứ yên tâm đi!

Phích Lịch Hải Đường vừa dứt lời, Tần Lâm Phong liền thi triển thân pháp, bóng chàng như quỷ mị lướt vào rừng cây, Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường cũng lắc mình bám theo.

Trong rừng trù những cành lá bị gió thổi phát ra tiếng xào xạc, ngoài ra không có chút động tĩnh gì, ba người cũng cảm thấy kỳ lạ vẫn cẩn thận tiến vào trong rừng.

Ba người đến sau lưng một tảng đá vội ẩn thân, Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn về tòa lầu nọ...

Chỉ thấy căn lầu cách chỗ ẩn thân của ba người không đầy mười trượng, chung quanh không một bóng người, im lặng một cách kỳ lạ.

Tần Lâm Phong dò xét đến đây, trong lòng tự nhủ thầm không biết trong cái không gian tĩnh mịch này có quỷ kế gì hay không?

Nhưng chàng vốn can đảm, lại nóng lòng muốn gặp Đường Hiểu Văn, nên không chút do dự, lên tiếng dặn dò Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường, rồi thi triển thân pháp về phía căn lầu nọ.

Không ngờ lúc vừa đáp xuống, tấm ván trên lầu phát ra tiếng kêu khê, làm kinh động nữ nhân trên lầu. Chỉ thấy nàng khê cất lên thanh âm thánh thót:

- Ai đó?

Tần Lâm Phong mừng như điên dại, tim đập loạn xạ khiến chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bởi thanh âm quen thuộc đó đã khiến chàng phải khổ tâm huyết bao lâu nay mới tìm được, sao không khiến chàng mừng rỡ cho được, chàng run giọng khê đáp:

- Sư muội, là huynh...

Chàng chưa dứt lời thân hình đã lọt vào trong phòng.

- Hả, Đại Sư... Ca!

Đường Hiểu Văn giống như đã chịu những oan ức bao lâu nay, nay gặp được Tần Lâm Phong như gặp người thân, gục vào lòng chàng khóc lên rưng rức, đôi vai run lên!

Tần Lâm Phong hai mắt cũng rơm rớm lệ, cả hai cứ đứng như vậy mà khóc, một lúc sau Đường Hiểu Văn mới ngược khuôn mặt đầm lệ lên nhìn chàng nói:

- Đại Sư Ca, trước đây muội hiểu lầm huynh, khiến huynh phải chịu bao khổ sở, xin huynh tha thứ uội!
- Sư muội không nên nhắc chuyện cũ, huynh không trách muội đâu. Tần Lâm Phong nói đến đây, đưa mắt liếc nhìn khắp phòng, rồi hỏi:
- Sư muội nơi đây còn có người ngoài nào khác không? Đường Hiểu Văn hiểu ý của chàng liền đáp:
- Sư huynh cứ yên tâm nói chuyện, nơi đây những kẻ canh giữ muội tuy không ít, nhưng không dám tự tiện tiến vào đâu!

Tần Lâm Phong nghe đến đây ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Quái! Muội nói như vậy, chứng tỏ nơi đây rất nhiều đệ tử Ngũ Âm Giáo, sao lúc ta vào đây lại không gặp một cái bóng nào vậy nhỉ?... Không được, việc gấp phải làm ta không lên mất thì giờ về chuyện này.

Chàng nghĩ đến đây lại hỏi tiếp:

- Sư muội đối với hành vi của Khuru Sư đệ, muội chắc biết rõ? Đường Hiểu Văn sắc mặt căm giận nghiêm rằng đáp:
- Hành vi của tên cẩu tặc lòng lang dạ sói này muội biết rất rõ. Tần lâm phong vội hỏi tiếp:
- Vậy sao muội không tìm cách rời khỏi chỗ quỷ này?

Đường Hiểu Văn nghe đến đây, mắt long lanh ngấn lệ, không đáp. Tần Lâm Phong lại nói:

- Sư muội, huynh biết muội đã chịu nhiều đau khổ, giống như gặp phải ác mộng nay mộng đã qua rồi cũng nên hồi tỉnh lại thôi, còn phải nghĩ đến tuổi thanh xuân của muội nữa. Sư muội, huynh khuyên muội nên rời khỏi nơi đây!

Đường Hiểu Văn đưa tay áo lau nước mắt lắc đầu đáp:

- Đại sư ca, xin tha thứ uội không đi cùng với huynh.
- Vì sao?
- Muội có nỗi khổ riêng.
- Có thể cho huynh biết được không? Đường Hiểu Văn đáp:
- Tâm sự của muội rất dài, một lúc không thể kể hết được, sau này huynh khác biết! Tần Lâm Phong nghiêm sắc mặt lên tiếng:
- Sư muội có phải đang nghĩ cách trả thù cho sư phụ? Đường Hiểu Văn gật đầu đáp:
- Không sai, nhưng đó chỉ là một chuyện. Tần Lâm Phong lại khích lệ:
- Sư muội, bầm thầy tên súc sinh này để báo thù cho sư phụ, đó là việc danh chánh ngôn thuận, hà tất sư muội phải hy sinh thân mình!

Đường Hiểu Văn khẽ gật đầu đáp:

- Việc này muội biết rất rõ, công phu của hần cao siêu khôn lường, ba tháng sau có thể trở thành thiên hạ vô địch, đến lúc đó khó mà hy vọng báo thù được.

Tần Lâm Phong cảm thán nói:

- Sư muội, nếu muội tin huynh, chúng ta sẽ cùng rời khỏi nơi đây, tương lai của muội sau này sẽ do huynh đảm trách, dù cho ba tháng sau hần có luyện được võ công tuyệt học, huynh cũng nắm chắc được bảy phần có thể khắc chế được hần, ý kiến muội thế nào?

Đường Hiểu Văn thở dài nói:

- Không được! Muội không thể cùng huynh rời khỏi nơi này!
- Muội không tin huynh đủ sức báo thù hay sao?
- Cũng không phải!

- Vậy thì tại sao?

- Nếu như muối rời khỏi đây một ngày, dù cho huynh có trả được thù, muối cũng khó mà giữ được tính mạng.

- Sao lại như vậy?

Đường Hiểu Văn ngừng một chút, hỏi ngược lại:

- Đại sư ca, huynh có nhớ muối đã trúng phải một chương âm độc?

- Đương nhiên là nhớ, bây giờ muối đã bình phục chưa?

- Hàn độc đã trục xuất, nhưng hần trong khi chữa trị uội, đã lén phóng một loại độc dược khác vào người muối. Loại độc dược này cực kỳ tàn độc, chỉ cần một ngày không dùng thuốc giải, người bị trúng độc mà hóa thành một vũng máu mà chết, thuốc giải do hần sai người đem lại mỗi ngày một viên cho nên tính mạng của muối hiện đang nằm trong tay hần.

Tần Lâm Phong nghe đến đây nghiêng răng trợn mắt, rửa thầm Khuru Tuấn Nhân. Đường Hiểu Văn lại tiếp: Muối tuy không sợ chết, nhưng trước khi trả được thù, muối chết cũng khó nhắm mắt, xin sư huynh hiểu uội!

Tần Lâm Phong vội hỏi:

Sư muối có biết hần đã uội uống độc dược gì không?

- Muối không được rõ chỉ biết hần lấy thuốc đó từ chỗ Độc Lương Trung!

- Chính gã.

Tần Lâm Phong đột nhiên hỏi:

- Sư muối, nếu huynh tìm được thuốc giải muối có chịu cùng huynh rời khỏi đây không?

- Chỉ cần huynh nắm chắc phần thắng, muối xin nguyện theo huynh!

- Đã vậy muối hãy ở đây mấy ngày chờ huynh, dù huynh có gan óc lầy đất cũng quyết tìm Độc Lương Trung lấy cho được thuốc giải cứu muối rời khỏi đây.

Đường Hiểu Văn ngắt lời hỏi:

- Huynh có biết Độc Lương Trung bây giờ ở đâu?

- Biết, gã hiện giờ đã hết giá trị để sử dụng, nên bị Khuru Tuấn Nhân dùng xích sắt xích trong thạch thất nơi Truy Kim Áp! Còn nữa, sư muối có biết Khuru Tuấn Nhân hiện giờ đang ẩn náu ở đâu, luyện tập môn công phu gì không?

Đường Hiểu Văn lắc đầu nói:

- Hần canh phòng muối rất cẩn thận về chuyện này hần chưa từng nói với muối.

- Thôi đành vậy, muối tạm thời ở lại đây chờ huynh tìm được thuốc giải về rồi sẽ tính, muối bảo trọng!

Tần Lâm Phong dứt lời, quay đầu rời khỏi căn lầu.

- Đại sư huynh chậm đã.

Tần Lâm Phong nghe tiếng kêu, liền dừng bước quay đầu lại hỏi:

- Sư muối có chuyện gì vậy? Đường Hiểu Văn liền nói:

- Huynh có phải một mình vào đây?

- Còn có Bành cô nương và Lâm cô nương cùng đi với huynh!

- Hai người hiện đang ở đâu?

- Hiện đang ẩn thân sau tảng đá giả đằng kia!

- Lúc huynh đến đây có phải đã xuyên qua đám rừng?
- Chính phải!
- Vậy có gặp sự ngăn trở nào không?
- Không có!
- Sao kỳ vậy?

Đường Hiểu Văn nói đến đây, hơi suy nghĩ một lát rồi tiếp:

- Đại sư ca, trong đám rừng đó mai phục rất nhiều cạm bẫy, tuy đã để cho huynh dễ dàng lọt vào đây, muội nghĩ chắc có âm mưu gì đây, lúc trở ra huynh phải cẩn thận mới được, uội chuyển lời hỏi thăm đến Bành và Lâm cô nương, xong rồi huynh đi đi!

Nàng vừa dứt lời mặt lộ vẻ thê lương thở dài quay đầu bước vào trong.

Tần Lâm Phong rời khỏi căn lầu, lướt đến chỗ Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường ẩn nấp...

- Không xong!

Sau tảng đá tuyết không thấy bóng dáng hai người đâu!

Chàng thi triển thân pháp người nhảy lên tảng đá, đưa mắt nhìn xung quanh... Ngoài cảnh vật yên tĩnh ra, vẫn không thấy một cái bóng nào!

Trong lúc Tần Lâm Phong nóng lòng như lửa đốt, bỗng một thanh âm như muỗi mòng theo làn gió lọt vào tai chàng!

- Muốn tìm đồng bọn của ngươi, hãy theo ta!

Thanh âm lạnh buốt như băng, vang lên từ trong đám rừng, Tần Lâm Phong bắt giác rừng mình.

Chàng nghĩ hình như Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường đã gặp phải nguy hiểm, liền thi triển thân pháp nhằm nơi phát ra tiếng nói vừa rồi lướt đi!

Tần Lâm Phong thận trọng tiến vào rừng vận công bế huyệt để phòng bất trắc!

Đi một lúc lâu, chàng chợt phát giác cảnh vật trong khu rừng đã hoàn toàn thay đổi, đám cây rậm rạp gặp lúc tiến vào bây giờ đã thưa thớt nhiều, phạm vi trong rừng cây một lúc một lớn, chàng cứ đi mãi như vậy vẫn chưa ra khỏi rừng, đồng thời mắt cũng không nhận ra đâu là đường vào, chàng kinh ngạc mười phần, vận khí vào đan điền, cất tiếng kêu lớn:

- Thanh muội, Lâm cô nương hai người ở đâu?

Tiếng nói như chuông đồng vang động không trung của chàng, làm chấn động, những cây rừng, khiến những cành kêu nhỏ kêu rằng rắc, cây rơi lá tả, nhưng tuyệt vẫn không thấy tiếng hồi âm của hai người.

Bất chợt thanh âm như muỗi mòng lạnh lẽo vang lên bên tai chàng:

- Xú quý! Hai con tiện tỳ kia đang ở trước mặt ngươi không xa, ngươi không thấy hay sao mà ở đó la hét cái gì?

Thanh âm vừa dứt, Tần Lâm Phong vội tập trung nhãn lực nhìn về phía trước mặt...

Kỳ lạ! Quả là Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường chỉ cách thân chàng có ba trượng.

Nhưng hai người không để ý đến Tần Lâm Phong, cứ đi tới đi lui trong một khu cây rất thấp hình như đã đi từ lâu rồi, nhưng vẫn không sao thoát ra khỏi đám cây đó được!

Tần Lâm Phong mừng rỡ đang định đi đến kêu hai người nhưng chàng vừa tiến tới được một trượng, bất chợt như đụng phải một bức tường vô hình, không thể nào tiến tiếp được nữa!

Chàng tức giận vận mười thành công lực quét ra mấy chưởng, không ngờ chưởng của chàng như rơi vào khoảng không, bức tường vô hình hóa giải không chút tổn tích!

Tần Lâm Phong tỉnh ngộ, biết Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường đã trúng phải tà thuật của Ngũ Âm Giáo, nhưng không biết đây là trận pháp gì, bèn nghĩ thầm:

- Hoàng Y Thiếu Nữ am hiểu tuyệt học Đông Hải, thấu đáo trận pháp, Phích Lịch Hải Đường cũng đã từng thi thố Huyền Môn Kỳ Thuật, không ngờ hôm nay cả hai bị khốn trong đám cây này, không biết chúng có tà thuật gì không.

Lúc này thanh âm lạnh lẽo lại vang lên bên tai chàng:

- Ha! Ha! Người nhìn rõ chưa, hai tên đồng đảng của ngươi đã lọt vào Ba Sa Thiên Huyền trận của lão phu sắp đặt, tuy con nhỏ mặc áo vàng kia cũng biết không ít trận pháp nhưng Ba Sa Thiên Huyền trận của lão phu kỳ ảo khôn lường không giống bất kỳ trận pháp nào, hai đứa đó suốt đời cũng không ra khỏi khu rừng cây này!

- Ta thấy các ngươi chỉ là một lũ quỷ chỉ dám lẩn trốn chứ không dám ra mặt giao đấu, lại dùng trận pháp tà giáo hãm hại người, lẽ nào không bị giang hồ chê cười.

Có tiếng đáp lại:

- Hừ, lão phu chỉ cần đạt được mục đích bất chấp kẻ nào muốn nói sao thì nói. Tần Lâm Phong lại hỏi:

- Vậy ngươi nhốt hai người đó mục đích là gì?

- Là vì ngươi!

- Vì ta?

- Không sai, chỉ cần ngươi cúi đầu chịu sự trừng phạt của bốn giáo, lão phu sẽ lập tức thu hồi trận pháp thả hai đứa nó ra.

Tần Lâm Phong nghe thấy thanh âm vừa rồi có ý muốn dùng thủ đoạn đe dọa uy hiếp mình, tức giận thóa mạ:

- Con quỷ kia ngươi đừng vội mừng, ta đã có cách phá trận của ngươi đó.

Chàng vừa dứt lời, rút đoạn trường kiếm thi triển liền ba chiêu, uy lực vô biên, phóng về phí bức tường vô hình.

Thanh âm lại vang lên:

- Ha, ha... ha... Xú quỷ, ta khuyên ngươi không lên phí lực, dù công lực của ngươi có cao siêu đến đâu cũng không phá nổi Vô Hình Huyền Mạc của Bà Sa Thiên Huyền trận pháp. Ta cho ngươi nửa canh giờ suy nghĩ, nếu không lão phu sẽ tấu lên một khúc Thiên Ngoại Ma Âm thì hai con nhóc bên trong toàn thân sẽ như lửa đốt, đến lúc không chịu nổi sức nóng trong cơ thể, sẽ cởi bỏ hết y phục, sau đó sẽ lột thịt mình thành từng mảnh mà chết, bây giờ có hai con đường cho ngươi nếu ngươi thích xem màn kịch này, thì cứ việc không nhận lời.

Tần Lâm Phong cảm giận trợn mắt muốn rách mắt, tức giận thóa mạ:

- Con khỉ già kia đừng tưởng có thể dùng lời mà hăm dọa được ta, nếu muốn ta trói mình trừ phi mặt trời mọc hướng tây, ngươi có trò trống gì cứ việc thi triển đi!

- Hừ! Chưa đến Hoàng Hà chưa biết sợ, ngươi xem đây.

Thanh âm vừa dứt, bỗng không trung vang lên âm thanh quái dị, thanh âm quỷ dị này giống như tiếng sáo, nghe như chọc vào tai, mới đầu tiếng sáo còn nhỏ nhỏ, dần lớn lên mỗi lúc một lớn, nghe như tiếng Trường Giang gầm thét, Thái Sơn sụp đổ!

[Mất trang 175, 176]

Y phục xộc xệch đổ mặt vội vàng mặc lại bên ngoài!

May mà hai nàng bị khốn trong trận không nhìn được cảnh vật bên ngoài, chỉ cho rằng ngọc thể không ai trông thấy, nếu không có lẽ hổ thẹn đầm đìa xuống đất!

Tần Lâm Phong thấy hai nàng đã dừng bước, Đường Hiểu Văn ngửa mặt lên không nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp, người có thể thu hồi trận pháp được rồi!

Nàng vừa dứt lời đã nghe có tiếng y phục bay lên, phần phật trong gió, trước mặt đã xuất hiện một lão già vừa lùn vừa ốm.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn đã nhận ra đây chính là lão già đã dùng trận hỏa tiễn vây bắt mình bữa trước, đồng thời biết được lão chính là Hộ Pháp Tổng đàn Ngũ Âm Giáo.

Lão già nọ bước đến trước mặt Đường Hiểu Văn, khom lưng kính cẩn nói:

- Tệ chức Vũ Văn Báo tham kiến phu nhân!

Hai tiếng phu nhân vang lên, khiến Tần Lâm Phong đứng bên cạnh nộ khí xung thiên, muốn lập tức cho hẳn một chưởng mới hả giận.

Đường Hiểu Văn cũng hổ thẹn đỏ mặt ngăn cơn giận của Tần Lâm Phong lại, rồi quay về phía Vũ Văn Hộ Pháp nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp, ta kêu người thu hồi Bà Sa Thiên Huyền trận, người nghe chưa?

- Phu nhân việc này...

Đường Hiểu Văn nghiêm sắc mặt quát lớn:

- Còn việc này cái gì nữa, ta kêu người thu hồi trận pháp. Vũ Văn Hộ Pháp lại cung kính nói:

- Khỏi bẩm phu nhân, ba tên này là kẻ thù không đội trời chung của bốn giáo. Giáo chủ đang phiền não không cách nào bắt được chúng, nay đâu dễ dàng thả cho chúng đi như vậy, giáo chủ trở về sẽ phạt tệ chức.

Đường Hiểu Văn lạnh lùng nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp, người đem giáo chủ ra hù dọa ta!

- Tệ chức không dám, những lời vừa rồi chính là sự thật. Đường Hiểu Văn mặt lộ vẻ tức giận quát lớn:

- Sự thật... ta hỏi người, giáo chủ người đến đây giao cho người nhiệm vụ gì?

- Bảo hộ phu nhân?

- Hừ! Người đừng giả bộ nữa, chứ không phải giám sát ta hay sao? Đường Hiểu Văn thấy lão không dám trả lời hỏi tiếp:

- Ta hỏi người, giáo chủ giao cho người giám sát ta như thế nào? Vũ Văn Hộ Pháp khẽ đáp:

- Phu nhân đã hỏi, tệ chức cũng không dám giấu giếm... Lão nói đến đây ngừng một chút rồi tiếp:

- Giáo chủ đã nhiều lần dặn dò tệ chức phải cẩn phòng cẩn thận nơi này không để phu nhân ra khỏi phạm vị lùm cây!

Đường Hiểu Văn truy tiếp:

- Ngoài việc này còn việc gì nữa?

- Còn lại tệ chức phải nghe lời phu nhân chỉ giáo.

- Tốt lắm, như vậy người hãy thả hai cô nương kia ra trước đã!

Vũ Văn Hộ Pháp do dự một lát, nhưng không còn cách nào khác, quay mặt về phía Bà Sa Thiên Huyền trận hoa tay múa chân, miệng lẩm bẩm không biết niệm cái gì...

Nói cũng lạ Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường bị khốn trong trận, đột nhiên thấy trước mắt hoa lên một lát hồi phục lại thị giác lúc trước, cả hai vui mừng vội phóng ra ngoài...

Đường Hiểu Văn lúc này quay người lại y phục phần phật trong gió, uyển chuyển trở về căn lầu nọ.

Vũ Văn Hộ Pháp tức giận nhìn Tần Lâm Phong một cái, rồi quay đầu phóng theo.

Hoàng Y Thiếu Nữ ngạc nhiên đưa tay chỉ về phía bóng Đường Hiếu Văn đã đi khuất hỏi:

- Phong ca, đó có phải là Đường tỷ tỷ?
- Phải!
- Sao tỷ tỷ thấy muội và Lâm tỷ tỷ lại bỏ đi vậy?
- Bởi vì nàng có tâm sự riêng.
- Việc này cũng kêu là có tâm sự.

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây, hướng về phía Đường Hiếu Văn vừa đi khỏi kêu lên:

- Đường tỷ tỷ... Đường tỷ tỷ!

Hai tiếng kêu phát ra chưa dứt, nàng lại tung người định lướt theo cái bóng kia... Tần Lâm Phong nắm lấy tay nàng ngăn lại nói:

- Thanh muội, cứ để Đường tỷ tỷ đi đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy trong giọng nói của chàng đầy vẻ u buồn, mặt mày thiếu náo, cũng không truy hỏi nữa.

Tần Lâm Phong lại nói:

- Thanh muội, Lâm cô nương, chúng ta khỏi khu rừng cây này rồi sẽ nói chuyện sau!

Sau khi Vũ Văn Hộ Pháp thu hồi Bà Sa Thiên Huyền trận, cảnh vật lại trở lại như cũ, ba người đi không lâu đã ra khỏi rừng cây.

Tần Lâm Phong sắc mặt trầm tư, vừa bước đi vừa nghĩ. Vừa rồi chính miệng Vũ Văn Hộ Pháp đã gọi sư muội là phu nhân, không cần hỏi cũng biết, nhất định sư muội trong hoàn cảnh bắt buộc đã bị tên nghịch đồ đó hãm hại, nên mới đến nông nỗi này, ta không...

Chàng nghĩ đến đây, thầm rửa mình:

- Tần Lâm Phong... Tần Lâm Phong! Người không nên ích kỷ thế, tình yêu cũng chính là sự hy sinh, chứ không phải chiếm hữu, hướng hồ ân sư đối với người chỉ có ân nghĩa như núi, người chỉ còn một giọt máu trên đời, sư muội đang lâm vào bể khổ, người phải thương yêu nàng mới đúng, dù cho hy sinh bản thân mình, cũng không tiếc!
- Đúng!

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây bất giác buột miệng thốt lên một tiếng. Hoàng Y Thiếu Nữ liền hỏi:

- Phong ca, huynh nói cái gì đúng?

Tần Lâm Phong định thần lại, chợt nghe lấy câu hỏi của Hoàng Y Thiếu Nữ, bèn thở dài đáp:

- Huynh đang nghĩ đến việc của Đường Văn muội. Hoàng Y Thiếu Nữ thấy chàng đã mở lời bèn hỏi luôn:
- Phong ca, vừa rồi Đường tỷ tỷ không thèm nhìn chúng ta, đã quay đầu bỏ đi, hình như đang tức giận thì phải?
- Không phải, bởi vì trong lòng nàng đang đau khổ.
- Đau khổ, vì chuyện gì mà đau khổ?
- Rất nhiều, không phải một hai câu mà nói xong.
- Vậy sao Đường tỷ tỷ không cùng chúng ta rời khỏi nơi này?
- Lâm cô nương đã đoán trúng, nàng đang nghĩ kế báo thù, còn nữa... Hoàng Y Thiếu Nữ không đợi chàng nói hết, cướp lời:

- Vì lý do này mà tỷ tỷ không cùng đi với chúng ta cũng không đúng. Theo muội, nguyên giáo chủ Ngũ Âm Giáo canh phòng tỷ tỷ rất cẩn thận, muốn động thủ cũng không phải dễ, không bằng chúng ta cùng bàn luận kế sách còn hay hơn!

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Không sai, huynh cũng nghĩ như muội, nhưng hiện giờ trước mắt có một chuyện rất khó khăn!

- Chuyện gì vậy Phong ca?

Tần Lâm Phong đem chuyện Đường Hiểu Văn bị Khưu Tuấn Nhân hạ độc, mỗi ngày phải uống thuốc giải của hắn, thuốc giải là do Khưu Tuấn Nhân sai thuộc hạ thân cận đem đến, nếu rời khỏi đây một ngày, tất chết không toàn thân, từ đầu đến cuối kể qua một lượt.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại hỏi:

- Phong ca, lẽ nào không còn phương pháp nào khác?

- Giải độc phải tìm người phóng độc, chất độc này do đích thân Độc Lương Trung làm ra, cho nên huynh phải đi tìm hắn để lấy thuốc giải!

Phích Lịch Hải Đường xen vào hỏi:

- Tần Công tử, Độc Lương Trung công tử vừa nói, có phải là người trong thạch thất nơi Truy Kim Áp?

Tần Lâm Phong nói:

- Chính phải.

- Vậy chúng ta phải lập tức lên đường.

Rồi ba người liền thi triển thân pháp nhắm hướng Ma Thiên Lãnh lướt đi.

42. Chương 42: Lặn Lội Miêu Cương

Ma Thiên Lãnh vốn là nơi đã từng thiết lập Phụng Vĩ Đường của Ngũ Âm Giáo, cũng chính là nơi Phích Lịch Hải Đường từng ở trước khi rời bỏ Ngũ Âm Giáo, địa hình ở đây nâng rất quen thuộc.

Theo sự hướng dẫn của nàng. Ba người đi suốt cả đêm, không đầy hai ngày đã lên được Ma Thiên Lãnh.

Một tòa lầu nguy nga đẹp đẽ trước đây, nay đã thành bãi đất trống, Phích Lịch Hải Đường nhìn thấy cảnh cũ bồi hồi xúc động.

Cảm giác này cũng là tình cảm bình thường của con người, Phích Lịch Hải Đường sau khi trấn tĩnh lại, vội dắt hai người vòng ra sau núi, tiến về phía Truy Kim Áp.

Tần Lâm Phong lại sử dụng phương cách lúc trước để mở cửa áp, sau đó cả ba người lần theo con đường hầm tiến đến trước mặt cửa thạch thất đưa mắt nhìn...

- Không xong rồi.

Độc Lương Trung tuy vẫn còn bị nhốt trong thạch thất, nhưng sắc mặt tử thần đã hiện trên khuôn mặt của gã.

Tần Lâm Phong tiến đến, đặt tay lên ngực gã sờ thử, chỉ thấy tim đập rất yếu ớt, may còn có thể cứu được, liền dùng hữu chưởng đè vào lưng gã, để truyền chân lực qua người gã.

Thời gian khoảng một tuần cơm, Độc Lương Trung mí mắt động đây, rồi chộp mở giương mắt nhìn mọi người, miệng mở một nụ cười khô héo, cất giọng yếu ớt:

- Tần thiếu hiệp, đa tạ thiếu hiệp đã truyền chân khí cho tại hạ, nhưng việc này cũng vô dụng rồi.

Tần Lâm Phong vội hỏi:

- Bệnh tình của các hạ nghiêm trọng vậy sao? Độc Lương Trung thều thào đáp:

- Tâm mạch đã rối loạn, dù cho thần tiên cũng khó cứu được, thiếu hiệp vận công đả thông kinh mạch, tính mạng của tại hạ cao thấp chỉ có thể kéo dài được nửa canh giờ nữa.

Tần Lâm Phong rút vội cổ kiếm thi triển công lực chém đứt sợi dây xích trên người xong việc lại đỡ gã nằm xuống đất khiến gã cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Độc Lương Trung mỉm cười có ý cảm ơn nói:

- Tần thiếu hiệp người sắp chết thường nói sự thật, tại hạ đã gây tội ác với đời, vì tiền mà hại chết vô số người không có thù oán với tại hạ. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy hối hận vô cùng, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi bởi vì chỉ qua nửa canh giờ nữa, sẽ kết thúc tánh mạng của kẻ suốt đời gây tội ác thiếu hiệp cứ mặc kệ tại hạ đi!

Gã nói đến đây thở hắt ra một cái rồi tiếp:

- Tần thiếu hiệp, tại hạ muốn trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, sẽ vì thiếu hiệp mà làm bất cứ chuyện gì có ích cho người, xin thiếu hiệp cứ nói.

Tần Lâm Phong thấy gã lúc sắp chết trong lòng đã biết hối hận, liền nói:

- Phật có nói: “Vứt bỏ đao kiếm tức khắc thành Phật”, các hạ đã có lòng hướng thiện, vậy tại hạ có một chuyện muốn yêu cầu, không biết các hạ có đồng ý không?

Độc Lương Trung không cần suy nghĩ gật đầu nói:

- Tần thiếu hiệp cứ nói, bất cứ chuyện gì có ích cho người tại cũng xin làm. Tần Lâm Phong liền hỏi:

- Các hạ có nhớ trước đây đã lâu, các hạ đã chế cho Ngũ Âm Giáo chủ một loại độc dược, tại hạ tuy không biết tên, chỉ biết người nào sau khi uống xong, ngày nào cũng phải dùng một viên thuốc giải, nếu không xương cốt sẽ tan thành vũng máu mà chết, dám hỏi các hạ có còn nhớ chuyện này chăng?

Độc Lương Trung gật đầu đáp:

- Nhớ chứ, có phải thiếu hiệp muốn hỏi đến Tỷ Hại Đoạn Hồn Lộ?

- Ngũ Âm Giáo chủ dùng loại độc dược này để hãm hại sư muội của tại hạ, hiện hắn đang giữ thuốc giải, khiến sư muội của tại hạ vĩnh viễn không thể rời bỏ Ngũ Âm Giáo.

Độc Lương Trung nghe đến đây, sắc mặt chết chóc của gã chợt hiện lên ánh đỏ, thở dài hối hận!

Tần Lâm Phong lại hỏi tiếp:

- Thuốc giải Tỷ Hại Đoạn Hồn Lộ các hạ chế được tổng cộng bao nhiêu?

- Đủ dùng trong năm năm!

- Bên tấm thân các hạ hiện giờ có viên nào không?

- Toàn bộ đã bị Ngũ Âm Giáo chủ cướp hết, hiện giờ nửa viên cũng không có. Tần Lâm Phong nóng lòng hỏi tiếp:

- Vậy trong nửa canh giờ này, các hạ có thể chế lại được thuốc giải? Độc Lương Trung lắc đầu đáp:

- Tần thiếu hiệp xin thứ lỗi, về việc này tại hạ không làm được, bởi vì muốn chế loại thuốc giải này phải có hai món châu châu dị bảo, đừng nói là trong nửa canh giờ, nếu không có cơ duyên thì cả đời cũng chưa chắc chế được thuốc giải.

Tần Lâm Phong nghe xong bất giác rung mình, nói luôn:

- Vậy xin các hạ mau nói ra phương thức chế thuốc, tại hạ sẽ tự mình lo liệu. Độc Lương Trung tâm thần đã như vào cõi hư vô, thều thào nói:

- Hai món dị bảo chế thuốc giải là Tuyết Sâm nơi Quan Ngoại, cùng với hai món Long Nảo của Miêu Cương Huyền Hư pháp, hai món này nếu thiếu một thì không...

Gã chưa dứt lời, mắt đã nhắm lại, hắn như đã từ giả cõi trần! Bất chợt Độc Lương Trung tỉnh trí mở bừng mắt nói tiếp:

- Tàn thiếu hiệp hãy nhớ kỹ, sau khi dùng thuốc giải dùng hoàng dược cùng sức nóng tam muội chân hỏa phụ giúp cho công lực của nàng, nếu như không độc tố trong người nàng vĩnh viễn không hết được!

- Loại linh dược nào có công hiệu này?

- Hỏa Linh Chi của Đông... Hải.

Tiếng nói của Độc Lương Trung mỗi lúc một yếu, bất chợt ghé đầu, duỗi chân hồn về cõi tuyền.

Tần Lâm Phong sau khi đóng kín thạch thất cùng với Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường rời khỏi Trụ Kim Áp, cúi đầu đi một mạch không nói!

Bởi vì chàng cảm thấy hy vọng tìm thuốc cho Đường Hiểu Văn vô cùng khó khăn.

Hỏa Linh Chi nơi miệng Hỏa Diệm Sơn trên hoang đảo ngoài Đông Hải không biết có còn không?

Tuyết Sâm mọc ở nơi nào?

Hai tiền Long Nảo của Miêu Cương Huyền thi pháp sư chừng nào mới đến được tay!

Rồi chàng ngồi phịch xuống tảng đá xanh ngoài cửa động, đưa mắt nhìn về nơi xa tập trung tinh thần nghĩ cách tìm ba món thuốc giải này.

Hoàng Y Thiếu Nữ bước đến trước mặt chàng ôn tồn nói:

- Phong ca, không nên buồn rầu về chuyện này, ba chúng ta có thể bàn lại, thành sự nhân nếu chúng ta cố công tìm kiếm cũng thành công.

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Đương nhiên rồi, nhưng ba loại thần dược này, mỗi món ở một phương, nếu lấy được cũng tốn thời gian không ít, huynh đang không biết phải bắt đầu từ đâu mới được.

Phích Lịch Hải Đường xen vào nói:

- Tàn công tử có tin tiện nữ không? Tần Lâm Phong vội đáp:

- Lâm cô nương đã cùng với tại hạ vào sanh ra tử, tại hạ cảm tạ còn không hết, sao lại nói như vậy?

Phích Lịch Hải Đường hé miệng cười tinh nghịch hỏi:

- Công tử nói như vậy có phải rất tin nhiệm tiện nữ?

- Đương nhiên!

- Về việc này tiện nữ muốn có ý kiến.

- Lâm cô nương xin cứ nói!

Phích Lịch Hải Đường đưa tay vén tóc nói:

- Theo tiện nữ thấy chuyện này không bằng chúng ta chia nhau ra mà làm, tiện nữ đảm nhận việc đi tìm Tuyết Sâm, Bành cô nương và công tử phải lặn lội Miêu Cương một chuyến, tìm Huyền Hư Pháp Sư lấy cho được hai tiền Long Nảo, như vậy sẽ có thể rút ngắn thời gian!

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào hỏi:

- Vậy ai sẽ đảm nhiệm việc đi lấy Hỏa Linh Chi?

- Nơi đó theo tiện nữ thấy không nên đi, vì có đi cũng uổng công mà thôi.

- Lâm cô nương sao lại biết được việc này?

- Tiệp nữ tuy chưa được thấy tận mắt nhưng nghe nói Hỏa Linh Chi mọc trên miệng núi lửa nơi Đông Hải chỉ cần bứt đi một cây những cây khác sẽ bị khô héo đi mà chết, trước đây Tần công tử đã bứt đi bốn cây, những cây còn lại chắc gì sẽ còn sống cho đến hôm nay do đó không cần đi làm gì?

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây mặt lộ vẻ thất vọng lặng im không nói: Tần Lâm Phong liền lên tiếng:

- Xin hỏi Lâm cô nương, cô nương đi quan ngoại tìm kiếm Tuyết Sâm, tại hạ thấy việc này không tiệp bằng không...

Phích Lịch Hải Đường ngắt lời nói:

- Gian khổ tất nhiên phải có cũng may tiệp nữ biết được Tuyết Sâm mọc ở nơi nào, cũng đỡ tốn công sức không ít.

Tần Lâm Phong mặt lộ vẻ vui mừng nói luôn:

- Vậy thì tốt rồi, Lâm cô nương có thể cho biết nơi nào Tuyết Sâm không? Phích Lịch Hải Đường gật đầu đáp:

- Theo tiệp nữ biết Tuyết Sâm thường mọc trên những đỉnh núi cao ở dãy Trường Bạch, những đỉnh núi này quanh năm tuyết phủ, người bình thường khó lòng lên được nếu lên không may mắn gặp tuyết lở, sẽ cuốn trôi xuống những thâm cốc sâu hàng trượng.

Tần Lâm Phong vẻ mặt không vui nói:

- Vậy Lâm cô nương đi chuyến này gặp rất nguy hiểm rồi! Phích Lịch Hải Đường nét mặt cương quyết nói:

- Chỉ cần Đường cô nương ngọc thể bình phục kết duyên cùng với công tử vậy Lâm Như Tuệ sống chết cũng không màng đến.

Tần Lâm Phong biết nàng buồn tủi thân phận của mình nên mới có hiện tượng đó, bèn nói:

- Lâm cô nương, vì sự muội mà dám xả thân tại hạ suốt đời không dám quên ơn đức xin nhận của tại hạ một lạy.

Chàng nói xong phủ phục xuống đất.

Phích Lịch Hải Đường biến sắc mặt, lách người tránh qua một bên, vội vàng đưa tay ra đỡ chàng dậy, vẻ mặt không vui:

- Tần công tử mau đứng dậy, đừng làm như vậy mà khiến Lâm Như Tuệ này khó xử. Nàng dứt lời lại nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ ân cần nói:

- Bành muội, muội và ta mới gặp đã như tri kỷ, tình thân như thủ túc, chuyến này tới Miêu Cương đường sá xa xôi, Miêu Cương lại lắm dịch bệnh, phòng hàn độc, hai người phải cẩn thận mới được.

- Muội biết rồi, đa tạ Lâm tỷ tỷ.

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa dứt lời, sống mũi cay sè lưu luyến không muốn chia tay. Phích Lịch Hải Đường tình cảm yếu đuối run giọng nói:

- Tần công tử, nếu lấy được Tuyết Sâm chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Đồng Gia Bảo, nếu nhớ...

Nàng nói đến đây nghẹn ngào không nói tiếp được, quay đầu phóng vội đi.

Tần Lâm Phong mắt cũng đầm lệ, nhìn theo cái bóng khuất dần của Phích Lịch Hải Đường lẩm bẩm:

- Lâm cô nương cầu trời phù hộ cho cô nương an toàn trở về, ơn đức tại hạ đến chết cũng không quên được.

- Phong ca, Lâm tỷ tỷ đi xa rồi.

Tần Lâm Phong nghe thấy tiếng của Hoàng Y Thiếu Nữ, giạt mình lau vội nước mắt nói:

- Thanh muội, muội thấy con người của Lâm cô nương thế nào?

- Xả thân cứu người, chính là phong cách nghĩa đạo của võ lâm. Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Huynh cũng nghĩ giống như muội, nhưng vẫn còn có một ý tưởng khác.

- Xin Phong ca cứ nói.

- Huynh cho rằng những người này đi lầm đường, chưa chắc đã phải là người xấu còn những kẻ mang tiếng vô lâm chính phái chưa chắc đã phải là người tốt, có những người do lầm đường lỡ bước, bởi vì hoàn cảnh ép buộc, một khi đã biết hối cải, tính tình của họ rất lương thiện, muội thấy đúng không?

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ gật đầu đáp!

- Không sai! Cổ ngữ có câu “Lăng Đầu hồi kim bất hoán, tự cổ hiệp nữ xuất phong trần”, hai câu này là chỉ ý vừa rồi của Phong ca.

Nàng nói đến đây, khẽ hỏi:

- Phong ca, chúng ta đến Đông Hải Bồng Lai Đảo một chuyến được không? Tàn Lâm Phong ngạc nhiên nói:

- Vừa rồi không phải Lâm cô nương đã nói, Hỏa Linh Chi đã khô héo hết, chúng ta có đi cũng vô ích.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại nói:

- Đó chỉ là sự suy đoán của Lâm tỷ tỷ, còn nếu không có Hỏa Linh Chi, chất độc trong người Đường tỷ tỷ giảm bớt chứ không trục xuất được, không bằng chúng ta đi Đông Hải một chuyến để xem hư thực thế nào, đồng ý chứ...

- Đồng thời cái gì?

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt phụng ngấn lệ, buồn rầu nói:

- Sau khi thân mẫu qua đời, muội đã chưa trở về bái tế, bây giờ nhân cơ hội này, cũng nên làm tròn bổn đạo hiếu làm con, Phong ca có muốn đi cùng muội không?

Nàng nói đến đây hai hàng lệ chảy dài trên khuôn mặt ngọc.

Tàn Lâm Phong thấy nàng đầy vẻ bi thương, cũng không nỡ từ chối, cất tiếng khuyên giải:

- Thanh muội không nên đau khổ như vậy, huynh cùng đi với muội thì cũng được rồi!

- Phong ca thật tốt.

Hoàng Y Thiếu Nữ tính nét ngầy thơ lại trỗi dậy, vừa khóc đầy đã lại cười rồi. Tàn Lâm Phong thấy vậy, cũng mừng rỡ nói:

- Thanh muội, chúng ta mau lên đường thôi!

Chàng dứt lời, nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ thì triển thân pháp, lướt xuống chân núi, nhằm hướng đông phóng đi chớp mắt đã mất dạng.

Mấy ngày sau cả hai đã đến được bên bờ biển, họ tìm một chiếc thuyền nhỏ, Hoàng Y Thiếu Nữ cầm chèo, Tàn Lâm Phong giương buồm đón gió, nhằm hướng Bồng Lai Đảo lướt đi.

Chưa đầy nửa ngày, thì đã cập bến Bồng Lai đảo. Cả hai xuống thuyền, Hoàng Y Thiếu Nữ không nói nửa lời, nắm lấy tay Tàn Lâm Phong phóng vút về phía mộ song thân.

Một lát sau hai người đã đến trước mộ, Hoàng Y Thiếu Nữ như quên hết, mọi chuyện đau khổ trong lòng lại trỗi dậy, “phịch” một tiếng quỳ trước mộ khóc nức lên.

Tình cốt nhục thâm sâu như biển, nàng hôm nay như chim quay về tổ ấm, sao không bồi hồi xúc động được.

Tàn Lâm Phong cũng cảm động, quỳ xuống trước mộ bái ba lạy, rồi nâng Hoàng Y Thiếu Nữ dậy, cất tiếng khuyên giải:

- Thanh muội, muội không nên bi thương như vậy, phải bảo trọng ngọc thể mới được. Hoàng Y Thiếu Nữ đã ngừng khóc, nhưng vẫn nghẹn ngào nói:

- Phong ca, bây giờ trên thế gian muội không có một người thân, huynh bảo muội phải làm sao đây?...

Nàng nói đến đây đôi vai rung lên như muốn chực khóc. Tần Lâm Phong vỗ nhẹ vai nàng an ủi nói:

- Thanh muội lẽ nào muội không cho huynh là người thân của muội.

Hoàng Y Thiếu Nữ vẫn nghẹn ngào nói:

- Phong ca, muội biết trong lòng huynh đối với muội rất tốt, nhưng mà huynh đã sớm chung tình với Đường tỷ tỷ, muội không thể xen vào giữa hai người được, sẽ làm huynh khó xử, đợi sau khi tìm được thuốc, trả thù xong, muội sẽ tự lo liệu mình!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, trong lòng cảm động, mắt tối sầm như có mây đen che phủ đứng một hồi lâu không nói nên lời.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại nói:

- Phong ca, Kim Diện Bà Bà đã chăm muội từ nhỏ, chúng ta cũng nên cúng bà một chuyến.

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Tùy ý Thanh muội!

Mộ của Kim Diện Bà Bà cách đó không quá một lần tên, hai người sau khi cúng bái xong, Hoàng Y Thiếu Nữ quay đầu nhìn về mộ song thân lần cuối, rồi cùng Tần Lâm Phong đi đến bờ biển!

Hai người lên thuyền nhằm hoang đảo lướt đi chưa đầy một canh giờ hai người đã lên được đảo. Tần Lâm Phong sợ Hoàng Y Thiếu Nữ không chịu nổi sức nóng của Hỏa Diệm Sơn, liền móc hai miếng ngọc đưa vào tay nàng, rồi thi triển tuyệt thế khinh công, dắt Hoàng Y Thiếu Nữ vượt qua Hỏa Tương Uyên, tiến về phía Hỏa Diệm Sơn.

Quả như Phích Lịch Hải Đường đã nói những cây Hỏa Linh Chi còn lại trên miệng núi lửa đã khô héo, bị sức nóng của lửa thiêu đốt đến nỗi không còn hình thù lúc trước giờ giống như cỏ khô.

Hoàng Y Thiếu Nữ a lên một tiếng đưa tay chỉ về phía trước mặt nói:

- Phong ca đó là xương cốt của dã thú gì?

Tần Lâm Phong nhìn theo ngón tay của nàng rồi đáp:

- À! Đó là quái thú trước đây canh giữ Hỏa Linh Chi, lần trước đã bị huynh giết chết. Hoàng Y Thiếu Nữ trong tay nắm chặt hai miếng ngọc, vẫn cảm thấy sức nóng phả vào mặt, trong óc nàng đột nhiên lóe lên một ý vội nói:

- Phong ca nơi đây sức nóng rất ghê gớm, đồng xương này quanh năm suốt tháng ở đây, không những không bị sức nóng tiêu hủy, mà vẫn giữ nguyên màu trắng bạch, trong này nhất định có nguyên do.

Nữ nhi tánh tình cẩn thận tinh tế, nên mới chú ý được những việc nhỏ nhặt này. Tần Lâm Phong trong lòng khen ngợi không ngớt, liền gật đầu đáp:

- Thanh muội nói rất đúng, nhất định xương cốt của quái thú này là vật có nhiệt tính cao, tuy Hỏa Linh Chi đã khô héo hết chúng ta hãy lấy những xương này đem về biết đâu có lúc dùng đến cũng chưa biết chừng.

Dứt lời chàng bước đến đồng xương trước mặt, tay khẽ chạm nhẹ... Không ngờ đồng xương trước mặt sụp xuống, bụi trắng bốc lên!

Nhưng duy còn một mẫu xương to ước khoảng miệng chung trà nhỏ, vẫn chưa bị nát.

Tần Lâm Phong nhặt lên xem, thì ra đây là một mảnh xương đầu, chàng cho rằng mảnh xương này đã có sức chịu đựng lạ thường như vậy, tất có gì đặc biệt đây, liền bỏ vào trong bọc!

Chàng đứng dậy đưa mắt nhìn xung quanh, thấy không có gì để lưu lại, liền dắt Hoàng Y Thiếu Nữ vượt qua Hỏa Tương Uyên, lên thuyền giương buồm rời khỏi hoang đảo, nhằm hướng Trung Thổ bước đi.

Hai người về đến Trung Thổ, bỏ thuyền tại bến, không dám chậm trễ, liền phóng đến một thị trấn gần đó, mua hai con tuần mã, rồi lên ngựa nhằm hướng tây nam phóng đi.

Trên đường cái quan gần phủ Hà Nam, hai người bất chợt dừng đầu Lão Hóa Tử, cả hai liền giật cương ngựa, nhảy xuống đất cung kính chào hỏi.

Lão Hóa Tử vừa mở miệng đã hỏi luôn:

- Hai người đang định đi đâu? Tần Lâm Phong liền đáp:
- Vãn bối và Thanh muội đang trên đường đến Miêu Cương.
- Miêu Cương? Các người có việc phải đến đó?

Tần Lâm Phong đem việc mình đi đến Miêu Cương tìm Huyền Hư Pháp Sư xin cho được hai tiền Long Nảo, cùng việc Phích Lịch Hải Đường ra Quan Ngoại tìm kiếm Tuyết Sâm dùng để chế thuốc giải cho Đường Hiểu Văn, kể qua một lượt.

Lão Hóa Tử nói:

- Như vậy các người nhất định phải đi. Nhưng Huyền Hư Pháp Sư là con người kỳ lạ, hai người nên cẩn thận hành sự, để trong trường hợp không lấy được thuốc mà còn gây thêm họa, điểm này không thể không đề phòng.

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Hóa Tử Thúc Thúc yên tâm, nếu như không cho, hai huynh muội Thanh Nhi sẽ lập tức trở về quyết không sinh chuyện lời thôi.
- Hay lắm, như vậy mới phải. Tần Lâm Phong chợt lên tiếng:
- Xin hỏi lão tiền bối gần đây có điều tra được giáo chủ Ngũ Âm Giáo đang luyện công ở nơi nào không?

Lão Hóa Tử lắc đầu đáp:

- Vẫn không có chút manh mối nào, mấy tên già ta cũng đang đi tìm phương thức khác, thôi trời không còn sớm nữa người lên đường đi!

Lão dứt lời, thi triển khinh công lướt đi mất hút, Hoàng Y Thiếu Nữ hoài nghi hỏi:

- Phong ca, theo lời Hóa tử thúc vừa nói, không biết Huyền Hư Pháp Sư là người như thế nào?
- Huynh cũng không rõ, đến đó sẽ rõ Thanh muội chúng ta lên đường cho sớm. Hai người lại lên lưng ngựa, ra roi phóng đi, bụi cát cuốn lên mù mịt.

Cả hai đi suốt ngày đêm, đói thì ghé quán ăn uống, đêm thì kiếm chỗ nghỉ trọ, vào buổi trưa một ngày, cả hai đã vào đến địa phận Vân Quý.

Không ngờ lúc hai người đến, cả một giải Miêu Cương đang mắc phải bệnh dịch, do khí trời ở đây nên sinh ra lắm chứng khí. Bên đường cứ cách năm, ba bước lại có mấy người chết, những người còn sống sắc mặt bệnh tật vàng vọt, trông rất tội nghiệp.

Hai người đến bên một hồ nước, xuống ngựa, đang định rửa mặt một chút cho tỉnh táo bù lại những ngày vất vả dọc đường.

- A, a, a...

Một chuỗi âm thanh kinh hãi, vang lên nơi phía hồ.

Hai người ngạc nhiên liền quay đầu lại nhìn về hướng đó...

Thì ra trong hồ có bảy, tám cô nương trong lúc đang bơi lội, bất chợt bị một con rắn hoa đuổi theo, cuống cuống bơi vội về phía bờ, miệng thất thanh kêu lớn!

Tần Lâm Phong thấy cô gái sau cùng đang bị con rắn đuổi đến rất gần, bẻ vội một cành cây nhỏ của một cây mọc bên bờ hồ, thi triển thần công ném vút một cái...

Một tiếng rít thê thảm vang lên, hai mắt của con rắn hoa đã bị cành cây trong tay của Tần Lâm Phong phóng trúng, chìm luôn xuống hồ.

Đám cô nương này dung mạo như hoa, da trắng như tuyết, sau khi lên bờ, vội lấy quần áo mặc vào người, đưa mắt hiếu kỳ nhìn hai người.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhìn họ cười thân thiện, hỏi:

- Trong các vị cô nương đây, có vị nào biết tiếng Hán?

Đám thiếu nữ này là người dị tộc, không hiểu nên chỉ lắc đầu.

Nhưng họ liền quay đầu về phía sườn núi cách đó không xa đồng thanh kêu lớn:

- Mã Y Sa... Mã Y Sa...

Thanh âm vừa dứt nơi sườn núi chợt xuất hiện một thiếu nữ dị tộc, mặt đẹp như tiên, chỉ thấy nàng phóng mình chạy đến, bím tóc lay động không ngớt.

Mã Y Sa chạy đến nơi, dùng Di ngữ nói với đám thiếu nữ một hồi, hình như muốn hỏi xảy ra chuyện gì.

Đám thiếu nữ này dùng tay chỉ hai người nói một tràng Di ngữ gì đó. Mã Y Sa nghe xong chợt lên tiếng bằng Hán ngữ rất chuẩn xác:

- Hai vị có phải là người Trung Nguyên đến, bọn họ không biết Hán ngữ, cho nên gọi tiện nữ đến thông dịch, xin hỏi hai vị đây có gì chỉ giáo?

Hai người thấy Hán ngữ của nàng rất lưu loát, trong bụng mừng thầm, Hoàng Y Thiếu Nữ lên tiếng trước:

- Xin hỏi cô nương, ở Miêu Cương có một vị Huyền Hư Pháp Sư, cô nương đây có được biết không?

Mã Y Sa gật đầu cười nói:

- Người Miêu Cương chúng tôi đây, coi trọng ông ta như thần tiên, nơi đây ai cũng biết Huyền Hư Pháp Sư.

- Xin hỏi cô nương Huyền Hư Pháp Sư hiện đang ở đâu.

- Từ đây đi về hướng tây, khoảng hơn bốn mươi dặm, gặp một ngọn Dã Nhân Sơn, Pháp Sư đang sống ở đó.

43. Chương 43: Huyền Hư Truyền Nhân

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy nàng nói ra nơi ẩn náu của Huyền Hư Pháp Sư, trong lòng mừng rỡ, lại thấy Mã Y Sa lanh lợi đáng yêu, nên thò tay vào bọc lấy một miếng hàn ngọc đặt vào tay nàng nói:

- Mã Y Sa, đa tạ cô nương, miếng ngọc này xin tặng cô nương làm vật kỷ niệm, nếu có duyên sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Đầu tiên Mã Y Sa không chịu nhận, Hoàng Y Thiếu Nữ sau mấy lần nài ép, nàng đành nhận lấy và lên tiếng cảm tạ.

Hoàng Y Thiếu Nữ cười và vẫy tay chào rồi cùng Tần Lâm Phong lên ngựa nhằm hướng Dã Nhân Sơn phóng đi.

Muốn đến Dã Nhân Sơn phải xuyên qua một khu rừng rậm, cây cối trong rừng cành lá xum xuê, ánh sáng chiếu vào yếu ớt, cỏ hoang mọc đầy lối đi, không khí u uất, vô vàn độc trùng, mãnh thú, khiến người mới nhìn đã sợ, ngay cả những người có võ công không kém, cũng không dám đường đột chui vào.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đi đến bên bờ rừng, cột ngựa vào một thân cây lớn. Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn rừng cây, rút cổ kiếm ra cầm nơi tay, khẽ lên tiếng:

- Thanh muội, chúng ta đi!

Chàng dứt lời, tiến vào trong rừng.

Hoàng Y Thiếu Nữ nắm chặt lấy tay trái của chàng bước theo phía sau...

Bỗng một loạt tiếng kêu quái dị vang lên, khiến người nghe rùng mình rợn gáy!

Tiếp theo là tiếng vỗ cánh phành phạch lướt qua đầu hai người, khiến Hoàng Y Thiếu Nữ thất kinh hét lên núp vội vào rau lưng Tần Lâm Phong, không dám đưa mắt nhìn.

Tần Lâm Phong vỗ nhẹ vào vai nàng rồi nói:

- Thanh muội đừng sợ, đó chỉ là mấy con chim ăn đêm thôi!
- Phong ca, muội vẫn còn sợ đây nè!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong, mặt ngọc hiện lên nỗi khiếp sợ và hổ thẹn, xen lẫn nhau rồi lại ép người vào ngực Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong nghĩ thầm:

- Quái, Thanh muội đã trải qua bao nhiêu sóng gió, hôm nay sao lại sợ lũ súc sinh này đến vậy...
- Chàng nghĩ xong lại vỗ về an ủi nàng bước tiếp vào trong.

- Ngốc ơi, bây giờ thì không sợ nữa rồi.

Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi hết sợ, cảm thấy hổ thẹn, mắt phụng khê lướt nhìn chàng lảo lảo.

Thực ra thì Tần Lâm Phong không hiểu được tính nết của phụ nữ, ngượng ngùng rồi nói về hồi lỗi:

- Thanh muội, vừa rồi huynh nghĩ sai uội rồi! Hoàng Y Thiếu Nữ không nhịn được nữa cười nói:
- Phong ca quá trung hậu thật thà, thôi chúng ta mau lên đường đi!
- Đúng đó, chúng ta hãy vượt qua khu rừng này.

Chàng dứt lời, tả thủ nắm lấy ngọc thủ của nàng, hữu thủ cầm chặt kiếm, vừa đi vừa chém những đám cỏ hoang trước mặt để mở đường.

Bỗng một con măng xà hoa, thân hình lớn như một thân cây nhỏ, phóng ra chặn ngang trước mặt.

Con măng xà này, không biết dài đến đâu, đầu và đuôi bị đám cỏ dại che khuất, chỉ chừa lại khúc giữa dài khoảng bảy, tám thước, vừa vằn chằn mắt lối đi.

- Phong ca, giết nó đi!
- Được!

Tần Lâm Phong dứt lời, trường kiếm trong tay đưa lên, khí lạnh rợn người, nhằm tẩm thân trước mặt của con măng xà, vận lực chém một nhát.

- Phụt, một tiếng, luồng ánh sáng xanh vừa tắt, máu tươi đã bắt tung tóe. Con măng xà đau đớn, rít lên thảm thiết khiến người nghe cũng phát hoảng.

Tuy nó bị trường kiếm chặt đứt làm hai khúc nhưng lúc sắp chết, cũng cố gắng giãy giụa khiến hai khúc đầu và đuôi bật cao năm thước “rào, rào” cuồng phong nổi lên, cây cối rung rinh, lá rụng sào sạt, trong phạm vi ba trượng cỏ hoang lại bị con măng xà dày xéo nát bấy, lát sau lại lặng yên trở lại.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay bịt miệng bởi mùi máu tanh bốc lên rồi bước tiếp vào trong...

- Phong ca...!

Hai người đang đi, bỗng Hoàng Y Thiếu Nữ thét lên, Tần Lâm Phong vội quay đầu lại nhìn...

Chỉ thấy Hoàng Y Thiếu Nữ bị một cây rừng gần đó cuốn lấy thân hình, càng cuốn càng chặt, công lực của nàng cao như vậy, cũng không sao thoát thân được.

Tần Lâm Phong chợt nhớ đến đã từng nghe nói có một loài cây ăn thịt người, tuy chưa từng thấy qua, nhưng trông cảnh tượng này, cũng đoán đây là loại cây đó.

Trong chớp mắt, Hoàng Y Thiếu Nữ sắc mặt đã lộ vẻ tái xanh.

Tần Lâm Phong không dám chậm trễ, vũ lộng trường kiếm, nhằm ngay thân cây nọ chém một nhát.

Thân cây đứt gọn, những cái cành cây ăn thịt người liền rời ra, Hoàng Y Thiếu Nữ như rồng thoát lưới, phóng đến gục vào ngực Tần Lâm Phong, nét khiếp đảm còn chưa hết trên khuôn mặt.

Tần Lâm Phong vội vỗ về an ủi rồi hai người tiếp tục đi như vậy trong khu rừng đầy rẫy những cạm bẫy, chướng khí cuối cùng đã ra khỏi rừng.

Cách rừng không đầy năm dặm, chính Dã Nhân Sơn, Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn lên tiếng hỏi:

- Thanh muội, chúng ta dùng phương pháp gì để bái kiến Huyền Hư Pháp Sư cho hợp lý? Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt đáp:

- Chúng ta và lão trước nay không có quan hệ, lại đến xin hai tiền Long Nảo, cái mà lão quý như tính mạng của lão, chuyện này sợ khó mà thực hiện được, để sau khi gặp lão rồi, sẽ tùy có mà hành động.

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Huynh cũng nghĩ như vậy, nhưng Thanh muội hãy nhớ lấy một điểm, bất luận thế nào cũng không được động thủ với lão, để tránh khỏi mang tiếng cướp đoạt.

Hoàng Y Thiếu Nữ hỏi:

- Rủi lão cố chấp không chịu cho, có phải uống một chuyến đi Miêu Cương hay không?

- Long Nảo là vật của người ta, cho hay không là tùy ở người, cũng phải tùy vào mạng số của Đường sư muội quyết định.

Chàng dứt lời, nắm lấy tay nàng, thi triển thân pháp như điện xẹt, nhằm đỉnh núi phóng đi.

Hai người vừa lên đến đỉnh núi, đột nghe tiếng quát như chuông, ngăn lại, liền dừng bước đưa mắt nhìn...

Trước mặt là hai cái bóng thanh y, nhìn kỹ lại chính là hai đồng tử khoảng mười hai đến mười ba tuổi, mày thanh mắt tú, răng trắng môi đỏ, chẳng khác nào Phan An cái thế, người ở bên trái lên tiếng hỏi:

- Nhị vị có việc gì mà đường đột lên núi? Tần Lâm Phong khoanh tay hành lễ lại nói:

- Xin hỏi nhị vị tiểu ca, Huyền Hư Pháp Sư có phải đang ở trong núi?

- Các hạ hỏi việc này làm gì?

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ Hoàng Y Thiếu Nữ ở bên cạnh nói:

- Hai người tại hạ đây mới từ Trung Nguyên đến, bởi vì có việc cần thỉnh cầu, muốn nhờ đến nhị vị tiểu ca thông báo cho Huyền Hư Pháp Sư được biết.

Hai Thanh Y Đồng Tử mắt sáng như sao, nghe đến đây, đưa mắt nhìn Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ dò xét một lượt, Thanh Y Đồng Tử phía bên trái lên tiếng:

- Gia sư từ trước đến giờ không tiếp người ngoài, có việc cứ thông báo cho hai chúng ta, rồi sẽ bẩm báo cho gia sư sau.

Tần Lâm Phong hơi chút giận, cố cười nói:

- Việc Tại hạ thỉnh cầu đây, tất yển kiến Huyền Hư Pháp Sư mới có thể nói được, nếu hai vị tiểu ca đây có ý giúp đỡ, tại hạ xin cảm tạ.

Thanh Y Đồng Tử phía bên phải không nhận được, xen vào quát:

- Ta đã nói gia sư không tiếp người ngoài là không tiếp, hay người mau rời khỏi núi đi, đừng nhiều lời nữa.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây, trong lòng không vui, nhưng vì đến cầu xin người ta, nên đành nuốt giận định mở miệng nói tiếp...

Thanh Y Đồng Tử phía bên trái lại lên tiếng:

- Nhị vị xin chớ trách, những lời vừa rồi của sư đệ tuy hơi lỗ mãng, nhưng sự thật là như vậy. Nếu hai chúng tôi mạo muội bẩm báo sư phụ, sư phụ không những không tiếp mà còn quở trách đã làm phiền người, theo tại hạ nghĩ, nhị vị có việc gì cứ thông báo cho bọn chúng tôi được rõ, nếu không cũng khó mà giúp đỡ cho hai vị.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội lên tiếng:

- Tiểu ca đây có điều chưa biết, hai chúng tôi đã lặn lội ngàn dặm đến đây, muốn thỉnh xin Huyền Hư Pháp Sư một hoàn dược, cho nên không gặp Huyền Hư Pháp Sư thì không giải quyết được, xin hai vị thông cảm cho.

Thanh Y Đồng Tử phía trái lại hỏi:

- Không biết các hạ muốn xin hoàn dược gì nơi gia sư?

- Long Nảo!

Thanh Y Đồng Tử nghe đến đây, sửng người, há hốc miệng không nói lên lời. Thanh Y Đồng Tử phía phải tách tình nóng nảy, cướp lời nói:

- Các hạ quả thực nằm mơ rồi, hai ngày nay gia sư đang thiếu một vật, nên chưa luyện thành Cửu Truyền Khu Dịch tán, mất thấy ngàn vạn lê dân bá tánh Miêu Cương đang mắc phải Hàn Chấn Ôn Dịch mà chết, như nhà không người. Các hạ trái lại muốn lấy Long Nảo quý hơn mạng của gia sư, có phải không biết điều hay không?

Tần Lâm Phong nghĩ thầm:

- Sư muội quả thật mạng khổ, khi không lại gặp ngay tai kiếp này.

Hoàng Y Thiếu Nữ đứng bên cạnh lòng nóng như lửa đốt, vì biết tách của Tần Lâm Phong quyết không ý thể hiếp cô, không bao giờ dùng sức cướp đoạt, nên chỉ đứng một bên không dám mở miệng.

Tần Lâm Phong mặt như đưa đám, nói thầm:

- Sư muội trùng độc việc tuy quan trọng, nhưng tách mạng của hàng vạn lê dân bá tánh cũng không phải là truyện nhỏ, Huyền Hư Pháp Sư đang bận rộn, ta không nên quấy rầy ông nữa. Không bằng trở về tìm biện pháp khác mới được.

Nghĩ xong chàng mặt mày thều nhão, quay về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Sư muội, chúng ta về thôi!

Tần Lâm Phong vòng tay bái biệt nói:

- Chúng tôi đã đến quấy nhiễu tiên sơn, mong hai vị tiểu ca bỏ qua cho, tại hạ xin cáo biệt.

Dứt lời chàng quay đầu bước đi.

Bỗng chàng nhớ đến bá tánh ở Miêu Cương, chết rất thê thảm, cảnh tượng này khiến chàng động lòng trắc ẩn, liền quay lại hỏi hai vị Thanh Y Đồng Tử:

- Xin hỏi nhị vị tiểu ca, Huyền Hư Pháp Sư muốn cứu ngàn vạn sinh linh của bá tánh Miêu Cương, nhưng còn thiếu một vật, nên chưa thể luyện thành Cửu Truyền Khu Dịch Thần Tán?

Thanh y bên trái gật đầu đáp:

- Không sai.

Tần Lâm Phong lại tiếp:

- Tiểu ca đây có thể cho biết tên của thuốc đó, tại hạ tuy ngu đần, nhưng có thể giúp được chưa biết chừng!

Thanh Y Đồng Tử bên phải trề môi nói:

- Sao? Các hạ xin thuốc không được lại muốn tặng thuốc, tại hạ thấy...

- Sư đệ không nên nói vậy, bất luận người ta làm được hay không, nhưng đã có ý tốt chúng ta không được làm khó dễ họ.

Thanh Y Đồng Tử bên trái quát mắng xong, quay về phía Tần Lâm Phong nói:

- Công tử không biết, gia sư đang cần loại tiên dược đan chính là vật có nhiệt hỏa cao, chỉ có Hỏa Linh Chi của Đông Hải mới có thuộc tính này, nhưng mà Hỏa Linh Chi bị khô héo hết, nên gia sư đang buồn rầu không biết làm cách nào?

- A!...

Tần Lâm Phong kinh ngạc thốt lên một tiếng, chợt nhớ tới một vật, bèn thò tay vào trong bọc móc ra nói:

- Đây là một khúc xương đầu của con quái thú canh giữ Hỏa Linh Chi, Tại hạ lượm được gần miệng núi lửa nơi Đông Hải. Tại hạ tự nghĩ vật này ở đó rất lâu mà không bị hủy, tất có chỗ ảo diệu. Để cứu sống muôn sinh linh nơi Miêu Cương, tại hạ nguyện đem vật này cho Huyền Hư Pháp Sư, biết đâu có tác dụng không chừng.

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ lên tiếng nhắc nhở:

- Phong ca, khúc xương này là dùng cho Đường tỷ tỷ, huynh sao dễ dàng cho người như vậy.

Tần Lâm Phong nghiêm sắc mặt nói:

- Thanh muội nói phải, nhưng vì muôn vạn sinh linh bá tánh, huynh không thể thấy mà không cứu, còn bệnh tình của Đường muội phải đành tìm phương thức khác vậy.

Dứt lời chàng đưa khúc xương cho Thanh Y phía bên trái, Thanh Y Đồng Tử giơ tay đón tiếp lấy...

Bỗng có tiếng cười chế nhạo vang lên:

- Sư huynh đừng lấy, hấn muốn dùng khúc xương vô dụng để đổi lấy Long Não của sư phụ, đừng nên dễ bị mắc lừa.

Thanh y nghe đến đây, bán tín bán nghi, dừng tay lại.

Tần Lâm Phong nghe thấy lời này như lửa đổ thêm dầu, tức khí bừng bừng, quay mặt về phía tiếng nói vừa rồi quát:

- Hừ! Người tuổi tác còn nhỏ mà nói năng hỗn láo vậy, tại hạ thật lòng lại bị người nghi ngờ, tin hay không tùy người.

Chàng dứt lời, ném khúc xương xuống đất, kéo Hoàng Y Thiếu Nữ bước đi. Hai người vừa đi, đã nghe thấy tiếng Thanh y bên trái, có ý trách móc sư đệ:

- Sư đệ, đệ không nên nhìn hình dáng mà đo lòng người, nếu khúc xương này có tác dụng, đệ không phải có lỗi với người?

- Sư huynh, khúc xương này làm gì có tác dụng gì.

- Đệ không nên nói vậy, trước mắt hãy cầm về cho sư phụ xem thử.

Hai người nói đến đây, Tần Lâm Phong cũng không thèm nghe nữa, tiếp tục xuống núi.

- Công tử xin dừng bước.

Hai người vừa xuống đến lưng chừng núi bỗng nghe sau lưng có tiếng nói, vội nhìn lại... Chính là hai Thanh Y Đồng Tử đang hấp tấp đuổi theo mình.

Lát sau hai Thanh Y đã đến trước mặt, Thanh Y nói năng ngang ngược lúc nãy vội quỳ xuống đất, mặt đỏ bừng, ấp úng nói:

- Công tử, vừa rồi Lân nhi có lỗi mạo phạm. Lúc trở về, gia sư biết được tức giận, bắt Lân Nhi đến đây tạ lỗi, xin công tử quay lại cho, nếu công tử không nhận lời, Lân nhi cũng không dám trở về gặp sư phụ.

Tần Lâm Phong mới đầu ngạc nhiên, sau hiểu ra, khí giận đã biến mất, nhưng vẫn nói:

- Tiểu ca này lúc này không phải đã nghi ngờ tại hạ lừa gạt lấy Long Nảo, sao giờ lại phải lưu giữ tại hạ?
Lân Nhi nghe xong mặt đỏ như gấc, cúi đầu không đáp.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng thấy khó xử, đưa tay đỡ Lân Nhi dậy. Lân Nhi không chịu, nói:

- Không! Cô nương đừng làm vậy, nếu công tử Thúc Thúc không tha lỗi, Lân nhi quyết không đứng dậy.

Lân Nhi quả thật lợi hại, giọng nói tựa như ong chính, lúc lại ngọt như đường, cứ cô nương, thúc thúc, không những Hoàng Y Thiếu Nữ nở lòng mà ngay Tần Lâm Phong cũng quên sạch nỗi bức tức trong lòng.

Tần Lâm Phong cười nói:

- Mau đứng dậy đi, tại hạ tha lỗi.

Chàng nói xong, đưa tay kéo Lân Nhi đứng dậy. Thanh Y kia lại lên tiếng:

- Khúc xương công tử đã tặng, gia sư sau khi nhìn qua đã biết tuy không bằng Hỏa Linh Chi nhưng cũng đủ để chế tạo Cửu Truyền Khu Dịch Thần Tán. Gia sư cảm kích, đã bắt hai chúng tôi đến đây nhận tội, đồng thời mời công tử quá bước về tề xá.

- Xin nhị vị dẫn đường cho.

Chàng dứt lời, hai đồng tử đi trước dẫn đường lên núi.

Không bao lâu đã đến trước một hang động trên đỉnh núi, xa xa trông thấy một lão nhân khoảng thất tuần, mình mặc đơn bào, râu bạc phất phơ trước ngực, đang mở miệng cười, gật đầu chào hỏi:

Tần Lâm Phong biết đây chính là Huyền Hư Pháp Sư, liền bước đến, khom lưng hành lễ nói:

- Vãn bối Tần Lâm Phong bái kiến Pháp Sư.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng bước lên chào hỏi. Huyền Hư Pháp Sư cười nói:

- Tần Thiếu hiệp dám xả thân cứu nạn tặng khúc xương quái thú, khiến lão phu có thể hoàn thành tâm nguyện, cứu được bá tánh Miêu Cương, lão phu lấy làm cảm tạ vô cùng, xin đa tạ!

- Pháp sư đừng quá khách sáo, vãn bối hổ thẹn không dám nhận. Sau khi hai người giới thiệu xong. Huyền Hư Pháp Sư bèn hỏi:

- Nghe đồ đệ nói qua, Tần Thiếu hiệp muốn hai tiền Long Nảo không biết có mục đích gì?

Tần Lâm Phong đáp:

- Sư muội của Tại hạ bị trúng độc, phải có hai tiền Long Nảo mới có thể chế được thuốc giải, Tại hạ mạo muội thỉnh cầu, xin Pháp Sư rộng lòng từ bi ban Long Nảo cho tại hạ, thì tại hạ và sư muội suốt đời ghi nhớ công đức của Pháp Sư, không biết Pháp Sư có ý kiến gì không?

Huyền Hư Pháp Sư cười lớn, sáng khoái nói:

- Thiếu hiệp đã dám xả thân cứu người, muôn bá tánh Miêu Cương khỏi tai kiếp này, lão phu nào tiếc chi hai tiền Long Nảo, xin vào trong nghỉ ngơi chốc lát, lão phu sẽ sai người đi lấy.

Dứt lời cùng với Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ tiến vào thạch động, lại dặn dò Kỳ Lân hai đồng tử đi lấy Long Nảo.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ tiến vào động ngồi xuống một cái bàn tròn, Huyền Hư Pháp Sư cùng ngồi xuống hàn huyên. Một lát sau hai đồng tử đã bưng trà và một bình ngọc nhỏ lên, cung kính dâng cho Huyền Hư Pháp Sư.

Huyền Hư Pháp Sư tiếp lấy, đưa cho Tần Lâm Phong nói:

- Hai tiền Long Nảo này lão phu đã cất giữ hơn ba mươi năm, nay xin giao lại cho thiếu hiệp.

Huyền Hư Pháp Sư lại chăm chú nhìn vào mặt chàng nói:

- Lão phu có lời muốn nói với thiếu hiệp, xin thiếu hiệp đừng trách cứ. Tần Lâm Phong cười đáp:

- Văn bói không phải người hẹp lượng xin pháp sư cứ nói. Huyền Hư Pháp Sư nghiêm sắc mặt nói:
- Lão phu thấy thiếu hiệp lông mày chau lại có vẻ u sầu, trong lòng tất có chuyện gì, không biết có thể cho lão phu biết không?

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Pháp sư hai mắt như thần, văn bói khâm phục vô cùng, chẳng qua là... Chàng nói đến đây dừng lại, không nói tiếp nữa.

Huyền Hư Pháp Sư nói:

- Chuyện của thiếu hiệp nếu không muốn nói, lão phu cũng không tiện hỏi, nhưng chỉ cần thiếu hiệp nói ra thiếu hiệp đang bận tâm chuyện gì, lão phu tự nghĩ có thể đoán được, xin thiếu hiệp cứ cho biết.

Tần Lâm Phong không muốn đem chuyện xấu của sư môn kể cho người ngoài, nên chỉ nói vắn tắt:

- Tại hạ trong lòng hiện giờ đang có một việc không thể giải quyết, nếu Pháp Sư có thể chỉ giải cho, tại hạ rất lấy làm cảm tạ.

Huyền Hư Pháp Sư tiếp hỏi:

- Hai việc mà thiếu hiệp đang suy nghĩ muốn hỏi không biết là hỏi về vật hay về người?
- Tại hạ đang muốn điều tra tung tích của một người. Huyền Hư Pháp Sư cười nói:
- Thiếu hiệp gặp may rồi, xin mời người hãy theo lão phu.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ không biết lão định làm trò trống gì, đành đứng dậy bước theo lão, tiến vào thạch thất phía bên trong.

Bên trong thạch thất ngoài cái bàn đá đặt chính giữa trên đó có đặt một vật hình tròn vừa khoảng một người ôm, trên phủ một mảnh chụp màu tím đỏ ra, tuyệt không có đồ vật gì khác.

Huyền Hư Pháp Sư tiến đến bên bàn, quay đầu lại nói:

- Nhị vị có đoán được đây là vật gì không?

Tần Lâm Phong nhìn một hồi lâu vẫn không đoán ra được bèn lắc đầu.

Hoàng Y Thiếu Nữ tinh nghịch đưa tay sờ nhẹ, cười nói:

- Văn bói đoán rằng đây là một trái cầu bằng sắt. Huyền Hư Pháp Sư cười đáp:
- Bành cô nương mới đoán đúng được một nửa. Dứt lời lão đưa tay kéo tấm vải ra...

Ánh sáng chói lòa, thì ra vật được phủ miếng lụa là một trái thủy tinh cầu cực lớn.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ không thể ngờ đây là thủy tinh cầu, ngạc nhiên nhìn trân trân không nói.

Huyền Hư Pháp Sư mỉm cười nói:

- Trái thủy tinh cầu này do một dị nhân người Thiên Trúc tặng cho lão phu và còn dạy cả thuật Huyền Hư Truyền Chân. Nếu như người mà thiếu hiệp vẫn còn sống trên thế gian thì thủy tinh cầu nhất định sẽ tìm ra, bây giờ thiếu hiệp của hỏi.

Hoàng Y Thiếu Nữ hiếu kỳ thúc giục Tần Lâm Phong. Huyền Hư Pháp Sư lại tiếp:

- Vừa rồi lão phu quên nói rõ, thuật Huyền Hư Truyền Chân chỉ cho phép mỗi người chỉ được hỏi một lần, cho nên lão phu muốn nhắc nhở hai vị, hai vị cứ suy nghĩ cho kỹ rồi hãy hỏi.

Hoàng Y Thiếu Nữ quay qua nhìn Tần Lâm Phong nói:

- Phong ca nghe rõ chưa, huynh chỉ có thể hỏi được một lần, hỏi nhiều không linh, huynh cứ nghĩ kỹ đi.

Tần Lâm Phong không chút suy nghĩ, quay sang Huyền Hư Pháp Sư nói:

- Tại hạ đang muốn biết Ngũ Âm Giáo Chủ đang ẩn nấp nơi đâu để luyện thần công cái thể trong cuốn bí kíp võ lâm, xin tiền bối thi triển thuật pháp đi.

Huyền Hư Pháp Sư đáp:

- Được, bây giờ thiếu hiệp hãy nhìn kỹ những biến hóa trên quả cầu.

Lão nói xong nhắm mắt lại, hai tay để trước ngực, hai sau lướt quanh trái cầu đồng thời miệng lầm bầm niệm thần chú Huyền Hư Truyền Chân.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ chăm chú nhìn nhưng diễn biến trên mặt quả tinh cầu không chớp mắt.

Lát sau Huyền Hư Pháp Sư đột nhiên quát lớn:

- Mau hiện! Mau hiện!

Thủy tinh cầu bắt đầu chuyển động chậm chậm, rồi mỗi lúc một nhanh dần. Ánh sáng trên mặt cầu dần dần giảm bớt, trái cầu từ từ dừng lại.

Nhưng do tốc độ quay của trái cầu quá nhanh nên những cảnh vật trên đó cứ lướt đi vùn vụt, không trông rõ cái gì hết.

Huyền Hư Pháp Sư đứng bên cạnh lên tiếng:

- Nhị vị không nên nóng vội, thủy tinh cầu đang tìm kiếm tông tích của giáo chủ Ngũ Âm Giáo, trước mắt là cảnh tượng một dãy núi, nếu tìm được, thủy tinh cầu sẽ tự động dừng lại, hiện rõ mọi vật.

Hai người nghe đến đây gật đầu, lòng hiếu kỳ thôi thúc họ tiếp tục chăm chú theo dõi. Lại qua khoảng thời gian một tuần trà, tốc độ xoay chuyển của thủy tinh cầu quay chậm lại.

Tần Lâm Phong biết thủy tinh cầu đã tìm được đối tượng, trong lòng hồi hộp, chăm chú nhìn thủy tinh cầu, không dám chớp mắt.

Cuối cùng thủy tinh cầu đã dừng lại, toàn bộ quang cảnh hiện rõ mồn một trước mắt hai người.

Trên trái cầu hiện ra phong cảnh một ngọn núi cao chọc trời, phong cảnh một nơi xung quanh là vô số thâm cốc.

Bỗng Tần Lâm Phong nhìn thấy một bóng tháp thoảng bên một thác nước, khiến máu huyết trong người chàng sôi lên sùng sục, trợn mắt nghiêng răng, rửa thắm:

- Nghiệt súc!

Vốn là trên một tảng đá xanh cách thác nước không đầy một trượng, một thiếu niên mắt phụng mày kiếm, mặt ngọc răng trắng môi như thoa son, quả là một mỹ nam nhân đang ngồi trên đó, đây không ai xa lạ chính là nghịch đồ, sát sư diệt tổ, sư đệ Khuru Tuấn Nhân, giáo chủ Ngũ Âm Giáo.

Lúc này gã đang ngồi, tập trung định thần, mặt hướng thác nước, miệng thổi ra, hút vào, không biết đang làm gì.

Kể cũng lạ, thác nước vắt trên vách núi cao hơn năm trượng, đang bị hấn dùng chân khí đan điền thổi vào nơi giữa dòng làm nước bắn tung tóe.

Tần Lâm Phong xem đến đây, cúi đầu lầm bầm:

- Đây là môn công phu gì?

- Đây là Phi Bộc Nguyên Thần Công.

Tiếng của Huyền Hư Pháp Sư vang lên. Tần Lâm Phong đang định mở miệng nói nhưng lão đã đưa tay ngăn lại, nói:

- Có gì lát nữa thiếu hiệp sẽ hỏi, thời gian của thuật Huyền Hư Truyền Chân không lâu, không tiện bỏ lỡ cơ hội.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, đành phải im lặng, tiếp tục theo dõi...

Khuất Tuấn Nhân thổi luồng chân khí làm nước bắn ra tung tóe, công phu này có thể thu phát tùy ý, hình như gã muốn thổi đứt dòng thác, khiến cho nước ngừng rơi, nhưng thác nước vẫn đều đặn chảy xuống.

Gã lập đi lập lại mấy lần như vậy, nhưng vẫn không có kết quả mặt lúc này đã tỏ ra mệt mỏi, từ từ đứng dậy, nhắm phía bên thác nước bước đi...

- Soạt một tiếng khô khốc vang lên, những cảnh vật trên thủy tinh cầu đột nhiên biến mất, trên cầu trở lại hình dáng như cũ.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ buột miệng than “đáng tiếc!” Huyền Hư Pháp Sư lúc này mới lên tiếng:

- Tần thiếu hiệp có biết quang cảnh vừa rồi trên thủy tinh cầu là nơi nào không? Tần Lâm Phong lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết, pháp sư đây có biết hay chăng?

- Thác nước cao trăm trượng này có thể là ở Xuyên Tây, còn ở chỗ nào trong Xuyên Tây lão phu cũng không rõ lắm.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, mặt lộ vẻ thất vọng. Bỗng chàng chợt nhớ đến cảnh Khuất Tuấn Nhân luyện công lúc nãy, vội hỏi:

- Pháp sư, xin hỏi Phi Bộc Quy Nguyên là môn võ công gì? Huyền Hư Pháp Sư đáp:

- Phi Bộc Quy Nguyên là loại nội công đặc dị, đã thất truyền giang hồ hơn tám trăm năm nay, lão phu có từng nghe tiên sư kể qua, theo tình hình lúc nãy, giáo chủ Ngũ Âm Giáo không thể dùng chân khí thổi đứt thác nước, có thể nói hẳn chỉ luyện thành có một nửa...

Lão ngừng một chút lại tiếp:

- Nếu hẳn có thể luyện thành công môn Phi Bộc Quy Nguyên thần công, lúc đó thì trong võ lâm này, sợ rằng không một ai có thể đấu nội công để đấu với hẳn.

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Xin hỏi pháp sư, nếu giáo chủ Ngũ Âm Giáo luyện thành công Phi Bộc Quy Nguyên, theo quan sát của Pháp Sư về phương diện nội công hẳn có bì kịp với Phong ca không?

Huyền Hư Pháp Sư đáp:

- Nội công của Tần thiếu hiệp cao thâm đến đâu, lão phu đây không được biết, nhưng theo lão phu suy đoán, nếu muốn giao đấu với Phi Bộc Quy Nguyên thần công thì ít ra phải có đến một trăm năm công lực, ngoài cái này ra bất cứ môn công phu nào cũng không thể thắng được.

44. Chương 44: Hải Đường Lâm Chung

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây chợt buồn rầu.

Theo Hoàng Y Thiếu Nữ nghĩ, trên một trăm năm công lực, là việc không bao giờ thực hiện được, Tần Lâm Phong tuy đã dùng món kỳ trân dị bảo của võ lâm, cao cường công lực, nhưng làm sao đạt được một trăm năm công lực?

Tần Lâm Phong thì cho rằng Ngân Phát Lão Nhân dưới đáy Thần Đăng Nhai đã truyền hết toàn bộ công lực ĩnh, không biết có một trăm năm công lực hay không, cũng không biết nội công của mình có kịp bì Khuất Tuấn Nhân hay không?

Nhưng chàng là một nam tử đội trời đạp đất há lại vì chuyện này mà khiếp sợ. Chỉ nhìn chàng ngẩng mặt ngạo nghễ, quay sang Huyền Hư Pháp Sư nói:

- Bất luận công lực của hần cao siêu đến đâu tại hạ cũng quyết tìm hần trả thù cho bằng được.

Huyền Hư Pháp Sư gật đầu nói:

- Lòng nghĩa hiệp của thiếu hiệp đây thật khiến người khâm phục, dám đứng ra để trừ mối nguy hại cho võ lâm, nếu sau này có dịp dùng đến lão phu, lão phu xin tận lực giúp đỡ.

Tần Lâm Phong vội nói:

- Không dám, sau này nếu có việc nhờ Pháp Sư chỉ giáo cho. Chàng lại quay về phía Hoàng Y Thiếu Nữ nói:
- Thanh muội, chúng ta mau lên đường đến Xuyên Tây, nếu có thể tìm được chỗ Khuru Tuấn Nhân luyện công nhân lúc hần luyện chưa thành sẽ giết đi để trừ hại cho võ lâm ý kiến muội thế nào?

Hoàng Y Thiếu Nữ gật đầu đáp:

- Hay lắm, nhưng muội vẫn muốn Pháp Sư thi triển thêm một lần Huyền Hư Truyền Chân, xem hiện giờ Lâm tỷ tỷ đang ở nơi biên ngoại có tìm được Tuyết Sâm không?

Tần Lâm Phong mừng rỡ nói:

- Thì ra Thanh muội đã sớm có ý hay, huynh rất tán thành.

Hoàng Y Thiếu Nữ mỉm cười, quay về phía Huyền Hư Pháp Sư nói:

- Pháp sư, vãn bối muốn điều tra tung tích Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ, còn đang ở đây Trường Bạch nơi quan ngoại tìm kiếm Tuyết Sâm, không biết Pháp Sư đây có giúp được hay không?

Huyền Hư Pháp Sư gật đầu trở lại giống lúc trước thi triển thuật Huyền Hư Truyền Nhân.

Trước mặt mọi người hiện lên một dãy dài núi vô tận, bị tuyết phủ kín từ đầu đến chân, khí hậu trên đỉnh núi giá lạnh, quanh năm tuyết không hề tan, do đó tuyết tạo thành từng tảng băng lớn tạo ra vô số hình thù kỳ quái, làm cho thế giới băng tuyết đã biến thành một kỳ quan của tạo hóa.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ quan sát này giờ vẫn chưa phát tung tích của Phích Lịch Hải Đường.

Bất chợt trên một sườn núi vô số những tảng băng nằm rải rác, xuất hiện một cái bóng đen đang nhúc nhích chuyển động.

- Phong ca nhìn kìa đó chính là Lâm tỷ tỷ.

Tần Lâm Phong nhìn theo ngón tay chỉ của Hoàng Y Thiếu Nữ về cái bóng lúc này trên mặt cầu, quả nhiên chính là Phích Lịch Hải Đường nàng đang lê từng bước khốc nhọc chậm chậm leo lên đỉnh núi.

Căn cứ theo bước chân của nàng có thể đoán được hình như nàng vừa mới bị ngã xuống, toàn thân phủ đầy tuyết trắng cho nên thoạt nhìn không thể nhận ra.

Lúc nàng sắp lên đến đỉnh núi, do địa thế hiểm ác tuyết rất dày mà lại trơn như mỡ, chân nàng cứ tiến được ba bước lại lùi lại hai bước, Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ nhìn mà trong lòng hồi hộp lo sợ, mồ hôi chảy từng giọt lớn trên góc trán, đồng thời thấy nàng dám hy sinh thân mình vì người, chịu bao vất vả như vậy trong lòng càng thêm kính phục.

Hai người trong nội tâm đang diễn ra vô số tình cảm nhưng vẫn chăm chú những biến hóa trên thủy tinh này.

Lúc này Phích Lịch Hải Đường đã lên đến đỉnh núi, chỉ thấy nàng phủ phục xuống tuyết đưa hai tay đào bới trong lớp băng dày.

Phích Lịch Hải Đường cứ đào bới vậy một lúc lâu thời gian khoảng nửa canh giờ, mặt nàng bỗng lộ vẻ mừng rỡ, đào móc ra một vật dưới tuyết.

- Lâm tỷ tỷ đã tìm ra được Tuyết Sâm rồi.

Hoàng Y Thiếu Nữ vui mừng kêu lên không thể lập tức bay đến đó đỡ nàng được. Tần Lâm Phong cũng mừng rỡ ra mặt.

Thì ra trong tay Phích Lịch Hải Đường đang cầm một cửa Tuyết Sâm dài chưa đầy thước.

Bỗng Hoàng Y Thiếu Nữ phát hiện vật thân cao hai trượng, thân hình đồ sộ như tuyết, đang rón rén tiến lại phía sau lưng của Phích Lịch Hải Đường.

- Lâm tỷ tỷ cẩn thận sau lưng có người tuyết.

Hoàng Y Thiếu Nữ do tình huống cấp bách, quên cả nơi mình đang đứng buột miệng kêu lên một tiếng nhắc nhở.

Tần Lâm Phong cũng hồi hộp không kém liền giơ tay ra hiệu cho Hoàng Y Thiếu Nữ im lặng, tiếp tục theo dõi những diễn biến trên trái cầu.

Lúc này Phích Lịch Hải Đường đã phát hiện sau lưng có động tĩnh quay đầu lại nhìn... Chỉ thấy trước mặt nàng là một người tuyết cao khoảng hai trượng, mặt mày hung dữ, đang từng bước tiến lại phía nàng, chỉ cách thân nàng không đầy bảy thước.

Phích Lịch Hải Đường trong lúc kinh hoàng bỏ vội Tuyết Sâm vào trong ngực, quay đầu bỏ chạy.

Người tuyết tuy to lớn, nhưng cử động rất lanh lẹ, một bước đã tiến đến sau lưng Phích Lịch Hải Đường, hai tay giơ cao vỗ xuống thân hình của nàng.

Phích Lịch Hải Đường lách người tránh qua, xong chường giơ lên võ thăng vào mặt người tuyết.

Người tuyết không tránh cũng không giơ ngực ra để đón ngọn chường của nàng...

Phích Lịch Hải Đường tuy đánh trúng đối phương, nhưng thấy không có chút động tĩnh gì, trái lại người tuyết lại do hai tay như gọng kìm chụp xuống đầu nàng.

Phích Lịch Hải Đường lách qua một bên tấn công tiếp mấy chiêu về phía người tuyết, nhưng thấy nó vẫn không chút xoay chuyển, nàng biết không đánh lại nó, vội quay đầu bỏ chạy. Phích Lịch Hải Đường lúc này trong tay đã cầm một nắm Hoa Mai Thần Trâm đợi người tuyết đến gần, tay nàng khẽ phất.

Một luồng ngân bạc chói mắt, phản chiếu ánh nắng mặt trời, nhắm phía người tuyết bay như tên bắn.

Một chuỗi tiếng rú thảm thiết vang lên chấn động dãy núi.

Thần trâm của Phích Lịch Hải Đường đã cắm trúng hai mắt của người tuyết, và tạo thành vô số lỗ nhỏ nơi bụng và ngực của nó, đau đến nỗi người tuyết té phịch xuống tuyết, chân tay cào cào bới lung tung...

Chính lúc này những tảng băng lớn trên đỉnh núi bỗng phát ra những tiếng ầm ầm dần dần lăn xuống vực.

Thì ra những tiếng rú vừa rồi của người tuyết đã làm chấn động lớp băng tuyết tích tụ lâu ngày, băng nứt tuyết lở đổ xuống ầm ầm...

Phong cảnh trên đỉnh núi lúc này vô cùng ghê sợ, Phích Lịch Hải Đường mặt thất sắc, đang cố tìm đường thoát ra trong đám tuyết hỗn loạn, nhưng khắp nơi đều là những tảng băng lớn như ngọn núi nhỏ ầm ầm lăn đến chỗ nàng, tình hình này nàng không bị băng đè cũng bị tuyết chôn vùi mà thôi.

Hoàng Y Thiếu Nữ không nhận được nữa hai tay hoa loạn xạ miệng thất thanh kêu lên. Bỗng lúc này những cảnh tượng trên quả cầu đột ngột biến mất, không ai biết Phích Lịch Hải Đường có thoát khỏi kiếp nạn đó không.

Tần Lâm Phong mắt đăm lệ, quá khích buột miệng:

- Nếu Lâm cô nương bỏ mạng trong đám tuyết lở này, tại hạ không biết làm thế nào xin lỗi nàng mới phải.

Hoàng Y Thiếu Nữ thút thít nói:

- Tội nghiệp Lâm tỷ tỷ, muội nghĩ chắc tỷ tỷ sẽ không về đâu. Huyền Hư Pháp Sư vội khuyên nhủ:

- Hai vị không nên bi thương như vậy, dù Huyền Hư Truyền Chân không thể thi triển được nữa cũng không biết được tình hình Lâm cô nương hiện giờ ra sao, nhưng theo lão phu thấy, nhị vị hãy lập tức lên đường

tìm đến Quan Ngoại bất luận nàng sống hay chết, cũng phải tìm cho ra tông tích, như vậy mới không hổ thẹn với vị cô nương này, nhị vị thấy sao?

Tần Lâm Phong sức tỉnh, thúc giục Hoàng Y Thiếu Nữ nói:

- Thanh muội, Pháp Sư đây nói rất phải chúng ta mau lên đường.
- Đúng đó Phong ca.

Rồi thì Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ cáo biệt Huyền Hư Pháp Sư, ra khỏi lòng động, vì tình thế cấp bách, chàng bèn cầm tay của Hoàng Y Thiếu Nữ vận hết mười thành công lực thi triển tuyệt thể khinh công, như hai luồng điện lướt đi, chớp mắt đã mất dạng sau núi.

Huyền Hư Pháp Sư thấy cảnh tượng này cũng khen ngợi không ngớt, đợi cho bóng dáng hai người khuất hẳn, mới quay đầu vào hang động.

Lại nói Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi rời khỏi Dã Nhân Sơn, xuyên qua khu rừng rậm, đến bìa rừng tìm kiếm hai con ngựa...

Chỉ thấy một con hắc báo cực kỳ hung tợn, đang ăn khúc đùi còn sót lại của hai con ngựa, xung quanh thịt bị gặm hết, phơi ra xương trắng hếu.

Tần Lâm Phong nóng ruột, nay lại trông thấy hai con ngựa chết thê thảm như thế này, đưa chưởng lên đẩy ra một ngọn Vô Hình Chưởng vỗ xuống đầu hắc báo..."Bốp" một tiếng khô khốc vang lên, chúa sơn lâm đầy oai quyền, sọ đã bị chưởng của chàng đập vỡ nát thất khiếu rỉ máu, té phịch xuống đất nằm yên bất động.

Tần Lâm Phong đưa mắt tìm đường, rồi nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ, chân điểm nhẹ mắt đất lướt đi như tên bắn.

Miêu Cương và Quan Ngoại, một đông một tây dù cho công lực của Tần Lâm Phong có cao siêu cũng không thể thay được ngựa, nên hai người đến một thị trấn gần đó mua vội hai con ngựa tốt, chuẩn bị lương khô, leo lên lưng ngựa rời khỏi thị trấn, tay trái nắm chặt yên cương, tay phải vỗ vào mông ngựa. Hai con ngựa đau quá, hí lên một tràng dài, dang rộng bốn vó, phóng như bay, làm cho bụi cát dưới đất bốc lên mù mịt.

Hai người bất kể ngày đêm, quên ăn quên ngủ, phóng liền một mạch qua khỏi Hoàng Hà, thậm chí đi qua Đồng Gia Bảo cũng không dừng lại, gấp đường tiến đến Quan Ngoại...

Một ngày trên đường cái quan, có một con tuần mã phi nước đại về phía hai người.

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ thoát nhìn đã nhận ra người trên ngựa chính là Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ.

Hai người thấy nàng bình yên trở về mừng rỡ vạn phần, vội gò cương ngựa, nhảy xuống đất, đứng đợi Phích Lịch Hải Đường và Hoàng Y Thiếu Nữ vui mừng kêu lớn:

- Lâm tỷ tỷ... Lâm tỷ tỷ...

Hai tiếng kêu vừa dứt con ngựa đã đưa Phích Lịch Hải Đường đến trước mặt họ. Nàng cũng không ngờ gặp được cảnh này, nhảy xuống ngựa hỏi:

- Hai người đang định đi đâu. Tần Lâm Phong cười đáp:
- Tại hạ từ Miêu Cương gấp lên đường đến đây để đón Lâm cô nương. Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:
- Lâm tỷ tỷ, tỷ tỷ có biết muội nhìn thấy cảnh tỷ tỷ bị tuyết lở vùi lấp, trong lòng nóng như lửa đốt, lo sợ chết người đó.

Phích Lịch Hải Đường ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Hai người làm thế nào biết tỷ bị tuyết vùi...
- Muội nhìn thấy tỷ tỷ trên thủy tinh cầu cầu của Huyền Hư Pháp Sư.
- Thủy tinh cầu?
- Đúng, thuật Huyền Hư Truyền Chân của Huyền Hư Pháp Sư, đã cho thấy cảnh tỷ đang tìm Tuyết Sâm.

- Thì ra là vậy! Những việc của tỷ hai người đã biết.

- Không!

Tần Lâm Phong nói xen vào:

- Đang lúc băng tuyết bốn bề bao phủ Lâm cô nương, thuật Huyền Hư Truyền Chân lại kết thúc. Lúc đó tại hạ và Thanh muội nóng ruột, đi suốt ngày đêm, muốn đến Quan Ngoại để điều tra cho rõ không ngờ gặp được ở đây. Lâm cô nương an toàn trở về, thực là việc đáng mừng.

Phích Lịch Hải Đường nhếch mép cười lả bả:

- Cái này cũng gọi là việc mừng hay sao!

Nói đến đây mặt ngọc lộ vẻ âu sầu, cúi đầu không nói. Hoàng Y Thiếu Nữ thấy thái độ nàng kỳ lạ ngạc nhiên hỏi:

- Lâm tỷ tỷ nói như vậy là có ý gì? Tần Lâm Phong phụ họa theo:

- Lâm cô nương có phải trong mình không khỏe?

- À không có gì đâu, Tần công tử và Bành muội không nên lo lắng... Phích Lịch Hải Đường dứt lời, lại tươi mặt hỏi tiếp:

- Tần công tử đi Miêu Cương chuyến này có kết quả gì không? Tần Lâm Phong cười đáp:

- Đường Sư muội quả là mạng lớn, Huyền Hư Pháp Sư đã tặng hai tiền Long Não, Lâm cô nương lấy được Tuyết Sâm, Hỏa Linh Chi tuy đã khô héo, nhưng tại hạ đã có cách, đợi đến lúc gặp Đường sư muội, sẽ tìm cách chế thuốc giải.

Chàng nói đến đây, cất tiếng cười lớn.

Phích Lịch Hải Đường nghe chàng nhắc đến hai chữ Tuyết Sâm, toàn thân run bần bật, đứng một lúc lâu, không mở miệng.

Hoàng Y Thiếu Nữ cười hỏi:

- Lâm tỷ tỷ, Tuyết Sâm có phải đang ở trong người tỷ tỷ?

Phích Lịch Hải Đường chớp đôi mắt thất thần liếc Hoàng Y Thiếu Nữ một cái khẽ gật đầu.

Tần Lâm Phong tiếp hỏi:

- Lâm cô nương xin cô nương lấy ra để tại hạ được nhìn tận mắt như thế nào? Phích Lịch Hải Đường biến sắc mặt trắng hỏi lại:

- Tần công tử, lẽ nào công tử nhất định phải nhìn ngay bây giờ.

- Phải đó.

Hoàng Y Thiếu Nữ phụ họa theo:

- Lâm tỷ tỷ, tỷ tỷ mau lấy ra đi. Muội cũng muốn xem nữa.

Phích Lịch Hải Đường ngập ngừng hồi lâu, thò tay vào trong người... Bỗng nàng rút tay ra nói:

- Tần công tử, Bành muội muội, có thể đến khi gặp Đường cô nương sẽ xem Tuyết Sâm có được hay không?

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây hơi chút ngạc nhiên, không biết nàng nói những lời này là có ý gì.

Tần Lâm Phong cảm thấy lời nói của nàng kỳ lạ, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảm giác nghi ngờ, lạnh lùng hỏi:

- Lâm cô nương, những lời vừa rồi là có ý gì?

- Không có ý gì, chỉ là để lúc gặp Đường cô nương sẽ lấy Tuyết Sâm ra, lẽ nào không được?

Tần Lâm Phong cười nhạt nói:

- Đương nhiên là được, Tuyết Sâm là cái mà cô nương đã mạo hiểm tính mạng kiếm được, đừng nói là đến khi gặp sư muội sẽ lấy ra, ngay cả khi cô nương muốn chiếm hữu nó, cũng là lẽ đương nhiên.

Phích Lịch Hải Đường nghe những lời mỉa mai này, mắt phụng xạ luồng nhõn tuyến kỳ lạ, nhìn đăm đăm Tần Lâm Phong không nói.

Lát sau nàng đã lấy lại được bình tĩnh, cười nhạt hỏi:

- Tần công tử, lẽ nào công tử nghi ngờ Lâm Như Tuệ là hạng người này.

- Giang hồ hiểm trá, thái độ vừa rồi của Lâm cô nương, không tránh khỏi khiến người nghi ngờ.

Phích Lịch Hải Đường nghe đến đây, cổ họng bật ra tiếng cười quái lạ. Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ nói với Tần Lâm Phong:

- Phong ca, huynh không được có câu nghi ngờ như vậy đối với Lâm tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ buồn lắm đó.

- Vậy sao nàng không lấy Tuyết Sâm ra cho chúng ta xem?

- Có lẽ có uẩn khúc gì đây!

- Huynh không tin?

Phích Lịch Hải Đường giống như có một nỗi oan ức quá lớn, mắt đăm lệ nói:

- Bành muội muội, hắn đã có ý này thì để mặc hắn đi.

- Lâm tỷ tỷ, tỷ tỷ...

- Không cần nói nhiều, chúng ta hãy mau đi gặp Đường cô nương đi.

Dứt lời nàng quay người, đưa tay lau nước mắt, không nói một câu, leo lên lưng ngựa ra roi nhằm hướng quan nội phóng đi như bay.

- Thanh muội mau đuổi theo nàng.

Tần Lâm Phong dứt lời, cùng Hoàng Y Thiếu Nữ leo lên ngựa, sai rộng bốn vó đuổi theo nàng.

Con đường mà Phích Lịch Hải Đường phóng đi, chính là dẫn đến nơi Đường Hiểu Văn bị giam lỏng.

Ba con ngựa sau hai ngày phóng liên tục, trên đường đi ngoài việc dừng lại ăn uống, lúc mệt thì tìm kiếm chỗ nghỉ ngơi ra, còn lại là cứ phóng liên tục.

Phích Lịch Hải Đường mặt mày sầu thảm, thỉnh thoảng mắt lại đăm lệ, lúc nghỉ ngơi thường ngồi riêng biệt một mình, không nói chuyện với ai, Hoàng Y Thiếu Nữ mấy lần muốn kiếm cớ nói chuyện với nàng, đều bị nàng bỏ ngoài tai, nhưng lúc cố gắng gượng hỏi, thì nàng lại thúc giục lên đường, rồi một mình leo lên ngựa ra roi phóng đi.

- Tỷ tỷ thay đổi rồi!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghĩ thầm!

Nhưng nàng không biết Phích Lịch Hải Đường tại sao lại đột nhiên buồn rầu như vậy. Tần Lâm Phong thì cho rằng nàng có tâm chiếm đoạt Tuyết Sâm, nên giả vờ có thái độ này, trên đường đi ngoài việc âm thầm giám sát nàng, còn lại không thềm mở miệng nói một lời.

Ngày thứ ba vào lúc hoàng hôn, ba người đến được khu rừng giam giữ Đường Hiểu Văn, họ xuống ngựa cột dây cương vào gốc cây đang muốn tiến vào trong rừng, đột nhiên có tiếng quát the thé:

- Hừ! Các người lại muốn đến đây để gây sự hả!

Thanh âm vừa dứt, trước mặt mọi người đã xuất hiện một lão già ốm ngắt, chính là Tổng đàn Hộ Pháp Vũ Văn Báo.

Hoàng Y Thiếu Nữ tiến lên một bước nói:

- Lão già tốt nhất không nên xen vào chuyện của chúng ta, chúng ta đến đây không phải đánh nhau.

- Vậy các người đến đây làm gì?
- Chúng ta đến đây là để thăm Đường tỷ tỷ.
- Phu nhân đã nói không tiếp người ngoài...

Vũ Văn Báo chưa dứt lời đã thấy bóng chường hoa lên trước mặt, “Bốp, bốp” hai tiếng vang lên, mắt lão nảy đom đóm, in dấu hai bàn tay.

Tần Lâm Phong chỉ mặt lão quát lớn:

- Lần trước người dám ở trước mặt ta gọi nàng là phu nhân này, phu nhân nọ, ta đánh cho người gãy hết răng chó mới đỡ tức.

Vũ Văn Báo lúc này mới biết hai cái tát nổ đom đóm lúc nãy là do Tần Lâm Phong ra tay, lão tức giận mặt xanh lè, nghiêng răng quát lớn:

- Đánh hay lắm, lão phu hôm nay phải cho người chết không toàn thây mở hủ.

Lão dứt lời, song thủ giơ lên cong cong hình móng vuốt cứng như thép, chộp về phía mặt Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong cười nhạt lách mình về phía bên trái, đưa hữu chưởng quét về phía song thủ lão.

Vũ Văn Báo rút vội tay về, thối lui ba bước đang muốn phóng lên tấn công tiếp...

- Vũ Văn Báo hộ pháp mau lui ra.

Thanh âm vang lên sau một thân cây lớn, Tần Lâm Phong vội đưa mắt nhìn về phía đó... Người vừa nói chính là Đường Hiểu Văn.

Vũ Văn Báo lúc này lui lại, tiến đến trước mặt Đường Hiểu Văn khom lưng hành lễ kính trọng nói:

- Phu nhân sao lại giá lâm chỗ này.

Tần Lâm Phong thấy lão lại gọi phu nhân lửa giận lại bốc lên, đang muốn ra tay, nhưng ngại có mặt Đường Hiểu Văn, nên đành nuốt giận đứng nhìn.

Đường Hiểu Văn hừ nhạt nói:

- Khuất Tuấn Nhân chỉ cấm không cho ta ra khỏi khu rừng này, ta vừa đến đây người lại dám cản bước.
- Tệ chứ không giám!
- Người còn dám nói không dám? Người sao không mau cút đi!
- Dạ! Dạ! Dạ!

Vũ Văn Báo dạ liền mấy tiếng, trợn mắt tức giận nhìn Tần Lâm Phong, rồi quay đầu tiến vào phía trong rừng.

Đường Hiểu Văn mặt lộ vẻ vui mừng bước đến trước mặt ba người nói:

- Đại sư ca, Bành muội, Lâm tỷ tỷ, ba người cùng đến cả đây.
- Phải đó sư muội.
- Đường tỷ tỷ, muội nhớ tỷ quá hà!
- Đường cô nương, gần đây vẫn khỏe chứ? Đường Hiểu Văn vui mừng nói:
- Chúng ta vào trong kia sẽ nói chuyện.

Nàng dứt lời, tay phải nắm lấy Hoàng Y Thiếu Nữ, tay phải thì nắm lấy tay Phích Lịch Hải Đường, Tần Lâm Phong đi ở sau lưng, bốn người cùng tiến vào trong rừng đến trước hoa viên của căn lầu son.

Tần Lâm Phong là người đầu tiên lên tiếng:

- Chúc mừng sư muội, chúc mừng sư muội. Đường Hiểu Văn ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư ca, muội đã bị nhốt ở đây, có việc gì đáng mừng đâu? Tần Lâm Phong cười đáp:

- Đường nhiên là có rồi, báo uội biết ba chúng ta đã tìm được ba loại tiên dược có thể hỏa giải Tỷ Hối Đoạn Hồn Lộ trên người muội, chốc lát nữa đây sẽ chế luyện thuốc giải, đảm bảo được đến độc tiêu.

Đường Hiểu Văn mặt vui mừng nói:

- Đây là cơ hội hiếm có, như vậy muội lập tức có thể thoát khỏi sự khống chế của tên súc sinh Khư Tuấn Nhân rồi!

- Không sai!

Đường Hiểu Văn nét mặt vui mừng đột nhiên trở lại buồn bã nói:

- Nhưng việc này có tác dụng gì khi huyết cừu của cha... trình tiết của muội. Hoàng Y Thiếu Nữ khuyên giải nói:

- Đường tỷ tỷ, tỷ tỷ không nên nản lòng, mối thù của Đường bá bá sẽ có Phong ca và muội đây đảm nhận. Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây thấy không tiện nói ra, nên dừng lại không nói tiếp. Tần Lâm Phong lên tiếng:

- Sư muội, chúng ta là huynh muội, chỉ sợ muội không chê huynh, huynh quyết không xem chuyện ngọc nát đá rửa mà giảm bớt tình yêu thương đối với muội, về điểm này muội cứ yên tâm đi.

Những từ nói từ đáy lòng này khiến Đường Hiểu Văn nghe xong vừa mừng vừa hổ thẹn, đỏ bừng mặt, không dám ngừng đầu lên.

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Được rồi, chúng ta không cần nhắc đến chuyện này nữa, mau tìm cách chế thuốc giải đi.

Nói xong, ngọc thủ đưa về phía Tần Lâm Phong:

- Phong ca, hai tiên Long Nảo của huynh đâu?

Tần Lâm Phong cho tay vào ngực lấy Long Nảo ra, đặt vào tay nàng nói:

- Huynh đã từng ăn Hỏa Linh Chi, nên trong người cũng có chứa dược tính này, hiện nay không có Hỏa Linh Chi nhưng dùng một chén máu tươi của huynh cũng có thể thay thế được.

Ngừng một chút, chàng quay mặt về phía Phích Lịch Hải Đường hỏi:

- Lâm cô nương, lẽ nào cô nương lại không muốn lấy Tuyết Sâm ra. Phích Lịch Hải Đường cười đau khổ đáp:

- Tần công tử, xin công tử đừng nên dùng những lời lẽ châm chích này, chốc lát nữa đây công tử sẽ rõ.

Nàng nói đến đây bước đến Đường Hiểu Văn, cầm lấy tay nàng khẽ nói:

- Đường cô nương, Lâm Như Tuệ này cả đời đau khổ, trên thế gian này không có một người thân, nếu như tiện nữ đây cầu xin cô nương nhận tiện nữ làm tỷ tỷ, không biết cô nương có đồng ý không?

Đường Hiểu Văn gật đầu nói:

- Lâm tỷ tỷ, đó chính là điều muội có mong muốn cũng không được, tỷ tỷ sao vẫn kêu Đường cô nương?

- À, Đường muội muội, tỷ rất sung sướng muội kêu thêm một lần nữa đi!

- Lâm tỷ tỷ.

- Đường muội muội.

Phích Lịch Hải Đường mừng muốn rơi lệ, lại kéo tay Hoàng Y Thiếu Nữ đến bên cạnh nói:

- Không ngờ một đời Lâm Như Tuệ đến lúc này mới có được hai tiểu muội xinh đẹp như hoa, chết cũng có thể nhắm mắt rồi.

- Lâm tử tử không nên nói chữ chết quá sớm.

- Lâm tử tử, Thanh muội cũng không cho phép tử nhắc đến cái chữ xui xẻo này. Phích Lịch Hải Đường mắt phụng ngập lệ, nói:

- Tần công tử tâm địa nhân hậu, trung kiên đầy lòng nghĩa hiệp, là người bạn đường lý tưởng của hai muội, hy vọng ba người có một cuộc sống hạnh phúc. Chàng trước mắt tuy hiểu lầm tử, nhưng tử không giận chàng, bởi Lâm nhi không phải hạng người, như chàng nghĩ, chốc lát nữa đây mọi người sẽ rõ.

Nói xong nàng đột nhiên quay về phía Tần Lâm Phong lên tiếng:

- Tần công tử, tiện nữ vốn muốn nhận công tử là sư đệ, nhưng hiện giờ công tử trong lúc đang hiểu lầm, cho nên tiện nữ không dám yêu cầu...

Phích Lịch Hải Đường chưa dứt lời, lệ tràn đầy mắt ghen ngào nói không nên lời.

Đột nhiên mặt nàng đành lại đưa tay áo lau nước mắt, thò tay vào trong ngực lấy ra một vật.

- Tuyết Sâm!

Hoàng Y Thiếu Nữ thốt lên một tiếng mừng rỡ, đưa tay tiếp lấy.

Bỗng Phích Lịch Hải Đường biến sắc mặt “ộc” một bụng máu tươi bắn ra có vòi, thân hình nàng lão đảo ngã phịch xuống đất.

Diễn biến trước mặt khiến ba người hốt hoảng kinh sợ. Rồi cả ba vội nhào tới đỡ nàng dậy...

Chỉ thấy mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, ngực nhuốm đỏ máu, hai mắt thất thần.

Tần Lâm Phong vội dùng hữu chưởng đè vào các huyệt đạo sau lưng nàng, dồn chân khí qua.

Phích Lịch Hải Đường từ từ tỉnh lại, mắt chớp chớp, cất tiếng nhỏ như muỗi:

- Tần công tử, công tử đã nhìn thấy trên thủy tinh cầu cảnh tượng tiện nữ bị băng tuyết vùi dập, đến lúc đó thì thuật Huyền Hư Truyền Chân kết thúc phải không?

- Phải!

- Bây giờ tiện nữ sẽ kể lại diễn biến lúc sau cho công tử biết... Nàng nói đến đây, ngừng lại để thở, rồi tiếp:

- Lúc đó tiện nữ đang tuyệt vọng, không biết tránh đi đâu, bị một tảng băng lớn đập vào phía sau lưng, khiến máu tươi bắn ra đất rất nhiều, tiện nữ nghĩ thầm, tâm mạch đã đứt hết, sao vẫn còn sống, tiện nữ liền nghĩ đến Tuyết Sâm ở trong người, thì ra nhờ nó mà tiện nữ kéo dài mạng sống, tiện nữ không dám chậm trễ, cố gắng bò xuống núi đi đến một thị trấn gần đó, mua lấy một con ngựa gấp đường trở về Đồng Gia Bảo, giữa đường gặp được hai người, không ngờ lại bị công tử hiểu lầm...

Tần Lâm Phong nghe đến đây, hai mắt đăm lệ, rửa thầm mình đáng chết.

Đường Hiểu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ cũng đau khổ khôn cùng, khóc thút thít.

Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tần Lâm Phong chàng giật lấy Tuyết Sâm trong tay Hoàng Y Thiếu Nữ đặt vào ngực nàng.

Phích Lịch Hải Đường đau khổ mở miệng cười lắc đầu nói:

- Tuyết Sâm đã rời khỏi thân thể, tâm mạch sẽ đứt hết, bây giờ chỉ còn dựa vào nguồn chân khí nơi chưởng lực của công tử, chốc lát nữa đây tiện nữ cũng không sống được...

Nàng nói đến đây, tay run nắm lấy hai tay của Hoàng Y Thiếu Nữ và Đường Hiểu Văn, cất giọng thều thào:

- Trước lúc lâm chung, tử lại có được hai tiểu muội... rồi nàng đặt hai bàn tay ngọc vào tay Tần Lâm Phong, rồi nhìn chàng nói:

- Đáng tiếc tử không có sư... đệ...

- Lâm tử tử, Phong đệ xin lỗi tử!

Phích Lịch Hải Đường hình như cũng không nghe được tiếng kêu của Tần Lâm Phong, khuôn mặt nhợt nhạt của nàng điểm nụ cười tinh khiết, rồi từ từ nhắm mắt.

45. Chương 45: Trong Vòng Vây Kẻ Thù

Phích Lịch Hải Đường sau khi trút hơi thở cuối cùng, xung quanh bỗng vang lên tiếng khóc thê lương.

- Lâm tỷ tỷ, hãy yên nghỉ, Phong đệ ngàn vạn lần xin lỗi tỷ tỷ, xin tỷ tỷ tha thứ cho những ý tưởng hoang đường của đệ.

- Lâm tỷ tỷ, Thanh muội không được đùa giỡn với tỷ nữa rồi.

- Lâm tỷ tỷ vì muội mà hy sinh tính mạng, muội không biết phải xin lỗi thế nào đây?

Ba người nức nở đau thương, đặc biệt là Tần Lâm Phong, chàng nhớ lại những hình ảnh lúc trước, đã cùng nàng vào sinh ra tử, biết bao thân thiết, càng nghĩ càng hối hận khôn lường!

Tần Lâm Phong cứ quỳ mà rơi lệ, trong lòng chàng vô cùng đau khổ. Hồi lâu Đường Hiểu Văn là người đầu tiên nín khóc, nàng lên tiếng:

- Không biết làm sao tạ lỗi tỷ tỷ mới được! Tần Lâm Phong lau nước mắt nói:

- Sư muội, sự việc đã đến nước này, chúng ta phải lo an táng cho tỷ tỷ, để tỷ tỷ chết được yên ổn, có như vậy mới là đạo lý!

Hoàng Y Thiếu Nữ nức nở xen vào:

- Đường tỷ tỷ, gần đây có chỗ nào đặt quan tài tốt không? Đường Hiểu Văn đáp:

- Tỷ đã sớm chuẩn bị một quan tài lưu ly, vốn dành dành, nhưng nay nguyện nhường lại cho Lâm tỷ tỷ. Phong ca, Bành muội chúng ta hãy cùng đi lấy!

Nói xong bước xuống lầu!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ vội bước theo, quả nhiên Quan Phòng Lầu có một cỗ quan tài lưu ly, trang hoàng rất đẹp, trong suốt từ ngoài vào trong!

- Đại sư ca, chúng ta mau khiêng quan tài này vào đại sảnh!

Đường Hiểu Văn dứt lời, đỡ lấy một đầu, Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đỡ đầu còn lại, ba người khiêng quan tài tiến vào sảnh, rồi lại khiêng Phích Lịch Hải Đường đặt ở bên cạnh, Đường Hiểu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ trang điểm cho nàng.

Phích Lịch Hải Đường sau khi trang điểm xong, nhan sắc cực kỳ mỹ lệ, trông như vẫn còn sống, môi điểm một nụ cười nhẹ tuyệt mỹ, giống như Mỹ nhân ngư trong đêm xuân!

Ba người lại khóc than một hồi, rồi đặt nàng vào quan tài!

Đường Hiểu Văn đặt Tuyết Sâm trên ngực nàng, Tần Lâm Phong thấy vậy vội vàng ngăn lại nói:

- Sư muội, muội làm gì vậy? Đường Hiểu Văn đáp:

- Lâm tỷ tỷ vì muội mà chết, muội chỉ biết cảm tạ ơn đức này bằng cách để Tuyết Sâm được vĩnh viễn bên nàng, khiến ngọc thể của tỷ tỷ không bao giờ tan, lúc nào muội muốn đến thăm cũng có thể nhìn thấy tỷ.

Nói xong bỏ Tuyết Sâm vào trong quan tài. Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay ngăn lại nói:

- Đường tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ muốn bỏ Tuyết Sâm vào quan tài không những không trả được ơn của Lâm tỷ tỷ, trái lại phụ lòng tốt của Lâm tỷ tỷ!

Đường Hiểu Văn hỏi lại:

- Bành muội nói vậy có ý gì? Hoàng Y Thiếu Nữ đáp:

- Tỷ thử nghĩ coi, Lâm tỷ tỷ vì muốn trị dứt độc trong mình tỷ, nên mới quyết hy sinh, nếu nay tỷ không giữ Tuyết Sâm lại để trị độc, mà lại tặng cho Lâm tỷ tỷ, muội nghĩ Lâm tỷ tỷ dưới tuổi vàng nếu biết được sẽ giận đó!

Đường Hiểu Văn vẫn lắc đầu nói:

- Lời của Bành muội có lý, nhưng chất độc trong người tỷ, vì ở đây cũng có thuốc giải chỉ cần tỷ không rời khỏi đây, đương nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra, cho nên đã quyết tặng Tuyết Sâm cho Lâm tỷ tỷ!

Tần Lâm Phong xen vào nói:

- Sư muội, nơi đây tuy có thuốc giải, nhưng muội không thể giam mình mãi ở nơi này được!

Đường Hiểu Văn gật đầu nói:

- Muội sẽ tìm một tiên dược khác nhưng thuộc tính giống Tuyết Sâm để trị độc ỉn, nếu không muội suốt đời sẽ không an tâm!

Tần Lâm Phong liền hỏi:

- Nếu như sau này vĩnh viễn không tìm được vật nào có được tính giống như Tuyết Sâm thì sao?

- Sẽ tùy trời định đoạt số mạng!

Nàng nói đến đây, không để ý đến hai người nữa, đặt Tuyết Sâm vào lòng Phích Lịch Hải Đường!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ thấy có khuyên giải cũng vô ích, chỉ thở dài đứng nhìn!

- Lâm tỷ tỷ! Hãy yên nghỉ đi, Văn muội ở đây bầu bạn với tỷ tỷ!

Nàng dứt lời rồi cùng với Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đẩy nắp quan tài lưu ly lại.

Tần Lâm Phong lại hỏi:

- Sư muội, muội gần đây có nghe được tin tức gì của Khuru Tuấn Nhân hay không? Đường Hiểu Văn thở dài đáp:

- Không có, nhưng tính đến hôm nay, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa, hắn sẽ luyện xong thần công trong cuốn bí kíp nọ!

Dứt lời, nàng thở dài một tiếng.

Tần Lâm Phong đột nhiên nhớ đến cảnh tượng diễn ra trên Tinh Cầu, bèn hỏi:

- Sư muội có biết, từ trước đến giờ, có phải hắn thường đến Xuyên Tây? Đường Hiểu Văn lắc đầu đáp:

- Hành tung của hắn phiêu hốt, muội cũng không rõ lắm! Tần Lâm Phong ngừng một hồi lâu lại hỏi:

- Sư muội, huynh tạm cáo từ ở đây, nhân lúc hắn chưa luyện xong võ công trong bí kíp đó, huynh sẽ cố gắng kiếm cho được vật có được tính giống Tuyết Sâm để giải độc uội!

Chàng nói đến đây, cảm xúc thốt lên:

- Nếu không làm như vậy, sau một tháng nữa huynh và Khuru Tuấn Nhân sẽ tỷ đấu với nhau, ngộ nhờ công lực không địch nổi hắn há không phải khiến muội khổ cả một đời. Đồng thời huynh cũng khó mà nhìn mặt ân sư nơi chín suối.

Đường Hiểu Văn mắt đầm lệ, run giọng nói:

- Đại sư ca tốt với muội như vậy, muội kiếp này không sao báo đáp cho hết được!

Tần Lâm Phong nghe đến đây vừa mừng vừa nghe trong lòng đau xót, trầm ngâm một lúc, chợt lên tiếng:

- Sư muội bảo trọng ngọc thể, huynh và Bành muội xin cáo từ!

Dứt lời chàng nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ bước ra khỏi dạ sảnh!

- Sư Huynh và Bành muội xin dừng bước! Đường Hiểu Văn dứt lời bước lên nói:
- Muội sẽ đưa hai người ra khỏi đây, nếu không Bà Sa Thiên Huyền Trận của Vũ Văn Báo sẽ làm khó hai người.

- Vậy phiền muội!

Rồi thì Đường Hiểu Văn và Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ xuyên qua khu rừng! Đến bên bìa rừng, nàng dừng bước nói:

- Đại sư ca và Bành muội bảo trọng, muội không đưa tiếp được nữa!
- Sư muội quay lại đi!
- Đường tỷ tỷ, muội và Sư Huynh sẽ sớm trở về thăm tỷ!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ vừa dứt lời, không chậm trễ, liền quay đầu bước đi.

Đường Hiểu Văn thở dài một tiếng, khi bóng hai người khuất hẳn, quay đầu trở lại căn lầu nọ!

Lại nói Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ ra khỏi khu rừng vừa đi vừa nhớ lại, cách đây không lâu đã cùng Phích Lịch Hải Đường đến đây, mà nay đã tiên phạm xa cách, bất giác trong lòng dậy lên nỗi buồn vô hạn, cứ có cảm giác như vừa trải qua giấc mộng.

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa đi vừa hỏi:

- Phong ca, chúng ta sao không nhân lúc này đi Xuyên Tây tìm nơi luyện công của Ngũ Âm Giáo chủ?

Tần Lâm Phong lắc đầu nói:

- Huynh đã có cách!
- Cách gì!
- Nhân lúc hẩn luyện công chưa thành mà trừ đi, có thắng cũng không vinh dự gì, đợi hẩn luyện xong sẽ hện chỗ tỷ đấu một lần!

Bỗng bên tai hai người vang lên tiếng nói cách đó không xa:

- Xú quỷ lớn gan! Sau khi giáo chủ ta luyện thành, sợ rằng một chiêu ngươi cũng chưa đỡ được, ở đó mà khoác lác, không biết xấu hổ!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, nhận ra thanh âm của Vũ Văn Báo, liền quay về hướng đó nhìn...

- Xú quỷ! Không sợ chết thì hãy theo ta!

Bóng đêm mờ ảo cách đó hơn mười trượng chợt xuất hiện một cái bóng, vừa dứt lời đưa tay vẫy vẫy, thân pháp như ma quỷ, chớp mắt mất hút sau góc núi gần đó!

Tần Lâm Phong đoán chắc là Vũ Văn Báo không sai, bèn quay lại nói với Hoàng Y Thiếu Nữ.

- Thanh muội đi! Xem hẩn làm được trò gì!

Chàng dứt lời nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ lắc người phóng theo! Qua khỏi góc núi, đến trước một khu rừng hoang vắng...

Vũ Văn Báo đang đứng sừng sững trước một sườn núi bên thân có bốn bóng người, xếp hàng chữ nhất chặn trước mặt hai người!

Tần Lâm Phong nhìn kỹ lại, nhận ra bốn cái bóng nọ chẳng ai xa lạ chính là Ngọc Diện La Sát, Thân Lâu Ma Cơ, hai cái bóng còn lại là Phương Vân, Phương Lan.

Chàng cười lên một tràng tiếng cười đinh tai choáng óc, rồi nói:

- Lũ ma quỷ các ngươi muốn gì đây? Vũ Văn Báo quỷ quyết nói:
- Còn phải hỏi! Lão phu hôm nay phải bắt cho được người đem nộp giáo chủ mới nghe! Tần Lâm Phong khinh thị nói:

- Các người nghĩ có thể làm được? Thân Lâu Ma Cơ xen vào:

- Làm được hay không, chốc lát người sẽ biết, bây giờ hãy trả mạng đệ tử cho ta. Mụ chưa dứt lời, ra tay như điện xẹt, chớp mắt đã phóng ra bảy chưởng!

Tần Lâm Phong lách người, hóa giải chưởng phong của mụ, xuất chưởng đẩy mụ thối lui ba bước, rồi đưa tay chỉ mặt nói:

- Thân Lâu Ma Cơ, tại hạ cảnh cáo người, ta đã năm lần bảy lượt tha mạng cho ba thầy trò người, không ngờ người cố chấp như vậy, lẽ nào ta không giết người chắc.

Thân Lâu Ma Cơ phì một tiếng nói:

- Phụng nhi chết thê thảm, lão nhân đây thề không đội trời chung với người, người ra tay đi!

Dứt lời, tiến lên, chưởng phong cuồng nộ quét về phía chàng! Tần Lâm Phong tức giận hét lớn một tiếng:

- Hay lắm!

Chàng xuất chưởng uy mãnh tuyệt luân, lấy công chế công, chưởng phong bao trùm lấy Thân Lâu Ma Cơ!

Thân Lâu Ma Cơ không đỡ nổi ngọn chưởng vừa rồi, vội thu tay thối lui tám bước! Tần Lâm Phong không truy đuổi, Thân Lâu Ma Cơ thấy vậy đang muốn xông lên... Ngọc Diện La Sát bước lên ngăn lại nói:

- Đừng mất thời gian nữa, chúng ta cứ y kế hành sự đi! Gã dứt lời quay về phía Vũ Văn Báo và Phương Vân, Phương Lan đưa mắt ra hiệu!

Hình như chúng có chuẩn bị trước, năm người liền xếp thành hình cách hoa mai, vây chặt Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ vào giữa!

Tần Lâm Phong thản nhiên cười nói:

- Chỉ với năm người mà có thể đủ sức bắt tại hạ? Hoàng Y Thiếu Nữ cũng tức giận quát lớn.

- Hừ! Thêm mười tên như các người nữa cũng không làm gì Ta và Phong ca đâu đừng khiến ta phải hạ sát thủ đó!

Vũ Văn Báo cười thâm độc nói:

- Bắt được hay không tức khắc các người sẽ biết. Nói đến đây, đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn nói:

- Mau lấy ra!

Cả bốn đồng loạt, thò tay vào bọc... Ánh sáng lập lòe, khí lạnh ghê người.

Trên tay mỗi tên, đều cầm hai hình tròn tỏa ra ánh lân tinh!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ giật mình, tuy không biết vật trong tay chúng là vật gì, nhưng đoán thâm đây nhất định là vũ khí tàn độc bá đạo.

Vũ Văn Báo đưa hai tay lên vẽ một vòng lên không, hai đường ánh sáng xanh lè lóe lên...

Bất chợt Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ cảm thấy hai vệt sáng này tỏa ra một luồng hàn khí lạnh buốt thấu xương, cả hai bất giác rùng mình!

Vũ Văn Báo cười hỏi:

- Xú quỷ, người có biết vật trong tay lão phu đây là vật gì không? Tần Lâm Phong khinh thị đáp:

- Hừ! Chẳng qua cũng là ám khí tàn độc thuộc loại hỏa dược! Vũ Văn Báo ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Xú quỷ! Người lầm rồi!

Lão ngừng một lát nói tiếp:

- Vật trong tay năm người chúng ta đó chính là Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu nếu năm người cùng lúc phát động, trái cầu này sẽ phát ra luồng hàn khí kinh người, thâm nhập vào cốt tủy, thức thời nên nghe lời của lão phu!

Tần Lâm Phong “Hừ!” nhậm nói:

- Đừng tưởng lừa gạt được tại hạ, nếu hàn khí thâm nhập lục phủ ngũ tạng hai người chúng ta, các người cũng khó trách khỏi, có bản lãnh cứ thử xem!

Vũ Văn Báo nói:

- Đừng đắc ý vội chúng ta dám dùng Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu, tự có cách khắc chế, sao có chịu thỏa thuận điều kiện hay không?

Tần Lâm Phong nghe đến đây cũng không nghi ngờ, bởi vì vừa rồi lúc Vũ Văn Báo múa hai trái cầu, chàng và Hoàng Y Thiếu Nữ lạnh thấu xương, còn năm người lão không có chút phản ứng gì!

Nhưng Tần Lâm Phong bản tính vốn cao ngạo, há vì thế mà khiếp sợ, chỉ thấy chàng trợn mắt, xạ hai luồng điện về phía đối phương nói.

- Đừng nhiều lời nữa, ta và giáo chủ các người thù sâu như biển, các người lại dám giúp hần làm điều bạo ngược, vậy cứ ra tay đi, không có thỏa thuận điều kiện gì nữa!

Vũ Văn Báo tức giận quát lớn:

- Hay lắm! Vậy để các người ném thử mùi vị Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu xem sao! Nói đến đây, lại quay về phía đám người Ngọc Diện La Sát, hét lớn:

- Lên!

Lão vừa dứt lời thì Ngọc Diện La Sát, Thân Lô Ma Cơ, cùng đồ đệ múa Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu phóng lên!

Ánh sáng lập lờ như ma trời, mười đường ánh sáng xanh lè đàn chéo vào nhau, hàn khí bốc lên rừng mình!

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đều cảm thấy máu huyết như đóng băng lại. Nhất là Hoàng Y Thiếu Nữ, răng đánh lập cập thân hình run lẩy bẩy!

Tần Lâm Phong trong lúc cấp bách, sức nhớ đến mình đã dùng qua Hỏa Linh Chi và Đà Long Đả, hai tiên dược này có nhiệt tính rất mạnh, không bằng thử vận công, may ra có hiệu lực không biết chừng!

Nghĩ đến đây, chàng ngậm vận chân khí đã thông khắp cơ thể!

Nói cũng lạ, sau một hồi vận công hành khí, chàng cảm thấy cái lạnh hoàn toàn biến mất, mừng rỡ vội nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ, dồn hơi nóng từ lòng bàn tay qua người nàng!

Hoàng Y Thiếu Nữ đang lúc mặt tím xanh vì lạnh, bỗng cảm thấy một luồng khí nóng như hỏa, từ lòng bàn tay truyền vào cơ thể mình, cảm giác giá lạnh lúc này từ từ tan biến.

Tần Lâm Phong vẫn bình thản, nhìn Vũ Văn Báo cười nói:

- Tôn giá xem, Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu của các hạ có làm được gì tại hạ đâu! Vũ Văn Báo thấy chàng không có chút cảm giác sợ lạnh, cũng lấy làm kỳ lạ! Lão nghĩ thầm:

- Có lẽ Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu chưa phát huy hết uy lực, lúc này không nhân cơ hội hạ sát thủ, còn đợi đến lúc nào nữa!

Lão nghĩ xong quát lớn một tiếng:

- Tất cả cùng lên!

Đồng thời vũ lộng hai đạo ánh sáng xanh quét về phía Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ!

Ngọc Diện La Sát và những kẻ còn lại cũng không dám chậm trễ, tên nào cũng vũ khí hai tay, hàn khí bốc lên rợn người phân ra làm năm hướng, bao vây lấy hai người vào chính giữa!

Tần Lâm Phong tả thủ nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ vẫn dồn nhiệt khí qua, giúp nàng chống lại hàn khí, hữu thủ thì đưa tay ra sau lưng rút soạt trường kiếm cầm nơi tay!

Chàng vũ động cổ kiếm, phóng phóng liền ba chiêu, thân kiếm phát ra vô số ánh sáng xanh, kiếm ảnh mờ mịt đầy bật mười đạo Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu trở lại!

Năm người thấy kiếm phong uy mãnh như vậy, trong lòng cũng rung động! Vũ Văn Báo lại hét lớn:

- Người hãy thử oai lực Ngũ Nhai Toa Nhụy của chúng ta xem! Lão chưa dứt lời, năm người hội ý cùng loạt tiến lên!

Tần Lâm Phong thấy tình thế này, trong lòng nóng như lửa đốt, chàng nghĩ thầm.

- Thanh muội nếu không có ta trợ lực sợ không chống nổi hàn khí, vậy phải hạ đối thủ cho sớm mới bảo vệ được nàng...

Nói thì chậm, làm thì mau!

Tần Lâm Phong chưa nghĩ xong, năm người chỉ còn cách chàng chưa đầy ba thước, chàng liền hoa kiếm lên phóng ra một chiêu “Địa Sầu Thiên Thảm”.

Năm người cảm thấy một luồng khí lạnh buốt, quét đến trước ngực, sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, vội vã thối lui...

Nhưng đã chậm một bước, “rẹt...!” một chuỗi âm thanh vang lên, bờ vai nghe lạnh lạnh!

Cả năm vội hét lên “Không xong rồi!” lộn người ra sau tám thước! Sau khi định thần lại, năm người liền đưa mắt nhìn...

Lớp áo ngoài đã bị tiện đứt, trên bờ vai năm người hiện lên một vết dài rướm máu! Tần Lâm Phong đưa kiếm chỉ mặt năm người nói:

- Nếu vừa rồi tại hạ muốn lấy mạng các người, có lẽ giờ này đầu các người đã lìa khỏi cổ còn không mau chút!

Vũ Văn Báo tức giận cười lớn quát:

- Hừ! Xú quỷ chậm đã, người ném thử chiêu cuối cùng của chúng ta rồi hãy nói! Dứt lời, ném ra một vật, bốn người còn lại cũng làm theo lão...

Mười đạo ánh sáng xanh lè, lướt đi, chạm đất phát ra một chuỗi tiếng nổ kinh thiên động địa!

Mặt đất xung quanh, khí lạnh bốc lên Hoàng Y Thiếu Nữ răng đánh lập cập, tứ chi tê cứng như khúc gỗ, không chút động đậy té bịch xuống đất!

Tần Lâm Phong trong người tuy có Hỏa Linh Chi và Đà Long Đảm bảo hộ nhưng mười trái Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu cùng phát nổ một lúc, hàn khí bốc lên cũng không phải tầm thường!

Nhưng chàng ngoài cảm giác lạnh buốt thấu xương ra, tứ chi cũng không đến nỗi tê cứng!

Rồi thì chàng tả thủ đỡ lấy người Hoàng Y Thiếu Nữ, bốc người lên cao ba trượng, lách người bắn ra xa mười trượng!

Chàng đặt Hoàng Y Thiếu Nữ xuống đất rồi quay đầu lại nhìn...

Vũ Văn Báo và đồng bọn đang đứng sững, trợn mắt kinh ngạc nhìn chàng không chớp mắt.

Tần Lâm Phong dễ dàng thoát khỏi oai lực của Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu thân thể không mấy may thương tích, sao không khỏi khiến chúng kinh ngạc được!

Năm tên sau khi định thần, biến sắc mặt vội quay đầu tháo chạy!

Tần Lâm Phong lộn người một cái, lướt qua đầu năm người, chắn ngay trước mặt, trường kiếm hoa lên, bức năm người thối lui mấy bước!

Năm tên thấy chàng oai phong như vậy, trong lòng không khỏi run sợ đứng không vững nữa, thân hình run rẩy!

Tần Lâm Phong trợn mắt quát:

- Trong số các người, ai có mang theo thuốc giải, mau đưa ra đây! Năm tên biến sắc mặt, đưa mắt nhìn nhau, không nói nên lời!

Tần Lâm Phong lại hét lớn:

- Ta bảo các người lấy thuốc giải ra, các người có nghe rõ chưa, nếu Bành cô nương có mệnh hệ nào các người đừng hòng rời khỏi đây!

Vũ Văn Báo đã trấn tĩnh lại, ấp úng đáp:

- Tần Thiệu hiệp xin thứ lỗi, chúng tôi đây trên thân quả không có thuốc giải!

Tần Lâm Phong tay lăm lăm kiếm, tiến lên ba bước, năm người sợ hãi vội vã thối lui, Ngọc Diện La Sát run giọng nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp nói đúng, chúng tôi đây không có mang theo thuốc giải!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, quét mắt nhìn qua năm người một lượt, nghĩ thầm:

- Xem thần sắc chúng, chắc không dám nói dối đâu, nhưng Thanh muội... Thân Lâu Ma Cơ đột nhiên lên tiếng:

- Hàn Tiêu Nhiếp Hồn Lân Hỏa Cầu tuy lạnh nhưng không độc, chỉ cần người vận công trực xuất hàn khí cho nàng, tự nhiên sẽ khỏi!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, xạ luồng nhớn tuyền về phía mục, rồi nghĩ thầm:

- Thân Lâu Ma Cơ hận ta thấu xương tủy, sao hôm nay lại chỉ cho ta cách giải độc của Thanh muội cho ta, lẽ nào mục đã hồi tâm?

Nghĩ đến đây, chàng đưa mắt nhìn mục, thấy mục mặt mày ôn hòa, không chút vẻ gian trá...

Thân Lâu Ma Cơ lại tiếp:

- Thương thể của vị cô nương kia không được kéo dài, người mau chữa trị cho nàng đi, sau này chúng ta nhất định sẽ gặp lại!

Nói xong, đưa mắt nhìn Vũ Văn Báo và Ngọc Diện La Sát, rồi dắt Phương Vân, Phương Lan quay đầu phóng đi, Vũ Văn Báo và Ngọc Diện La Sát cũng vội lướt theo sau!

46. Chương 46: Hẹn Ngày Quyết Đấu

Bóng của lũ Vũ Văn Báo vừa khuất, Tần Lâm Phong vội bước đến chỗ Hoàng Y Thiệu Nữ, chàng đưa mắt nhìn, thấy toàn thân nàng lạnh buốt nhưng không có dấu hiệu trúng độc. Chàng ngẫm lại lời nói của Thân Lâu Ma Cơ bèn không chút nghi ngờ!

Rồi chàng liền đặt nàng ở tư thế nằm nghiêng, hữu chưởng dè vào các huyệt đạo sau lưng nàng, truyền chân khí qua!

Qua một lúc hàn khí trong người của Hoàng Y Thiệu Nữ đã bị thần công của chàng trực xuất hết, ngọc thể lại mềm lại nhiều. Tần Lâm Phong lại gia tăng công lực để nàng mau hồi phục trí giác.

Đang lúc vận công đến chỗ khản trương.

- Bống! Soạt, Soạt... một chuỗi âm thanh của y phục lay động trong gió vang lên, năm cái bóng như ma trời đã xuất hiện sau lưng chàng.

Năm cái bóng này chẳng ai xa lạ chính là năm người Vũ Văn Báo. Vũ Văn Báo cười một tràng quái dị, đắc ý nói:

- Thân Lâu Ma Cơ quả nhiên cao kiến, bây giờ chúng ta có thể mặc sức hành sự rồi.

Dứt lời, mặt lão lộ sát khí, từ từ tiến lại chỗ Tần Lâm Phong! Thân Lô Ma Cơ vội ngăn lại nói:

- Vũ Văn Hộ Pháp xin đợi một chút. Vũ Văn Báo ngừng bước quay lại hỏi:

- Thân Lô Ma Cơ hữu chuyện gì muốn nói?

- Xú quỷ với lão thân có thù giết đồ nhi, xin để lão thân được đơn thân hạ thủ mới giải được mối hận này!

- Việc này...

Ngọc Diện La Sát liền xen vào nói:

- Thân Lô Ma Cơ xin nghe một lời của bốn tọa!

- Ôn bằng hữu cứ nói.

- Xú quỷ là kẻ thù nguy hiểm của bốn giáo, theo ta thấy, không bằng bắt sống hắn, đợi khi giáo chủ hoàn tất công việc luyện công trở về, sẽ dùng hình phạt nặng nhất của giáo qui để trừng trị hắn. Đến lúc đó do Thân Lô Ma Cơ lão hữu đây đích thân ra tay, cần gì bây giờ phải cho hắn một chương để hắn chết dễ dàng như vậy?

Vũ Văn Báo phụ họa nói:

- Ôn bằng hữu nói phải đó, đến lúc đó Thân Lô Ma Cơ không những có thể trả được thù, mà còn lập được công lớn với bốn giáo quả là lưỡng toàn tuyệt mỹ, chúng ta cứ như vậy mà làm!

Dứt lời, lão thò tay định điểm vào môn huyệt của Tần Lâm Phong!

Theo lão nghĩ, Tần Lâm Phong sau khi bị điểm huyệt mê, sẽ dùng dây gân bò trối lại đem về tổng đàn!

Nghĩ là như vậy, không ngờ người tính không bằng trời tính, chính lúc chỉ phong của Vũ Văn Báo chỉ còn cách thân chàng chưa đầy ba tấc, bỗng...

Ba tiếng gió rít lên nghe chói tai, tiếp theo ba viên hắc đạn nhằm Mạch Môn của Vũ Văn Báo bay tới!

Vũ Văn Báo giữ mạng trên hết, vội thu tay về, thối lui bảy bước, định thần lại, rồi đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy bốn nhà sư Tây Vực, xếp thành chữ nhất chắn ngay trước mặt lão từ lúc nào! Bốn người này chính là bốn thầy trò Tây Phật Lam Sa!

Tây Phật Lam Sa chỉ mặt Vũ Văn Báo quát:

- Các hạ tránh được ba viên Phật Châu của lão phu, thân thủ cũng không phải là tầm thường, sao lại nhân lúc người ta vận công, ra tay đánh lén!

Vũ Văn Báo không thực hiện được ý đồ tức giận quát lớn:

- Lão đầu trọc kia, dám nhúng tay vào việc của lão phu, chắc muốn tìm cái chết! Thanh âm vừa dứt, đã quét liền tám chương!

Tây Phật Lam Sa lách người tránh khỏi lưới chương, xuất thủ điểm vào Kỳ Môn, Chương Đường hai đại huyệt của lão, đồng thời quét ra sáu ngọn cước!

Ngân Diện La Hán chặn lấy Ngọc Diện La Sát, Hắc Kim Cương đón lấy Thân Lô Ma Cơ, Bạch Kim Cương một mình địch lại hai, đơn thân giao đấu với Phương Vân, Phương Lan. Cục diện lúc này phân thành bốn cặp, đánh đến nổi trời đất mờ mịt, chương phong như bao trùm cả vũ trụ!

Tây Phật Lam Sa hơn Vũ Văn Báo nửa thức, Bạch Kim Cương một mình đấu lại hai vẫn chiếm được thượng phong, Ngọc Diện La Sát và Hắc Kim Cương không chống nổi các thế công vũ bão, uy lực kinh hồn của Ngọc Diện La Sát và Thân Lô Ma Cơ nên vừa đánh vừa lùi xung quanh, chỉ còn đón đỡ loanh quanh, chứ không còn đầu sức trả đòn nữa.

Chính lúc này!

- Dừng lại!

Một tiếng quát vang lên như núi sập bằng tan xuống những kẻ có mặt trong trận đấu choáng váng, bên tai vang lên tiếng “Oong Oong” hoảng sợ, thu vội vã thối lui bầy thước!

Nhất là đám người Vũ Văn Báo, sau khi nhìn kỹ người vừa quát, liền biến sắc mặt, đứng chôn chân như khúc gỗ!

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ năm người Vũ Văn Báo quát lớn:

- Các ngươi thật hiểm độc, dám bày mưu kế này để nhân lúc tại hạ bận trị thương cho cô nương này ra tay đánh lén!

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này đã tỉnh lại, hàn khí trong cơ thể bị trục xuất ra ngoài hết nên đã khôi phục công lực, tức giận thóa mạ:

- Lũ chó các ngươi dám hạ độc cô nương! Hôm nay ta phải giết chết hết các ngươi mới hả dạ!

Nàng dứt lời giờ chuông lên đang định đẩy ra! Tần Lâm Phong đưa tay ngăn nàng lại nói:

- Thanh muội, bọn người này tuy nham hiểm, nhưng chúng đã chỉ cho huynh cách giải cứu muội, chúng ta nên tha cho lũ chúng nó một lần này!

Chàng dứt lời quay về phía năm người quát lớn:

- Còn không mau cút!

Thanh âm chưa dứt cả năm cái bóng đã đồng loạt biến mất.

Tần Lâm Phong quay lại chào hỏi Tây Phật Lam Sa, đồng thời đem việc mình đã biết được tông tích của Khuất Tuấn Nhân hiện đang ở đâu, thuật qua một lượt.

Tây Phật Lam Sa vội hỏi:

- Tần Thiếu hiệp, thiếu hiệp có biết đích xác nơi có thác nước đó là ở đâu hay không? Tần Lâm Phong đáp:

- Tại hạ cũng đang tìm kiếm, chỉ biết thác nước đó thuộc vào địa phận Xuyên Tây. Tây Phật Lam Sa nghe xong, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Phật Gia ta sẽ đích thân đến đó để điều tra, đa tạ thiếu hiệp!

- Thiên sư! Không nên khách sáo.

- Thiếu hiệp tạm biệt!

Tây Phật Lam Sa dứt lời, liền dắt ba đệ tử lướt đi! Hoàng Y Thiếu Nữ hỏi:

- Phong ca, chúng ta bây giờ đi đâu?

- Trở về Đồng Gia Bảo!

- Đường tỷ tỷ đang rất cần tiên dược để chế thuốc giải, sao chúng ta không đi tìm?

- Tiên dược nếu có duyên mới gặp chứ không thể tìm được, chúng ta hãy về Đồng Gia Bảo rồi sẽ tính!

Rồi thì hai người liền thi triển khinh công, phóng đi, qua mấy ngày đã về đến Đồng Gia Bảo!

Buổi trưa một ngày, hai người đến trước Đồng Gia Bảo, vội tiến vào hoa viên, đã thấy Hắc Toàn Phong luyện tập võ công. Mọi người thấy chàng và Hoàng Y Thiếu Nữ đã trở về, liền cung tay bước đến chào hỏi.

Thần Châu Tam Tuyệt sau khi nghe Phích Lịch Hải Đường đã lia trần, ai cũng lộ vẻ đau khổ, xót xa!

Luận về đạo lý Phích Lịch Hải Đường tuy xuất thân bất chánh, nhưng dám xả thân cứu người đến nỗi hy sinh tánh mạng. Tinh thần nghĩa hiệp này khắp võ lâm trăm năm mới có một người, cho nên mọi người không khỏi không thương tiếc!

Phong Tăng mở miệng nói:

- Phong nhi, thương thế của Văn nha đầu đang thiếu một tiên dược để chế thuốc giải, Phong tử ta có ý kiến, nên nhân lúc tên súc sinh Khưu Tuấn Nhân ẩn trốn ở Xuyên Tây để luyện Phi Bộc Qui Nguyên thần công chưa thành, chúng ta nên trừ đi, để tránh gây hậu quả về sau!

Tần Lâm Phong tiếp đáp:

- Phong bá bá, theo ý Phong nhi, cứ đợi hần luyện xong, Phong nhi sẽ dùng chân công tuyệt học giao đấu với hần, như thế mới chính là hành vi nghĩa hiệp, quang minh chính đại!

- Tuy vậy, nhưng đến lúc đó, giả như công lực của hần cao hơn người, hậu quả khó mà lường được, việc này người nên suy nghĩ cho kỹ!

Tần Lâm Phong liền đáp:

- Đến lúc đó, giả như Phong nhi địch không nổi hần, chỉ trách mình học nghệ chưa thành, dù áu chảy đầy đất, cũng không oán trách!

- Người không hổ thẹn với sư môn sao?

- Bá bá nói vậy là có ý gì, xin giải thích một chút!

- Đệ tử Thái Cực Phái đã bị tên súc sanh này dùng Tín Phù Chưởng Môn hạ sát hết, nay chỉ còn lại mình người. Phục hưng phái Thái Cực Phái, ước nguyện của sư phụ người, tất cả chỉ trông vào người, ngộ nhờ công lực của người không địch nổi hần, không những không trả được thù, trái lại Thái Cực Phái không có người kế thừa, Nhu Kiếm Truy Hồn há không phải ô nhục nơi chín suối hay sao?

Tần Lâm Phong nghiêm giọng đáp:

- Ân sư lúc sanh tiền, thường dặn dò đệ tử: “Hành vi chánh đại thì thất bại cũng coi như thành công, hành vi bất chánh dù có thành công chẳng hơn gì thất bại”. Phong nhi được Ân sư nuôi nấng, cũng học được ít nhiều tác phong của sư phụ. Nếu Phong nhi có làm vậy, sư phụ nơi chín suối nếu biết được chắc cũng chẳng vui mừng, hơn nữa những việc còn lại Phong nhi đã sắp đặt đầu vào đó...

- Người nói thử xem!

- Việc này phải nhờ Xã tiền bối giúp ới được!

- Mọi người nghe đến đây lộ vẻ ngạc nhiên... Xã Đạo lật đật nói:

- Xú tiểu tử, có chuyện gì cứ việc nói với Xã Đạo ta sẽ giúp ột tay!

Tần Lâm Phong suy nghĩ một lát, rồi đáp:

- Văn bối muốn xin Xã lão tiền bối gác bỏ sở thích, nhường Hắc Toàn Phong lại cho Thái Cực Phái, văn bối sẽ nội trong một tháng ngắn ngủi này thay mặt sư phụ truyền dạy võ công, thì nếu văn bối báo thù không thành, dù ất mạng, thì công cuộc phục hưng Thái Cực Phái cũng có người đảm trách, không biết Xã tiền bối đây có nhận lời không?

Hắc Toàn Phong tách tình nhân hậu, trung thực, mọi người nghe xong ai cũng gật đầu tán đồng!

Xã Đạo tuy không vui, nhưng mọi người đều đồng ý, nên cũng đành phải gật đầu tán đồng!

- Đệ tử xin bái kiến sư phụ.

Hắc Toàn Phong quỳ xuống đất, hướng về phía Tần Lâm Phong, dập đầu hành lễ bái sư! Xã Đạo tức giận quát:

- Đồ ngốc, hần chỉ là thay mặt sư phụ thu nhận đệ tử, người làm vậy có phải khiến Xã Đạo này bị hạ thấp xuống một bậc, rõ là ngu!

Mọi người nghe xong lời của lão, ai cũng bật cười, Tần Lâm Phong thì đỡ Hắc Toàn Phong dậy, quyết định ngày mai này sẽ bắt đầu truyền thụ võ công. Bảo chủ Đồng Không đã dặn dò gia nhân bày sẵn một tiệc rượu, mọi người tiến vào đại sảnh, ngồi ăn uống nói chuyện vui vẻ!

Sau khi tan tiệc rượu, Xã Đạo lăm bắm:

- Hừ! Trời thật bất công, vừa mới có một đệ tử tốt, lại phải nhường cho người ta! Mọi người vừa nghe xong lại không nhịn được cười!

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Lâm Phong bắt đầu truyền thụ võ công cho Hắc Toàn Phong. Đầu tiên chàng dạy các khẩu quyết Nội Công Tâm Pháp Thượng Thừa, tiếp đến là công phu võ học của Thái Cực Phái, cùng với ba mươi sáu Thiên Đăng Kiếm và một trăm lẻ tám thức Chấn Thiên Chưởng cộng thêm khinh công Tiềm Long Cửu Đẳng của Tiểu Thiên Lục, từng chiêu, từng thức nhất nhất chỉ dẫn cận kề, chỉ chờa lại Vô Hình Chưởng bởi vì nội công của Hắc Toàn Phong chưa đủ nên tạm thời chưa dạy!

Ngày tháng trôi nhanh chóng, chớp mắt đã trên một tháng, Hắc Toàn Phong dưới sự chỉ dạy tận tình của Tần Lâm Phong đã nắm hết khẩu quyết luyện tập các môn võ công thượng thừa, cứ như vậy mà luyện tập, không bao lâu nữa tất thành công!

Nhưng trong những tháng ngày này, Tần Lâm Phong nóng lòng vô cùng, ngày lại ngày chờ đợi Ngũ Âm Giáo chủ hạ thư hẹn ngày quyết đấu, nhưng vẫn bất vô âm tín. Chàng thường ngồi một mình trầm tư suy nghĩ...

- Khuất Tuấn Nhân có luyện thành Phi Bộc Qui Nguyên Thần Công hay không?

- Vì sao hấn vẫn chưa xuất hiện?

- Nếu cứ kéo dài mãi, thì mỗi huyết hải thâm thù biết bao giờ mới trả được?

- Ngọc thể sư muội không biết hiện giờ ra sao?

- ...

Những ý nghĩ này cứ dằn vặt mãi trong lòng chàng, sau cùng chàng quyết định đợi thêm một ngày, nếu vẫn không có tin tức gì, chàng sẽ đích thân đến chỗ Đường Hiểu Văn Sư muội điều tra cho rõ.

Chập tối, cơm nước xong, chàng đem những suy nghĩ của mình kể lại cho Hoàng Y Thiếu Nữ nghe.

Hoàng Y Thiếu Nữ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Sáng sớm mai sẽ đến chỗ Đường tỷ tỷ để điều tra một chuyến tránh cho sư huynh khỏi phải lo lắng, nhưng phải uộị cùng đi!

Tần Lâm Phong ôn tồn nói:

- Thanh muội, chuyến đi lần này, không giống lần trước, có thể sẽ gặp phải giáo chủ Ngũ Âm Giáo, lành ít hiềm nhiều, Thanh muội nên ở nhà đợi huynh thì hơn!

- Phong ca, muội đã thề cùng chung hoạn nạn với huynh, nếu đã như vậy, muội nhất định phải đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ ngừng một lát, rồi run giọng tiếp:

- Phong ca, trái tim của muội đã phụ thuộc về huynh, huynh nếu có bề gì, muội cũng... không... sống được!

Tần Lâm Phong nghe đến đây cảm động thở dài nói:

- Thanh muội, huynh đây thô lỗ xấu xí, muội tội gì phải tự làm khổ mình như vậy.

- Phong ca không nên nói thế, muội đã quyết định rồi, trừ phi huynh ghét bỏ muội thôi! Nàng nói đến đây, Tần Lâm Phong lặng yên không đáp.

Trong đầu chàng lúc này, hình bóng của Đường Hiểu Văn cứ lảng vảng hiện lên, làm chàng không biết xử trí chuyện này ra sao!

Rồi thì chàng đành gạt đầu, chấp nhận cho Hoàng Y Thiếu Nữ cùng đi, hai người ngồi nói chuyện một chút rồi chia nhau về phòng nghỉ ngơi.

Trống vừa điểm canh ba, gió lạnh thổi nhẹ!

Tất cả những người trong Đồng Gia Bảo đều đã ngủ say, chỉ còn lại hai bảo đinh làm nhiệm vụ canh cửa, bốn bề yên lặng, tiếng muỗi vo ve nghe rõ mồn một!

Bỗng cách Đồng Gia Bảo khoảng năm mươi trượng, trong bóng đêm lơ mờ, chợt xuất hiện một cái bóng, thân pháp như quỷ mị, tóc bạc phất phơ trên đầu, lướt đến bờ tường bên ngoài bảo!

Do thân pháp của cái bóng quá ảo diệu đến nỗi chỉ nghe tiếng y phục phát ra nhẹ nhẹ trong gió, cái bóng đã lướt vào trong bảo mà hai bảo đỉnh đứng canh cửa vẫn không chút hay biết!

Ngân Phát Lão Nhân sau khi chân chạm đất đưa mắt xác định phương hướng, rồi lách người lướt vào đại sảnh!

- Kẹt!... Kẹt!...

Ngân Phát Lão Nhân vừa mới đưa tay đẩy cửa đại sảnh, không ngờ phát ra tiếng động nhỏ!

- Ai?

-...

Tần Lâm Phong vừa nghe tiếng động nhẹ đã tỉnh giấc, chàng lên tiếng nhưng không có tiếng trả lời, nghĩ ngợi rồi vội bật dậy phóng ra cửa nhìn!

Một cái bóng đang nhảy qua bờ tường của bảo!

Tần Lâm Phong nhãn lực sắc bén, nhìn thấy cái bóng nọ trên cầu tóc bạc trắng, bất giác giật mình!

Rồi chàng vội vã thi triển thân pháp Khôi Hạc Lược Không phóng người đuổi theo!

Ra khỏi bảo, đang lướt đi như điện, bỗng mắt chàng hoa lên một cái, cái bóng đột nhiên biến mất!

Tần Lâm Phong liền định thần, đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

- Đại sư ca! Đệ ở đây!

Tiếng nói vang lên sau lưng, Tần Lâm Phong liền quay đầu lại nhìn...

Chính là ác đồ, tên lòng lang dạ thú sư đệ Khưu Tuấn Nhân, lúc này hắn đã lấy mặt nạ xuống, đang tươi cười nhìn chàng!

Tần Lâm Phong trong lòng chấn động, chàng không ngờ ác đồ thân pháp cao siêu như vậy, vừa rồi trong lúc đuổi theo, chỉ hơi xa mình, hắn đã ở phía sau lưng mình!

Tuy có chút rung động, nhưng Tần Lâm Phong đang muốn lột da, nuốt thịt hắn mới hả lòng!

Chỉ thấy chàng trợn mắt, xạ luồng nhơn tuyến rợn người về phía Khưu Tuấn Nhân miệng quát hỏi:

- Ngươi còn dám mở miệng kêu ta là đại sư ca? Dứt lời song chưởng giơ lên quét ra sáu chưởng!

Khưu Tuấn Nhân không tránh cũng không né, miệng vẫn mỉm cười, thi triển thân pháp tuyệt mỹ, lách tả, né hữu, luồn qua lưới chưởng!

Tần Lâm Phong thấy hắn ung dung tránh né chưởng phong của mình, kinh ngạc nghĩ thầm:

- Tần Lâm Phong! Tần Lâm Phong! Nếu ngươi nôn nóng giao đấu với hắn, chưa chắc là đối thủ của hắn!

Chàng nghĩ đến đây nén giận thu chưởng lại! Khưu Tuấn Nhân nét mặt vẫn tươi cười nói:

- Đại sư ca đây vẫn khỏe chứ?

Tần Lâm Phong tuy tức khí đầy bụng nhưng vẫn bình thản đáp:

- Vẫn khỏe, sư đệ đêm nay đến đây có việc gì?

- Một là để thăm đại sư ca, hai để giải quyết ân oán trước đây!

- Hừ! Nhắc lại những việc trước đây, ngươi nên tự hỏi lại hành vi của mình! Khưu Tuấn Nhân cướp lời hỏi:

- Đại sư ca, theo ý huynh hành vi của đệ đây thế nào?

- Không bằng loài cầm thú!

Khuru Tuấn Nhân không chút đỏ mặt vẫn cười đáp:

- Đại sư ca, đây chỉ là cách nhìn của cá nhân huynh!
- Hừ! Lẽ nào người còn lý do khác để biện bạch ỳnh?
- Dương nhiên!

Tần Lâm Phong hừ nhạt nói:

- Đến chết cũng không biết hối cải, ta nghĩ lý do ngươi chỉ hoang đường mà thôi!
- Để nghe xong, huynh sẽ cảm thấy không chút nào hoang mang đâu!
- Câm miệng!

Tần Lâm Phong lại bị chọc giận, quát lên chặn lời hấn lại, rồi tiếp:

- Không cần giải thích lý do nữa, mối thù diệt môn bây giờ làm sao giải quyết? Khuru Tuấn Nhân suy nghĩ một lát rồi nói:
- Nếu sư huynh đã không chịu nghe lý của đệ, vậy chúng ta phải so tài một chuyến, ai mạnh thì sống yếu thì chết!
- Tốt lắm! Ra tay đi!

Tần Lâm Phong dứt lời, song chưởng đưa lên thủ thế, rồi tiếp:

- Ngươi xuất chiêu trước đi! Khuru Tuấn Nhân cười nhạt đáp:
- Đại sư ca, tiểu đệ hôm nay đến đây không phải là để giải quyết ân oán lúc trước.
- Vậy mục đích của ngươi hôm nay đến đây để làm gì?
- Ước định ngày giờ địa điểm, rồi mời thiên hạ quần hùng đến chứng kiến, hai ta đơn thân độc mã giao đấu, dựa vào công lực bản thân để giải quyết ân oán, ý kiến huynh thế nào?

Tần Lâm Phong cười đáp:

- Được lắm, nhưng ai dám tin lời của ngươi không có chút giả dối?
- Không dám tin?
- Hừ! Ngươi muốn nói vậy chẳng qua tìm lối thoát thân thôi! Khuru Tuấn Nhân phá lên một tràng cười lớn:
- Đại sư ca, huynh quá tự mãn, nếu ta muốn thoát thân, vừa rồi đã không trở lại đằng sau lưng, kêu gọi huynh đâu!

Tần Lâm Phong ngẫm nghĩ cũng cảm thấy có lý, bèn tiếp:

- Được! Ta thử tin ngươi một lần!
- Đại sư ca, huynh chọn thời gian địa điểm đi!
- Tùy ý ngươi!
- Mừng một tháng tám!

Tần Lâm Phong lẩm nhẩm tính toán, còn khoảng mười ngày nữa, nên thuận miệng đáp luôn.

- Được! Địa điểm?
- Lỗ Nam, Sáp Vân Phong.
- Lúc đó ngoại trừ quần hùng võ lâm đứng ngoài quan sát, chỉ có ta với ngươi độc thân độc đấu?
- Không sai!
- Ai có thể tin người không có mưu mô gì?

- Về điểm này huynh cứ yên tâm, đệ đã có biện pháp, đến lúc hai ta giao đấu, người khác muốn giúp đỡ cũng không được!

- Người nói thử xem?

Lúc này Khuất Tuấn Nhân không nói đưa tay vào mình lấy ra hai bộ y phục, nhằm Tần Lâm Phong khẽ phát tay...

Một mảnh mây đen, rít lên trong gió chụp vào đầu chàng!

Tần Lâm Phong thất kinh, nhưng nhìn lại thì ra là một bộ Hắc Y, chàng đưa tay ra lấy, quát hỏi:

- Người làm vậy là có ý gì? Khuất Tuấn Nhân cười đáp:

- Bộ Hắc y trong tay huynh và bộ trên người đệ đây kích thước như nhau, đến lúc tỷ đấu hai ta cứ việc mặc vào, sau đó mỗi người đeo một tấm mặt nạ Ngân Phát Lão Nhân, huynh và đệ thân thể kích thước cũng tương tự, sau khi cáo trạng xong, thiết nghĩ những người có mặt quanh đó không thể phân biệt được đâu là đệ đâu là huynh, cho nên đệ mới làm cho người ngoài muốn nhúng tay cũng không được.

Tần Lâm Phong trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm:

- Phương pháp này không những tránh được đối phương đánh lén, mà cũng tránh được Thanh muội khỏi kinh sợ vì ta!

Nghĩ xong, chàng gật đầu đáp:

- Kế hay lắm, chúng ta cứ vậy mà làm. Khuất Tuấn Nhân lại nói:

- Còn nữa, bữa đó nếu chưa đến giờ chúng ta tạm thời không được lộ diện, ý kiến huynh thế nào?

- Được, nhưng giờ quyết đấu...

- Chính ngọ ngày mùng một tháng tám.

- Hay lắm! Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!

- Đại sư ca tạm biệt!

Khuất Tuấn Nhân dứt lời, quay người phóng đi!

- Quay lại!

Tần Lâm Phong đột nhiên quát lớn.

Khuất Tuấn Nhân dừng bước quay đầu lại hỏi:

- Đại sư ca kêu đệ có việc gì?

- Người tại sao lại giam cầm sư muội?

- Đệ đối với sư muội hết mực yêu thương, chăm nom hầu hạ rất chu đáo, huynh sao lại hỏi vậy?

- Tần Lâm Phong trừng mắt quát:

- Đừng ngại biện nữa, ý ta đây là tại sao người lại hạ độc nàng, chất độc Tỳ Ngộ Đoạn Hồn Lộ này cực kỳ lợi hại, khiến nàng có muốn cũng không thể rời khỏi ma chướng của người!

- À! Thì ra huynh nhắc tới chuyện này.

- Lẽ nào người cho rằng chưa đủ tàn độc.

Khuất Tuấn Nhân cười nhạt đáp:

- Xin sư huynh không nên bận tâm vì việc này, sau mùng một tháng tám nếu huynh thắng được đệ, đệ bảo đảm sẽ trả lại một sư muội nguyên vẹn cho người!

Hắn nói đến đây quay đầu nhằm rừng tùng gần đó phóng đi.

- Trở lại!

Tiếng quát vừa dứt, từ trong rừng tùng nơi gần đó ba luồng chưởng phong nhất tề ập đến trước mặt Khuất Tuấn Nhân!

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến cho Khuất Tuấn Nhân trong lúc cấp bách không kịp đón đỡ, vội lách người về phía sau hai trượng, khi định thần, vội đưa mắt nhìn...

Thần Châu Tam Tuyệt, ai nấy mặt lộ sát khí, đứng cách thân hắn khoảng tám thước, đang trợn mắt nhìn hắn!

Khuất Tuấn Nhân thấy vậy nộ khí xung thiên quát lớn:

- Thần Châu Tam Tuyệt danh chấn thiên hạ, thế mà lại dùng thủ đoạn đánh lén vậy? Phong Tăng trừng mắt, quát lớn:

- Súc sinh! Người đang nói chuyện với ai đó?

- Ba vị các người tự biết!

- Hừ! Súc sinh, ta hỏi người Phong tử ta sai lầm đã giao Tín Phù Chưởng môn Thái Cực Phái cho người, người dám dùng nó giết hại đệ tử Thái Cực Phái khắp đại Giang Nam Bắc, món này tính sao đây?

- Cái này lão già người nên tự trách mình không có mắt, nên mới giao cho ta, muốn thanh toán nợ nần ra sao, tùy người quyết định!

Phong Tăng quá tức giận, bèn cười lớn rồi lão lại tiếp:

- Chửi hay lắm, Phong tử ta có mắt không trông nên mới giao ột tên lòng lang dạ thú như người, nhưng hôm nay ta phải lấy mạng người để đền món nợ này!

- Đáng tiếc người chưa đủ bản lĩnh này với công lực ba người sợ rằng chỉ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi!

Khuất Tuấn Nhân nói đến đây, không chỉ Phong Tăng mà cả Xã Đạo và Lão Hóa Tử cũng không nhịn được nữa.

Hai người tức giận hét lớn:

- Vậy người hãy tiếp thử một chiêu của chúng ta!

Dứt lời, cuồng phong nổi lên, ba chưởng phong như đảo hải di sơn, kinh thiên động địa, cùng một lúc nhằm người Khuất Tuấn Nhân quét lớn!

Khuất Tuấn Nhân nhếch mép cười nhạt, chân khí dồn lên song chưởng, hai tay từ từ đưa lên.

Đúng lúc này, bỗng xuất hiện một bóng người, xuất chưởng quay về phía bên trái thân người hắn!

Khuất Tuấn Nhân liền hơi tránh qua bên phải, tránh khỏi ngọn chưởng vừa rồi!

- “Bùng!” một tiếng chấn động mặt đất!

Khuất Tuấn Nhân tuy chỉ với đơn chưởng mà đón đỡ ba ngọn chưởng đầy uy lực của Thần Châu Tam Tuyệt nhưng thần sắc vẫn không chút thay đổi, chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời cười lớn một tràng, rồi lắc người biến đi mất dạng.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn Thần Châu Tam Tuyệt...

Chàng trong lòng kinh ngạc không kém bởi vì Khuất Tuấn Nhân chỉ với đơn chưởng đã quét ba người bay xa hơn một trượng ngồi phịch xuống đất, miệng thở hồng hộc!

Chàng vội vàng bước đến chỗ ba người, song chưởng áp vào sau lưng họ, vận công trị thương.

Thời gian khoảng một tuần trà, Thần Châu Tam Tuyệt mới bình phục trở lại, đứng lên, lắc đầu đồng thanh nói:

- Hồng rồi! Võ lâm đã đến hồi tận số!

Thần Châu Tam Tuyệt vừa rồi chạm chưởng, thấy công lực của hắn cao thâm không tưởng tượng nổi, ai cũng cho rằng, khắp võ lâm hiện giờ về chưởng lực học không một ai có thể thắng được gã, cho nên mới thốt lên những lời vừa rồi!

Tần Lâm Phong lên tiếng:

- Ba vị tiền bối không nên buồn rầu như vậy, văn bối đã ước định địa điểm quyết đấu với hắn, đến lúc đó số kiếp của võ lâm sẽ được giải quyết!

Lão Hóa Tử nhìn Tần Lâm Phong lắc đầu nói:

- Đến lúc quyết đấu, may ra có kỳ tích xuất hiện thì mới thắng được hắn! Lão nói lời này có ý không còn nghi ngờ sự thâm hại của Tần Lâm Phong!

Hoàng Y Thiếu Nữ tiến lại, lên tiếng:

- Phong ca, huynh đã ước định ngày giờ, địa điểm quyết đấu với hắn?

- Phải, chính Ngọ ngày mùng một tháng tám, tại Sáp Vân Phong ở Lỗ Nam.

Rồi chàng lại đem những việc lúc này từ đầu đến cuối thuật qua một lượt, chỉ trừ việc đến lúc đó sẽ cải trang thành Ngân Phát Lão Nhân là không nói!

Năm người quay về Đồng Gia Bảo!

47. Chương 47: Trên Đường Lỗ Nam

Năm người về đến Đồng Gia Bảo cũng vừa đúng canh năm, ai nấy chia nhau về phòng nghỉ ngơi, trời vừa sáng, mọi người đã tưng đông đủ nơi đại sảnh, Tần Lâm Phong lại thuật lại một lần nữa sự việc tối hôm qua, Lão Hóa Tử lên tiếng:

- Đến ngày quyết đấu, phát thiệp mời đồng đạo võ lâm đến dự, việc này nên giao cho ai?

Bảo chủ Đồng Không đáp:

- Xin các hạ yên tâm, việc phát thiệp cứ để lão phu dọn dò thuộc hạ đi làm!

- Đa tạ bảo chủ!

Tần Lâm Phong đáp lễ xong, lại quay người về phía mọi người nói:

- Văn bối muốn cùng Bành cô nương đến thăm sư muội, sau đó sẽ đến thẳng Sáp Vân Phong, mùng một tháng tám chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đó, xin cáo biệt!

Lão Hóa Tử ân cần dặn dò:

- Xú Tiểu Tử, Ngũ Âm Giáo chủ võ công đã đạt tới cảnh giới, hôm đó ngươi nên cẩn thận mới được!

- Đa tạ sự quan tâm của tiền bối, đến lúc đó văn bối sẽ cẩn thận hơn!

- Hóa tử Thúc Thúc tạm biệt!

Hoàng Y Thiếu Nữ dứt lời, liền cùng Tần Lâm Phong rời khỏi Đồng Gia Bảo, nhắm hướng tổng đàn Ngũ Âm Giáo phóng đi!

Một ngày trời vừa sáng, nơi Đường Hiểu Văn đang bị giam lỏng đã ở trong tầm mắt, hai người liền gia tăng cước bộ, vượt qua một ngọn núi xuyên qua rừng cây, đến nơi liền đưa mắt nhìn.

Trời! Căn lều nhỏ màu đỏ trước đây, bây giờ chỉ còn lại một đống tro tàn, nhìn khung cảnh này hình như đã bị cách đây ba ngày trước đây!

Sư muội đâu?

Có phải bị Khuru Tuấn Nhân đem đi nơi khác rồi? Hay đã bị hạ độc thủ? Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, đầu óc rối bời, không dám nghĩ tiếp nữa! Hoàng Y Thiếu Nữ buồn rầu nói:

- Phong ca! Chúng ta hãy xem xét lại coi có dấu vết gì không? Rồi thì hai người đi vòng quanh đồng tro tàn xem xét?

Bỗng cách chỗ họ không xa, có một hang động bị một tảng đá lớn lấp kín, Tần Lâm Phong thấy có chút quái lạ, bèn nói:

- Thanh muội! Chúng ta đến đó xem đi!

Chàng dứt lời, nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ, thi triển khinh công, sau mấy cái lác mình, đã đến trước cửa động, Tần Lâm Phong liền hóp một luồng chân khí, song chưởng vận sức đẩy tảng đá lớn qua một bên!

- Két! Két...! một chuỗi tiếng động lớn vang lên, tảng đá đã bị đẩy dịch qua một bên! Trong động tối om, mắt người thường không thể nhìn thấy cảnh vật bên trong, nhưng tảng đá vừa được rời qua, ánh sáng vào động soi rõ mọi vật.

- Phong ca! Hình như trong đó có ba người đang nằm!

- Không sai! Chúng ta đến đó xem sao!

Chàng dứt lời, bước vào trong động, đưa mắt nhìn...

Thì ra là ba thầy trò Thân Lôu Ma Cơ cả ba đều bị trói lại bằng dây gân bò, nên không cử động được!

Tần Lâm Phong xem đến đây liền bước lại gần, đưa tay nắm lấy sợi dây định bứt!

- Á! Á! Á... ba tiếng kêu đau đớn vang lên, chàng vội rút tay về!

Vốn là sợi dây cột ba người đã ăn sâu vào ra thịt vài phân, nên Tần Lâm Phong dùng sức để bứt dây càng siết chặt thêm, tạo nên cảm giác đau đớn cho ba người!

Tần Lâm Phong đành ôm ba người ra ngoài cửa động, lấy cổ kiếm xuống cắt đứt dây trói, rồi vận công hồi phục nguyên khí cho ba người. Hoàng Y Thiếu Nữ ới người ăn một viên thuốc trị thương, qua một thời gian ước độ tuần trà, ba người mới dần dần hồi tỉnh lại, đưa mắt nhìn hai người im lặng không nói!

Tần Lâm Phong biết ba người đang hổ thẹn, nên mới có hiện tượng này, liền mở miệng hỏi trước:

- Ba người sao bị nhốt ở đây? Thân Lôu Ma Cơ đáp:

- Do Ngũ Âm giáo chủ đã ra lệnh này!

- Sao hấn lại làm vậy?

- Buổi tối hai ngày trước đây, lão đây tham lam, muốn trộm Tuyết Sâm trong quan tài của Phích Lịch Hải Đường, không ngờ gặp phải Ngũ Âm giáo chủ hoàn tất công việc luyện công trở về, bị gã bắt gặp nên mới đem ba người chúng tôi bỏ vào động này!

Tần Lâm Phong nghe đến đây! À! Một tiếng hiểu ra, rồi hỏi tiếp:

- Vậy những việc sau đó các vị có biết không?

- Lúc đó hấn chỉ điểm huyết ba thầy trò lão, chưa bỏ vào động, cho nên lão vẫn biết được chút ít!

- Xin tiên bối cho biết?

- Lúc đo Ngũ Âm Giáo chủ thấy trong quan tài là Phích Lịch Hải Đường, nhớ lại hành vi phản giáo của nàng, hấn tức giận cãi nhau với Đường cô nương một trận, sau hấn lấy Tuyết Sâm bỏ vào người, Đường cô nương lúc đó khóc lóc dữ lắm, sau cùng hình như Ngũ Âm Giáo chủ bằng lòng cho chôn cất Phích Lịch Hải Đường, rồi hấn ra đi!

- Vậy Đường cô nương hiện giờ ở đâu?

- Vì ba chúng tôi lúc đó bị bỏ vào động này nên những việc sau cùng không được biết! Thân Lôu Ma Cơ và hai đệ tử lúc này hình như đã hồi phục, liền đứng dậy nói:

- Tần công tử, hai chúng ta tuy có thù oán, nhưng công tử đã năm lần bảy lượt hạ thủ lưu tình, nay lại giải cứu cho ba thầy trò lão thân. Lão thân trước đây do mù quáng, nên không thấy được lòng tốt của công tử, từ nay trở về sau ân oán giữa chúng ta coi như chấm dứt từ, công tử hẹn gặp lại!

Mụ dứt lời dắt Phương Vân, Phương Lan bước đi.

Tần Lâm Phong không ngờ ân oán giữa mình và Thân Lôu Ma Cơ hóa giải nhanh như vậy, trong lòng vui mừng cảm xúc lẫn lộn, không nói nên lời!

Hoàng Y Thiếu Nữ lại lên tiếng:

- Phong ca, chúng ta mau tìm kiếm bia mộ của Lâm tỷ tỷ đi! Rồi hai người tiếp tục tìm kiếm quanh đó!

Quả nhiên dưới một thân cây lớn cách đó không xa, họ phát hiện được một gò đất mới, trước mộ có dựng một tấm bia đá trên viết:

“Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ tỷ tỷ chi mộ.”

Phía dưới là hàng chữ: “Nghĩa Mộ Đường Hiếu Văn khắc lập”.

Hai người xem đến đây, tình cảm lại trở dậy, không tự chủ được, bất giác rơi lệ!

Lát sau, cả hai ngừng khóc, Hoàng Y Thiếu Nữ hái mấy bó hoa tươi gần đó đặt trên mộ, Tần Lâm Phong lại thi triển thần công khắc tên mình và Hoàng Y Thiếu Nữ lên trên đó, rồi lẩm nhẩm khấn thầm:

- Lâm tỷ tỷ, tỷ tỷ hãy yên giấc, sau này đệ và Thanh muội sẽ trở lại thăm tỷ!

Khẩn niệm đến đây, hai người lại rơi lệ, lát sau cả hai lau nước mắt, lưu luyến rời khỏi mộ Phích Lịch Hải Đường!

Hai người ra khỏi khu rừng, vượt qua ngọn núi gần đó. Tần Lâm Phong trong lòng rối bời, một chuỗi những câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu chàng:

- Sư muội bị bắt đi đâu?

- Nàng có gặp phải nguy hiểm gì không?

- ...

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy thần sắc khác thường của chàng, liền nói:

- Phong ca, có phải huynh đang nghĩ đến Đường tỷ tỷ? Tần Lâm Phong đỏ mặt, bối rối gật đầu.

Hoàng Y Thiếu Nữ liền nói:

- Phong ca, bây giờ lo nghĩ cũng vô ích thôi, mừng một tháng tám, sau khi thắng được Ngũ Âm giáo chủ rồi sẽ rõ mà!

- Nếu không thắng được thì sao?

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây bất chợt rùng mình! Phải đó! Nếu như không thắng được hẳn...

Nàng quả thật không dám nghĩ tiếp, mặt ngọc lộ vẻ âu sầu, trong tim như có đá nặng ngàn cân đang đè xuống!

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Thanh muội, không nên nghĩ đến chuyện này nữa, sống chết do trời định, chúng ta mau đến Lỗ Nam đi!

- Không phải vẫn còn tám, chín ngày nữa sao?

- Đúng, nhưng đi sớm vài ngày thì không phải vội vã, huynh có thể dắt muội đi chơi được mấy ngày!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây rùng mình, vội hỏi:

- Đi chơi mấy ngày là... có nghĩa gì?

- À! Đi chơi đó mà, không có gì đâu!

- Phong ca! Huynh có phải nói qua mấy ngày nữa sẽ không dắt muối đi chơi?
- Không có đâu, Thanh muối không nên đa nghi?
- Phong ca, muối thấy hơi sợ!
- Sợ cái gì?
- Sợ huynh rời bỏ muối vĩnh viễn!
- Hừ! Không có chuyện này đâu, nếu không phải ý trời, huynh sẽ vĩnh viễn ở bên muối!
- Thật không?
- Đương nhiên rồi!
- Thế Đường tỷ tỷ không phản đối chứ?
- Nàng tính tình rộng rãi, huynh nghĩ nàng không phản đối đâu!
- Nếu vậy thì tốt rồi!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây, mặt tươi lại như trước, nàng mơ mộng nghĩ thầm:

- Phải chi ba người có thể vứt bỏ những phiền toái trên trần thế, đến một nơi yên tĩnh chỉ có sông với núi non, cuộc sống tươi đẹp biết bao!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghĩ đến đây, chợt nở nụ cười.

Tần Lâm Phong trong lòng tuy buồn bã nhưng không dám đổ lệ ra ngoài, sợ nàng thấy vậy mất vui, chàng nói:

- Thanh muối, trời sắp tối rồi, chúng ta đi nhanh lên!
- Dạ!
- Hoàng Y Thiếu Nữ đáp lời chàng, rồi cùng với Tần Lâm Phong thi triển khinh công nhằm hướng Lỗ Nam lướt đi!

Từ đây đến Lỗ Nam chỉ không đầy năm ngày đường nữa, thời gian còn sớm, cho nên hai người trên đường rất bình thản, vừa đi vừa ngắm cảnh vật hai bên đường!

Trong mấy ngày này, Hoàng Y Thiếu Nữ có người yêu bên cạnh, nên mặt lúc nào cũng tươi cười, nói chuyện luôn mồm, ý tình triền miên, sung sướng không tả xiết!

Tần Lâm Phong trái lại, mỗi ngày qua đi đối với chàng lại thêm nặng nề!

Chàng không phải vì lo sợ công lực của mình không bì kịp đối phương, mà sợ lỡ xảy ra chuyện, thì biết bao tâm nguyện không thể hoàn thành!

- Mối thù của Ân Sư!
- Phục hưng môn phái!
- Chết độc trong người Sư muội!
- Tương lai của Hoàng Y Thiếu Nữ!
- Mười mấy cái án mạng trên khắp đại Giang Nam biết chừng nào mới giải được!

...

Những việc này cứ đeo bám trong tâm trí của chàng suốt mấy ngày nay, nhưng chàng vẫn dấu kín trong lòng, không dám để lộ ra ngoài, sợ Hoàng Y Thiếu Nữ trông thấy!

Chàng vẫn gắng gượng tươi cười, dắt Hoàng Y Thiếu Nữ đi ngoạn cảnh, hai người vào đến địa phận Lỗ Nam, trên đường gặp rất nhiều nhân vật võ lâm, đang lũ lượt kéo đến Sáp Vân Phong để xem trận thư hùng có một không hai!

Tần Lâm Phong vội dắt Hoàng Y Thiếu Nữ tìm đường khác tránh đi, sợ trong đám người họ, có ai nhận diện được mình sẽ thêm phiền toái!

Bởi vì hai người chỉ còn cách Sáp Vân Phong chưa đầy ba mươi dặm, tìm một lữ quán ăn uống và tá túc lại!

Sau bữa cơm tối, cả hai vào phòng đóng cửa lại, ngồi đối diện với nhau, vừa uống trà vừa nói chuyện, Tần Lâm Phong hỏi:

- Thanh muội, muội có nhớ ngày hôm nay là ngày mấy rồi không?

Hoàng Y Thiếu Nữ nắm tay nhắm tính một lúc rồi đáp:

- Hôm nay là cuối tháng bảy.

- Vậy ngày mai là mừng một?

- Phải!

Tần Lâm Phong gật đầu, đang định mở miệng, rồi chàng nghĩ sao đó, lại lặng yên không nói.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy liền hỏi:

- Phong ca, Huynh có phải muốn nói gì?

- Không có!

- Không! Huynh đừng giấu muội!

Tần Lâm Phong bị nàng đoán trúng tim đen, tự nghĩ:

- Tối nay ta phải chia tay Thanh muội, một mình lên Sáp Vân Phong để điều tra tung tích Sư muội, vì đã lỡ ước hẹn không được hiện thân khi chưa đến giờ, nên không thể cùng đi với Thanh muội được, tối nay chia tay cũng có thể là vĩnh viễn, làm sao có thể cho nàng biết được!...

Chàng nghĩ đến đây, lại nghe tiếng thúc giục của Hoàng Y Thiếu Nữ:

- Phong ca! Huynh nói đi?

Tần Lâm Phong miễn cưỡng cười nói:

- À! Thanh muội, thật không có gì mà, ngày mai đã là ngày quyết đấu, huynh phải nghỉ sớm một chút, Thanh muội cũng vậy, để tránh khỏi lúc đó tinh thần mệt mỏi thì nguy!

- Phải đó! Việc này rất quan trọng, Thanh muội không làm phiền huynh nữa! Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây, nhìn chàng cười một cái, rồi trở về giường nằm! Tần Lâm Phong cũng lên giường, nhắm mắt điều tức!

Đêm khuya không gian tĩnh mịch.

Tần Lâm Phong điều tức xong, tinh thần sảng khoái, chàng bước đến giường Hoàng Y Thiếu Nữ, thấy nàng đã ngủ say, nhưng trên môi còn điểm nụ cười ngây thơ đáng yêu.

Bất giác nổi xót thương trĩu nặng trong lòng chàng!

- Tội nghiệp nàng, vì theo mình, gia đình bị giết sạch... vậy mà mình lại âm thầm rời bỏ nàng, không một lời từ biệt!

Có lẽ sau đêm nay vĩnh viễn sẽ không còn gặp lại nàng!

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, lệ tràn đầy khóe mắt, chàng lại lẩm bẩm:

- Thanh muội, trưa mai có thể còn thấy mặt muội được một lần nữa, muội có thể nhận ra Phong ca hay không, sẽ tùy ý trời định đoạt!

Chàng nói đến đây nghẹn ngào thốt không ra tiếng, cắn răng âm thầm rời khỏi phòng đóng cửa phòng xong, ra khỏi lữ quán, thì triển khinh công thượng thừa, lướt về hướng Sáp Vân Phong!

Chưa đầy một canh giờ sau, Tần Lâm Phong đã đến được chân núi, chàng đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy trái núi, đứng trơ trọi một mình, đỉnh núi hình tròn cao vút, dáng vẻ hùng vĩ! Tần Lâm Phong xem đến đây, chợt nhớ đến một việc, chỉ thấy chàng vội vã thò tay vào bọc lấy ra Hắc y, thay đổi y phục xong, lại lấy mặt nạ Ngân Phát Lão Nhân đeo lên mặt, rồi vận mười thành công lực vào hai chân, thi triển khinh công, phóng lên đỉnh núi!

Tần Lâm Phong sau khi lên đến đỉnh núi, đưa mắt nhìn xung quanh quan sát... Bỗng mé tả khoảng bảy trượng, chợt thấy thấp thoáng ánh lửa!

Tần Lâm Phong sau khi nhìn kỹ, rồi lặng lẽ bước đến xem...

Vốn là ánh lửa lúc này phát ra từ trong một hang động, Tần Lâm Phong bước đến cửa hang, chợt nghe thấy tiếng người nói vọng ra:

- Lưu Đà chủ, người nói đêm nay giáo chủ có đến không?
- Hừ! Đã nói không đến rồi mà?
- Vậy vị cô nương này làm sao giải quyết đây?
- Còn sao nữa, ả đã ăn viên thuốc giải cuối cùng rồi.
- Vậy nàng còn sống được bao lâu nữa?
- Chính Ngọ ngày mai, chính ngọ ngày mai nàng sẽ biến thành vũng máu mà chết, đáng tiếc thật, một người xinh đẹp như vậy...
- Thủ đoạn của giáo chủ còn độc ác hơn rắn rết!
- Hừ! Rắn rết còn ở phía sau kia!
- Người nói vậy là có ý gì?
- Trước giờ ngọ ngày mai, ta với người khiêng vị cô nương đây đến nơi hai người quyết đấu, để những kẻ quan tâm đến nàng, sẽ được chứng kiến cảnh nàng hóa thành vũng máu mà chết!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, rung mình, tất vị cô nương mà hai tên đang nói đây, chính là sư muội không còn nghi ngờ gì nữa, chàng bất giác nghiêng răng rửa thềm Khuất Tuấn Nhân quá độc ác!

Bỗng một ý tưởng lóe lên trong đầu chàng, chàng bèn tiến vào trong động!

Chàng đột ngột hiện thân làm hai tên canh giữ Đường Hiểu Văn thất kinh biến sắc mặt, phủ phục xuống đất, áp úng lên tiếng:

- Chúng đệ tử khấu kiến giáo chủ!

Tần Lâm Phong nhếch mép cười, không lên tiếng đưa tay điểm vào Thiên Linh Cái của hai gã nọ, hai gã liền ngã lăn ra đất, tắt thở tức thì!

Chàng vội bước đến bên chỗ Đường Hiểu Văn, thấy nàng bị điểm huyết mê, bèn nghĩ thầm:

- Vừa rồi hai tên này nói, sau chính ngọ ngày mai, chất độc Tỳ Hại Mạch Lộ trong người nàng phát tác, nàng sẽ biến thành vũng máu mà chết, bây giờ phải làm sao đây?...

Nghĩ đến đây chàng liền cho tay vào ngực... May mắn hai tiền Long Nảo vẫn còn!

Nhưng không có Tuyết Sâm làm sao chế thuốc giải đây?

Chàng nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng hình như tìm ra biện pháp, chỉ thấy chàng đưa mắt nhìn xung quanh hang động, may mắn nơi góc động có hai cái chén, chàng với tay lấy một cái, rồi dùng kiếm cắt lấy mạch máu nơi cổ tay trái, ấu tươi chảy đầy một bát, chàng điểm huyết ấu ngừng chảy, lấy hai tiền Long Nảo bỏ vào trong chén, hòa với máu, đợi một lúc cho Long Nảo tan hết, chàng mở miệng Đường Hiểu Văn đổ chén máu vào!

Chàng lúc đó nghĩ, tuy thiếu Tuyết Sâm, nhưng với Long Nảo và máu của mình, tạm thời có thể làm cho độc tố chưa phát tác, qua khỏi chính ngọ ngày mai sẽ tìm phương thức khác để giải độc.

Tần Lâm Phong vẫn không giải khai huyết đạo cho Đường Hiểu Văn, bởi vì không đầy một canh giờ nữa là trời sáng, nếu chàng cứu nàng tỉnh lại rồi, lúc đó càng khó lòng mà rời bỏ nàng cho được!

Giờ đây ngọc thể trong tay, khiến chàng quên hết những phiền não trên cõi trần, trong lòng có cảm giác lâng lâng khó tả!

Chàng cứ ngồi vậy một lúc lâu, nhưng mặt trời đã từ từ rạng nơi phương đông, Tần Lâm Phong trong lòng đau xót, từ biệt nàng, miệng lầm bầm:

- Sư muội giờ này đã có người bắt đầu lên núi, chuẩn bị xem trận quyết đấu giữa huynh và Khuru Tuấn Nhân, huynh phải tạm thời chia tay muội, sau trận quyết đấu nếu huynh còn giữ được mạng, nhất định sẽ tìm cách giải độc trong người muội, còn nếu không, tánh mạng của muội phải tùy thuộc vào sự an bài của số kiếp...

Chàng lầm bầm đến đây, nghe lòng quặn đau, bất giác rơi lệ!

Qua một lúc, Tần Lâm Phong thấy không thể lưu lại được nữa, chàng đưa tay vỗ vào huyết mê của nàng, rồi khẽ nói:

- Sư muội, bảo trọng, ngu huynh đi đây!

Dứt lời, chàng lắc người một cái, thân hình đã mất hút sau cửa động.

Đường Hiểu Văn trong lúc nửa tỉnh nửa mê, phảng phất nghe thấy có tiếng người gọi tên mình, nàng mở trừng mắt ra nhìn...

Ngoại trừ hai tử thi trên mặt đất, tuyệt không thấy một người nào, nàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Quái! Mới vừa rồi ta nghe thấy có tiếng của sư huynh, sao giờ không thấy ai vậy kìa... Nàng nghĩ đến đây, hồi ức đã dần dần trở lại, nàng nhớ lại sau trưa hôm qua, sau khi ăn xong thuốc giải, rồi bị Khuru Tuấn Nhân điểm huyết, sau đó không biết gì nữa!

Nàng lúc này ngồi dậy đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng thấy trên mặt đất có một cái chén, trong còn sót lại chút máu, lại cảm thấy miệng có vị ngọt, thơm thơm!

Xác chết trong động? Vết máu trong chén?

Vị thơm trong miệng! Ba việc này hợp lại, cộng với âm thanh phảng phất lúc nãy của sư huynh, đủ để nàng đoán ra việc này nhất định do Sư Huynh làm, nhưng chàng tại sao lại rời khỏi mà không hề biết?

Nàng nghĩ đến đây liền bước ra cửa động.

Bỗng nàng thấy một số nhân vật giang hồ đang lũ lượt kéo lên núi, vội nhớ ra hôm nay chính là ngày quyết đấu của Đại Sư huynh với Khuru Tuấn Nhân, không biết Phong Tăng, Hoàng Y Thiếu Nữ và mọi người có đến hay không, nàng nghĩ đến đây, vội bước đi bám theo đám người nọ!

Bóng nàng vừa khuất, trên tảng đá lớn cách cửa hang không xa, chợt xuất hiện một lão nhân tóc bạc, lão nhân nhìn theo cái bóng khuất hẳn của nàng, rồi than nhẹ một tiếng:

- Sư muội, hãy bảo trọng!

Dứt lời lão nhân nọ thở dài một tiếng lắc người biến mất!

48. Chương 48: Nước Trở Về Nguồn

Lại nói, Hoàng Y Thiếu Nữ ở trong lỗ điếm, sau khi tỉnh lại không thấy Tần Lâm Phong. Nàng kiên nhẫn chờ đợi một lúc lâu, vẫn không thấy chàng quay trở lại, trong lòng nóng như lửa đốt, vội vã rời khỏi lỗ điếm, nhằm hướng Sáp Vân Phong phóng đi.

Trên đỉnh Sáp Vân Phong quần hùng đã tề tựu đông đủ, các môn các phái, nhân vật trong hai phe Hắc Bạch cũng đều đã đến, ước khoảng ngàn người. Bởi chưa đến giờ nên hai bên sườn núi vẫn thấy thấp thoáng từng tốp, từng tốp người tiến lên núi.

Hoàng Y Thiếu Nữ lên đến đỉnh núi đưa mắt nhìn bốn phía, vẫn không thấy bóng dáng của Thần Châu Tam Tuyệt, liền đưa mắt nhìn đám người đang lục tục lên núi trông xem có thấy người quen hay không!

Lúc này trong đám người trên đỉnh núi, cũng có một vị cô nương đang đảo mắt nhìn xung quanh.

Bỗng nàng trông thấy dáng của Hoàng Y Thiếu Nữ, liền mừng rỡ chạy lại, miệng kêu lớn:

- Bành muội muội!

Hoàng Y Thiếu Nữ quay đầu lại, vừa trông thấy người gọi tên mình, cũng mừng rỡ không kém, miệng thốt lên:

- Ủa, Đường tỷ tỷ, tỷ tỷ sao đến được đây?

Đường Hiểu Văn đem chuyện trông thấy tối hôm qua thuật lại một lượt, rồi hỏi:

- Bành muội! Muội sao lại đi có một mình?

- Tối hôm qua, muội vẫn còn nói chuyện với Phong ca, nhưng lúc tỉnh mơ thì không thấy nữa!

- À!

Đường Hiểu Văn lại nói:

- Theo tỷ thấy, sư huynh chắc có nguyên do gì đấy, nên mới không đến gặp chúng ta! Nàng nói đến đây, đột nhiên chỉ sườn núi trước mặt nói:

- Sư muội! Phong bá bá và mọi người đã đến rồi!

Nàng vừa dứt lời thì Thần Châu Tam Tuyệt và mọi người đã lục tục kéo lên đỉnh núi. Đường Hiểu Văn nhìn thấy Phong Tăng như trông thấy chính phụ thân mình vậy, nỗi đau lại trỗi dậy, chỉ kịp kêu một tiếng:

- “Phong Bá Bá!” đã nghẹn ngào không tiếp được, sà vào lòng lão! Phong Tăng cũng rơi lệ trùng trùng, và vuốt ve an ủi nàng.

Chính lúc này xung quanh, tiếng reo nhao nhao của quần hùng vang lên.

Thì ra Đệ tử Ngũ Âm Giáo do một nhóm cầm đầu đang tiến về phía bãi đất trống trước mặt mọi người.

Những kẻ cầm đầu, ngoại trừ Hoàng Bào Lão Nhân, Ngọc Diện La Sát, mấy lão già mặc hoàng bào ra, còn có một lão già rất lạ mặt.

Lão già này thân hình khô đét như que củi mục, mặt mày hung ác, giữa đôi chân mày có một vết sẹo dài giống như hình một con mắt, mọi người lúc này cũng đoán ra được phần nào, lão già này chính là Chủ Đường chủ Nội Tam Đường củ Ngũ Âm Giáo, tên gọi là Tam Nhôn Độc Kiên Vu Tuấn.

Tam Nhôn Độc Kiên Vu Tuấn điệu bộ rất ngạo mạn, bước ra bãi đất trống, đưa mắt quét một vòng xung quanh. Hắn nhìn thấy Đường Hiểu Văn đứng lẫn trong đám quần hùng vô lâm, cũng ngạc nhiên, rồi lại hướng về phía quần hùng cao giọng nói:

- Hôm nay giáo chủ của bốn giáo sẽ so tài với tên bại hoại vô lâm Tần Lâm Phong...

- Câm miệng!

Tam Nhôn Độc Kiên Vu Tuấn chưa nói dứt, bỗng một tiếng quát lớn ngắt lời lão lại!

Lão chỉ thấy một bóng vàng hoa lên trước mặt, một vị cô nương xinh đẹp như hoa, lông mày chau lại, trợn mắt đứng sững trước mặt tức giận nhìn lão!

Tam Nhôn Độc Kiên Vu Tuấn lạnh lùng hỏi:

- Con nhóc kia, sao dám ngắt lời lão phu?

- Bởi vì người nói không phải tiếng người!

- Tầm bậy! Lão phu sao lại không phải nói tiếng người?

Hoàng Y Thiếu Nữ trẻ môi hồng:

- Ta hỏi người, người tại sao nói Phong ca của ta là kẻ bại hoại vô lâm?

- Giết sư nghịch đồ, sát hại đồng môn, mười mấy cái án mạng hái hoa khắp đại giang hồ Nam Bắc... đủ chưa!

- Hoang đường, những việc này đều do giáo chủ của người Khuru Tuấn Nhân vu oan giá họa mà thôi.

- Sao người biết?

- Bởi vì ta... ta tự nhận biết!

Hoàng Y Thiếu Nữ trong lúc bối rối, nói ra những lời ngây thơ này, khiến những người có mặt quanh đó, cười ầm lên!

Hoàng Y Thiếu Nữ tức giận đỏ mặt tía tai, nói không nên lời! Tam Nhữn Độc Kiên Vu Tuấn cười hiềm độc nói:

- Nhóc con kia! Bây giờ tạm thời không nhắc đến chuyện này nữa, đợi sau khi quyết đấu xong sẽ tính!

Lão nói đến đây, lại quay về phía quần hùng, lớn tiếng nói:

- Còn ba khắc nữa mới đến chính ngọ, chư vị ở đây, nếu vị nào có chỗ không phục bốn giáo, xin bước ra cho, bốn giáo đây sẽ thỏa mãn mong muốn của người đó!

Quần hùng nghe đến đây, xôn xao hẳn lên!

- Hừ! Cô nương ta vốn rất căm ghét Ngũ Âm Giáo, nay muốn thanh toán với người đây! Tam Nhữn Độc Kiên Vu Tuấn đưa mắt nhìn kẻ vừa nói, nhận ra chính là Hoàng Y Thiếu Nữ đang đứng trước mặt mình, bèn “hừ!” nhạt quát:

- Nhóc con, người có mối thù gì với bốn giáo, nói mau! Hoàng Y Thiếu Nữ căm giận nói:

- Ta hỏi người, Đông Hải Bồng Lai Đảo trong một đêm trở thành bình địa, việc này ai sai khiến?

- Chính giáo Chủ của bốn giáo đích thân truyền lệnh.

- Đêm hôm đó kẻ nào cầm đầu đệ tử Ngũ Âm Giáo?

- Người hỏi kỹ như vậy để làm gì, người và Đông Hải Bồng Lai Đảo có quan hệ gì?

- Đông Hải Bồng Lai Đảo là nơi sinh ra của cô nương, đương nhiên ta phải quan tâm?

- Người tên họ là gì?

- Bành Tiểu Thanh.

- Thần Long Vương Bành Thế Tuyền là gì của người?

- Gia phụ!

Mọi người trong đấu trường nghe đến đây, bất giác “Ồ!” cả lên, quay sang bàn tán về chuyện này, tiếng thì thầm to nhỏ vang lên không ngớt!

Tam Nhữn Độc Kiên Vu Tuấn nghe đến đây bất giác giật mình, nhưng vẫn nở nụ cười nham hiểm nói:

- Người hỏi người cầm đầu đệ tử Ngũ Âm Giáo, tấn công Bồng Lai đảo để làm gì?

- Nợ máu trả máu, hôm nay ta sẽ đích thân báo thù!

- Người cho rằng mình có bản lãnh này sao?

- Không có liên can gì đến người, chỉ cần người dám nói ra kẻ cầm đầu... Tam Nhữn Độc Kiên Vu Tuấn suy nghĩ một lát, rồi gật đầu nói:

- Được! Nói cho người biết cũng được, để tránh cho người chết mà không nhắm mắt!

- Nói mau!

- Chính là bốn tọa đây!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây kích động tột độ, nàng cất tiếng gầm bầm:

- Cha, Mẹ, Thanh Nhi hôm nay sẽ báo thù cho cha mẹ!

Nàng nói đến đây, trợn mắt xạ hai luồng nhõn tuyến kinh người, lửa thù ngùn ngụt, trầm giọng nói:

- Người dám đơn thân độc đấu để giải quyết chuyện này với bốn cô nương không? Tam Nhõn Độc Kiên Vu Tuấn cười nhạt đáp:

- Người đã muốn vậy, bốn tọa xin chiều theo ý người.

- Người dám bảo đảm, đệ tử của giáo phái mi, không được ra tay trợ giúp?

- Trước mặt quần hùng, thiên hạ người muốn bốn tọa bêu xấu mình hay sao?

- Tốt lắm!

Hoàng Y Thiếu Nữ quay một vòng quanh đấu trường nói:

- Những lời vừa rồi của Chủ đường chủ Nội Tam đường Ngũ Âm Giáo, chắc các vị có mặt ở đây đã nghe rõ cả, xin các vị làm chứng cho!

Xã Đạo đứng bên ngoài thét lớn:

- Thanh Nhi, yên tâm đi, nếu kẻ nào dám ra tay đánh lén, đạo gia ta sẽ đập cho nát đầu hấn mới thôi!

Hoàng Y Thiếu Nữ không đợi Xã Đạo dứt lời, thân hình đã tiến về phía trước ba thước, ngọc thủ giơ lên, nhanh như chớp phóng ra sáu chưởng, quét về phía ngực của Tam Nhõn Độc Kiên Vu Tuấn!

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa xuất thủ, những người có mặt quanh đó lập tức thay đổi cách nhìn đối với nàng, nhưng vẫn còn một số ít người cũng lo lắng cho nàng không phải đối thủ của Tam Nhõn Độc Kiên Vu Tuấn!

Tam Nhõn Độc Kiên bị chưởng pháp ảo diệu của nàng, bức thối lùi liền ba bước, trong lòng thất kinh, không dám khinh địch nữa, lão tả thủ hoa lên trước mặt nàng, hữu thủ đưa lên quét ra một chưởng về phía bụng nàng!

Hoàng Y Thiếu Nữ không thèm đón đỡ, lách người tránh qua bảy thước!

Tam Nhõn Độc Kiên như hình với bóng, bám theo nàng, ngũ trảo cong lại như móng vuốt chim ưng, nhanh như điện xẹt, chụp lấy mặt nàng!

Hoàng Y Thiếu Nữ lách người né tránh, đưa tay điểm qua Mạch Môn củ Tam Nhõn Độc Kiên.

Tam Nhõn Độc Kiên vội thu hữu thủ lại giả vờ quát lớn:

- Nhóc con, cẩn thận!

Dứt lời, lão vũ động song chưởng, chưởng phong phát ra che kín đất trời, như thể ba đào cuồng nộ, phủ chụp xuống đầu Hoàng Y Thiếu Nữ.

- Hay lắm!

Hoàng Y Thiếu Nữ hét lên một tiếng, chưởng pháp thay đổi, quái chiêu xuất hiện, đem tuyệt học của Đông Hải Bồng Lai Đảo ra ứng chiến với thể công mãnh liệt vừa rồi!

Quần hùng bên ngoài quan sát, trong lòng thấp thỏm lo âu, ai cũng cho rằng Tam Nhõn Độc Kiên chỉ trong một đêm đã có thể san bằng Đông Hải Bồng Lai Đảo thành bình địa, ngay cả Đảo chủ Thần Long Vương Bành Thế Tuyền cũng phải bỏ mạng dưới tay lão, thì nay

Hoàng Y Thiếu Nữ lại sử dụng tuyệt học Đông Hải, có khác chi trứng chọi với đá!

Đặc biệt Lão Hóa Tử và những người thân của nàng, tim đập “Bình! Bịch!” lo sợ, chăm chú theo dõi trận đấu không chớp mắt.

Chớp mắt hai người đã đấu được ba mươi chiêu, Hoàng Y Thiếu Nữ như Hồ Điệp Xuyên Hoa, đan qua đan lại trong bóng chưởng của lão, vừa công vừa thủ, phối hợp nhuần nhuyễn, đẹp mắt, có lúc Tam Nhõn Độc Kiên phải thối lui mấy bước mới tránh thoát được các thế công kỳ ảo của nàng, hiện tượng ngoài dự đoán này, khiến mọi người không sao hiểu nổi!

Nên biết công lực của Hoàng Y Thiếu Nữ đã hơn hẳn bất cứ ai trong Thần Châu Tam Tuyệt, sau đó nàng lại còn được truyền cho ba mươi năm công lực và dạy ười tuyệt học cái thế Tiểu Thiên Lục gồm ba mươi chiêu Thiên Đẳng Kiếm và một trăm lẻ tám đường Chấn Thiên chưởng do đó công lực tăng tiến không ngừng, nên mới có thể dễ dàng đối phó với Tam Nhõn Độc Kiên. Về điểm này người ngoài không biết được, hỏi sao không ngạc nhiên.

Hai người qua lại như bay trong vòng chiến, đã qua bảy mươi chiêu, Tam Nhõn Độc Kiên vừa đánh vừa sợ, càng đánh càng tức, tự nghĩ với thân phận là Chủ Nội Tam đường Ngũ Âm Giáo, công lực chỉ thua kém giáo chủ, không ngờ hôm nay không đánh lại một con bé miệng còn hôi sữa, trước mặt quần hùng thiên hạ, sao lão không tức cho được!

Tam Nhõn Độc Kiên nghĩ đến đây, lửa giận xung thiên, lão rít lên một tràng cười ghê rợn, chấn động không trung!

Bỗng lão đột nhiên thu tay về, thối lui tám thước, mở miệng quát:

- Nhóc con, ngươi dám tiếp một chưởng của bổn tọa không?

- Lẽ nào bản cô nương lại sợ ngươi?

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây, biết lão định dùng nội công để thủ thắng, bất giác tự mỉm cười nghĩ thầm:

- Phong ca đã dạy cho ta Tiểu Thiên Lục và đã truyền ỉnh ba mươi năm công lực, lão già này muốn tỷ đấu nội công, chắc tự tìm cái chết rồi!

Nàng nghĩ xong, thì đã thấy Tam Nhõn Độc Kiên miệng nở nụ cười hung ác, song chưởng để trước ngực, đang tiến lại phía mình.

Hoàng Y Thiếu Nữ cũng không dám sơ suất, vội vận hết toàn bộ công lực dồn vào song chưởng, chờ đợi ngọn chưởng của lão.

Nói thì chậm, làm thì nhanh!

Tam Nhõn Độc Kiên góc trán lộ gân xanh, mặt đầy sát khí, bước về phía nàng, khi còn cách nàng chưa đầy ba thước, song chưởng đẩy ra nhanh như điện chớp!

Hoàng Y Thiếu Nữ liền đưa ngọc chưởng lên đỡ!

- “Bùng!” một tiếng chấn động mặt đất.

Hai luồng kinh lực chạm nhau, khí chưởng thành gió, cuốn tung cát đi xung quanh đấu trường.

Hoàng Y Thiếu Nữ bị chưởng phong dồn ép, lắc lư mấy cái, lát sau mới đứng yên lại. Tam Nhõn Độc Kiên trái lại không nhẹ nhàng như vậy, chỉ thấy tóc tai dựng ngược, sắc mặt trắng nhợt “Bịch! Bịch! Bịch!” thối lui ba bước, máu huyết nhộn nhạo, hơi thở nặng nhọc!

Hoàng Y Thiếu Nữ lửa thù ngàn ngút, sao lại để cho lão kịp định thần, hét lên một tiếng:

- Ác tặc, trả mạng cha, mẹ, lại cho ta!

Nàng chưa dứt lời, lắc người lướt đến trước mặt Tam Nhõn Độc Kiên nhằm ngực lão quét ra một chưởng trong Tiểu Thiên Lục chính là Đại Địa Vân Dũng.

Tam Nhõn Độc Kiên hồn bay phách tán, không kịp tránh né, miễn cưỡng nghiêng răng giờ chưởng lên đỡ!

Tam Nhõn Độc Kiên không chịu nổi ngọn chưởng mãnh liệt vô biên này, thân hình bị văng bắn ra ngoài một trượng, khô miệng rỉ máu, hiển nhiên đã bị nội thương trầm trọng!

- Đối với lũ Ác ma này, còn khoan hồng gì nữa!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghĩ đến đây, ngọn lửa căm thù rừng rực trong lòng nàng, quần hùng chưa kịp lên tiếng, thì bóng nàng đã lướt đến chỗ Tam Nhõn Độc Kiên, giơ chưởng vỗ xuống ngực lão!

- “Rắc! Rắc! Rắc!...” một chuỗi âm thanh khô khốc vang lên, gân cốt trước ngực Tam Nhõn Độc Kiên đã bị đánh gãy nát, đến nỗi lão rú lên một tràng thê thảm, miệng phun máu có vôi, ngã phịch xuống đất tắt thở!

Tam Nhõn Độc Kiên vừa chết, tiếng ồn ào lập tức vang lên, quần hùng bàn tán xôn xao về thủ đoạn của nàng.

Đệ tử Ngũ Âm Giáo thì cho rằng nàng ra tay quá tàn độc!

Còn những người trong phe Bạch đạo vốn sẵn căm ghét những tên ma đầu gian ác nên đều tán đồng cách xử trí của nàng, hơn nữa nàng và Tam Nhõn Độc Kiên lại có một mối huyết hải thâm cừu, âu cũng là lẽ đương nhiên mà thôi!

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này miệng điểm nụ cười, để lộ hai cái lúm đồng tiền, ngửa mặt lên trời khấn niệm:

- Cha, mẹ, hôm nay Thanh Nhi đã báo thù được cho cha mẹ, cha mẹ nói chín suối có thể ngậm cười được rồi!

Nàng khấn nguyện đến đây, thì ghen ngào, không tiếp được nữa.

Bỗng! Một đám người nhảy đến chặn ngay trước mặt Hoàng Y Thiếu Nữ.

Những tên này đều là những tên có địa vị rất cao trong Ngũ Âm Giáo, Ngọc Diện La Sát, Hoàng Bào Lão Nhân và bốn tên lão già mặc hoàng bào.

Hoàng Bào Lão Nhân đang định mở miệng, thì Thần Châu Tam Tuyệt và Đường Hiểu Văn cũng bước đến bên Hoàng Y Thiếu Nữ.

Đường Hiểu Văn đưa tay chỉ sau người Ngọc Diện La Sát, quát hỏi:

- Sao? Các người định ý đông hiệp đáp một mình Hoàng Y Thiếu Nữ đây sao? Ngọc Diện La Sát lạnh lùng nói:

- Phu nhân không nên can dự vào chuyện này!

- Người gọi ai là Phu Nhân, muốn chết chắc!

Đường Hiểu Văn dứt lời, song chưởng quét nhanh về phía gã!

Ngọc Diện La Sát lách người tránh khỏi ngọn chưởng vừa rồi, đang định trả đòn...

- Hai bên hãy dừng tay lại!

Thanh âm phát ra trên một tảng đá lớn gần đó, mọi người đưa mắt nhìn... Thì ra là Ngũ Âm Giáo Hộ Pháp tổng đàn Vũ Văn Báo.

Vũ Văn Báo rời khỏi tảng đá, cao giọng tiếp:

- Giờ này đã ngọ ba khắc, các vị xin trở về chỗ cho, tất cả mọi ân oán hãy chờ sau khi trận quyết đấu kết thúc sẽ giải quyết!

Ngọc Diện La Sát nghe đến đây, tức giận trợn mắt nhìn Hoàng Y Thiếu Nữ các người một cái, rồi cùng Hoàng Bào Lão Nhân và đám người còn lại, quay về chỗ cũ!

Đường Hiểu Văn nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ rồi bước theo Thần Châu Tam Tuyệt ra khỏi trường đấu.

Chính lúc này quần hùng chợt đưa mắt về phía sườn núi, chỉ thấy hai bóng đen lướt đi như bay, phóng lên bãi đất trống nơi đỉnh núi.

Mọi người chỉ kịp chớp mắt một cái, hai cái bóng nọ đã đứng sững cùng lúc ngay giữa trường đấu!

Hai người vừa xuất hiện khiến tất cả những người có mặt xung quanh đó “Ồ!” lên một tiếng!

Vốn là hai người này thân mặc hắc y, mặt mũi giống nhau như đúc, kích thước tương đồng, khiến mọi người không sao phân biệt được đâu là Ngũ Âm Giáo chủ, đâu là Tàn Lâm Phong!

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa Đường Hiểu Văn càng kinh ngạc bội phần, cả hai tập trung nhãn lực, nhìn chăm chăm hai vị Ngân Phát Lão Nhân, hy vọng có thể nhận ra người yêu, nhưng nhìn đi nhìn lại, vẫn không sao phân biệt được, đành thấp thỏm chờ đợi những diễn biến tiếp theo!

Một trong hai lão nhân nọ, đưa mắt nhìn cái xác của Tam Nhõn Độc Kiên “hừ!” một tiếng, đưa chân đá vào cái xác nọ...

Xác của Tam Nhõn Độc Kiên giống như điều đứt dây, bị đá bay bổng lên không, rơi xuống núi.

Lúc này xung quanh trường đấu hơn một ngàn người, lặng im như tờ, nhìn hai Ngân Phát Lão Nhân không chớp mắt.

Hai Ngân Phát Lão Nhân đều đưa mắt nhìn một lượt xung quanh, nhưng không chút biểu lộ tình cảm!

Hai người lúc này đối mặt, quan sát lẫn nhau, Ngân Phát Lão Nhân mé đông, dùng truyền âm nhập mật nhỏ nhẹ như tiếng muỗi mòng rót vào tai Ngân Phát Lão Nhân ở mé Tây:

- Đại sư huynh, người nhìn kia, sư muội đang đứng ở đằng kia!
 - Không cần người bận tâm!
 - Người mà người quan tâm nhất là nàng, nhưng ta báo cho người biết, đến chính ngộ nàng sẽ hóa thành vũng máu mà chết!
 - Hừ! Sợ rằng không giống như người nghĩ đâu!
 - Người không tin?
 - Bây giờ đã qua giờ ngộ, người nhìn xem, nàng vẫn không hề hấn gì!
- Ngân Phát Lão Nhân mé Đông nghe đến đây, ngạc nhiên im lặng một lúc, lát sau mới tỉnh ngộ nói:
- Có phải người đã cứu nàng?
 - Không sai! Làm người uống phí tâm huyết để thực hiện âm mưu tàn độc, xin lỗi nhé!
 - Khà! Khà! Người đừng vội mừng, giải quyết người xong, dù ả có chấp cánh cũng không thể thoát!
 - Người tin chắc có thể thắng được ta?
 - đương nhiên?
 - Ta cũng tin như vậy, chỉ còn một cách là dùng hành động để chứng minh!
 - Đúng? Chúng ta bắt đầu quyết đấu đi!
 - Người muốn đấu bằng cách nào?
 - Chúng ta so kiếm trước, không có kẻ chết thì không ngừng tay!
- Đôi bên tuy căm hận nhau đến thấu xương nhưng cố gắng dằn cơn thịnh nộ lại, sợ rằng nóng nảy, sẽ phạm vào điểm tối kỵ của người võ lâm, cho nên lời nói không đến nổi gay gắt lắm!
- Ngân Phát Lão Nhân mé Tây tuy dùng truyền âm nhập mật để đối đáp, nhưng vẫn có chút không tự chủ được, buột miệng:
- Được! Sư đệ người xuất kiếm trước đi!
 - Chúng ta cùng ra tay một lượt!
 - Sư đệ! Mời!
 - Sư Huynh! Mời!

Hai người dứt lời đồng thời lui một bước, đưa tay ra sau lưng.

- Koong! Koong! Hai tiếng kêu lạnh lạnh vang lên, hai thanh bảo kiếm đã rút khỏi bao, quần hùng bên ngoài, mặt lộ vẻ rất hồi hộp!

Đường Hiểu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ tim đập thình thịch, không dám thở mạnh!

Hai Ngân Phát Lão Nhân tay cầm bảo kiếm, thủ thế, chợt Ngân Phát Lão Nhân mé Đông xuất thủ nhanh nhẹn tuyệt luân, kiếm quang lóe lên xanh lè, phóng liền mười tám chiêu về phía Ngân Phát Lão Nhân bên Tây!

Kỳ lạ kiếm của Ngân Phát Lão Nhân mé Tây cũng phát ra ánh sáng xanh lè, chỉ thấy lão vũ động trường kiếm, tạo ra một màn kiếm ảnh chặn lấy chiêu thức của đối phương, đồng thời cũng phóng luôn mười tám chiêu kiếm!

Hai người đều là tay cao thủ thượng thừa, càng đánh càng nhanh, ánh kiếm loang loáng, đan chéo qua lại, kiếm ảnh bao trùm chu vi năm trượng, hàn khí phát ra rợn người!

Ngân Phát Lão Nhân mé tây, chiêu thức rất quang minh chánh đại, chỉ sử dụng công phu tuyệt học để uy hiếp đối phương!

Ngân Phát Lão Nhân mé đông ra tay vừa độc vừa ác, chiêu thức quái dị, làm cho đối phương dễ bị mắc lừa!

Nhưng lão đã gặp phải đối thủ cao cường, cho nên quỷ kế cũng không làm gì được! Chớp mắt đã qua năm mươi chiêu, Ngân Phát Lão Nhân mé Tây lúc này vũ động thần uy, càng đánh càng mạnh, chỉ thấy chưởng phong của lão như đảo hải di sơn, kiếm ảnh như thần sầu quỷ khốc, Thủ, Nhỡn, Thân pháp, Bộ đã hòa vào làm một, càng đánh càng chiếm được thượng phong, kiếm bay đến đâu, gió lạnh thấu xương, thấu cốt đến đó, chiêu thức kỳ ảo vô song cổ kim hiếm thấy, khiến người xem hoa mắt, đầu choáng, không thể phân biệt được là chiêu thức gì!

Ngân Phát Lão Nhân mé đông thấy kiếm pháp đối phương quá lợi hại, bèn thay đổi chiêu thức, chân khí dồn vào thân kiếm, vũ động trường kiếm, phát ra một màn kiếm ảnh dày đặc, bao phủ khắp thân mình, đồng thời thi triển thân pháp ảo diệu, tránh né như chớp, vừa công vừa thủ, quả là tám lạng, nửa cân!

Qua một trăm chiêu, hai người càng đánh càng gần, thân hình như quấn vào nhau, không làm sao phân biệt được đâu là Ngân Phát Lão Nhân mé đông, đâu là Ngân Phát Lão Nhân mé tây, kiếm ảnh bao trùm xung quanh, thậm chí không thấy được bóng người!

Quần hùng vô lâm đứng bên ngoài quan sát, miệng tấm tắc khen, cho rằng vô lâm hơn một trăm năm nay, chưa từng có trận giao đấu nào kinh thiên động địa như vậy!

Đường Hiểu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ chỉ cảm thấy tim đập “Bình Bịch” như muốn nhảy khỏi lồng ngực, hồi hộp mười phần, trong lòng không ngớt cầu nguyện cho Phong ca sớm giành được thắng lợi!

Bỗng đấu trường xôn xao hân lên, lúc này hai thanh trường kiếm như bị một mãnh lực vô hình hút vào nhau không sao rút ra được, hai Ngân Phát Lão Nhân đang tập trung tinh thần, dồn hết công lực vào đầu mũi kiếm để thi đấu nội lực xem ai có thể giữ được lâu, chỉ cần một trong hai người công lực hơi thấp kém hơn đối phương, tức khắc sẽ bị mũi kiếm của đối phương xuyên suốt qua thân.

Cho nên trước cửa ngõ sinh tử này, cả hai đã vận đến mười thành công lực... mười một thành... mười hai thành... rồi...

- “Cách! Cách!” hai tiếng khô khan vang lên!

Hai thanh trường kiếm không chịu nổi lực dồn ép của nội lực, gãy làm đôi, bị kinh lực đẩy bắn lên không!

Bỗng đấu trường vang lên hai tiếng thảm thiết, thê lương!

Vốn là hai mũi kiếm gãy bay đi, cắm ngập vào tim hai lão già mặc Hoàng Bào đứng gần đó, hai thân hình ngã phạch xuống đất, giây giữa một lúc rồi nằm im!

Hai Ngân Phát Lão Nhân đang tập trung toàn lực quyết đấu, hơi đâu để ý đến chuyện này, chỉ thấy hai lão vừa bỏ chuôi kiếm này trong tay, bốn chưởng đưa lên áp chặt vào nhau!

Phương pháp tỷ thí nội lực này, xem hai bên ai nội công thâm hậu, có thể giữ được lâu, thì người đó là kẻ thắng cuộc, kẻ nào thua sẽ bị chưởng lực của đối phương đánh nát lục phủ ngũ tạng mà chết!

Người của Ngũ Âm Giáo và Thần Châu Tam Tuyệt không một ai dám xuất thủ tương trợ, sợ rằng hai người phân tâm, sẽ dẫn đến Tẩu Hỏa Nhập Ma, lại nữa do hai người cải trang giống nhau, không biết đâu là bạn, đâu là thù, nên chỉ đành đứng ngoài lặng câm nhìn trận đấu kinh hồn này mà thôi!

Hai Ngân Phát Lão Nhân cứ đứng bất động như vậy hơn nữa canh giờ, quần hùng đứng quan sát, chỉ thấy chân của hai người đã lún sâu xuống đất hai tấc, hiển nhiên trận đấu đang đến hồi sinh tử!

Bỗng cả đấu trường đều “Ồ!” lên một tiếng tất cả đều nhón nháo cả lên vì hai lão nhân miệng đều phun máu tươi. Cả hai Ngân Phát Lão Nhân đều dùng hết nội lực còn lại để dẫn vào chưởng phong, tạo thành cuồng phong chao đảo và xoáy mạnh làm cho đấu trường chìm vào trong cơn xoáy lốc, hai thân ảnh chỉ còn lại hai chấm đen quay cuồng trong ảo ảnh mờ nhạt. Những người đứng chung quanh đều bị một lực hút vô song như muốn xô ngã bập té về phía trước, áo quần phất phật theo gió nhảy tung bay cùng chưởng phong...

Bỗng hai tiếng “Ầm! Ầm!” vang lên một lão nhân bị chưởng phong cuốn tung lên trên không trung một lão nhân đang đứng trụ trên mặt đất mặt hướng lên lão nhân kia thuận đà tả hữu xuất chưởng một trong một trăm lẻ tám thức Chấn Thiên chưởng miệng không ngớt đọc khẩu quyết nội công tâm pháp thượng thừa.

Lão nhân kia vừa rời xuống đúng tầm chưởng phong Chấn Thiên chưởng người bập lên không trung một lần nữa xoay tít như chong chóng hồn lìa khỏi xác rơi ngay xuống bọn Ngũ Âm Giáo.

Lão nhân còn lại vẫn đứng trong tư thế cũ!

Cuộc tỷ thí đã phân rõ thắng bại chỉ không biết phần thắng nghiêng về bên ai. Thần Châu Tam Tuyệt và lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo là những người nóng ruột nhất. Hoàng Y Thiếu Nữ cũng không kém phần lắc mình nhảy vào đấu trường cúi xuống đưa ngọc thủ gỡ tấm mặt nạ của Ngân Phát Lão Nhân đang nằm trên đất rồi dõi mắt nhìn...

Bất chợt nàng vui mừng hét toáng lên. Thì ra bộ mặt hiện lên dưới tấm mặt nạ Ngân Phát Lão Nhân là của giáo chủ Ngũ Âm Giáo miệng đầy máu tươi hơi thở đã tắt!

Nàng quay lại quần hùng thông báo tin tức này!

Lũ người Ngũ Âm Giáo thấy giáo chủ đã chết sợ rằng lưu lại sẽ bất lợi nên len lén rời khỏi đấu trường.

Thần Châu Tam Tuyệt và mọi người mặt mày rạng rỡ đặc biệt là Đường Hiểu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ mặt mày tươi cười la lớn!

- Phong ca đã thắng!

Mọi người đều hớn hở đổ dồn về Tàn Lâm Phong. Đường Hiểu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ hỏi dồn dập:

- Phong ca có sao không? Chàng khẽ đáp:

- Không sao đâu may nhờ Đà Long Đám, Hỏa Linh Chi được, nội lực Ngân Phát Lão Nhân... chỉ cần điều tức trong một thời gian ngắn là khỏi.

Tay trong tay Tàn Lâm Phong, Đường Hiểu Văn và Hoàng Y Thiếu Nữ cùng nhau đi quãng đường còn lại.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-khach-vo-hinh-chuong>